

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

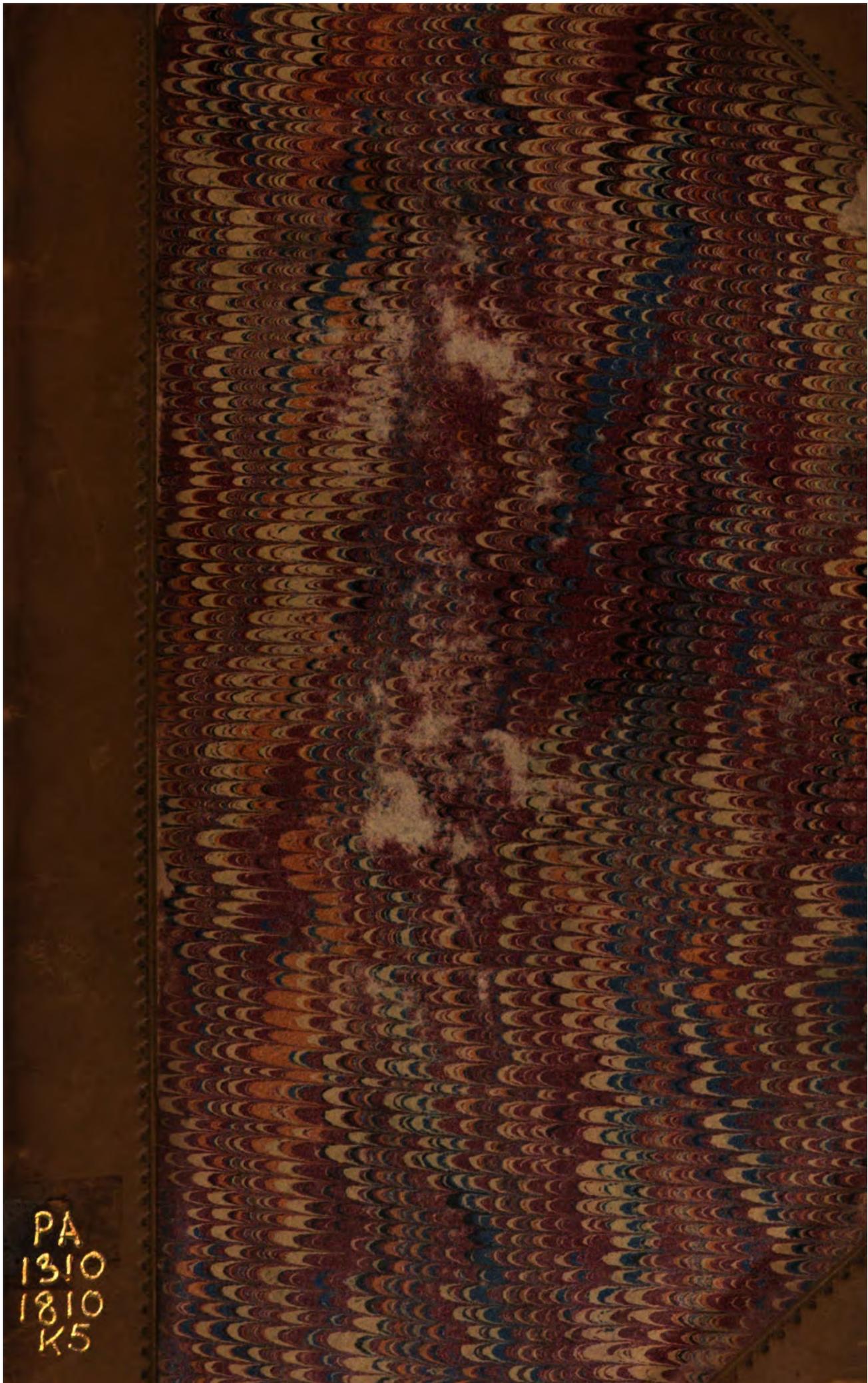
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

PA
1310
1810
K5

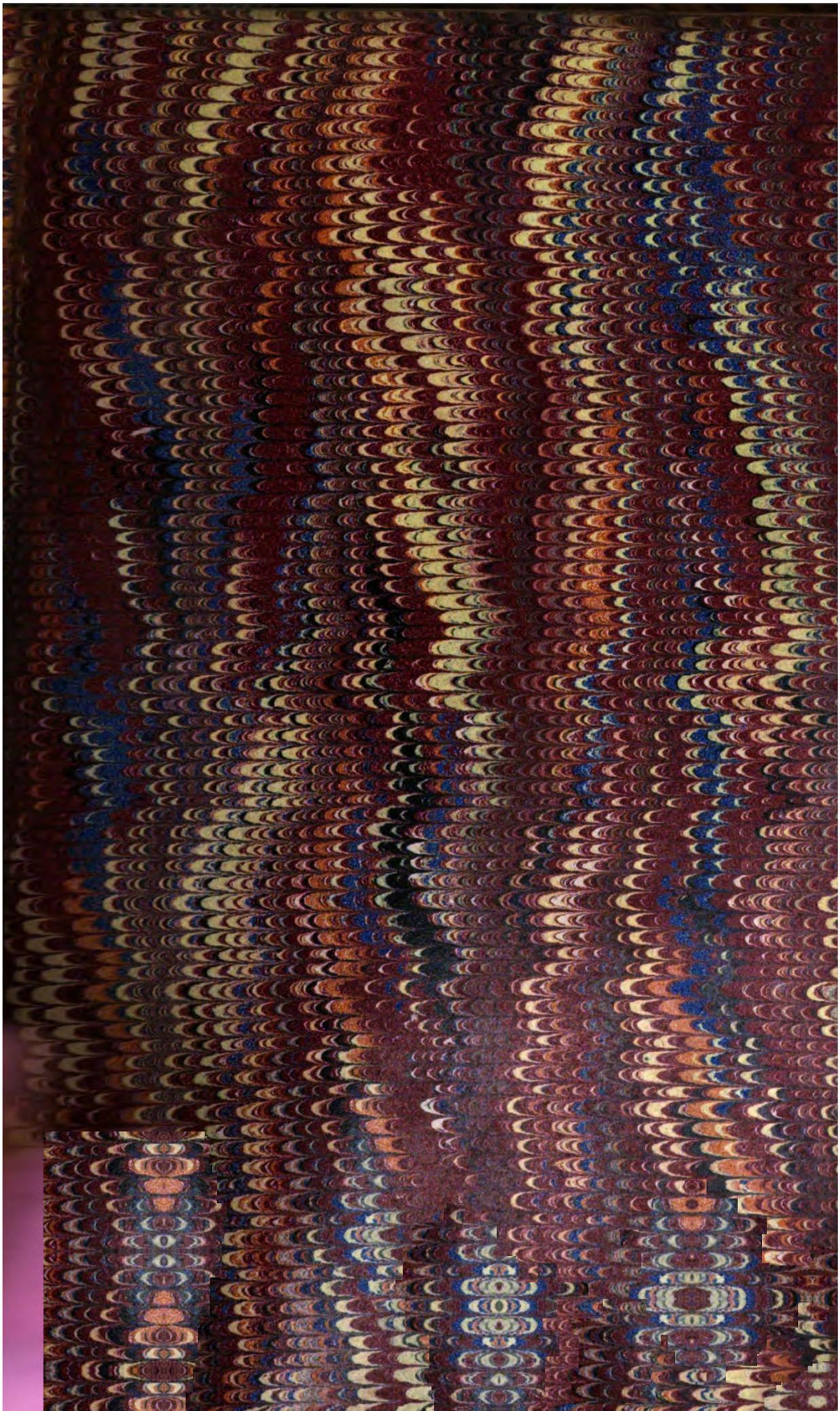
DEPARTMENT OF BYZANTINE
AND MODERN GREEK IN THE
UNIVERSITY OF OXFORD

~~PA 1310, 1810, K5~~

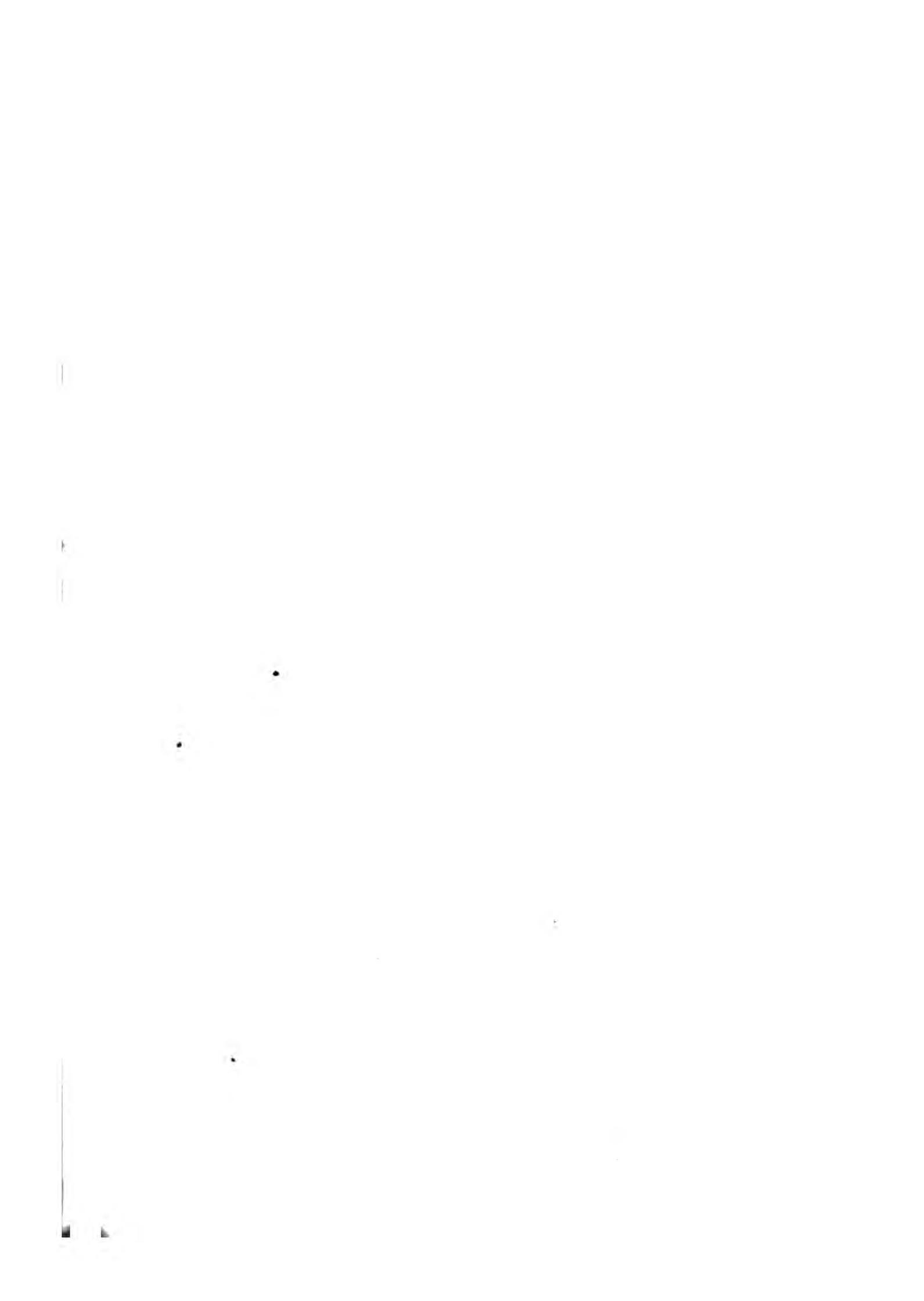
CONFINED TO
THE LIBRARY.

Vet. PA1310 F. K3(2)

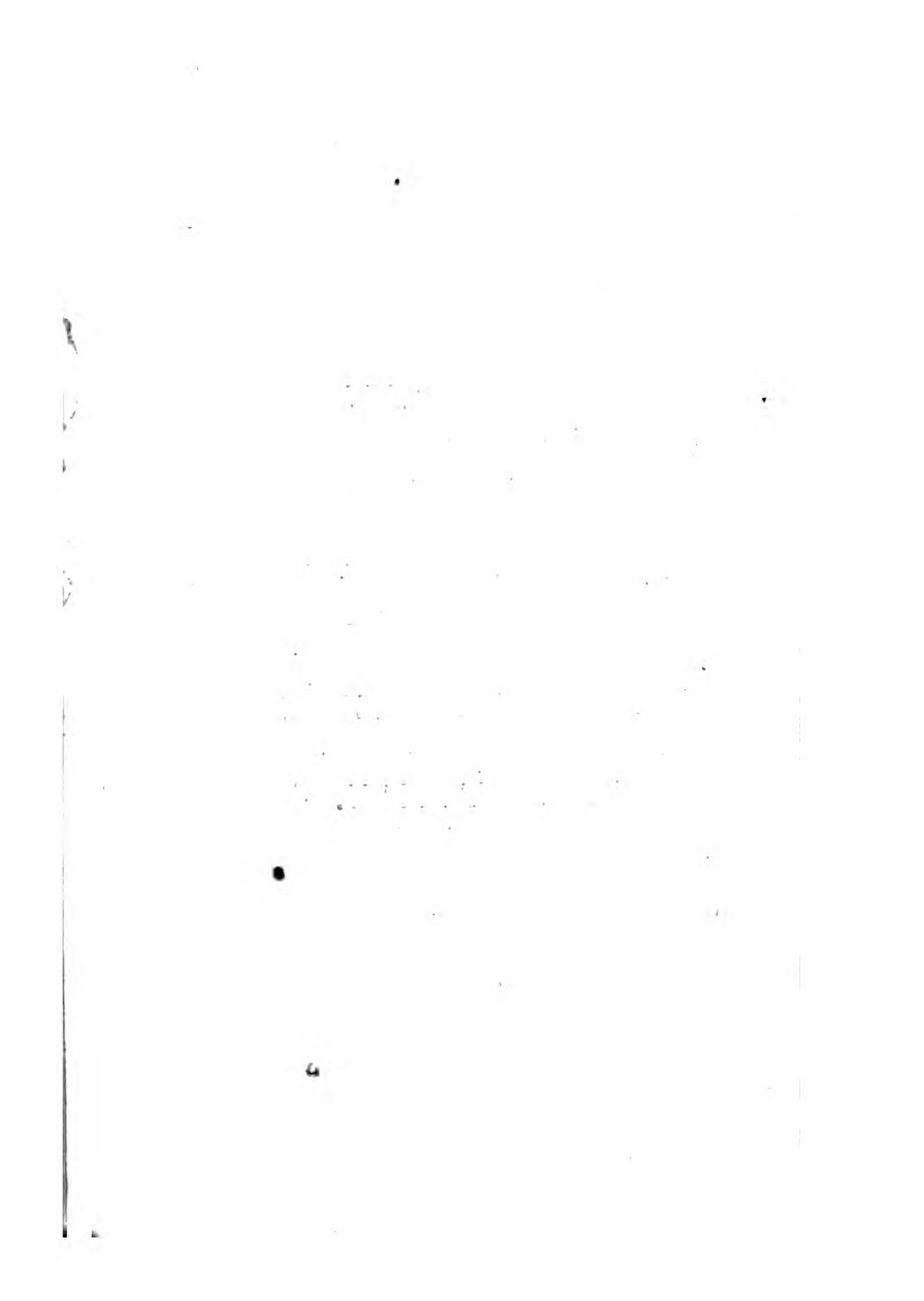
18

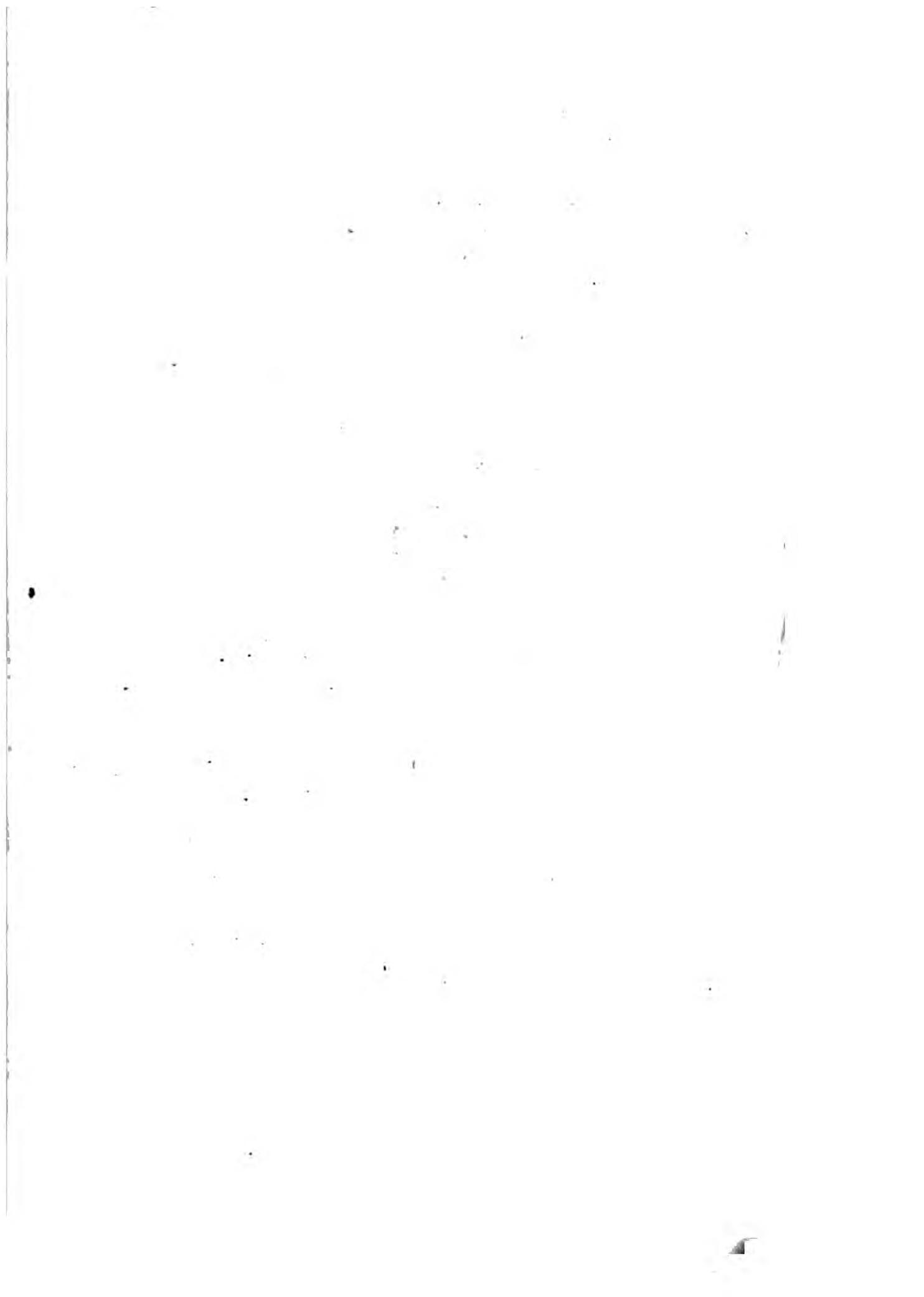

18

ΠΑΡΕΡΓΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΜΥΘΩΝ ΑΙΣΩΠΕΙΩΝ
ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

Mougeot Sculp.

ΑΙΣΩΠΟΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΕΝ ΡΩΜΗ ΑΛΒΑΝΙΚΟΥ ΑΓΡΟΚΗΠΙΟΥ.

ΜΥΘΩΝ ΑΙΣΩΠΕΙΩΝ

ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

Φιλοτιμω δαπάνη τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ, παιδείας ἕνεκα
τῶν τὴν Ἑλλάδα φωνὴν διδασκομένων Ἑλλήνων.

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Ι. Μ. ΕΒΕΡΑΡΤΟΥ.

ΑΩΙ.

G 4.1.

ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ (1),

ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

ΤΩΝ ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΣ.

ΣΥΝΕΒΗ εἰς τὸν περίφημον μυθογράφον Αἰσωπον, ὅ,τι καὶ εἰς τὸν ἐνδοξότατον ποιητὴν Ὅμηρον. Ὡς ἐκείνου, παρόμοια καὶ τοῦ Αἰσώπου ἢ ἀληθινὴ πατρίς ἔμεινεν ἀμφίβολος. Πατρίδα του ὠνόμασαν τινὲς τὰς Σάρδεις τῆς Λυδίας, ἄλλοι τὴν νῆσον Σάμον, καὶ ἄλλοι τὴν Μεσημβρίαν, πόλιν τῆς Θράκης· γνώμη τῶν περισσοτέρων ὁμῶς εἶναι ὅτι ἦτο Φρύξ. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀπὸ τούτους οἱ μὲν τὸν κατάγουσιν ἀπὸ τὸ Ἀμόριον, οἱ δὲ ἀπὸ τὸ Κοτιάειον, πόλεις Φρυγίας καὶ τὰς δύο.

Ὁ Αἰσωπος ἐγεννήθη δοῦλος ἀπὸ δούλους. Ἀπὸ παλαιῶν τινα ἐπιγραφῆν, φέρουσαν Αἰσώπου ὄνομα, ἐσυμπέραναν τινὲς (2) ἀπιθάνως, ὅτι ἦτον ἀνδριαντοποιὸς τὴν τέχνην.

Τὴν ἰδέαν τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματος, ἂν ὅχι, ὡς τὴν περιγράφει ὁ Πλανούδης, Θεραϊτικὴ, καὶ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ, καὶ μαρτυρίαι τινῶν παλαιότερων τοῦ Πλανούδου συγγρα-

(1) Ἴδε τὸν Γαλλισὶ γραμμένον Αἰσώπου βίον ἀπὸ τὸν Μεζιριάκον.

(2) Ἴδε Saggio di lingua Etrusca, Μέρ. Α, σελ. 105.

β' ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

φρέων (1) δείχνουν ὅτι ἦτο, ἢ καὶ ἐπιστεύετο νὰ ἦναι, κατὰ παλαιᾶν κοινὴν παράδοσιν, ἄσχημος. Ἦτο πρὸς τούτοις κατὰ τὸν Πλανούδην, καὶ τραυλὸς τὴν φωνήν· ἀλλ' ἢ Τύχη, φανεῖσα εἰς τὸν ὕπνον, τοῦ ἰάτρευσε τῆς γλώσσης τὸ πάθος. Ἀφίνοντας τῆς τύχης τὸ θαῦμα, τίποτε δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν τραυλότητα εἰς τὰ ἄλλα σωματικὰ τοῦ Αἰσώπου ἐλαττώματα (2).

Καταρχὰς ἐπωλήθη ὁ Αἰσώπος εἰς τὸν Σάμιον Ξάνθου· ἔπειτα εἰς ἄλλον Σάμιον, ὀνομαζόμενον Ἰάθμονα. Εἰς τούτου (3) τὸν οἶκον, εἶχε σύνδουλον τὴν κατασταθεῖσαν μετὰ ταῦτα περι-

(1) Ἴδε τὸν σοφιστὴν Ἰμέριον, σελ. 592 τῆς κατὰ τὸ 1790 ἐκδόσεως. Ἡ φήμη αὕτη φαίνεται ὅτι ἔδωκε χώραν καὶ εἰς τὸ λεγόμενον περὶ τοῦ Αἰσώπου (Πλουτάρχ. Ἀποφθεγμ.), ὅτι ὄνειδισθεὶς εἰς τὴν ἀσχημίαν του, εἶπε πρὸς τὸν ὄνειδίσαντα, « Οὐκ εἰς τὸ εἶδος, ἀλλ' » εἰς τὸν νοῦν προσέχειν δεῖ ».

(2) Εἰς τοῦ Πλουτάρχου τὸ ἐπιγραφόμενον Ἐπτὰ σοφῶν συμπόσιον (§ 7) λέγει σκωπτικῶς ὁ Σόλων πρὸς τὸν Αἰσώπον, « Σὺ δὲ » θεινὸς εἶ κοράκων ἐπαίειν καὶ κολοιῶν, τῆς δὲ σοῦ φωνῆς οὐκ ἀκρι- » βῶς ἐξακούεις ».

(3) Ἡ μᾶλλον, Εἰς τούτων. Ἄν ἦναι ἀληθές ὅτι ἐξάθη καὶ τοῦ Ξάνθου δοῦλος ὁ Αἰσώπος, ὡς διηγεῖται ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους (Ὅρν. 471) καὶ ὁ Σουΐδας (λέξ. Αἰσώπος), ἀκολουθεῖ, ὅτι καὶ ἡ Ροδῶπις ἀπὸ τοῦ Ξάνθου ἐπέρασεν εἰς τοῦ Ἰάθμονος ἐντάμα μὲ τὸν Αἰσώπον. Ὁ Ἡρόδοτος λέγει ῥητῶς (B, 134-135) πρῶτον, ὅτι ὁ Αἰσώπος ἐδούλευσεν εἰς τοῦ Ἰάθμονος μὲ τὴν Ροδῶπιδα, ἔπειτα ὅτι ὁ Ξάνθος ἔφερεν εἰς τὴν Αἴγυπτον τὴν Ροδῶπιδα, μὲ σκοπὸν νὰ πραγματοποιῆ τὸ κάλλος τῆς. Ἡ περὶ τῆς Ροδῶπιδος ταύτης ἱστορία, ὡς καὶ ἡ περὶ τοῦ Αἰσώπου, ἔχει πολλοτάτας ἀσαφείας.

ΤΩΝ ΑΝΑΦ. ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘ. ΕΚΔ. γ'

βόητον πόρνην Ροδώπιδα, τῆς ὁποίας τὸ κάλλος ἐκώησε τὸν Χάραξον, ἀδελφὸν τῆς περιφήμου ποιητρίας Σαπφοῦς, νὰ τὴν ἐξαγοράσῃ ἀπὸ τὸν Ἰάδμονα.

Τὸν Αἰσωπὸν ὁμῶς φαίνεται ὅτι ἐκουσίως ἀφῆκεν ὁ Ἰάδμων ἐλεύθερον, ἢ δι' ἀμοιβὴν τῆς πιστῆς ὑπηρεσίας του, ἢ διότι ἐντρέπετο νὰ κρατῇ δοῦλον ἄνδρα στολισμένον μὲ πολλὰ τῆς παιδείας προτερήματα. Μόλις ἐλευθερώθη ἀπὸ τὴν δουλείαν, καὶ κατεστάθη διὰ τὴν σοφίαν αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα περιφήμος.

Τοῦ Αἰσωποῦ ἡ σοφία ἦτο τῆς φιλοσοφίας τὸ ἡθικὸν μέρος, τὸ ὁποῖον ἐξαιρέτως παρὰ τὰλλα ἐσπούδαζαν οἱ λόγιοι ἄνδρες ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καὶ ἔφερον ἔπειτα ὁ Σωκράτης εἰς τελειότητα. Ἐκ τῶν ὀνομασθέντων ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, συγχρόνων (1) τῶν περισσοτέρων μὲ τὸν Αἰσωπὸν, ἂν ἐξαιρέσης τὸν φυσιολόγον Θαλῆν, οἱ λοιποὶ ἦσαν ἠθικοὶ φιλόσοφοι, ἡγουν κατεγίνοντο εἰς τὴν μελέτην τῶν μέσων τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας.

Φθάσασα ἡ φήμη τοῦ Αἰσωποῦ καὶ εἰς τὴν Λυδίαν, ἐπαράκίνησε τὸν τότε βασιλεύοντα πολὺπλουτον Κροῖσον, νὰ τὸν καλέσῃ καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ μὲ πολλὴν τιμὴν εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλήν.

Ἡ παλαιὰ τῆς δουλείας ἔξις, καὶ ἡ μὲ βασιλέα καθημερινή

(1) Κατὰ τὸν Σάξιον (Ὄνομασικ. Φιλολογ. Τομ. Α, σελ. 21) ἤκμασεν ὁ Αἰσωπὸς εἰς τὴν 52 Ὀλυμπιάδα, ἡγουν 570 σχεδὸν ἔτη πρὸ Χριστοῦ. Ὁ δὲ Σουίδας (λέξ. Αἰσωπὸς) θέτει τὴν ἀκμὴν αὐτοῦ εἰς τὴν 40 Ὀλυμπιάδα.

Δ' ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

ἀναστροφή, ἐὰν δὲν ἐγέννησαν, ὡς εἰς ἄλλων ἀνθρώπων, καὶ εἰς τοῦ Αἰσώπου τὴν ψυχὴν, τὴν κολακείαν, ἐχάραξαν ὅμως εἰς αὐτὴν κάποιαν ἡθους εὐλάβειαν καὶ συστολήν.

Ἀπὸ τὴν συστολήν ταύτην ἐξηγεῖται, διὰ τί, ὅταν τῆς Ἑλλάδος οἱ ἄλλοι σοφοὶ ἐδίδασκαν φανερά τὴν ἀρετὴν, αὐτὸς τὴν ἐστολίξε μὲ τὸ κάλυμμα τῶν μύθων· ἀπὸ ταύτην ἀκόμη καὶ ὅ, τι εἶπεν εἰς τὸν νομοθέτην τῶν Ἀθηναίων Σόλων (1), διατρέβοντα κ' ἐκεῖνον τότε εἰς τοῦ Κροίσου τὴν αὐλήν. Ἐπειδὴ ὁ ζαλισμένος ἀπὸ τὴν μέθην τοῦ πλούτου βασιλεὺς ἐδυσσαρεστήθη εἰς τοὺς λόγους τοῦ Σόλωνος, ὅστις ἐσπούδαζε νὰ τὸν διδάξῃ ὅτι ἡ ἀληθινὴ τοῦ ἀνθρώπου εὐδαιμονία γεννᾶται ἀπὸ τὴν ἀρετὴν, καὶ ὄχι ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τοῦ χρυσίου, Σόλων, εἶπε κατ' ἰδίαν πρὸς τοῦτον ὁ Αἰσώπος, μὲ τοὺς Βασιλεῖς ἢ δὲν πρέπει τις νὰ ὀμιλῇ, ἢ νὰ ὀμιλῇ γλυκύτατα (2). Καὶ ἂν ἡ συμβουλὴ αὕτη δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καμμίαν φορὰν, τοῦ φίλου τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐλευθερίας Σόλωνος εἶναι ἀσυγκρίτως γενναιοτέρα ἢ ἀπόκρισις· Καὶ διὰ τί δὲν λέγεις, τὸν εἶπε, Ἡ δὲν πρέπει νὰ ὀμιλῇ, ἢ νὰ ὀμιλῇ ἀληθέστατα (3).

Ἡ λοιπὴ διαγωγὴ τοῦ Αἰσώπου, ἐὰν ἦναι ἀληθὲς τὸ ἀνα-

(1) Ὅτι ἦτο σύγχρονος τοῦ Σόλωνος ὁ Αἰσώπος φαίνεται προσέτι καὶ ἀπὸ τὴν Κωμωδίαν τοῦ Ἀλέξειδος τοῦ Κωμικοῦ, τὴν ἐπιγραφομένην, Αἰσώπος (παρὰ τῷ Ἀθην. σελ. 431), εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειται καὶ δραματικὸς διάλογος τοῦ Αἰσώπου μετὰ τοῦ Σόλωνος.

(2) «Ὡς ἦκισα, ἢ ὡς ἦθισα ὀμιλεῖν». Πλουταρχ. ἐν Βίῳ, Σολ. § 28.

(3) «Ὡς ἦκισα, ἢ ὡς ἄρισα».

ΤΩΝ ΑΝΑΦ. ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘ. ΕΚΔ. έ

φερόμενον εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὸν ψευδοπλούταρχον ἀπόφθεγμα, ἦτο ψυχῆς ὄντως φιλοσόφου διαγωγή. Ὁ δεῖνα σὲ κακολογεῖ, Αἴσωπε, εἶπέ τις πρὸς αὐτόν. Καὶ οὗτος τὸν ἀπεκρίθη, Δὲν φονεύουν οἱ κατασκευάζοντες, ἀλλ' οἱ μεταχειριζόμενοι τὰ μαχαίρια· οὕτω καὶ ἐμὲ δὲν εἶναι ἐκεῖνος ὁ κακολογῶν, ἀλλὰ σὺ ὁ μεταχειριζόμενος τὴν κακολογίαν ἐκείνου (1).

Περιερχόμενος ἔπειτα τὴν Ἑλλάδα δι' ἰδίας αὐτοῦ, ἢ τοῦ βασιλέως Κροίσου, ὑποθέσεις, ὑπῆγεν ὁ Αἴσωπος καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἦτον ὁ καιρὸς, ὅταν οἱ Ἀθηναῖοι, δυσαρεστούμενοι εἰς τοῦ Πεισιστράτου τὴν τυραννίαν, ἐζήτουν νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἀπ' αὐτὴν, μ' ὅλον ὅτι, παρὰ τὸνομα, τυραννικὸν ἄλλο τίποτε δὲν εἶχεν ἡ κυβέρνησις τοῦ ἡγεμόνος τούτου. Τότε λέγουν ὅτι εἶπε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ὁ Αἴσωπος τὸν μῦθον τῶν βατράχων (2), συμβουλεύων αὐτοὺς νὰ ὑποφέρωσι τὸν Πεισίστρατον, διὰ φόβον μὴ πέσωσιν εἰς ἄλλου τινὸς ἀληθινοῦ τυράννου ζυγόν.

Περὶ τοῦ λοιποῦ βίου τοῦ Αἰσώπου, ἡ Ἱστορία δὲν λέγει σχεδὸν τίποτε. Μόνον ἀναφέρει τῶν ἐπτὰ σοφῶν τὸ συμπόσιον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ τυράννου τῆς Κορίνθου, Περιάνδρου, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρέθη καὶ ὁ Αἴσωπος. Εἰς ἐκεῖνο ἴσως τὸ συμ-

(1) « Οἱ τὰς μαχαίρας ποιῶντες, οὐκ αὐτοὶ ἀποκτείνουσιν, ἀλλ' » οἱ χρώμενοι ταῖς ὑπ' ἐκείνων κατασκευασμέναις· καὶ ἐμὲ νῦν οὐκ » ἐκεῖνος λέγει κακῶς, ἀλλὰ σὺ ὁ χρώμενος τῇ ἐκείνου βλασφημίᾳ ».

(2) Ἴδε, σελ. 355, τῆς παρούσης ἐκδόσεως, καὶ τὸν Ῥωμαῖον μυθολογικὸν Φαῖδρον, Μύθ. βιβλ. Α, μύθ. α.

ς' ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

πόσιον ἔκαμε τὴν ἰσορουμένην ἀπόκρισιν εἰς τὸν Χίλωνα, ὅστις τὸν εἶχεν ἐρωτήσει, **Εἰς τί καταγίνεται ὁ Ζεὺς; Εἰς τὸ νὰ ὑψόνη, τὸν ἀπεκρίθη, τὰ χαμηλὰ, καὶ νὰ χαμηλόνη τὰ ὑψηλὰ (1).** Ἄλλοτε πάλιν βλέπων ὠραιότατον, ἀλλὰ κακόβιον νέον τινὰ, εἶπε πρὸς αὐτὸν, **Ὡ πῶς ἐκδύνεσαι κακὰ φόρεμα τόσον λαμπρὸν τῆς φύσεως (2)!**

Ὅσα ἄλλα λέγονται περὶ τοῦ βίου τοῦ Αἰσώπου, ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ ἀποδημία του εἰς τὴν Βαβυλῶνα (3), εἶναι πλάσματα τῆς φαντασίας τοῦ Πλανούδου, ἢ πλασμένα ἀπ' ἄλλους τὰ μετέγραψεν αὐτὸς χωρὶς κρίσιν. Πιθανώτερα εἶναι ὅσα διηγεῖται περὶ τοῦ θανάτου, ἐπειδὴ τὰ ἔλαβεν ἀπὸ συγγραφεῖς ἀρχαίους.

Κατὰ τούτους λοιπὸν, ἐπέμφθη ἀπὸ τὸν Κροῖσον ὁ Αἰσώπος μὲ πολὺ χρυσίον εἰς τοὺς Δελφοὺς, νὰ προσφέρῃ θυσίας λαμπρὰς εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ νὰ μοιράσῃ εἰς καθένα τῶν πολιτῶν τέσσαρας μνάς ἀργυρᾶς. Ἐκεῖ, ἦλθεν εἰς δια-

(1) « Τὰ μὲν ὑψηλὰ ταπεινοῦν, τὰ δὲ ταπεινὰ ὑψοῦν ». Οὕτω τὸ διηγεῖται Διογένης ὁ Λαέρτιος (Βιβλ. Α, Τμ. 69). Ὁ δὲ Στοβαῖος (λόγ. ργ') λέγει, « ὅτι ἐρωτηθεὶς ἀπὸ ἡγεμονικὸν ἄνδρα τινὰ, Τί κάμνουσιν οἱ θεοί; ἀπεκρίθη, Ἄλλα οἰκοδομοῦσι καὶ ἄλλα χαλῶσι » Τὰ μὲν οἰκοδομεῖν, τὰ δὲ καταβάλλειν ».

(2) « Ὅποιῳ ἰματίῳ ἠμφισμένος, κακῶς αὐτὸ ἀποδύη » Στοβ. λόγ. ς'.

(3) Τῆς αὐτῆς ἀπειρίας ἄξιον εἶναι καὶ τὸ εἰς τὴν Ἰταλίαν τοῦ Αἰσώπου ταξείδιον. Ησύχ. λέξ. Συβαριτικοί.

φορὰν μὲ τοὺς Δελφοὺς, καὶ μεταξὺ πολλῶν ἄλλων τοὺς ὠνεΐδισε καὶ τοῦτο, ὅτι, μὴν ἔχοντες γῆν νὰ γεωργῶσιν, ἤθελαν ἀποθάνει τῆς πείνας, ἂν τοὺς ἔλειπαν αἱ Θυσίαι, καὶ τὰ δῶρα, ὅσα εἰς αὐτοὺς ἐχάριζαν οἱ συντρέχοντες εἰς προσκύνησιν τοῦ Ἀπόλλωνος ξένοι. Δὲν ἠρκέσθη, λέγουσιν, εἰς τοῦτο· ἀλλ' ἀφοῦ ἐπρόσφερεν εἰς τὸν Θεὸν τοῦ Κροίσου τὰς Θυσίας, τοῦ ἔστειλεν ὀπίσω τὸ χρυσίον, κρίνας ἀναξίους τοὺς Δελφοὺς τῆς βασιλικῆς δωρεᾶς (1). Εὐκόλον νὰ στοχασθῆ πᾶς ἕνας, πόσον ἔπρεπε νὰ παροξύνῃ τὰς ἀγίας ψυχὰς τῶν Δελφῶν τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο χρηματικὸν εἰς αὐτὸν τὸν λιμένα ναυάγιον. Ὄθεν ἔκαμαν εἰς ἴσως τελευταῖον, ἀλλ' ὄχι μόνον (2), τὸν ταλαίπωρον Αἴσωπον τὴν φρικτὴν ἐκδίκησιν ταύτην. Ἐκρυψαν εἰς τὰ σκεύη του μίαν ἀπὸ τὰς ἀφιερωμένας εἰς τὸν Θεὸν φιάλας χρυσᾶς· καὶ ὅταν ὁ Αἴσωπος ἐκίνησεν ἀπ' αὐτοὺς, ἔδραμαν ἐξοπίσω του, καὶ τὸν ἐκράτησαν ὡς ἱερόσυλον, καὶ ὡς τοιοῦτον καταδικάσαντες εἰς θάνατον, τὸν ἐκρήμισαν ἀπὸ τὸν βουνὸν ὀνομαζόμενον Ἰάμπειαν, οἱ αὐτοὶ ἐκεῖνοι ἱερεῖς, οἱ ὅποιοι ὑπόφεραν νὰ στολίσωσι μὲ τὴν χρυσὴν εἰκόνα τῆς περιβοήτου πόρνης, Φρύνης (3), τὸν ναὸν αὐτῶν, καὶ ἐδέχθησαν τῆς ὄχι ὀλιγώτερον ὀνομαστῆς εἰς τὴν

(1) Πλούταρχ. Περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ βραδ. τιμωρουμ. § 12.

(2) Εἰς ἄλλους δύο ἀδελφοὺς ἔκαμαν τὴν αὐτὴν δόλιον κρύψιν ἱερῶν σκευῶν, καὶ τοὺς ἐθανάτωσαν ὁμοίως διὰ τοῦ κρημισμού. (Ἰδ. Πλούταρχ. Πολιτικ. παραγγελμ. § 52, καὶ Πρόδρ. Ἑλλην. Βιβλιοθ. σελ. 152, καὶ 214).

(3) Ἰδε Πausan. Βιβλ. ι, κρ. 14, καὶ Πλούταρχ. Περὶ τοῦ μὴ χρόν ἔμμετρ. νῦν τὴν Πυθ. § 14.

Ἡ ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

πορναίαν, καὶ συνδούλου τοῦ Αἰσώπου, Ροδώπιδος, τῶν πορνηκῶν μισθῶν τὰς δεκάτας (1). Ὄταν ἔμελλε νὰ κρημνισθῇ, τοὺς ἐδιηγῆθη τὸν μῦθον τοῦ Ἄετοῦ καὶ τοῦ Κανθάρου (2), με ἐλπίδα νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸν παράνομον φόνον· ἀλλὰ ματαιίως. Ἡ ἐκδίκησις ἐτελειώθη· καὶ οἱ Δελφοί, ὡς λέγει ἡ ἱστορία, ἐκολάσθησαν ἀπὸ τὸν Θεὸν με διαφόρους πληγὰς. Ζητοῦντες ἀπ' αὐτὸν τὴν αἰτίαν καὶ τὴν λύσιν τῶν τόσων κακῶν, καὶ μαθόντες ὅτι ὁ Θάνατος τοῦ Αἰσώπου τοὺς κατεδίωκεν, ἐκήρυξαν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, νὰ ἔλθῃ, ἂν εὐρίσκεται τις συγγενῆς τοῦ Αἰσώπου, νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ λάβῃ παρ' αὐτῶν ὅποιαν ἱκανοποιήσιν ἐπιθυμῇ τοῦ φόνου. Τρεῖς ἀνθρώπων γενεαὶ (3) ἐπέρασαν, καὶ δὲν εὐρέθη κανεὶς νὰ τὴν ζητήσῃ, ἕως Σάμιος τις, ὀνομαζόμενος Ἰάδμων, ἔγγονος ἐκείνου τοῦ Ἰάδμονος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε δουλεύσειν ὁ Αἰσώπος, ἐπαρασάθη ὡς οἰκεῖος τοῦ Αἰσώπου· καὶ οἱ Δελφοὶ τὸν ἐδυσώπησαν με τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἱκανοποίησιν, τάξαντες ἀκόμη καὶ νόμον νὰ μὴ κρημνίζωσι πλέον ἀπὸ τὴν Ὑάμπειαν, τόπον καταδίκης διωρισμένον, ἀλλ' ἀπ' ἄλλον βουνὸν τοὺς πταίσας.

(1) « Ἦν ἄρα τῆς αὐτῆς πόλεως Ροδώπιδι μὲν χώραν παρασχεῖν, » ὅπου τὰς δεκάτας φέρουσα καταθήσεται τῶν μισθῶν, Αἰσώπον δὲ » ἀπολέσαι τὸν ὁμόδουλον αὐτῆς ». Ἐλεγε ταῦτα ὁ καλὸς Πλούταρχος (Περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἔμμετρ. κ. τ. λ. § 14), ὅταν, προσατευόμενος ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους, δὲν ἐφοβεῖτο τοὺς Δελφοὺς· ἀλλέως ἤθελεν ἴσως εὐρεῖ καὶ αὐτὸς κάμμειαν φιάλην ἱεράν εἰς τὸν σάκκον του.

(2) Τῆς παρουσίας ἐκδόσεως σελ. 2-4.

(3) Σχεθὸν ἑκατὸν ἔτη.

Ολη ἡ Ἑλλάς ἐτίμησε τὴν μνήμην τοῦ Αἰσώπου· καὶ ἐξαιρέτως οἱ Ἀθηναῖοι, ἔδειξαν πόσον τὸν ἐσέβοντο, ἀναστήσαντες αὐτοῦ εἰκόνα (1). Ἀλλὰ, καθὼς συμβαίνει εἰς τοὺς ἀξιοθαυμάστους ἀνδρας, νὰ τοὺς θαυμάζωσιν οἱ ἄνθρωποι πολλακίς καὶ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, ἔπλασαν (2) σιμὰ τῶν ἄλλων καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ Αἰσώπος ἀνεσάθη μετὰ θανάτου, καὶ ἔζησεν ἀκόμη τόσον, ὥστε καὶ νὰ συστρατεύσῃ μὲ τοὺς Ἕλληνας κατὰ τῶν Περσῶν εἰς τὰς Θερμοπύλας. Τοῦτα μόνον σχεδὸν μᾶς εἶναι γνωστὰ περὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Αἰσώπου, καὶ ὄχι τί περισσότερον. Καιρὸς εἶναι νὰ λαλήσωμεν καὶ περὶ τῶν μύθων αὐτοῦ.

Ὅτι μὲν ὁ Αἰσώπος ἦτο μυθοποιός, πολλαὶ παλαιῶν μαρτυρίαι δὲν ἀφίνουσι καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τούτου. Ζητεῖται ὁμως περὶ αὐτοῦ, πρῶτον, ἐὰν ἔγραψε τοὺς μύθους του, ἢ

(1) Ἡ εἰκὼν ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὸν περίφημον ἀγαλματοποιὸν Λύσιππον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀγαθίου εἰς τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα (Ἀναλεκτ. Βρυγκ. Τομ. Γ, σελ. 45),

Εὖγε ποιῶν, Λύσιππε γέρων, Σικυῶνες πλάσας,
 Δείκελον Αἰσώπου σήσασο τοῦ Σαμίου
 Ἐπτὰ σοφῶν ἔμπροσθεν· ἐπεὶ κείνοι μὲν ἀνάγκη
 Ἐμβάλον, οὐ πειθῶ, φθέγμασι τοῖς σφετέροις·
 Ὅς δὲ σοφοῖς μύθοις καὶ πλάσμασι καίρια λέξας,
 Παίζων ἐν σπουδῇ, πείθει ἐχεφρονέειν.
 Φευκτὸν δ' ἢ τρηχεῖα παραίνεσις· ἢ Σαμίου δὲ
 Τὸ γλυκὺ τοῦ μύθου καλὸν ἔχει θέλαρ.

(2) Ἴδε τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀριστοφάνους (Ὅρν. 471), τὸν Σουέδχου (λέξ. Αἰσώπος), καὶ Πτολεμαῖον τὸν Ἡφαισίωνα (περὶ καιν. ἱστορ. σελ. 75, ἐκδ. Τευχέρ.).

Ι ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

ἂν ἠρκέσθη μόνον ἄ τούς διηγῆται, ὁσάκις ἡ χρεία τὸ ἐκάλει· δεύτερον (ἂν τοὺς ἔγραψεν), ἔάν οἱ σήμερον εἰς ὅλους γνωστοὶ μῦθοι, ἦναι ἀληθῶς ἐκεῖνοι οἱ γραμμένοι ἀπὸ τὸν Αἴσωπον· καὶ τρίτον, ἔάν ἦσαν ἄλλοι μυθοποιοὶ ἢ μυθογράφοι πρὸ τοῦ Αἰσώπου.

Πιθανὸν εἶναι, ὡς τὸ ἔκριναν καὶ ἄλλοι, ὅτι ὁ Αἴσωπος δὲν ἔγραψε τίποτε (1). Ἡ φύσις αὐτῆ τῶν μύθων ἦτον ἱκανὴ νὰ φυλάξῃ τοὺς διὰ μόνης ζώσης φωνῆς διηγουμένους. Παντὸς ἄλλου εἴδους σύνταγμα, ἔάν δὲν γραφῆ, εὐκόλα ἀφανίζεται ἀπὸ τὸν μηδὲ τὰ γραμμένα σεβόμενον χρόνον· ἀλλὰ μῦθοι διαβαίνοντες ἀπὸ σῶμα εἰς σῶμα, καὶ διερχόμενοι πολλὰς γενεὰς ἀνθρώπων, ἂν δὲν φυλάξωσι τὰς αὐτὰς λέξεις τοῦ πρώτου συνθέτου, πιθανώτατον ὅτι φυλάττουσιν εἰς πολλὰ τὰς αὐτὰς ἐννοίας.

(1) Ὁ Σουίδα (λέξ. Αἴσωπος) μᾶς λέγει, ὅτι ἔγραψεν εἰς δύο βιβλία, τὰ συμβάντα εἰς αὐτὸν εἰς τοὺς Δελφούς· ἔπειτα νοήσας καὶ αὐτὸς ὅτι οἱ ἀκρίτως φονευόμενοι δὲν ἔχουν καιρὸν νὰ γράψωσι τὴν ἱστορίαν τοῦ φόνου, προσθέτει, «Μᾶλλον δὲ τινὲς φασὶ τὸν Αἴσωπον» ἀποκρίματα γεγραφέναι μόνον· ἐν γὰρ Δελφοῖς ἀδίως ἀπολέσθαι κ. τ. λ. » Διὰ νὰ καταλάβῃς τί νοεῖ διὰ τῆς λέξεως, Ἀπόκριμα, τὴν ὁποίαν δὲν ἐνόησεν ὁ μεταφραστὴς τοῦ Σουίδα, παράβαλε μὲ τὸν Σουίδα τὸ γραμμένον ἀπὸ τὸν Πλούταρχον, Ἐπτὰ σοφῶν συμπόσιον (§ 8-9), ὅπου ὑποθέτει καὶ τὸν Αἴσωπον παρόντα. Ἀποκρίματα ὠνόμαζαν, τὰς εὐφυεῖς καὶ ὀξείας ἀποκρίσεις τῶν σοφῶν εἰς τὰ προβαλλόμενα, ὅποια εἶναι εἰς τὸ εἰρημένον Συμπόσιον, Τί πρεσβύτατον; Χρόνος· Τί μέγιστον; Κόσμος· Τί σοφώτατον; Ἀλήθεια κ. τ. λ. ἢ Τί πρεσβύτατον; Θεός· Τί μέγιστον; Τόπος. Τί σοφώτατον; Χρόνος.

ΤΩΝ ΑΝΑΦ. ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘ. ΕΚΔ. ια

Ἄλλὰ καὶ ἀποδειγμένον ἂν ἦτον, ὅτι ἔγραψε μύθους ὁ Αἰσώπος, εἶναι ἀναμφίβολον, ὅτι οἱ σήμερον εἰς ἡμᾶς γνωστοὶ μῦθοι δὲν εἶναι πλέον οἱ γραμμένοι ἀπ' ἐκεῖνον. Καθὼς ἕκαστος συγγραφεὺς ἔχει ἴδιον λόγου χαρακτήρα, οὕτω καὶ ἐκάστη χρόνου περίοδος διωρισμένη ἔχει τὸν γραφικὸν τῆς χαρακτῆρα. Ὁ Αἰσώπος ἔζησεν εἰς τὴν αὐτὴν ἐποχὴν τοῦ χρόνου, εἰς τὴν ὁποίαν ἤκμασαν ὁ Ἄλκαϊος, ἡ Σαπφὼ, ὁ Σόλων, ὁ Μίμνερμος, ὁ Στησίχορος, ὁ Θεόγνις, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι ποιηταί· ἀπ' αὐτῶν τὸν χαρακτήρα τοῦ λόγου ἐμποροῦμεν χωρὶς κίνδυνου ἀπάτης νὰ κρίνωμεν, ὅτι καὶ ὁ χαρακτήρ τῶν μύθων τοῦ Αἰσώπου, εἴτε πεζὸς, εἴτε ποιητικὸς, ἐξανάγκης ἔπρεπε νὰ ἔχη κάποιαν οἰκειότητα πρὸς ἐκείνους, καὶ συγγένειαν, καὶ νὰ διαφέρῃ ἀπὸ τὸ βάρβαρον ὕφος τῶν σημερινῶν μύθων, ὅσον τῆς νυκτὸς ἢ ἡμέρας.

Μυθοποιὸς, ἢ Μυθογράφος, ἦγουν συγγραφεὺς ἐξαιρέτως καὶ κατ' ἐπάγγελμα ἀσχολούμενος εἰς μύθων σύνθεσιν, πρὸ τοῦ Αἰσώπου εἰς τοὺς Ἕλληνας δὲν εἶναι γνωστὸς κανεὶς· (1) μῦθοι ὁμῶς πιθανὸν ὅτι ἦσαν εἰς ὅλα τὰ ἔθνη. Ὁ ἀρχαιότατος καὶ πρῶτος τῶν γνωστῶν μύθων εὐρίσκεται εἰς τῶν Ἑβραίων τὸ γένος, εἰς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τὸ βιβλίον, τὸ ἐπιγραφόμενον Κριταί (2). Ποιητῆς, ἢ τοῦλάχιστον ἰσορητῆς, τοῦ μύ-

(1) Περὶ τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς τῶν μυθογράφων, Βιδπάϊ καὶ Λόκμαν τὰ ἰσοροῦμενα εἶναι σκοτεινὰ, ἀπίθανα, καὶ ποτε γελοῖα. Ἴδε κατωτέρω, σελ. λβ', σημ. 2.

(2) Κεφ. 9, 8. Τοῦ μύθου ἡ ἀρχὴ εἶναι, Πορευόμενα ἐπορεύθη τὰ ξύλα, κ. τ. λ. κατὰ τὴν ἀπὸ τὸ Ἑβραϊκὸν μετάφρασιν

16' ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

θου είναι ὁ κοινῶς πιστευόμενος συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου τῶν Κριτῶν, Σαμουὴλ ὁ Προφήτης, ὅστις ἤκμασε 500 σχεδὸν ἔτη πρὸ τοῦ Αἰσώπου·

Ὀνομάζονται καὶ εἰς ἄλλα ἔθνη, ὅχι μόνον μῦθοι, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐπάγγελμα Μυθοποιοὶ καὶ Μυθογράφοι. Τιοιοῦτοι εἶναι, ὡς τοὺς ἀναφέρει ὁ Θέων εἰς τὰ Προγυμνάσματα, οἱ Συβαριτικοὶ, οἱ Καρικοὶ, οἱ Κύπριοι, οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ Κιλικίιοι, οἱ Λιβυτικοὶ μῦθοι καὶ Μυθοποιοὶ, Κόννις ὁ Κιλιξ, Κυβισσὸς ὁ Λίβυς, καὶ Θουῦρος ὁ Συβαρίτης. Ἄλλ' ἐπειδὴ τούτων παρὰ τὰ ὀνόματα, ἄλλο τίποτε δὲν σώζεται εἰς τὴν ἱστορίαν, εἶναι ματαιοπονία νὰ ἐνασχολούμεθα περισσώτερον εἰς τὴν ἔρευναν αὐτῶν.

Δεύτερος μῦθος, ἢ πρῶτος Ἑλληνικὸς, εἶναι ὁ περὶ τοῦ Ἰέρακος καὶ τῆς Ἀηδόνας (1), γραμμένος ἀπὸ τὸν Ἡσίοδον, 300 σχεδὸν ἔτη ἀρχαιότερον τοῦ Αἰσώπου.

Μετὰ τὸν Ἡσίοδον σχεδὸν ἔτη 200 ἔγραψεν ἐμπαρέργως τινὰς μῦθους στιχηροὺς ὁ διὰ τὸ κάλλος τῆς ποιήσεως τόσον ἐνδοξος, ὅσον διὰ τὴν κακίην του γλῶσσαν περιβόητος Ἀρχιλοχος ὁ Πάριος, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἔμειναν πλὴν μικρὰ δύο ἀποσπασμάτια (2). Τὸ πρῶτον εἶναι,

Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε,
Ὡς ἄρ' ἀλώπηξ κάετος
Ξυωνίην ἔθεντο,

τῶν Ἑβδόμηκοντα. Τὸν περὶ τῆς Ράμνου μῦθον τοῦτον μετέφρασεν ἢ διεσκεύασεν εἰς ἰδίον του χαρακτήρα ἔπειτα καὶ ὁ Ἰώσηπος, ἐκ τοῦ ὁποίου τὸν μετέγραψα εἰς τὴν παροῦσαν ἔκδοσιν, σελ. 205.

(1) Τῆς παρούσης ἐκδόσεως, σελ. 5.

(2) Ἴδε τὴν σοφὴν διατριβὴν τοῦ Ὑσκου, εἰς τὰ ἐκδοθέντα εἰς Λειψίαν (1809) Σύμμικτα φιλολογικὰ, σελ. 1-50.

ΤΩΝ ΑΝΑΦ. ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘ. ΕΚΔ. 17

τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἔχον μὲ τὸν πρῶτον μῦθον τοῦ Αἰσώπου (1)·
τὸ δεύτερον,

Ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη,
Ἀχθυμένη σκυτάλη —
Πίθηκας ἤει θηρίων ἀποκριθεῖς
Μοῦνος ἀν' ἐσχατήν.
Τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλὴ συνήντετο,
Πυκνὸν ἔχουσα νόον,

τοῦ ὁποίου τὴν ὑπόθεσιν νομίζουν ὅτι ἦτον ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ
374 μῦθου τοῦ Αἰσώπου (2).

Μετὰ τὸν Ἀρχίλοχον, σύγχρονος τοῦ Αἰσώπου, Στησίχο-
ρος ὁ ποιητὴς ἐδιηγήθη εἰς τοὺς Ἰμεραίους τὸν μῦθον τοῦ Ἴπ-
που καὶ τῆς Ἐλάφου (3), διὰ νὰ τοὺς ἐμποδίση νὰ μὴ πέσω-
σιν εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ τυράννου Φαλάριδος (4).

Ἄλκαϊος, ὁ Λυρικὸς ποιητὴς, καὶ αὐτὸς σχεδὸν τοῦ Αἰ-
σώπου σύγχρονος (5), μετεχειρίσθη, ἢ ἀνέφερε μόνον παροδι-
κῶς, τὸν μῦθον τοῦ Ὄφρευς καὶ τοῦ Καρκίνου, ὡς φαίνεται ἀπὸ
τὸ σωζόμενον αὐτοῦ δίστιχον ἀποσπασμάτιον (6).

(1) Τῆς παρούσης ἐκδόσεως, σελ. 1 καὶ 279-280.

(2) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 241.

(3) Τῆς παρ. ἐκδ., σελ. 206.

(4) Τοῦ Φαλάριδος, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην· κατὰ δὲ τὸν Κό-
ωνα, τοῦ Γέλωνος.

(5) Ὁ Σάξιος (Ὄνομασικ. φιλολογικ., σελ. 17 καὶ 21) θέτει τὸν
Ἄλκαϊον εἰς τὸ 602, καὶ τὸν Αἰσώπου εἰς τὸ 570 ἔτος πρὸ Χριστοῦ.

(6) Τῆς παρ. ἐκδός., σελ. 315.

10' ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

Μέχρι τούτου δὲν εὐρήκαμεν πλὴν μύθους γραμμένους ἐμμέτρως (1)· καὶ τοιοῦτοι ἔπρεπε νὰ ᾦναι καὶ τοῦ Αἰσώπου, εἰάν ᾦτον ἀληθὲς, ὅτι ἔγραψε μύθους ὁ Αἰσώπος. Εἰς ἐκείνην τοῦ χρόνου τὴν περίοδον πεζοῦ λόγου συγγραφεῖς ἢ δὲν ᾦσαν ἀκόμη, ἢ μόνον ἱστορικοὶ, τῶν ὁποίων καὶ ὁ πεζὸς χαρακτήρ ᾦτο τοιοῦτος, ὥστε μόλις ἐδιακρίνετο ἀπὸ τὸν ποιητικόν (2).

Πρῶτον εἰς πεζὸν λόγον γραμμένον μῦθον εὐρίσκομεν εἰς τὸν Ἡρόδοτον, τὸν περὶ τοῦ Αὐλητοῦ (3), πιθανῶς ἀπὸ τὸν Αἰσώπον μιμημένον, ἂν καὶ δὲν ἀναφέρεται ὀνομασί εἰς ἐκεῖνον.

Ὀλίγους χρόνους μετὰ τὸν Ἡρόδοτον ἤκμασαν ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης, ὁ Σωκράτης, οἱ δύο τοῦ μαθηταί, Ξενοφῶν καὶ Πλάτων, καὶ τοῦ Πλάτωνος ὁ μαθητὴς Ἀριστοτέλης. Οὗτοι πρῶτοι ἀναφέρουσι μύθους εἰς ὄνομα τοῦ Αἰσώπου.

Ὁ Ἀριστοφάνης εἰς τὰς κωμωδίας του ἀναφέρει τὸν περὶ τοῦ Ἄετοῦ καὶ τῆς Ἀλώπεκος μῦθον (4), καὶ τὸν περὶ τοῦ Ἄετοῦ καὶ

(1) Πλὴν ἴσως τοῦ μύθου τοῦ Στησιχόρου.

(2) « Πρώτις γὰρ ἡ ποιητικὴ κατασκευὴ παρῆλθεν εἰς τὸ μέσον, » καὶ εὐδοκίμησεν. Ἐῖτα ἐκείνην μιμούμενοι, λύσαντες τὸ μέτρον, » τᾶλλα δὲ φυλάξαντες τὰ ποιητικά, συνέγραψαν οἱ περὶ Κάδμον » καὶ Φερεκύδην καὶ Ἐκαταῖον· εῖτα οἱ ὕστερον, ἀφαιροῦντες ἀεὶ τι » τῶν τοιούτων, εἰς τὸ νῦν εἶδος κατήγαγον, ὡς ἂν ἀπὸ ὕψους τινός », Στράβων, Βιβλ. Α, σελ. 8.

(3) Τῆς παρουσίας ἐκδόσεως σελ. 72. Ὁ Ἡρόδοτος εἶναι μεταγενέστερος 126 ἔτη τοῦ Αἰσώπου.

(4) Τῆς παρουσί. ἐκδ. σελ. 1-2 καὶ 279-280.

ΤΩΝ ΑΝΑΦ. ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘ. ΕΚΔ. εί

τοῦ Κανθάρου (1), εἰς τὸν ὁποῖον λαλεῖ καὶ περὶ τοῦ Θανάτου τοῦ Αἰσώπου. Ὁ περὶ τοῦ Κορυδοῦ (2), καὶ ὁ περὶ τῆς Κυνός (3), ἐνδέχεται νὰ ἦναι παίγνια καὶ πλάσματα τῆς φαντασίας τοῦ Κωμικοῦ.

Ὁ Σωκράτης, εὐρισκόμενος εἰς τὴν φυλακὴν, ἠσχολήθη νὰ βάλῃ εἰς μέτρα τινὰς μύθους τοῦ Αἰσώπου, ὡς διηγεῖται ὁ Πλάτων (4). Ἄδηλον εἶναι, πόσους ἐσιχούργησε, καὶ ἕως πότε ἐσώζοντο οἱ στιχουργημένοι μῦθοι τοῦ Σωκράτους οὔτοι. Ἐνὸς μόνου μύθου Σωκρατικοῦ τὴν ἀρχὴν μᾶς ἐφύλαξε Διογένης ὁ Λαέρτιος (5) ταύτην,

Αἰσώπος ποτ' ἔλεξε Κορίνθιον ἄστυ νέμουσι,
Μὴ κρένειν ἀρετὴν λαοδίκῳ σοφίῃ·

(1) Τῆς παρούσης ἐκδόσεως σελ. 2-3.

(2) Τῆς παρ. ἐκδ., σελ. 248.

(3) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 278.

(4) Φαιδ. σελ. 60-61.

(5) Βιβλ. Β, τμ. 42, « Ἐποίησε δὲ καὶ μῦθον Αἰσώπειον, οὗ πάνυ » ἐπιτετευγμένως, οὗ ἡ ἀρχὴ, Αἰσώπος ποτ' ἔλεξε κ. τ. λ. ». Μεγάλῃς σοφίας χρεῖαν δὲν ἔχει νὰ καταλάβῃ τις, ὅτι ἡ ἀρνησις εἶναι γραφικὸν σφάλμα. Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Λαερτίου διήγησις, καὶ ἡ κόμψότης τῶν δύο πρώτων εἰχῶν φωνάζουν, ὅτι ἡ ἀληθὴς γραφὴ εἶναι, « Ἐποίησε » δὲ καὶ μῦθον Αἰσώπειον πάνυ ἐπιτετευγμένως ». Ὁ Σωκράτης δὲν ἦτον ἀπ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι γράφουν χωρὶς νὰ συλλογίζωνται ἂν δὲν ἦτο βέβαιος νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ μύθου τὴν κατασκευὴν καὶ διασκευὴν, δὲν ἤθελε βέβαια πιάσῃ τὸν κάλαμὸν, πλησίον μάλιστ' αὐτοῦ τοῦ Θανάτου, ὅσας τὴν παρελθούσαν ὄλην τοῦ ζῶντος δὲν εἶχε γράψῃ τίποτε. Μὴν ἀμφιβάλλῃς λοιπὸν ὅτι ἡ ἀρνησις εἶναι ἀμα-

15' ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

Εἰς τὸν Ξενοφῶντα εὐρίσκομεν δύο μύθους ὡς ἀπὸ στόματος τοῦ Σωκράτους ἀπαγγελλόμενους. Ὁ πρῶτος εἶναι, ὁ περίφημος μῦθος τοῦ Προδίκου περὶ τῆς νεότητος τοῦ Ἡρακλέους (1). Ὁ δεύτερος, περὶ τοῦ Κυνὸς καὶ τοῦ Προδάτου (2), εἶναι φανερὰ Αἰσώπειος, ἂν καὶ δὲν ἀναφέρεται ῥητῶς εἰς τὸν Αἰσώπον. Ὡς Αἰσωπικὸν ἀναφέρει τὸν περὶ τοῦ Λέοντος καὶ τῆς Ἀλώπεκος μῦθον (3) ὁ Πλάτων, ἀλλ' ἐμπαρόδως. Ὁ περὶ τῶν Τεττίγων, περὶ τοῦ Πόρου καὶ τῆς Πενίας, καὶ ὁ περὶ Πολιτικῆς τέχνης (4), εἶναι πλάσματα τῆς κεφαλῆς τοῦ Πλάτωνος, ἀλλὰ πλάσματα τόσον εὐμορφα γραμμένα, καὶ τὸ περὶ τῆς Πολιτικῆς τέχνης μάλιστα τόσον διδασκαλικὸν καὶ τόσον

θίας τοῦ γραφέως γέννημα. Ἴσως καὶ τὸ Λαοδίκω πρέπει νὰ μεταβαλῆ εἰς τὸ Λαοδόκω. Ἡ ἔννοια σχεδὸν εἶναι ἡ αὐτὴ· ἀλλὰ τὸ Λαοδόκω ἔχει ἔμφασιν τινὰ περισσοτέραν, ἂν δὲν λαμβάνωμαι. Λαοδόκος σοφία εἶναι ἐκείνη τὴν ὁποίαν ὁ Πολύβιος ὀνομάζει Λαοδογματικὴν ἀπόφασιν, ἧγουν αἱ σφαλμένοι δόξαι καὶ προλήψεις τοῦ κοινοῦ λαοῦ, περὶ τῶν ὁποίων δὲν ἔκαμε ποτὲ, μηδὲ δυνατὸς εἶναι νὰ κάμῃ, σκέψιν πραγμάτων. Καὶ σημείωσαι νέε (ἐπειδὴ τοιαῦτα πρέπει νὰ σημειώγῃς εἰς τὰς ἀναγνώσεις σου, ἂν θελῇς νὰ γυμνάξῃς τὸ λογικόν σου), ὅτι ὁ μῦθος τοῦ μακαρίτου Σωκράτους εἶχε τὸν αὐτὸν σκοπὸν, καὶ ὁ τὸν ὁποῖον εἶπε πρὸς τοὺς Δελφοὺς τὴν ὥραν τοῦ κρημνισμοῦ μῦθον ὁ Αἰσώπος (ἀνωτέρ. σελ. η), ἧγουν νὰ διδάξῃ τοὺς κριτὰς του, ὅτι ἀδίκως τὸν ἐφόνευαν.

(1) Τῆς παρούσης ἐκδόσεως σελ. 253-257.

(2) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 210.

(3) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 78.

(4) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 249-252.

ὠφέλιμον

ΤΩΝ ΑΝΑΦ. ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘ. ΕΚΔ. 15'

ὠφέλιμον, ὥστε ἔκρινα δίκαιον νὰ τὰ βάλω εἰς τὴν ἔκδοσίν μου, καὶ διὰ νὰ γυμνάζωνται οἱ νέοι εἰς τὴν κρίσιν τοῦ καλοῦ, παραβάλλοντες τὸ λεκτικὸν τοῦ Πλάτωνος μὲ τὸ λεκτικὸν τῶν Βυζαντινῶν Μυθογράφων, καὶ νὰ μάθωσι τὸ ἀξιολογώτερον ἀπ' ὅλα τὰ μαθήματα, ὅτι πολιτικὴ συμβίωσις καὶ κοινωνία νὰ σταθῇ δὲν εἶναι δυνατὸν, ἂν δὲν ἔχη βάσιν τὴν δικαιοσύνην.

Ἀναφέρει ἐμπαρόδως καὶ ὁ Ἀριστοτέλης τὸν μῦθον τοῦ Μώμου (1), τοῦ Αἰσώπου μετὰ τῶν Ναυπηγῶν (2), καὶ ὁλόκληρον τὸν μῦθον τῆς Ἀλώπεκος καὶ τοῦ Ἐχίνου (3). Τὸν δὲ περὶ τοῦ Ἴππου καὶ τῆς Ἐλάφου (4), καὶ αὐτὸν ὁλόκληρον, ἀποδίδει εἰς τὸν σύγχρονον τοῦ Αἰσώπου Στησίχορον, καθὼς τὸν Περὶ Λεόντων καὶ Λαγῶν (5) εἰς τὸν σύγχρονον τοῦ Σωκράτους, καὶ τῆς Κυνηκῆς αἰρέσεως ἀρχηγὸν, Ἀντισθένην.

Οὗτοι εἶναι ὅσοι ἔγραψαν, ἢ μόνον ἐμπαρόδως ἀνέφεραν, μύθους τινὰς μετὰ τὸν Αἰσώπον ἔνδοξοι συγγραφεῖς, ὅλοι πρὸ Χριστοῦ ἀκμάσαντες, εἰς τοὺς ὁποίους ἐμποροῦμεν νὰ προσθέσωμεν καὶ τὸν Κόνωνα, ὃς εἰς διηγεῖται καὶ αὐτὸς τὸν προειρημένον μῦθον τοῦ Στησιχόρου (6)· καὶ Διονύσιον τὸν Ἀλικαρνασσεά, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκεται ὁ περὶ τῆς Γασρὸς καὶ

(1) Τῆς παρούσης ἐκδόσεως σελ. 120.

(2) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 205.

(3) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 208.

(4) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 206.

(5) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 225.

(6) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 206. Ὁ Κόνων ἤχμασε κατὰ τὸ 29 ἔτος πρὸ Χριστοῦ.

17 ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

τῶν μελῶν τοῦ σώματος (1)· καὶ Διόδωρον τὸν Σικελιώτην, ὅστις ἀναφέρει τὸν περὶ τοῦ Λέοντος καὶ τῆς Παρθένου μῦθον (2).

Εἰς τοῦτο τοῦ χρόνου τὸ διάστημα, πρῶτον Μυθογράφον, ἤγουν κατ' ἐπάγγελμα συναθροιστὴν μύθων, ἀναφέρει ἡ Ἱστορία (3) Δημήτριον τὸν Φαληρέα, ἐνδοξὸν ἐνδόξου φιλοσόφου τοῦ Θεοφράστου μαθητὴν. ἤκμαζεν ὁ Δημήτριος κατὰ τὸ 316 ἔτος πρὸ Χριστοῦ. Ἡ συναγωγή τῶν μύθων αὕτη, καθὼς καὶ ἄλλα ἀξιόλογα πολλὰ, ἀφανίσθη ἀπὸ τὸν χρόνον.

Δευτέρα παρομοία, καὶ παρόμοιον ἀφανισμὸν παθοῦσα, συναγωγή μύθων εἶναι τοῦ Θεοπόμπου, ὅστις ἦτο σύγχρονος καὶ φίλος Ἰουλίου τοῦ Καίσαρος, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτάρχου (4), ἤγουν ἤκμαζε κατὰ τὸ 30 σχεδὸν ἔτος πρὸ Χριστοῦ.

Μέχρι τούτου δὲν ἴδαμεν πλὴν τὸν Σωκράτην, ὅστις ἐσπούδασε νὰ βάλῃ εἰς μέτρα ὀλίγους τινὰς μύθους τοῦ Αἰσώπου. Αἱ συναγωγαὶ τοῦ Θεοπόμπου καὶ τοῦ Δημητρίου πιθανὸν ὅτι ἦσαν γραμμέναι εἰς πεζὸν λόγον. Βάβριος ὀνομαζόμενός

(1) Τῆς παρούσης ἐκδόσεως σελ. 128. Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς ἤκμασε κατὰ σχεδὸν τὸ 7 ἔτος πρὸ Χριστοῦ.

(2) Τῆς παρούσ. ἐκδ. σελ. 145 καὶ 426. Διόδωρος ὁ Σικελιώτης ἦτο σύγχρονος Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασσεύς, καὶ Νικολάου τοῦ Δαμασκηνοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ περὶ τῶν δύο σκυλάκων τοῦ Λυκούργου διήγημα (εὐρισκόμενον καὶ εἰς τὸν Πλούταρχον) κατεχώρισα ὡς μῦθον εἰς τὴν παρούσαν ἐκδοσιν, σελ. 257.

(3) Ἰδ. Διογένης. Λαερτ. Βιβλ. ε', 80.

(4) Εἰς τὸν Βίον τοῦ Καίσαρος, § 48.

ΤΩΝ ΑΝΑΦ. ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘ. ΕΚΔ. 18'

τις ἔβαλεν εἰς μέτρα ὅλους, ἢ κἀν τοὺς περισσοτέρους, μύθους τοῦ Αἰσώπου, περικλείσας εἰς βιβλία δέκα, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σουίδα, ἢ πιθανώτερον εἰς δύο, ὡς λέγει ὁ Αὐϊανός (1). Τίς ἦτο, εἰς τίνα χρόνον ἤκμασεν, ὁ Βάβριος οὗτος, πότε καὶ πῶς ἀφανίσθησαν οἱ στιχηροὶ τοῦ μῦθοι, εἶναι ἄδηλον. «Βαβρίας, ἢ Βάβριος (λέγει ὁ Σουίδας)· μύθους, ἦτοι μυθίαμους. Εἰσὶ γὰρ διὰ χωλιάμβων, ἐν βιβλίοις δέκα. Οὗτος » ἐκ τῶν Αἰσωπειῶν μετέβαλεν ἀπὸ τῆς αὐτῶν λογοποιίας εἰς » ἔμμετρα, ἦγουν τοὺς χωλιάμβους ». Τόσον μόνον βιογραφεῖ μόνος ὁ Σουίδας περὶ τοῦ Βαβρίου. Εἰς πολλὰ ὅμως ἄλλα μέρη τοῦ Λεξικοῦ του ἀναφέρει μύθων ἀποσπασμάτια (2) μετ' ὄνομα τοῦ Βαβρίου· ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα τῶν ὁποίων ἴσως εἶναι δυνατόν νὰ μαντεύσῃ τις καὶ τὸν χρόνον εἰς τὸν ὁποῖον ἤκμασε.

Ἀπὸ ἱστορικῶν τινα σημεία συμπεραίνει ὁ Ἄγγλος Τυρουῖτος (3), ὅτι ὁ Βάβριος ἤκμασεν ὀλίγον ἀρχήτερα τοῦ Ῥωμαίου Μυθογράφου Φαίδρου, ἦγουν εἰς σχεδὸν τὸ μέσον τῆς πρώτης ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταστηρίδος. Τὰ σωζόμενα ὅμως εἰς τὸν Σουίδα ἀποσπασμάτια τοῦ Βαβρίου μὲ φαίνονται τέσον κομψά, ὥστε τολμῶ νὰ κρίνω τὸν Βάβριον ἑκατὸν ἔτη ἀρχαιό-

(1) Ὁ μεταφράσας διὰ στίχων εἰς τῶν Λατίνων τὴν γλῶσσαν 42 μύθους τοῦ Αἰσώπου.

(2) Τὰ ἀποσπασμάτια ταῦτα ἐσυνάθροισεν εἰς ἓν ὁ εὐτυχῆς κριτικὸς Τυρουῖτος ὁ Ἄγγλος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὰ μετέγραψα εἰς τὴν παρούσαν ἔκδοσιν, ἕκαστον εἰς τὸν ἀρμόζοντα τόπον.

(3) Εἰς τὴν Περί τοῦ Βαβρίου διατριβὴν, σελ. 3.

κ' ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

τερον τοῦ Φαίδρου, ἤγουν σχεδὸν σύγχρονον τοῦ Βίωνος καὶ τοῦ Μόσχου, δύο Βουκολικῶν ποιητῶν, εἰς τοὺς ὁποίους σώζεται ἀκόμη χάρις Ἑλληνική.

Πιθανὸν ὅτι ὁ Βάβριος ἔλαβε τοὺς Αἰσωπικοὺς μύθους ἀπὸ τὴν συναγωγὴν τοῦ Δημητρίου. Ὁ ἀφανισμὸς τῶν ἐμμέτρων τούτων μύθων εἶναι τόσον πικρότερος, ὅσον κατ' ὅλα σχεδὸν τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας τὰ μέρη ἔχοντες νὰ παραβάλωμεν ἐνδόξους συγγραφεῖς καὶ ποιητὰς Ἕλληνας μὲ τοιοῦτους ἄλλους τῶν σοφῶν ἔθνῶν τῆς σημερινῆς Εὐρώπης, ἐξερέθημεν τὸν μόνον ἄξιον νὰ συγκριθῆ μὲ τῆς Γαλλίας τὸν γλυκύτατον μυθογράφον Λαφονταῖνον. Ἀντὶ τοῦ Βαβρίου μᾶς ἀφῆκεν ὁ φθονερός χρόνος μυθογράφους πολλὰ διαφόρους, τοὺς πολλοὺς κατὰ τὸ πραγματικόν, καὶ σχεδὸν ὅλους κατὰ τὸ λεκτικόν, ἀπὸ τοῦ Βαβρίου τὴν εὐφράδειαν.

Εἰς τὴν ἐκθεσιν τῶν λοιπῶν γνωστῶν μυθογράφων, εἰς τοὺς ὁποίους περιέχονται καὶ ὅσοι ἐμπαρόδως ἔγραψαν, ἢ καὶ μόνον ἐμνημόνευσαν ὀλίγους τινὰς Αἰσωπικοὺς μύθους, θέλω μεταχειρισθῆ, διὰ τὸ εὐμνημόνευτον, τὴν ἑκατονταετηρικὴν ἀπὸ Χριστοῦ τάξιν.

Πρὸς τὸ τέλος τῆς ΠΡΩΤΗΣ ἀπὸ Χριστοῦ Ἐκατονταετηρίδος, παρὰ τὸν προειρημένον (1) περὶ τῆς Ράμνου μῦθου, ἔγραψεν ὁ Ἰουδαῖος Ἰώσηπος ἄλλον ἕνα, ἢ μᾶλλον ἐμμίθη τὸν Περί τῆς Ἀλώπεκος καὶ τοῦ Ἐχίνου εὕρισκόμενον εἰς τὸν Ἀριστοτέλην μῦθον (2). Σύγχρονος τοῦ Ἰωσήπου, Δίων, ὁ

(1) Ἰδ. ἀνωτέρ. σελ. ιά-ιβ'.

(2) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 209, Τραυματία τινὶ κ. τ. λ.

ΤΩΝ ΑΝΑΦ. ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘ. ΕΚΔ. κα
ἐπονομασθεῖς Χρυσόσομος, ἔγραψε τοὺς περὶ τῆς Γλαυκὸς δύο
μύθους (1).

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ. Κατ' ἀρχὰς ταύτης τῆς
ἐκατονταετηρίδος ἤκμασεν ὁ Πλούταρχος. Μιμῆται καὶ
οὗτος ὀλίγους τινὰς μύθους τοῦ Αἰσώπου, καὶ μνημονεύει
παροδικῶς περισσοτέρους ἄλλους (2). Μετὰ τὸν Πλούταρχον
ἤκμασαν ὁ Ἀππιανὸς, ὁ Γαληνὸς, ὁ Ἐρμογένης, ὁ Λου-
κιανὸς, Μάξιμος ὁ Τύριος, καὶ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς. Ὁ
πρῶτος ἀναφέρει τὸν περὶ τῶν Φθειρῶν μῦθον (3). Εἰς τὸν δεύ-
τερον εὐρίσκονται τρεῖς μῦθοι (4). Ἀπὸ τὰ Προγυμνάσματα τοῦ
Ἐρμογένους ἔχομεν τὸν περὶ τῶν Πιθήκων (5). Ἐμμήθη τινὰς
καὶ ὁ Λουκιανὸς (6), καὶ Μάξιμος ὁ Τύριος (7), καὶ ἀν-
έφερε παροδικῶς ἓνα μόνον Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, τὸν περὶ
τῆς Ὑός (8).

Εἰς τὴν δευτέραν ταύτην ἐκατονταετηρίδα θέτουσι (9) καὶ

(1) Τῆς παρούσης ἐκδόσεως σελ. 217-218.

(2) Ἴδε τὸ Ὄνομαστικὸν τῆς παρούσης ἐκδόσεως, λέξ. Πλού-
ταρχος.

(3) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 216.

(4) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 137 (ὄνος θεασάμενος), 217 (Μωρὸς
πρὸς κόσκινον), καὶ 221 (Δύο πήρας).

(5) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 238.

(6) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 120, 170, 219, 229 (Λέγεται βασι-
λεύς τις κ. τ. λ.), 259.

(7) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 70 (Ἐλαφον διώκει κ. τ. λ.), 127, 217.

(8) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 109.

(9) Ἴδε τὴν Περί Βαβρίου διατριβὴν τοῦ Ἄγγλου Τυρούιττου, σελ. 35.

26' ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

τὸν Νικόστρατον, ὅσις κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἐρμογένους ἔγραψε μύθους Αἰσωπείους. Ἄλλ' ἐπειδὴ παρὰ τὸνομά του ἄλλο τίποτε δὲν εἶναι γνωστὸν εἰς ἡμᾶς, διαβαίνω εἰς τὴν τρίτην.

ΤΡΙΤΗ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ. Ἡ ἑκατονταετηρίς αὕτη ἀρχίζει μὲ τὸν Αἰλιανόν· ὅσις ἀναφέρει παροδικῶς, τὸν ὁποῖον καὶ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, περὶ τῆς Ὑός (1), καὶ διηγεῖται διεξοδικῶς καὶ, ὡς συνειθίζει, σοφιστικῶς, τὸν περὶ τῶν Ἀλοώντων μῦθον (2).

ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ. Εἰς τὴν ἀπὸ σοφιστὰς γονιμωτάτην ταύτην ἑκατονταετηρίδα ἤκμασαν ὁ Λιβάνιος, Ἰουλιανὸς ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ Ἰμέριος, ὁ Θεμίσιος, ὁ Θεών, ὁ Ἀφθόνιος. Εἰς τοῦτο μάλισα διακρίνεται ἀπὸ τὴν προλαβοῦσαν αὕτη ἡ ἑκατονταετηρίς, ὅτι εἰς ἐκείνην εὐρίσκοντο ἀκόμη ὀλίγοι τινὲς φρόνιμοι συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐφρόντιζαν πλεον τὸ πραγματικὸν παρὰ τὸ λεκτικόν· εἰς δὲ ταύτην ἡμελήθη σχεδὸν παντάπασι τὸ πραγματικόν, καὶ τὸ λεκτικὸν ἐπλέκετο μὲ μεγάλην ἐπιτήδευσιν καὶ βίαν, κατὰ μίμησιν παλαιοῦ τινὸς συγγραφέως. Τρεῖς μύθους ἔχομεν τοῦ Λιβανίου (3), τοὺς ὁποίους ἀρκεῖ νὰ παραβάλῃ τις, δὲν λέγω μὲ κανένα τοῦ Ἀριστοτέλους ἢ τοῦ Ξενοφῶντος, ἀλλὰ καὶ μὲ αὐτοὺς τοῦ Πλουτάρχου καὶ τοῦ Λουκιανοῦ, διὰ νὰ καταλάβῃ τί διαφέρει τὸ φυσικὸν ἀπὸ τὸ

(1) Τῆς παρούσης ἐκδόσεως σελ. 109.

(2) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 198-199.

(3) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 118 (Ἐδοξε τῷ Διί, κ. τ. λ.), 155 (Οἱ λύκοι παρὰ τῶν προβάτων κ. τ. λ.), 188 (Σεμνὸς ἦν ἵππος, κ. τ. λ.).

ΤΩΝ ΑΝΑΦ. ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘ. ΕΚΔ. κγ'

θανειζόν κάλλος. Ένα μόνον μῦθον ἔγραψεν ὁ Ἰουλιανὸς (1), καὶ ἀναφέρει παροδικῶς τὸν περὶ τῆς Γαλῆς (2). Ἀπὸ τοὺς δύο μύθους (3) τοῦ Ἰμερίου, τοῦ πρώτου καὶ τὸ πραγματικὸν εἶναι μέτριον, καὶ τὸ λεκτικὸν δὲν ἐκβαίνει τὰ ὅρια τοῦ πρέποντος· τοῦ δευτέρου ἡ ἀνάγνωσις εἶναι ἀνυπόφορος. Ὁ σύγχρονος καὶ ὀλιγώτερος τοῦ Ἰμερίου σοφιστῆς Θεμιστιος ἔχει πέντε μύθους (4). Ἀπὸ τοῦ Θεώνος τὰ Προγυμνάσματα εἶναι ὁ περὶ

(1) Τῆς παρούσης ἐκδόσεως σελ. 191, Λέγεται τὸν Ἰκτίνα κ. τ. λ.

(2) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 103.

(3) Τὸν 396 καὶ τὸν 397 τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 260.

(4) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 45 (Πριάμενός τις τὸν Ἰνδὸν κ. τ. λ.), 169 (Ὀνος τις ἠμπέσχετο κ. τ. λ.), 193 (Ταύρω δύο κ. τ. λ.), 200 (Πεποιήται δὲ καὶ Αἰσώπῳ κ. τ. λ.), 221 (Ἄνθρωπων ἕκαστος κ. τ. λ.). Πρὸς χάριν τῶν νέων καλὸν εἶναι νὰ σημειώσω εἰς τί σέκει ἡ σοφιστικὴ κακία, ἧγουν τοῦ λεκτικοῦ ἢ φλυαρία. Εἰς τὸν πρώτον μῦθον ὁ ἀγοράσας τὸν Αἰθίοπα πασχίζει νὰ τὸν λευκάνῃ. Ἡ ἀγνοσία τοῦ ἀγορασοῦ αὕτη εἶναι μὲν ἀπίθανος, συγχωρεῖται ὅμως ἀπ' αὐτὴν τοῦ μύθου τὴν φύσιν, ἥτις συγχωρεῖ νὰ λαλῶσι καὶ αὐτὰ τὰ ἄλογα ζῶα. Ἀλλὰ διὰ ταύτας μάλις τὰς ἀπαραιτήτως ἀναγκαίας ἀπίθανότητας πρέπει νὰ ἐξορίζωνται αἱ περιτταὶ, ἧγουν ὅσαι δὲν χρησιμεύουν τίποτε εἰς τὴν σύστασιν τοῦ μύθου. Ἄρκετὸν ἦτον εἰς τὸν ἀγοραστὴν νὰ πλύνῃ τὸν Αἰθίοπα μὲ τὸ νερὸν τῆς βρύσεως ἢ τοῦ πηγαδίου του· ἀλλ' ὁ σοφιστῆς μυθογράφος τὸν κάμνει νὰ περιέρχεται χωρὶς ἀνάγκης πολλὰς κρήνας καὶ πολλοὺς ποταμοὺς εἰς πολλῶν ἡμερῶν δρόμον. Διὰ τί; Ἡ διότι ἔκρινε κομψὴν τὴν φράσιν, Περιάγων κρήνας καὶ ποταμοὺς, κ' ἐλυπήθη νὰ τὴν ἀφήσῃ· ἢ διότι τὴν εὐρεν εἰς κάθενός θεοῖμου παλαιοῦ συγγραφέως σύνταγμα, ὅπου ἦτον εἰς τὸν ἀρμόδιον, καὶ μὲ τὸ πραγματικὸν σύμφωνον, αὐτῆς τόπον,

κδ' ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

του Κυνός μῦθος (1). Ὁ Ἀφθόνιος ἔγραψε τεσσαράκοντα μῦθους (2).

Εἰς τὴν αὐτὴν ἑκατονταετηρίδα ἔζησε καὶ ὁ Ναζιανζηνὸς Γρηγόριος. Τούτου τρεῖς μόνους μῦθους εὔρηκα εἰς τοῦ Ὠπτεμάννου τὴν ἔκδοσιν. Ὁ πρῶτος καὶ συντομώτερος διὰ στίχων εἶναι ὁ περὶ τῆς Γαλῆς (3)· ὁ δεύτερος εἰς πεζοῦ λόγου σχῆμα, παρόμοιον τοῦ Θεμισίου καὶ τοῦ Ἰμερίου, εἶναι ὁ περὶ τῶν Χελιδόνων (4)· τοῦ τρίτου διὰ στίχων περὶ τῆς Αἰδοῦς (5) καὶ τὸ πραγματικὸν καὶ τὸ λεκτικὸν εἶναι καλῆτερα τοῦ δευτέρου.

ΠΕΜΤΗ, ἙΚΤΗ, ἘΒΔΟΜΗ, ΚΑὶ ὈΓΔΩΗ Ἐκατονταετηρίς, δὲν ἔχουν μῆτε μυθογράφους μῆτε μύθων σημειωτάς. Εἶναι μάλισα παράδοξος τῆς μυθογραφίας ἡ παράβλεψις, εἰς τὴν ἑβδόμην, ἣτις ἐγέννησε τὸν περιδότητον Ἰαμβογράφον, Γεώργιον τὸν Πισίδην. Ποία ἐξάθη ἡ ὑπόληψις τοῦ ἀνδρὸς τούτου

καὶ τὴν μετεκοβάλισεν εἰς τόπον ὅπου δὲν ἤρμοξε. Τόσον πιθανώτερον μὲ φαίνεται τὸ δεύτερον τοῦτο, ὅσον καὶ ἡ ἀκόλουθος φράσις, Ρύμμασι χρώμενος καὶ χαλασραίοις, εἶναι φανερά (ὡς καὶ ἄλλοι τὸ ἐσημείωσαν) τοῦ Πλάτωνος (Πολιτ. Δ, σελ. 430) μίμησις. Μάθετε, νέοι, ἀπὸ τὰ τοιαῦτα παραδείγματα, ὅτι, καθὼς καὶ ἄλλοτε τὸ εἶπα μὲ αὐτάς τοῦ Κωμικοῦ τὰς λέξεις,

Φλυαρί' ἐσι ταῦτα τὰ μεμιμημένα,

ὅταν ἡ μίμησις δὲν χειραγωγῆται ἀπὸ τὴν φιλοσοφίαν.

(1) Τῆς παρουσίας ἐκδόσεως σελ. 135 καὶ 425.

(2) Ἰδε εἰς τὸ τέλος τῆς παρ. ἐκδ. τὸ Ὀνομαστικὸν (λέξ. Ἀφθόνιος).

(3) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 104, Γαλῆν καθίζει κ. τ. λ.

(4) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 220, Ἐπέσκωπτον αἱ χελιδόνες κ. τ. λ.

(5) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 247.

ΤΩΝ ΑΝΑΦ. ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘ. ΕΚΔ. κέ

εἰς τοὺς συγχρόνους, καὶ περισσότερο εἰς τοὺς μεταγενεστέ-
ρους αὐτοῦ, θέλομεν ἰδεῖ μετ' ὀλίγον. Πῶς δὲν ἐσυλλογίσθη νὰ
βαλῆ καὶ τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου εἰς Ἰάμβους, ὡς ἔκαμεν
ἔπειτα εἰς τὴν ἐννάτην ὁ Ἰγνάτιος, εἶναι τόσον παραδοξότερον,
ὅσον οἱ ἰάμβοι ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ στόμα του μὲ εὐκολίαν ἀνήκουσον.

Τὴν ἐννάτην ἐλάμπρυναν ὁ πολυμαθέςατος Πατριάρχης
Φώτιος μὲ τὰ σοφὰ του καὶ ποικίλα συγγράμματα, καὶ ὁ μα-
θητὴς αὐτοῦ Μηχαὴλ ὁ Ψελλὸς. Ὁ Φώτιος ἀναφέρει δύο μό-
νους μύθους, τὸν Περί τοῦ Κολοιοῦ (1), καὶ τὸν διπλοῦν Περί
τῆς ὄνου σκιάς (2).

Ἄλλ' εἰς τὴν αὐτὴν ταύτην ἐννάτην ἑκατονταετηρίδα ἐγεννήθη
κατὰ δυσυχίαν ὁ διάκονος καὶ Μαγίστωρ Ἰγνάτιος, ὁ ψευ-
δῶς (ὡς θέλομεν ἰδεῖ μετ' ὀλίγον) ὀνομασθεὶς Γαβρίας. Οὗ-
τος ἔγραψε διὰ στίχων ἰαμβικῶν 53 μύθους (3), περιορίσας
ἕκαστον εἰς τέσσαρας, καὶ ὄχι περισσοτέρους οὐδ' ὀλιγωτέρους
στίχους. Ὅτι μὲν μία τῶν ἀρετῶν τοῦ μύθου εἶναι καὶ ἡ συν-
τομία, ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἐξεύρει· ἀλλὰ καὶ μεγάλαι καὶ μικραὶ

(1) Τῆς παρούσης ἐκδόσεως σελ. 58.

(2) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 212-213.

(3) Ἴδε εἰς τῆς παρ. ἐκδ. τὸ τέλος τὸ Ὀνομαστικὸν (λέξ. Ἰγνά-
τιος). Ἀπὸ 54 σιχηροῦς μύθους τοὺς μὲν 43 ἐξέδωκεν ὁ Νευελέτος
εἰς ὄνομα τοῦ Γαβρίου, τοὺς δὲ 11 εἰς ὄνομα τοῦ Βαβρίου. Ἀλλὰ καθὼς
εἶναι φανερὸν καὶ ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα τοῦ λόγου καὶ ἀπὸ τὴν πολυ-
σιχίαν ὅτι ὁ 43 (τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 90) εἶναι τοῦ Βαβρίου, ἢ τινὸς
ἄλλου μεταγενεστέρου, μιμητοῦ τοῦ Βαβρίου· ὡσαύτως γίνεται φανερὸν
καὶ ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα καὶ ἀπὸ τὴν τετρασιχίαν ὅτι οἱ 11 εἶναι τοῦ
Ἰγνατίου, τοῦ ψευδῶς ὀνομασθέντος Γαβρίου.

κς' ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

ἀδιαφόρως ὑποθέσεις στενοχωρημένοι, καὶ νὰ εἶπω οὕτως, πνιγμένοι, εἰς τὰ τόσον στενὰ τῆς τετρασιχίας ὄρια, σημαίνουσιν ἀναμφιβόλως τὸ πολλά στενὸν τῆς κεφαλῆς τοῦ μυθογράφου (1). Βαρβαρισμούς, σολοικισμούς, ἀκυρολεξίας, ἀσαφείας εἰς πολλά καὶ σκοτεινότητας, ἔπρεπευ ἐξανάγκης νὰ γεννήσῃ ἡ τόση στενοχωρία· ἀλλ' ὁ καλὸς Ἰγνάτιος ἐπροτίμησε νὰ καταπατήσῃ τοὺς κανόνας τῆς ὀρθῆς Γραμματικῆς, καὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου, ἀπὸ τὸ νὰ παραβῇ τὸν ἄλογον νόμον τῆς τετρασιχίας. Καὶ τὸ κακὸν ἤθελεν εἶσθαι πολλά μικρὸν, εἰάν ἐπεριωρίζετο εἰς τοῦτο· ἀλλ' ἀπὸ πολλά σημεῖα φαίνεται, ὅτι ἐσώζοντο ἀκόμη εἰς τὴν ἐνάτην ἑκατονταετηρίδα οἱ κομψοὶ τοῦ Βαβρίου μῦθοι τοὺς ὁποίους ὁ Ἰγνάτιος, ἡ κρίνας πολλά διεξοδικούς, ἡ διὰ νὰ γυμνάσῃ καὶ αὐτὸς τὸν κάλαμον (ὄχι βέβαια τὸν νοῦν του), ἠθέλησε νὰ τοὺς συντέμῃ, ἤγουν νὰ κάμῃ ἀπαραλλάκτως, ὅτι ἠθέλε κάμει λιθοξόος ἄτεχνος κατακόπτων τοῦ Φειδίου τὸν Θεοπρεπέσατον Δία, διὰ νὰ κατασκευάσῃ ἀνδριατίσκον τοῦ γελοιοτάτου Θερασίτου. Τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ ἡ σύγχυσις τῶν ὀνομα-

(1) Νόστιμα ἐπερίπαιξε τὴν ἀκρισίαν ταύτην τοῦ Ἰγνατίου ὁ κομψὸς τῆς Γαλλίας μυθογράφος Λαφονταῖνος (Μυθ. Βιβλ. ζ', μύθ. α'),

Mais sur tout certain Grec renchérit et se pique

D'une élégance laconique ;

Il renferme toujours son conte en quatre vers ;

Bien ou mal, je le laisse à juger aux experts.

Μάλιστα κάποιος Γραικὸς, ὑπὲρ τοὺς ἄλλους θελῶν

Τοὺς μῦθους μὲ κομψότητα Λακωνικὴν νὰ γράφῃ,

Εἰς σίχους μόνους τέσσαρας καθένα περιγράφει

Καλὰ, κακὰ, εἰς τοὺς σοφοὺς νὰ κρίνωσι τ' ἀρίνω.

των, πρῶτον τοῦ Βαβρίου καὶ Γαβρίου, ἔπειτα τοῦ Γαβρίου καὶ τοῦ Ἰγνατίου. Εἰς ἀντίγραφα τινὰ οἱ τετράστιχοι τούτου μῦθοι εὐρέθησαν μὲ τοιαύτην ἐπιγραφὴν, Ἰγνατίου διακόνου τετράστιχα διείαμβα εἰς τοὺς μύθους [τοὺς] Αἰσωπικοὺς μεταφραστικά· εἰς ἄλλα ὅμως ἀντίγραφα, εἰς τόπον ταύτης εὐρίσκεται ἡ ἐξῆς, Βαβρίου ἐν ἐπιτομῇ μεταγραφὲν ὑπὸ Ἰγνατίου Μαγίστορος (1). Εἶναι λοιπὸν πιθανώτατον, ὡς τὸ ἔκριναν καὶ ἄλλοι, ὅτι εἰς ἀντίγραφα τινὰ ὁ πολὺς χρόνος ἀλλοίωσε τὸ πρῶτον στοιχεῖον τοῦ ὀνόματος τοῦ Βαβρίου, ὥστε μὴν ἀφήσας πλὴν μόνας τὰς δύο γραμμὰς, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ σχηματίζει τὴν ἐπάνω ὀρθὴν γωνίαν, ἐμεταμόρφωσε τὸ Β εἰς τὸ Γ, καὶ ἔδωκε χώραν, πρῶτον νὰ ὀνομασθῇ Γάβριος ὁ ἀληθινὸς Βάβριος, ἔπειτα μὲ τὸν καιρὸν νὰ διαδοθῇ τὸνομα τοῦτο καὶ εἰς τὸν ἐπιτομέα καὶ φθορέα τοῦ Βαβρίου Ἰγνάτιον.

Εἰς τῆς ΔΕΚΑΤΗΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΟΣ τὰς ἀρχὰς ἤκμασε φίλος τῆς παιδείας, καὶ προσάτης τῶν φιλομούσων, ὁ Πορφυρογέννητος Κωνσταντῖνος ὁ Αὐτοκράτωρ. Μ᾽ ὄλον τοῦτο δὲν ἴσχυσε νὰ διαλύσῃ τὸ σκότος τῆς ἀμαθίας, τὴν ὁποίαν ἀρκοῦν νὰ δεῖξωσι τὰ πλέον ἀξιοσημεῖωτα τῆς ἑκατονταετηρίδος ταύτης

(1) Ἴδε τὴν νέαν ἔκδοσιν τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Φαβρικίου (Τομ. Α, σελ. 635) καὶ τοῦ Τυρούττου τὴν περὶ Βαβρίου διατριβὴν (σελ. 6 καὶ 43), ἐκ τῶν ὁποίων ἔλαβα τὰς δύο ταύτας ἐπιγραφάς. Τὸ Δείαμβα (ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ, Δεῖιάμβων) εἶναι λέξις τοῦ παρακμάζοντος ἑλληνισμοῦ, κατὰ τὸν τύπον τῶν ἀλλοῦ (Πλουτάρχ. Μέρ. Β, σελ. 374) σημειωθέντων ὀνομάτων.

κὴ ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

συγγράμματα. Τοιαῦτα εἶναι, τοῦ ἱατροῦ Νόννου ἢ τὴν ὁποίαν ἀνέφερα καὶ ἄλλου (1) Σύνοψις τῆς Ἰατρικῆς, ὁ συγγραφεὺς τοῦ ὀνομαζομένου Μεγάλου Ἐτυμολογικοῦ, καὶ ὁ Λεξικογράφος Σουΐδας (2). Ὁ πρῶτος, παραβαλλόμενος, δὲν λέγω πρὸς τὸν Ἴπποκράτην, ἢ τὸν Γαληνόν, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτοὺς τῆς ἕκτης ἐβδόμης καὶ ὀγδόης ἑκατονταετηρίδος τοὺς ἱατροὺς, εἶναι πολλὰ οὐτιδανός. Εἰς τὸ Μέγα ἐτυμολογικὸν ἐφυλάχθησαν ἀρχαιότητος ἀξιόλογα λείψανα ὅχι ὀλίγα· ἀλλὰ μιγμένα ἀκρίτως μὲ τόσα ἄλλα δυσυχνῆ σημειώματα, ὥστε δὲν λανθάνεται ὅστις ἤθελε τὸ παρομοιάσει μὲ κόπρον κρύπτουσαν πολλοὺς μαργαρίτας. Τοιαῦτα πολλὰ καλὰ μὲ κακὰ συγκεχυμένα χωρὶς κρίσιν μᾶς ἐφύλαξε καὶ ὁ Σουΐδας. Χάριν πρέπει νὰ τὸν ἔχωμεν ὁμῶς, ὅτι χωρὶς αὐτὸν μηδὲ γνωστὰ σχεδὸν ἤθελαν εἶσθαι εἰς ἡμᾶς μήτε τοῦ Βαβρίου τὰ ὀλίγα λείψανα, μήτ' ἂν ἐγεννήθη εἰς τὸν κόσμον μυθογράφος, ὀνομαζόμενος Βάβριος. Παρὰ ταῦτα τὰ λείψανα (συναθροισμένα, ὡς εἶπα, ἀπὸ τὸν Ἄγγλον Τυρουίττον) ἔλαβα ἀπὸ τὸν Σουΐδαν καὶ τινὰς ἄλλους ὀλίγους μύθους (3), ὅσους εὔρηκα εἰς τὴν ἐκδόσιν τοῦ Ὠπτεμάννου.

(1) Ἑλληνικ. βιβλιοθήκ. Τόμ. 3, Αὐτοσχ. 50χ. σελ. κή-κθ'.

(2) Μὴ παραξενισθῆ ὁ ἀναγνώστης, ὅτι βάλω καὶ τὰ Λεξικά εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀξιολόγων βιβλίων. Λεξικὸν, δὲν λέγω ἄριστον (τοιοῦτον ἴσως δὲν εὑρίσκεται ἀκόμη μηδὲ εἰς τὰ φωτισμένα ἔθνη), ἀλλὰ μετρίως γλωσσοδιδασκαλικὸν νὰ συντάξῃ δὲν εἶναι δυνατόν ὅστις δὲν γνωρίζει τὴν γλῶσσαν ἐντελῶς· καὶ ἐντελῶς κάνεις κάμμειαν νὰ μάθῃ μὴν ἐλπίσῃ, ἂν δὲν τὴν ἐρευνήσῃ φιλοσοφικῶς.

(3) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 220 (Βοηλάτης ἐκ κώμης κ. τ. λ.), καὶ 222 (Κεραμεύς τις κ. τ. λ.). Ἴδε καὶ σελ. 58, 213, 214.

Εἰς τὴν ἑΝΔΕΚΆΤΗΝ ἑΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΪΔΑ παχύνεται τὸ σκότος περισσότερον. Εἰς ταύτην ἤκμασε δεύτερος καὶ τὸνομα καὶ τὸ παρωνύμιον, Μηχαήλ ὁ Ψελλός. Τὰ σωζόμενα εἰς ὄνομα αὐτοῦ διάφορα συγγράμματα, ἐκδομένα καὶ ἀνέκδοτα, ἀποδείχνουσιν ἄνδρα πολυμαθέστατον, ἂν καὶ ἀπὸ ταῦτα πολλά, διὰ τὴν ὁμωνυμίαν καὶ ταυτοπαρωνυμίαν, ἀμφιβάλλωνται, ἐὰν ἀνῆκουσιν εἰς αὐτὸν, ἢ τὸν ἄλλον Μηχαήλ Ψελλόν, τὸν μαθητὴν τοῦ Φωτίου. Ὅπως ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ὅ,τι μάλιστα χαρακτηρίζει τὴν βαρβαρότητα ταύτης τῆς ἑκατόνταετηρίδος, εἶναι τῆς κρίσεως ἢ πτωχείας. Ἡ πολυμάθεια εἶναι ἔργον μνήμης, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν μετέχουσιν ἐπιποσὺν καὶ τᾶλογα ζῶα· ἀλλ' ἡ κρίσις, ἐνέργεια τοῦ λογικοῦ μέρους τῆς ψυχῆς, νὰ τελειωθῇ χωρὶς τῆς φιλοσοφίας τὸ φῶς εἶναι τῶν ἀδυνάτων. Ὁ πολυμαθέστατος καὶ πολυγραφώτατος οὗτος Ψελλός, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὅταν κατεγίνετο εἰς μαθηματικά καὶ φυσικά συγγράμματα, ἐσχολίαζε τοὺς μαγικοὺς λόγους τοῦ Ζωροάστρου, ἐξήγει τὰ δόγματα τῶν Χαλδαίων μάγων (1), καὶ ἐγύμναζε τὸ πνεῦμά του εἰς ἐγκώμια Κοριῶν, Ψειρῶν, Ψύλλων, καὶ ἄλλων τοιούτων εὐτελεστάτων ζώων ἢ πραγμάτων (2). Τὰ Καρκινικά, τὰ Ἀκρόσιχα, καὶ ἄλλα

(1) Ἰδ. Βιβλιοθήκ. Ἑλληνικ. Φαβρικίου Τομ. 10, σελ. 51, τῆς νέας ἐκδ. καὶ Ἡλιοδώρ. Μέρ. Β, σελ. 219 ἡμετέρ. ἐκδ.

(2) Εἰς τὰ ἀνέκδοτα τοῦ Ψελλοῦ εὐρίσκονται, Ἐγκώμιον εἰς τοὺς κόρεις, Ἐγκώμιον εἰς τὴν φθεῖρα, Ἐγκώμιον εἰς τὴν ψύλλαν, Ἐγκώμιον εἰς τὸν οἶνον. Ἰδε τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου, Τομ. 10, σελ. 72. Εἶναι βέβαια συγχωρημένα κάμμιναν φορὰν καὶ τοιαῦτα παίγνια τῆς φαντασίας εἰς τοὺς σοφούς, μάλιστα ὅταν ἡ φαν-

λ' ΠΕΡΙ ΛΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

τοιαῦτα μωρὰ καὶ παιδαριώδη ποιήματα, τὰ ὅποια καὶ ἄλλοῦ (1) ὡς κρημνὸν ἄξιον ἀποφυγῆς εἰς τοὺς νέους ἐσημείωσα, ἦσαν καὶ πρὸ τοῦ Ψελλοῦ γνωστὰ· ἀλλ' αὐτὸς εὐτύχησε νὰ γένη εὐρετῆς ἄλλου εἶδους σίχων, τὸ ὁποῖον δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ Ἀκρολεξικόν. Τοιοῦτον εἶναι τὸ εἰς τὸν Βασιλέα Ῥωμανὸν Θαυμασίον τοῦτο δίστιχον, περιέχον, τὸνομα τοῦ Βασιλέως,

Ῥοδοκρῖνοπρόσωπος Ἠραῖος Μέδων

Ἀκτίσει Νίκης Οὐρανοῖ Σκηπτουχίαν.

Καὶ τοῦτο δὲν εἶναι τίποτε πρὸς Θαυμασιώτερον ἄλλο ποιήσεως εἶδος, ὅπου ὁ πρῶτος σίχος ἔχει μόνον τὰ ὀνόματα, ἢ τὰ ὑποκείμενα, καὶ ὁ ἀκόλουθος μόνον τὰ ῥήματα, ἢ τὰ κατηγορούμενα τῆς προτάσεως. Εἶναι καὶ τοῦτο εὖρημα τοῦ σοφωτάτου Ψελλοῦ, ὡς τὸ μαρτυρεῖ τὸ ἐξῆς δίστιχον εἰς τὸ Φλάμμουλον (2) τοῦ Αυτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν ἰσορημένοι ὁ μάρτυς Γεώργιος, καὶ ὁ βασιλεὺς ἀναβασμένος εἰς ἵππον, κρατῶν λόγχην, καὶ διώκων τοὺς βαρβάρους,

Μάρτυς, Βασιλεῦ, Ἴππε, Λόγχη, Βάρβαροι,

Σύμπνει, Διώκε, Σπεῦθε, Πλήττε, Πίπτετε (3).

τασία ἔχη τὴν τέχνην νὰ τὰ πλάττη εἰς τρόπον, ὡς νὰ γεννᾶται μὲ τὴν ἐξ αὐτῶν ἡδονὴν ὠφέλεια τις ἠθικὴ· ἀλλὰ τὸ πολὺ γίνεται καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μέλι πικρὸν.

(1) Πρόδρομ. Ἑλλήν. Βιβλ. Αὐτοσχ. 50χ. σελ. σδ'.

(2) Τὴν σήμερον τὸ ὀνομάζομεν Φλάμπουρον. Ἡ λέξις εἶναι ἀπὸ τὸ Λατινικὸν *Flammeum vexillum*, ἧγουν φλογοσειθῆς σημαία, ἐπειδὴ εἶναι σενόμακρον καὶ ὀξύ τὴν ἄκρην εἰς σχῆμα φλογός. *Flamme* τὸ ὀνομάζουσι καὶ οἱ Γάλλοι.

(3) Ἰδ. τὴν Βιβλιοθ. τοῦ Φαβρικ. Τομ. 10, σελ. 93.

Μάρτυς σύμπνει, Βασιλεῦ δίωκε, Ἴππε σπεῦθε,
 Λόγχη πλήττε, Βάρβαροι πίπτετε! ὦ Ἕλλάς! ὦ
 γένος! μέτοιούτους βασιλεῖς, μέτοιούτους σοφούς, καὶ μέτοιαῦτα
 Καλὰ γραμματικά, ἤλπιζες νὰ ἐνεργήσωσιν αἱ λόγχοι σου
 κατὰ τῶν ἀπὸ τοῦς ὁποίους ὀλίγον ἐδιάφερες βαρβάρων, καὶ
 οἱ ὁποῖοι διὰ τὴν ἄγνοιαν τῆς τρυφῆς ἦσαν ἰσχυρότεροί σου;

Ἡ πλέον ὁμως ἀναντιρρήτος ἀπόδειξις τῆς βαρβαρότητος
 τῆς ἑκατονταετηρίδος ταύτης εἶναι τὸ βλάσφημον ζήτημα, Τίς
 εἶναι καλῆτερος ποιητῆς, ὁ Εὐριπίδης, ἢ Γεώρ-
 γιος ὁ Πισίδης (1); Ὁ ἐρωτῶν ἦτον ὁ ἀδελφὸς τοῦ Αὐ-
 τοκράτορος Ἀνδρονίκου, Μηχαῖλ ὁ Δούκας, τὸ ἐρωτώμενον,
 κατὰ λέξιν τοῦτο, « Τίς σιχίξει κρεῖττον, ὁ Εὐριπίδης, ἢ ὁ
 » Πισίδης; » καὶ ὁ ἀποκρινόμενος Μηχαῖλ ὁ Ψελλός. Ἡ ἀπό-
 κρισις εἶναι ἀξία περιεργίας, καὶ διὰ τὸ μάκρος αὐτῆς, καὶ διότι
 ὁ Ψελλὸς ἀροῦ ἐγκωμίασε τὰ προτερήματα τῶν παλαιῶν
 ποιητῶν, ἀφοῦ ἐκαταρίθμησε τὰς ἀρετὰς τοῦ ποιητοῦ Πισίδου,
 συμπεραίνει τὴν ἀπόκρισιν (2) εἰς τρόπον, ὥστε εἶναι δύσκολον
 νὰ καταλάβῃς εἰς τίνα ἔδιδε τὰ πρωτεῖα, εἰς τὸν Ἀθηναῖον Εὐ-
 रिπίδην, ποιητὴν τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος τῆς Ἑλλάδος, ἢ τὸν ἀπὸ
 τὴν Πισιδίαν καταγόμενον στιχουργὸν τῆς ἑβδόμης ἑκατονταε-
 τηρίδος. Εἴτε διὰ φόβον μὴ δυσαρεσῆσῃ τὸν Μηχαῖλ Δού-
 καν, εἴτε δι' ἄλλην αἰτίαν, ἀπεκρίθη οὕτως ἀμφιβόλως ὁ
 Ψελλός, εἰς ὅποιον ἔθνος γίνονται τοιαῦτα ζητήσεις καὶ

(1) Ἰδ. ἀνωτέρ. σελ. κδ'.

(2) Ἰδ. τὴν Ἑλλην. Βιβλ. τοῦ Φαβρικ. Τομ. 12, σελ. 7-8.

λβ' ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

τοιαῦται ἀποκρίσεις, μὴν ἀμφιβάλλης ὅτι τὸ ἔθνος ἐκεῖνο ἔχασε τὴν αἴσθησιν τοῦ καλοῦ (1).

Πρὸς τὸ τέλος τῆς ἑκατονταετηρίδος ταύτης μεταφράζει ἀπὸ τὴν Ἀραβικὴν γλῶσσαν, καὶ ἐπονομάζει ΣΤΕΦΑΝΙΤΗΝ ΚΑΙ ΙΧΝΗΛΑΤΗΝ, Συμεῶν ὁ Σήθ διαλογὸν τινὰ μεταξύ φιλοσόφου καὶ δὲν ἐξεύρω τίνος βασιλέως τῆς Ἰνδίας Ἀβεσσαλώμ. Ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους ὁ διάλογος γέμει ἀπὸ παραμύθια, καὶ ἀπὸ μύθους ζώων κατὰ τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου, ἀλλ' ὑπέρμετρα διεξοδικούς, καὶ τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι εἶναι ἄμοιροι ἀπὸ κρίσιν τοῦ καλοῦ (2). Τρεῖς μόνους

(1) Ποῖα αὐτὰ τὰ αὐτὰ τοῦ Δούκα! ὡς νὰ εὕρη εἰς τοὺς σίχους τοῦ Πισίδου ἀφορμὴν συγκρίσεως μὲ τὸν Εὐριπίδην. Ἐσύγκριναν ἄλλοτε ἄλλοι καὶ τὸν σοφιστὴν Ἀριστείδην μὲ τὸν ῥήτορα Δημοσθένην (ἴδ. Πρόδρ. Ἑλλήν. Βιβλιοθ. Αὐτοσχ. σοχ. σελ. ρκς')· ἀλλ' ὅμως τὸν Ἀριστείδην, ὅσον Ἀριστείδης καὶ ἂν ἦτον, ἀδίκως ἤθελέ τις παραβάλλῃ μὲ τὸν Πισίδην.

(2) Τὰ παραμύθια ταῦτα καὶ οἱ μῦθοι εὐρίσκονται εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν μεταφρασμένοι, μὲ ταύτην τὴν ἐπιγραφὴν, *Contes et fables Indiennes de Bidpai et de Lokman*, à Paris, 1778. Διαφέρει ὅμως εἰς πολλὰ ἀπὸ τὸν Στεφανίτην καὶ Ἰχνηλάτην ἡ μετάφρασις αὕτη. Τὸν πιστευόμενον τῶν παραμυθίων καὶ μύθων συγγραφέα Λωκμάνον ἐφαντάσθησαν τινὲς ὅτι ἦτον ἀρχαιότερος τοῦ Αἰσώπου, καὶ ὅτι ὁ Αἰσώπος ἔλαβε τοὺς μύθους του ἐξ ἐκείνου· ἄλλοι ὅτι ἦτον ὁ αὐτὸς καὶ ὁ Αἰσώπος· ἄλλοι ἐξεναντίας ὅτι ὁ Λωκμάνος ἔλαβε τοὺς μύθους ἀπὸ τὸν Αἰσώπον. Ὅλα ταῦτα εἶναι ἀπίθανα. Ἀρκεῖ νὰ παραβάλλῃ τις τοὺς μύθους τοῦ Στεφανίτου καὶ Ἰχνηλάτου μὲ τοὺς Αἰσωπικούς, διὰ νὰ πληροφορηθῇ, ὅτι εἶναι δύο διαφόρων συγγραφέων

ἐξ

ΤΩΝ ΑΝΑΦ. ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘ. ΕΚΔ. λγ

ἔξ αὐτῶν ἔβαλα εἰς τὴν παροῦσαν ἔκδοσιν· τὸν πρῶτον (1), διότι εἶναι παραλληλὸς τοῦ 358 μύθου (2)· τὸν δεύτερον (3) (συκτετμημένον), ὡς δυνατὸν νὰ μεταβληθῆ εἰς μῦθον ἀσειότερον, καὶ τὸν τρίτον (4), διότι ἔχει πολλὴν ὁμοίότητα μὲ τὸν 293 τῶν Ἰκτινῶν (5).

Ἰδοὺ καὶ ἡ ΔΩΔΕΚΑΤΗ ἘΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ, ἡ πλέον ἴσως ἀδοξος εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ χρόνου περιόδου. Φιλοσοφία δὲν ἠκούετο πλέον· ἡ ἑλληνικὴ φιλολογία, χωρὶς τὸν λύχνον τῆς φιλοσοφίας, δὲν ἔξευρε ποῦ περιπατεῖ, καὶ ἡ κοινὴ τοῦ γένους γλῶσσα, στερημένη ὡς ἀπὸ δύο ὀφθαλμοῦς τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν φιλολογίαν, ἐκρημνίζετο ἀπὸ τὸ κακὸν εἰς τὸ χειρότερον. Καὶ ἐπειδὴ, ὡς καὶ ἄλλοτε τὸ εἶπα (6), ἡ φθορὰ τῆς γλώσσης συνοδεύει τὴν φθορὰν τῶν ἡθῶν, τὸ γένος ἐγυμνῶνετο ἐπιμᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπὸ τὰς ἀρετὰς του. Δύο μέσα θεραπείας ἦσαν τῆς φθορᾶς ταύτης· νὰ ἀνακαλέσῃ τις τὰ Λογικὰ καὶ Ἠθικὰ τῆς φιλοσοφίας μαθήματα, καὶ νὰ ἀναζωπυρήσῃ τὸν σβεσμένον εἰς τὰς ψυχὰς ἔρωτα τῆς ἀναγνώσεως καὶ γνώσεως τῶν ἐνδόξων ποιητῶν καὶ συγγραφέων τῆς Ἑλλάδος.

πλάσματα. Ὅσιν ἀγαπᾷ περισσύτερα περὶ τῶν Ἰνδῶν ἢ Περσῶν τούτων μυθογράφων, ἄς ἐρευνήσῃ τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου, νέας ἐκδ. Τ. Α, σελ. 650-653. Τ. Ζ, σελ. 777-781, καὶ Τ. ΙΑ, σελ. 326.

(1) Σελ. 253.

(2) Σελ. 251.

(3) Σελ. 259 (Πίθηκοι ἔν τινε κ. τ. λ.).

(4) Σελ. 259 (Κόραξις κ. τ. λ.).

(5) Σελ. 191.

(6) Πρόδρ. Ἑλλήν. Βιβλιοθ. Αὐτοσχ. 50χ. σελ. οδ'.

λδ' ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

Πρᾶγμα σημειώσεως ἄξιον (καὶ χρέος μου εἶναι νὰ τὸ φανερώσω εἰς ἀπολογίαὺν τοῦ Κλήρου τῶν Γραικῶν, τόσον προθυμότερον, ὅσον αὐτὸν μάλισσά καταγοροῦσιν οἱ ἐχθροὶ ὡς αἰτίου τῆς ἀπαιδευσίας τοῦ γένους)· εἰς τὴν σκοτεινὴν ταύτην ἑκατονταετηρίδα δύο σεβάσμιοι Ἀρχιερεῖς ἐπεχείρησαν τὴν Θεραπείαν τῆς κοινῆς ἀρρώστιας ταύτης. Ὅτι τοῦτον εἶχαν σκοπὸν φαίνεται ἀναμφιδόλως ἀπὸ τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθησαν μέσα. Αἰωνία σου ἡ μνήμη καὶ δόξα, Μητροπολίτα τῆς Νικαίας, Εὐστράτιε! Αἰωνία σου ἡ μνήμη καὶ δόξα, Μητροπολίτα τῆς Θεσσαλονίκης, Εὐστάθιε! Ὁ Νικαίας εἰς τοὺς πρώτους τῆς ἀθλίας ταύτης ἑκατονταετηρίδος χρόνους ὑπερμημάτιζε τὰ Λογικὰ καὶ τὰ Ἠθικὰ τοῦ πρώτου φιλοσόφου τῆς Ἑλλάδος Ἀριστοτέλους συγγράμματα. Πρὸς τὰ τέλη τῆς αὐτῆς ὁ Θεσσαλονίκης ἐσχολίαζε τὸν πρῶτον τῆς Ἑλλάδος ποιητὴν Ὅμηρον (1). Ἄλλ' ἡ γαγγραινωσις τῆς πληγῆς τοῦ γένους ἐματαιώσε τοὺς κόπους, χωρὶς

(1) Δίκαιον εἶναι νὰ ὀνομασθῇ καὶ ὁ Μητροπολίτης τῆς Κορίνθου Γρηγόριος, ὅστις ἔγραψε κατὰ τὴν αὐτὴν ἑκατονταετηρίδα τὸ Περὶ διαλέκτων, καὶ ἄλλα τινά. Πολλὰ διάφοροι καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν Πατριάρχην Νικηφόρον, ὁ ὁποῖος περὶ τὰ μέσα τῆς δεκάτης τρίτης ἑκατονταετηρίδος ἔγραφεν εἰς σίχους ἰαμβικούς. . . τί; Ὀνειροκριτικά! Ὅσοι δ' ἀπὸ σᾶς τοὺς ζῶντας σήμερον, Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς τῶν Γραικῶν, ἔχετε τὸν ζῆλον τοῦ Εὐστρατίου καὶ τοῦ Εὐσταθίου, μὴ λυπεῖσθε, ἐὰν δὲν γράφετε, ὡς ἐκείνοι· δυνατὸν εἶναι καὶ μὴ γράφοντες νὰ προξενήσετε μεγάλα κατὰ εἰς τὸ γένος, ὡς καὶ τὸ εἰδείξατε πολλοί· ἐὰν δὲ εὐρίσκεται τις (καὶ δὲν πιστεύω ὅτι εἶναι μεταξὺ σᾶς τοιοῦτος κανεὶς) ἄφροντις παντάπασι τῆς τύχης τῆς Ἑλλάδος, μὴδ' αὐτὸς ἄς παρηγορῆται, ὅτι δὲν γράφει Ὀνειροκριτικά·

νά ἀμαυρώσῃ τὴν δόξαν, τῶν ἀειμνήστων τούτων Ἀρχιερέων. Ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλην καὶ τὸν Ὅμηρον ἐπροτιμᾶτο ἡ ἀνάγνωσις τῶν μυθιστοριῶν τοῦ Πτωχοπροδρόμου, τοῦ Εὐμαθίου, τοῦ Εὐγενειανοῦ (1), καὶ ἄλλων ἀτυχεσέρων τῆς αὐτῆς ἑκατονταετηρίδος συγγραμμάτων, τόσον ἐπιτηδειοτέρων νὰ ἐμποδίζωσι τὴν Θεραπείαν τοῦ ἔθνους, ὅσον ἦτον ἡ ἀνάγνωσις αὐτῶν κοινοτέρα.

Δείχνει πρὸς τοῖς ἄλλοις τὴν ἀπαιδευσίαν τῆς δυσυχοῦς ἐκείνης περιόδου τοῦ χρόνου ἡ ἀγροικία τῶν ἠθῶν τῶν ὀνομαζομένων καὶ νομιζομένων λογίων ἀνδρῶν. Πολλῶν ἀπὸ τούτους ἡ λογιότης ἐσηρίζετο εἰς τὰ ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς ἡμῶν ἀγροίκους ὀνομαζόμενα Καλὰ γραμματικά, καὶ εἰς τὴν Θεολογίαν· ὄχι τὴν Εὐαγγελικὴν ἐκείνην, ἀχώριστον τῆς ἡμερότητος τῶν ἠθῶν, ἀλλὰ τὴν παγιδευτικὴν τῶν Φαρισαίων (2) Θεολογίαν, τῆς ὁποίας ἔργον εἶναι νὰ παρατηρῇ ἐπιβούλως ἕνας τοῦ ἄλλου καὶ τὰς φράσεις καὶ τὰς λέξεις, διὰ νὰ τὸν κηρύξῃ ἑτερόδοξον. Τῶν νομιζομένων σοφῶν αἱ διαλέξεις, δὲν ἦσαν ἐξετάσεις λογικαὶ τοῦ ζητουμένου, ἀλλὰ λοιδορίαι καὶ ὕβρεις κακῶς ἀναθραμμένων ἀνθρώπισκων. Εἰς τοιοῦτον ἀπαιδευσίας κατακλυσμὸν τί ἐδύνατο νὰ κατορθώσῃ δύο ἢ τριῶν ἀληθῶς σοφῶν ἀρχιερέων ζῆλος;

Μαρτυροῦσί μου τὸν λόγον δύο μυθογράφοι τῆς ἑκατονταε-

δυνατὸν εἶναι καὶ χωρὶς νὰ γράφῃ τις Ὀνειροκριτικὰ, νὰ ἦναι καὶ ἀπ' αὐτοὺς τῶν ὀνειρῶν τοὺς ἐξηγητὰς μωρότερος.

(1) Ἰδ. Ἡλιοδώρ. Μέρ. Α, Ἐπιστολ. πρὸς Ἀλέξ. Βασιλ. σελ. εζ'-κά.

(2) « Τότε πορευθέντες αἱ Φαρισαῖοι συμβούλιον ἔλαβον, ὅπως » αὐτὸν παγιδεύσωσιν ἐν λόγῳ » Ματθ. Εὐαγγελισ. κβ', 15.

λς' ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

τηριδος ταύτης, Νικηφόρος ὁ Βασιλάκιος, καὶ Ἰωάννης ὁ ἐπονομαζόμενος Τζέτζης. Ὁ πρῶτος ἦτο διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς. Καί, ἐπειδὴ ἐχθρεύετο Βασιλεῖον τινὰ ἱεροκήρυκα, καιροφυλακτήσας μίαν τῶν ἡμερῶν, ὅταν ὁ Βασιλεῖος ἐδίδασκεν ἐπ' ἄμβωνος, καὶ ἀκούσας ἢ πλάσας λέγοντα, ὅτι ὁ αὐτὸς υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐπροσφέρθη θυσία, καὶ ὁ αὐτὸς πάλιν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐδέχθη τὴν προσφερθεῖσαν θυσίαν, ἐδιάβαλε τὸν Βασιλεῖον ὡς φρονούντα δύο ὑποστάσεις ἐπὶ Χριστοῦ, καὶ ἐτάραξεν ὄχι μόνην τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐπαρχίας ὅλας τῆς Αὐτοκρατορίας. Εἰς τὴν ταραχὴν ταύτην συνέβη νὰ βροντήσῃ καὶ ὁ οὐρανὸς σφοδρὰ. Βρονταὶ καὶ πρὸ τοῦ Βασιλακίου, καὶ ἀπὸ τοῦ Βασιλακίου τοὺς χρόνους ἕως τῆς σήμερον, ἔγιναν βέβαια ἀναρίθμητοι, καὶ νὰ γίνωνται δὲν θέλουν παύσειν, ἕως στέκει ὁ κόσμος. Ἀλλὰ τότε (καὶ τίς ἐτόλμα νὰ ἀμφιβάλλῃ εἰς τοῦτο, ἂν δὲν ἤθελε κ' αὐτὸς νὰ ὑποπτευθῇ ὡς αἰρετικὸς;) ἡ βροντὴ ἐκρίθη σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τῆς νέας αἰρέσεως. Καὶ ἐπειδὴ τῆς ἀφιλοσοφίας ὁ καιρὸς συμπίπτει μὲ τὸν καιρὸν τῆς γοητείας, τῆς μαγίας, καὶ πάσης ἄλλης δεισιδαιμονίας, ἐπρόσδραμαν οἱ φρόνιμοι Κωνσταντινουπολιῖται εἰς τὰ Βροντολόγια καὶ τὰ Σεισμολόγια, νὰ ἐρευνήσωσι τί ἐσήμαινεν ἡ βροντὴ. Ἡλίαις τις ὀνομαζόμενος, ἄνθρωπος ἐπίσημος εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλὴν, καὶ διὰ τὴν σοφίαν του, ὡς λέγει ἡ ἱστορία, πολλὰ μεγάλης ὑπολήψεως!!! (1)

(1) Ἴδε τὴν τραγικωμικὴν ταύτην ἱστορίαν εἰς τὸν Νικήταν τὸν Χωριάτην (Βιβλ. ζ') καὶ εἰς τὸν Κένναμον (Βιβλ. δ'). Ἀπὸ τὴν φρενοβλάβειαν καὶ θεοβλάβειαν τῶν αὐλικῶν καὶ τῶν σοφῶν ταύτην συμπεραί-

ΤΩΝ ΑΝΑΦ. ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘ. ΕΚΔ. λζ'

ἐξετάσας ἐν ἀπὸ τὰ ἀξιολογα τοῦτα βιβλία, εὔρε τὴν φρικτὴν ταύτην πρόβρῃσιν καὶ προφητείαν, ΠΤῶΣΙΣ ΣΟΦῶΝ· τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον ἐπροσάρμοσαν εἰς τὰς διὰ τὸν ταραχοποιὸν Βασιλάκιον συμβάσας καθαιρέσεις, ἀφορίσεις, ἐξορίας διαφόρων ἀνδρῶν ἱερωμένων καὶ λαϊκῶν, σοφῶν κατὰ τὴν σοφίαν τοῦ Ἡλία καὶ τοῦ Βασιλακίου. Τὸ πάντων ἀληθέστατον ἦτον ἡ ΠΤῶΣΙΣ ΤΗΣ ἙΛΛΑΔΟΣ· ἀλλὰ τοῦτο, φανερόν εἰς τοὺς ὅσοι εἶχαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Εὐστρατίου καὶ τοῦ Εὐσταθίου, προφητείαν δὲν ἐχρειαζέτο.

Δεύτερος τῆς δυσυχοῦς ταύτης ἑκατονταετηρίδος ἦτον ὁ Τζέτζης, ἄνθρωπος πολυμαθέστερος ἀπὸ τὸν Βασιλάκιον, ἴσως καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν Θεσσαλονίκης Εὐστάθιον· ἀλλὰ παρὰ τὸν ὁποῖον κἀνεὶς δὲν ἀπέδειξε σαφέστερα τὴν ἀλήθειαν τοῦ γνωμικοῦ τούτου,

Ὡς οὐδὲν ἢ μάθησις, ἂν μὴ νοῦς παρῆ.

Ἐννοιῶν καὶ λέξεων σύγχυσις, ἀπεραντολογία, φλυαρία, καὶ μεγάλη ἀκρισία βασιλεύουσιν εἰς ὅσα ἔγραψεν ὁ Τζέτζης. Καὶ μέχρι τούτου τὸ πρᾶγμα εἶναι καὶ ὑπομονῆς καὶ συγχωρήσεως ἄξιον. Ἀλλ' ὅταν εἰς τοιοῦτον ἀφιλόσοφον λόγου χαρακτηῖρα φανερόνῃ ἐνταυτῷ καὶ τὸν ἄγριον τῆς ψυχῆς του χαρακτηῖρα ὁ σοφολογιώτατος Τζέτζης μὲ τὴν συχνὴν καὶ ἀναίσχυντον περὶ ἑαυτοῦ μεγαλαυχίαν, καὶ μὲ τὰς ἀναιδέϊς κατὰ τῶν σοφωτέρων του ὕβρεις, τί ἄλλο δύναται νὰ συμπεράνη ὁ ἀναγνώστης, παρα-

νεται εἰς ποίαν ἑλεεινὴν κατάστασιν ἔπρεπε νὰ ᾔηται ὁ τότε κοινὸς λαός. Ἄν ἔθνος μὲ τόσην ἀπαιδευσίαν ἐμπορῆ νὰ ἔχη ἤθη χρησά, ὡς τὸ πιστεύσῃ ὅστις θελήῃ· ἐγὼ τὸ νομίζω ἀδύνατον.

λη ΠΕΡΙ ΛΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

βαλλων μάλινα τοιαύτης ψυχῆς διάθεσιν μετὴν μετριοφροσύνην καὶ ἡμερότητα τοῦ σοφοῦ Μητροπολίτου τῆς Θεσσαλονίκης, πλὴν ὅτι οὗτος εἶχεν ἀληθῶς μάθει τὰ ἀνθρωπικὰ γράμματα (1), ὁ δὲ Τζέτζης τὰ ὀνομαζόμενα γελοῖως Καλὰ γραμματικὰ (2); τί ἄλλο, παρέξ ὅτι ὁ Εὐστάθιος ἐπλησίασε τὰς παρθένους Μούσας προετοιμασμένος μετὰ παιδικὴν ἐλευθέριον ἀνατροφὴν, ὁ δὲ Τζέτζης ἢ δὲν ἔλαβε καμμίαν, ἢ τὴν ἀφάνισε μετὰ δουλοπρεπεῖς (3) ἀναστροφὰς καὶ ἀσχολίας; Πέντε μύθους (4) ἔγραψεν ὁ Βασιλάκιος· τοὺς ὁποίους ἐξ-

(1) Ἰδ. Ἑλληνικ. Βιβλιοθ. Τόμ. 4, Αὐτοσχ. σοχ. σελ. ιε-ις'.

(2) Ἰδ. τῆς αὐτῆς Τόμ. 1, Αὐτοσχ. σοχ. σελ. λζ'-λή.

(3) Τοῦτο (μεγάλῃ χάρις εἰς τὸν Τζέτζην!) δὲν εἶναι πλέον εἰκασία. Αὐτὸς εἰς τὰ εἰς τὸν Ἡσίοδον (Ἔργ. καὶ Ἡμέρ. σίχ. 279) σχόλια μᾶς ἐξομολογεῖται ὅτι ἐχρημάτισε δοῦλος. «Καὶ ἡμᾶς δὲ τις ἐκ Συνάδων » διαβαλὼν τοῖς οἷς ἐζητεύομεν, ὅτι πᾶσι θόντες μῆλα κυδῶνια, ἡμῖν » οὐ δεδώκασι, καὶ τούτου ἔνεκεν αὐτὸς δῆθεν ἠγανάκτησα, ὡς ἐκεῖνος » ἐπλάσατο, ἔπεισα αὐτοὺς οὕτω προσεκτικῶς πρὸς ἡμᾶς ἀεὶ διακεῖ- » σθαι μεθ' ὑπερβαλλούσης φιλοσοργίας, ὡς καὶ τῶν ἰδίων παιδῶν ἐν » πολλοῖς ἡμᾶς προτιμᾶν ». Καὶ τοῦτο μὲν ἐνδέχεται νὰ ἦτο τύχης ἔργον· δοῦλος ἐχρημάτισε καὶ ὁ Αἴσωπος, δοῦλος καὶ ὁ φιλόσοφος Ἐπίκτητος· ὡς δοῦλος ἐπωλήθη καὶ ὁ Θεῖος Πλάτων. Ἀλλ' ἀνάγκη εἶναι νὰ ἔχη καὶ δουλικὴν ψυχὴν ὅστις ἐπαινεῖ ἐαυτὸν καὶ ψέγει τοὺς ἄλλους ἀναισχύοντως· καὶ νὰ ἦναι παντάπασιν ἀπὸ κρίσιν ἄμοιρος, ὅστις ἔκρινε τὰς ἐξηγήσεις τοῦ Ἡσίοδου τόπον ἀρμόδιον νὰ μᾶς διηγηθῇ σιμὰ τῶν ἄλλων καὶ τὴν ἰδίαν του δουλείαν, καὶ τὰς κατ' αὐτοῦ διαβολάς, καὶ, τὸ γελοιότερον, τὰ Κυδῶνια μῆλα.

(4) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 144 (Ἀλίσκεται ποτε κ. τ. λ.), 178, 207 (Ἦν ὅτε καὶ ὁ ἵππος κ. τ. λ.), 222 (Λέων ποτὲ ταῦρον κ. τ. λ.), 367.

ἔδωκε πρῶτος ὁ Ἀλλάτιος μὲ ἄλλα ῥητορικὰ προγυμνάσματα τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως. Περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ λόγου τοῦτο μόνον λέγω, ὅτι Λιδάσιος, Ἰμέριος, καὶ ἄλλοι τῆς τρίτης, τετάρτης, ἀκόμη καὶ τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος σοφισταί, πρὸς τὸν Βασιλακίον ἐξεταζόμενοι, πρέπει νὰ λογίζωνται δοκιμώτατοι συγγραφεῖς.

Τοὺς ἑννέα μύθους (1) τοῦ Τζέτζου ἔλαβα ἀπὸ τοῦ Ὀπτεμάννου τὴν ἔκδοσιν. Γραμμένους εἰς βαρβάρους πεντεκαίδεκασυλλάβους στίχους, τοὺς ὀνομαζομένους Πολιτικούς, εὐκολα τοὺς διακρίνει τις ἀπὸ τοὺς λοιποὺς στιχηροὺς μύθους, καὶ ἔτι εὐκολώτερα ἀπὸ τοὺς πεζοὺς.

Προβαίνει εἰς τὸ μέσον ἄλλος μυθογράφος, ὁ φιλόσοφος Συντίπας, ἢ ἀληθέστερον, ἀνώνυμός τις Βυζαντινὸς συγγραφεὺς· τὸν ὁποῖον πότε ἤκμασε νὰ διορίσω δὲν ἐξεύρω. Ἄν ἐξετάσης τὸ πραγματικὸν καὶ λεκτικὸν τῶν 62 μύθων αὐτοῦ, φαίνεται σύγχρονος τοῦ Τζέτζου καὶ τοῦ Βασιλακίου. Τὸ ὕφος του, ἂν καὶ δὲν ὁμοιάζη μῆτε τὴν βαρβαρολογίαν τῶν πολιτικῶν στίχων τοῦ Τζέτζου, μῆτε τὴν σοφιστικὴν ἀμετρολογίαν τοῦ Βασιλακίου, ἔχει ἄλλο τι εἶδος χυδαιότητος ἴδιον, ἄξιον τῆς δωδεκάτης ἑκατονταετηρίδος. Ἡ σύγχυσις τοῦ ἀνωρύμου τούτου μὲ τὸνομα τοῦ Συντίπα φαίνεται, ὡς καὶ ἄλλοι τὸ ὑπωπετεύθησαν, ὅτι προῆλθεν ἀπὸ τοῦτο. Ἐχομεν εἰς ὄνομα τοῦ Συντίπα εἶδος τι μυθιστορίας γραμμένης εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν, μὲ ταύτην τὴν ἐπιγραφὴν, Μυθολογικὸν Συντίπα τοῦ φιλοσόφου, τὰ πλεῖστα περιέρχον, ἐκ τῆς Περ-

(1) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 52, 75, 104, 117, 132, 141, 170, 228, 230.

μ' ΠΕΡΙ ΛΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

σικῆς γλώσσης μεταφρασθέν (1). Καὶ ταῦτα μὲν λέγει ἡ ἐπιγραφή· κατὰ δὲ τὸν Πρόλογον, ἡ μετάφρασις ἐγένετο ἀπὸ τὴν Συριακὴν. Ὅπόθεν ἂν ἐγενε, πιθανὸν ὅτι τὸ βιβλίον μετεφράσθη πρῶτον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ἤγουν τοιαύτην Ἑλληνικὴν, ὅποια εἶναι τοῦ Στεφανίτου καὶ Ἰχνηλάτου (2) ἡ φράσις. Ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἔπειτα πότε μετεφράσθη εἰς τὴν ὁποίαν σήμερον μᾶς τὴν πέμπουσι τῆς Βενετίας οἱ τύποι κοινὴν ἡμῶν γλώσσαν, εἶναι ταύτην τὴν ὥραν ἄδηλον εἰς ἐμέ. Τὴν Μυθισορίαν ταύτην εὑρεν ὁ πρῶτος ἐκδότης τῶν 62 μύθων Ματθαῖος, διδάσκαλος τῆς Μόσχας, γραμμένην εἰς τὸ αὐτὸ ἀντίγραφον, ὅπου ἦσαν καὶ οἱ 62 μῦθοι. Πρὸ τῆς Μυθισορίας ἦσαν οἱ ἐξῆς σίχοι μὲ ταύτην τὴν ἐπιγραφήν.

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ ΕΝΕ ΟΥΤΩΣ (3).

Τοῦ μυθογράφου Συντίπα κατὰ Σύρους,

Μᾶλλον δὲ Περσῶν τοὺς σοφοὺς λογογράφους (4)

(1) Ἐνετίησι, 1790 παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ.

(2) Ἰδ. ἀνωτέρ. σελ. λβ'.

(3) Κακῶς ἐγράφετο, Οὔτος, καὶ ἡ διόρθωσις τοῦ Ματθαίου Οὔτους πιθανὸν ὅτι εἶναι τυπογραφικὸν σφάλμα. Τὸ δὲ Ἐνε μῆτε εἰς τὸ Ἐχει πρέπει νὰ μεταβαλθῆ, ὡς τὸ μετέβαλε, μῆτε εἰς τὸ Ἐνε ὡς τὸ ὑπενόησεν, ὁ Ματθαῖος· διότι οὕτως ἔγραφαν καὶ ἐπρόφεραν εἰς τὴν δεκάτην τρίτην καὶ τὰς ἐξῆς ἑκατονταετηρίδας, Ἐνε, ἀντὶ τοῦ Ἐνε [ἤγουν Ἐσι, ἢ μᾶλλον, Ἐνεσι] τρίτου προσώπου τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος. Τὸ Ἐνε μετεμορφώθη ἔπειτα εἰς τὸ Εἶνε (ἐπειδὴ καὶ ἡ Ἐν πρόθεσις ποιητικῶς καὶ ἰωνικῶς, Εἶν γράφεται), καὶ τελευταῖον εἰς τὸ Εἶναι, ὡς τὸ γράφομεν σήμερον. Καὶ ἐπειδὴ τὸ Εἶναι τοῦτο ἐσυγχύθη μὲ τὸ ἀπαρέμφατον τῶν παλαιῶν, Εἶναι, ἀκόλουθον ἦτο νὰ ἐπινοηθῆ, καὶ ἐπενόηθη νέον ἀπαρέμφατον τὸ, Εἶσθαι, ἀναλογικῶς ἀπὸ τὸν ὀριστικὸν ἐνεσῶτα, Εἶμαι, ὡς ἀπὸ τὸ Κεῖμαι, τὸ Κεῖσθαι.

(4) Ὁ Ματθαῖος διορθώνει γράφων, Τοῦ σοφοῦ λογογράφου.

ΤΩΝ ΑΝΑΦ. ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘ. ΕΚΔ. μά

Αὕτη πέφυκεν, ἦν βλέπεις (1), δέλτος, φιλεῖ
 Ἦν καὶ Συριοῖς τοῖς λόγοις γεγραμμένην,
 Εἰς τὴν παροῦσαν αὐτὸς Ἑλλάδα φράσει
 Μετήγαγόν τε καὶ γέγραφα τὴν βίβλον,
 Τῶν γραμματικῶν (2) ἔσχατός (3) γε τυγγάνων,
 Ἀνδρέοπλος Μηχαῖλ, Χριστοῦ λάτρις,
 Ἔργον τεθεικῶς προσεταγμένον τόδε
 Παρὰ Γαβριήλ, τοῦ μεγισάνων (4) κλέους,
 Δουκὸς σεβαστοῦ πόλεως Μελενίκου (5),

(1) Διόρθωσις τοῦ Ματθαίου, ἀντὶ τοῦ, Ἦς βλέπεις.

(2) Διόρθωσις τοῦ Ματθαίου, ἀντὶ τοῦ, Το γραμματικόν.

(3) Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι καὶ τοῦτο. Οἱ καιροὶ τῆς ἀπαιδευσίας εἶναι οἱ καιροὶ εἰς τοὺς ὁποίους οἱ ἄνθρωποι ἀγαπῶσι νὰ ζολίζονται, ὅπου καὶ ὅταν δὲν πρέπη, μὲ τῆς μετριοφροσύνης τὰ χρώματα, τόσοσιν πλέον παράξενα, ὅσον εἶναι πολλάκις μιγμένα μὲ πολλὰ μεγάλης ὑψηλοφροσύνης ἄλλα χρώματα. Εἰς πολλά τῆς δωδεκάτης, δεκάτης τρίτης, καὶ τῶν ἐξῆς ἑκατονταετηρίδων ἀντίγραφα εὐρίσκειται τὸ ὄνομα τῶν ἀντιγραφῶν συνωδευμένον μὲ ἐπίθετα ἀναιρετικά ὅχι μόνον τῆς σοφίας, καθὼς ἐδῶ ὁ Ἐσχατος τῶν γραμματικῶν Ἀνδρέοπλος, ἀλλὰ καὶ τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς των, ὅποια εἶναι τὸ Ἀνάξιος, τὸ Ἄμαρτωλὸς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Ἡ μετριοφροσύνη εἶναι ἀναμφιβόλως μεγάλη ἀρετὴ· ἐπειδὴ εἶναι πολλὰ δυσκόλου πράγματος τοῦ, Γνωθίσαυτὸν, πλήρωσις. Ἀλλὰ πρέπει νὰ κρύπτεται, ὡς ἐντροπαλὴ παρθένος εἰς τὴν ψυχὴν, ἢ νὰ προκύπτῃ καὶ νὰ φαίνεται μὲ συστολὴν εἰς τὰς πράξεις, καὶ ὄχι νὰ σαλπίζεται εἰς τοὺς δρόμους. Τῶν βιβλίων τὰ ἀντίγραφα δὲν εἶναι πνευματικῶν ἐξαγορευτήρια.

(4) Ἐγραψα, Μεγισάνων, ἀντὶ τοῦ, Μεγισάνου.

(5) Ἐτόλμησα νὰ γράψω Μελενίκου, ἀντὶ τοῦ, Μελωνύμου.
 Πόλις Μελωνύμος δὲν εἶναι εἰς τὸν κόσμον.

μδ' ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

Ὅς ἐστὶ Χριστοῦ θερμὸς ὄντως οἰκέτης (1),

Ὅς καὶ διωρίσατο γραφῆναι τάδε,

Ὅτι γε μὴ πρόσεσι Ῥωμαίων (2) βίβλοις.

Ἡ συγγραφή γὰρ ἤδη τοὺς κακεργάτας

Διασύρει μάλιστα, καὶ πρὸς τῷ τέλει

Πράξεις ἐπαινεῖ τὰς καλῶς εἰργασμένας.

Μετὰ τὴν μυθιστορίαν ταύτην εἰς τὸ αὐτὸ ἀντίγραφον ἦσαν καὶ οἱ προλεγμένοι 62 μῦθοι, μὲ ἄλλην ἐπιγραφὴν ταύτην, Συντίπα τοῦ φιλοσόφου ἐκ τῶν παραδειγματικῶν αὐτοῦ λόγων. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐδῶ μήτε μεταφρασῆς, μήτε γλῶσσα ἐκ τῆς ὁποίας ἐμεταφράσθησαν, ὀνομάζεται, ἐξεναντίας δὲ εἶναι σημεῖα εἰς αὐτοὺς τοὺς μύθους χριστιανοῦ Βυζαντινοῦ συγγραφέως (3), πιθανὸν εἶναι, ὅτι δι' ἄλλο δὲν ἀπεδόθησαν εἰς τὸν Συντίπαν, πλὴν διότι εὑρέθησαν εἰς τὸ αὐτὸ ἀντίγραφον μὲ τὴν ἀναφερομένην εἰς τὸν Συντίπαν μυθιστορίαν· καὶ τοιαύτης ὀνομάτων συγγραφέων συγχύσεως εὑρίσκονται παραδείγματα καὶ εἰς ἄλλων βιβλίων ἀντίγραφα ὅχι ὀλίγα.

Ἀπὸ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Ματθαίου ἐμετάφερα εἰς τὴν ἰδικήν μου, τοῦ ψευδοσυντίπα τοὺς μύθους ὅλους παρεκτὸς τοῦ πεντηκωσοῦ τετάρτου, τοῦ ὁποίου ἡ αἰσχρότης (ἥτις ἐμπόδισε καὶ τὸν σοφὸν Ματθαῖον νὰ τὸν μεταφράσῃ εἰς τὴν Λατινικὴν

(1) Ἰκέτης, ἔγραψεν ὁ Ματθαῖος.

(2) Ῥωμαίους ὀνομάζει τοὺς Γραικούς.

(3) Τοιαῦτα εἶναι ἡ λέξις, Εἰδωλεῖον (σελ. 65 καὶ 417), ἡ φράσις, Ἐν ᾧ μέτρῳ κ. τ. λ. (σελ. 241 καὶ 439), καὶ ἄλλα.

γλώσσαν) εἶναι σημεῖον πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅτι οἱ μῦθοι δὲν εἶναι γέννημα Ἀσιανοῦ (1) συγγραφέως, ὁποῖον ὑποθέτουσι τὸν Συντίπαν, ἀλλὰ τινὸς κακῶς ἀναθραμμένου Βυζαντινοῦ νέου, ἴσως τοῦ Εὐμαθίου (2) ὅστις ἔζησε περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους μὲ τὸν Βασιλάκιον καὶ μὲ τὸν Τζέτζην.

Μέχρι τούτου ἐκαταρίθμησα τοὺς μύθους, ὅσων εἶναι γνωστοὶ οἱ συγγραφεῖς· ἀλλ' ὁμῶς οὗτοι εἶναι μικρὸν μέρος τῶν ὅλων μύθων τῆς ἐκδόσεως. Οἱ λοιποὶ ἀπὸ τίνας καὶ πότε ἐγράφησαν;

Πρώτην τῶν μύθων πηγὴν ἐδείξαμεν τοὺς ἐκ σώματος τοῦ Αἰσώπου διαδοθέντας εἰς τοὺς συγχρόνους, καὶ διαδάντας ἔπειτα εἰς τοὺς μεταγενεστέρους του, μύθους. Τούτους, ἢ μέρος τούτων ἐσυνάθροισαν μετὰ ταῦτα, ὡς εἶπα, Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ὁ Θεόπομπος, ὁ Νικόστρατος, καὶ εἰς μέτρα χωλιαδικὰ ὁ Βάβριος. Ἔως πότε ἐσώζοντο οἱ γραμμένοι τῶν τριῶν πρώτων μῦθοι, εἶναι σήμερον ἄδηλον εἰς ἡμᾶς. Ἀπὸ τῆν ἐπιγραφὴν τῶν μύθων τοῦ Ἰγνατίου (3), τὰ εὕρισκόμενα εἰς τὸν Σουΐδαν λείψανα τοῦ Βαβρίου, καὶ ἀπὸ τὸν Τζέτζην (4), γίνεται πιθανόν, ὅτι ὁ κομψὸς οὗτος μυθογράφος, ὁ Βάβριος, ἐσώζετο ἔτι εἰς τὸ μεταξὺ τῆς ἐννάτης καὶ δωδεκάτης ἑκατονταετηρίδος ὅλον διάστημα.

Καθὼς εἶναι φανερόν, ὅτι ἐκ τούτων μετεγράφησαν ἢ

(1) Οἱ Ἀσιανοὶ συγγραφεῖς εἶναι ἐπιτοπλεῖστον μακρολόγοι καὶ μωρολόγοι, ἀλλ' ὄχι καὶ αἰσχρολόγοι.

(2) Ἰδ. Ἡλιοδώρ. Μέρ. Α, Ἐπιστολ. πρὸς Ἀλέξ. Βασιλ. σελ. ιζ'.

(3) Ἰδ. ἀνωτέρ. σελ. κς'-κζ'.

(4) Ἰδ. ἀνωτέρ. σελ. κη, καὶ κατωτέρ. σελ. ι41.

μδ' ΠΕΡΙ ΛΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

μετεπλάσθησαν οί ὀνομασθὸν ἔχοντες τὸν συγγραφέα μῦθοι, ὁποῖοι εἶναι τοῦ Ἀφθονίου, τοῦ Λιβανίου καὶ τῶν λοιπῶν, καὶ ἀκόμη φανερώτερον τοῦ Ἰγνατίου, οὕτως ἀπὸ τὰς αὐτὰς πηγὰς φαίνεται ὅτι ἀνεσύρθησαν καὶ οἱ ἀνώνυμοι.

Τῶν περισσοτέρων ἀνωνύμων μύθων τούτων, αἱ λέξεις, αἱ φράσεις, ἡ σύνθεσις, ἔπειτα τῶν ἐννοιῶν ἡ συζυγία, καὶ μιᾶς μετὰ τὴν ἄλλην ἡ διαδοχὴ καὶ γέनेσις, τῶν ἐπιμυθίων ἡ ἀναρμοσία, καὶ τῶν χριστιανικῶν μὲ τὰ ἑλληνικὰ ἡ τερατώδης συμπλοκὴ, εἰς ὀλίγα λόγια, τὸ λεκτικὸν καὶ τὸ πραγματικὸν, μᾶς διδάσκουν ἀρκετὰ, ὅτι εἶναι συνθεμένοι ἀπὸ διαφόρους μυθογράφους τῆς ἐννάτης καὶ τῶν ἐξῆς μέχρι τῆς τεσσαρεσκαίδεκάτης ἑκατονταετηρίδος, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ ἦσαν τοῦ μοναχικοῦ τάγματος.

Δὲν ἦτο βέβαια κακοσχολία νὰ καταγίνωνται εἰς μύθων σύνθεσιν καὶ οἱ ὀσιώτατοι Μοναχοί, ἐπειδὴ τοῦ μύθου τέλος εἶναι τῶν ἠθῶν ἡ διόρθωσις. Τὸ κακὸν ἦτο ὅτι πρὶν μάθωσι νὰ συλλογίζωνται, ἐπεχείρησαν νὰ γένωσι μυθογράφοι. Ἄλλος ἀπὸ τούτους κάμνει ἐπιμύθιον καὶ πόρισμα τοῦ μύθου του, ὅτι πρέπει ὅλοι, ὅσοι ζῶμεν ἐπὶ τῆς γῆς, νὰ ἐνδυσθῶμεν τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ἂν θέλωμεν νὰ σωθῶμεν (1). Ἄλλος ἐξεναντίας μᾶς παρασένει, μὲ τῆς ἱερᾶς γραφῆς μαρτυρίαν, τὴν πολυγαμίαν, ἡ ἀληθέστερον τὴν κτηνώδη πολυμιξίαν, ὡς ἀμοιβὴν διδομένην ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τοὺς ταπεινόφρονας (2). Τοσαύτη

(1) Ἴδε τὰς σημειώσ. σελ. 431. Τῆς παρ. ἐκδόσ.

(2) Ἴδε τὸν 145 μῦθον, σελ. 87. Καὶ τοῦτον τὸν μῦθον ἀναγινώσκουσιν εἰς τὰς Βενετικὰς ἐκδόσεις τὰ ταλαίπωρα μεράκια τῶν Γρικῶν· καὶ δὲν εὐρέθη κανεὶς ἀπὸ τοὺς πανηγυριστὰς τῶν Καλῶν γραμ-

ΤΩΝ ΑΝΑΦ. ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘ. ΕΚΔ. μέ

καὶ τοιαύτη ἦτο τῆς δυσυχεςάτης ἐκείνης τοῦ χρόνου περι-
όδου ἢ σύγχυσις τῶν ἐννοιῶν εἰς τὰς περισσοτέρας κεφαλὰς τοῦ
ἔθνους, ὥστε νὰ μεταχειρίζωνται τὰς ῥήσεις τῆς γραφῆς ἀκόμη καὶ
εἰς ἐπιπλάσεις, καὶ εἰς προφυλάξεις ἐνδεχομένων κακῶν. Ἐφοβεῖτο
τις, παραδείγματος χάριν, μὴν ὀξυνίσῃ ὁ οἶνος του; τὸν ἐσυμ-
βούλευαν νὰ ἐπιγράψῃ εἰς τοὺς πίθους ταῦτα τοῦ τριακοσοῦ
τετάρτου ψαλμοῦ τὰ λόγια, «Γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι χρηστὸς
ὁ Κύριος (1)». Τοιαύτης συγχύσεως αἴτιον ἄλλο βέβαια δὲν
ἦτο παρὰ τῆς φιλοσοφίας τὴν καταφρόνησιν.

Τῶν ἀνωνύμων τούτων μύθων ἔγιναν διάφοροι συναθροίσεις,
ἀπὸ τὰς ὁποίας σώζονται τινὲς σήμερον εἰς τὰς δημοσίους τῆς
Εὐρώπης βιβλιοθήκας. Εἰς ἀπὸ τοὺς συναθροιστὰς τούτους
ἐκρημάτισε καὶ Μάξιμος ὁ Πλανούδης, Μοναχὸς Κωνσταντινου-
πολίτης τῆς τεσσαρεσκαιδεκάτης ἑκατονταετηρίδος. Ἀπὸ ταύ-

ματικῶν, νὰ συμβουλευθῇ τοὺς τυπογράφους τῆς Βενετίας, ἢ τὸ
Ἐπιμύθιον ν' ἀλλάξωσιν, ἢ καὶ σημειώσιν ἐλεγκτικὴν τῆς ἀλογίας τοῦ
Μυθογράφου εἰς αὐτὸ νὰ ὑπογράψωσι.

(1) Ἰδ. Γεωπονικ. βιβλ. ζ', κφ. 14. Εἰς τοὺς ἀθλίους τῆς ἀπαιδευσίας
τούτους χρόνους οἱ Δυτικοὶ χριστιανοὶ δὲν ἦσαν φρονιμώτεροι τῶν Ἀνα-
τολικῶν· εἰς πολλὰς δὲ μάλιστα θρησκευτικὰς πράξεις κατεσάθησαν
καὶ γελοιότεροι. Ἀρκεῖ εἰς παράδειγμα ἡ ὀνομαζομένη Ἑορτὴ τῶν
Γαδάρων· εἰς αὐτὴν ὁ ἱερεὺς, ὅταν ἐτελείονε τὴν λειτουργίαν,
ἀπέλυε τὸν λαὸν μιμούμενος τὸν ὀργανισμὸν τοῦ Γαδάρου, Ἄ, Ἀ, Ἄ·
καὶ ὁ λαὸς εἰς ταύτην τὴν γαδαρικὴν ἀπόλυσιν ἀπεκρίνετο μετ' εὐ-
λαθείας πάλιν ὀργανίζων τρίς, Ἄ, Ἀ, Ἄ. Ἰδε Δουκαγγίου Γλωσ-
σάριον τοῦ παρακμασάντος Λατινισμοῦ, Τομ. Γ. λέξ. *Fes-
tum asinorum*, σελ. 426.

μς' ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

τας τὰς γραμμένας συναθροίσεις, διαφόρους εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν μύθων, ἐτυπώθησαν αἱ τρεῖς ἀρχικαὶ ἐκδόσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἔρρευσαν ἄλλαι πολυάριθμοι μετέπειτα.

Ἡ πρώτη εἶναι τοῦ Ἀκκυρσίου περὶ τὸ 1480 ἔτος, περιέχουσα μύθους 144. Ἡ δευτέρα τοῦ Ροβέρτου Στεφάνου, αὐξημένη ἀπ' ἀντίγραφον διάφορον μὲ εἴκοσι μύθους. Τρίτην ἔκδοσιν ἔκαμεν ὁ Νευελέτος, τυπωθεῖσαν εἰς τὸ Φραγκοφόρτον, πρῶτον κατὰ τὸ 1610, καὶ δεύτερον κατὰ τὸ 1660 ἔτος· εἰς τὴν ὁποίαν βοηθούμενος ἀπ' ἄλλα ἀντίγραφα, αὐξήσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν μύθων εἰς τοὺς 297. Παρὰ τούτους ἐπρόσθεσεν ἀκόμη εἰς τὴν συλλογὴν του καὶ τοῦ Ἀφθονίου τοὺς 40, καὶ τοῦ Ἰγνατίου, τοῦ ψευδῶς ὀνομασθέντος Γαβρίου, τοὺς 54 μύθους (1). Ἀπὸ τὰς ἐκ τῶν τριῶν τούτων γεννηθείσας μεταγενεσέρας ἐκδόσεις, διαφόρους καὶ αὐτάς καὶ εἰς τὸν ἀριθμὸν καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν μύθων, ἀρκοῦμαι νὰ σημειώσω τὰς ἐξῆς.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐξεδόθησαν κατὰ τὸ 1718 ἔτος οἱ μῦθοι τοῦ Αἰσώπου ἀπὸ τὸν Ἰδσωνα (Hudson). Τούτου τὴν ἔκδοσιν μετεξέδωκεν εἰς τὴν Γερμανίαν (Λειψ. 1741) ὁ Ὄπτεμάννος μὲ προσθήκην ἄλλων τινῶν μύθων. Ἡ πλουσιωτέρα ὁμως αὕτη ἔκδοσις, διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν 361 μύθων, εἶναι καὶ ἡ πλέον πτωχὴ ἀπὸ κρίσιν ἐκδότου (2).

(1) Ἰδ. ἀνωτέρ. σελ. κέ.

(2) Οὗτος εἶναι ὁ αὐτὸς Ὄπτεμάννος (Hauptmann), ὅστις ἐξέδωκε μετέπειτα (Λειψ. 1753) τοῦ Ρήτορος Δυκούργου τὸν κατὰ Λεωκράτους λόγον μὲ σημειώσεις ὅχι ὀλιγώτερον γελοίας παρά μακράς, ὅπου δὲν ἦτο χρεία σημειώσεων, καὶ μὲ σιωπὴν βαθεῖαν, ὅπου τὸ κείμενον εἶχε χρεία καὶ ἐξηγήσεως καὶ διορθώσεως.

ΤΩΝ ΑΝΑΦ. ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘ. ΕΚΔ. μζ'

Μετά τὸν Ωπτεμάννον ἐξέδωκε πολλάκις τοὺς μύθους ὁ Εὐσιγγῆρος. Ἡ, τὴν ὁποίαν μόνην ἔχω, τελευταία του ἔκδοσις εἶναι τοῦ 1776 ἔτους. Περιέχει μύθους 149, ἀσχημισμένους μὲ ἀναρίθμητα τυπογραφικὰ σφάλματα. Αἱ σημειώσεις του ὁμως εἶναι αἱ περισσότεραι καλαί, καὶ ὁ Πίναξ τῶν λέξεων διεξοδικός.

Μετά τὸν Εὐσιγγῆρον εἶναι ὁ Ἐρνέσιος. Ἡ ἔκδοσις του, τυπωμένη εἰς Λειψίαν κατὰ τὸ 1781 ἔτος, περιέχει 296 μύθους μὲ σημειώσεις ὀλίγας, καὶ πίνακα πολλὰ μικρόν.

Μετά ταύτην ἀμέσως ἔπρεπε νὰ ἦναι ἡ ἰδική μου. Τὸ κείμενόν μου ἦτο σχεδὸν ὅλον τυπωμένον, καὶ περιεῖχε, παρά τοὺς ἀνωνόμους, ἐπαρμένους ἀπὸ τὸν Ἐρνέσιον, τοὺς μύθους ὅλους τοῦ Ἀφθονίου καὶ τοῦ Ἰγνατίου ἀπὸ τὸν Νευελέτον, πολλοὺς τοῦ Συντίπα ἀπὸ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Ματθαίου, ὅλους ὅσους ἔχει παρά τούτους ὁ Ωπτεμάννος (1), καὶ ἄλλους μὴν

(1) Ὅσους ὁ Ωπτεμάννος ἔλαβεν ἀλλοχόθεν, ἐπειδὴ ἀναφέρει ψιλὰ τὰ ὀνόματα τῶν συγγραφέων, χωρὶς σημείωσιν βιβλίου ἢ κεφαλαίου, τοῦ καιροῦ τὸ γεγὸν μ' ἐμπόδισεν εἰς τινὰς τούτων νὰ ἐρευνήσω τὰς πηγὰς ὅθεν τοὺς ἔλαβε. Τοῦτο μὲ συνέβη εἰς τοὺς μύθους, ὅσοι φέρουσι τὸνομα τοῦ Γαληνοῦ (σελ. 137, 217, 221), εἰς τὸν πεντάσιχον μῦθον Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου (σελ. 104), εἰς ἓνα τοῦ Πλουτάρχου (σελ. 172), καὶ εἰς τὸν μῦθον τοῦ Ἀντωνίου καὶ Μαξίμου (σελ. 222). Εἰς τούτους λοιπὸν, ἂν ἐδιόρθωσα τίποτε, ἐνδέχεται νὰ ἐδιόρθωσα ὅ, τι πρὸ ἐμοῦ ἦτο διορθωμένον εἰς αὐτὸ τοῦ συγγραφέως τὸ κείμενον, ἢ νὰ ἔλαμα διόρθωσιν περιττὴν ἢ καὶ σρεβλὴν, πλανηθεὶς ἀπὸ τὸ κείμενον τοῦ Ωπτεμάννου.

μή ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

εὐρίσκομένους εἰς αὐτὸν (1), ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι μάλιστ' ὄσους ἐξέδωκεν ὁ Ἄγγλος Τυρουΐττος, καὶ τὰ περισσότερα ἀποσπασμάτια τοῦ Βαβρίου. Μὲ τσαῦτα ἦτο τὸ κείμενόν μου τυπωμένον, ὅσα πλούτη ἀπαρίθμησα (ὅν ἦναι συγχωρημένον νὰ ὀνομασθῶσιν οὕτως τόσαι πτωχεῖαι, τὰς ὁποίας ποῦ καὶ ποῦ σκεπάζει μόνον ἡ πορφύρα κάθενὸς ἐνδόξου συγγραφέως), ὅταν ἔμαθα ὅτι εἰς τὴν Φλωρεντίαν ἐκδίδονται μῦθοι τοῦ Αἰσώπου ἄγνωστοι ἀκόμη διὰ τύπων εἰς ἡμᾶς. Παρεκάλεσα τὸν ἐπαινετὸν διὰ τὴν σοφίαν, καὶ ἐπαινετώτερον ἀκόμη διὰ τὰ χρησὰ καὶ χαριτωμένα του ἦθη, Ἀνδρέαν τὸν Μουσοξίδην, νὰ μὲ προμηθεύσῃ τὸ γρηγορώτερον τὴν νέαν ἔκδοσιν. Ὁ ὁμογενὴς καὶ εὐγενὴς οὗτος νέος, καθὼς εἰς ὅλα ὅσα ἀποβλέπουν τὴν ὠφέλειαν καὶ δόξαν τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους, ἔδειξε καὶ εἰς τοῦτο τὴν προθυμίαν του· ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν ὅσως ἐπισεύθη ἀπ' αὐτὸν τὴν φροντίδα νὰ μὲ στείλῃ τὴν ἔκδοσιν, τὴν κατεύθυνε τόσον κακὰ, ὥς' ἐφυλάχθη εἰς τοὺς Παρισίους πολλοὺς μῆνας, χωρὶς νὰ ἐξεύρῃ ὁ πρὸς τὸν ὁποῖον ἐσαλθῇ, εἰς τίνα ἔπρεπε νὰ τὴν παραδώσῃ.

Εἰς τὴν Φλωρεντινὴν ταύτην λοιπὸν ἔκδοσιν, δημοσιευθεῖσαν κατὰ τὸ 1809 ἔτος ἀπὸ τὸν Φραγκίσκον Φουρίαν, ἀπὸ 423 μύθους μόνον 234 ἦσαν πρὸ αὐτοῦ ἀνέκδοτοι· ἐκ τῶν

(1) Ὅποιοι εἶναι, τοῦ Δαμασκηνοῦ Νικολάου καὶ τοῦ Πλουτάρχου τὸ περὶ τῶν δύο κυνῶν (σελ. 257-258), ἰσόρημα πλέον, ἐπιτήθειον νὰ μεταποιηθῇ εἰς μῦθον, παρὰ μῦθος, Ἰμερίου τοῦ σοφιστοῦ οἱ δύο (σελ. 260), τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ξενοφῶντος οἱ κομψοὶ μῦθοι (σελ. 249-257), οἱ τρεῖς βάρβαροι τοῦ Στεφανίτου καὶ ἰχνηλάτου (σελ. 233 καὶ 239), καὶ ἄλλοι τινές.

ΤΩΝ ΑΝΑΦ. ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘ. ΕΚΔ. μθ'

ὁποίων τοὺς 199, ἢ μάλλον 198 (1) ἔλαβεν ὁ ἐκδότης ἀπὸ ἀντίγραφον Φλωρεντινῆς βιβλιοθήκης, τοὺς δὲ 35 (2) ἀπ' ἀντίγραφον τῆς Ρώμης. Τοὺς λοιποὺς 189 (3) ἔλαβεν ἀπὸ τὰς διαφόρους συναγωγὰς τῶν μύθων τὰς ἐκδοθείσας πρὸ αὐτοῦ.

Ἀπὸ τοὺς 234 παλιν ἀνεκδότους τούτους μύθους, οἱ μόνοι ἄξιοι νὰ λογιζῶνται νέοι μῦθοι, καὶ ἀληθῶς πρωτέκδοτοι εἶναι 28 τὸν ἀριθμὸν, τῶν ὁποίων οἱ τέσσαρες (4) ἐπάρθησαν ἀπὸ τὸ Φλωρεντινὸν, καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες (5) ἀπὸ τὸ Ρωμανὸν ἀντίγραφον. Τῶν λοιπῶν (6) οἱ περισσότεροι διαφέρουσι τόσον ὀλίγον ἀπὸ τοὺς καὶ πρότερον γνωστοὺς εἰς ἡμᾶς μύθους, ὥστε πολλῶν ἢ διαφορὰ δὲν εἶναι πλὴν διάφορος ἀνάγνωσις ἢ γραφή. Ὅθεν μὴδὲ τοὺς προσθέσειν ἤθελα καθόλου εἰς τὴν ἔκδοσίν μου, ἐὰν ἢ ἀπλῆ τῶν διαφορῶν γραφῶν σημείωσις δὲν ἐχρειάζετο καὶ κόπον καὶ χρόνον περισσότερον παρὰ τὴν ὀλόκληρον ἀντιγραφὴν καὶ τύπωσιν τῶν μύθων. Ἡ καταγραφὴ τούτων (χωριστῆ τῶν 426 μύθων τῆς ἐκδόσεώς μου) φέρει τὴν ἐπιγραφὴν ΠΑΡΆΛΛΗΛΟΙ ΜΥΘΟΙ.

(1) Περιεχομένους εἰς ὀλόκληρον τὸν πρῶτον τόμον τῆς ἐκδόσεως τῆς ὁποίας ὁ ὀγδοηκοστὸς πέμπτος (σελ. 140) εἶναι ἀπὸ τὸν Πλανούδην.

(2) Περιεχομένους εἰς τοῦ δευτέρου τόμου τὰς σελ. 186-250 τῆς αὐτῆς ἐκδ.

(3) Τούτων 146 εἶναι εἰς τὰς σελ. 2-185 καὶ οἱ λοιποὶ εἰς τὰς σελ. 250-274 τοῦ δευτέρου τόμου τῆς αὐτῆς ἐκδ.

(4) Τυπωμένοι, σελ. 262-263 τῆς ἐκδόσεώς μου.

(5) Σελ. 264-277 τῆς αὐτῆς.

(6) Ὅποιοι εἶναι εἰς τὴν ἔκδοσίν μου, σελ. 247, 248, καὶ σελ. 279-412, ὅσοι ἔχουσι προκείμενα τὰ δύο ταῦτα γράμματα ΦΛ.

ν' ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

Ἐκ τῶν Φλωρεντινῶν μύθων βλέπει ὁ ἀναγνώστης ὅτι πολλοὶ εἶναι διὰ στίχων δωδεκασυλλάβων, ἀλλὰ πολλάκις ἀμέτρων καὶ ἀρρυθμῶν· τούτους ὁ Φλωρεντινὸς ἐκδότης κατέγραψεν ὅλους κατ' ἀκολουθίαν, ὡς νὰ ἦσαν εἰς πεζοῦ λόγου σχῆμα συνθεμένοι. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς βαρβάρου στιχουργίας ταύτης φαίνεται, ὅτι οἱ διασκευασταὶ μυθογράφοι τοὺς ἔλαβαν, καθὼς ὁ Ἰγνάτιος, ἀπὸ τὸν Βάβριον, καὶ ἐκ καλῶν τοὺς ἔκαμαν κακοὺς, ὡς ἐκεῖνος, τοῦτο μόνον διαφέροντες ἀπ' ἐκεῖνον, ὅτι δὲν ἐδέσμευσαν μῆτε τὴν γλῶσσαν μῆτε τὸν κάλαμον αὐτῶν μὲ τὰς ἀλυσίδας τῆς τετρασιχίας.

Εἰς τοὺς ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ, παρὰ τοὺς Φλωρεντινοὺς, ἐπρόσθεσα καὶ τινὰς ἐκδοθέντας ἀπ' ἄλλους ἐξ ἄλλων ἀντιγράφων, καὶ τοῦ Συντίπα ὅσοι δὲν ἔφθασαν νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν 426, καὶ προσέτι τοὺς ὁποίους ἀπ' ἀντιγραφῶν τῆς Αὐτοκρατορικῆς βιβλιοθήκης ἐξέδωκε πρώτην φοράν εἰς τὰς Σημειώσεις καὶ παρεκβολὰς τῆς Παρισινῆς φιλολογικῆς Ἀκαδημίας (1) ὁ Κόμης Ροχεφόρτος μύθους 28 τὸν ἀριθμὸν.

Τῶν μύθων τούτων καὶ τῆς Φλωρεντινῆς, καὶ τοῦ Ροχεφόρτου τῆς ἐκδόσεως, ἂν ἐξαιρέσης πολλὰ ὀλίγους τινὰς, ἡ φράσις δὲν διαφέρει τίποτε ἀπὸ τὴν φράσιν τῶν λοιπῶν γνωστῶν μύθων. Σολοικισμοὶ, βαρβαρισμοὶ, ἀκυρολεξίαι, μίξις ἄκριτος τῶν ἀμίκτων, καὶ τῶν ἀσυγλῶσων σύγκλωσις, τοιαῦτα

(1) Notices et extraits des manuscrits de la Bibliothèque du Roi, tom. II, pag. 667-730.

ΤΩΝ ΑΝΑΦ. ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘ. ΕΚΔ. νά

είναι ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ χαρακτηριστικὰ σημεῖα τῶν ἀνωτέρων τούτων μυθογράφων. Μ' ὅλα ταῦτα μεγάλην ὠφελειαν ἤθελαμεν ὠφελήθην ἐξ αὐτῶν, ἐάν ἦτο καὶ γνωστὸς ὁ χρόνος εἰς τὸν ὁποῖον ἔγραψε καθείς· ἐπειδὴ τοιαύτη γνῶσις ἤθελε μᾶς διδάξει τὴν πρόοδον ἀπὸ τὸ κακὸν εἰς τὸ χειρότερον καὶ διωρισμένως τὰς ἐποχάς, εἰς πᾶσαν μίαν τῶν ὁποίων συνέβη νέα εἰς τὰς λέξεις καὶ φράσεις τῆς γλώσσης ἀλλοιώσις. Ἀλλὰ μηδὲ περὶ τούτου βέβαιον τίποτε δὲν ἔχομεν. Τοῦτο μόνον εἰκάζεται πιθανῶς ὅτι οἱ περισσότεροι μῦθοι ἐγράφησαν, ὡς εἶπα, ἀπὸ τὴν ἐνάτην ἕως τὴν τεσσαρεσκαιδεκάτην ἑκατονταετηρίδα.

Φυσικὰ ἀπὸ ταύτην μου τὴν κρίσιν καὶ κατάκρισιν κινούμενος θέλει μὲ εἰπεῖν ὁ ἀναγνώστης, «Διὰ τί λοιπὸν ἔλαβες »τὸν κόπον νὰ μᾶς ἐκδώσῃς τοιούτους μυθογράφους»; Διὰ τί; ὅτι πρῶτον μὲν ἀπὸ τοὺς ὀλίγους μύθους, ὅσους ἐμνημόνευσαν ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Πλούταρχος, καὶ οἱ τούτων σύγχρονοι ἢ μικρὸν μεταγενέστεροι συγγραφεῖς, μὲ ὄνομα τοῦ Αἰσώπου, συμπεραίνεται ὅτι καὶ τῶν λοιπῶν (τῶν περισσότερων τοῦλάχιστον) ἡ ὑπόθεσις εἶναι τοιαύτη, ὁποῖα ἀληθῶς ἐπλάσθη ἀπ' αὐτὸν τὸν Αἰσώπον, καὶ ἐδιαδόθη κατὰ παράδοσιν ζωῆς φωνῆς εἰς τοὺς μετέπειτα, ἀν καὶ ἀλλοιωμένη μὲ προσθέσεις ἢ ἀφαιρέσεις, καὶ ἐκφρασμένη εἰς χαρακτῆρα λόγου πολλὰ διάφορον ἀφ' ὅτι ἤθελε τὴν ἐκφράσειν ὁ Αἰσώπος, ἐάν ἔγραφε τοὺς μύθους του. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ἐκδοθῶσιν ὡς μέρος τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας. Ἐπρεπεν ἀκόμη νὰ ἐκδοθῶσιν, ἐπειδὴ ἀπὸ τούτους ἔλαβαν τῶν περισσότερων μύθων τὴν ὑπόθεσιν καὶ ὁ Ῥωμαῖος Φαῖδρος, καὶ ὁ ἐνδοξος

νβ' ΠΕΡΙ ΛΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

τῶν Γάλλων μυθογράφος Λαφονταῖνος, καὶ τῶν λοιπῶν τῆς φωτισμένης Εὐρώπης ἐθνῶν οἱ μεταγενέστεροι μυθογράφοι. Ἐπρεπε προσέτι νὰ τοὺς ἐκδώσω μὲ τὰ μικρὰ ταῦτα προλεγόμενα καὶ μὲ τὰς ὀλίγας σημειώσεις, διὰ νὰ ἐλευθερώσω καὶ τοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς μαθητὰς τῆς ἐλληνικῆς παιδείας καὶ γλώσσης ἀπὸ τὴν ἀβλίαν ἔκδοσιν τῆς Βενετίας. Ὅταν λέγω Διδασκάλους, ἐννοῶ τοὺς φρονίμους διδασκάλους. Καὶ φρονίμους ὀνομάζω καὶ νομίζω, ὅσοι εἶναι πληροφορημένοι, ὅτι τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἡ παράδοσις σκοπὸν ἔχει προηγούμενον τὰ πράγματα, καὶ δὲν καταγίνεται εἰς τὰς λέξεις πλὴν τόσον μόνον ὅσον συμβάλλουσιν εἰς τὴν κρίσιν τῶν πραγμάτων· ὅτι ἔργον τοῦ παραδίδοντος διδασκάλου εἶναι νὰ ἐμβάσῃ σύνωρα εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν νέων τὸ μέγα τῆς κρίσεως μάθημα· ὅτι τοῦτο ἄλλως νὰ κατορθώσῃ δὲν εἶναι δυνατὸν, πλὴν ὅταν τοὺς διδάσκῃ τὸν χρόνον, πότε, καὶ τὸν τρόπον, πῶς ἐπαράσῃσεν ὁ συγγραφεὺς ἢ ποιητὴς τὸ πρᾶγμα, τὴν σύγκρισιν μὲ ἄλλους συγγραφεῖς ἢ ποιητὰς ταυτογράφους, τὴν ἐποχὴν τῆς εὐρέσεως, τῆς προκοπῆς καὶ τῆς παρακμῆς τοῦ εἶδους τῆς γραφῆς· ὅταν (παραδείγματος χάριν), εἰάν παραδίδῃ ποιητὴν, ἐκθέτῃ τοῦ εἶδους τῆς ποιήσεως (ἐποποιίας, φέρ' εἰπεῖν, τραγωδίας, κωμωδίας καὶ τῶν λοιπῶν) τὴν ἀρχὴν, τὴν πρόοδον καὶ τὴν τελευτὴν, εἰάν ῥήτορα, τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης τοῦ λέγειν, τοὺς εὐδοκίμησαντας εἰς τὴν τέχνην, καὶ τοὺς ἀφανίσαντας αὐτήν, εἰάν ἱστορικὸν, τίς πρῶτος, τίς μέσος, τίς τελευταῖος ἔγραψεν ἱστορίαν, καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτῶν, εἰάν ἀπλῶς περὶ γλώσσης, τὴν ἀκμὴν, τὴν κατὰ διαφόρους χρόνους ἀλλοίωσιν,

ΤΩΝ ΑΝΑΦ. ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘ. ΕΚΔ. νγ'

τὴν ἐκβαρβάρωσιν, καὶ τέλος τὴν εἰς νέαν ἄλλην γλῶσσαν μεταβάσιν αὐτῆς.

Πρέπον ἔκρινα, τελευταῖον, καὶ εἰς τοὺς νέους ὠφέλιμον, νὰ ἐκδώσω τοὺς σωζομένους ὅλους μύθους μ' ὅλας τῶν περισσοτέρων καὶ τοῦ πραγματικοῦ καὶ τοῦ λεκτικοῦ τὰς ἀσχημίας, διὰ νὰ μάθωσι, παραβαλλόντες αὐτοὺς μάλισα μὲ τοὺς ἀπὸ τὸν Πλάτωνα, Ξενοφῶντα, Ἀριστοτέλην καὶ τοὺς τοιοῦτους, γραμμένους ὀλέγους μύθους, ἀπὸ πόσῃ λαμπρότητι εἰς πόσον σκότος κατεδυθίσθη τὸ ταλαίπωρον ἡμῶν γένος, καὶ πόσους κόπους χρεωσθῶν νὰ κοπιᾶσωσιν, εἴαν ἀγαπῶσι νὰ ἀνασύρωσιν ἀπὸ τὸν βυθὸν τῆς ἀπαιδευσίας τὴν Ἑλλάδα.

Ἀπὸ τὰς ἀσχημίας ταύτας ἐδιόρθωσα πολλὰς, καὶ περισσότερας ἴσως ἀφ' ὅτι ἔπρεπεν, ἐπειδὴ ἡ διόρθωσις τῶν τοιούτων δὲν ὁμοιάζει τὴν διόρθωσιν τῶν δοκίμων συγγραφέων. Εἰς ἐκείνους, διὰ νὰ διακρίνη τις τὴν γνησίαν ἀπὸ τὴν νόθον γραφὴν, ἀρκεῖ νὰ ἐξεύρη τοὺς κανόνας τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἄλλ' εἰς μυθογράφους τοιαύτης χρόνου περιόδου, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ συγγραφεῖς καὶ ἀντιγραφεῖς ἦσαν ὁμοίως σκεπασμένοι μὲ τὸ πολλὰ παχὺ τῆς ἀφιλοσοφίας σκότος, εἶναι δύσκολος, καὶ πολλάκις ἀδύνατος, ἡ διάκρισις τῶν παροραμάτων τοῦ βαρβάρου ἀντιγραφέως ἀπὸ τοῦ βαρβαρωτέρου ἴσως συγγραφέως τὰ σφάλματα (1).

(1) Εἰς ὠφέλειαν τῶν νέων, σημειῶνω ἐν μόνον κακῆς μου διορθώσεως παράδειγμα, διὰ νὰ μάθωσι καὶ πόσον εἶναι δύσκολος ἡ ἐκδοσις τῶν ἐλληνικῶν βιβλίων, καὶ πόσον συμβάλλει ἡ μετὰ προσοχῆς ἔρευνα

νδ' ΠΕΡΙ ΛΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

Παρά τὸν διεξοδικὸν πίνακα τῶν ἐπιγραφῶν τῶν μύθων, συνθεμένον κατὰ τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὰς ἐκδόσεις τοῦ Γάλλου μυθογράφου Λαφονταίνου, καὶ χρήσιμον εἰς τὴν εὐκόλον εὔρεσιν ἐκάστου μύθου, ἐπρόσθεσα καὶ Πίνακα λέξεων παντάπασι διάφορον ἀπὸ τοὺς συνήθεις Πίνακας τῶν δοκίμων συγγραφέων. Εἰς ἐκείνους αἱ γραφόμεναι λέξεις καὶ φράσεις εἶναι γνησίως ἑλληνικαί. Εἰς τὸν ἰδικόν μου ἐφρόντισα περισσότερον νὰ σημειώσω ὅσα χαρακτηρίζουσι τοὺς βαρβάρους συγγραφεῖς καὶ χρόνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἀναφέρονται οἱ περισσότεροι μῦθοι. Ἡ σημειώσις γνησίας λέξεως ἢ φράσεως ἑλληνικῆς, ἐπαρμένης ἀπὸ μυθογράφου βάρβαρον, χρησιμεύει εἰς ὀλίγον, ἐπειδὴ

τῆς σημερινῆς ἡμῶν γλώσσης εἰς διόρθωσιν ἀπλῶς τῶν Ἑλληνικῶν, καὶ ἐξαιρέτως τοῦ παρακμάζοντος καὶ παρακμασμένου ἑλληνισμοῦ συγγραφέων. Εἰς τὸ ἐπιμύθιον τοῦ 154 μύθου (σελ. 93) ἔτρεψα τὸ παντάπασι βάρβαρον, Ἰδης ἐκφεύγειν, εἰς τὸ ὀλιγώτερον βάρβαρον, Ἰδοῖς ἐκφεύγειν (τὸ γνησίως Ἑλληνικὸν ἔπρεπε νὰ ᾔηται Ἰδοῖς ἂν ἐκφεύγοντας). Ἐπειτα ἐνθυμήθην ὅτι εὐρίσκονται εἰς τοὺς μύθους καὶ ἄλλα παραδείγματα τῆς βαρβάρου χρήσεως τοῦ ὑποτακτικοῦ ἁορίσου ἀντὶ τοῦ ὀριστικοῦ μέλλοντος, ἢ τοῦ εὐκτικοῦ ἁορίσου συνταγμένου μὲ τὸν ὀνητικόν, Ἄν (ἴδε τὸν Πίνακα τῆς παρ. ἐκδ. λέξ. Ἄορισοι). Ἐπρεπε λοιπὸν ν' ἀφήσω εἰς τὸν μυθογράφον τὸ Ἰδης, μὲ τὸ ὁποῖον ἠθέλησε νὰ ἐκφράσῃ τὸ Ἰδοῖς ἂν, ἢ τὸ συντομώτερον, Ὄψει, καὶ μάλιστα ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦτον τὸν βαρβαρισμὸν ἐξηγεῖται διὰ τί ἡμεῖς, ὅταν τὸ μέλλον ἔχῃ ὀνητικόν, μεταχειρίζομεθα τὸν ὑποτακτικὸν ἁορίσον ἀντὶ τοῦ συνειθισμένου ὀριστικοῦ μέλλοντος, λέγοντες, παραδείγματος χάριν, ὄχι Ἰσως θέλω ἐλθεῖν, ἀλλ' Ἰσως ἔλθω, μηδὲ Ἰσως θέλεις εἶδεῖν, ἀλλ' Ἰσως ἴθης.

ΤΩΝ ΑΝΑΦ. ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘ. ΕΚΔ. νέ

εὐρίσκεται εἰς τοὺς δοκίμους συγγραφεῖς ἢ ποιητὰς, καὶ εἰς τοὺς ἀπὸ τούτους λαβόντας καὶ σημειώσαντας αὐτὴν Λεξικογράφους· ἐξεναντίας ἢ σημειώσεις τῶν ἄσαι δὲν εἶναι τοιαῦται διδάσκει τὴν ἀλλοίωσιν τῆς γλώσσης, ἀνακαλύπτει τὰς πηγὰς, ὅθεν ἔρρευσε τὴν ὁποίαν σήμερον λαλοῦμεν γλώσσαν, καὶ δυνατὸν εἶναι μὲ τὸν καιρὸν (ἀφοῦ δηλαδὴ ἐρανισθῶσιν πολλοὶ τοιοῦτοι ἀπὸ τοιούτους συγγραφεῖς πίνακες) νὰ μᾶς ἀνακαλύψῃ καὶ τὸν ὠρισμένον χρόνον, εἰς τὸν ὁποῖον ἕκαστος ἔγραψε.

Ἔμεινε πλέον νὰ λαλήσω καὶ περὶ τῶν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐκδόσεως προσθεθέντων ὀλίγων μύθων γραμμένων εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλώσσαν. Αὐτοὶ ἦσαν ἑκατὸν πενήκοντα τὸν ἀριθμὸν, συνθεμένοι ἀπὸ φίλων. Μὲ πολλὰς δεήσεις, καὶ μὲ συνθήκην νὰ μὴ τὸν ὀνομάσω, μόλις ἐπέισθη νὰ μὲ συγχωρήσῃ νὰ διαλέξω ἐξ αὐτῶν ὀλίγους τινὰς· περὶ τῆς ἀρετῆς τῶν ὁποίων καμμίαν κρίσιν κατὰ τὸ παρὸν δὲν κάμνω, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἀφίνω κατὰ πάντα ἐλευθέραν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τὴν κρίσιν. Ἄν ἦναι καλοὶ, ἔγινε καὶ εἰς ἡμᾶς ἀρχὴ συγγραφῆς ἰδίας, ἐπειδὴ ἕως τώρα δὲν εἴχαμεν πλὴν μεταφράσεις συγγραμμάτων ξένων. Ἐάν ἐξεναντίας δὲν ἔχωσι τοῦ μύθου τὰς ἀρετὰς, ἔγινε καὶ δοκιμὴ, ὄχι ἄκαρπος, ἐπειδὴ μέλλει νὰ παρακινήσῃ ἄλλους εἰς μίμησιν. Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ φωτισμοῦ τῶν ἐθνῶν ὅλα εἶναι δύσκολα· καὶ τὰ καλὰ καὶ τέλεια δὲν γεννῶνται πλὴν μετὰ πολλοὺς κόπους, μετὰ πολλὰς δοκιμὰς, καὶ τὸ λυπηρότερον, μετὰ πολλὰς ἀποτυχίας. Ἀλλ' ὅμως αἱ ἀποτυχίαι δὲν πρέπει νὰ μᾶς ψυχραίνωσι καὶ νὰ μᾶς ἀπελπίζωσιν εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῶν καλῶν· ἐκ τῶν ὁπίων τίποτέ που δὲν ἤθελε γεννη-

νς' ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

θῆν, ἐάν, διότι τὸ ἀπέτυχε τις πρῶτος πρῶτον, δὲν ἐδοκίμαζε καὶ δεύτερον καὶ τρίτον νὰ τὸ κατορθώσῃ, ἢ ἐάν ἡ ἀποτυχία τοῦ πρώτου ἐμπόδιζεν ἄλλον νὰ τὸ δοκιμάσῃ.

Ἐπειδὴ περὶ συνθέσεως μύθων ἔπεσε λόγος, ἔπρεπεν ἐδῶ νὰ ἐκθέσω καὶ τοὺς κανόνας, ἀπὸ τῶν ὁποίων τὴν φυλακὴν ἢ τὴν παράβασιν γεννᾶται ἡ ἀρετὴ, ἢ ἡ κακία τοῦ μύθου. Οἱ παλαιοὶ ῥητορογράφοι καὶ ῥητοροδιδάσκαλοι εἰς τὰ ὀνομαζόμενά των Προγυμνάσματα δὲν μᾶς ἀφήκαν σχεδὸν τίποτε περὶ τούτου· καὶ ὅσα εἶπε περὶ μύθου ὁ Γερμανὸς Λεσίγγιος (Lessing), ἐκ τῶν ὁποίων ἀναφέρει τινὰ εἰς τὸ προοίμιόν του ὁ Ἑρνέσιος, δὲν εἶναι ταύτην τὴν ὥραν εἰς τὰς χεῖράς μου. Ἀρκοῦμαι λοιπὸν εἰς ὀλίγα τινὰ ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἔντεχνον τοῦ μύθου κατασκευὴν, τὰ ἐξῆς.

Ὁ μῦθος (1) εἶναι πλάσμα λόγων, ἢ πράξεων ἀνθρωπίνων ἀναφερομένων εἰς ἄλογα ζῶα, τοῦ ὁποίου σκοπὸς εἶναι τῶν ἀνθρώπων τῆς διαγωγῆς ἢ διόρθωσις (2). Καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἀναγ-

(1) Ἦγουν ὁ ἀληθῶς Αἰσωπικὸς μῦθος. Ὅσων τὰ ἐνεργοῦντα ἢ λαλοῦντα πρόσωπα εἶναι ἀνθρωποὶ, εἶναι μεταγενέστεροι τοῦ Αἰσώπου. Ἀπὸ τούτους ἐγεννήθησαν τὰ κοινῶς ὀνομαζόμενα Παραμύθια (Contes), καθὼς ἀπὸ ταῦτα πάλιν αἱ Μυθιστορίαι (Romans)· ἐπειδὴ τὸ Παραμύθιον ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ Μακρὸς μῦθος, μὴδ' ἡ Μυθιστορία ἄλλο παρὰ Μακρὸν παραμύθιον. Ὅσοι δὲ μῦθοι ἔχουσιν ἄψυχα πράγματα λαλοῦντα, εἶναι παντάπασιν ἀλλότρια τῆς Αἰσωπικῆς ιδέας καὶ γνώμης.

(2) Ὀλίγον διαφέρει ὁ ὀρισμὸς οὗτος ἀπὸ τὸν ὁποῖον δίδει ὁ Μεινέριος (Meiners) εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς ἀρχῆς, προκοπῆς, καὶ παρακμῆς τῶν ἐπισημῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, Βιβλ. Α.

ΤΩΝ ΑΝΑΦ. ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘ. ΕΚΔ. νζ'

καῖον εἰς τὴν σύστασιν τοῦ μύθου τὸ ψεῦδος, ὁ ὀρθὸς λόγος θιδάσκει, ὅτι ἢ εἰς ἄλλας τοῦ βίου περιστάσεις ἐπονείδιστος τέχνη τοῦ νὰ κάμνη τις τὸ ψεῦδος τόσον πιθανόν, ὥστε νὰ ὁμοιάξῃ τὴν ἀλήθειαν,

Ἴσχε ψεύδεα πολλὰ λέγων, ἐτύμοισιν ὁμοῖα (1),

εἰς τὸν μῦθον εἶναι ἀρετὴ. Διὰ τοῦτο λοιπὸν, ὅτι ἀναγκάζεσαι νὰ ὑποθέτῃς ἐνεργοῦντα καὶ λαλοῦντα, ὡς οἱ ἄνθρωποι, τὰ ἄλογα ζῶα, ὅσα ἄλλα συντρέχουν εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ μύθου πρέπει νὰ ἦναι τοιαῦτα, ὅποια νὰ κάμνωσι πιθανόν τὸ πρῶτον ἀπαραίτητον ψεῦδος, ἤγουν νὰ ἦναι ἀληθῆ, ἢ καὶ νὰ μὴν ἐναντιοῦνται προφανέστατα τὴν ἀλήθειαν. Τὸ πιθανόν τοῦτο γεννᾶται

Πρῶτον ἀπὸ τὴν ἀληθῆ παράστασιν τῆς φύσεως καὶ τῶν ἡθῶν ἐκάστου ζώου, καθόσον εἶναι γνωστὰ καὶ ἡ φύσις καὶ τὰ ἦθη του ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἱστορίαν. Οὕτω παραδείγματος χάριν, ἡ Ἀλώπηξ σου πρέπει νὰ ἦναι πανοῦργος, ὁ ὄνος ἠλίθιος, ὁ Σκύλος πιστός, ὁ Ἴππος ὑπερήφανος, ὁ Πίθηκος βωμολόχος· διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν δὲν πρέπει νὰ λέγῃς ὅτι ὁ Ἀσπάλαξ εἶναι ζῶον τυφλόν (2), μηδ' ὅτι ὁ Κάτωρ κόπτει τὰ γεννητικά του μόρια, διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τοὺς κυνηγούς (3). Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, συγχωρημένα εἰς τινὰς τῶν παλαιῶν μυθογράφων, διὰ τὴν ὄχι ἀκόμη ἀκριβοθεῖσαν, ἢ εἰς ὅλους διαδοθεῖσαν, τῆς

(1) Ὀδυσσ. Γ, 203.

(2) Τῆς παρούσης ἐκδόσεως, σελ. 31.

(3) Τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 22.

νή ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

φυσικῆς ἱστορίας γνῶσιν, τὴν σήμερον εἶναι ἀσυγχώρητα. Ἄρκετόν εἶναι τὸ πολλά μέγαλον ψεῦδος τοῦ ὑποθέτοντος ὅτι λαλοῦσι τὰ ἄλογα ζῶα· δὲν εἶναι χρεῖα νὰ τὸ μεγαλύνῃ περισσότερο, μεταβάλλων τὴν λαιπὴν αὐτῶν φύσιν, ἢ τὰ ὁποῖα ἔδωκεν ἡθῆ καὶ ἔθῃ ἢ φύσις εἰς αὐτά.

Γεννᾶται δεύτερον τὸ πιθανὸν ἀπὸ τὴν συντομίαν τοῦ μύθου. Ψεύδεται βέβαια λέγων ὅτι λαλοῦν καὶ ἐνεργοῦν, ὡς οἱ ἄνθρωποι, τὰ ἄλογα ζῶα· ψεύδεται ὁμοῦς, ἀναγκαίως, ἐπειδὴ χωρὶς τοῦτο Μῦθον νὰ κάμῃς δὲν εἶναι δυνατόν. Ἀλλὰ τίς ἢ χρεῖα νὰ αὐξάνῃς τὸ ψεῦδος μακρύνων ὑπέρμετρα τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις αὐτῶν;

Δέχεται ὁμοῦς ὁ κανὼν οὗτος ἐξαιρέσεις πολλὰς, αἱ ὁποῖαι μήτε νὰ σημειωθῶσι, μήτε νὰ διδαχθῶσιν εἶναι δυνατόν· μόνη τοῦ μυθοποιῦ ἢ μυθογράφου ἢ εὐφυΐα ἐμπορεῖ νὰ διορίσῃ καὶ τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων τὸ μέτρος ἀναλόγως μὲ τὴν ἐξ αὐτῶν προξενουμένην ἡδονὴν, καὶ τὴν ἐλπίζομένην ἠθικὴν ὠφέλειαν. Τοῦτο μόνον λέγω, ὅτι καθὼς ἢ πολυλογία ἀλλάσσει τὴν φύσιν τοῦ μύθου εἰς παραμύθιον, ἀπίθανον μάλιχα, ὅταν ὁ μῦθος ἦναι Αἰσωπικὸς, ἤγουν ὅταν ὑποθέτῃ ζῶα ἄλογα τὰ ἐνεργοῦντα καὶ λαλοῦντα πρόσωπα· οὕτως ἐξεναντίας ἢ ὀλιγολογία, ὅταν δὲν γίνεται μὲ κρίσιν, μεταβάλλει τὸν μῦθον εἰς Λακωνικὸν ἀπόφθεγμα. Τοιοῦτοι εἶναι οἱ περισσότεροι τετράστιχοι μῦθοι τοῦ Ἰγνατίου.

Ἀπὸ τὴν παραγγελλομένην συντομίαν ταύτην φαίνεται καὶ ποῖος πρέπει νὰ ἦναι ὁ χαρακτήρ τοῦ λόγου τῶν μύθων. Ἀπλοῦς δηλαδὴ, ἀνεπιτήδευτος, καὶ γυμνὸς ἀπὸ περιεργίας ῥητορικῆς·

ἔχει μόνον διὰ τὸ ἀσυμβίβαστον τῆς συντομίας μὲ τοιαύτας περιεργίας, ἀλλὰ καὶ διότι εἶναι γελοῖον, τὸ ἄπιστον τῆς λαλιᾶς τῶν ἀλόγων ζώων, γὰρ τὸ κάμνης ἀπιστότερον μεταβάλλων αὐτὴν εἰς ῥητορικὴν διαλέξιν, ἢ τὸ χειρότερον εἰς σοφιστικὴν ἀπεραντολογία. Τοιοῦτοι εἶναι τοῦ Λιβανίου καὶ τοῦ Βασιλακίου οἱ μῦθοι.

Καὶ ἀπλοῦς ἢ σύντομος ὁ μῦθος γὰρ ἦναι δὲν ἐμπορεῖ, ἐὰν δὲν παρασένη μίαν μόνην πράξιν ἢ βουλήν καὶ ὅχι πολλάς· ἐπειδὴ καὶ ἓνα σκοπὸν ἔχει εἰς ἕκαστος μῦθος ἐν ἀμάρτημα γὰρ διορθώση, ἢ γὰρ ἐμποδίση. Ἡ ἐνότης αὕτη εἶναι τόσον ἀναγκαία εἰς τὸν μῦθον, ὅσον καὶ εἰς τὴν Τραγωδίαν καὶ εἰς τὴν Κωμωδίαν· διότι καὶ αὐτὸς ὁ διάλογος τοῦ μῦθου εἶναι τρόπον τινὰ δραματικός (1).

Ἀπὸ τὴν ἀπλότητα καὶ συντομίαν ταύτην κρέμεται καὶ τοῦ ἐπιμυθίου ἢ ἀρετῆ. Τοῦτο πρέπει γὰρ ἦναι κατάλληλον μὲ τὸν μῦθον, ἢ γοῦν τοιοῦτον, ὅποῖον εὐκόλα πᾶς ἓνας γὰρ τὸ συλλογίζεται, εὐθὺς ἀποῦ ἀκούσῃ τὸν μῦθον. Παραδείγματα ἀπὸ τοὺς σωζομένους σήμερον Αἰσωπικοὺς μύθους ἐπιμυθίων ἀκαταλλήλων καὶ παντάπασι μὲ τοὺς μύθους ἀναρμόσων γὰρ φέρω εἶναι περιττὸν, ἐπειδὴ τὰ περισσότερα εἶναι τοιαῦτα. Ἐκ τοῦ ὁποῖου μάλιστα φαίνεται, ὅτι πολλῶν μύθων καὶ τὰ ἐπιμύθια καὶ τοῦ μῦθου

(1) Ὡς καὶ ἐδείχθη τῶντι διὰ τῆς νέας εὐρέσεως τῆς γενομένης εἰς τοὺς Παρισίους. Τὴν εἰκοστὴν τρίτην τοῦ Αὐγούστου μηνὸς τοῦ παρόντος ἔτους, ἀνοίχθη θεάτρον Αἰσωπικῶν μύθων· εἰς τὸ ὁποῖον τὰ ἀγωνιζόμενα τῶν δραμάτων πρόσωπα, εἶναι νευρόσπασα μιμήματα ζώων ἀλόγων ἐνεργούντων καὶ λαλούντων μὲ φωνὰς ἀνθρώπων ὀπίσω τῆς σκηνῆς κρυμμένων.

ξ ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶναι τοῦ Αἰσώπου (1), ἢ τοῦλάχιστον δὲν εἶναι τοιαῦτα, ὅποια ἀπαγγέλθησαν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ περιφήμου τούτου Μυθογράφου.

Μόλις ἔφθασα εἰς τὸ τέλος τῆς μακρᾶς ταύτης περὶ τοῦ Αἰσώπου καὶ τῶν μύθων αὐτοῦ διατριβῆς, καὶ ἀνεκάλυφα δύο μύθους ἀκόμη παραλλήλους ἀναφερομένους εἰς τὸν Μυθογράφον τούτον. Ἐπειδὴ καὶ αἱ Σημειώσεις καὶ οἱ Πίνακες ἦσαν τυπωμένοι, τόπος ἄλλος πλὴν τοῦ παρόντος νὰ τοὺς προσθέσω δὲν μὲ μένει. Εὐρίσκονται καὶ οἱ δύο εἰς τὸ ψευδῶς ἀναφερόμενον εἰς τὸν Πλούταρχον Περὶ εὐγενείας σύνταγμα, ἀλλὰ γραμμένοι εἰς χαρακτῆρα λόγου τόσον βάρβαρον, ὥστε τοῦτο μόνον ἀρκεῖ νὰ δεῖξῃ, ὅτι εἶναι Βυζαντινοῦ τινος συγγραφέως, ὡς τὸ ἔκριναν καὶ ἄλλοι, καὶ ὄχι τοῦ Πλουτάρχου τὸ σύνταγμα. Ὁ πρῶτος (2), παράλληλος μὲ τὸν ἀληθῆ τοῦ Πλουτάρχου μῦθον (3) εἶναι οὗτος: «Ἡ ἐργάτις (4) ἡμέρα

(1) Ὅτι καὶ παλαιὰ Αἰσωπικούς ὠνόμαζαν κ' ἐκείνους ἀκόμη τοὺς μύθους, τοὺς ὁποίους ἦτο φανερόν ὅτι δὲν εἶχε πλάσειν ὁ Αἰσώπος, φαίνεται ἀπὸ τὸν Κωμικὸν Ἀριστοφάνην, ὅστις, καθὼς ἐσημείωσεν ὁ σχολιαστὴς του (τῆς παρ. ἐκδ. σελ. 2), τὸν Περὶ τοῦ αἰετοῦ καὶ τῆς ἀλώπεκος μῦθον τοῦ Ἀρχιλόχου τὸν ἀποδίδει εἰς τὸν Αἰσώπον.

(2) Πλουτάρχ. Ἠθικ. Τομ. Ε, σελ. 985, ἐκδ. Βυτεμβαχ.

(3) Μύθ. 322, σελ. 215, τῆς παρ. ἐκδ.

(4) ΔΓ. Ἐργάσιμος. Σημείωσαι καὶ τοῦτο, ὅτι εἰς τὸν μῦθον τοῦ ἀληθινοῦ Πλουτάρχου εἶναι ἡ Ὑσέρα τῆς ἑορτῆς: εἰς δὲ τὸν παρόντα, ἡ Προτέρα, ἢ κοινῶς λεγομένη Παραμονή.

ΤΩΝ ΑΝΑΦ. ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΜΥΘ. ΕΚΔ. ξά

«τῆ ἑορτῇ ἀντήρητο (1), ὡς [τῶν] ὑφ' αὐτῆς πεπονημέ-
 »νων (2) ῥαθύμως διὰ λαιμαργίας ἀναλίσκουσθ (3). Φέρε δὴ,
 »ἔφη, τὰς μοίρας ἀλλήλαις μεταβάλλωμεν (4). Ἡ δ' ἀπ-
 »πέκρινεν (5), Οὐ θέμις τὸν ὑπὸ Διὸς ἐπιτελούμενόν μοι τῶν ἱερῶν
 »κλῆρον καταλείπειν (6)». Ὁ δεύτερος (7), παράλληλος μὲ τὸν
 420 μῦθον (8), εἶναι οὗτος· «Τὸ Αἰσώπου βατραχίδιον πρὸς
 »τὴν μητέρα ἐξογκωμένην (9) καὶ ἐρωτῶσαν, εἰ ὁ τοὺς ἀπού-
 »σης αὐτῆς γόνους βέβορως (10) μείζων ἦν, ἀπέκρινεν (11),

(1) Ὁ θεὸς μόνος ἐξεύρει τί εἶχεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ ὀ βάρβαρος συγ-
 γραφεὺς ὅταν ἔγραφε τὸ Ἀντήρητο. Ἄν ἦναι ἀπὸ τὸ Ἀνταίρομαι,
 ἔπρεπε νὰ γράψῃ Ἀντήρητο, ἢ Ἀντήρατο, ἢ Ἀντηρητο. Ἐάν ἦναι
 ἀπὸ τὸ Ἀντερίζομαι, ἔπρεπε νὰ εἴπῃ Ἀντηρίζετο, ἢ Ἀντη-
 ρίσατο.

(2) Ἐπρόσθεσα τὸ ἄρθρον. Καὶ τοῦτο ὁμως ὀρθώτερον ἤθελεν
 εἶσθαι εἰς αἰτιατικὴν, ὡς τὰ ὑφ' αὐτῆς πεπονημένα.

(3) ΕΔ, ἀντὶ τοῦ Ἀναλίσκουσαν.

(4) Ὀρθώτερον ἤθελε γράφεσθαι Μεταβάλλωμεν, εἰς τὸν
 ἀόριστον.

(5) Βαρβάρως ἀντὶ τοῦ μέσου, Ἀπεκρίνατο.

(6) Ἴσως καὶ ἐδῶ ἔπρεπε νὰ γραφθῇ ἀορίσως, Καταλιπεῖν.

(7) Σελ. 984, τῆς αὐτῆς ἐκδ. τοῦ Βυτεμβαχ.

(8) Σελ. 273, τῆς παρ. ἐκδ.

(9) Ἡ Ἐξογκωμένην, εἰς τὸν παρακείμενον, ἢ ἔτι ὀρθώτερου
 Ἐξογκουμένην, εἰς τὸν ἐνεσῶτα ἔπρεπε νὰ γραφθῇ.

(10) Ἄρα ἔγραψε, Βεβορωκώς, ἢ ἔπλασεν ἢ κεφαλὴ τοῦ τὸ βάρβαρον
 Βεβορώς;

(11) Καὶ πάλιν βαρβάρως ἀντὶ τοῦ, Ἀπεκρίνατο.

ξδ' ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ

»Οὐδ' εἰ μέση διαρράγῃς (1), *φησὶν*, ὦ μήτερ, ἐκείνω
»τύχης (2) ἴση».

(1) Τὸ ὀρθὸν εἶναι, Εἰ μέση διαρράγεις, ἢ, Ἦν μέση
διαρράγῃς.

(2) Διπλοῦς βαρβαρισμός· ὁ ἀόριστος Τύχης ἀντὶ μέλλοντος τοῦ
Τεύξῃ κατὰ τὰ ἀνωτέρω (σελ. νδ') σημειωθέντα, καὶ τοῦτο πάλιν
ἀκυρολέκτως ἀντὶ τοῦ Γενήσῃ, ἢ Ἀποθήσῃ, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΒΙΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΣΟΥΙΔΑ.

Αἴσωπος, Σάμιος, ἢ Σαρδιανός. Εὐγείτων δὲ Μεσημεριανὸν εἶπεν· ἄλλοι, Κοτυαέα Φρύγα. Ἐγένετο δὲ λογοποιός, ὃ ἐστὶν εὐρετῆς λόγων καὶ ἀποκριμάτων (1). Διέτριψε δὲ παρὰ Κροίσῳ φιλούμενος, τοῖς χρόνοις πρὸ Πυθαγόρου· ὃς μεσοῦν ἐπὶ τῆς (2) τεσσαρακοστῆς Ὀλυμπιάδος. Ἐγραψε τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῷ συμβάντα ἐν βιβλίοις β'. Μᾶλλον δὲ τινες φασὶ τὸν Αἴσωπον Ἀποκρίματα γεγραφέναι μόνον· ἐν γὰρ Δελφοῖς ἀδίκως ἀπολέσθαι ὑπ' αὐτῶν κατακημισθέντα ἀπὸ τῶν Φαιδριάδων (3) καλουμένων πετρῶν, κατὰ τὴν νδ' Ὀλυμπιάδα. Οἰκέτην δὲ γενέσθαι Ξάνθου τοῦ Λυδοῦ· ἄλλοι, ἀνδρός τινος Σαμίου Ἰάδμονος, οὔτινος καὶ ἡ Ῥοδῶπις δούλη ἦν· ἦν ἐταίραν γενομένην, Θραῦσαν τὸ γένος, Χάραξος ὁ ἀδελφὸς Σαπφοῦς ἔλαβε γυναῖκα, καὶ ἐξ αὐτῆς γεννᾷ.

(1) Ἰδ. ἀνωτέρ. σελ. ι.

(2) Γράφε, Πρὸ Πυθαγόρου· ἤκμασεν οὖν ἐπὶ τῆς, ἦ, Πρὸ Πυθαγόρου, μεσοῦσης τῆς.

(3) Ἡ μᾶλλον, Ἀπὸ τῆς Ὑαμπείας. Ἰδ. ἀνωτέρ. σελ. ζ'.

ΕΚ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΣΟΥΙΔΑ (1).

Αἰσωπος, ὁ τῶν μύθων ποιητής, Σάμιος, δοῦλος, οὐ τὴν τύχην μάλλον (2), ἢ τὴν προαίρεσιν· οὐκ ἄφρων μὲν, οὐδὲ κατ' αὐτὸ τοῦτο ἀνὴρ (3). Ὡ γὰρ ὁ νόμος οὐ μετεδίδου παρ-
ρησίας, τούτῳ προσῆκον ἦν ἐσκιαγραφημένας τὰς συμβουλὰς καὶ πεποικιλμένας ἠδονῇ καὶ χάριτι παραφέρειν· ὥσπερ καὶ τῶν ἱατρῶν οἱ μὲν ἐλεύθεροι τὸ θεὸν ἐπιτάττουσιν· ἐὰν δέ τις (4) οἰ-
κείης γένηται τὴν τύχην, καὶ τὴν τέχνην ἱατρὸς, πράγματα ἔχει, κολακεύειν ἅμα καὶ θεραπεύειν τὸν δεσπότην ἀναγκαζό-
μενος... Τὸν Αἰσωπὸν φασὶ τινες τοσοῦτον ἄρα Θεοφιλῆ γε-
νέσθαι, ὡς καὶ ἀναβιῶναι αὐτὸν, καθάπεροῦν τὸν Τυνδάρειον, καὶ τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Γλαῦκον. Καὶ Πλάτων φησὶν ὁ Κωμικός·

Α. Καὶ νῦν ὁμοσὸν μοι μὴ τεθνάσαι. Β. Τὸ σῶμ' ἐγώ·
Ψυχὴν δ' ἐπανήκειν, ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ (5).

(1) Τὰ πλεῖστα τῶν ἐξῆς εὔρηται καὶ παρὰ τῷ Σχολιαστῇ τοῦ Ἀρι-
στοφάνους (Σφ. 1251), καὶ παρὰ τῷ Ἰουλιανῷ (λογ. ζ', σελ. 207),
σχεδὸν ἀπαράλλακτα.

(2) Γράφε, Δοῦλος, τὴν τύχην μάλλον, δίχα τῆς ἀρνήσεως.

(3) Οὐκ ἐρρώται τὸ χωρίον. Ἰσ. γρ. Οὐκ ἄφρων μὲν οὖν κατ'
αὐτὸ τοῦθ' ὁ ἀνὴρ.

(4) Παρὰ τῷ Ἰουλιανῷ γράφεται, Ἐὰν δέ ἅμα τις. Δινίττεται
δὲ τοὺς παρὰ Ῥωμαίοις μάλιστα ἐπιπολάσαντας Ἕλληνας ἱατροὺς, οἱ,
ὥσπερ ἄλλο τι τῶν θητικῶν ἔργων, καὶ τὴν ἱατρικὴν ἥσκουν παρὰ τοῖς
δεσπόταις.

(5) Ἰδ. Σχολιασ. Ἀριστοφάν. Σφ. 1251, καὶ Ὄρν. 471.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΙ.

Ι. ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΑΕΤΟΣ καὶ ἀλώπηξ, φιλιωθέντες, πλησίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἔγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας ποιούμενοι τὴν συνήθειαν. Ὁ μὲν οὖν ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου τὴν καλιὰν ἐπήξατο· ἡ δ' ἀλώπηξ ἐν τοῖς ἔγγιστα θάμνοις ἐτεκνοποιήσατο. Ἐπὶ νομὴν οὖν ποτε τῆς ἀλώπεκος προελθούσης, ὁ αἰετός, τροφῆς ἀπύρων, καταπτάς ἐπὶ τῶν θάμνων, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας, ἅμα τοῖς αὐτοῦ νεοττοῖς ἐθιοιήσατο. Ἡ δ' ἀλώπηξ, ἐπαγελοῦσα, καὶ τὸ πραχθὲν μαθοῦσα, οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῶν τέκνων ἠνιάθη θανάτῳ, ὅσον ἐπὶ τῷ τῆς ἀμύνης ἀπόρῳ. Χερσαία γὰρ οὔσα πτηνὸν διώκειν οὐχ οἷα τε ἦν. Διὸ καὶ πόρρωθεν σᾶσα, τοῦθ' ὁ καὶ τοῖς ἀδυνατοῖς ἐστὶν εὐπορον, τῷ ἐχθρῷ κατηράτο. Οὐ πολλῶ δ' ὑσερον, αἰγὰ τινων ἐπ' ἀγροῦ θυόντων, καταπτάς ὁ αἰετός μέρας τι τῶν θυμάτων σὺν ἐμπύροις ἀνθραξίν ἤρπασε, καπὶ τὴν νεοττιὰν ἤγαγεν. Ἀνέμου δὲ σφοδροῦ πνεύσαντος τηνικαῦτα, καὶ φλογὸς ἀναδοθείσης, οἱ αἰετιδεῖς, ἀπτῆνες ἔτι τυγχάοντες, ὀπτηθέντες εἰς γῆν κατέπεσον. Ἡ δ' ἀλώπηξ, ἐπιδορυμοῦσα, ἐν ὄψει τοῦ αἰετοῦ πάντα κατέφαγεν (1).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φίλων παρασπονδοῦντες, καὶ τὴν ἐκ τῶν ἠδικημένων φύγῃσι τιμωρίαν, δι' ἀσθένειαν, ἀλλὰ τὴν γε θεῖαν δίκην οὐ διακρουσονται.

(1) Τοῦτον αἰνιττεται τὸν μῦθον Ἀριστοφάνης, λέγων (Ὀρν. 650),

ΑΕΤΟΣ τις, *τῆ* ἀλώπεκι φιλιωθείς, τοὺς αὐτῆς μετὰ ταῦτα καταδέβρωκε σκύμνους. Ἡ δὲ, πρὸς αὐτὸν μὴ δυναμένη, τῆς θείας δίκης ἐδέετο κατ' αὐτοῦ. Μιᾶ γοῦν συμβέβηκε θυσίαν τινὰ ἐπὶ βωμοῦ κατακαίεσθαι. Ὁ δὲ αἰτὸς καταπτάς, βρωμα ἐκεῖθεν ζέον ἐξήρπασε, καὶ τοῖς ἑαυτοῦ νεοσσοῖς διαδέδωκεν. Οἱ δὲ νεοσσοὶ ἐσθίοντες ὑπὸ τῆς ζέσεως εὐθύς διεφθάρησαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ τῶν ἀνθρώπων θυνάσαι καὶ ἄδικοι, εἰ καὶ παρὰ τῶν ἀδικουμένων μηδὲν πάσχουσιν, ἀλλάγε ταῖς ἐκείνων ἀραῖς θείαν ἀγανάκτησιν ἐπισπῶνται.

2. ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΝΘΑΡΟΣ.

ΛΑΓΩΟΣ, ὑπ' αἰετοῦ διωκόμενος, πρὸς κοίτην κανθάρου κατέφυγε, θεόμενος ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι. Ὁ δὲ κάνθαρος ἠξίου τὸν αἰτὸν μὴ ἀνελεῖν τὸν ἰκέτην, ὀρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. Ὁ δὲ, μετ' ὀργῆς τῇ πτέρυγι ῥαπίσας τὸν κάνθαρον, τὸν λαγῶν ἀρπάσας κατέφαγεν. Ὁ δὲ κάνθαρος τῷ τε αἰετῷ συναπέπτη, ὡς τὴν καλιὰν τούτου καταμαθεῖν· καὶ δὴ προσελθὼν τὰ ὠὰ τούτου κατακυλίσας διέφθειρε. Τοῦ δὲ, δεινὸν ποιησαμένου, εἴ τις τοῦτο τολμήσειε, καπὶ μετεωροτέρου τύπου τὸ δεύτερον νεοττοποιησα-

. Ἐν Αἰσώπου λόγοις
Ἔστιν λεγόμενον δὴ τι τὴν ἀλώπεχ' ὡς
Φλαύριος ἐκοινώνησεν αἰετῷ ποτε·

ἄπερ ἐξηγούμενος ὁ σχολιαστὴς φησιν, ὅτι « Σαφῶς ἀνείτιθεσαν Αἰσώπῳ » τοὺς λόγους, [ὡς] καὶ τοῦτον τὸν παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ λεγόμενον, » καίτοι πρεσβυτέρῳ ὄντι. »

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. κδ'.

μένου, κάκει πάλιν ὁ κύνθαρος τὰ ἴσα τοῦτον διέθηκεν. Ὁ δ' αἰτὸς, ἀμηχανήτας τοῖς ὄλοις, ἀναβάς ἐπὶ τὸν Δία (τούτου γὰρ ἱερός εἶναι λέγεται), τοῖς αὐτοῦ γόνασι τὴν τρίτην γονὴν τῶν ὠῶν ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα παραθέμενος, καὶ ἰκετεύσας φυλάττειν. Ὁ κύνθαρος δὲ, κόπρου σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβάς, ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ Διὸς ταύτην καθήκεν. Ὁ δὲ Ζεὺς, ἀνασῶς ἐφ' ᾧ τὴν ὄνθον ἀποτινάξασθαι, καὶ τὰ ὠὰ διέρριψεν ἐκλαθόμενος· ἃ καὶ συνετρίβη πεσόντα. Μαθὼν δὲ πρὸς τοῦ καθαρίου, ὅτι ταῦτ' ἑώρασε τὸν αἰτὸν ἀμυνόμενος (οὐ γὰρ δὴ τὸν κύνθαρὸν ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν ἠσέδησε), πρὸς τὸν αἰτὸν εἶπεν ἐλθόντα, κύνθαρον εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν. Μη βουλόμενος οὖν τὸ γένος τὸ τῶν αἰτῶν σπανισθῆναι, συνεβούλευε τῷ καθαρίῳ, διαλλαγὰς πρὸς τὸν αἰτὸν θέσθαι. Τοῦ δὲ, μὴ πειθομένου, ἐκεῖνος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν τῶν αἰτῶν μετέθηκε τοκετὸν, ἥνικα ἂν μὴ φαίνωνται κύνθαροι. (1).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένους, ὡς οὐδεὶς ἐστίν, ὅς προπηλακισθεῖς οὐκ ἂν δυνήσῃσι ἐκλυτῶ ἐπαμῦναι.

(1) Ἀριστοφάνης (Εἰρήν. 128) περὶ τοῦ Κυνθάρου,

- A. Ἐν τοῖσιν Αἰτώπου λόγοις ἐξηγρέθη
Μόνος πετεινῶν εἰς θεοὺς ἀφιγμένος.
- B. Ἄπιστον εἶπας μῦθον, ὦ πάτερ, πάτερ,
Ὅπως κάκιστον ζῶον ἦλθεν εἰς θεοὺς.
- A. Ἦλθεν κατ' ἔχθραν αἰτοῦ πάλαι ποτὲ,
Ὡὰ κελίνδων, κἀντιτιμωρούμενος.

Ὅπου ὁ σχολιαστὴς φησὶ, « φέρεται γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῦ μύθοις, ἐχθρευ-
σαι αἰτὸν καὶ κύνθαρὸν· ἐκάτερον [δ'] αὐτὸν πατέρου τὰ ὠὰ
» διασπᾶν. » Καὶ ἀλλαχοῦ δὲ (Σφριξ. 1445) ὁ αὐτὸς Κωμικὸς μνημο-
νεύει τοῦ μύθου,

Αἰτωπὸν οἱ Δελφοὶ ποτε

Ἀρπάζοντος τοῦ ἀετοῦ τοὺς νεοπτοὺς τοῦ κανθάρου, καὶ ὁ κἀνθάρος τοῦ ἀετοῦ τὰ ὠὰ ἐκκλέψας ἐξεκύλισέν, ἕως τοσοῦτου, ἕως οὗ ἤλθε πρὸς τὸν Δία. Κατηγοροῦντος δὴ τοῦ ἀετοῦ, προσέταξεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς, ἐν τῷ αὐτοῦ τοῦ Διὸς κόλπῳ νεοπτεύειν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ὠὰ εἶχεν ὁ Ζεὺς, περιίπτατο τὸν Δία ὁ κἀνθάρος. Ὁ δὲ, ἐκλαθόμενος, ἀνέστη, ὡς ἐκ τῆς κεφαλῆς ἀποσοθήσων αὐτὸν, καὶ κατέαξε τὰ ὠὰ.

3. ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΑΞ.

ΑΗΔΩΝ, ἐπὶ δένδρου καθεζομένη, κατὰ τὸ εἰωθὸς ἦδεν. Ἰέραξ δὲ, θεασάμενος, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, συνείληφεν ἐπιπτώας. Ἡ δ' ἀναιρεῖσθαι μέλλουσα, ἐδεῖτο τοῦ ἱέρακος, μὴ βρωθῆναι· μηδὲ γὰρ ἰκανὴν εἶναι ἱέρακος γαστέρα πληροῦν, δεῖν δὲ αὐτὸν, τροφῆς προσδεόμενον, ἐπὶ τὰ μείζω τῶν ὀρνέων τραπέσθαι. Καὶ ὁ

Φιάλην ἐπητιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ.

Ὁ δ' ἔλεξεν αὐτοῖς, ὡς ὁ κἀνθάρος ποτε. —

Ἄπερ ἐξηγούμενος ὁ σχολιαστὴς, ἰσορεῖ, «Αἰσωπον, ἐλθόντα ποτέ εἰς τοὺς
 » Δελφοὺς, ἀποσκῶψαι αὐτούς, ὅτι μὴ ἔχοιεν γῆν, ἀφ' ἧς ἐργαζόμενοι
 » διατρέφοντο, ἀλλὰ περιμένοισιν ἀπὸ τῶν τοῦ θεοῦ θυμάτων διαζῆν.
 » Οἱ Δεῖλοι χαλεπήναντες φιάλην ἱεράν τοῖς Αἰσώπου σκεύεσιν ὑπέβαλον.
 » Ὁ μὲν δὴ, οὐκ εἰδώς, [ἐπὶ] τὴν ἐς Φωκίδα φέρουσαν ὄρμησεν ὁδόν.
 » Οἱ δὲ, ἐπιδραμόντες καὶ φωράσαντες, ἱεροσυλίας αὐτοῦ κατηγοροῦν.
 » Ὁ δ', ἐπὶ πέτρῳ οὐ πάνυ πόρρω τοῦ ἱεροῦ καὶ τῆς πόλεως ἀγόμενος,
 » ἀφ' ἧς νόμιμον ἦν τοὺς ἱεροσύλους ρίπτεισθαι, τὸν περὶ τοῦ καν-
 » θάρου μῦθον αὐτοῖς διηγήσατο· οὕγε καὶ ἐν Εἰρήνῃ μέμνηται
 » ποιητής. »

(1) Ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ Ἀριστοφάνους (Εἰρήν. 130).

ἰέραξ ὑπολαβὼν εἶπεν· Ἄλλ' ἔγωγε ἄφρων ἂν εἶην, εἰ τὴν ἐν
χερσὶν ἐτοίμην τροφήν ἀφείς, τὰ μὴ φαινόμενά πω διώκοιμι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οὕτως ἀλόγιστοί εἰσιν οἱ δι'
ἐλπίδα πλειόνων ἀδῆλων τὰ ἐν χερσὶ προίεμενοι.

Α Λ Λ Ω Σ (Ι).

Ὡδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόγηρυν,
Ἵψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων ὀνύχεσσι μεμαρπώς·
Ἡ δ' ἔλεόν, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι,
Μύρετο· τὴν δ' ὄγ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε·
Δαιμονίη, τί λέληκας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων.
Τῆ δ' εἷς, ἧ σ' ἂν ἐγὼ περ ἄγω, καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν·
Δεῖπνον δ', αἶ κ' ἐθέλω, ποιήσομαι, ἢ ἐμεθήσω.
Ὡς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ, ταυσιίπτερος ὄρνις.
Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλη πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν·
Νίκης τε ζέρεται, πρὸς τ' αἴσχεσιν ἄλγεα πάσχει.
Ὡ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὀφελλε.

4. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΣ.

Ἀλῶπηξ καὶ τράγος διψῶντες εἰς φρέαρ κατέβησαν. Μετὰ
δὲ τὸ πιεῖν, τοῦ τράγου σκεπτομένου τὴν ἀνοδὸν, ἡ ἀλῶπηξ
ἔφη· Θάρσει, χρησιμὸν τι καὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ἐπι-
νευόηκα. Εἰ γὰρ ὕρδιος σταθεῖς τοὺς ἐμπροσθίους τῶν ποδῶν
τῷ τοίχῳ προσερείσεις, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς τοῦμπροσθεν
κλινεῖς, ἀναδραμοῦσα διὰ τῶν σῶν αὐτῆ νώτων καὶ κεράτων,
καὶ ἔξω τοῦ φρέατος ἐκείθεν πηθήσασα, καὶ σὲ μετὰ τοῦτο ἀνα-
σπάσω ἐντεῦθεν. Τοῦ δὲ τράγου πρὸς τοῦτο ἐτοίμως ὑπηρετη-

(1) Ἐκ τῶν Ἡσιόδου Ἔργων καὶ Ἡμερῶν, σίχ. 201-211.

σαμένου, εκείνη τοῦ φρέατος οὕτως ἐκπηδήσασα ἐσκίρτα περὶ τὸ εὐόμιον ἠδομένη. Ὁ δὲ τράγος αὐτὴν ἐμέμφετο, ὡς παραβαίνουσαν τὰς συνθήκας. Ἡ δὲ, Ἄλλ' εἰ τοσαύτας, εἶπε, φρένας ἐκέκτησο, ὅπόσας ἐν τῷ πύγωνι τρίχας, οὐ πρότερον ἂν κατέβης, πρὶν ἢ τὴν ἄνοδον σκέψασθαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τὸν φρόνιμον ἄνδρα δεῖ πρότερον τὰ τέλη σκοποῦντα τῶν πραγμάτων, εἴθ' οὕτως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Τράγος, ἐν θέρει σφοδρῶς διψήσας, κατῆλθεν εἰς βαθὺν κρημνὸν ὕδωρ πειεῖν. Πιῶν δὲ καὶ χορτασθεὶς οὐκ ἠδύνατο ἀνελεθεῖν, καὶ μετενόει, καὶ βοηθὸν ἐζήτει. Ἀλώπηξ δὲ, τοῦτον ἰδοῦσα, ἔφη· ὦ ἀνόητε, εἰ τόσας φρένας εἶχες, ὅσας ἐν τῷ πύγωνι τρίχας, πρότερον οὐκ ἂν κατέβης, εἰ μὴ τὴν ἄνοδον ἐσκέψω.

Ὅτι δεῖ πρότερον προσκοποῦντα τὰ τέλη τῶν πραγμάτων, οὕτω ποιεῖσθαι.

5. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

Ἀλώπηξ, μήπω θεασαμένη λέοντα, ἐπειδὴ κατὰ τινα τύχην αὐτῷ συνήντησε, τὸ μὲν πρῶτον οὕτως ἐφοβήθη, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. Ἐπειτα τὸ δεύτερον θεασαμένη, ἐφοβήθη μὲν, οὐ μὴν ὡς τὸ πρότερον. Ἐκ τρίτου δὲ τοῦτον θεασαμένη, οὕτως αὐτοῦ κατεθάρρησεν, ὡς καὶ προσελθοῦσα διαλεχθῆναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθεια καὶ τὰ φοβερά τῶν πραγμάτων εὐπρόσιτα ποιεῖ.

6. ΑΙΛΟΥΡΟΣ ΚΑΙ ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

ΑΙΛΟΥΡΟΣ, συλλαβὼν ἀλεκτρυόνα, μετ' εὐλόγου τοῦτον αἰτίας ἠβουλήθη καταφαγεῖν. Καί δ' ἠ κατηγόρει αὐτοῦ, ὡς ὀχληρὸς εἶη τοῖς ἀνθρώποις, νύκτωρ κεκραγῶς, καὶ μὴ συγχωρῶν ὕπνου τυγχάνειν. Τοῦ δ' ἀπολογουμένου ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, ὡς ἐπὶ τὰ συνήθη τῶν ἔργων ἐγείρεσθαι (1), πάλιν ὁ αἴλουρος αἰτίαν ἐπέφερεν, ὡς ἀσεβῆς εἶη περὶ τὴν φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμμιγνύμενος. Τοῦ δὲ, καὶ τοῦτο πρὸς ὠφέλειαν τῶν δεσποτῶν πράττειν, φήσαντος, πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ὠν τικτομένων, ὁ αἴλουρος, εἰπὼν, Ἄλλ' εἰ σύ γε πολλῶν εὐπορεῖς εὐπροσώπων ἀπολογιῶν, ἔγωγε μέντοι ἄτροφος εὐ μενῶ, τοῦτον κατεθοινήσατο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις, πλημμελεῖν αἰρουμένη, εἰ μὴ μετ' εὐλόγου δυνηθεῖη προσχήματος, ἀπαρακαλύπτως γε μὴν πονηρεύεται.

7. ΑΛΩΠΕΚΕΣ.

ΑΛΩΠΗΞ, ἐν παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀποκοπέισης τῆς οὐράς διαδραῖσα, ἀβίωτον ὑπ' αἰσχύνῃς ἠγεῖτο τὸν βίον. Ἐγνώ οὖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας τοῦτ' αὐτὸ νουθετῆσαι, ὡς ἂν τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον συγκαλύψειεν αἶσχος. Καί δ' ἠ πάσας ἀθροίσασα παρήνει, τὰς οὐράς ἀποκόπτειν, ὡς εὐκ ἀπρεπὲς μόνον τοῦτο τὸ μέλος ὄν, ἀλλὰ καὶ περιττὸν βᾶρος προσηρτημένον. Ὑπολα-

(1) Ἀποσπασμάτιον Βαβρίου, ἐκ τοῦ Σουίδα (λέξ. Πέταυρα):

Ὁ δ' ἐκ πεταύρου κλαγγὸν εἶπε βοήσας,
Πόθεν μαθήσῃ πόσσον εἰς ἔω λείπει
Τὸν ἄρονόμον θύσας με;

βοῦσα δὲ τις αὐτῶν εἶπεν· Ὡ αὕτη, ἀλλ' εἰ οὐ σοὶ τοῦτο συν-
έφερον, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλευες.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων οὐ δι' εὐ-
νοίαν τὰς πρὸς τοὺς πέλας ποιοῦνται συμβουλίας, διὰ δὲ τὸ αὐ-
τοῖς συμφέρον.

8. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ.

ΑΛΩΠΗΞ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλισθήσασα κατα-
πίπτειν ἔμελλεν, ἐπελάβετο πρὸς βοήθειαν βάτου. Καὶ δὴ τοὺς
πόδας ἐπὶ τοῖς ἐκείνης κέντροις αἰμάξασα, καὶ ἀλγήσασα,
πρὸς αὐτὴν εἶπεν· Οἴμοι' καταφυγοῦσάν με γὰρ ἐπὶ σέ, ὡς
ἐπὶ βοηθόν, σὺ χεῖρον διέδηκας. Ἀλλ' ἐσφαλῆς, ὦ αὕτη,
φησὶν ἡ βάτος, ἐμοῦ βουληθεῖσα ἐπιλαβέσθαι, ἤτις πάντων
ἐπιλαμβάνεσθαι εἴωθα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοι, ὅσοι βρη-
θεῖς προσρέχουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἔμφυτον.

Α Λ Λ Ω Σ.

Φραγμούς ἀλώπηξ ὡς ὑπερβαίνειν θέλει,
Ὀλισθάνουσα, καὶ βάτου δεδραγμένη,
Ἐξέσο πέλημα, ἴλοιδῶρει δὲ τὴν βάτον.
Μέμφου σεαυτὴν, μὴ ἴμέ περ, κείνη φάτο.

Πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν κακὰ τιωπῶντας, τὰ δὲ τῶν ἐτέρων κατηγο-
ροῦντας.

9. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ.

ΑΛΩΠΗΞ καὶ κροκόδειλος ἡμφισβήτουν περὶ εὐγενείας.
Πολλὰ δὲ τοῦ κροκοδείλου ὑπερήφανα περὶ τῆς τῶν προγόνων

διεξιόντος λαμπρότητος, ὡς γεγυμνασιαρχηκότων, ἢ ἀλώπηξ ὑπολαβοῦσα, ὧ τάν, εἶπεν, ἀλλὰ κἄν μὴ σὺ λέγῃς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δέρματός γε φαίνη, ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἶ γεγυμνασμένος.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ψευδομένων ἀνδρῶν ἔλεγχος τὰ πράγματα γίνεται.

10. ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΔΙΞ.

ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑΣ τις ἔχων ἐπὶ τῆς οἰκίας, πριάμενος καὶ πέρδικα, σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι. Τῶν δὲ, τυπτόντων καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκεῖνος ἠθύμει σφόδρα, νομίζων ὡς ἀλλόφυλος ταῦτα πάσχειν ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. Ὡς δὲ μετὰ μικρὸν κἀκεῖνους ἐώρακε μαχομένους, καὶ ἀλλήλους κόπτοντας, τῆς λύπης ἀπολυθεὶς, εἶπεν· Ἀλλ' ἔγωγε ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ λυπήσομαι, ὄρων καὶ αὐτοὺς μαχομένους ἀλλήλοις.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ῥαδίως φέρουσι τὰς παρά τῶν ἀλλοτρίων ὑβρεῖς, ὅταν αὐτοὺς ἴδωσι μὴδὲ τῶν οἰκείων ἀπεχομένους.

11. ΑΛΩΠΗΞ.

ΑΛΩΠΗΞ, εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑποκριτοῦ, καὶ ἕκαστα τῶν αὐτοῦ σκευῶν διερευνημένη, εὔρε καὶ κεφαλὴν μορμολυκείου εὐφυῶς κατεσκευασμένην, ἣν καὶ ἀναλαβοῦσα ταῖς χερσίν, ἔφη· ὦ οἶα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι, κατὰ δὲ ψυχὴν ἀλογίλους.

12. ΑΝΘΡΑΚΕΥΣ ΚΑΙ ΓΝΑΦΕΥΣ.

ΑΝΘΡΑΚΕΥΣ, ἐπὶ τινος οἰκῶν οἰκίας, κῆξιου καὶ γραφεία

παραγευόμενον αὐτῷ συνοικῆσαι. Ὁ δὲ γραφεὺς ὑπολαβὼν ἔφη· Ἄλλ' οὐκ ἂν ἔγνωγε τοῦτο πράξει δυναίμην· δέδια γάρ, μήπως, ἅπερ ἐγὼ λευκκίω, αὐτὸς ἀσβόλης πληροῖς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον ἀκαινώητον.

13. ΑΛΙΕΙΣ.

ΑΛΙΕΙΣ εἶλκον σαγήνην. Βαρείας δὲ αὐτῆς οὔσης, ἔχαιρον καὶ ἐσκίρτων, πολλὴν εἶναι τὴν ἄγρην νομίζοντες. Ὡς δ' ἐπὶ τῆς ἡϊόνος αὐτὴν ἐλκύσαντες, τῶν μὲν ἰχθύων εὖρον ὀλίγους, λίθου δ' ἐν αὐτῇ παμμεγέθη, ἀδυμεῖν ἤρξαντο καὶ ἀλύειν, οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῇ τῶν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅσον, ὅτι καὶ τάναντία προσαπειλήφασιν. Εἷς δὲ τις ἐν αὐτοῖς πρεσβύτερος εἶπε· Μὴ ἀχθώμεθα, ὡς ἑταῖροι· τῇ γὰρ ἠδανῇ, ὡς ἔοικεν, ἀδελφὴ ἐστὶν ἢ λύπη. Καὶ ἡμᾶς οὖν ἔδει, τσαῦτα προηδυνθέντας, πάντως τε καὶ λυπηθῆναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς ἀποτυχίαις.

14. ΚΟΜΠΑΣΤΗΣ.

ΑΝΗΡ τις, ἀποδημήσας, εἶτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐπανελθὼν, ἄλλα τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἠνδραγαθηκέναι χώραις ἐκόμπαζε, καὶ δὴ καὶ τῇ Ρόδῳ πεπηδηκέναι πήδημα, οἷον οὐδεὶς τῶν ἐπ' αὐτοῦ δυνατὸς ἂν εἶη πηδῆσαι. Πρὸς ταῦτα δὲ καὶ μάρτυρας τοὺς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν. Τῶν δὲ παρόντων τις ὑπολαβὼν, ἔφη· ὦ οὔτος, εἰ ἀληθὲς τοῦτ' ἐστὶν, οὐδὲν δεῖ σοι μαρτύρων. Ἴδοὺ ἡ Ρόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἢ τοῦ πράγματος ἀπόδειξις ἢ, πᾶς λόγος περιττός ἐστιν.

15. ΑΔΥΝΑΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΣ.

ΑΝΗΡ πένης νοσῶν, καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ πρὸς τῶν ἰατρῶν ἀπεγνώσθη, τῶν Θεῶν ἐδεῖτο, ὡς, εἰ τὴν ὑγίειαν αὐτῷ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσειαν, ἑκατὸν βόας αὐτοῖς προσοίσειν ὑπισχνούμενος εἰς Φυσίαν. Τῆς δὲ γυναικὸς αὐτοῦ πυθομένης, Καὶ ποῦ σοι ταῦτα, ἦν ὑγιάνης; ἐκεῖνος ἔφη, Οἶει γὰρ ἀναστῆναί με ἐντεῦθεν, ἵν' οἱ Θεοὶ ταῦτά με ἀπαιτήσωσιν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥαδίως κατεπαγγέλλονται, ἅπερ τελέσαι ἔργῳ οὐ προσδοκῶσιν.

16. ΚΑΚΟΠΡΑΓΜΩΝ.

ΑΝΗΡ κακοπράγμων εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ἦκεν Ἀπόλλωνα, πειρᾶσαι τοῦτον βουλόμενος. Καὶ δὴ λαβὼν σρουθίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τοῦτο τῇ ἐσθῆτι σκεπάσας, ἔστη τε τοῦ τρίποδος ἔγχις, καὶ ἤρετο τὸν Θεόν, λέγων· ὦ Ἄπολλον, ὃ μετὰ χειρᾶς φέρω, πότερον ἔμπνουν ἐσίν, ἢ ἄπνουν; βουλόμενος ὡς, εἰ μὲν ἄπνουν εἶποι, ζῶν ἀναδειῖξαι τὸ σρουθίον· εἰ δ' ἔμπνουν, εὐθύς ἀποπνίξας, νεκρὸν ἐκεῖνο προενεγκεῖν. Ὁ δὲ γε Θεός, τὴν καλότεχνον αὐτοῦ γνοῦς ἐπίνοιαν, εἶπεν· Ὅπότερον, ὦ οὔτος, βούλει ποιῆσαι, ποιήσον. Παρὰ σοὶ κεῖται γὰρ τοῦτο πράξαι, ἥτοι ζῶν, ὃ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ἀποδειῖξαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ Θεῖον ἀπαραλόγισον καὶ ἀλάθητον.

Α Λ Δ Ω Σ.

Ἄνθρωπος κακοπράγμων ἐν γνώσει ἦκεν εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, ἐρωτήσων πανούργως. Καὶ δὴ λαβὼν σρουθίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τοῦτο σκεπάσας τῷ ἱματίῳ αὐτοῦ, καὶ σταθεῖς ἄν-

τικρος τοῦ ἱεροῦ, ἐπηρώτησε τὸν Ἀπόλλωνα· Τί ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου, ἔμπνουν, ἢ ἄπνουν; βουλόμενος, ἐὰν ἄπνουν εἶπη, ζῶν τὸ σρουθίον δεῖξαι· εἰ δὲ ἔμπνουν, ἀποπνίξας προ- ενεγκεῖν. Γνοὺς δὲ ὁ θεὸς τὸ κακότεχνον αὐτοῦ, καὶ τὴν πονη- ρὰν γνώμην, εἶπεν· Ὡ οὗτος, εἰ θεῖεις, δεῖξον (ἐν σοὶ γὰρ ἔστι τοῦτο πράξαι) ἢ ἔμπνουν, ἢ ἄπνουν, *εἰ βούλει, ἀπόδειξον*.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαράτρητον καὶ ἀλάθητόν ἐστιν.

17. Α Λ Ι Ε Ι Σ.

Α Λ Ι Ε Ι Σ, ἐξελθόντες ἐπ' ἄγραν, ἐπειδὴ πολὺν χρόνον ταλαι- πωρήσαντες, οὐδὲν εἶλον, σφόδρα τε ἠθύμουν, καὶ ἀναχωρῆσαι παρεσκευάζοντο. Εὐθύς δὲ θύνηος, ὑπὸ τοῦ τῶν μεγίστων διω- κόμενος ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσήλατο. Οἱ δὲ, τοῦτον λαβόντες, μεθ' ἡδονῆς ἀνεχώρησαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἂ μὴ τέχνη παρέσχε, ταῦτα τύχη ἐδωρήσατο.

18. Φ Ε Ν Α Ξ.

Α Ν Η Ρ πένης, νοσῶν, ἠϋξάτο τοῖς θεοῖς, εἰ διασωθείη, βοῦς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν. Οἱ δὲ θεοὶ, πειρᾶσαι τοῦτον βουλόμενοι, τοῦ πάθους ἀπήλλαξαν. Ὁ δ', ἀναστάς, ἐπειδὴ βοῶν ἠπόρει, σεατίνους βοῦς ἑκατὸν πλάσας, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θεῖς, ὠλοκαύτωσεν. Οἱ δὲ θεοὶ, βουλόμενοι αὐτὸν ἀμύνα- σθαι, ὄναρ ἐπισάντες αὐτῷ, εἶπον· Ἄπελθε εἰς τὸν αἰγιαλὸν εἰς τόνδε τὸν τόπον· ἐκεῖ γὰρ ἀττικὰς χιλίας εὐρήσεις. Ἐκεῖνος δὲ, διυπνισθεῖς, σὺν ἡδονῇ καὶ σπουδῇ πρὸς τὸν ὑποδειχθέντα τόπον ἀφίκετο, τὸ χρυσίον διερευνῶν. Ἐκεῖ δὲ δὴ πειραταῖς περιτυχῶν, ὑπ' αὐτῶν συνελήφθη. Ἄλους δὲ ἤδη ἀφεθῆναι τῶν πειρατῶν ἐδεῖτο, χιλια χρυσίου τάλαντα δῶσειν αὐτοῖς ὑπισχνόμενος. Ὡς δ'

οὐκ ἐπιστεύετο, ἀπαχθείς ὑπ' αὐτῶν, ἀπεμπωλήθη χιλίων δραχμῶν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψευδέσι τῶν ἀνθρώπων ἐχθραίνει τὸ θεῖον.

19. ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο. Θέρους δὲ, ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐκείνην καταλιπόντες, ἐπεζήτουν ἑτέραν. Καὶ δὴ βαθεῖ περιέτυχον φρέατι, ὅπερ ἰδὼν ἄτερος, θατέρῳ φησὶ Συγκατέλθωμεν, ὦ οὗτος, εἰς τόδε τὸ φρέαρ. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν· Ἄν οὖν καὶ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῆ, πῶς ἀναβησόμεθα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως προσιέναι τοῖς πράγμασιν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Βάτραχοι δύο, ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐν ἧ κατόκουν, περιήεσαν ζητοῦντες ποῦ καταμεῖναι. Καὶ ἐλθόντες εἰς φρέαρ βαθύ, καὶ κύψαντες κάτω, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἰς συνεβούλευεν, ἵνα πηδήσωσι παρευθὺς κάτω· ὁ δ' ἕτερος εἶπεν, Ἦν δὲ καὶ τοῦτο ξηρανθῆ, πῶς ἀναβησόμεθα ἀναβῆναι;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄνευ συμβουλῆς μὴ δεῖ ποιεῖν τι.

20. ΓΕΡΩΝ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ.

ΓΕΡΩΝ ποτὲ, ξύλα τεμῶν ἐξ ὄρους, καπὶ τῶν ὤμων ἀράμενος, ἐπειδὴ πολλὴν ὁδὸν ἐπηχθισμένος ἐβάδισεν, ἀπειρηκῶς, ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκαλεῖτο. Τοῦ δὲ θανάτου εὐθὺς ἐπισάντος, καὶ τὴν αἰτίαν πυθθανομένου, διήν αὐτὸν καλοῖη, ὁ γέρων ἔφη, Ἴνα τὸν φόρτον τοῦτον ἄρας ἐπιβῆς μοι. (1).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος, φιλόζωος ὢν, καὶ μυρίοις κινδύνοις περιπεσῶν δοκῆ θανάτου ἐπιθυμεῖν, ὅμως τὸ ζῆν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου αἰρεῖται.

(1) Τοῦτον αἰνίττεται τὸν μῦθον Εὐριπίδης (Ἀλκής. 669-672), λέγων,

ΑΛΛΩΣ.

Γέρων, ποτὲ ξύλα κόψας, ταῦτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἀράμενος, ἐπὶ πολλὴν ἐβάδιζεν ὁδόν. Κεκοπιακῶς δὲ, καὶ τὸν φόρτον ἀποθέμενος, ἐπεκαλεῖτο τὸν Θάνατον. Τοῦ δὲ Θανάτου φανέντος, καὶ πυνθανομένου, δι' ἣν τοῦτον ἐπεκαλεῖτο αἰτίαν, ὁ γέρων ἔφη· Ἴνα ἄρης τὸν φόρτον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀσθενεῖς τῶν ἀνθρώπων τοὺς δυνατοὺς πρὸς ἐπικουρίαν ἐπικαλοῦνται.

ΑΛΛΩΣ.

Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας, ταῦτα φέρων, πολλὴν ὁδὸν ἐβάδιζε, καὶ διὰ τὸν πολὺν κόπον ἀποθέμενος ἐν τόπῳ τινὶ τὸν φόρτον, τὸν Θάνατον ἐπεκαλεῖτο. Τοῦ δὲ Θανάτου παρόντος, καὶ πυνθανομένου τὴν αἰτίαν, δι' ἣν αὐτὸν ἐκάλει, δειλιάσας ὁ γέρων, ἔφη· Ἴνα μου τὸν φόρτον ἄρης.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος, εἰ καὶ δυσυχεῖ, καὶ πτωχός ἐστι.

ΑΛΛΩΣ (Ι).

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ τις ἦν πένης, ὃς καὶ ξύλων γόμον ἐπὶ τῶν ὤμων ἐβάσταζε. Κατὰ δὲ τὴν ὁδοιπορίαν ἰλιγγιάσας ἐκαθέσθη,

Μάτην ἄρ' οἱ γέροντες εὐχονται Θανεῖν,
Γῆρας ψέγοντες, καὶ μακρὸν χρόνον βίου.
Ἦν δ' ἐγγύς ἔλθῃ Θάνατος, οὐδεὶς βούλεται
Θνήσκειν· τὸ γῆρας δ' οὐκ ἔτ' ἐς' αὐτοῖς βαρύν.

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπκα Μύθων, μύθ. 6.

καὶ τὸν γόμον τῶν ξύλων κατέβητο, καὶ τὸν θάνατον οἰκτρῶς ἐνεκαλεῖτο, λέγων· ὦ θάνατε. Ἀυτίκα γοῦν ὁ θάνατος ἔφθασε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφησε· Τίνος χάριν ἐκάλεσάς με. Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ ἀνὴρ· Ἴνα τὸν γόμον ἀπὸ τῆς γῆς συνεχάρης μοι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πάντες ἄνθρωποι φιλόζωοι τυγχάνουσιν, εἰ καὶ θλίψεις καὶ ἀνάγκαι συνεχόνται.

21. ΓΡΑΥΣ ΚΑΙ ΙΑΤΡΟΣ.

ΓΥΝῆ γραῦς, ἀλγοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἰσκαλεῖται τινα τῶν ἰατρῶν ἐπὶ μισθῷ, συμφωνήσασα, ὡς, εἰ μὲν θεραπεύσειεν αὐτήν, τὸν ὁμολογηθέντα μισθὸν αὐτῷ δώσειν, εἰ δὲ μὴ, μηδὲν δώσειν. Ἐνεχείρησε μὲν οὖν ὁ ἰατρὸς τῇ θεραπείᾳ. Καθ' ἡμέραν δὲ φοιτῶν ὡς τὴν πρεσβύτιν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῇ χρίων, ἐκείνης μηδαμῶς ἀναβλέπειν ἐχούσης τὴν ὥραν ἐκείνην ὑπὸ τοῦ χρίσματος, αὐτὸς, ἐν τι τῶν τῆς οἰκίας σκευῶν ὑφαιρούμενος ὁσημέραι ἀπῆει. Ἡ μὲν οὖν γραῦς τὴν ἑαυτῆς περιουσίαν ἐώρα καθ' ἐκάστην ἐλαττουμένην ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ τέλος παντάπασιν αὐτῇ θεραπευθείσῃ, μηδὲν ὑπολειφθῆναι. Τοῦ δ' ἰατροῦ τοὺς συμφωνηθέντας μισθοὺς αὐτὴν ἀπαιτοῦντος, ὡς καθαρῶς βλέπουσαν ἦδη, καὶ τοὺς μάρτυρας παραγαγόντος, Μᾶλλον μὲν οὖν, εἶπεν ἐκείνη, τανῦν οὐδοτιοῦν βλέπω. Ἡνίκα μὲν γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόσουν, πολλὰ τῶν ἐμῶν κατὰ τὴν ἑμαυτῆς ἔβλεπον οἰκίαν· νῦν δ', ὅτε με σὺ βλέπειν φῆς, οὐδοτιοῦν ἐκείνων ὀρῶ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐξ ὧν πράττουσι, λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι.

Α Δ Λ Ω Σ.

Γυνὴ πρέσβις, τοὺς ὀφθαλμοὺς νοσοῦσα, ἰατρὸν τινα ἐπὶ μισθῷ ἐκάλει, στοιχήσασα ἐνώπιον μαρτύρων, ὅτι, εἰν θεραπεύσῃ

αυτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς, λήφεται παρ' αὐτῆς τὸν μισθόν· ἦν δὲ μὴ θεραπευθῆ, ἀλλ' ἐπιμείνη αὐτῇ ἡ νόσος, μηδὲν αὐτῷ παράσχη. Καὶ τούτου γενομένου, ὅσον ὁ ἰατρὸς ἐπέτιθει αὐτῇ τὴν θεραπείαν, κατ' ὀλίγον τὰ προσόντα ἀφήρει αὐτῆς. Μετ' οὐ πολὺ δὲ θεραπεύσας αὐτήν, ἐξήτει τὴν στοιχηθέντα αὐτῷ μισθόν. Ἀναβλέψασα τοῖσιν ἡ γραῦς, καὶ μηδὲν τῶν προσόντων θεασαμένη, οὐδὲν ἐδίδου αὐτῷ. Ὡς οὖν ἐπέμενεν ὁ ἰατρὸς ἐκδιάζων αὐτήν, ἐκεῖνη δὲ ἀνεβαλετο, ἐπήγαγεν αὐτήν κριθησομένην ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας. Ἐκεῖνη δὲ, ἐνώπιον αὐτῶν σταθεῖσα, εἶπε, Μᾶλλον μὲν οὖν ταυῖν οὐδ' ὀτιοῦν βλέπω. Ἡνίκα γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόσουν, πολλὰ τῶν ἐμῶν κατὰ τὴν ἐμαυτῆς ἔβλεπον οἰκίαν, νυνὶ δὲ, ὅτε με σὺ βλέπειν φῆς, οὐδ' ὀτιοῦν ἐκείνων ὄρω.

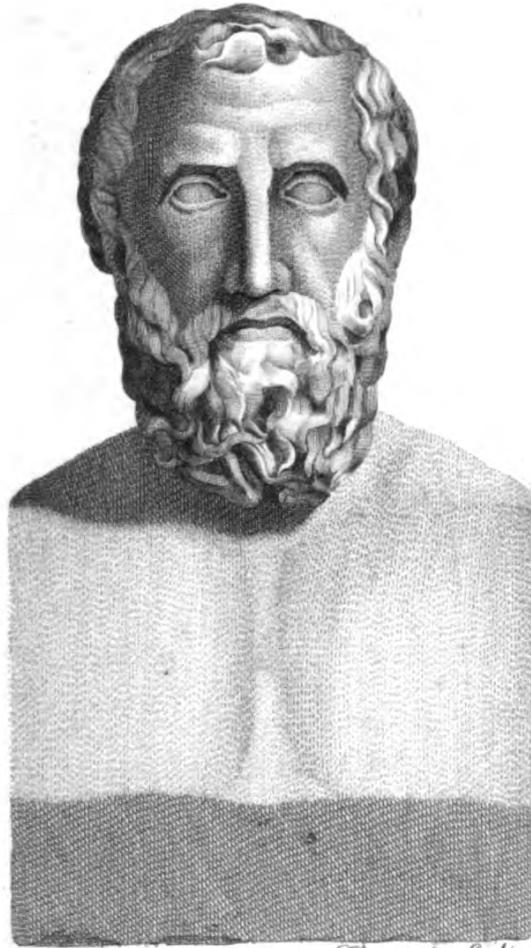
22. ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΣ ΑΥΤΟΥ.

ΓΕΩΡΓΟΣ τις, μέλλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας πείραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτούς, ἔφη· Παῖδες ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τοῦ βίου ὑπέξειμι, ὑμεῖς δ', ἅπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ μοι κέκρυπται, ζητήσαντες, εὐρήσετε πάντα. Οἱ μὲν οὖν, οἰηθέντες θεσαυρὸν ἐκεῖ που κατοριωρῦχθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρὸς κατέσκαψαν· καὶ θεσαυρῷ μὲν οὐ περιέτυχον, ἡ δὲ ἀμπελος, καλῶς σκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος θεσαυρὸς ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις.

ΑΛΛΩΣ.

Ἀνὴρ τις τῇ τέχνῃ γεωργός, μέλλων καταλύσαι τὸν βίον, καὶ βουλόμενος τοὺς παῖδας αὐτοῦ ἐμπείρους ποιῆσαι τῆς γεωργικῆς, προσκαλεσάμενος εἶπεν αὐτοῖς. Τέκνα, ἐγὼ τοῦ βίου ὑπεξίσταμαι· πλὴν ἅπερ ὑπάρχει μοι, ἐν τῷ ἀμπελῶνι εὐρήσετε.

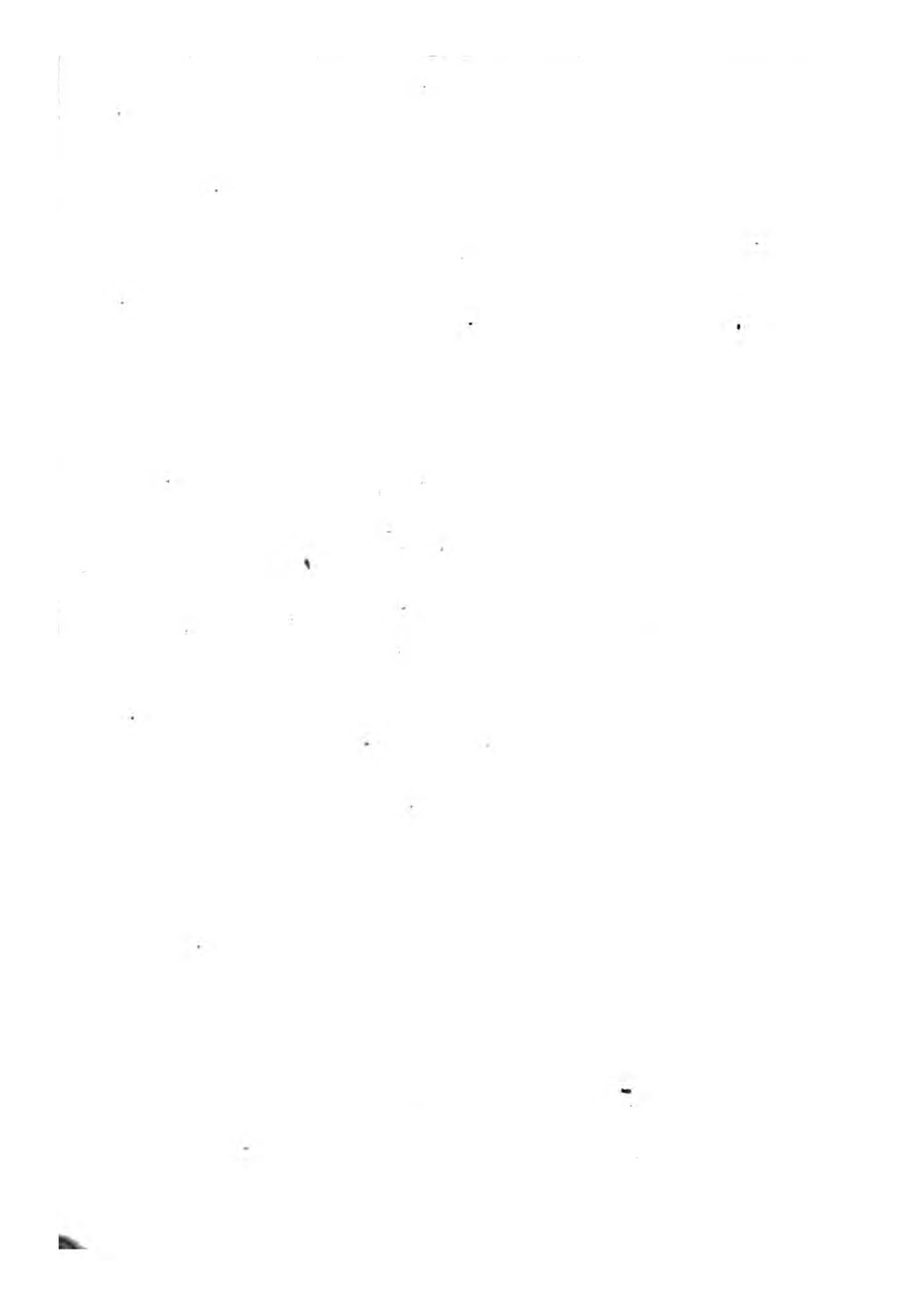

ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΕΝ ΟΥΑΤΙΚΑΝΩΙ ΜΟΥΣΕΙΟΥ.

Εἶδον γὰρ, ἕκασ ἐὼν, τὰ πάλ-
λ' ἐν ἀμαχανίᾳ.
Φορερὸν Ἀρχιλόχον θάρυλό-
ροις ἔχθεσιν παινόμενον. —

Πινδάρ. Πυθ. Β, 98-101.

εὐρήσετε. Οἱ δὲ, νομίσαντες Δησαυρὸν ἔχειν ἐνταῦθα, μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν, λαβόντες δικέλλας καὶ ἀξίνας κατέσκαπτον πᾶσαν τὴν γῆν ἐκ πόθου. Καὶ Δησαυρὸν [μὲν] οὐχ εὔρον· ἡ δ' ἄμπελος, καλῶς κατασκαφεῖσα καὶ ὠφεληθεῖσα, πολλαπλάσιον τὸν καρπὸν ἀνήνευκε.

23. ΔΕΣΠΟΤΗΣ ΚΑΙ ΚΥΝΕΣ.

ΑΝΗΡΤΙΣ, ὑπὸ χειμῶνος ἐν τῷ αὐτοῦ προαστείῳ ἀποληφθεῖς, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, πρῶτα μὲν τὰ πρόβατα κατέφαγεν, εἶτα τὰς αἴγας. Τοῦ δὲ χειμῶνος ἐπικρατοῦντος, καὶ τοὺς ἐργάτας βοῦς σφάξας ἐθουήσατο. Οἱ δὲ κύνες, ταῦτα ἰδόντες, διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους· Φεύγωμεν ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν· εἰ γὰρ τῶν ἐργατῶν βοῶν ὁ δεσπότης ἡμῶν οὐκ ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φείσεται;

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι τούτους μάλιστα φεύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρὴ, οἵτινες οὐδὲ τῶν οἰκείων ἀπέχονται.

24. ΓΥΝΗ ΚΑΙ ὈΡΝΙΣ.

ΓΥΝΗ τις χήρα ὄρνιν εἶχε, καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὠὸν αὐτῇ τίκτουσαν. Νομίσασα δὲ, ὡς, εἰ πλείους τῇ ὄρνιθι κριθὰς παραβαλοῖ, δις τέξεται τῆς ἡμέρας, τοῦτο πεποίηκεν. Ἡ δ' ὄρνις, πιμελῆς γενομένη, οὐδ' ἅπαξ τῆς ἡμέρας τεκεῖν ἠδύνατο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν πλειόνων ἐπιθυμοῦντες, καὶ τὰ παρόντα ἀποβάλλουσι.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

Γυνή τις χήρα ὄρνιν ἐκέκτητο, ἐν αὐτῇ ὠὸν καθ' ἐκάστην ἀποτίκτουσαν· ἦν καὶ θαψιλῶς διέτρεφεν ἡ γυνή, δοκοῦσα, ὡς τοῖς

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συγρίπα Μῦθων, μῦθ. μβ.

πλείοσι σιτίοις δύο ἔσαι γεννώσα ὦα. Ἡ δὲ ὄρνις ὑπὸ τῆς πλησμονῆς ἐμβριθῆς γενομένη, οὐδὲ τὸ ἐν ὠν γενναῖν, ὡς τὸ πρότερον, ἠδύνατο.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς οἱ τῶν πλειόνων ὀρεγόμενοι, καὶ τῶν ἐν χερσὶν ὀλίγων σερίσκονται.

25. ΚΥΝΟΔΗΚΤΟΣ.

ΔΗΧΘΕΙΣ τις ὑπὸ κυνὸς τὸν ἰασόμενον περιήει ζητῶν. Ἐντυχῶν δὲ τις αὐτῷ, καὶ γνοὺς, ὃ ζητεῖ, ὧ οὗτος, εἶπεν, εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον, καὶ τούτῳ τὸ αἷμα τῆς πληγῆς ἐκμάξας, τῷ θακόντι κυνὶ φαγεῖν ἐπίδος. Κάκεινος, γελάσας, ἔφη· Ἄλλ' εἰ τοῦτο ποιήσω, δεήσει με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυνῶν δηχθῆναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ, εὐεργετούμενοι, μάλλον ἀδικεῖν παροξύνονται.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

ΑΝΔΡΕΣ ΔΥΟ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Ἀνήρ τις, ὑπὸ κυνὸς καιρίως δηχθεὶς, ἐζήτει τὸν τὴν αὐτοῦ πληγὴν θεραπεύσοντα. Ἄλλος δὲ τις, αὐτῷ συναντήσας, ἔφη πρὸς αὐτόν· Τοῦτο προσήκει ποιῆσαί σε· ἀπὸ τοῦ τῆς πληγῆς αἵματος ἐπιστάλαξαι τῷ ψωμῷ, καὶ τῷ θακόντι κυνὶ τὸν ψωμὸν ἐπιρρίψαι, καὶ οὕτως ἡ πληγὴ σου θεραπευθήσεται. Ὁ δὲ δηχθεὶς ἀντέφη αὐτῷ· Εἰ τοῦτο ποιήσω, ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇδε τῇ πόλει κυνῶν ἔσομαι θακνόμενος.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς εἰ καὶ τὸν σκαιὸν ἀνθρώπου τιμήσειε τις καὶ δεξιώσαιτο, ἀλλ' οὖν ἐκεῖνος οὐ τὸν τιμήσαντα, ἀλλὰ τοὺς ὁμοίους αὐτῷ κακοὺς ἀγαπᾷ.

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μῦθ. γς'.

26. ΝΕΑΝΙΣΚΟΙ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΡΟΣ.

ΔΥΟ νεανίσκοι μαγείρῳ παρεκάθηντο. Καὶ δὴ τοῦ μαγείρου περὶ τι τῶν οἰκείων ἔργων ἀσχολουμένου, ἄτερος τούτων, μέρος τι τῶν κρεῶν ὑφελόμενος, εἰς τὸν θάτερου καθῆκε κόλπον. Ἐπιστραφέντος δὲ τοῦ μαγείρου, καὶ τὸ κρέας ἐπιζητοῦντος, ὁ μὲν εἰληφῶς ὤμνυε, μὴ ἔχειν, ὁ δ' ἔχων, μὴ εἰληφέναι. Ὁ δὲ μάγειρος, αἰσθόμενος τὴν κακουργίαν αὐτῶν, εἶπεν· Ἀλλὰ κἂν ἐμὲ λάθῃτε, τὸν γ' ἐπιγορεύμενον θεὸν οὐκ οὐκ ἴσασθε.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, κἂν ἀνθρώπους ἐπιγορεύντες λάθωμεν, ἀλλὰ τὸν γε θεὸν οὐκ ἴσασμεν.

27. ΕΧΘΡΟΙ.

ΔΥΟ τινὲς, ἀλλήλοις ἐχθραίνοντες, ἐπὶ τῆς αὐτῆς νεῶς ἔπλεον, ὧν ἄτερος μὲν ἐπὶ τῆς πρύμνης, ἄτερος δὲ ἐπὶ τῆς πλώρας ἐκάθητο. Χειμῶνος δὲ ἐπιγενομένου, καὶ τῆς νεῶς μελλούσης ἤδη καταποντιζέσθαι, ὁ ἐπὶ τῆς πρύμνης τὸν κυβερνήτην ἤρετο, πότερον τῶν μερῶν τοῦ πλοίου πρότερον μέλλει καταβαπτίζεσθαι. Τοῦ δὲ, τὴν πλώραν, εἰπόντος, Ἀλλ' ἔμοιγε οὐκ ἔστι λυπηρὸν, εἶπεν, ὁ θάνατος, εἶγε ὄρα μὲν πρὸ ἐμοῦ τὸν ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν τῆς ἑαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, εἰ τοὺς ἐχθροὺς μόνον ἴδοιεν πρὸ αὐτῶν κακουμένους.

28. ΑΙΛΟΥΡΟΣ ΚΑΙ ΜΥΞ.

ΕΝ οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν μυῶν ὄντων, αἴλουρος τοῦτο γνοὺς, ἤκεν ἐνταῦθα, καὶ καθ' ἑκάστον αὐτῶν συλλαμβάνων κατήσθιεν. Οἱ δὲ, καθ' ἑκάστην ἑαυτοὺς ἀναλισκομένους ὀρώντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους· Μηκέτι κἄτω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ παντάπασιν

ἀπολώμεθα· τοῦ γὰρ αἰλούρου μὴ δυναμένου δεῦρο ἐξικνεῖσθαι, ἡμεῖς σωθησόμεθα. Ὁ δὲ αἰλουρος, μῆκετι τῶν μυῶν κατιόντων, ἔγνω δι' ἐπινοίας αὐτοῦς σοφιζόμενος ἐκκαλέσασθαι. Καὶ δὴ ἀπὸ παττάλου τινὸς ἑαυτὸν ἀναβάς ἀπηώρησε, καὶ προσεποιεῖτο νεκρὸς εἶναι. Τῶν δὲ μυῶν τις, παρακύψας, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη· ὦ οὔτος, κἂν θύλαξ γένη, οὐ προσελεύσομαί σοι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῆς ἐνίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν ἐξαπατῶνται ταῖς ὑποκρίσεσιν.

29. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΠΙΘΗΚΟΣ.

ΕΝ συνόδῳ ποτὲ τῶν ἀλόγων ζώων ὠρχήσατο πίθηκος, καὶ εὐδοκιμήσας, βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν ἐχειροτονήθη. Ἀλώπηξ δ', αὐτῷ φθονήσασα, ὡς ἐν τιμῇ παγίδι κρέας ἐθεάσατο, τὸν πίθηκον λαβοῦσα, ἐνταῦθα ἤγαγεν, ὡς εὔροι μὲν αὐτῇ, λέγουσα, θησαυρὸν τοῦτον, μὴ μέντοι καὶ χρήσασθαι αὐτῷ· τῷ βασιλεῖ γὰρ τοῦτον ὁ νόμος δίδωσι. Καὶ προὔτρέπετό αὐτὸν, ἅτε δὴ βασιλέα, τὸν θησαυρὸν ἀνελέσθαι. Ὁ δ', ἀπερισκέπτως προσελθὼν, καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς παγίδος, ὡς ἐξαπατήσασαν ἐμέμφετο τὴν ἀλώπεκα. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν· ὦ πίθηκε, τοιαύτην σὺ μωρίαν ἔχων, τῶν ἀλόγων βασιλεύσεις;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πράξεισι τισιν ἀπερισκέπτως ἐπιχειροῦντες, δυσυχήμασι περιπίπτουσι.

30. ΘΥΝΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝ.

ΘΥΝΝΟΣ, διωκόμενος ὑπὸ δελφίνου, καὶ πολλῶν τῷ ροίζῳ φερόμενος, ἐπειδὴ καταλαμβάνεσθαι ἔμελλεν, ἔλαθεν ὑπὸ σφοδρᾶς ρύμης ἐκπεσὼν εἰς τινα νῆσον. Ὑπὸ δὲ τῆς ὁμοίας ρύμης καὶ ὁ δελφίν αὐτῷ συνεξώκειλεν. Ὁ δὲ θύννος ἐπιστραφεὶς, καὶ λειποψυχοῦντα τὸν δελφίνα ἐωρακώς, εἶπεν· Οὐκ ἔτι μοι ὁ θά-

νατος λυπηρὸς, ὀρῶντι τὸν αἴτιον γεγονότα μοι τούτου σὺν ἔμοι ἀποθνήσκοντα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥαδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρουσι, τὰς τούτων αἰτίους δυστυχοῦντας ὀρῶντες.

31. ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΝΟΣΩΝ.

ΙΑΤΡΟΣ νοσοῦντα ἐθεράπευε. Τοῦ δὲ νοσοῦντος ἀποθάνοντος, ἐκεῖνος πρὸς τοὺς ἐκκομίζοντας ἔλεγεν· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος, εἰ οἴνου ἀπείχετο, καὶ κλυσηῆρσιν ἐχρῆτο, οὐκ ἂν ἐτεθνήκει. Τῶν δὲ παρόντων ὑπολαβῶν τις ἔφη· Ὡ βέλτιστε, οὐκ ἔδει σε ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφελός ἐστιν, ἀλλὰ τότε παραινεῖν ὅτε τούτοις χρῆσθαι ἠδύνατο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοὺς φίλους ἐν καιρῷ ἀνάγκης ὠφελεῖν, καὶ τὰς βοήθειας παρέχειν (1).

Α Λ Α Ω Σ.

ΙΑΤΡΟΣ τις ἐπισκεπτόμενος ἄρρωστον, συνέβη ἀποθανεῖν αὐτόν. Ὁ δὲ ἰατρός ἔλεγε πρὸς τοὺς κομίζοντας αὐτόν· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος, εἰ οἴνου ἀπέσχε, καὶ κλυσηῆρσιν ἐχρῆτο, οὐκ ἂν ἀπέθανεν. Τῶν δὲ παρόντων τις ὑπολαβῶν ἔφη αὐτῷ· Ὡ οὗτος, οὐκ ἔδει σε νῦν τοῦτο λέγειν, ὅτε οὐδὲν ὄφελός ἐστιν, ἀλλὰ τότε παραινεῖν ἔδει, ὅτε καὶ χρῆσθαι ἐδύνατό σοι.

32. ΙΞΕΥΤΗΣ ΚΑΙ ΕΧΙΣ.

ΙΞΕΥΤΗΣ, ἰξὸν ἀναλαβὼν καὶ καλάμους, πρὸς ἄγραν ἐξήλ-

(1) Τοῦτον ἴσως αἰνίττεται τὸν μῦθον Δημοσθένους (Περὶ γεφάν. σελ. 308), λέγων, «Ὡσπερ ἂν εἴ τις ἰατρός ἀσθενουσί μὲν τοῖς κά-
» μνουσιν εἰσιῶν, μὴ λέγοι, μηδὲ θεικνύοι, δι' ὧν ἀποφεύξονται θῆν
» νόσον· ἐπειδὴν δὲ τελευτήσῃ τις αὐτῶν, καὶ τὰ νομιζόμενα αὐτῷ
» φέροισι, ἀκολουθῶν ἐπὶ τὸ μῆμα, διεξίτοι, Εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν
» ἄνθρωπος οὕτως, οὐκ ἂν ἀπέθανεν.»

Θεν. Ἰδὼν δὲ κίχλαν ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου καθεζομένην, καὶ τοὺς καλάμους ἀλλήλοις ἐπὶ μῆκος συνάψας, ἄνω πρὸς αὐτήν, συλλαβεῖν βουλόμενος, ἀφεώρα. Καὶ δὴ λαθὼν ἔχιν κοιμωμένην ὑπὸ τοὺς πόδας ἐπάτησε. Τῆς δ' ὀργισθείσης, καὶ θακούσης αὐτὴν, ἐκεῖνος ἤδη λειποψυχῶν ἔλεγε· Δύσηνος ἐγὼ, ἕτερον γὰρ θηρεῦσαι βουλόμενος, αὐτὸς ὑφ' ἐτέρου ἠγρεύθη εἰς θάνατον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πέλας ἐπιβουλεύοντες λανθάνουσι πολλάκις ὑφ' ἐτέρων τοῦτ' αὐτὸ πάσχοντες.

33. ΚΑΣΤΩΡ.

Ὁ κάστωρ ζῶν ἐστὶ τετράπους, ἐν λίμναις τὰ πολλὰ διαιτῶμενος, οὗ τὰ αἰδοῖά φασι ἰατροῖς χρήσιμα εἶναι. Οὗτος οὖν, ἐπειδὴν ὑπ' ἀνθρώπων διωκόμενος καταλαμβάνηται, γινώσκων, οὗ χάριν διώκεται, ἀποτεμῶν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα, ρίπτει πρὸς τοὺς διώκοντας, καὶ οὕτω σωτηρίας τυγχάνει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας, οὐδένα λόγον τῶν χρημάτων ποιοῦνται.

34. ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΡΟΣ.

ΚΥΩΝ, εἰσπηδήσας εἰς μαγειρεῖον, καὶ τοῦ μαγείρου ἀσχολουμένου, καρδίαν ἀρπάσας ἔφυγεν. Ὁ δὲ μάγειρος ἐπισραφεὶς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν· ὦ οὗτος, ἴσθι, ὡς ὅπου περ ἂν ᾗς, φυλάξομαί σε· οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν δέδωκας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΜΑΚΕΛΛΕΥΣ.

Κύων ἐν μακελλείῳ εἰσελθὼν, καρδίας βρωμα ἐκεῖθεν ἀφήρ-
πασεν. Ὁ δὲ γε μακελλεὺς ἐπισραφεὶς ἔλεγεν αὐτῷ, Οὐ καρ-
δίαν ἤρπασας, ἀλλὰ καρδίαν ἐνέθου μοι. Εἰ γὰρ αὐθις ἐν-
ταῦθα εἰσελθῆς, ἐγὼ σοι τὰ τῆς ἀρπαγῆς ἐπιδείξω ἐπίχειρα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ἐν τῷ παθεῖν τις ἐπισπάται τὸ μαθεῖν καὶ
προσεκτικῶς ἔχειν.

35. ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ.

Κύων πρὸ ἐπαύλειός τινος ἐκάθευδε. Λύκου δ' ἐπιδραμόν-
τος, καὶ βρωμα μέλλοντος θύσειν αὐτόν, ἐδεῖτο, μὴ νῦν αὐτόν
καταθύσαι. Νῦν μὲν γάρ, φησί, λεπτός εἰμι, καὶ ἰσχνός· ἂν
δὲ μικρὸν ἀναμείνης, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπότηαι ποιήσειν γά-
μους, καὶ γὰρ τηνικαῦτα, πολλὰ φαγὼν, πιμελέσπερος ἔσομαι,
καὶ σοὶ ἡδύτερον βρωμα γενήσομαι. Ὁ μὲν οὖν λύκος πεισθεὶς
ἀπῆλθε· μεθ' ἡμέρας δ' ἐπανελθὼν εὗρεν ἄνω ἐπὶ τοῦ δώματος
τὸν κύνα καθεύδοντα, καὶ σὰς κάτωθεν πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει,
ὑπομιμνήσκων αὐτόν τῶν συνθηκῶν. Καὶ ὁ κύων· Ἄλλ', ὦ λύκε,
εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε πρὸ τῆς ἐπαύλειός με ἴδοις καθεύδοντα, μη-
κέτι γάμους ἀναμείνης.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν περὶ τι κιν-
δυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίου τοῦτο φυλάττονται.

36. ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

Κύων καὶ ἀλεκτρυὼν, ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ὠθευον· ἐσπέ-

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. λγ'.

ρας δὲ καταλαβούσης, ὁ μὲν ἀλεκτρυὼν ἐπὶ δένδρου ἐκάθην·
δεν ἀναβάς, ὁ δὲ κύων πρὸς τῆ ῥίζῃ τοῦ δένδρου, κοίλωμα
ἔχοντος. Τοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνή-
σαντος, ἀλώπηξ ἀκούσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, καὶ ῥᾶσα
κάτωθεν, πρὸς ἑαυτὴν κατελθεῖν ἠξίου· ἐπιθυμεῖν γὰρ ἀγα-
θὴν οὕτω φωνὴν ζῶον ἔχον ἀσπάσασθαι. Τοῦ δὲ, εἰπόντος,
τὸν θυρωρὸν πρότερον διυπνίσει, ὑπὸ τὴν ῥίζαν καθεύδοντα,
ὡς ἐκείνου ἀνοίξαντος κατελθεῖν, κάκείνης ζητούσης αὐτὸν
φωνῆσαι, ὁ κύων, αἴφνης πηδήσας, αὐτὴν διεσπάραξεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐχθροὺς
ἐπελθόντας πρὸς ἰσχυροτέρους πέμπουσι παραλογιζόμενοι.

37. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΣ.

ΛΕΩΝ, ἀκούσας ποτὲ βατράχου μέγα βοῶντος, ἐπεγράφη
πρὸς τὴν φωνὴν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι. Προσμείνας δὲ
μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν προελθόντα τῆς λίμνης, προσελθὼν
αὐτὸν κατεπάτησεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ πρό τῆς ὄψεως δι' ἀκοῆς μόνης ταράττεσθαι.

38. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΛΕΩΝ, καὶ ὄνος, καὶ ἀλώπηξ, κοινωνίαν ποιησάμενοι, ἐξῆλ-
θον πρὸς ἄγραν. Πολλῆς οὖν θήρας συλληφθείσης, προσ-
έταξεν ὁ λέων τῷ ὄνω, διελεῖν αὐτοῖς. Ὁ δὲ, τρεῖς μερίδας
ποιησάμενος ἐκ τῶν ἴσων, ἐκλέξασθαι τούτους προὔτρέπετο.
Καὶ ὁ λέων θυμωθεὶς τὸν ὄνον κατέφαγεν. Εἶτα τῇ ἀλώπεκι
μερίζειν ἐκέλευσεν. Ἡ δ', εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύσασα,
ἑαυτῇ βραχὺ τι κατέλιπε. Καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτὴν· Τίς σε, ὦ
βελτίστη, διαιρεῖν οὕτως ἐδίδαξεν; Ἡ δ' εἶπεν, Ἡ τοῦ ὄνου συμφορά.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῶν
πέλας δυσυχήματα.

Α Λ Λ Ω Σ.

Λέων, καὶ ὄνος, καὶ ἀλώπηξ, κοινωνίαν ποιησάμενοι πρὸς ἀλλήλους, ἐξήλθον πρὸς ἄγραν. Πολλήν οὖν θήραν συλλαβόντες, προσέταξεν ὁ λέων τῷ ὄνῳ, διελεῖν αὐτήν. Τοῦ δὲ τρεῖς μοίρας ἐξ ἴσου ποιήσαντος, ἐκλέξασθαι παρήγει αὐτοῖς. Ὁ δὲ λέων ἀγανακτήσας ἐθανάτωσε τὸν ὄνον· εἶτα προσέταξε τῇ ἀλώπεκι μοιράσαι. Ἡ δὲ ἅπαντα εἰς μίαν συνῆξε μοῖραν, καταλιπούσα μικρὰν καὶ οὐδαμινὴν μερίδα ἑαυτῇ. Ὁ δὲ λέων ἔφη· ὦ αὐτῆ, τίς σε οὕτως διανέμειν ἐδίδαξεν; Ἡ δὲ εἶπεν, Ἡ τοῦ ὄνου συμφορὰ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰς σωφρονισμὸν τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῶν πέλας δυσυχήματα γίνονται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Λέων, ὄνος, κερδῶ τε πρὸς θήραν ἴον.

ὄνου δὲ ταύτην εἰς τρίτον δεδασμένου,

Λέων κατεσπάραξε. Κερδῶ δὲ πλέον

ἔνειμεν αὐτῷ, σωφρονισθεῖς' ἐξ ὄνου.

Ὅτι δεῖ ἐξ ὧν πάσχουσιν ἕτεροι παιδεύεσθαι.

39. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΑΡΚΤΟΣ.

Λέων καὶ ἄρκτος, ὁμοῦ νεβρῶ περιτυχόντες, περὶ τούτου ἐμάχοντο. Δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες, ὡς ἐκ τῆς πολλῆς μάχης καὶ σκοτοδινιάσαι, ἀπαυδήσαντες ἔκειντο. Ἀλώπηξ δὲ κύκλῳ περιουῖσα, πεπτωκότας αὐτοὺς ἰδοῦσα, καὶ τὸν νεβρὸν ἐν τῷ μέσῳ κείμενον, τοῦτον, διὰ μέσου ἀμφοῖν διαδραμοῦσα, καὶ ἀρπάσασα, φεύγουσα ὤχετο. Οἱ δὲ, βλέποντες μὲν αὐτήν, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀνασῆναι, Δεῖλαιοι ἡμεῖς, εἶπον, ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμοχθοῦμεν.

Ὁ μῦθος ὑπλοῖ, ὅτι ἄλλων κοπιώντων ἄλλοι κερδαίνουσιν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Λέων και ἄρκτος βρῶμά τι εὐρόντες ἐν ἔλει, περὶ τούτου ἐμάχοντο. Δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων κατακοπέντες ἐσκοτίσθησαν ἐκ τῆς πολλῆς μάχης, καὶ ἔκειντο ἡμιθανεῖς. Ἀλώπηξ δὲ περιούσα, καὶ θεασαμένη πεπτωκότας, ἰδοῦσα καὶ τὸ βρῶμα κείμενον ἐν μέσῳ, ἄρασα τοῦτο δρομαῖος ὤχετο. Οἱ δὲ, ἰδόντες αὐτήν, καὶ μὴ δυνάμενοι ἀναστῆναι, εἶπον· Ἄθλιοι ὄντως ἡμεῖς, ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμαχόμεθα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ κοπιῶντες καὶ μοχθοῦντες ἐτέροις κέρδος προσκτῶνται.

40. ΜΑΝΤΙΣ.

ΜΑΝΤΙΣ, ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο. Ἐπισάντος δὲ τινος αἴφνης, καὶ ἀπαγγείλαντος, ὡς αἰ τῆς οἰκίας αὐτοῦ θυρίδες ἀναπεπταμέναι τε πᾶσαι εἶεν, καὶ πάντα τὰ ἔνδον ἀφρημένα, ἀνεπήδησέ τε στενάξας, καὶ δρομαῖος ἦει. Τρέχοντα δὲ τις αὐτὸν θεασάμενος, ὦ οὔτος, εἶπεν, ὁ τὰλλότρια πράγματα προειδέναι ἐπαγγελλόμενος, τὰ σαυτοῦ οὐ προεμαντεύου;

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φαύλως διοικοῦντας, τῶν δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσηκόντων προνοεῖσθαι πειρωμένους.

41. ΜΥΡΜΗΞ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ.

ΜΥΡΜΗΞ διψήσας, κατελθὼν εἰς πηγὴν, παρασυρεῖς ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ἀπεπνίγετο. Περιστερά δὲ, τοῦτο θεασαμένη, κλῶνα δένδρου περιελούσα, εἰς τὴν πηγὴν ἔρριψεν· ἐφ' οὗ καὶ καθίσας ὁ μύρμηξ διεσώθη. Ἰξευτῆς δὲ τις μετὰ τοῦτο τοὺς καλᾶμους συνθείς, ἐπὶ τὸ τὴν περιστερὰν συλλαβεῖν ἦει. Τοῦτο δ' ὁ μύρμηξ ἑωρακῶς, τὸν τοῦ ἰξευτοῦ πόδα ἔδακεν. Ὁ δὲ, ἀλγήσας,

τούς τε καλάμους ἔρριψε, καὶ τὴν περιστερὰν αὐτίκα φυγεῖν ἐποίησεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς εὐεργέταις χάριν ἀποδιδόναι.

42. ΝΥΚΤΕΡΙΣ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑἶΘΥΙΑ.

ΝΥΚΤΕΡΙΣ, καὶ βάτος, καὶ αἶθυια, ἔταιρείαν ποιησάμενοι, ἐμπορικὸν διέγνωσαν βίον ζῆν. Ἡ μὲν οὖν νυκτερίς, ἀργύριον δανεισαμένη, καθῆκεν εἰς τὸ μέσον, ἡ δὲ βάτος ἐσθῆτα μεθ' ἑαυτῆς ἔλαβεν, ἡ δὲ αἶθυια, τρίτη, χαλκόν· καὶ ἀπέπλευσαν. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεῶς περιτραπίσης, πάντα ἀπολέσαντες, αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. Ἐξ ἐκείνου τοίνυν ἡ μὲν αἶθυια τοῖς αἰγιαλοῖς αἰεὶ παρεδρεύει, μήπου τὸν χαλκὸν ἐκβάλη ἢ θάλαττα· ἡ δὲ νυκτερίς, τοὺς δανειστάς φοβουμένη, τῆς μὲν ἡμέρας οὐ φαίνεται, νύκτωρ δ' ἐπὶ νομῆν ἔξεισιν· ἡ δὲ βάτος τῆς τῶν παριόντων ἐσθῆτος ἐπιλαμβάνεται, εἴπου τὴν οἰκίαν ἐπιγνοίη ζητοῦσα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ ἃ σπουδάζομεν, τούτοις ἐς ὑπερον περιπίπτομεν.

43. ΝΟΣΩΝ ΚΑΙ ΙΑΤΡΟΣ.

ΝΟΣΩΝ τις, καὶ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ ἐρωτώμενος, ὅπως διετέθη, πλέον, εἶπε, τοῦ δέοντος ἰδρωκέμαι. Ὁ δὲ, ἀγαθόν, ἔφη, τοῦτ' εἶναι. Ἐκ δευτέρου δὲ παρ' αὐτοῦ πάλιν ἐρωτηθεὶς, ὅπως ἔσχε, φρίκη συσχεθεὶς, εἶπε, σφοδρῶς διατετινάχθαι. Ὁ δὲ, καὶ τοῦτ' ἀγαθόν, ἔφησεν, εἶναι. Ἐκ δὲ τρίτου αὐθις ἐρωτηθεὶς, ὅπως διεγένετο, εἶπεν, ὑδέρῳ περιπεπτωκέμαι. Ὁ δὲ, καὶ τοῦτο πάλιν ἀγαθόν, εἶπεν, εἶναι. Εἶτα τῶν οἰκείων τινὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντος, ὅπως ἔχει· Ἐγὼ, εἶπεν, ὧ οὔτος, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τῶν ἀνθρώπων δυσχεραίνομεν τοὺς πρὸς χάριν αἰεὶ βουλομένους λέγειν.

44. ΞΥΛΕΥΟΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ.

ΞΥΛΕΥΟΜΕΝΟΣ τις παρά τῷ ποταμῷ τὸν οἰκεῖον ἀπέβαλε πέλεκυν. Ἀμηχανῶν τοίνυν, παρά τὴν ὄχθην καθίσας ὠδύρετο. Ἑρμῆς δὲ, μαθὼν τὴν αἰτίαν, καὶ οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον, καταδύς εἰς τὸν ποταμὸν, χρυσοῦν ἀνήνεγκε πέλεκυν, καὶ, εἰ οὗτός ἐστιν, ὃν ἀπώλεσεν, ἤρετο. Τοῦ δὲ, μὴ τοῦτον εἶναι, φαιμένου, αὐτῆς καταβάς, ἀργυροῦν ἀνεκόμισε. Τοῦ δὲ, μηδὲ τοῦτον εἶναι τὸν οἰκεῖον, εἰπόντος, ἐκ τρίτου καταβάς, ἐκεῖνον τὸν οἰκεῖον ἀνήνεγκε. Τοῦ δὲ, τοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπολωλότα, φαιμένου, Ἑρμῆς, ἀποδεξάμενος αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην, ἀπαντας αὐτῷ ἐδωρήσατο. Ὁ δὲ, παραγενόμενος πάντα τοῖς ἐταίροις τὰ συμβαίντα διεξέληλυθεν. Ὡν εἰς τις τὰ ἴσα διαπράξασθαι ἐβουλεύσατο, καὶ παρά τὸν ποταμὸν ἔλθων, καὶ τὴν οἰκείαν ἀξίνην ἐξεπίτηδες ἀφείς εἰς τὸ ρεῦμα, κλαίων ἐκάθητο. Ἐπιφανείς οὖν ὁ Ἑρμῆς κάκείνω, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τοῦ θρήνου, καταβάς ὁμοίως, χρυσὴν ἀξίνην ἐξήνεγκε, καὶ ἤρετο, εἰ ταύτην ἀπέβαλε. Τοῦ δὲ σὺν ἡδονῇ, *Ναὶ ἀληθῶς ἦδ' ἐστὶ*, φήσαντος, μισήσας ὁ θεὸς τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν, οὐ μόνον ἐκείνην κατέσχευε, ἀλλ' οὐδὲ τὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συναίρεται, τοσούτον τοῖς ἀδίκτοις ἐναντιοῦται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Γεωργὸν φασὶ, παρά ποταμὸν βαδίζοντα, ἀποβαλεῖν ἀξίνην· κατοικτείραντα δὲ τὸν ποταμὸν ἀνεῖναι αὐτῷ ἀργυρᾶν. Τοῦ δὲ φήσαντος, οὐκ εἶναι ταύτην αὐτοῦ, ἀνεῖναι αὐτῆς χρυσῆν. Ἀρνησαμένου δὲ καὶ ταύτην, τὸν ποταμὸν τὴν ἰδίαν αὐτῷ ἀναδοῦναι, καὶ τὰς ἄλλας δωρήσασθαι, ἀγασθέντα αὐτὸν τῆς δικαιοσύνης. Ἐτερον δὲ γεωργὸν, βουλόμενον τῶν αὐτῶν τυχεῖν,

ἔκοντα καταβαλεῖν τὴν ἀξίνην ἐν τῷ αὐτῷ ποταμῷ. Τὸν δὲ ποταμὸν οὐδὲ τὴν ἰδίαν αὐτῷ ἀναπέμψαι. Τὸν δὲ πρότερον γεωργὸν παρατυχόντα εἰπεῖν πρὸς αὐτόν· Οὐκ αἰὶ ποταμὸς ἀξίνας φέρει.

45. ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΚΗΠΩΡΟΣ.

ΟΝΟΣ, ὑπηρετούμενος κηπωρῷ, ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἤσθιε, πλείσα δ' ἐμόχθει, ἠΰξατο τῷ Διί, ὥστε τοῦ κηπωροῦ ἀπαλλαγεῖς ἐτέρῳ ἀπεμπωληθῆναι δεσπότη. Τοῦ δὲ Διὸς ἐπακούσαντος, καὶ κελεύσαντος αὐτὸν κεραμεῖ πραθῆναι, πάλιν ἐδυσφόρει, πλέον, ἢ πρότερον, ἀχθοφορῶν, καὶ τὸν τε πηλὸν καὶ τοὺς κεράμους κομίζων. Πάλιν οὖν ἀμείψαι τὸν δεσπότην ἰκέτευε, καὶ βυρσοδέψη ἀπεμπωλεῖται. Εἰς χείρονα τοίνυν τῶν προτέρων δεσπότην ἐμπροσθεν, καὶ ὄρων τὰ παρ' αὐτοῦ πραττόμενα, μετὰ συναγμῶν ἔφη· Οἴμοι τῷ τάλαιπῶρῳ βέλτιον ἦν μοι, παρά τοις προτέροις δεσπότηταις μένειν· οὗτος γάρ, ὡς ὄρῳ, καὶ τὸ δέρμα μου κατεργάζεται.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τοὺς προτέρους δεσπότητας οἱ οἰκέται ποθοῦσιν, ὅταν τῶν δευτέρων λάθωσι πείραν.

46. ΟΡΝΙΘΟΘΗΡΑΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ.

ΟΡΝΙΘΟΘΗΡΑΣ ὄρνισιν ἴση παγίδα. Κορυδαλὸς δὲ τοῦτον πόρρωθεν ἰδὼν ἐπυθάνετο, τί ποτ' ἐργάζοιτο. Τοῦ δὲ, πόλιν κτίζειν, φαιμένου, εἶτα δὲ πόρρωτέρῳ ἀποχωρήσαντος καὶ κρυβέντος, ὁ κορυδαλὸς, τοῖς τοῦ ἀνδρὸς λόγοις πιθεύσας, προσελθὼν εἰς τὸν βρόχον ἐάλω. Τοῦ δὲ ὀρνιθοθήρου ἐπιθραμόντος, ἐκεῖνος εἶπεν· ὦ οὗτος, εἰ τοιαύτην πόλιν κτίζεις, οὐ πολλοὺς εὐρήσεις τοὺς ἐνοικοῦντας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα οἴκοι καὶ πόλεις ἐσημῶνται, ὅταν οἱ προεσῶτες χαλεπαίνωσιν.

47. ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ.

ΟΔΟΙΠΌΡΟΣ, πολλήν ἀνύσας ἐδόν, ἤρξατο, εἰ ἄρα εὐρήσει τι, τὸ ἡμισυ τούτου τῷ Ἑρμῇ ἀναθήσειν. Περιτυχῶν δὲ πῆρα μεστῇ φοινίκων καὶ ἀμυγδάλων, καὶ ταύτην ἀνελόμενος, ἐκείνους μὲν ἔφαγε, τὰ δὲ τῶν φοινίκων ὅσα, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδάλων κελύφη ἐπὶ τινος ἀνέθηκε βωμοῦ, φήσας· Ἀπέχεις, ὦ Ἑρμῆ, τὴν εὐχὴν· τοῦ γὰρ εὐρεθέντος τὰ ἐκτὸς καὶ [τὰ] ἐντὸς πρὸς σέ διακνενέμημαι.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, καὶ τοὺς θεοὺς διὰ πλεονεξίαν κατασοφίζόμενον.

48. ΠΑΙΣ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ.

ΠΑΪΣ, ἐκ διδασκαλείου τὴν τοῦ συμμαθητοῦ δέλτον κλέψας, ἤνεγκε τῇ μητρὶ. Τῆς δὲ, μὴ ἐπιπληξάσης, μᾶλλον μὲν οὖν ἀποδεξαμένης, προῖων τοῖς χρόνοις, ἤρξατο καὶ τὰ μείζω κλέπτειν. Ἐπ' αὐτοφώρῳ δὲ ποτε ληφθεὶς ἀπήγετο τὴν πρὸς θάνατον. Τῆς δὲ μητρὸς ἐπομένης, καὶ ὀλοφυρομένης, ἐκεῖνος τῶν δημίων ἐδεῖτο, βραχέα τινὰ τῇ μητρὶ διαλεχθῆναι πρὸς τὸ οὔς. Τῆς δὲ ταχέως τὸ οὔς τῷ στόματι τοῦ παιδὸς προσθείσης, ἐκεῖνος τὸ οὔς τοῖς ὀδοῦσι δακῶν ἀφείλετο. Τῆς δὲ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων κατηγορούντων, ὡς οὐ μόνον κέκλοφεν, ἀλλ' ἤδη καὶ εἰς τὴν μητέρα ἠσέβηκεν, ἐκεῖνος εἶπεν· Αὕτη γὰρ μοι τῆς ἀπωλείας γέγονεν αἴτιος. Εἰ γὰρ, ὅτε τὴν δέλτον ἐκεκλόφειν, ἐπέπληξέ μοι, οὐκ ἂν μέχρι τούτων χωρήσας, νῦν ἠγόμην ἐπὶ τὸν θάνατον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν μὴ κατ' ἀρχὰς κολαζομένων ἐπὶ μείζον ἐυξάνει τὰ κακά.

49. ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΘΑΛΛΑΣΣΑ.

ΠΟΙΜΗΝ, ἐν παραθαλασσίῳ τόπῳ ποιμνιον νέμων, ἐωρακῶς γαληνιῶσαν τὴν θάλατταν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορίαν. Ἀπεμπωλήσας οὖν τὰ πρόβατα, καὶ φοινίκων βαλάνους πριάμενος, ἀνήχθη. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεῶς κινδυνευούσης βαπτίζεσθαι, πάντα τὸν φόρτον ἐκβαλὼν εἰς τὴν θάλατταν, μόλις κενὴ τῇ νηὶ διεσώθη. Μετὰ δ' ἡμέρας οὐκ ὀλίγας παριόντος τινός, καὶ τῆς θαλάττης (ἔτυχε γὰρ αὕτη γαληνιῶσα) τὴν ἡρεμίαν θαυμάζοντας, ὑπολαβὼν οὗτος, εἶπε· Φοινίκων αὖθις, ὡς ἔοικεν, ἐπιδυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται ἡσυχάζουσα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

50. ΡΟΙΑ ΚΑΙ ΜΗΛΕΑ.

ΡΟΙΑ καὶ μηλέα περὶ κάλλους ἤριζον. Πολλῶν δ' ἀμφισβητήσεων μεταξύ γενομένων, βάτος, ἐκ τοῦ πλησίον ἀκούσασα φραγμοῦ, Πausώμεθα, εἶπεν, ὦ φίλαι, ποτὲ μαχόμεναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς τῶν ἀμεινόνων σάσεσι καὶ οἱ μηθενὸς ἄξιοι πειρῶνται εἶναι τι.

51. ΑΣΠΑΛΛΞ.

Ο Ἀσπάλλε τυφλὸν ζῶόν ἐσι. Φησὶν οὖν ποτε τῇ μητρὶ Συκαμινέαν, μήτερ, ὄρω. Εἶτα αὖθις φησι· Λιβάνου ὀσμῆς πεπλήρωμαι. Καὶ τρίτου πάλιν, Χαλκῆς, φησί, ψηφίδος κτύπον ἀκούω. Ἡ δὲ μήτηρ ὑπολαβοῦσα εἶπεν· ὦ τέκνον, ὡς ἤδη καταμυθάνω, οὐ μόνον ὄψεως ἐσέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὀσφρήσεως.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐνίοι τῶν ἀλαζόνων τὰ ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται, καὶ ἐν ταῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

52. ΣΦΗΚΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΔΙΚΕΣ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΟΣ.

ΣΦΗΚΕΣ καὶ πέρδικες, δίψῃ συνεχόμενοι, πρὸς γεωργὸν ἦλθον, παρ' αὐτοῦ αἰτοῦντες πιεῖν, ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος ταύτην τὴν χάριν ἀποδώσειν· οἱ μὲν πέρδικες, σκάπτειν τὰς ἀμπέλους· οἱ δὲ σφήκες, κύκλῳ περιμόντες τοῖς κέντροις ἀποσοβεῖν τοὺς κλέπτας. Ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη· Ἄλλ' ἔμοιγέ εἰσι δύο βόες, οἳ μὴδὲν ἐπαγγελλόμενοι πάντα ποιοῦσιν· ἄμεινον οὖν ἔστιν, ἐκείνοις δοῦναι, ἢ περ ἡμῖν.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας ἐξώλει ωφελεῖν μὲν ἐπαγγελλομένους, βλάπτοντας δὲ μεγάλα.

53. ΤΑΩΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΙΟΣ.

Τῶν ὀρνίθων βουλομένων ποιῆσαι βασιλέα, ταῶς ἑαυτὸν ἠξίου, διὰ τὸ κάλλος, χειροτονεῖν. Αἰρουμένων δὲ τοῦτον πάντων, κολοῖος ὑπολαβὼν, ἔφη· Ἄλλ' εἴ, σου βασιλεύοντος, ἀετὸς ἡμᾶς καταδιώκειν ἐπιχειρήσει, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἄρχοντας οὐ διὰ κάλλος μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥώμην καὶ φρόνησιν, ἐκλέγεσθαι δεῖ.

54. ΜΟΝΙΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΜΟΝΙΟΣ ἄγριος, ἐπὶ τινος ἐσῶς δένδρου, τοὺς ὀδόντας ἔθηγεν. Ἀλώπεκος δ' ἐρομένης τὴν αἰτίαν, ὅτι μηδεμιᾶς προσκειμένης ἀνάγκης *τί* τοὺς ὀδόντας θήγει, ἔφη· Οὐκ ἀλόγως τούτο ποιῶ· εἰ γὰρ με κίνδυνος περισαίη, οὐκ οὖν με τηνικαῦτα πρὸς τῷ τοὺς ὀδόντας ἀκονᾶν ἀσχολεῖσθαι δεήσει, ἀλλὰ μᾶλλον ἐτοιμοῖς οὔσι χρῆσθαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον παρασκευάζεσθαι.

55. ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ.

ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ, εἰς πάγγην ἀλοῦς, Φρηγῶν ἔλεγεν· Οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ καὶ δυσήνῳ πτηνῷ. Οὐ χρυσὸν ἐνοσφισάμην τινός, οὐκ ἄργυρον, οὐκ ἄλλο τι τῶν τιμίῳν· κόκκος δὲ σίτου μικρὸς τὸν θάνατόν μοι προὔξενησεν.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς διὰ κέρδος εὐτελὲς μέγαν ὑφισταμένους κίνδυνον.

56. ΝΕΒΡΟΣ.

ΝΕΒΡΟΣ ποτε πρὸς τὸν ἔλαφον εἶπε· Πάτερ, σὺ καὶ μείζων, καὶ ταχύτερος κυνῶν πέφυκας, καὶ κέρατα πρὸς τούτοις ὑπερφυᾶ φέρεις πρὸς ἄμυναν. Τί δὴ ποτ' οὖν οὕτω τούτους φοβῆ; Κάκεινος γελῶν εἶπεν· Ἀληθῆ μὲν ταῦτα φῆς, τέκνον· ἐν δ' οἶδα, ὡς, ἐπειδὴν κυνὸς ὑλακὴν ἀκούσω, αὐτίκα πρὸς φυγὴν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκφέρομαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φύσει θειλοὺς οὐδεμία παραινέσις ρώννυσιν.

57. ΛΑΓΩΟΙ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Οἱ λαγωοὶ ποτε συνελθόντες τὸν ἑαυτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ἐπισφαλῆς εἶη, καὶ θειλίας πλέως· καὶ γὰρ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων, καὶ κυνῶν, καὶ αἰτῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκονται. Βέλτιον οὖν εἶναι, θανεῖν ἅπαξ, ἢ διὰ βίου τρέμειν. Τοῦτο τοίνυν κυρώσαντες, ὤρμησαν κατὰ ταῦτόν εἰς τὴν λίμνην, ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεσόμενοι καὶ ἀποπνιγησόμενοι. Τῶν δὲ καθημένων κύκλω τῆς λίμνης βατράχων, ὡς τὸν τοῦ δρόμου κτύπον ἤσθοντο, εὐθύς εἰς ταύτην εἰσπηδησάντων, τῶν λαγωῶν τις, ἀγχινούσερος εἶναι δοκῶν τῶν ἄλλων, ἔφη· Στῆτε, ἑταῖροι,

μηδὲν δεινὸν ὑμᾶς αὐτοὺς διαπράξῃσθε ἤδη ὡς ὁρᾶτε, καὶ ἡμῶν ἕτερ' ἐς ἰζῶα δειλότερα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυσυχούντες, ἐξ ἐτέρων, χεῖρονα πασχόντων, παραμυθοῦνται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Οἱ λαγωοὶ συναχθέντες ἑαυτοῖς εἶπον· Ἀβίωτός ἐστιν ἡμῶν ὁ βίος. Καὶ γὰρ ἀετοὶ, καὶ κύνες τε, καὶ ἄνδρες, ὡς οὐδὲν, πάντες καταπονοῦσιν ἡμᾶς. Βελτιόν ἐστιν ἡμᾶς ρίψαι εἰς τὴν λίμνην, καὶ πνιγῆναι. Ταῦτ' οὖν εἰπόντες ἀπήεσαν εἰς λίμνην. Οἱ δὲ ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τῆς λίμνης βάτραχοι, τούτους ἰδόντες, ἔρριψαν αὐτοὺς εἰς [τὴν] λίμνην ἐκ τοῦ φόβου. Εἷς δὲ τις γέρων λαγῶδες ἔφη πρὸς τοὺς ἐτέρους· Στῆτε, φίλοι, καὶ μὴ ἑαυτοὺς ἀποπνιξώμεν· εἰσὶ γὰρ καὶ ἄλλα ζῶα, ὡς ὁρᾶτε, δειλότερα ἡμῶν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἑαυτὸν ἀπογινώσκειν δι' εὐτέλειαν σώματος, ἢ τι τοιοῦτον, ἀλλὰ παρηγορεῖν ἑαυτόν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Θάνατον ἑαυτῶν κατεψηφίζοντο λαγωοί. Καὶ τελευτᾶν μὲν ἐδόκει· τό δὲ ὅποι, ζητεῖν ὑπελείπετο. Λίμνην δὲ, τῷ θανάτῳ προσήκοντα χῶρον, ὀρίσαντες, ἔθεον ἅπαντες, ὡς παρὰ ταύτην ἀποθανούμενοι. Προσιόντων δὲ τὸν κτύπον οὐκ ἠνεγκαν οἱ παρὰ τὰς ὄχθας διατρίβοντες βάτραχοι, τοὺς δὲ λίμνης μυχοὺς κατελάμβανον. Καὶ δὴ πρεσβύτης ἑωρακῶς λαγῶδες, Λελύσθω, ἔφη, τοῦ θανάτου ἢ ψῆφος· πεφῆνασι γὰρ ἡμῶν ἀνανδρότεροι. (1).

Ψυχαγωγοῦσι τοὺς ἀτυχήσαντας οἱ μᾶλλον κακοπραγήσαντες.

(1) Εἰς τοῦτον ἀναφέρεται τὸν μῦθον καὶ τὰ παρὰ τῷ Σουίδα (λέξ. Ἄτολμοι) ἐκ τοῦ Βαβυρίου φερόμενα ἀποσπασμάτια ταῦτα,

Ὅθ' οὐνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζῶων,

Α Λ Λ Ω Σ.

Θανείν ἔθεντο πτώκες, ἡ ζῆν ἐν βίῳ,
 Ὡς εὐτελεῖς, ὡς ὄντες ἀδρανεῖς ἄγαν.
 Λιμνη δ' ἑαυτοὺς ἐμβαλεῖν ἠπειγμένοι,
 Ἐσχον, φυγόντων βατράχων, θάρσος μέγα.

Μὴ ἀπογενώσκειν.

58. ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΣ.

ΟΝΟΣ ἵππον ἐμακάριζεν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον καὶ ἐπι-
 μελῶς, αὐτὸς μηδ' ἀχύρων ἄλις ἔχων, καὶ ταῦτα πλεῖστα ταλαι-
 πωρῶν. Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπέστη πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης ἔνοπλος
 ἀνέβη τὸν ἵππον, πανταχόσε τοῦτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέσον
 τῶν πολεμίων εἰσήλασε, καὶ ὁ ἵππος πληγεῖς ἔκειτο· ταῦτα
 πάντα ἐωρακίως ὁ ὄνος, τὸν ἵππον μεταβαλλόμενος ἐταλάνιζεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τοὺς ἄρχοντας, καὶ πλουσίους ζηλοῦν,
 ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκείνων φθόνον, καὶ τὸν κίνδυνον ἀναλογιζομένους,
 τὴν πενίαν ἀγαπᾶν.

Α Λ Λ Ω Σ. (Ι).

Ὄνος καὶ ἵππος ὑπῆρχον ἀνθρώπῳ τινί, καὶ ἕκαστος αὐτῶν
 ἰδίαν ὑπηρεσίαν ἐπλήρου. Ἄλλ' ὁ μὲν ἵππος ἀνέσεως πολλῆς παρ-

Ψυχᾶς ἄτολμοι, μῶνον εἰδότες φεύγειν.

Καὶ πάλιν (λέξ. Ἀκταίη, καὶ Ὀκλαθίας)·

Καὶ βατράχων ὄμιλον εἶδον ἀκταίων,
 Βαθειᾶν εἰς ἴλυν ὀκλασί πηθώντων.

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. κθ'.

απολαύων θαψιλῶς ἐτρέφετο , χαίτην τε καὶ πλοκάμους ὑπὸ τῶν ἵπποκόμων ἐκαλλωπίζετο , καὶ ὀσημέραι τοῖς ὕδασι ἀπελούετο. Ὁ δὲ ὄνος διόλου ἀχθοφορῶν, τῷ τῶν γόμων βάρει κατετρώχετο. Μιᾶ γοῦν , ὁ τοῦ ἵππου κύριος , ἐπιβάς αὐτοῦ , ἐπὶ τινα πόλεμον ἀπήει· καὶ τῆς μάχης συγκροτηθείσης , ὁ ἵππος εὐθύς ἐπλήγη καὶ ἀνηρέθη. Ἰδὼν δὲ τὴν αὐτοῦ ἀπώλειαν ὁ ὄνος , ἑαυτὸν μάλ-
λον τῆς πολυμόχθου ἐμακάριζεν ὑπηρεσίας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ , ὡς ὁ πενιχρὸς βίος , ἀνεπίφθονος τυγχάνων , πολλῶν τοῦ πλούτου ὡς κινδυνώδους προτιμότερος.

59. ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ.

ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ τις , ἅπασαν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν ἐξαργυρισά-
μενος , καὶ χρυσοῦν βῶλον ποιήσας , ἐν τινι τόπῳ κατώρυξε ,
συγκατορύξας ἐκεῖ καὶ τὴν ψυχὴν ἑαυτοῦ καὶ τὸν νοῦν· καὶ καθ'
ἡμέραν ἐρχόμενος , αὐτὸν ἔβλεπε. Τῶν δὲ ἐργατῶν τις αὐτὸν
παρατηρήσας , καὶ τὸ γεγονός συννοήσας , ἀνορύξας τὸν βῶλον
ἀνείλετο. Μετὰ δὲ ταῦτα κάκεινος ἐλθὼν , καὶ κενὸν τὸν τόπον
ιδὼν , θρηνεῖν ἤρξατο , καὶ τίλλειν τὰς τρίχας. Τοῦτον δὲ τις
ὀλοφυρόμενον οὕτως ιδὼν , καὶ τὴν αἰτίαν πυθόμενος, Μὴ οὕτως,
εἶπεν , ὦ οὔτος , ἀθύμει· οὐδὲ γάρ , ἔχων τὸν χρυσὸν , εἶχες.
Λίθον οὖν ἀντὶ χρυσοῦ λαβὼν θές , καὶ νόμιζέ σοι τὸν χρυσὸν
εἶναι· τὴν αὐτὴν γάρ σοι πληρώσει χρεῖαν· ὡς ὁρῶ γάρ , οὐδ'
ὅτε ὁ χρυσὸς ἦν , ἐν χρήσει ἦσθα τοῦ κτήματος.

Ὁ μῦθος δηλοῖ , ὅτι οὐδὲν ἢ κτήσις , εἰ μὴ ἢ χρήσις προσῆ.

60. ΧΗΝΕΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΙ.

ΧΗΝΕΣ καὶ γέρανοι ἐπὶ ταυτοῦ λειμῶνος ἐνέμοντο. Τῶν δὲ
θηρευτῶν ἐπιφανέντων , οἱ μὲν γέρανοι , κοῦφοι ὄντες , ταχέως

ἀπέπτησαν· οἱ δὲ χῆνες, διὰ τὸ βάρος τῶν σωμάτων μείναντες, συνελήφθησαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἀλώσει πόλεως οἱ μὲν ἀκτήμονες εὐχερῶς φεύγουσιν, οἱ δὲ πλούσιοι δουλεύουσιν ἀλισκόμενοι.

Α Λ Λ Ω Σ. (1).

ΚΥΚΝΟΙ ΚΑΙ ΧΗΝΕΣ.

Κύκνοι καὶ χῆνες, ἀλλήλοις φιλιωθέντες, ἐπὶ τῆς πεδιάδος ἐξῆλθον· καὶ νεμομένων αὐτῶν ὁμοθυμαδὸν, θηρευταὶ αὐτοῖς ἐπήεσαν. Καὶ οἱ μὲν κύκνοι, διὰ τὴν τοῦ σώματος ταχυτῆτα, εὐθὺς πετασθέντες, ἔφυγον. Αἱ δὲ χῆνες, τῇ ἑαυτῶν φυσικῇ βραδυτῆτι ἐπεχόμεναι, ὑπὸ τῶν θηρευτῶν κατεσχέθησαν.

Οὗτος ὁ λόγος παριστᾷ τοὺς μὴ ὀλοτρόπως τοῖς ἑαυτῶν φίλοις προσανέχοντας, ἀλλ' ἐν καιρῷ περιστάσεων τούτων ἀφισαμένους.

61. ΧΕΛΩΝΗ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ.

ΧΕΛΩΝΗ αἰετοῦ ἐδεῖτο, ἵπτασθαι αὐτὴν διδάξαι. Τοῦ δὲ παραινοῦντος, πόρρω τοῦτο τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο. Λαβὼν οὖν αὐτὴν τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκὼν, εἴτ' ἀφῆκεν. Ἡ δὲ, κατὰ πετρῶν πεσοῦσα, συνετρίβη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις, τῶν φρονιμωτέρων παρακούσαντες, ἑαυτοὺς ἔβλαψαν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Νωθρῆ χελώνη σὺν πτεροῖς ἤτει ὁρόμον.

Ὑψοῦ δὲ ταύτην αἰετὸς συναρπάσας,

Ἐρόριψε πέτραις, καὶ θλάσεν. Μόλις δ' ἔφη,

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. ξ'.

Κρεῖσσον βάρος μοι μάλλον, ἢ πτερῶν τάχος.
 Τοῦ ἀδυνάτου μὴ ἐρᾶν, τοῦ δυνατοῦ ὀρέγεσθαι (2).

62. ΨΥΛΛΑ.

ΨΥΛΛΑ ποτὲ πηδήσασα ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἐκάθισεν. Ὁ δὲ τὸν Ἡρακλῆν ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλει. Τῆς δὲ ἐκεῖθεν αὖθις ἀφ' αλομένης, σενάξας εἶπεν· ὦ Ἡράκλεις, εἰ ἐπὶ ψύλλῃ οὐ συνεμάχησας, πῶς ἐπὶ μείζοσιν ἀνταγωνισαῖς συνεργήσεις;

Ὁ μῦθος δηλοῖ μὴ δεῖν ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων τοῦ θεοῦ δεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

63. ΕΛΑΦΟΣ.

ΕΛΑΦΟΣ, τὸν ἕτερον πεπηρωμένη τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπ' ἠϊόνος ἐνέμετο, τὸν μὲν ὑγιᾶ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν ξηράν, διὰ τοὺς κυνηγετοῦντας, ἔχουσα, τὸν δὲ λοιπὸν πρὸς [τὴν] θάλατταν, ὅθεν οὐδὲν ὑπώπτευε. Παραπλέοντες δὲ τινες, καὶ τούτου σοχασάμενοι, αὐτῆς κατετόξευσαν. Ἡ δ' ἑαυτὴν ὠλοφύρετο, ὡς, ὑφ' ἧς μὲν ἐδεδοίκει, μηδὲν παθοῦσα, ἦν δ' οὐκ ᾔετο κακὸν ἐπάξειν, ὑπὸ ταύτης προδεδομένη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερά δοκοῦντα ὠφέλιμα γίνεται, τὰ δ' ὠφέλιμα, βλαβερά.

64. ΕΛΑΦΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

ΕΛΑΦΟΣ, κυνηγὸς φεύγουσα, εἰς ἄντρον εἰσέδου· λέοντι δ'

(2) Ὡς ἀναφέρεται καὶ τὸ παρά τῳ Σουῖδα (λίξ. Στυφελισμούς) ἀνώνυμον ἀποσπασμάτιον τοῦτι,

..... ὕθι στυφελῶν ἐπὶ πετρῶν
 ὄσρακοζντά τε νῶτα καὶ ἀγκύλα γυῖα κεάσθη.

ἐκεῖ περιτυχοῦσα, ὑπ' αὐτοῦ συνελήφθη. Θνήσκουσα δ' ἔλεγεν· Οἴμοι, ὅτι, ἀνθρώπους φεύγουσα, τῷ τῶν θηρίων ἀγριωτάτῳ περιέπεσον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, μικροὺς κινδύνους φεύγοντες, μεγάλων ἐπειράθησαν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἐλαφος, κυνηγούς φεύγουσα, ἐγένετο κατὰ τι σπήλαιον, ἐν ᾧ λέων ἦν, καὶ ἐνταῦθα εἰσῆει κρυβησομένη. Συλληφθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ λέοντος, καὶ ἀναιρουμένη, εἶπε· Δυσδαίμων ἐγὼ, ἥτις ἀνθρώπους φεύγουσα ἐμαυτὴν θηρίῳ ἐνεχείρισα.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων, διὰ φόβον ἐλαττόνων κινδύνων, ἑαυτοὺς εἰς μείζονα κακὰ εἰσιᾶσιν.

65. ΕΛΑΦΟΣ ΚΑΙ ΑΜΠΕΛΟΣ.

ΕΛΑΦΟΣ, κυνηγούς φεύγουσα, ὑπ' ἀμπέλῳ ἐκρύβη. Παρελθόντων δ' ὀλίγων ἐκείνων, ἡ ἔλαφος, τελέως ἤδη λαθεῖν δόξασα, τῶν τῆς ἀμπέλου φύλλων ἐσθίειν ἤρξατο. Τούτων δὲ σειομένων, οἱ κυνηγοὶ ἐπιστραφέντες, καὶ, ὅπερ ἦν ἀληθές, νομίσαντες τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς φύλλοις τι κρύπτεσθαι, βέλεσιν ἀνεῖλον τὴν ἔλαφον. Ἡ δὲ, θνήσκουσα, τοιαῦτ' ἔλεγε, Δίκαια πέπονθα· οὐ γὰρ ἔδει τὴν σώσασάν με λυμαίνεσθαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικούντες τοὺς εὐεργέτας ὑπὸ θεοῦ κολάζονται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἐλαφον ἐξήλαυνον οἱ κυνηγέται·

Ἥτις δασείαις ἀμπέλοις ἀπεκρύβη.

Τὰ φύλλα βιβρώσκουσα δὴ τῶν ἀμπέλων,

Κυνηγετοῦσιν ἐνδίκως ἐθηράθη.

Πρὸς τοὺς κακοποιούντας τοὺς αὐτῶν εὐεργέτας.

66. ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

ΟΝΩ ποτὲ ἀλεκτρυῶν συνεβόσκετο. Λέοντος δ' ἐπελθόντος τῇ ὄνῳ, ὁ ἀλεκτρυῶν ἐφώνησε. Καὶ ὁ μὲν λέων (φασὶ γὰρ τοῦτον τὴν τοῦ ἀλεκτρυόνος φωνὴν φοβεῖσθαι) ἔφυγεν. Ὁ δ' ὄνος, νομίσας δι' αὐτὸν πεφευγέναι, ἐπέδραμεν εὐθὺς τῷ λέοντι. Ὡς δὲ πόρρω τοῦτον ἐδίωξεν, ἔνθα μηκέτι ἢ τοῦ ἀλεκτρυόνος ἐφικνεῖτο φωνή, στραφεῖς ὁ λέων, τοῦτον κατεθοιήσατο. Ὁ δὲ, θνήσκων ἐβόα, Ἄθλιος ἐγὼ καὶ ἀνόητος· πολεμιστῶν γὰρ μὴ ὦν γονέων, τίνος χάριν εἰς πόλεμον ἐξωρμήθην;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινουμένοις ἐπίτηδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται, καὶ οὕτως ὑπ' ἐκείνων ἀπόλλυνται.

67. ΚΗΠΩΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

ΚΗΠΩΡΟῦ κύων εἰς φρέαρ κετέπεσεν. Ὁ δὲ κηπωρὸς, βουλόμενος αὐτὸν ἐκεῖθεν ἀναγαγεῖν, κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. Οἰηθεὶς δ' ὁ κύων, ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν παραγέγονε καταδῦσαι, τὸν κηπωρὸν στραφεῖς ἔδακεν. Ὁ δὲ, μετ' ὀδύνης ἐπανιών, Δίκαια, φησὶ, πέπονθα· τί δὴ ποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐσπούδασα;

Ὁ μῦθος πρὸς ἀδίκους καὶ ἀχαρίστους.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

Κύων κηπουροῦ τινὸς εἰς φρέαρ ἐμπέπτωκεν. Ὁ δὲ κηπουρὸς, κατελθὼν αὐτὸν ἐκεῖθεν ἀνελκύσαι, δεινῶς ὑπ' αὐτοῦ ἐδήχθη, δόξαντος μᾶλλον τὸν ἄνδρα βούλεσθαι αὐτὸν ἐπὶ πλεόν κατα-

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. λδ.

βυθίσει τῷ ὕδατι. Ὁ δὲ κηπουρὸς, ὑπὸ τοῦ κυνὸς δηχθεὶς, Δικαίως, ἔφη, πέπονθα, ὅτι σε τοῦ φρέατος ἐκβαλεῖν ἐσπουδακῶς, χαλεπῶς μᾶλλον ὑπὸ σοῦ τετραυμάτισμαι.

Ὁ μῦθος οὗτος τοὺς ἀχαρίστους καὶ ἀγνώμονας ἐλέγχει.

68. ΣΥΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Σῦς καὶ κύων ἀλλήλοις διελιοδοροῦντο. Καὶ ἡ μὲν σῦς ὤμνυε κατὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ μὲν τοῖς ὁδοῦσιν ἀναρρήξειν τὴν κύνα. Ἡ δὲ κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε· Καλῶς κατὰ τῆς Ἀφροδίτης ἡμῖν ὁμνύεις. Δηλοῖς γὰρ ὑπ' αὐτῆς ὅτι μάλισα φιλεῖσθαι, ἢ τὸν τῶν σῶν ἀκαθάρτων σαρκῶν γευόμενον οὐδ' ὄλως εἰς ἱερὸν προσίεται. Καὶ ἡ σῦς· Διὰ τοῦτο μὲν οὖν μᾶλλον δῆλη ἐστὶν ἡ θεὸς σέργουσα με· τὸν γὰρ κτείναντα, ἢ ἄλλως λυμαινόμενον, παντάπασι ἀποσρέφεται. Σὺ μὲν τοι κακῶς ὄξεις, καὶ ζῶσα, καὶ τεθνηκυῖα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ρητόρων τὰ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐνειδῆ εὐμεθόδως εἰς ἔπαινον μετασχηματίζουσιν.

69. ΥΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Υς καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον. Ἐφη δ' ἡ κύων, εὐτοκος εἶναι μάλισα πάντων τῶν πεζῶν ζώων. Καὶ ἡ ὕς, ὑποτυχοῦσα πρὸς ταῦτα, φησὶν· Ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς, ἴσθι, ὅτι καὶ τυφλοὺς τοὺς σαυτῆς σκύλακας τίκτεις.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι, κρίνεται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Υς καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον. Τῆς δὲ κυνὸς εἰπούσης,

ὅτι μόνη τῶν τετραπόδων ταχέως κύει, ἢ ὡς ὑποτυχοῦσα ἔφη· Ἄλλ', ὅταν τοῦτο λέγῃς, γίνωσκε, ὅτι τυφλά τίκεις.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνονται.

70. ΟΦΙΣ ΚΑΙ ΚΑΡΚΙΝΟΣ.

ΟΦΙΣ καρκίνῳ συνδιητάτο, ἑταιρείαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος. Ὁ μὲν οὖν καρκίνος, ἀπλοῦς ὢν τὸν τρόπον, μεταβάλλεσθαι κάκεινῳ παρήγει τῆς πανουργίας. Ὁ δὲ οὐδοτιοῦν ἑαυτὸν παρεῖχε πειθόμενον. Ἐπιτηρήσας δ' ὁ καρκίνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, καὶ τοῦ φάρυγγος τῇ γηλῇ λαβόμενος, καὶ ὅσον οἶόν τε πιάσας, φονεύει. Τοῦ δ' ὄφως μετὰ θάνατον ἐκταθέντος, ἐκεῖνος εἶπεν· Οὕτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθὺν καὶ ἀπλοῦν εἶναι· οὐδὲ γὰρ ἂν ταύτην τὴν δίκην ἔτισας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προσιόντες, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

71. ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ.

ΠΟΙΜΗΝ, νεογνὸν λύκου σκύμνον εὐρών, καὶ ἀνελόμενος, σὺν τοῖς κυσίν ἔτρεφεν. Ἐπεὶ δ' ἠϋξήθη, εἴ ποτε λύκος πρόβατον ἤρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. Τῶν δὲ κυνῶν ἔσθ' ὅτε μὴ δυναμένων καταλαβεῖν τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποσρεφόντων, ἐκεῖνος ἠκολούθει, μέχρις ἂν, τοῦτον καταλάβων, οἷα δὴ λύκος, συμμετάσχη τῆς θήρας· εἶτα ὑπέσρεφεν. Εἰ δὲ μὴ λύκος ἔξωθεν ἀρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων, ἅμα τοῖς κυσίν ἐθιοιεῖτο, ἕως ὁ ποιμὴν σοχασάμενος, καὶ συνεῖς τὸ θρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας, ἀπέκτεινεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἥθος οὐ τρέφει.

72. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Λέων γηράσας ἐνόσει κατακεκλιμένος ἐν ἄντρῳ. Παρήσαν δ' ἐπίσκεψόμενα τὸν βασιλέα, πλὴν ἀλώπεκος, τὰλλα τῶν ζώων. Ὁ τοίνυν λύκος, λαβόμενος εὐκαιρίας, κατηγορεῖ παρά τῳ λέοντι τῆς ἀλώπεκος, ἅτε δὴ παρ' οὐδὲν τιθεμένης τὸν πάντων αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μὴδ' εἰς ἐπίσκεψιν ἀφιγμένης. Ἐν τοσοῦτῳ δὲ παρήν καὶ ἡ ἀλώπηξ, καὶ τῶν τελευταίων ἠχροάσατο τοῦ λύκου ῥημάτων. Ὁ μὲν οὖν λέων κατ' αὐτῆς ἐβρυχάτο. Ἡ δ' ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα, Καὶ τίς, ἔφη, τῶν συνελθόντων τοσοῦτον ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ, πανταχόσε περινοσήσασα, καὶ θεραπείαν ὑπὲρ σοῦ παρ' ἰατροῦ ζητήσασα, καὶ μαθοῦσα; Τοῦ δὲ λέοντος εὐθύς τὴν θεραπείαν εἰπεῖν κελεύσαντος, ἐκείνη φησὶν, Εἰ λύκον ζῶντα ἐκδείρας, τὴν αὐτοῦ δοράν θερμὴν ἀμφιέση. Καὶ τοῦ λύκου κειμένου, ἡ ἀλώπηξ γελῶσα εἶπεν· Οὕτως οὐ χρὴ τὸν δεσπότην πρὸς δυσμένειαν παρακινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμένειαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κατ' ἐτέρου μηχανώμενος, κατ' ἑαυτοῦ τὴν πάγην περιτρέπει.

73. ΓΥΝΗ.

ΓΥΝΗ τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε· τοῦ δὲ πάθους αὐτὸν ἀπαλλάξαι θέλουσα, τοιούτῳ τι σοφίζεται. Κεκαρωμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσασα, καὶ νεκροῦ δίκην ἀναισθητοῦντα, ἐπ' ὤμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ πολυάνδριον ἀπενεγκοῦσα κατέθετο, καὶ ἀπῆλθεν. Ἠνίκα δ' αὐτὸν ἤδη ἀνανήφειν ἐσοχάσατο, προσελθοῦσα, τὴν θύραν ἔκοπτε τοῦ πολυανδρίου· ἐκείνου δὲ φησάντος, Τίς ὁ τὴν θύραν κόπτων; ἡ γυνὴ ἀπεκρίνατο, Ὁ τοῖς

νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων, ἐγὼ πάρειμι. Κάκεινος, Μὴ μοι φαγεῖν, ἀλλὰ πιεῖν, ὧ βέλτισε, μᾶλλον προσένεγκε· λυπεῖς γάρ με βρώσεως, ἀλλὰ μὴ πόσεως, μνημονέων. Ἡ δὲ, τὸ σῆθος πατάξασα, Οἴμοι τῆ δυστήνω, φησίν. Οὐδὲν γάρ, οὐδὲ σοφισαμένη, ὠνησα· σὺ γάρ, ἄνερ, οὐ μόνον οὐκ ἐπαιδεύθης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτοῦ γέγονας, εἰς ἕξιν σοι κατασάντος τοῦ πάθους.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς κακαῖς πράξεσιν ἐγχρονίζειν. Ἔστι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἔθος ἐπιτίθεται.

74. ΚΥΚΝΟΣ.

Ἄνθρωπος εὐπορῶν, χῆνά τε ἅμα καὶ κύκνον ἔτρεφεν, οὐκ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μέντοι· τὸν μὲν γὰρ ὠδῆς, τὸν δὲ τραπέζης ἔνεκεν. Ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν χῆνα παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, νύξ μὲν ἦν, καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφήκεν ἐκάτερον. Ὁ δὲ κύκνος, ἀντὶ τοῦ χηνὸς ἀπαχθεῖς, ἄδει τι μέρος θανάτου προοίμιον· καὶ τῆ μὲν ὠδῆ μνηύει τὴν φύσιν, τὴν δὲ τελευταίην διαφεύγει τῷ μέλει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ μουσικὴ τελευταῖης ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἄνθρωπος εὐπορῶν χῆνά τε ἅμα καὶ κύκνον *ἄμφω* τρέφειν ἐβούλετο. Ἐτρεφε δὲ οὐκ ἐφ' ὁμοίοις βουλευμασι. Τὸν μὲν γὰρ ὠδῆς, τὸν δὲ τραπέζης ἐκέκτητο χάριν. Ὡς δὲ ἔδει τὸν χῆνα ἀποθανεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, νύξ μὲν ἦν, καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφήκεν ἐκάτερον. Ὁ κύκνος δὲ, ἀντὶ τοῦ χηνὸς ἀπαχθεῖς, ὠδῆ σημαίνει τὴν φύσιν, καὶ τὴν τελευταίην διαφεύγει τῷ μέλει.

Ὅτως ἡ μουσικὴ τελευταῖης ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

75. ΑΙΘΙΟΨ.

Αιθιοπία τις ὠνήσατο, τοιοῦτον αὐτῷ τὸ χρῶμα εἶναι δοκῶν ἀμελεία τοῦ πρότερον ἔχοντος* καὶ παραλαβῶν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ρύμματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο καθάρειν. Καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβαλεῖν οὐκ εἶχε, νοσεῖν δὲ τῷ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Ὁ μῦθος θηλοῖ, ὅτι μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς προῆλθον τὴν ἀρχὴν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Πριάμενός τις* τὸν* Ἴνδὸν ἐδυσχέραινε πρὸς τὴν χροάν. Ἀπονίζειν οὖν αὐτὸν ἐπειρᾶτο καὶ ἀποσμήχειν, περιάγων κρήνας καὶ ποταμούς, καὶ ρύμμασι χρώμενος καὶ χαλασραίοις. Ὡς δὲ αὐτῷ τὸ μὲν χρῶμα ἔμμενεν ἀκραιφνές, τὸ δέρμα δὲ ἐξετρίβετο, φιλονεικῶν *δὲ* κατέμαθε μόλις, ὅτι ἡ χροιά φύσις ἦν τῷ Ἴνδῷ, καὶ ὅτι ῥᾶον αὐτοῦ τὴν ψυχὴν, ἢ τὴν μελανίαν, ἀφαιρήσεται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Αἰθιοπία τις ὠνήσατο, τοιοῦτον εἶναι τὸ χρῶμα δοκῶν ἀμελεία τοῦ πρότερον ἔχοντος. Καὶ παραλαβῶν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ρύμματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο φαιδρύνειν. Καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβαλεῖν οὐκ ἔσχε, νοσεῖν δὲ τῷ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς προῆλθον τὸ πρότερον.

Α Λ Λ Ω Σ. (1).

ΑΝΗΡ ΤΙΣ ΚΑΙ ΑΙΘΙΟΨ ΛΟΥΟΜΕΝΟΣ.

Ἄνθρωπος τις, ἑωρακῶς αἰθιοπία τινα Ἴνδὸν λουόμενον ἐν ποταμῷ,

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μῦθ. μ.α.

ἔφη πρὸς αὐτὸν, Μὴ συνταράσσης καὶ θολοποιῆς τὸ ὕδωρ. Οὐδέποτε γὰρ λευκὸς γενήσῃ τῷ σώματι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οὐδὲν τῶν φυσικῶν πραγμάτων τῆς φυσικῆς ιδιότητος μεταβάλλεται.

76. ΧΕΛΙΔΩΝ ΚΑΙ ΚΟΡΩΝΗ.

ΧΕΛΙΔΩΝ καὶ κορώνη περὶ κάλλους ἐφιλονεῖκουν· ὑποτυχοῦσα δὲ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὴν εἶπεν· Ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος τὴν ἔαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ· τὸ δ' ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι παρατείνεται.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ παράτασις τοῦ σώματος εὐπρεπείας κρείττων ἐστὶ.

Α Λ Λ Ω Σ (Ι).

ΧΕΛΙΔΩΝ ΚΑΙ ΚΟΡΑΞ.

Χελιδὼν καὶ κόραξ περὶ κάλλους ἀλλήλοις ἐμάχοντο. Φησὶν οὖν ὁ κόραξ τῇ χελιδόνι· Τὸ σὸν κάλλος ἐν μόνῳ τῷ ἔαρι καταφαίνεται· ἐν δὲ τῷ τοῦ χειμῶνος καιρῷ οὐ δύναται πρὸς τὸ ψύχος ἀντισχεῖν. Τὸ δὲ ἐμὸν σῶμα καὶ τῷ κρύει τοῦ χειμῶνος καὶ τῷ καύσωνι τοῦ θέρους γενναίως ἀνθίσταται.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ὑγεία καὶ ῥώμη σώματος κρείττων κάλλους καὶ ὠραιότητος πέφυκεν.

77. ΒΟΥΤΑΛΙΣ.

ΒΟΥΤΑΛΙΣ ἀπό τινος θυρίδος ἐκρέματο. Νυκτερὶς δὲ προσελθοῦσα ἐπυνοθάνετο τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζει,

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. γ'.

νύκτωρ δὲ ἄδει. Τῆς δὲ, μὴ μάτην τοῦτο ποιεῖν λεγούσης· Ἡμέρας γὰρ ποτε ἄδουσα συνελήφθη, καὶ διὰ τοῦτο ἀπ' ἐκείνου ἐσωφρονίσθη· ἢ νυκτερίς εἶπεν, Ἄλλ' οὐ νῦν σε φυλάττεσθαι δεῖ, ὅτε μηδὲν ὄφελος, ἀλλὰ πρὶν ἢ συλληφθῆναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν ἀνόνητος ἢ μετάνοια.

78. ΚΟΧΛΙΑΙ.

ΓΕΩΡΓΟῦ παῖς ὤπτα κοχλίας. Ἀκούσας δὲ αὐτῶν τρυζόντων, ἔφη· ὦ κάκιστα ζῶα, τῶν οἰκιῶν ὑμῶν ἐμπιπραμένων, αὐτοὶ ἄδετε.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρά καιρὸν δρώμενον ἐπονείδισον.

79. ΓΥΝΗ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΑΙΝΑΙ.

ΓΥΝῆ χῆρα φιλεργός, Θεραπαινίδας ἔχουσα, ταύτας εἰώθει νυκτός ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων ὠδὰς. Αἱ δὲ, συνεχῶς τῷ πόνῳ ταλαιπωρούμεναι, ἔγνωσαν δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀποκτεῖναι ἀλεκτρυόνα, ὡς ἐκείνου νύκτωρ ἐξ-ανισάντος τὴν δέσποιναν. Συνέβη δ' αὐταῖς τοῦτο διαπραξαμέ-ναις, χαλεπωτέροις περιπεσεῖν τοῖς δεινοῖς. Ἡ γὰρ δεσπότις, ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥραν, ἐννυχώτερον ταύτας ἀνίστη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βουλευόμενα κακῶν αἰτία γίνεται.

80. ΓΥΝΗ ΜΑΓΟΣ.

ΓΥΝῆ μάγος, θείων μηνιμάτων ἀποτροπιασμούς ἐπαγγελ-λομένη, πολλὰ διετέλει ποιοῦσα, καὶ κέρδος ἐντεῦθεν ἔχουσα.

Γραψάμενοι δὲ τινες αὐτὴν ἀσεβείας, εἶλον, καὶ καταδικασθεῖσαν ἀπῆγον εἰς θάνατον. Ἰδὼν δὲ τις ἀπαγομένην αὐτὴν, ἔφη· Ἡ τὰς τῶν θεῶν ὀργὰς ἀποτρέπειν ἐπαγγελλομένη, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων βουλήν μεταπειῖσαι ἠδυνήθη;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται, μηδὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

81. ΓΑΛΗ.

ΓΑΛῆ, εἰς ἐργαστήριον εἰσελθοῦσα χαλκῆος, τὴν ἐκεῖ κειμένην περιέλειχε ῥίνην. Ξυομένης δὲ τῆς γλώττης, αἷμα πολὺ ἐφέρετο. Ἡ δὲ ἤδετο, νομίζουσα τι τοῦ σιδήρου ἀφαιρεῖν, ἄχρις οὗ παντελῶς πᾶσαν τὴν γλώτταν ἀνήλωσεν.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοὺς βλάπτοντας.

ΑΛΛΩΣ. (1).

Γαλῆ τις ἐν χαλκευτικῷ εἰσελθούσα ἐργαστηρίῳ, κάκεισε ῥῖνον εὐροῦσα σιδηροῦν, τοῦτον ἱκανῶς ἀνέλειχεν, ὥστε τὴν ἑαυτῆς ἀποτρίβεισθαι γλώτταν, καὶ θεινῶς ἐκδαμάζεσθαι, καὶ ῥοὴν αἵματος ἀφιέναι. Ἡ δὲ γαλῆ μᾶλλον ἐτέρπετο, δοκοῦσα δῆθεν τὸν σίδηρον καταβιβρώσκειν, ἕως ἢ αὐτῆς γλώττα παντελῶς ἐκθεθαπάνηται.

Οὗτος ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πράττων τις ἔργον ἀλυσιτελές, ὡς ἐπωφελές μᾶλλον, καὶ τούτῳ δυσάποσπᾶσως προσκείμενος, ἐς ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ μεγάλως καταλυμαίνεται.

82. ΓΕΩΡΓΟΣ.

ΓΕΩΡΓΟΣ τις, σκάπτων, χρυσίῳ περιέτυχεν. Καθ' ἑκάστην

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. ε΄.

οὖν τὴν Γῆν, ὡς ὑπ' αὐτῆς εὐεργετηθεὶς, ἔσεφε. Τῷ δὲ ἡ Τύχη ἐπιστάσα φησιν· Ὡ οὗτος, τί τῇ Γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ἅπερ ἐγὼ σοι δέδωκα, πλουτίσαι σε βουλομένη; Εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβαλοῖ, καὶ πρὸς ἑτέρας χεῖρας τοῦτό σοι τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἶδ', ὅτι τῆνικαῦτα ἐμὲ τὴν Τύχην μέμψη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν εὐεργέτην ἐπιγινώσκειν, καὶ τούτῃ χάριτας ἀποδιδόναι.

83. ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ.

Δύο τινὲς κατὰ ταῦτὸν ὠδοιπόρουσιν, καὶ πατέρου πέλεκυν εὐρόντος, ἄτερος, ὁ μὴ εὐρών, παρήνει αὐτῷ, μὴ λέγειν, Εὐρηκα, ἀλλ', Εὐρήκαμεν. Μετὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκυν ἀποβεβληκότων, ὁ ἔχων αὐτὸν, διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ εὐρόντα συνοδοιπόρον ἔλεγεν, Ἀπολώλαμεν. Ὁ δ' εἶπεν· Ἀπόλωλα, λέγε, οὐκ, Ἀπολώλαμεν· καὶ γὰρ, ὅτε τοῦ πέλεκυν εὔρες, Εὐρηκα, ἔλεγες, οὐχ, Εὐρήκαμεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν εὐτυχημάτων, οὐδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί εἰσι φίλοι.

84. ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Δύο βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγεινύων· ἐνέμοντο δὲ, ὁ μὲν εἰς ἐν βαθείᾳ καὶ πόρρω τῆς ὁδοῦ λίμνῃ, ὁ δὲ ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὕδωρ ἔχων. Καὶ δὴ τοῦ ἐν τῇ λίμνῃ παλαιούνητος, πρὸς αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς ἂν ἀσφαλεσέρας διαίτης μεταλάβῃ, ἐκεῖνος οὐκ ἐπέιδετο, λέγων, δυσάποσπάζως ἔχειν τῆς τοῦ τόπου συνηθείας· ἕως οὗ συνέβη, ἅμαξαν παρελθοῦσαν αὐτὸν συνθλάσαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοις ἐπιχειροῦντες, φθάνουσιν ἀπολλύμενοι, πρὶν ἐπὶ τὸ βέλτιον τραπέσθαι.

85. ΜΕΛΙΤΟΥΡΓΟΣ.

ΕΙΣ μελιτουργεῖόν τις εἰσελθὼν, τοῦ κεκτημένου ἀπόντος, τὸ κηρίον ἀφείλετο. Ὁ δὲ, ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἰσήκει, τὸ κατ' αὐτὰς διερευνώμενος. Αἱ δὲ μέλισσαι, ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκουσαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ τὰ χεῖρις αὐτοῦ διετίθουν. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὰς, **Κάμισα** ζῶα, ἔφη, τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῶον ἀφῆκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελούμενον ὑμῶν πλήττετε.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τῶν ἀνθρώπων τινές, δι' ἄγνοιαν, τοὺς ἐχθροὺς μὴ φυλαττόμενοι, τοὺς φίλους, ὡς ἐπίβουλους, ἀπωθοῦνται.

86. ΑΛΚΥΩΝ.

ΑΛΚΥΩΝ ὄρνις ἐστὶ φιλέρημος, αἰεὶ τῇ θαλάττῃ διαιτωμένη. Ταύτην, λέγεται, τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττομένην, ἐν σκοπέλοις παραθαλαττίοις νεοττοποιεῖσθαι. Καὶ δὴ ποτε τίκτει μέλλουσα, ἐνεοττοποιήσατο. Ἐξελθούσης δὲ ποτε αὐτῆς εἰς νομὴν, συνέβη τὴν θαλάτταν, ὑπὸ λάβρου κυματωθεῖσαν πνεύματος, ὑπεραρθῆναι τῆς καλιᾶς, καὶ ταύτην ἐπικλύσασαν τοὺς νεοττοὺς διαφθεῖραι. Ἡ δὲ, ἐπανελθοῦσα, καὶ γνοῦσα τὸ πραχθὲν, εἶπε· **Δειλαία** ἔγωγε, ἥτις τὴν γῆν, ὡς ἐπίβουλον, φυλαττομένη, ἐπὶ ταύτην κατέφυγον, ἢ μοι πολλῶ γέγονεν ἀπιστότερα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔτιοι, τοὺς ἐχθροὺς φυλαττόμενοι, λανθάνουσι πολλῶ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτουτες.

87. ΑΛΙΕΥΣ.

ΑΛΙΕΥΣ ἐν τινι ποταμῶ ἠλίευεν. Διατείνας δὲ τὰ δίκτυα,

καὶ τὸ ρεῦμα περιλαβῶν, ἐκατέρωθεν, καλωδίῳ προσδήσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπτεν, ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες, ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. Τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον οἰκούντων τις, θεασάμενος τοῦτο ποιοῦντα, ἐμέμφετο, ὡς τὸν ποταμὸν θολοῦντα καὶ διειδῆς ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα πίνειν. Καὶ ὅς ἀπεκρίνατο· Ἄλλ', εἰ μὴ οὗτος ὁ ποταμὸς ταράττεται, ἐμὲ δεήσει λιμώττοντα ἀποξανεῖν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοὶ τότε μάλις ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς σάσεις περιάγωσιν. (1).

88. ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΣ.

ΕΘΟΥΣ ὄντος τοῖς πλέουσι μελιταῖα κυνίδια καὶ πιθήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ, πλέων τις εἶχε συν ἑαυτῷ καὶ πίθηκον. Γενομένων δὲ αὐτῶν κατὰ τὸ Σούνιον, τὸ τῆς Ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν συνέδη γενέσθαι. Τῆς δὲ νεῶς περιτραπίσης, καὶ πάντων διακολυμβώντων, ἐνήχето καὶ ὁ πίθηκος. Δελφίς δὲ τις αὐτὸν θεασάμενος, καὶ ἄνθρωπον εἶναι ὑπολαβὼν, ἀπελθὼν ἀνείχε διακομίζων ἐπὶ τὴν χέρσον. Ὡς δὲ κατὰ τὸν Πειραιᾶ ἐγένετο, τὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπίνειον, ἐπυθάνετο τοῦ πιθήκου, εἰ τὸ γένος ἐστὶν Ἀθηναῖος. Τοῦ δὲ εἰπόντος, καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τετυχηκέναι γονέων, ἐπανήρετο, εἰ καὶ τὸν Πειραιᾶ ἐπίσται. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος, περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ, καὶ συνήθη.

(1) Ἀριστοφάνης (ἴππ. 864) περὶ τῶν δημαγωγῶν,

Ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγγέλεις θηρώμενοι πέπονθας.
Ὅταν μὲν ἡ λίμνη κατασῆ, λαμβάνουσιν οὐδέν·
Ἐάν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν,
Δίροῦσι. Καὶ σὺ λαμβάνεις, ἦν τὴν πόλιν ταράττης.

Καὶ ὁ δελφίς, ἐπὶ τοσοῦτῳ ψεύδει ἀγανακτήσας, βαπτίζων αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἱ, τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδότες, ἀπατᾶν νομίζουσιν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Πίθηκον ναυαγίῳ

Ἰδὼν τις ἀπολλύμενον, ἄνθρωπον δόξας εἶναι,
 Τὴν χεῖρα δούς, ἐξέσωσε κυμάτων θαλασσίῳν.
 Ὡς δ' ἐρωτήσας, Πόθεν εἶ, ἤκουσεν Ἀθηναῖον,
 Καὶ πάλιν ἐρωτᾷ αὐτὸν, εἰ Πειραιᾶ γινώσκει,
 (Οὗτος λιμὴν δὲ Ἄττικὸς ὁ Πειραιεὺς ὑπάρχει)
 Ὁ πίθηκος εἰρήκει δὲ, τοῦτον καλῶς εἰδέναι,
 Καὶ τούτου τέκνα σύμπαντα, σύζυγον καὶ τοὺς φίλους·
 Ἀγανακτήσας ὤθησε μᾶλλον αὐτὸν πνιγῆναι.

89. ΜΥΙΑΙ.

ΕΝ τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, μυῖαι προσπτάσαι κατήσθιον. Ἐμπαγέντων δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν, ἀναπτῆναι οὐκ εἶχον· ἀποπνιγόμενα δ' ἔλεγον· Ἄθλιαί ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχείαν βρῶσιν ἀπολλύμεθα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἡ λιχνεία πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεται.

90. ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΑΓΑΛΜΑΤΟΠΟΙΟΣ.

ΕΡΜῆς γινῶναι βουλόμενος, ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν, ἤκεν εἰς ἀγαλματοποιῶν, ἑαυτὸν εἰκάσας ἀνθρώπῳ· καὶ θεασάμενος ἄγαλμα τοῦ Διὸς, ἠρώτα, Πόσου τις αὐτὸ πρίασθαι δύναται; Τοῦ δὲ εἰπόντος, δραχμῆς, γελᾶσας, Πόσου τὸ τῆς

Ἦρας; ἔφη. Εἰπόντος δὲ, πλείονος, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἄγαλμα καὶ νομίσας, ὡς, ἐπειδὴ ἄγγελός ἐστι θεῶν, καὶ κερδῶος, πολὺν αὐτοῦ παρά τοις ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρετο περὶ αὐτοῦ. Ὁ δ' ἀγαλματοποιὸς ἔφη, Ἐάν τούτους ὠνήσῃ, καὶ τοῦτον προσθήκην σοι δίδωμι.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, ἐν οὐδεμιᾷ παρ' ἄλλοις ὄντα τιμῇ.

91. ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΕΡΜῆΣ, βουλόμενος τὴν Τειρεσίου μαντικὴν, εἰ ἀληθὴς ἐστὶ, γῶναι, κλέψας τὰς αὐτοῦ βοῦς ἐξ ἀγροικίας, ἤκεν ὡς αὐτὸν εἰς ἄστυ ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπων, καὶ παρ' αὐτῷ κατήχθη. Τῆς δὲ τῶν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθείσης τῷ Τειρεσίᾳ, ἐκεῖνος παραλαβὼν τὸν Ἑρμῆν ἐξῆλθεν, οἰωνόν τινα περὶ τοῦ κλέπτου σκεψόμενος· καὶ τούτῳ παρήνει, φράζειν αὐτῷ, ὄντινα ἂν τῶν ὀρνίθων θεάσῃται. Ὁ δὲ Ἑρμῆς, τὸ μὲν πρῶτον θεασάμενος ἀετὸν, ἐξ ἀρισερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ διπτάμενον, ἔφρασε. Τοῦ δὲ φήσαντος, μὴ πρὸς αὐτοὺς εἶναι τοῦτον, ἐκ δευτέρου κορώνην εἶδεν, ἐπὶ τινος δένδρου καθημένην, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γῆν κατακύπτουσαν· καὶ τῷ μάντει φράζει. Καὶ ὅς ὑποτυχῶν εἶπεν· Ἄλλ' αὕτη γε ἡ καρῶνη διόμνυται τόν τε οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν, ὡς ἐάν σὺ θελήσῃ, τὰς ἐμὰς ἀπολήψομαι βοῦς.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς ἄνδρα κλέπτην.

92. ΚΥΝΕΣ.

ΕΧΩΝ τις δύο κύνας, τὸν μὲν ἕτερον θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν. Καὶ δὴ, εἴ ποτε ὁ θηρευτικὸς ἤγχευέτι, καὶ ὁ οἰκουρὸς συμμετεῖχεν αὐτῷ τῆς θοίνης. Ἀγανακτοῦν-

τος δὲ τοῦ Σηρευτικοῦ, κάκεινον ὄνειδιζοντας, εἶγε αὐτὸς μὲν καθ' ἑκάστην μοχθεῖ, ἐκεῖνος δὲ, μηδὲν πονῶν, τοῖς αὐτοῦ τρέφεται πόνοις, ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε· Μὴ ἐμέ, ἀλλὰ τὸν δεσπότην μέμφου, ὅς οὐ πονεῖν με ἐδίδαξεν, ἀλλὰ πόνους ἀλλοτρίους ἐσθίειν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νέων οἱ μηδὲν ἐπιζάμενοι οὐ μεμπτοὶ εἰσιν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀγάγωσιν.

93. ΑΝΗΡ ΚΑΙ ΓΥΝΗ.

ΕΧΩΝ τις γυναῖκα, πρὸς τοὺς κατ' οἶκον ἅπαντας ἀπεχθῶς ἔχουσαν, ἠβουλήθη γυνῶναι, εἰ καὶ πρὸς τοὺς πατρώους οἰκέτας οὕτω διάκειται. Διὸ δὴ καὶ μετ' εὐλόγου προφάσεως πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτὴν ἀποσέλλει πατέρα. Μετὰ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθούσης αὐτῆς, ἐπυθάνετο, πῶς πρὸς τοὺς ἐκεῖ διεγέμετο. Τῆς δὲ φαρμένης, ὡς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο, πρὸς αὐτὴν ἔφη· Ἄλλ', ὦ γύναι, εἰ τούτοις ἀπεχθάνη, οἱ ὄρθρου μὲν τὰς ποιμένας ἐξελαύνουσιν, ὁψέ δὲ εἰσίασι, τί χρή προσδοκᾶν περὶ τούτων, οἷς πᾶσαν συνδιέτριβες τὴν ἡμέραν;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα, κακὰ τῶν προδήλων τὰ ἄδηλα γνωρίζεται.

94. ΕΡΙΦΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ.

ΕΡΙΦΟΣ, ὑσερήσασα τῆς ποιμένης, ὑπὸ λύκου κατεδιώκετο. Ἐπιστραφεῖσα δὲ πρὸς αὐτὸν, εἶπεν· ὦ λύκε, ἐπεὶ πέπεισμαι, ὅτι σὸν βρῶμα γενήσομαι, ἵνα μὴ ἀηδῶς ἀποθάνω, αὐλησον πρῶτον, ὅπως ὀρχήσωμαι. Τοῦ δὲ λύκου αὐλοῦντος, καὶ τῆς ἐρίφου ὀρχουμένης, οἱ κύνες, ἀκούσαντες, τὸν λύκον ἐδίωκον.

Ὁ δὲ, ἐπιστραφεὶς τῇ ἐρίφῳ φησί· Δικαίως ταῦτά μοι γίνεται· ἔδει γάρ με, μάγειρον ὄντα, αὐλητὴν μὴ μιμῆσθαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν μὲν, πρὸς ἅ πεφύκασιν, ἀμελοῦντες, τὰ δὲ ἐτέρων ἐπιτηδεύειν πειρώμενοι, δυστυχίας περιπίπτουσιν.

95. ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ, ἀπὸ τῆς θαλάττης ἀναβάς, ἐπὶ τινος ἐνέμετο τόπου. Ἀλώπηξ δὲ λιμώττουσα, ὡς ἐθεάσαστο, προσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτὸν. Ὁ δὲ, μέλλων καταβιβρώσκεσθαι, ἔφη· Ἄλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὅς, θαλάττιος ὢν, χερσαῖος ἐβουλήθην γενέσθαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεία καταλείποντες ἐπιτηδεύματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦσιν.

96. ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ ἀφῆς, ἐν οἴκῳ κεκονιαμένῳ συνήθως ἄδων, καὶ ἀντηχοῦσης αὐτῷ τῆς φωνῆς, ὡήθη σφόδρα εὐφωνος εἶναι. Καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τούτῳ, ἔγνω δεῖν καὶ θεάτρῳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. Ἀφικόμενος δ' ἐπιδείξασθαι, καὶ κακῶς ἄδων πάνυ, λίθοις αὐτὸν ἐξώσαντες ἀπήλασαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ῥητόρων ἔνιοι, ἐν ταῖς σχολαῖς δοκοῦντες εἶναι τινες, ὅταν ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφίκωνται, οὐθενὸς ἄξιοι εἰσιν.

97. ΚΛΕΠΤΑΙ

ΚΛΕΠΤΑΙ, εἰς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, οὐδὲν εὔρον ὅτι μὴ ἀλεκτρυόνα· καὶ τοῦτον λαβόντες ἀπήεσαν. Ὁ δὲ, μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, ἐδεῖτο, ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύσωσι, λέγων,

χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτοῦς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. Οἱ δὲ ἔφασαν· Ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε μᾶλλον θύομεν· ἐκείνους γὰρ ἐγείρων, κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἔα̃ς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιοῦται, & τοῖς χρηστοῖς ἐσιν εὐεργετήματα.

98. ΚΟΡΩΝΗ ΚΑΙ ΚΟΡΑΞ.

ΚΟΡΩΝΗ, φθονήσασα κόρακι ἐπὶ τῷ δι' οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντεύεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο μαρτυρουμένῳ, ὡς προλέγοντε τὸ μέλλον, θεασαμένη τινὰς ὁδοιπόρους παριόντας, ἤκεν ἐπὶ τι δένδρον, καὶ σᾶσα μεγάλως ἔκραξεν. Τῶν δὲ, πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιστραφέντων, καὶ καταπλαγέντων, ὑποτυχῶν τις ἔφη· Ἀπίωμεν, ὧ οὔτοι· κορώνη γὰρ ἐσιν, ἥτις κέκραγε, καὶ οἰωνισμὸν οὐκ ἔχει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιν ἀμιλλώμενοι, πρὸς τῷ τῶν ἴσων μὴ ἐφικέσθαι, καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

99. ΚΟΡΩΝΗ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

ΚΟΡΩΝΗ, Ἀθηναῖ θύουσα, κύνα ἐπὶ ἐσίασιν ἐκάλει. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη· Τί μάτην τὰς θυσίας ἀναλίσκεις; ἡ γὰρ θεὸς οὕτω σε μισεῖ, ὡς καὶ τῶν συντρόφων σοι οἰωνῶν τὴν πίσιν περιελεῖν. Καὶ ἡ κορώνη πρὸς αὐτόν· Διὰ τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διαλλαγῇ μοι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρθος τοὺς ἐχθροὺς εὐεργετεῖν οὐκ ὀκνοῦσιν.

100. ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΟΦΙΣ.

ΚΟΡΑΞ, τροφῆς ἀπορῶν, ὡς κατεῖδεν ἓν τι εὐηλίῳ τόπῳ

ὄφιν κοιμώμενον, τοῦτον καταπτὰς ἤρπασε. Τοῦ δὲ, ἐπιστραφέντος, καὶ δακόντος αὐτὸν, ἀποθνήσκειν μέλλων εἶρηκε· Δείλαιος ἔγωγε, ὃς τοιοῦτον εὔρον ἔρμαιον, ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα διὰ θησαυρῶν εὔρεσιν ἐπὶ σωτηρίᾳ κινδυνεύσαντα.

101. ΚΟΛΟΙΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ.

ΚΟΛΟΙΟΣ, ἐν τινι περισερεῶνι περισεράς ἰδὼν καλῶς τρεφομένας, λευκάνας ἑαυτὸν, ἤλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς διαίτησε ταληψόμενος. Αἱ δὲ, μέχρι μὲν ἡσύχαζεν, οἴομεναι περισεράν αὐτὸν εἶναι, προσίεντο. Ἐπεὶ δὲ ποτε ἐκλαθόμενος ἐφθέγγετο, τηνικαῦτα τὴν αὐτοῦ γνοῦσαι φύσιν, ἐξήλασαν παίευσαι. Καὶ ὃς, ἀποτυχῶν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς, ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. Κάκεινοι, διὰ τὸ χρώμα αὐτὸν οὐκ ἐπιγνόντες, τῆς μεθ' αὐτῶν διαίτησε ἀπεῖρξαν, ὥσε δυοῖν ἐπιθυμήσαντα μηδετέρας τυχεῖν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρκεῖσθαι λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία, πρὸς τῷ μηδὲν ὠφελεῖν, ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσόντα πολλάκις.

Α Λ Λ Ω Σ.

ΚΟΛΟΙΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΑΚΕΣ.

Κολοιός, μεγέθει τῶν ἄλλων διαφέρων, ὑπερφρονήσας τοὺς ὁμοφύλους, παρεγένετο πρὸς τοὺς κόρακας, καὶ τούτοις ἡξίου συνδαιτᾶσθαι. Οἱ δὲ, ἀγνοοῦντες αὐτοῦ τὸ εἶδος καὶ τὴν φωνήν, παίοντες αὐτὸν ἐξέβαλον. Καὶ ὃς, ἀπελαθείς ἀπ' αὐτῶν, ἦκε πάλιν πρὸς τοὺς κολοιοὺς· οἱ δὲ, ἀγανακτοῦντες ἐπὶ τῇ ὕβρει,

οὐ προσεδέξαντο αὐτόν. Οὕτω τε συνέβη αὐτόν τῆς ἐξ ἀμφοτέρων διαίτης σερηθῆναι (1).

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, τὰς πατρίδας ἀπολείποντες, καὶ τὰς ἄλλοδαπὰς προκρίνοντες, διὰ τὸ ὡς ξένους μὴ συμπολιτεύεσθαι, οὐδὲ εἰς μίαν εὐδοκιμοῦσιν.

102. ΚΟΛΟΙΟΣ.

ΚΟΛΟΙΟΝ τις συλλαβῶν, καὶ δήσας αὐτοῦ τὸν πόδα λίνῳ, τῷ ἑαυτοῦ παρέδωκε παιδί. Ὁ δὲ, μὴ ὑπομείνας τὴν μετ' ἀνθρώπων δίαιταν, ὡς πρὸς ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε, φυγῶν ἤκεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλιάν. Περιελθέντος δὲ τοῦ δεσμοῦ τοῖς κλάδοις, ἀποπτῆναι μὴ δυνάμενος, ἐπειδὴ ἀποθνήσκειν ἔμελλε, πρὸς ἑαυτὸν ἔφη· Δεῖλαιος ἔγωγε, ὅς, τὴν παρ' ἀνθρώποις μὴ ὑπομείνας δουλείαν, ἔλαθον ἑμαυτὸν τῆς ζωῆς σερήσας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς ἔσθ' ὅτε, μετρίων κινδύνων ἑαυτοὺς βουλόμενοι ῥύσασθαι, εἰς μείζους περιπίπτουσιν.

103. ΕΡΜΗΣ.

ΖΕῦς Ἑρμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψεύδους φάρμακον ἐγγεῖν. Ὁ δὲ, τοῦτο τρίψας, καὶ μέτρον ποιήσας ἴσον, ἐκάσῳ ἐνέχεεν. Ἐπεὶ δὲ, μόνου τοῦ σκυτέως ὑπολειφθέντος,

(1) Παρά τε τῷ Φωτίῳ καὶ τῷ Σουίδᾳ (λέξ. Ἐς κόρακας) ταῦθ' εὐρηταί· «Κολοῖος μέγας, νομίσας τοῖς κόραξιν ἴσον ἑαυτὸν εἶναι, » πρὸς αὐτοὺς ἐπορεύθη. Ἡττηθεὶς δὲ, πάλιν εἰς τοὺς κολοίους ὑπέσπευεν. Οἱ δὲ, ἀγανακτήσαντες, ἔπαιον αὐτὸν λέγοντες, Φεῦγ' εἰς κόρακας. » Καὶ φασὶν ἐντεῦθεν ἀρχὴν λαβεῖν τὸ παροιμιωδῶς λεγόμενον, Ἐρῆς, ἢ Φεῦγ', εἰς κόρακας. Ὁ δὲ μῦθος οὐδενὶ σχεδὸν διενήνοχε τοῦ προτέρου μύθου.

πολύ κατελείπτο φάρμακον, ὅλην λαβὼν τὴν θυεΐαν, ἐνέχεεν αὐτῷ. Καὶ τούτου συνέδη, τοὺς τεχνίτας ἅπαντας ψεύδεσθαι, μάλιστα δὲ πάντων τοὺς σκυτέας.

Ὁ μῦθος πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

104. ΖΕΥΣ.

ΖΕΥΣ, πλάσας τοὺς ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας διαθέσεις αὐτοῖς ἐνέθηκε, μόνην δ' ἐνθεῖναι τὴν Αἰσχύνην ἐπελάθετο. Διὸ καὶ μὴ ἔχων πύθεν * ἄν * αὐτὴν εἰσαγάγη, διὰ τοῦ ὄχλου αὐτὴν εἰσελθεῖν ἐκέλευσεν. Ἡ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἀντέλεγεν ἀναξιοπαθούσα· ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐτῇ ἐνέκειτο, ἔφη· Ἄλλ' ἔγωγε ἐπὶ ταύταις εἰσέρχομαι ταῖς ὁμολογίαις, ὡς ἄν Ἔρωσ μὴ εἰσέλθῃ. Ἄν δ' εἰσέλθῃ, αὐτὴ ἐξελεύσομαι παραυτίκα. Ἀπὸ δὴ τούτου συνέδη, πάντας τοὺς πόρνους ἀναισχύντους εἶναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ὑπ' ἔρωτος κατεχομένους ἀναισχύντους εἶναι συμβαίνει.

105. ΖΕΥΣ.

ΖΕΥΣ, γάμους τελῶν, πάντα τὰ ζῶα εἰσία. Μόνης δὲ τῆς χελώνης ὑσερησάσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν τῆς ὑσερησείως, ἐπυνθάνετο αὐτῆς, τίνος χάριν αὐτὴ ἐπὶ τὸ δεῖπνον οὐ παρεγένετο. Τῆς δὲ, εἰπούσης, Οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος, ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, κατεδίκασε τὸν οἶκον βασιάζουσαν περιφέρειν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰροῦνται μᾶλλον λιτῶς παρ' ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς.

106. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΟΝ.

ΛΥΚΟΣ, ὑπὸ κυνῶν δηγθεὶς, καὶ κακῶς πάσχων, ἐβέδλητο.

Τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θρασάμενος πρόβατον, ἐδεῖτο ποτὸν ἐκ τοῦ παραρρέοντος αὐτῷ ποταμοῦ κομίσει. Εἰ γὰρ σύ μοι, φησί, δώσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφήν ἐμαυτῷ εὐρήσω. Τὸ δὲ, ὑποτυχὸν ἔφη· Ἄλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδῶ σοι, σὺ καὶ τροφή μοι χρήση.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κακοῦργον, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδρεύοντα.

107. ΛΑΓΩΟΙ.

Λαγωοί ποτε, πολεμοῦντες ἀετοῖς, παρεκάλουν εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας. Αἱ δ' ἔφασαν· Ἐβοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ἤδειμεν, τίνες ἐσὲ, καὶ τίσι πολεμεῖτε.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικοῦντες, τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονοῦσι.

ΑΛΛΩΣ (Ι).

ΛΑΓΩΟΙ ΚΑΙ ΑΛΩΠΕΚΕΣ.

Λαγωοί τινες, πρὸς ἀετὸν πόλεμον συγκροτοῦντες, τὰς ἀλώπεκας εἰς συμμαχίαν προσεκαλοῦντο. Αἱ δὲ πρὸς αὐτοὺς εἶπον· Ἐτοίμως ἂν εἴχομεν συμμαχεῖν ὑμῖν, εἰ μὴ ἤδειμεν τίνες τέ ἐσσε, καὶ τίνοι διαμάχεσθε.

Ὁ μῦθος οὗτος ἐλέγχει τοὺς τοῖς ἰσχυροτέροις προσκρούοντας καὶ ἑαυτοῖς ἐξ αὐτῶν κίνδυνον ἐπάγοντας.

108. ΜΥΡΜΗΞ.

Μύρμηξ ὁ νῦν, τὸ παλαιὸν ἄνθρωπος ἦν· καὶ τῇ γεωργίᾳ διηνεκῶς προσέχων, οὐ τοῖς ἰδίῳις ἠρκεῖτο πόνοις, ἀλλὰ καὶ

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. κβ'.

τοὺς τῶν γειτόνων καρποὺς ὑψηρεῖτο. Ὁ δὲ Ζεὺς, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τούτου πλεονεξίᾳ, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῶον, ὃ μύρμηξ καλεῖται. Ὁ δὲ, τὴν μορφήν ἀλλάξας, τὴν διάθεσιν οὐ μετέβαλε. Μέχρι γὰρ τοῦ νῦν, τὰς ἀρούρας περιῶν, τοὺς τῶν ἐτέρων πόνους συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ, κἂν τὰ μάλισα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον οὐ μεταβάλλονται.

109. ΝΥΚΤΕΡΙΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗ.

ΝΥΚΤΕΡΙΣ, ἐπὶ γῆς πεσοῦσα, ὑπὸ γαλῆς συνελήφθη· καὶ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, περὶ σωτηρίας ἐδεῖτο. Τῆς δὲ φαμένης, μὴ δύνασθαι αὐτὴν ἀπολυῖσαι (φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς πολεμεῖν), αὐτὴ ἔλεγεν, οὐκ ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶναι· καὶ οὕτως ἀφείθη. Ὑστερον δὲ πάλιν πεσοῦσα, καὶ ὑφ' ἐτέρας συλληφθεῖσα γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐδεῖτο. Τῆς δὲ εἰπούσης, ἅπασιν ἐχθράναι μυσίν, αὐτὴ, μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτερίς ἔλεγεν εἶναι, καὶ πάλιν ἀπελύθη. Καὶ οὕτω συνέδη, δις αὐτὴν, ἀλλαξαμένην τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι θεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμένειν, λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμμετασχηματιζόμενοι πολλάκις τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

110. ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ, κατὰ τινα αἰγιαλὸν ὀδεύοντες, ἤλθον ἐπὶ τινα σκοπιάν. Κἀκεῖθεν θρασάμενοι φρύγανα πόρρωθεν ἐπιπλέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλην ᾤθησαν. Διὸ δὴ προσέμενον, ὡς μελ-
λούσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. Ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω ἐγένετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδό-

κουν βλέπειν. Ἐξενεχθέντα δὲ αὐτά, φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν· ὡς ἄρα μάτην ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὄν προσεδεχόμεθα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, ἐξ ἀπροόπτου δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πείραν ἔλθωσιν, οὐδενὸς εὐρίσκονται ἄξιοι.

111. ΟΝΟΣ ΑΓΡΙΟΣ.

ΟΝΟΣ ἄγριος, ὄνον ἰδὼν ἡμερον ἐν τινι εὐηλίῳ τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακάριζεν, ἐπὶ τε τῇ εὐεξίᾳ τοῦ σώματος, καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. Ὑστερον δὲ, ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ τὸν ὀνηλάτην ὕπισθεν ἐπόμενον, καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη· Ἀλλ' ἔγωγε οὐκέτι σε εὐδαιμονίζω· ὁρῶ γάρ, ὡς οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων τὴν εὐδαιμονίαν ἔχεις.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ μετὰ κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν κέρδη.

112. ΟΝΟΙ.

ΟΝΟΙ ποτὲ, ἐπὶ τῷ συνεχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς τὸν Δία, λύσειν τῶν πόνων αἰτούμενοι. Ὁ δ', αὐτοῖς ἐπιδειξάμενος, ὅτι τοῦτο ἀδύνατόν ἐστιν, ἔφη, τότε αὐτοὺς ἀπαλλαγῆσθαι τῆς κακοπαθείας, ὅταν οὐροῦντες ποιήσωσι ποταμόν. Κάκεινοι, αὐτὸν ἀληθεύειν ὑπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνου καὶ μέχρι τοῦ νῦν, ἔνθα οὐρον ἐτέρων ἴδωσιν ὄνων, ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ περιζάμενοι οὐροῦσιν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκάσῳ τὸ πεπρωμένον ἀθεράπευτόν ἐστιν.

113. ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΟΝΟΣ, ἐνδυσάμενος λεοντῆν, περιήει, τάλλα τῶν ζώων ἐκ-

φοβῶν. Καὶ δὴ θεασάμενος ἀλώπεκα, ἐπειρᾶτο καὶ ταύτην δεδίττεσθαι. Ἡ δὲ (ἐτύγχανε γὰρ αὐτοῦ φθρεγξαμένου προακηκουῖα) πρὸς αὐτὸν ἔφη· Ἄλλ' εὖ ἴσθι, ὡς καὶ ἐγὼ ἂν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκωμένου ἤκουσα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐνιοὶ τῶν ἀπαιδευτῶν, τοῖς ἔξω δοκοῦντες τινὲς εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται.

114. ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΟΝΟΣ, ξύλα βασιάζων, διέβαινέ τινα λίμνην. Ὀλισθήσας δὲ, ὡς κατέπεσεν, ἐξανασηῆναι μὴ δυνάμενος, ὠδύρετό τε καὶ ἔσενεν. Οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βάτραχοι, τῶν σεναγμῶν τούτου ἀκούσαντες, ᾧ οὗτος, ἔφασαν, καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον ἐνταῦθα χρόνον διέτριβες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσῶν οὕτως ὀδύρη;

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἂν τις πρὸς ἄνδρα ῥάθυμον, ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τοὺς πλείους ῥαθίως ὑφιστάμενος.

115. ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΑΞ.

ΟΝΟΣ, ἠλκωμένος τὸν νῶτον, ἐν τινι λειμῶνι ἐνέμετο. Κόρακος δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτῷ, καὶ τὸ ἔλκος ξαίνοντος, ὁ ὄνος ὠγκᾶτο καὶ ἤλλετο. Τοῦ δὲ ὀνηλάτου πόρρωθεν ἰσαμένου, καὶ γελῶντος, λύκος παριῶν αὐτὸν εἶδε, καὶ ἔφη· Ἄθλιοι ἡμεῖς, οἱ, κἂν μόνον ὀφθῶμεν αὐτῷ, διωκόμεθα, τούτῳ δὲ καὶ προσεγγελῶσιν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακοῦργοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μόνον φαινέντες, δῆλοί εἰσιν.

116. ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΟΝΟΣ καὶ ἀλώπηξ, κοινωνίαν συνθέμενοι πρὸς ἀλλήλους, ἐξήλθον εἰς ἄγραν. Λέοντος δ' αὐτοῖς περιτυχόντος, ἡ ἀλώπηξ τὸν ἐπληρημένον ὄρωσα κίνδυνον, προσελθοῦσα τῷ λέοντι, παραδώσειν αὐτῷ τὸν ὄνον ὑπέσχετο, εἰάν αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον ἐπαγγέλληται. Τοῦ δὲ, ἀπολύσειν αὐτὴν φήσαντος, ἐκείνη, παραγαροῦσα τὸν ὄνον, εἰς τινα πάγην ἐμπεσεῖν παρεσκεύασε. Καὶ ὁ λέων, ὄρων ἐκεῖνον φεύγειν μὴ δυνάμενον, πρώτην τὴν ἀλώπεκα συνέσχεν, εἶδ' οὕτως ἐπὶ τὸν ὄνον ἐτράπη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβουλεύοντες λανθάνουσι πολλάκις καὶ αὐτοὺς προσαπολλύντες.

117. ΟΡΝΙΣ ΚΑΙ ΧΕΛΙΔΩΝ,

ΟΡΝΙΣ, ὄφρως ὡὰ εὐροῦσα, ἐπιμελῶς ἐκθερμάνασα ἐξεκόλαψε. Χελιδῶν δὲ, θεασαμένη αὐτὴν, ἔφη· ὦ ματαία, τί ταῦτα τρέφεις; ἅπερ αὐξήθεντα ἀπὸ σοῦ πρώτης τοῦ ἀδικεῖν ἄρξεται.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀτιθάσσευτός ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ τὰ μέγιστα εὐεργετῆται.

Α Λ Λ Ω Σ. (1).

Ὅρνις τις, εὐροῦσα ὡὰ ὄφρως, ἐσχόλαζε τῇ αὐτῶν διατριβῇ, καὶ ταῦτα ἐπώαζε. Χελιδῶν δὲ τις, αὐτὴν θεασαμένη, ὦ μωρὰ καὶ ἀναίσθητε, ἔφη, τίνος χάριν ὄφρως περι-

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. νζ'.

ἔπεις γεννήματα; εἰ γὰρ αὐξηνθῶσι, σοὶ πρῶτον ἐμποιήσουσι τὸν ὄλεθρον, καὶ μετέπειτα ἑτέροις.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οὐ χρὴ τινα ἐπὶ διαθέσει ἀνοσίου ἀνδρὸς πεποιθέναι πάποτε, καὶ πολλὴν αὐτῷ τὴν εὐνοίαν ἐπιδείξεται.

118. ΚΑΜΗΛΟΣ.

ΟΤΕ πρῶτον κάμηλος ὤφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες ἔφευγον. Ὡς δὲ, χρόνου προϊόντος συνείδον αὐτῆς τὸ πρᾶον, ἐθάρρησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. Αἰσθόμενοι δὲ κατὰ μικρὸν τὸ ζῶον ὡς χολὴν οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἤλθον, ὥστε καὶ, χαλινούς αὐτῇ περιθέντες, παισὶν ἐλαύνειν δεδώκασιν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερά τῶν πραγμάτων ἢ συνήθεια εὐκαταφρόνητα ποιεῖ.

119. ΟΦΙΣ.

ΟΦΙΣ, ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατούμενος, τῷ Διὶ ἐνετύγχανεν. Ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν· Ἄλλ' εἰ τὸν πρότερον πατήσαντα ἔπληξας, οὐκ ἂν ὁ δεύτερος ἐπεχείρησε τοῦτο ποιῆσαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ἐπιβαίνουσι ἀνθιστάμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

ΑΛΛΩΣ (1).

Ὄφεις τίς ἔρπων, παρὰ πολλῶν συνεπατεῖτο. Πορευόμενος δὲ εἰς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰδωλεῖον εἰσελήλυθεν. Ὁ δὲ Ἀπόλλων εὐθύς ἔφη πρὸς αὐτὸν, Εἰ ὤλεσάς γε τὸν πρῶτόν σε συμπατήσαντα, οὐδεὶς ἂν τῶν ἐτέρων κατετόλμησέ σου.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ προλαβόντως σφαλέντες, εἴπερ εὐθύς σωφρονίζονται, οἱ ἕτεροι δι' ἐκείνων κατάφοβοι γίνονται.

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μυθ. ιη.

120. ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ:

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, δίψη συνεχομένη, ὡς ἐθεάσατο ἐν τινι τόπῳ κρατῆρα ὕδατος γεγραμμένον, ἐνόμισεν ἀληθινὸν εἶναι. Διὸ καὶ πολλῶ τῷ ῥοίζῳ ἐνεχθεῖσα, ἔλαθεν ἑαυτὴν τῷ πίνακι ἐμπεσοῦσα, ὡς καὶ, τῶν πτερῶν αὐτῆς περικλασθέντων, καταπεσεῖν ἐπὶ γῆν, καὶ ὑπὸ τινος τῶν παρατυχόντων ἀλῶναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων, διὰ σφοδρὰς προθυμίας ἀπερισκέπτως πράγμασιν ἐγχειροῦντες, ἐμβάλλουσιν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

Περισερά τις σφοδρῶς ἐδίψα, καὶ ἐφ' ὕδατος ζήτησιν τῆδε κάκει περιήρχετο. Ἰδοῦσα δὲ ἐν τινι τοίχῳ ἐξωγραφημένην ὑδρίαν, ἐδόκει ἀληθῶς ὄραῖν ὕδατος σκεῦος μεζόν. Καὶ ἔλθοῦσα τοῦ πιεῖν, τῷ τοίχῳ προσέκρουσε, καὶ αὐτίκα τοῦ ζῆν ἀπερῆγγυτο. Ὅτε δὴ, πρὸς τελευταίαν ἐγγίσασα ἀναπνοὴν, ἔλεγεν ἐν ἑαυτῇ, ὅτι δυσυχῆς ὄντως ἐγὼ καὶ ἀθλία, ἐφ' ᾧ ὕδατος γλιχομένη μὴ θανάτου ἐμνημόνευον.

Οὗτος ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς πολὺ κρείττων ἢ μακροθυμία τῆς ἀλογίσου σπουδῆς καὶ ταχυτήτος.

121. ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΟΡΩΝΗ.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, ἐν τινι περισερεῶνι τρεφομένη, ἐπὶ πολυτεκνία ἐφρυάττετο. Κορώνη δ' αὐτῆς ἀκούσασα ἔφη· Ἄλλ', ὦ αὐτή, πέπαυσο ἐπὶ τούτῳ σεμνυνομένη· ὅσῳ γὰρ ἂν πλείονα τίκτης, τοσοῦτῳ καὶ πλείους λύπας συνάγεις.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν οἰκετῶν δυσυχέσατοί εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ δουλείᾳ πολλὰ τέκνα ποιοῦσιν.

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. ή.

122. ΠΛΟΥΣΙΟΣ.

ΠΛΟΥΣΙΟΣ, δύο θυγατέρας ἔχων, τῆς μιᾶς ἀποθανούσης, θρηνούσας ἐμισθώσατο. Τῆς δὲ ἐτέρας παιδὸς λεγούσης, Ὡς ἄθλαι ἡμεῖς, αἶγε αὐταί, ὧν ἐστὶ τὸ πένθος, θρηνεῖν οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ μὴ προσήκουσαι οὕτω σφοδρῶς κόπτονται, ἡ μήτηρ ἔφη, Μὴ θαύμαζε, τέκνον, εἰ αὐταί οὕτω θρηνοῦσιν· ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιοῦσιν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν οὐκ ὀκνοῦσιν ἀλλοτρίας συμφορὰς ἐργολαβεῖν.

123. ΠΟΙΜΗΝ.

ΠΟΙΜΗΝ, ἐλάσας εἰς τινα δρυμῶνα τὰ πρόβατα, ὑποσρώσας ὑπὸ δρυῶν τὸ ἱμάτιον, καὶ ἀναβάς, τὸν καρπὸν κατέσειε. Τὰ δὲ πρόβατα, ἐσθίοντα τὰς βαλάνους, ἔλαθον καὶ τὸ ἱμάτιον συγκαταφαγόντα. Ὁ δὲ ποιμὴν, καταβάς, ὡς εἶδε τὸ γεγονός, Ὡ κάκισα, ἔφη, ζῶα, ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς ἔρια εἰς ἐσθῆτας παρέχετε· ἐμοῦ δὲ, τρέφοντος ὑμᾶς, καὶ τὸ ἱμάτιον ἀφείλεσθε.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δι' ἄνοιαν, τοὺς μηδὲν προσήκοντας εὐεργετοῦντες, κατὰ τῶν οἰκείων φαῦλα ἐργάζονται.

124. ΑΛΙΕΥΣ ΚΑΙ ΣΜΑΡΙΣ.

ΑΛΙΕΥΣ, τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνήνεγκε σμαρίδα. Σμικρὰ δὲ οὔσα ἰκέτευεν αὐτὸν, νῦν μὲν μὴ λαβεῖν αὐτήν, ἀλλ' ἐᾶσαι, διὰ τὸ σμικρὰν τυγχάνειν· Ἄλλ' ὅταν αὐξηθῶ, καὶ μεγάλη, φησί, γένωμαι, συλλαβεῖν με δυνήσῃ, ἐπεὶ καὶ εἰς μείζονά σοι ὠφέλειαν ἔσομαι. Καὶ ὁ ἀλιεὺς εἶπεν·

Ἄλλ' ἔγωγε ἄνους ἂν εἶην, εἰ, τὸ ἐν χερσὶ παρῆς κέρδος, καὶ
σμικρὸν ἦ, τὸ προσδοκώμενον, καὶ μεγα ὑπάρχει, ἐλπίζοιμι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος ἂν εἶη ὁ δι' ἐλπίδα μείζονος τὰ ἐν
χερσὶν ἀφείς, σμικρὰ ὄντα.

125. ΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. Ὀδευόντων δὲ, ἐν
τῇ ὁδῷ εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ· Ἄρον ἐκ τοῦ ἐμοῦ βάρους, εἰ
θέλεις εἶναι με σῶν. Ὁ δὲ οὐκ ἐπέισθη. Ὁ δὲ ὄνος, πεσὼν ἐκ
τοῦ κόπου, ἐτελεύτησε. Τοῦ δὲ δεσπότης πάντα ἐπιθέντος αὐτῷ,
καὶ αὐτὴν τὴν [τοῦ] ὄνου δορᾶν, Ξρηνῶν ὁ ἵππος ἐβόα· Οἴμοι τῷ
παναθλίῳ, τί μοι συνέβη τῷ ταλαιπώρῳ; μὴ Ξελήσας γὰρ μι-
κρὸν βάρος λαβεῖν, ἰδοὺ ἅπαντα βασάζω, καὶ τὸ δέρμα (1).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινωνοῦντες ἀμ-
ψότεροι σωθήσονται ἐν βίῳ.

126. ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΣΑΤΥΡΟΣ.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ τις, πρὸς Σάτυρον φιλίαν ποιησάμενος, συν-
εσθίων ἦν αὐτῷ. Χειμῶνος δὲ καὶ ψύχους γενομένου, ὁ ἀνθρω-

(1) Ἀποσπασμάτιον Βαβρίου ἐκ τοῦ Σουίδα (λέξ. ὄνεια),

. τὴν σάγην τε τοῦ κτήνους,
καὶ τὴν ὄνειαν προσεπέθηκεν ἐκθείρας.

Ἄλλοι δ' ἑτέροις ζώοις τὸν μῦθον τόνδε προσήρμοσαν, ἥ δὴλον ἐκ τοῦ
Πλουτάρχου (Υἱεῖν. παραγγελμ. § 25) « Ὁ βοῦς πρὸς τὴν ὁμόδουλον
» ἔλεγε κάμηλον, ἐπικουφίσει τοῦ φορτίου μὴ βουλομένην. Ἀλλὰ καμὲ
» καὶ ταῦτα πάντα μετὰ μικρὸν οἴσεις. Ὁ καὶ συνέβη, τελευτήσαντος
» αὐτοῦ ».

πος, τὰς χεῖρας αὐτοῦ προσφέρων τῷ σώματι, ἀπέπνει. Τοῦ δὲ Σατύρου ἐπερωτήσαντος, δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο πράττει, ἔφη· Τὰς χεῖράς μου θερμαίνω ἐκ τοῦ κρύους. Μετὰ μικρὸν δὲ, ἐδέσματος θερμοῦ προσενεχθέντος, ὁ ἄνθρωπος, προσφέρων τῷ σώματι, ἐφύσα αὐτό. Πυθανομένου δὲ πάλιν, δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο πράττει, ἔφη· Τὸ ἐδεσμα καταψύχω. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Σάτυρος, Ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποτάσσομαί σου τῆς φιλίας, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ σώματος τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξάγεις.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ φεύγειν ἡμᾶς τὰς φιλίας, ὧν ἀμφιβολός ἐστιν ἡ διάθεσις.

127. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΔΡΥΟΤΟΜΟΣ.

ΑΛΩΠΗΞ, κυνηγὸς φεύγουσα, καὶ ἐν ἐρημίᾳ πολὺν δρόμον ἀνύουσα, ἄνδρα δρυοτόμον εὐρίσκει ἐν ταύτῃ, ὃν καθεκτέυε τοῦ κρύψαι αὐτήν. Τοῦ δὲ, ὑποδείξαντος αὐτῇ τὴν ἑαυτοῦ καλύβην, εἰσελθοῦσα ἐκρύπτετο εἰς τὰς γωνίας. Τῶν δὲ κυνηγετῶν ἐλθόντων, καὶ ἐρωτῶντων τὸν ἄνδρα, οὗτος τῇ μὲν φωνῇ ἤρνεϊτο μὴδὲν εἰδέναι, τῇ δὲ χειρὶ αὐτοῦ τὸν τόπον ὑπεδείκνυ. Οἱ δὲ, μὴ προσχόντες ἀπῆλθον παραχρῆμα. Ὡς οὖν εἶδεν αὐτοὺς ἡ ἀλώπηξ παρελθόντας, ἐξῆλθεν οὐ προσφωνοῦσα. Μεμφομένου δὲ αὐτὴν ἐκείνου, ὡς σωθεῖσάν μὲν δι' αὐτοῦ, χάριτας δὲ αὐτῷ οὐχ ὁμολογοῦσαν, ἡ ἀλώπηξ ἐπιστραφεῖσα ἔφη· Ὁ αὐτός, ἀλλ' ἔγωγε ἤθεον ἂν σοι χάριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια καὶ τὰ ἔργα τῆς χειρὸς, καὶ τοὺς τρόπους εἶχες.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς χρηστὰ μὲν ἐπαγγελλομένους τοῖς λόγοις, ἐναντίαι δὲ ποιῶντας τοῖς ἔργοις.

Α Λ Ω Ξ.

Ἀλώπηξ, κυνηγὸς φεύγουσα, ὡς ἐθεάσατο δρυοτόμον, τοῦ-

τον καθικέτευε κατακρύψαι αὐτήν. Ὁ δὲ παρήνευσεν αὐτῇ εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλύβην εἰσελθεῖν καὶ κρυβῆναι. Μετ' οὐ πολὺ δὲ, παραγενομένων τῶν κυνηγῶν, καὶ τοῦ δρυοτόμου πυνθανομένων, εἰ τεθέαται ἀλώπεκα τῆδε παριοῦσαν, ἐκεῖνος τῇ μὲν φωνῇ ἠρνεῖτο ἑωρακέναι, τῇ δὲ χειρὶ νεύων ἐσήμανε, ποῦ κατακέρυπται. Τῶν δὲ, οὐχ οἷς ἔνευε προσεσχηκότων, ἀλλ' οἷς ἔλεγε πιστεύσαντων, ὑπεχώρησαν. Ἡ ἀλώπηξ, ἰδοῦσα ἀπαλλαγέντας, ἐξελθοῦσα, ἀπροσφωνητὶ ἐπορεύετο. Μεμφομένου δὲ αὐτὴν [τοῦ] δρυοτόμου, ὅτι διασωθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φωνῆς αὐτὸν ἠξιώσεν, ἔφη Ἄλλ' ἐγὼ ἠὲ χαρίστησα ἄν σοι, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια τὰ ἔργα * καὶ * τῆς χειρὸς [καὶ τοῦς] τρόπους εἶχες.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρῆσταιτο ἄν τις πρὸς ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς τὰ χρηστὰ μὲν σαφῶς ἐπαγγελλομένους, ἔργα δὲ φαῦλα δρῶντας.

Α Λ Λ Ω Σ.

ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΠΟΙΜΗΝ.

Ἐλαφον διώκει λέων. Ἡ δὲ φεύγουσα, ὑπεξάγει, καὶ καταδύεται εἰς δρυμῶνα βαθύν. Ὁ δὲ λέων, ἐπιστὰς τῷ δρυμῶ, ἐρωτᾷ τὸν ποιμένα, εἶπου εἶδε πτήξασαν τὴν ἔλαφον. Ὁ δὲ ποιμὴν, οὐκ ἔφη εἶδέναι, καὶ ὁμοῦ λέγων τὴν χεῖρα ἀνατείνας, ἔδειξε τὸ χωρίον. ὤχετο ὁ λέων ἐπὶ τὴν δειλαίαν ἔλαφον. Ἡ δὲ ἀλώπηξ πρὸς τὸν ποιμένα λέγει· Ὡς δειλὸς ἄρα καὶ πονηρὸς ἦσθα, δειλὸς μὲν πρὸς λέοντας, πονηρὸς δὲ εἰς ἐλάφους.

128. ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΤΑΘΡΑΥΣΑΣ ΑΓΑΛΜΑ.

Ἀνθρώπος τις ξύλινον ἔχων θεὸν, καθικέτευε τοῦ ἀγαθοποιῆσαι αὐτόν. Ὡς οὖν ταῦτα ἔπραττε, καὶ οὐδὲν ἦττον ἐν πενίᾳ διῆγε, θυμωθεὶς, ἄρας αὐτόν τῶν σκελῶν, ἔρριψεν εἰς

τὸ ἔδαφος. Προσκρουσάσης οὖν τῆς κεφαλῆς, καὶ αὐτίκα κλασθείσης, χρυσὸς ἔρβρευσε ὅτι πλεῖστος, ὄνπερ δὴ συνάγων ὁ ἄνθρωπος ἐβόα· Στρεβλὸς ὑπάρχεις, ὡς γε οἶμαι, καὶ ἀγνώμων· τιμῶντά σε γὰρ ἤκιστά με ὠφέλησας, τυπτήσαντα δὲ σε πολλοῖς καλοῖς ἀμείβῃ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ὠφελήσῃ τιμῶν πονηρὸν ἄνθρωπον, τύπτων δὲ αὐτὸν, μᾶλλον ὠφελήσῃ.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἄνθρωπός τις, ξύλινον ἔχων θεὸν, πένης ὢν, καθικέτευε τοῦ ἀγαθοποιῆσαι. Ὡς οὖν ταῦτ' ἔπραττε, καὶ μᾶλλον ἐν πενίᾳ διῆγε, θυμωθεὶς, ἐκ τοῦ σκέλους ἄρας αὐτὸν τῷ τοίχῳ προσέκρουσε. Τῆς δὲ κεφαλῆς αὐτοῦ παραχρῆμα κλασθείσης, ἔρβρευσε χρυσὸς ἐξ αὐτῆς, ὃν συναγαγὼν ὁ ἄνθρωπος ἐβόα· Στρεβλὸς τυγχάνεις, ὡς οἶμαι, καὶ ἀγνώμων· τιμῶντά σε γὰρ οὐδὲν ὠφέλησάς με· τυπτήσαντα δὲ πολλοῖς καλοῖς ἡμείψω.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ὠφελήσεις σαυτὸν, πονηρὸν ἄνδρα τιμῶν, αὐτὸν δὲ τύπτων, πλέον ὠφελήσεις.

129. ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Ἀνθρώπος τις ἠτοίμαζε δεῖπνον, ἐξιάσων τινὰ τῶν φίλων αὐτῷ καὶ οἰκείων. Ὁ δὲ κύων αὐτοῦ ἄλλον κύνα ἐκάλει, λέγων· ὦ φίλε, δεῦρο συνδειπνήσον μοι. Ὁ δὲ προσελθὼν, χαίρων ἴσατο, βλέπων τὸ μέγα ἐκεῖνο δεῖπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ· Βαβαί, πόση μοι χαρὰ ἄρτι ἐξαπιναίως ἐφάνη· τραφήσομαί τε γὰρ, καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ὥς με αὔριον μηδαμῆ γε πεινάσαι. Ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντος τοῦ κυνὸς, καὶ ἅμα σείοντος τὴν κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸν φίλον θαρρόυντος, ὁ μάγειρος, ὡς εἶδε τοῦτον ὧδε κακεῖσε τὴν κέρκον περιστρέφοντα, κατασχὼν τὰ σκέλη αὐ-

τοῦ, ἔρριψε παραχρῆμα ἔξωθεν τῶν Συρίδων. Ὁ δὲ, κατιῶν ἀπήει, μεγαλῶς κράζων. Τῶν τις δὲ κυνῶν, τῶν καθ' ὁδὸν αὐτῷ συναντώντων, ἐπηρώτα, Πῶς ἐδείπνησας, φίλε; Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπολαβὼν ἔφη· Ἐκ τῆς πολλῆς πόσεως μεθυθεὶς ὑπὲρ κόρον, οὐδὲ τὴν ὁδὸν αὐτὴν, ὅθεν ἐξῆλθον, οἶδα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ θαρσύνειν τοῖς ἐξ ἀλλοτρίων εὖ ποιεῖν ἐπαγγελλομένοις.

130. ΑΛΙΕΥΣ.

ΑΛΙΕΥΣ, ἀλιευτικῆς ἀπειρος, λαβὼν αὐλοὺς καὶ δίκτυα, παρεγένετο εἰς τὴν θαλάσσαν, καὶ σὰς ἐπὶ τινος πέτρας, τὸ μὲν πρῶτον ἠύλει, νομίζων, πρὸς τὴν ἠδυφωνίαν τοὺς ἰχθύας ἐφάλλεσθαι. Ὡς δ', ἐπὶ πολὺ διατεινόμενος, ἤνυσεν οὐδὲν, ἀποθέμενος τοὺς αὐλοὺς, ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβληστρον, καὶ βαλὼν κατὰ τοῦ ὕδατος, πολλοὺς ἰχθύας ἤγρευσεν. Ἐκβαλὼν δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ δικτύου, ὡς εἶδε πηδῶντας, ἔφη· ὦ κάκιστα ζῶα, ὅτε ἠύλου, οὐκ ὠρχεῖσθε, ὅτε δὲ πέπαυμαι, τοῦτο ποιεῖτε.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς παρὰ λόγον καὶ παρὰ καιρὸν τι πράττοντας.

ΑΛΛΩΣ. (1).

Ἄνδρα [φασὶν] αὐλητὴν, ἰδόντα ἰχθύς ἐν τῇ θαλάσῃ, αὐλέειν, δοκέοντά σφρας ἐξελεύσεσθαι εἰς γῆν. Ὡς δὲ ψευσθῆναι τῆς ἐλπίδος, βαλεῖν ἀμφίβληστρον, καὶ περιβαλεῖν τε πλῆθος πολλὸν τῶν ἰχθύων, καὶ ἐξειρῦσαι ἰδόντα δὲ παλλομένους, εἰπεῖν ἄρα αὐτὸν πρὸς τοὺς ἰχθύς· Παύεσθέ μοι ὀρχεόμενοι, ἐπεὶ οὐκ ἐμέο αὐλέοντος ἠθέλετε ἐκβαίνειν ὀρχεόμενοι.

(1) Ἐκ τοῦ Ἡροδότου (Α, ρμά).

ΑΛΛΩΣ.

Ἄνηρ ἄλιεύς, ὁμοῦ καὶ αὐλεῖν ἐπισάμενος, τοὺς αὐλοὺς λαβῶν καὶ τὰ δίκτυα παρὰ τὴν θάλασσαν, οὐδὲν εἶχε λαβεῖν. Ὡς δὲ τοῖς αὐλοῖς ἠπόρει θηρᾶν, τούτους ἀφείς, ἐπὶ τὸ δίκτυον ἤει, καὶ χρώμενος εἶλεν, οὓς αὐλῶν οὐκ ἐθήρασεν.

Γέρας αἱ τέχναι τοῖς προσήκουσι πράγμασι νέμονται.

131. ΒΟΥΚΟΛΟΣ.

ΒΟΥΚΟΛΟΣ, ἀγέλην ταύρων βόσκων, ἀπώλεσε μόσχον. Περιελθὼν δὲ πᾶσαν τὴν ἔρημον, διέτριβεν ἐρευνῶν. Ὡς δὲ οὐδὲν εὐρεῖν ἠδυνήθη, ἠϋξάτο τῷ Διὶ, ἂν τὸν λαβόντα [τὸν] μόσχον κλέπτῃ ὑποδείξῃ, ἔριφον εἰς θυσίαν προσάξῃ. Καὶ δὴ ἐρχόμενος εἰς τινα δρυμῶνα, εὐρίσκει λέοντα κατεσθίοντα τὸν μόσχον. Ἐμφοβος οὖν γενόμενος, καὶ μέγα δειλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶπεν· ὦ δέσποτα Ζεῦ, ἐπηγγειλάμην σοι ἔριφον θύσειν, εἰάν τὸν κλέπτῃ εὕρω· νῦν ταῦρόν σοι θύσειν ὑπισχνοῦμαι, εἰάν τούτου τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δυσυχεῖς, οἵτινες ἀποροῦντες μὲν εὐχονται εὐρεῖν, εὐρόντες δὲ ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

132. ΚΟΡΑΞ.

ΚΟΡΑΞ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ· Μῆτερ, εὐχου τῷ θεῷ, καὶ μὴ θρήνηι. Ἡ δ', ὑπολαβοῦσα ἔφη· Τίς σε, ὦ τέκνον, τῶν θεῶν ἐλεύσει; τίνος γὰρ κρέας ὑπὸ σοῦ γε οὐκ ἐκλάπη;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἐχθροὺς ἐν βίῳ ἔχοντες οὐδένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὐρήσουσιν.

133. Α Ε Τ Ο Σ.

ΥΠΕΡΑΝΩΘΕΝ πέτρας αετός εκαθέζετο, λαγωὸν θηρεῦσαι
ζητῶν. Τοῦτον δὲ τις ἔβαλε τοξεύσας· καὶ τὸ μὲν βέλος ἐντὸς
αὐτοῦ εἰσῆλθεν, ἡ δὲ γλυφίς σὺν τοῖς πτεροῖς πρὸ τῶν ὀφθαλ-
μῶν εἰσῆκει. Ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη· καὶ τοῦτό μοι ἑτέρα λύπη, τὸ
τοῖς ἰδίοις πτεροῖς ἐναποθνήσκειν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινὸν ἐστίν, ὅταν τις ἐκ τῶν οἰκείων κινδυνεύσῃ.

Α Λ Λ Ω Σ.

Τοξότης αετοῦ καπεσοχάζετο, καὶ βέλος ἀφείς εἶλε τὸν
αετόν. Ἐπισραφεῖς δὲ ὁ αετός, καὶ τὸ βέλος ἰδὼν ἐπτερωμένον
τοῖς οἰκείοις πτεροῖς, ἔφη· Γὰρ παρ' αὐτοῦ τοῖς πολλοῖς πράγ-
ματα οἰκείων ἐπιβουλή.

Α Λ Λ Ω Σ.

Βέλει τὸ σῆθος αετός τρώθη πάλαι,
Ἄλγων δὲ λοιπὸν, ἦσο πολλὰ θακρύων.
Βλέπων δ' οἷσόν εἶπεν ἐπτερωμένον,
Βαβαί, πτερόν με τὸν πτερωτὸν ὀλλύει.

Πρὸς τοὺς ἐκ τῶν ἰδίων κακῶς πάσχοντας.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

Ὅδ' ἔστι μύθων τῶν Λιβυτικῶν λόγος,
Πληγέντ' ἀτράκτω τοξικῶ τὸν αετόν
Εἶπειν, ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος,

(1) Ἀποσπασμάτιον Αἰσχύλου, ἐκ τοῦ σχολιαστοῦ Ἀριστοφάνους
(Ὀρν. 807), καὶ ἐκ τοῦ Σουίδα (λέξ. Ταυτὶ μὲν, καί, Οὐχ ὑπ' ἄλλων).

Τὰδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς
 Ἀλισκόμεθα.

ΑΛΛΩΣ.

Ὁ μυθογράφος Αἴσωπος τοῖς μύθοις αὐτοῦ πλάττει,
 ὧς ἀετὸς πετόμενος ἐφ' ὕψους ἐτοξεύθη·
 Ἰδὼν τὰ βέλους δὲ πτερά τῶν ἀετείων ὄντα,
 Ἐμοῖς πτεροῖς, ἐβόησεν, ἐγὼ νῦν κατεβλήθην.

134. ΤΕΤΤΙΞ ΚΑΙ ΜΥΡΜΗΚΕΣ.

ΧΕΙΜῶΝΟΣ ὥρα, τῶν σίτων βραχέντων οἱ μύρμηκες ἔψυ-
 χον· τέττιξ δὲ λιμώττων ἤτει αὐτοὺς τροφήν. Οἱ δὲ μύρμηκες
 εἶπον αὐτῷ· Διὰ τί τὸ θέρους οὐ συνήγες τροφήν; Ὁ δὲ εἶπεν· Οὐκ
 ἐσχόλαζον, ἀλλ' ἤθρον μουσικῶς. Οἱ δὲ, γελάσαντες εἶπον· Ἀλλ'
 εἰ θέρους ὥραις ηὔλεις, χειμῶνος ὄρχου.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀμελεῖν ἐν παντὶ πράγματι, ἵνα μὴ
 λυπηθῇ καὶ κινδυνεύσῃ.

ΑΛΛΩΣ.

Θέρους ἦν ἀκμή, καὶ οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀνεβάλλοντο
 σύντονον. Τοῖς μύρμηξι δὲ πονεῖν ἐπήει καὶ συλλέγειν καρπούς,
 ἐξ ὧν ἔμελλον τοῦ χειμῶνος τραφήσεσθαι. Χειμῶνος δὲ ἐπιγε-
 γουότος, οἱ μύρμηκες μὲν, οἷς ἐπόνουν, ἐτρέφοντο· τοῖς δὲ ἡ
 τέρψις ἐτελεύτα πρὸς ἔνδειαν.

Οὕτως νεότης, πονεῖν οὐκ ἐθέλουσα, παρὰ τὸ γῆρας κακοπραγεῖ.

ΑΛΛΩΣ (Ι).

Χειμῶνος ὥρα, σίτον ἐκ μυχοῦ σύρων,

(1) Ἐκ τῆς συλλογῆς Τυρούιττου.

Ἐψυχε μύρμηξ, ὃν θέρους σεσωρεύκει.
 Τέττιξ δὲ τοῦτον ἰκέτευσε λιμώττων
 Δοῦναί τι κ' αὐτῷ τῆς τροφῆς, ὅπως ζήσῃ.
 Τί οὖν ἐποίεις, φησί, τῷ θέρει τούτῳ ;
 Οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλὰ διετέλουν ἄδων.
 Γελάσας δ' ὁ μύρμηξ, τὸν δὲ πυρὸν ἐγκλείων,
 Χειμῶνος ὄρχου, φησιν, εἰ θέρους ἦσας.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἦται τροφήν μύρμηκα τέττιξ ἐν κρύει.
 Μύρμηξ δ' ἔφησε, Τί, θέρους ὄντος, ἔδρας ;
 Ὡς ἐν θέρει, εἴρηκεν, ἦδον ὀξέως.
 Χειμῶνος ὄρχου, φησί, μὴ τροφῆς ἔρα.

Πρὸς τοὺς μὴ θείλοντας ἐν νεότητι κοπιᾶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῷ
 γῆρα πτωχοῦντας.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

Μύρμηξ τις, ὥρα χειμῶνος, ὃν θέρους συνήγαγε σῖτον, καθ'
 ἑαυτὸν ἦσθιεν. Ὁ δὲ τέττιξ, προσελθὼν αὐτῷ, ἠτείτο μεταδοθῆναι
 αὐτῷ ἐκ τῶν αὐτοῦ σιτίων. Ὁ δὲ μύρμηξ ἔφη πρὸς αὐτὸν, Καὶ
 τί ἄρα πράττων διετέλεις ἐφ' ὕλῳ τῷ τοῦ θέρους καιρῷ, ὅτι μὴ
 συνέλεξας σεαυτῷ διατροφὴν ; Ὁ δὲ τέττιξ πρὸς αὐτὸν ἀντέφησεν,
 Εἰς τὸ μελωδεῖν ἀπασχολούμενος, τῆς συλλογῆς ἐκωλυόμεν.
 Τῇ γοῦν τοιαύτῃ τοῦ τέττιγος ἀποκρίσει ὁ μύρμηξ ἐπιγελάσας,
 τὸν ἑαυτοῦ σῖτον τοῖς ἐνδοτέροις τῆς γῆς μυχοῖς ἐναπέκρυψε,
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπεφθέγγετο, ὡς Ἐπεὶ τότε ματαίως ἐμελώδεις,
 νῦν λοιπὸν ὀρχήσασθαι θέλῃσον.

Ὁ μῦθος οὗτος παριστᾷ τοὺς ὀκνηροὺς τε καὶ ἀμελεῖς, καὶ τοὺς ἐν
 ματαιοπραγίαις διάγοντας καὶ ἐντεῦθεν ὑστερουμένους.

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. μγ'.

135. ΣΚΩΛΗΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Ὁ τῷ πληθῶ κρυπτόμενος σκώληξ, εἰς γῆν ἐξελεθῶν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις· Ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν θεῶν ἰατρός Παιών. Καί, πῶς, εἶπεν ἀλώπηξ, ἄλλους ἰώμενος, σαυτὸν χλωλὸν ὄντα οὐκ ἰάσω;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, ἐὰν μὴ πρόχειρος ᾖ ἡ πείρα, πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

136. ΟΡΝΙΣ ΧΡΥΣΟΤΟΚΟΣ.

ΟΡΝΙΘΑΪ τις εἶχεν ὡὰ χρυσαῖά τίκτουσαν· καὶ νομίσας, ἔνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσοῦ εἶναι, κτείνας εὗρηκεν ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνίθων. Ὁ δὲ, ἀθρόον πλοῦτον ἐλπίσας εὐρήσειν, καὶ τῷ μικροῦ ἐσέρηται ἐκεῖνου.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι, καὶ τὴν ἀπληξίαν φεύγειν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἐτικτε χρυσοῦν ὡὸν ὄρνις εἰσάπαξ.

Καί τις πλανηθεὶς χρυσεραστῆς τὴν φρένα,

Ἐκτεινε ταύτην, χρυσὸν ὡς λαβεῖν θέλων.

Ἐλπίς δὲ μείζον δῶρον ὠλέκει τύχης.

Πρὸς τοὺς ἐλπίδι κέρδους εἰς ζημίαν ἐκ μικροψυχίας ἐμπίπτοντας.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

ΑΝΗΡ ΚΑΙ ΟΡΝΙΣ.

Ἀνὴρ τις ὄρνιν ἐκέκτητο, χρυσοῦν ὡὸν κατ' ἐκάστην αὐτῷ

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. κζ'.

τίκτουσαν. Ὁ δὲ, μὴ τῷ καθημερινῷ ἐκείνῳ ἐπαρκούμενος κέρδει, ἀλλ' ἀφρόνως τοῦ πλείονος ὀρεγόμενος, τὴν ὄρνιν κατέψυσεν· ἐδόκει γὰρ ἐν τοῖς ἐγκάτοις αὐτῆς θησαυρῷ τινὶ ἐντυχεῖν. Καὶ μὴδὲν ὅλως ἐφευρών, καθ' ἑαυτὸν ἔλεξεν, ὡς ἐλπίδι θησαυροῦ ἐπερειδόμενος, καὶ τοῦ ἐν χερσὶ κέρθους ἐξέπεσον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς *οἱ* πολλοὶ τῶν πλείονων ὀρεγόμενοι, καὶ τῶν ὀλίγων ἐκπίπτουσιν.

137. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΛΕΩΝ γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενος διαρκέσαι αὐτῷ εἰς τροφήν, ἔγνω δι' ἐπινοίας τι πράξαι. Καὶ δὴ παραγενόμενος ἐν σπηλαίῳ τινὶ, κατακλιθεὶς, προσεποιεῖτο νοσεῖν. Παραγενόμενα οὖν τὰ ζῶα, ἐπισκέψεως χάριν, συλλαμβάνων κατήσθιεν αὐτά. Πολλῶν οὖν ζώων ἀναλωθέντων, ἀλώπηξ, τὸ τέχνασμα τοῦτο γνοῦσα, παρεγένετο πρὸς αὐτὸν, καὶ σᾶσα ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου ἐπυθάνετο, πῶς ἔχει. Τοῦ δὲ εἰπόντος, κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν πυθθανομένου, δι' ἣν οὐκ εἰσέρχεται, ἡ ἀλώπηξ ἔφη· Ὅτι ὄρω ἴχνη πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων δὲ ἐξιόντων (1).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τεκμηρίων προρῶμενοι τοὺς κινδύνους, ἐκφεύγουσιν.

(1) Ἀποσπασμάτιον Βαβρίου ἐκ τοῦ Σουίδα (λέξ. Ἄσθμα, καὶ Σπήλυξ), διωρθωμένον ὑφ' ἐτέρων,

Κ' εἴσω λέων σπήλυγος, οἷά τις νούσω
Κάμων ἐβέβλητ', οὐκ ἀληθῆς ἀσθμαίνων.

Μνημονεύει δὲ καὶ Πλάτων (Α Ἀλκιβιάδ. σελ. 123) « Κατὰ τὸν Αἰ-
» σώπου μῦθον, ὃν ἡ ἀλώπηξ πρὸς τὸν λέοντα εἶπε, καὶ τοῦ εἰς
» Λακεδαιμόνα νομίσματος, εἰσιόντος μὲν τὰ ἴχνη τὰ ἐκείσε τετραμ-
» μένα δηλα, ἐξιόντος δὲ οὐδαμῆ ἂν τις ἴδοι. »

ΑΛΛΩΣ.

Γῆρας ἐλύπει τὸν λέοντα, καὶ θηρᾶν οὐκ ἠδύνατο. Βουλόμενος δὲ πορίσασθαι τροφάς, νοσεῖν ὑπεκρίνετο, καὶ σχήματι νόσου εὐπορίαν τῆς τροφῆς ἀπειργάζετο. Τὰ γὰρ πλείεσα τῶν ζώων, προσιόντα, φιλοφρονούμενος, τροφήν πρόχειρον ἔχων, κατήσθιεν. Ἐαλωκότων δὲ πολλῶν, ἀλώπηξ, συνιοῦσα τῆς τέχνης, ἐν προθύροις μὲν φιλοφρονεῖται τὸν λέοντα· τὰ δὲ τῶν ἐαλωκότων ἴχνη τῆς λύμης ἔλεγχον ἔφερον.

Οὕτω σοφία πανουργίας ἐπικρατεῖ.

ΑΛΛΩΣ. (1).

ΛΕΩΝ ΝΟΣΩΝ ΚΑΙ ΘΗΡΙΑ.

Λεῶν γηράσασαί τις, καὶ ἀτονήσασα, καὶ ἑαυτὸν διατρέφειν μὴ δυνάμενος, ἐπειράτο μηχανικῶς διαζῆν. Νοσεῖν οὖν προσποιούμενος, κατέκλιεν ἑαυτὸν ἐν τιμὴ σπηλαίῳ. Εἶτα, τῶν ἄλλων θηρίων εἰς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ παραγνομένων, εὐθὺς ἕκαστον αὐτῶν ἀρπάζων κατήσθιεν. Γνοῦσα δὲ ἡ ἀλώπηξ τὴν αὐτοῦ πανουργίαν, οὐκ ἤθελε πρὸς αὐτὸν ἀνελθεῖν, ἀλλὰ μακρόθεν ἐσῶσα ἐπηρώτα τὸν λέοντα, ὅπως δῆθεν τὰ κατ' αὐτὸν ἔχει. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔλεγε, Τίνος χάριν οὐκ εἰσέρχῃ πρὸς με; Ἡ δὲ Ἀλώπηξ ἀντέφησεν, ὡς πολλῶν ἴχνη ἐνταῦθα ἐώρακα εἰσελθόντων μὲν, μὴ ἐξελθόντων δέ.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὡς καὶ τοὺς ἀνθρώπους ὑφορᾶσθαι δεῖ τὰ τῶν πρακτέων ἐπικίνδυνα καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποδιδράσκειν, ἀσφαλίζεσθαι δὲ καὶ ἀπὸ τῶν θόλῳ καὶ ὑποκρίσει φιλίας πειρωμένων ἐτέρους λυμαίνεσθαι.

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. λζ'.

138. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΡΑΥΣ.

ΛΥΚΟΣ λιμώττων περιήει ζητῶν τροφήν. Γενόμενος δὲ κατὰ τινα τόπον, ἤκουσε παιδίου κλαίοντος, καὶ γραὸς λεγούσης αὐτῷ, Παῦσαι τοῦ κλαίειν· εἰ δὲ μὴ, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσω σε τῷ λύκῳ. Οἰόμενος δὴ ὁ λύκος, ὅτι ἀληθεύει ἡ γραῦς, ἴσατο πολλὴν ἐκδεχόμενος ὥραν. Ὡς δ' ἐσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν τῆς γραὸς κολακευούσης τὸ παιδίον, καὶ λεγούσης αὐτῷ, Ἐὰν ἔλθῃ ὁ λύκος δεῦρο, φονεύσομεν, ὦ τέκνον, αὐτόν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος, ἐπορεύετο, λέγων· Ἐν ταύτῃ τῇ ἐπάυλει ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττουσιν.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἳ τινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις οὐκ ἔχουσιν ὅμοια.

Α Λ Λ Ω Σ.

Τηθὴν ἐλύπει δακρύον παιδίον. Ὡς δὲ ἐνοχλούμενον οὐκ ἐπαύετο, ἠπειλεῖ λύκῳ παράβαλεῖν, εἰ μὴ παύσαιτο. Λύκος δὲ τις παρατυχῶν, ἔμενε τὸν λόγον ἐκθῆναι πρὸς ἔργον. Καὶ τὸ μὲν παιδίον ἐδεδώκει πρὸς ὕπνον· κενὸς δὲ ὁ λύκος ἀπεχώρει θήρας τῆς τε παρούσης, καὶ τῆς ἀλλαχόθεν ἐλπιζομένης γενήσεσθαι.

Ἄπορον ἐλπίς μὴ προσλαβοῦσα τὴν ἔκβασιν.

Α Λ Λ Ω Σ (Ι).

Αἰτοῦντι τροφήν νηπίῳ, καὶ κλαίοντι ἠπειλησε γραῦς, εἰ μὴ ἡσυχάσαι, τῷ λύκῳ ρίψαι. Ὁ δὲ λύκος, τὴν γραῦν ἀληθεύειν νομίσας, ἐκαρτέρησε μέχρις ἐσπέρας πεινῶν, μηδὲν λαβῶν. Εἰς

(Ι) Ἐκ τῆς τοῦ Τυρουίττου συλλογῆς.

δὲ τὴν σύνοικον ἐλθὼν ἠρωτάτο, Πῶς οὐδὲν ἄρας, ἦλθεν, ὡς αἰεί. Ὁ δὲ εἶπε, Πῶς γὰρ τις πισεύσει γυναικί;

139. ΕΡΙΦΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ.

ΕΡΙΦΟΣ ἐπὶ τινος δώματος ἐσῶς, ἐπειδὴ λύκον παριόντα εἶδεν, ἐλοιδορεῖ καὶ ἔσκωπτεν αὐτόν. Ὁ δὲ λύκος ἔφη· ὦ οὔτος, οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος κατὰ τῶν ἀμεινόνων.

ΑΛΛΩΣ.

ΑΡΝΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ.

Ἄρνός, ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ἰσάμενος, λύκον, κάτωθεν παριόντα τὴν ὁδὸν, ἔσκωπτε, καὶ θηρίον κακὸν ἀπεκάλει καὶ ὠμοδόρον. Ὁ δὲ λύκος γραφεῖς εἶπε πρὸς αὐτόν· Οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ πύργος, ἐν ᾧ ἴσασαι.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς ὑπομένοντας ὕβριν ἀπὸ ἀναξίων ἀνθρώπων, διὰ φόβον ὑψηλοτέρων.

ΑΛΛΩΣ.

Πύργου προκύπτων ἄρνός ἔσκωπτεν λύκον,
Ὡς ἐχθρόν, ὡς κάκισον, ὡς μεσὸν φόνου.
Ἄνω δὲ βλέψας φησὶν, Οὐ σκώπτεις σύ με,
Πύργος δ', ὃς ὀπλίζει σε πρὸς μέγα θράσος.

Καιρῷ μὴ θρασύνεσθαι.

ΑΛΛΩΣ (1).

Λύκος διήρχετο ἔξωθεν τείχους· ἔνθα ἄρνός παρακύψας ὕβρι-

(1) Ἐκ τῆς τοῦ Τυρούιττου συλλογῆς. Εἰς τοῦτον δὲ τὸν μῦθον ἀνεκτίον τὸ παρά τῷ Σουίδα (λέξ. Τριγχός, καὶ, Πρίων) Βαβρίου ἀπο-

ζε πολλά τὸν λύκον. Κάκεινος, ὀδόντας τρίζων, εἶπεν, Ὁ τόπος
με λοιδορεῖ· σὺ μὴ καυχῶ.

140. ΗΜΙΟΝΟΣ.

ΗΜΙΟΝΟΣ, ἐκ κριθῆς παχυθεῖς, ἀνεσκίρτησε βοῶν, καὶ
λέγων· Πατὴρ μου ἐστὶν ἵππος ὁ ταχυδρόμος, καὶ γὰρ αὐτῷ ὄλος
ἀφωμοιώθη. Καί ποτε, ἀνάγκης ἐπελθούσης τρέχειν, ἐπειδὴ τοῦ
δρόμου ἐπαύσατο, τοῦ πατρὸς ὄνου εὐθέως ὑπεμνήσθη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, κἂν ὁ χρόνος εἰς θόξαν φέρῃ τινά, τῆς ἑαυτοῦ
γε μὴν τύχης μὴ ἐπιλανθανέσθω. Ἀβέβαιος γὰρ ἐστὶν ὁ βίος οὗτος.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἡμίονός τις, ἐκ κριθῆς παχυθεῖς, ἀνεσκίρτησε βοῶν, καὶ
λέγων· Πατὴρ μου ἐστὶν ἵππος ὁ ταχυδρόμος, καὶ γὰρ αὐτῷ ὄλος
ἀφωμοιώθη. Καὶ δὴ ἐν μιᾷ, ἀνάγκης ἐπελθούσης, ἠναγκάζετο
τρέχειν. Ὡς δὲ τοῦ δρόμου πέπαυται, τοῦ πατρὸς ὄνου εὐθύς
ὑπανεμνήσθη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, κἂν ὁ χρόνος φέρῃ τινά εἰς θόξαν, τῆς ἑαυτοῦ
ἀρχῆς μὴ ἐπιλάθεται· ὅτι ἀβέβαιός ἐστὶν ὁ βίος οὗτος.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

Ἡμίονος Λυδός, ἐν ποταμῷ τῆς ὄψεως ἑαυτοῦ κατιδὼν εἰ-
κόνα, καὶ θαυμάσας τὸ κάλλος τε καὶ τὸ μέγεθος τοῦ σώμα-
τος, ὤρμησε θεῖν ὡσπερ ἵππος ἀναχαιτίσας. Εἶτα μέντοι συμ-

σπαμάτιον τοδί·

Λύκος παρῆει τριγχόν· ἔνθεν ἐκκύψας

Ἄρκειός αὐτὸν ἔλεγε πολλά βλασφήμως.

Κάκεινος εἶπε, τὰς σιαγόνας πρίων —.

(1) Ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Ἐπτ. σοφ. συμποσ. § 4).

φρονήσας, ὡς ὄνου υἱὸς εἶη, κατέπαυσε ταχὺ τὸν δρόμον, καὶ ἀφῆκε τὸ φρύαγμα καὶ τὸν θυμόν.

ΑΛΛΩΣ. (1).

Ἡμίονος, ἐκ κριθῆς παχεῖα γενομένη, ἔτρεχε σκιρτώσα, καὶ ἔλεγεν, Ἴππος ἐσί μοι μήτηρ· ἐγὼ δὲ οὐδὲν αὐτῆς εἰς τὸν δρόμον ἔλαττω. Ὅτε δὲ ἔπαυσε τοῦ δρόμου, ἐσκυθρώπασε· ὄνου γὰρ εὐθύς πατὴρ οὐσ' ἀνεμνήσθη.

141. ΟΦΙΣ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΟΣ.

ΟΦΙΣ, ἐν γεωργοῦ προθύροις φωλεύων, ἀνεῖλεν αὐτοῦ τὸ νήπιον παιδίον. Πένθος δὲ τοῖς γονεῦσιν ἐγένετο μέγα. Καὶ ὁ πατήρ ὑπὸ τῆς λύπης, πέλεκυν λαβὼν, ἔμελλε τὸν ὄφιν ἐξελθόντα φονεύσειν. Ὡς δὲ ἔκυψε μικρὸν, σπεύσας ὁ γεωργὸς τοῦ πατάξαι αὐτόν, ἠσόχησε, μόνον κρούσας τὴν τῆς τρώγλης ὀπήν. Ἀπελθόντος δὲ τοῦ ὄφεως, ὁ γεωργὸς, νομίσας τὸν ὄφιν μηκέτι μνησικακεῖν, λαβὼν ἄρτον καὶ ἄλας, ἔθηκεν ἐν τῇ τρώγλῃ. Ὁ δὲ ὄφιν, λεπτὸν συρίζας, εἶπεν· Οὐκ ἔσαι ἡμῖν ἀπάρτι πίσις, ἢ φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τὴν πέτραν ὀρῶ, σὺ δὲ τὸν τύμβον τοῦ τέκνου.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς μίσους, ἢ ἀμύνης, ἐπιλανθάνεται, ἐφ' ὅσον βλέπει μνημόσυνον, δι' οὗ ἐλυπήθη.

ΑΛΛΩΣ.

Ὅφιν θέλων τις, ἀντ' ὀλέθρου παιδίου,
Πλήττειν, πέτραν τ' ἔσχισε, καὶ φιλεῖν θέλει.
Ὅφιν δὲ φησι, Πῶς γένοιτο συμβάσεις,

(1) Ἐκ τῆς τοῦ Τυρουίττου συλλογῆς.

Ἔως σὺ τύμβον τόνδ' , ἐγὼ πέτραν βλέπω,
ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι ἀδιάλλακτοὶ εἰσιν.

142. ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ, στρατὸν ἐπισυνάγων, καὶ κρατηθεῖς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐβόα· Μὴ κτείνετε με, ὦ ἄνδρες, εἰκῆ καὶ μάτην. Οὐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπέκτεινα· πλὴν γὰρ τοῦ χαλκοῦ τούτου οὐδὲν ἄλλο κτῶμαι. Οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφασαν· Διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνάμενος πολεμεῖν, τοὺς πάντας πρὸς μάχην ἐγείρεις.

Ὁ μῦθος δὲ τοῦ, ὅτι πλέον πταίουσιν οἱ τοὺς κακοὺς καὶ βαρεῖς δυνάστας ἐπεγείροντες εἰς τὸ κακοποιεῖν.

ΑΛΛΩΣ.

Ἦν τις σαλπιγῆς, στρατὸν ἐπισυνάγων, ὅσους κρατηθεῖς ἐβόα [τοῖς] παροῦσι· Μὴ κτείνετε με εἰκῆ καὶ μάτην, ἄνδρες, ἐπεὶπερ ἐγὼ οὐκ ἔκτεινα οὐδένα. Πλὴν γὰρ τοῦ χαλκοῦ τούτου οὐ κτῶμαι ἄλλο. Οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτα οὕτως ἐβόων· Διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ ἄρτι, ὅτι, σὺ μὴ δυνάμενος πολεμεῖν, τοὺς πάντας κράζεις πρὸς μάχην ἐγείρων.

143. ΚΑΛΑΜΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΙΑ.

ΔΙΑ καρτερίαν καὶ ἰσχύον καὶ ἡσυχίαν καλάμος καὶ ἐλαία ἤριζον. Τοῦ δὲ καλάμου ὀνειδιζομένου ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδυνάτου καὶ ῥαδίως ὑποκλινομένου πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ καλάμος σιωπῶν οὐκ ἐφθέγγετο. Καὶ μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἄνεμος ἔπνευσεν ἰσχυρὸς, ὁ μὲν καλάμος, ὑποσεισθεῖς καὶ ὑποκλιθεῖς τοῖς ἀνέμοις, ῥαδίως διεσώθη· ἡ δ' ἐλαία, ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάσθη τῇ βίᾳ.

Ὁ μῦθος δὲ τοῦ, ὅτι οἱ τῷ καιρῷ καὶ τοῖς κρείττοσιν αὐτῶν μὴ ἀντιτάμενοι, κρείττους εἰσὶ τῶν πρὸς μείζονας φιλονεικούντων.

Α Λ Λ Ω Σ.

ΚΑΛΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΡΥΣ.

Δρῦν ἄνεμος ἐκριζώσας ἐν ποταμῷ ἔρριψεν. Ἡ δὲ, φερομένη τοὺς καλάμους ἐρωτᾷ· Πῶς ὑμεῖς, ἀσθενεῖς ὄντες καὶ λεπτοί, ὑπὸ τῶν βιαίων ἀνέμων οὐκ ἐκριζοῦσθε; Οἱ δὲ εἶπον· Ὑμεῖς τοῖς ἀνέμοις μάχεσθε καὶ ἀνθίσασθε, καὶ διὰ τοῦτο ἐκριζοῦσθε· ἡμεῖς δὲ, παντὶ ἀνέμῳ ὑποπίπτοντες, ἀβλαβεῖς διαμένομεν.

Ὅτι οὐ δεῖ ἀνθίσασθαι τοῖς κρατοῦσιν, ἀλλ' ὑποτάσσεσθαι καὶ ὑπακούειν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Εἰς ἔριν δρυὶ καθίστατο κάλαμος. Ἡ μὲν γὰρ αὐτὴν τῆς ἰσχύος ἐθαύμαζε, καὶ πρὸς τὴν τῶν ἀνέμων ἀντέχειν ἠλαζονεύετο μάχην· τῆς δὲ ἀσθενείας κατητιᾶτο τὸν κάλαμον, εἶκειν ἅπασι πεφυκότα τοῖς πνεύμασι. Ταύτη τοι καὶ, πνεύσαντος ἀνέμου σφοδρότερον, ἢ μὲν πρόρριζος ἀνδρῶσα κατέπεσεν· ὁ δὲ ἀκέραιος κατακλινόμενος ἔμεινε.

Ὁ καιροῖς ὑπέικων οὐκ ἐκπεσεῖται τοῦ σώζεσθαι.

Α Λ Λ Ω Σ.

Δρῦν ἦγε ρεῖθρον πνεύμασιν βεβλημένην,
 Αὐτὴ δ' ἔλιξι καὶ δόναξι πεύθετο,
 Πῶς εἰσὶν ὀρθοί; Πνεύμασιν δουλούμεθα·
 Πτώσις ἐκείνων ἐστὶν ἡμῶν ἢ σάσις.

Βίᾳ καιροῦ μὴ ἀντιτάσσεσθαι.

144. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΣ.

Λύκου λαίμῳ ὄσειον ἐπεπήγει· ὁ δὲ γεράνω μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπιβαλοῦσα, τὸ ὄσουν ἐκ τοῦ λαι-

μοῦ αὐτοῦ ἐκβάλοι. Ἡ δὲ, τοῦτ' ἐκβαλοῦσα, δολιχόχειρος οὔσα, τὸν μισθὸν ἐπεζήτει. Ὅστις γελάσας, καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, Ἄρκει σοι μισθος, ἔφη, τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου σώματος καὶ ὀδόντων ἐξεῖλες κάραν σώαν, καὶ μηδὲν παθοῦσαν (1).

Ὁ μῦθος πρὸς δολίους ἄνδρας, οἳ τινες, ἀπὸ κινδύνου διασωθέντες, τοῖς εὐεργέταις τοιαύτας ἀπονέμουσι χάριτας.

Α Λ Λ Ω Σ.

Λύκῳ περιπείρεται ὄσέον, καὶ ἐζήτει τὸν ἰασόμενον. Ἐκάσου δὲ τὴν πρὸς αὐτὸν ἴασιν φεύγοντος, μόνῃ τῶν ἄλλων ἐπὶ ῥητοῖς ὑπέσχετο ποιήσῃν ἢ γέρανος· καὶ θείσα τὴν κεφαλὴν, ἐξαιρεῖται τοῦ πάθους τὸν λύκον. Καὶ προσαιτουμένη μισθὸν τῆς ἰάσεως, ἀρκοῦντα μισθὸν, ὁ λύκος ἔλεγε, τὴν κεφαλὴν ἔχειν ἀκέραιον.

Πονηροὶ, σωθέντες, ἀδικοῦσι τοὺς σώσαντας.

Α Λ Λ Ω Σ.

Εἰς λαιμὸν ὄσοῦν ἐμπεπήγει τοῦ λύκου.
Μισθῶ δ' ἐλὼν γέρανος, ἤτει τὴν χάριν.
Ζωὸν τράχηλον ἐκ λύκου λαιμοῦ φέρων,
Μηδ' ἄλλο μηδὲν μισθὸν ἢ τοῦτο σκόπει.

Πρὸς τοὺς ἐπικίνδυνον πράξιν ἐγχειρήσαντας, καὶ μετὰ τὸ σύνθημα ζητοῦντας μισθόν.

145. ΑΛΕΚΤΟΡΕΣ.

ΑΛΕΚΤΟΡΩΝ δύο μαχομένων περὶ θηλειῶν ὀρνίθων, ὁ εἰς

(1) Ἀποσπασμάτιον Βαβρίου, ἐκ τοῦ Σουίδα (λέξ. Καρχαρόδου):

. καὶ κάρχαρόν τι μειδιάσας,
Σοὶ μισθὸς ἀρκεῖ, φησὶ, τῶν ἰατρείων,
Κεφαλὴν λυκείου φάρυγγος ἐξελεῖν σώαν.

τὸν ἕτερον κατετροπώσατο. Καὶ ὁ μὲν ἠττηθείς εἰς τόπον κατά-
σκιον ἀπιὼν ἐκρύβη· ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὕψος ἀρθείς, καὶ ἐφ'
ὑψηλοῦ τοίχου σὰς, μεγαλοφώνως ἐβόησε. Καὶ παρευθὺς
ἀετὸς καταπτὰς ἤρπασεν αὐτόν. Ὁ δ' ἐν σκότῳ κεκρυμμένος
ἀδεῶς ἔκτοτε ταῖς θηλείαις ἐπέβαινε.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς
δὲ δίδωσι χάριν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἀλέκτορες δύο δι' ὄρνεις ἐμάχοντο, οὓς λέγουσι θυμὸν ἔχειν
οἷον ἀνθρώπων (1). Τούτων ὁ ἠττηθείς κατεκρύβη ἐν γωνίᾳ·
ὁ δὲ ἕτερος, ἀνακράζας, καὶ ἐπὶ τὸ δῶμα ἀναπετάσας, διὰ τὴν
νίκην, εὐθὺς ἤρπάγη ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ. Ὁ δὲ ἕτερος ταῖς ὄρνισιν
ἀφόδῳ συνῆν (2).

Ὅτι εὐκόλος ἢ σωτηρία τοῖς μὴ μεγάλως εὐτυχοῦσι· τὸν δὲ μέγαν
ὄντα τῇ δόξῃ σπανίως ἴδοις ἐκφεύγοντα τοὺς κινδύνους.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἀλεκτρούνες, συμπεσόντες ἀλλήλοις, ὡς νόμος εἶχεν, ἐμά-
χοντο. Καὶ ὁ μὲν νικηθείς, κλίνῃ ὑποδὺς, ἀπεκρύπτετο· ὁ δὲ
νενικηκῶς, ἐπὶ σέγους ἀρθείς, ἀνέκραγε μέγιστον, τὴν νίκην
κατάδηλον ἐξ ὠδῆς ἐργαζόμενος. Καὶ καταπτὰς ἀετὸς τοῦτου
ἀρπάζει λαβῶν.

Νίκης ἀσφάλεια, μετριότης φρονήματος.

(1) Ἀποσπασμάτιον Βαβρίου, ἐκ τοῦ Σουίδα (λέξ. Ταναγραῖοι Ἀλεκ-
τορίσκει),

Ἀλεκτορίσκων ἦν μάχη Ταναγραίων,
οἷς φασιν εἶναι θυμὸν, ὥσπερ ἀνθρώποις.

(2) Σουίδα (λέξ. Τάπιχειρα), ἐκ τοῦ Βαβρίου ἴσως,

Ἀμείνον' ἔχων τάπιχειρα τῆς ἠττης.

ΑΛΛΩΣ (Ι).

Δύο ἀλέκτορες ἀλλήλοις ἐμάχοντο. Καί ὁ μὲν εἷς ἠττηθεὶς ἐν τόπῳ τινὶ παραδύσῳ ἐναπεκρύβη· ὁ δὲ ἕτερος, τὴν νίκην ἀράμενος, ἐφ' ὑψηλοῦ τινὸς ἔστηκε θωματίου, τὰ μεγάλα φρουαττόμενος, καὶ τῇ νίκῃ ἐγκαυχώμενος, ἕως αἰτὸς καταπτὰς τοῦτον ἐγεῖθεν ἀνῆρπασεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οὐ χρὴ τινα ἐπ' εὐτυχίᾳ καὶ δυνάμει μέγα φρονεῖν, καὶ ἀφρόνως σοβαρεύεσθαι.

146. ΚΩΝΩΨ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

ΚΩΝΩΨ, πρὸς λέοντα ἐλθὼν, εἶπεν· Οὐδὲ φοβοῦμαί σε, οὐδὲ δυνατώτερός μου εἶ· εἰ δὲ μὴ, τίς σοι ἐστὶν ἡ δύναμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνουσι, καὶ δάκνεις τοῖς ὀδοῦσι; Τοῦτο καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχομένη ποιεῖ. Ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σου ἰσχυρότερος. Εἰ δὲ θέλεις, ἐλθῶμεν καὶ εἰς πόλεμον. Καὶ σαλπίσας ὁ κώνωψ ἐνεπήγετο, δάκνων τὰ περὶ τὰς ρίνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα. Ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδίοις ὄνουσι κατέλυεν ἑαυτὸν, ἕως οὗ ἠγανάκτησεν. Ὁ κώνωψ δὲ, νικήσας τὸν λέοντα, καὶ σαλπίσας, καὶ ἐπινίκιον ἄσας, ἔπτατο. Ἀράχνης δὲ δεσμῶ ἐμπλακείς, ἐσθιόμενος ἀπωδύρετο, ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὸ εὐτελοῦς ζώου, τῆς ἀράχνης, ἀπώλετο.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μεγάλους καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένους.

147. ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

ΑΕΤΟΣ ποτε ἐάλω ὑπ' ἀνθρώπου· ὅστις, τὰ πτερὰ αὐτοῦ

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίκα Μύθων, μύθ. ζ'.

εὐθέως κόψας, αὐτὸν ἐν οἴκῳ σὺν ὀρνιθίοις εἶασεν. Ὁ δὲ ἦν κατηφής, καὶ οὐδὲν ἤσθιεν ἐκ τῆς λύπης· ὁμοίος δὲ ἦν βασιλεῖ δεσμώτῃ. Ἔτερος δὲ τοῦτον ἐξαγοράσας, ἀνεπτέρωσε τὸν αἰτὸν αὐτίκα. Ὁ δὲ, πετασθεὶς, καὶ λαγῶν κρατήσας, ἤνεγκεν εὐθὺς δῶρον τῷ εὐεργέτῃ τοῦτον. Ἀλώπηξ κατιδοῦσα ἐβόα, Μῆ τοῦτον ξένιζε, ἀλλὰ τὸν πρότερον· μήπως σε πάλιν κυνηγήσῃ, καὶ τῶν πτερῶν σερήσῃ τῶν σῶν, ὡς καὶ τὸ πρῶτον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι θεὶ χρησὰς ἀμοιβὰς τοῖς εὐεργέταις παρέχουσιν, τοὺς δὲ κακοὺς ἐκκλίνειν.

148. ΑΓΑΛΜΑΤΟΠΩΛΗΣ (1).

ἘΓΓΛΙΝΟΝ τις Ἐρμῆν κατασκευάσας, τοῦτον προσενεγκὼν ἐπώλει. Μῆ δὲ ὠνητοῦ προσιόντος, ἐκκαλέσασθαί τινας βουλόμενος, ἐβόα, ὡς ἀγαθοποιὸν δαίμονα καὶ κέρδους τηρητικὸν πιπράσκει. Τῶν δὲ παρατυχόντων τινὸς εἰπόντος πρὸς αὐτόν· ὦ οὔτος, καὶ τί τοῦτον, τοιοῦτον ὄντα, πωλεῖς, θέον τῶν παρ' αὐτοῦ ὠφελειῶν ἀπολαύειν; ἀπεκρίνατο, ὅτι Ἐγὼ μὲν ταχείας ὠφελείας τινὸς ἐπιδέομαι, αὐτὸς δὲ βραδέως εἴωθε τὰ κέρδη περιποιεῖν.

Πρὸς ἄνδρα αἰσχροκερδῆ, καὶ τὸ θεῖον περιφρονοῦντα.

149. ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΧΕΛΙΔΩΝ.

ΑΗΔΟΝΙ συνεβούλευε χελιδῶν, τοῖς ἀνθρώποις εἶναι ὁμόροφον καὶ σύνοικον, ὡς αὐτή. Ἡ δὲ εἶπεν, Οὐ θέλω τὴν λύπην

(1) Εἰς τοῦτον ἀναφέρουσι τὸν μῦθον τὸ παρὰ τῷ Σουίδα (λέξ. Λύγδινα) ἀποσπασμάτιον,

Γλύψας ἐπώλει λύγδιόν τις Ἐρμείαν.

τῶν παλαιῶν μου συμφορῶν μεμνησθαι· καὶ διὰ τοῦτο τὰς ἐρήμους οἰκῶ.

Τὸν λυπηθέντα ἔκ τινος τύχης καὶ τὸν τόπον φεύγειν θέλειν, ἔνθα ἡ λύπη συνέβη.

Λ Λ Λ Ω Σ (Ι).

Ἄγρου χελιδῶν μακρὰν ἐξεποτήθη.
 Εὔρεν δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
 Ἀηθὸν' ὀξύφωνον. Ἡ δ' ἀπεθρήνει
 Τὸν Ἴτυν ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ζώης.
 Χ' ἡ μὲν χελιδῶν φησι, Φιλτάτη, χαίροις,
 Πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ Θράκην.
 Ἄλλ' ἔλθ' ἐς ἄγρον, καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων.
 Σύσκηνος ἡμῖν, καὶ φίλη κατοικήσεις·
 Ὄπου γεωργοῖς, κούχῃ θηρίοις ἄσεις.
 Τὴν δ' αὐτ' ἀηθῶν ὀξύφωνος ἠμείφθη,
 Ἐὰ με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτοις.
 Οἶκος δέ μοι πᾶς, ἥτε μίξις ἀνθρώπων,
 Μνήμη παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλέξει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρεῖττον ἐν ἐρήμοις ζῆν ἀλύπως, ἢ συνοικεῖν ἐν πόλεσι τοῖς κακοῖς.

150. ΑΙΓΟΒΟΣΚΟΣ ΚΑΙ ΑΙΓΕΣ.

ΕΝ σπηλαίῳ ἀοικήτῳ αἰγοβοσκὸς ἐν χειμῶνι αἴγας ἤγαγεν. Εὔρε δὲ ἐκεῖ ἀγρίας αἴγας καὶ τράγους πλείονας, ὧν εἶχεν αὐτὸς, καὶ

(1) Ἐκ τῆς τοῦ Τυρουίττου συλλογῆς. Τὸν δὲ μῦθον τοῦ Βα-
 ερίου φασὶν εἶναι τινες, οὗ καὶ ἕτερον ἀποσπασμάτιον φέρεται παρὰ
 τῷ Σουίδα (λέξ. Τιττυβίζετς) τοδί·

Τχύτης ἀκούσας μικρὰ τιττυβιζούσης.

μείζους. Τὰς ἰδίας δὲ ἀφείς ἐπὶ ταῖς ἀγρίαις, ταύτας ἔτρεφε τοῖς φύλλοις. Ὅτε δὲ εὐδία γέγονε, τὰς μὲν ἰδίας εὖρε τεθνηκυίας ἐκ τοῦ λιμοῦ· αἱ δὲ ἀγριαὶ πρὸς τὸ ὄρος ἔφυγον. Ὁ δὲ αἰπόλος ἀπελάσας, εἰς τὸν οἶκον ἦλθε κενός.

Ὅτι οὐδαμῶς ἡμᾶς πρέπει ἀμελεῖν τῶν οικείων, ἐπ' ἐλπίδι κέρθους ἐξ ἀλλοτριῶν γινομένου.

151. ΑἴΓΟΒΟΣΚΟΣ ΚΑΙ ΑἶΞ.

ΑἴΓΟΒΟΣΚΟΣ τὰς αἶγας ἀνεκαλεῖτο πρὸς μάνδραν. Μία δὲ ἐξ αὐτῶν ὑπελείφθη, ἡδύ τι βοσκομένη. Ρίψας δ' ὁ ποιμὴν πέτραν, τὸ κέρας αὐτῆς κατέαξεν εὐσοχήσας. Ἐδυσώπει δὲ τὴν αἶγα μὴ εἰπεῖν τοῦτο τῷ δεσπότῃ. Ἡ δὲ εἶπεν, Κὰν ἐγὼ σιωπήσω, πῶς κρύψω; πρόδηλόν ἐστι πάσι τὸ κέρας μου κεκλασμένον.

Ὅτι τῆς αἰτίας προδήλου οὔσης, οὐ δυνατόν ταύτην καλύψαι.

ΑΛΛΩΣ.

Αἶγαν, ἀποστᾶσαν ἀγέλης, ἐπανάγειν αἰπόλος ἐπειράτο πρὸς τὰς λοιπὰς. Ὡς δὲ φωναῖς καὶ συριγμοῖς χρώμενος οὐδὲν μᾶλλον ἤνυσεν, λίθον ἀφείς, καὶ τοῦ κέρως τυχῶν, ἐδεῖτο τῷ δεσπότῃ μὴ κατειπεῖν. Ἡ δὲ, Ἀνούσατε, εἶπεν, αἰπόλων, τὸ κέρας κεκράξεται, κὰν ἐγὼ σιωπήσομαι.

Οὕτως λίαν εὐήθεις οἱ τὰ πρόδηλα κρύπτειν ἐθέλοντες.

ΑΛΛΩΣ.

Ράβδῳ κατῆξεν αἰγὸς αἰπόλος κέρας.

Ἡ προσπεσὼν ἐδεῖτο, δακρύων μέγα·

Μὴ δῆτα φήσης ταῦτα πρὸς τὸν δεσπότην.

Ἡ δ' αὖ γέ φησι, Πλέον ἠγήσει κέρας.

Φανερὸν ἀμάρτημα μὴ σοφίζεσθαι.

152. ΑΙΛΟΥΡΟΣ ΚΑΙ ΟΡΝΕΙΣ.

ΑΪΛΟΥΡΟΣ, ἀκούσας ἔν τινι αὐλαίᾳ, ὡς ἔπαυλαι ὄρνεις νοσοῦσι, σχηματίσας ἑαυτὸν εἰς ἰατρὸν, καὶ τὰ τῆς ἐπισήμης πρόσφορα λαβὼν ἐργαλεῖα, παρεγένετο, καὶ ῥᾶς πρὸ τῆς ἐπαύλεως ἐπυνθάνετο, πῶς ἔχοιεν. Αἱ δὲ, ὑποτυχοῦσαι, Καλῶς, ἔφησαν, ἔάν σὺ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγῆς. (1).

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ τοὺς φρονίμους οὐ λανθάνουσι, καὶ μάλιστα ὑποκρίνωνται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ὅρνις ποτὲ ἠσθένει. Αἴλουρος δὲ προκύψας ἔφη, Πῶς ἔχεις; εἰ χρῆζεις τινός, ἐγὼ σοὶ δώσω· μόνον ὑγίαινε. Ἡ δὲ ἔφη, Ἐάν ἀπέλθῃς αὐτὸς τῶν ὧδε, ἐγὼ σοὶ λέγω, οὐδαμῶς ἀποθνήξω.

Ὁ μῦθος ἐλέγχει τοὺς λέγοντας φιλεῖν θολίως καὶ μετὰ ὑποκρίσεως.

Α Λ Λ Ω Σ.

Κάμνουσαν ὄρνιν εἶδεν αἴλουρος νόσῳ·
 Πρὸς ἣν ἔφησε, Πῶς ἔχεις τὰ τῆς νόσου;
 Τρέμουσα δ' εἶπεν, Εἰ παρέλθῃς μακρόθεν,
 Ζωὴν ὑπέλθω δορκάδων ὑπερτέραν.

Φυλάττεσθαι πολεμίων ὑπόκρισιν.

153. ΑΙΞ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

ΑΪΓΑ καὶ ὄνον ἔτρεφέ τις. Ἡ δὲ αἶξ, φθονήσασα τῷ ὄνῳ διὰ

(1) Μνημονεύει τοῦ μύθου Πλούταρχος (Περὶ φιλαδέλφ. § 19):
 « Καθάπερ οὖν ἡ Αἰσώπειος ἀλεκτορίς πρὸς τὴν αἴλουρον, ὡς δὴ κατ' ἔννοιαν, αὐτῆς νοσοῦσης, ὅπως ἔχει, πυνθανομένην. Καλῶς, εἶπεν, » ἂν σὺ ἀποσῆς. »

τὸ περισσὸν τῆς τροφῆς, ἔλεγεν ὡς Ἄπειρα κολάζῃ, ποτὲ μὲν ἀλήθων, ποτὲ δὲ ἀχθοφορῶν· καὶ συνεβούλευεν ἐπιληπτον ἑαυτὸν ποιῆσαι, [καὶ] καταπεσεῖν ἐν τινὶ βόθρῳ, καὶ ἀναπαύσεως τυχεῖν. Ὁ δὲ, πιτεύσας καὶ πεσὼν, συνετρίβη. Ὁ δὲ δεσπότης, τὸν ἰατρὸν καλέσας, ᾗτει βοθηεῖν. Ὁ δὲ αἰγὸς πνεύμονα ἐγχυματίσαι ἔλεγεν αὐτῷ, καὶ τῆς ὑγείας τυχεῖν. Τὴν δὲ αἶγα Φύσαντες, τὸν ὄνον ἰάτρευον.

Ὅτι ὅσους κ.θ' ἑτέρου δόλια μηχανᾶται, ἑαυτοῦ γίνεται τῶν κακῶν ἀρχηγός.

154. ΑΛΙΕΥΣ.

ΑΛΙΕΥΣ, τὸ πρὸς ἄγραν δίκτυον ἐκ τῆς θαλάσσης ἐκβαλὼν, τῶν μὲν μεγάλων ἰχθύων ἐγκρατῆς γέγονε, καὶ τούτους ἐν τῇ γῇ ἠπλωσεν· οἱ δὲ βραχύτεροι τῶν ἰχθύων διὰ τῶν τρυμαλιῶν διέδρασαν ἐν τῇ θαλάσσει.

Ὅτι εὐκόλος ἢ σωτηρία τοῖς μὴ μεγάλως εὐτυχοῦσι· τοὺς δὲ μεγάλους ὄντας τῇ θόξῃ σπανίως ἴδοις ἐκφεύγειν τὴν δίχην.

155. ΑΛΩΠΕΚΕΣ.

ΠΟΤΕ ἀλώπεκες ἐπὶ τὸν Μαιάνδρον ποταμὸν συνηθροίσθησαν, πιεῖν ἐξ αὐτοῦ θέλουσαι. Διὰ δὲ τὸ ροιζηθὸν φέρεσθαι τὸ ὕδωρ, ἀλλήλας προτρεπόμεναι, οὐκ ἐτόλμων εἰσελθεῖν. Μιᾶς δὲ αὐτῶν διεξιούσης, ἐπὶ τῷ εὐτελίξειν τὰς λοιπὰς, καὶ δειλίαν καταγελώσης, ἑαυτὴν ὡς γενναιοτέραν προκρίνασα, Φαρσαλέως εἰς τὸ ὕδωρ ἐπήδησε. Τοῦ δὲ ρεύματος ταύτην εἰς μέσον κατασύρατος, καὶ τῶν λοιπῶν, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἐσηκνυῶν, πρὸς αὐτὴν εἶπον, Μὴ ἐάσης ἡμᾶς, ἀλλὰ σραφεῖσα ὑπόδειξον τὴν εἴσοδον, δι' ἧς ἀκινδύνως δυνησόμεθα πιεῖν. Ἐκείνη ἀπαγομένη ἔλεγεν, Ἀπόκρισιν ἔχω εἰς Μίλητον, καὶ ταύτην ἐκεῖσε ἀποκομίσει βούλομαι· ἐν δὲ τῷ ἐπανιέναι με, ὑποδείξω ὑμῖν.

Πρὸς τοὺς κατὰ ἀλαζονείαν ἑαυτοῖς κίνδυνον ἐπιφέροντας.

156. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΒΟΤΡΥΣ.

ΒΟΤΡΥΑΣ πεπείρους ἀλώπηξ κρεμαμένους ἰδοῦσα, τούτους ἐπειράτο καταφαγεῖν. Πολλὰ δὲ καμουσα, καὶ μὴ δυνηθεῖσα ψαῦσαι, τὴν λύπην παραμυθουμένη, ἔλεγεν, Ὅμφακες ἔτι εἰσὶν (1).

Ὅτι τοὺς δι' ἀδυναμίαν τινὸς ἀποτυγχάνοντας πράγματος, καὶ θελοντας τοῦτο διὰ ψεύδους καλύψαι, ἐλέγχει ὁ μῦθος.

ΑΛΛΩΣ.

Κερδῶ βότρυον βλέπουσα μακρὰς ἀμπέλου,
 Πρὸς ὕψος ἤρτο, καὶ καμουσα πολλάκις
 Ἐλεῖν ἀπέειπε. Πρὸς δ' ἑαυτὴν ταῦτ' ἔφη·
 Μὴ κάμνε· ῥάγες ὀμφακίζουσιν μάλα.

Πρὸς τοὺς ποιῶντας τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν.

157. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

ΑΛΩΠΗΞ, εἰς ἀγέλην προβάτων εἰσελθοῦσα θηλαζόντων, ἀρνὸν ἀναλαβομένη, προσεποιεῖτο καταφιλεῖν. Ἐρωτηθεῖσα δὲ ὑπὸ κυνός, Τί τοῦτο ποιεῖς; Τιθηνοῦμαι αὐτόν, ἔφη, καὶ προσπαίζω. Καὶ ὁ κύων, ἔφη, Καὶ νῦν, ἐὰν μὴ ἀφῆς τὸ ἀρνίον ἀφ' ἑαυτῆς, τὰ κυνῶν σοι προσοίσω.

Ὁ λόγος εὐκαιρὸς πρὸς ἄνδρα ῥαδιουργὸν καὶ κλέπτην.

(1) Εἰς τοῦτον ἀναφέρουσι καὶ τὰ παρά τῳ Σουίδα (λέξ. Αἰώρα) συντιθέμεντες τοῖς παρά τῳ Ἐτυμολόγῳ (λέξ. Ὅμφαξ), καὶ διορθοῦντες ταυτί,

Ὡς δ' οὐκ ἐφικνεῖτ', ἀλλ' ἔκαμνε πηδῶσα,
 Οὐδὲν κρεμασῆς σχοῦσα πλεῖον αἰώρας,
 Παρῆλθεν οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην·
 Ὅμφαξ ὁ βότρυς, οὐ πέπειρος, ὡς ὤμην.

158. ΑΛΩΠΗΞ ΛΙΜΩΤΤΟΥΣΑ.

ΑΛΩΠΗΞ λιμώττουσα, ὡς ἐθεάσατο ἐπὶ τινος ὄρυός κοι-
λώματος ἄρτον καὶ κρέα, ὑπὸ τινων ποιμένων καταλειμμένα,
ταῦτα εἰσελθοῦσα κατέφαγεν. Ἐξογκωθεῖσα δὲ τὴν γαστέρα,
ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο ἐξελθεῖν, ἐσέναζε καὶ ὠλοφύρετο. Ἐτέρα δὲ
ἀλώπηξ, τὴν ὁδὸν παριοῦσα, ὡς ἤκουσεν αὐτῆς τὸν συναγμὸν,
προσελθοῦσα ἐπυρθάνετο τὴν αἰτίαν. Μαθοῦσα δὲ τὰ γεγενη-
μένα, ἔφη πρὸς αὐτήν· Ἄλλὰ μενητέον ἐνταῦθα, ἕως ἂν τοι-
αύτη γένη, ὅποια οὔσα εἰσῆλθες, καὶ οὕτω ῥαδίως ἐξελεύση.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων χρόνος διαλύει.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἀλώπηξ, λιμώττουσα, ἐν πήρᾳ βοσκοῦ ἐθεάσατο κρέα καὶ
ἄρτον (1), ἐπὶ τινὰ καλύβην ὑπ' αὐτοῦ καταλειφθέντα. Καὶ εἰσελ-
θοῦσα διὰ σενωτάτης ὀπῆς, ἔφαγεν αὐτῶν ἠδέως. Ἐξογκωθεῖσα
δὲ, καὶ μὴ δυναμένη ἐξελθεῖν τῆς καλύβης, ἔσενε καὶ ὠλοφύρετο.
Ἐτέρα δὲ ἀλώπηξ διερχομένη ἐπυρθάνετο κ. τ. λ.

Α Λ Λ Ω Σ.

Εἰσδῦσα κερθῶ πρὸς ὄρυός κοίλης βάθος,
Εὔρισκε δαῖτα ποιμένος· καὶ δὴ φάγειν,
Ὡς μὴ προκύπτειν ἐκ πάχους. Εἶπεν δὲ τις,
Θέλεις προσελθεῖν, ὥσπερ εἰσῆλθες, γενοῦ.

Τὰ ὀλέθρια πάθη ζημίαις ἴσαις θεραπεύονται.

(1) Ἀποσπασμάτιον παρὰ τῷ Σουίδα (λέξ. Γ' ὠγαλέον),

Ἐν τῇδ' ἔκειτο ῥωγὰς αἰπέλων πήρα,
Ἄρτων ἐώλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης.

159. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΠΑΡΔΑΛΙΣ.

ΑΛΩΠΗΞ καὶ πάρδαλις περὶ κάλλους ἤριζον. Τῆς δὲ παρδαλεως παρ' ἑκάστα τὴν τοῦ σώματος ποικιλίαν προβαλλομένης, ἡ ἀλώπηξ ὑποτυχοῦσα, εἶπε, Πόσον ἐγὼ καλλίων ὑπάρχω, ἧτις οὐ τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν πεποιίκιμαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοῦ σωματικοῦ κάλλους ἀμείνων ἐστὶν ὁ τῆς ψυχῆς κόσμος.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

Ἀλώπηξ, περὶ ποικιλίας δικαζομένη πρὸς τὴν πάρδαλιν, ὡς ἐκεῖνη τὸ σῶμα καὶ τὴν ἐπιφάνειαν εὐανθῆ καὶ κατάσκευτον ἐπεδείξατο, τῇ δὲ ἦν τὸ ξανθὸν αὐχμηρὸν, καὶ οὐχ ἠδὺ προσιδεῖν. Ἀλλ' ἐμοῦ τοι τὸ ἐντὸς, ἔφη, σκοπῶν, ὦ δικασά, ποικιλωτέραν με τῆσδε ὄψει, δηλοῦσα τὴν περὶ τὸ ἦθος εὐτροπίαν, ἐπὶ πολλὰ ταῖς χρείαις ἀμειβομένην.

Α Λ Λ Ω Σ (2).

Ἀλώπηξ, εἰς ἀγῶνα ποικιλίας κατασᾶσα πρὸς τὴν πάρδαλιν, ἠξίου τὰ ἐντὸς αὐτῆς καταμαθεῖν τὸν δικαστὴν ποικιλωτέραν γὰρ ἐκεῖθεν φανεῖσθαι.

Α Λ Λ Ω Σ (3).

Στικτὴ ποτε Πάρδαλις ἐκαυχᾶτο φορεῖν ἀπάντων ζώων ποικιλωτέραν δερρίν. Πρὸς ἣν ἡ ἀλώπηξ εἶπεν, Ἐγὼ σου τῆς δορᾶς κρείττονα καὶ ποικιλωτέραν γνώμην ἔχω.

(1) Ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Πότερον τὰ τῆς ψυχ. ἢ τὰ τοῦ σώμ. κ. τ. λ. § 2).

(2) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ (Ἐπτ. σοφ. συμποσ. § 12).

(3) Ἐκ τῆς τοῦ Τυρουίττου συλλογῆς.

160. ΑΝΔΡΟΦΟΝΟΣ.

ἈΝΘΡΩΠὸν τις ἀποκτείνας, ὑπὸ τῶν συγγενῶν ἐκείνου ἐδιώκετο. Γεγόμενος δὲ κατὰ τὸν Νεῖλον ποταμὸν, λύκου αὐτῷ ἀπαντήσαντος, φοβηθεὶς, ἀνέβη ἐπὶ τι δένδρον τῷ ποταμῷ παρακείμενον, κακεῖ ἐκρύπτετο. Θεασάμενος δὲ ἐνταῦθα δράκοντα κατ' αὐτοῦ αἰωρούμενον, ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν καθήκεν. Ἐν δὲ τῷ ποταμῷ κροκόδειλος αὐτὸν κατεβοινήσατο.

Τοῖς ἐναγέσι τῶν ἀνθρώπων οὔτε γῆς, οὔτε ἀέρος, οὔτε ὕδατος τριχείου ἀσφαλές ἐστιν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἀνθρωπὸς τις, φόνον ποιήσας, ἐδιώκετο ὑπὸ τῶν τοῦ φονευθέντος συγγενῶν. Γεγομένον δὲ αὐτοῦ κατὰ τὸν Νεῖλον ποταμὸν, λέοντα ἰδὼν καὶ φοβηθεὶς, ἀνῆλθεν εἰς δένδρον. Εὖρε δὲ δράκοντα ἐπάνω τοῦ δένδρου· καὶ τοῦτον φοβηθεὶς, ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν. Ἐν δὲ τῷ ποταμῷ κροκόδειλος κατέφαγεν αὐτόν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φονεῖς τῶν ἀνθρώπων, οὔτε γῆ, οὔτ' ἀήρ, οὔτε ὕδωρ, οὔτ' ἄλλος τόπος φυλάττει.

161. ΑΝΗΡ ΜΑΝΤΙΣ.

ΑΝΗΡ προσεδισθεὶς, πᾶν τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐφαπτόμενος ἔλεγε, ποιὸν ἐστίν. Καὶ δήποτε λυκιδέως αὐτῷ ἐπιδοθέντος, ψηλαφήσας καὶ ἀμφιγνοῶν, εἶπεν, Οὐκ οἶδα πότερον κυνός ἐστιν, ἢ ἀλώπεκος, ἢ τοιοῦτου ζώου γέννημα· τοῦτο μέντοι σαφῶς ἐπίσαμαι, ὅτι οὐκ ἐπιτήθειον τοῦτο τὸ ζῶον προβάτων ποιμνῆ συνιέναι.

Οὕτω τῶν πονηρῶν [ἢ] διάθεσις πολλάκις διὰ τοῦ σώματος φαίνεται.

162. ΑΝΗΡ ΜΕΣΟΠΟΛΙΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΑΙ.

ΑΝΗΡ μεσοπόλιος δύο ἐρωμένας εἶχεν ὧν ἡ μὲν μία νεᾶνις, ἡ δὲ ἄλλη πρεβύτις. Καὶ ἡ μὲν προβεβηκυῖα, αἰδουμένη νεωτέρῳ αὐτῆς πλησιάζειν διετελεῖ, καὶ εἶποτε πρὸς αὐτὸν παρεγένετο, τὰς μελαίνας αὐτοῦ τρίχας περιηρεῖτο. Ἡ δὲ νεωτέρα, ὑποσελλομένη γέροντα ἐρασὴν ἔχειν, τὰς πολιάς αὐτοῦ ἀπέσπα. Οὕτω συνέβη ὑπ' ἀμφοτέρων ἐν μέρει τιλλόμενον, φαλακρότερον γενέσθαι (1).

Οὕτως πανταχοῦ τὸ ἀνώμαλον βλαβερόν ἐστιν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἄνῆρ τις, μέσῃν ἔχων ἡβην, δύο ἔσχευ ἑταίρας, μίαν μὲν γραῦν, τὴν δὲ ἑτέραν νέαν. Τούτῳ ἡ μὲν γραῦς τὰς μελαίνας τρίχας ἔτιλλεν, ὡς γέροντα τοῦτον φέλουσα· ἡ δὲ νέα τὰς πολιάς, ἕως *ἀν* αὐτὸν φαλακρὸν ἐποίησαν, καὶ ὄνειδος ἀπάντων.

Ὅτι ἐλεεινός ἐστιν ὅς εἰς γυναικας ἐμπίπτει.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἐρωμένας δὴ εἶχεν ἀνὴρ μιξότριξ.
Χρόνῳ διενηνοχυῖαι πάντῃ καὶ τρόπῳ,
Ἡ μὲν μελαίνας, ἡ δὲ λευκάς ἐκφερον.
Ἐξ ὧν ψιλῶθεις πᾶσιν ὠράθη γέλως.

Πρὸς τοὺς εἰς δύο ἐναντία πράγματα ἑαυτοὺς ἐμβάλλοντας.

(1) Ἀποσπασμάτιον Βαβρίου ἐκ τοῦ Σουῖδα (λέξ. Ἐκάστου):

Τῶν οὖν τριχῶν ἐκάσθ' ἡ μὲν ἀκμαία
Ἐτίλλεν ἅς εὕρισκε λευκανθίζούσας.

163. ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΑΛΩΠΕΚΑ τις ἐχθρὰν ἔχων, ὡς βλάπτουσαν αὐτὸν, κρατήσας, καὶ θέλων ἐπὶ πολὺ τιμωρήσασθαι, συπτεῖα ἐλαίῳ βεβρεγμένα τῇ οὐρᾷ προσθήσας ὑφήψε. Ταύτην δὲ θαίμων εἰς τὰς ἀρούρας τοῦ βαλόντος ὠδήγει. Ἦν δὲ καιρὸς ἀμητοῦ. Ὁ δὲ ἠκολούθει θρηγῶν, μηδὲν θερίσας.

Ὅτι πρᾶον εἶναι χρὴ, καὶ μὴ ἀμέτρως θυμοῦσθαι. Ἐξ ὀργῆς γὰρ πολλάκις βλάβη γίνεται μεγάλη τοῖς δυσοργήτοις.

• 164. ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΔΙΞ.

ΠΕΡΔΙΚΑ τις θηρεύσας, ἤμελλε σφάζει. Ἡ δὲ ἰκέτευε λέγουσα, Ἐασόν με ζῆν' ἀντ' ἐμοῦ πολλὰς πέρδικας ἐγὼ σοι κυνηγήσω. Ὁ δὲ εἶπεν, Δι' αὐτὸ τοῦτο μᾶλλον σε θύσω, ὅτι τοὺς συνήθεις καὶ φίλους σοι ἐνεθρεῦσαι θέλεις.

Ὅτι ὁ κατὰ φίλων αὐτοῦ θολίως μηχανὴν συντιθεῖς, αὐτὸς ἐν ταῖς ἐνέθραις τῶν κινδύνων ἐμπεσεῖται.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

Ἄνθρωπος τις ἰξευτὴς κατέσχε τινὰ πέρδικα, καὶ εὐθύς αὐτὸν καταθῦσαι ἠθέλησεν. Ὁ δὲ πέρδιξ, τῆς ἰδίας ζωῆς ἀντεχόμενος, πρὸς τὸν ἰξευτὴν συνετίθετο, ὡς εἶ με τῶν δεσμῶν ἐλευθερώσεις, πολλοὺς πέρδικας ἐκμειλιξάμενος προσαγάγω σοι. Ὁ δὲ ἰξευτὴς, τῷ τούτου λόγῳ μᾶλλον μανεῖς, τοῦτον αὐτίκα ἀνήρηκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ὁ ἐτέρῳ παγίδα ἰσῶν, αὐτὸς ἐν αὐτῇ ὡς κακὸς ἐμπεσεῖται.

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. κς'.

165. ΑΡΚΤΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΑΡΚΤΟΣ τίς ποτε μεγάλως ἔκαυχᾶτο, ὡς φιλανθρωπότατον πάντων ἐς τῶν ζῶων. Φασὶ γὰρ ἄρκτον νεκρὸν μηδὲν βιβρώσκειν. Ἡ δὲ ἀλώπηξ ἀκούουσα ταῦτα ἐμειδίασε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀντέφη· Εἶδε τοὺς νεκροὺς ἤσθιες, καὶ μὴ τοὺς ζῶντας (1).

Ὁ μῦθος τοὺς πλεονέκτας, καὶ ἐν ὑποκρίσει βιοῦντας, ἐλέγχει.

166. ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ.

ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ, ἐξιὼν ἐκάστην ἑσπέραν, ἔθος εἶχε τοὺς ἀσέρας ἐπισκοπεῖν. Καὶ δὴ ποτε περιῶν εἰς τὸ προάσειον, καὶ τὸν νοῦν ὄλον ἔχων πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἐξέλαθε καταπεσὼν εἰς *τὸ* φρέαρ. Ὀδυρομένου δὲ αὐτοῦ καὶ βοῶντος, παριῶν τις, ὡς ἤκουσε τοῦ στεναγμοῦ, προσελθὼν καὶ μαθὼν τὰ συμβεβηκότα, ἔφη πρὸς αὐτὸν, Ὡ σὺ, ἐν οὐρανῷ βλέπειν πειρώμενος, τὰ ἐπὶ τῆς γῆς οὐκ ὄρας (2) ;

Πρὸς τοὺς παραδόξως ἀλαζονευομένους, καὶ μηδὲ τὰ κοινὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτελεῖν δυναμένους.

(1) Τῷ μύθῳ τῷδε προσήκειν ἐσημειώσαντο τὸ παρά τῷ Σουίδῳ (λέξ. Ἄρκος),

Ἄρκος φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτύπως ἤσχει.

(2) Ἐκ τοῦ Θαλῆ τῷ φιλοσόφῳ συμβάντος ἔοικεν ὁ μῦθος πεπλάσθαι. Ἐκείνου γὰρ, ὡς φησι Πλάτων (Θεαιτήτ. σελ. 174), « Ἀστρονομούντα, » καὶ ἄνω βλέποντα, πεσόντα εἰς φρέαρ, Θραττά τις, ἐμμελής καὶ » χαρίεσσα Σαραπαινίς, ἀποσκῶψαι λέγεται, ὡς τὰ μὲν ἐν οὐρανῷ » προθυμοῖτο εἰδέναι, τὰ δ' ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ παρά πόδας λαυ- » θάνοι αὐτόν. » Μνημονεύει τούτου καὶ Διογένης ὁ Λαέρτιος (Λ, 34)· « Λέγεται δ' ἀγόμενος ὑπὸ γράδος ἐκ τῆς οἰκίας, ἵνα τὰ ἄστρα

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἄστροις περισκοπῶν τις ἀσεροσκόπος,
Πίπτει λεληθῶς εἰς φρέαρ. Τυχῶν δέ τις
Ὀδοιπόρος σέβοντι, ταῦτ' ἔφη λέγων,
Νοῦν θεῖς ἄνω, βελτιστε, τὴν γῆν οὐ βλέπεις;

Ὅτι πολλοὶ τὰ ἐνεσῶτα μὴ γινώσκοντες, τὰ μέλλοντα καυχῶνται γινώσκειν.

167. ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ, λυπούμενοι περὶ τῆς ἐαυτῶν ἀναρχίας, πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς τὸν Δία, βασιλέα αὐτοῖς παρασχεῖν. Ὁ δὲ, συνιδὼν αὐτῶν τὴν εὐθύθειαν, ξύλον εἰς τὴν λίμνην καθῆκεν. Καὶ οἱ βάτραχοι, τὸ μὲν πρῶτον καταπλαγέντες τὸν ψόφον, εἰς τὰ βάθη τῆς λίμνης ἔδυσαν ὕψερον δὲ, ὡς ἀκίνητον ἦν τὸ ξύλον, ἀναδύντες εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἤλθον, ὡς καὶ ἐπιβαίνοντες αὐτῷ ἐπικαθέζεσθαι. Ἀναξιοπαθοῦντες δὲ τοιοῦτον ἔχειν βασιλέα, ἤκον ἐκ δευτέρου πρὸς τὸν Δία, καὶ τοῦτον παρεκάλουν ἀλλάξαι αὐτοῖς τὸν ἀρχηγόν· τὸν γὰρ πρῶτον λίαν εἶναι νωχελῆ καὶ ἀδόκιμον. Ὁ δὲ Ζεὺς, ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν, ὕδρον αὐτοῖς ἔπεμψεν, ὑφ' οὗ συλλαμβανόμενοι κατησθίουτο.

Ὁ λόγος δηλοῖ * τὸ * ἄμεινον εἶναι εὐθύθεις ἄρχοντας ἔχειν καὶ ἐπεικειῖς, ἢ ταρακτικούς καὶ κακούργους.

Α Λ Λ Ω Σ.

Βάτραχοι, λυπούμενοι ἐπὶ τῇ αὐτῶν ἀναρχία, πρέσβεις ἔπεμ-

» κατανόησι, εἰς βόθρον ἐμπεσεῖν· καὶ αὐτῷ ἀνοιμώξαντι φάναι τὴν
» γραῦν, Σὺ γάρ, ὦ Θαλῆ, τὰ ἐν ποσίν οὐ δυνάμενος ἰδεῖν, τὰ ἐπὶ
» τοῦ οὐρανοῦ οἶε γινώσσεσθαι; »

ψαν, ἰκετεύοντες τὸν Δία, ὅπως αὐτοῖς βασιλέα παράσχοι. Ὁ δὲ, συνιδῶν αὐτῶν τὴν εὐήθειαν, ξύλον ἔπηξε μέσον τῆς λίμνης. Συσελλόμενοι δὲ τῷ φόβῳ οἱ βάτραχοι, εἰς τὰ βάθη κατέδυον. Χρόνου δὲ πολλοῦ παρωχηκότος, ὡς ἐώρων τὸ ξύλον ἀκίνητον, ἀπεβάλοντο τὸν φόβον, καὶ τοσοῦτον κατεφρόνησαν αὐτοῦ, ὡς ἐπιθαίνειν καὶ ἐπικαθέζεσθαι τούτῳ. Μὴ ἀξιοῦντες δ' αὐτὸ ἔχειν βασιλέα, ἐκ δευτέρου ἦλθον εἰς τὸν Δία, καὶ παρεκάλουν ἀλλάξαι αὐτόν. Τότε δέδωκεν αὐτοῖς βασιλέα ἔγχελυν. Ἰδόντες δὲ αὐτοῦ τὴν εὐήθειαν, οὐ κατέδεξαντο αὐτόν. Ἦλθον οὖν ἐκ τρίτου πρὸς τὸν Δία, καὶ παρεκάλουν, ὅπως καὶ τοῦτον ἀλλάξῃ. Ὁ δὲ Ζεὺς, ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν, ὕδραν ἔπεμψεν ἥτις, ἓνα καθ' ἓνα, τῶν βατράχων ἤσθιεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄμεινόν ἐστι θεῶ πείθεσθαι, καὶ μὴ πονηροῦς ἔχειν ἄρχοντας καὶ ταραχοποιούς.

Α Λ Λ Ω Σ.

Βατράχων ποτὲ πολεμουμένων, ἐξήτησαντο τὸν Δία ἐπιδοῦναι αὐτοῖς ἀνακτα καὶ ἄρχοντα κατέχειν. Ὁ δὲ ἔρριψε μέσον τῆς λίμνης ξύλον ὃ κατιδόντες σιγὴν βάτραχοι ἔσχον, ὡς ἐλπίζοντες αὐτὸ ἀνακτα εἶναι. Χρόνου δὲ πολλοῦ παραδεδηκότος, ἤδη κατεφρόνησαν οἱ βάτραχοι τοῦ ξύλου, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ ἀκίνητον. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐξήτοῦντο τὸν Δία, ἵνα δώσῃ αὐτοῖς ἕτερον ἀνακτα. Ὁ δὲ, ἐμμανῆς γενόμενος, αὐτίκα ἐπιδέδωκε τὴν ὕδραν τοῖς βατράχοις.

168. ΒΟΕΣ ΚΑΙ ΑΞΟΝΕΣ.

ΒΟΕΣ ἄμαξαν εἰλικον. Τοῦ δὲ ἄξονος τρίζοντος, ἐπιστραφέντες ἔφησαν πρὸς αὐτόν, ὦ οὔτος, ὅλον τὸ βᾶρος ἡμῶν φερόντων, σὺ τί κραυγάζεις;

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, ἐτέρων μοχθούντων, ἑαυτοῖς βᾶρος προσποιοῦνται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Βόες ἀμαξάν εἶλον μεγίστην πολλοί. Ἡ δὲ ἐπεβόα, κράζουσα
μεγάλως. Ὁ δὲ βοηλάτης πρὸς αὐτὴν ταῦτα λέγει, ὦ θρασυ-
στάτου κτήμα κακῶν πραγμάτων, ἵνα τί σὺ κατακράζεις, τῶν
καθελκόντων σε βοῶν σιωπώντων ;

Οὕτως ἔνιοι, ἐτέρων μοχθούτων, αὐτοὶ προσποιούνται πονεῖν.

169. ΓΑΛΗ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

ΓΑΛῆ ἠράσθη τινὸς νεανίσκου εὐπρεποῦς, καὶ ἠῦξάτο τῇ
Ἀφροδίτῃ, ὅπως αὐτὴν μεταμορφώσῃ εἰς γυναῖκα. Καὶ δὴ ἐλε-
ήσασα αὐτὴν ἡ Θεὸς, μετεποιήσατο αὐτὴν εἰς κόρην εὐειδῆ.
Ἐρασθεῖς οὖν ὁ νεανίσκος τοῦ κάλλους αὐτῆς, οἴκαδε αὐτὴν
ἀπήγαγε. Καθεζομένην δὲ αὐτῶν ἐν τῷ θαλάμῳ, ἡ Ἀφροδίτη
γυῶναι βουλομένη, εἰ μεταβαλοῦσα ἡ γαλῆ τὸ σῶμα καὶ τὸν τρό-
πον μετέβαλεν, μῦν εἰς τὸ μέσον καθῆκεν. Ἡ δὲ, ἐπιλαθομένη
τῶν παρόντων, ἀναστᾶσα ἀπὸ τῆς κοίτης τὸν μῦν ἐδίωκε, κατα-
φαγεῖν θέλουσα. Ἀγανακτήσασα δὲ ἡ Θεὸς πάλιν εἰς τὴν ἰδίαν
ἀποκατέστησε φύσιν (1).

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φύσει πονηροὶ, καὶ τὸν τρόπον ἀλλά-
ξωσι, τὴν φύσιν οὐ μεταβάλλουσιν.

(1) Προσίδει ἕκ τε τοῦ Ἰουλιανοῦ (Ἐπιστολ. νθ') καὶ τοῦ Σουίδα
(λέξ. Βαθύσρωτος) τὰ ἐξῆς,

Γαλῆ ποτ' ἀνδρὸς εὐπρεποῦς ἐρασθεῖσα
..... τόνδε, τῆς βαθύσρωτου
Καταβάσα κοίτης ἐπεδίωκεν ἡ νύμφη.

Εἰς τοῦτόν φασι τὸν μῦθον ἀνενεκτέον καὶ ἕτερον παρά τῷ Σουίδα
(λέξ. Ἐν τῷ μέρει) ἀποσπασμάτιον Βαβρίου, διορθωθῆν οὕτως,

ἰδὼν δ' ἐκεῖνος (ἐν μέρει γὰρ ἠλώκει),
Γαμεῖν ἔμελλεν.

ΑΙΣΩΠΟΥ

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἄνῆρ γαλῆν γυναῖκα πρὸς δόμους ἄγει.
 Παρῆν δὲ Κύπρις· εἰς ἑορτὴν τοῦ γάμου.
 Νύμφη δὲ μῦν βλέψασα, συντόνω τάχει
 Δίωκε τοῦτον, μὴ τραπεῖσα τὴν φύσιν.
 Ὅτι τὸ ἐκ φύσεως ὄν οὐ μετατρέπεται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Γαλῆν καθίζει μῦθος εἴσω πασάδος.
 Νύμφη γὰρ εἶχε, νυμφικῶς ἐσαλμένη,
 Ἔδνα, κρότους, γέλωτας· ἦν λαμπρὸς γάμος.
 Ἡ δ' ὡς ἴδεν μῦν, ἦν γαλῆ· φανέντι γὰρ
 Ἐπιδραμοῦσα δεῖπνον εἶχεν, οὐ γάμον.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ὡσπερ που γράφει τὴν γαλῆν ὁ Αἴσωπος ἐν μύθοις
 Μεταπεσεῖν εἰς γύναιον τῇ πρὸς Θεοῦς αἰτήσει.
 Τῇ νυμφικῇ πασάδι δὲ νύμφην ἐγκαθημένην
 Τὴν φύσιν δεῖξαι τὴν αὐτῆς, γαλῆς, οὐ γυναικὸς δέ.
 Μυὸς φανέντος γὰρ ἐκεῖ, λιπούσα τὴν πασάδα,
 Ὅλη τε τοῦ θηρεύματος ἐκείνου γενομένη,
 Ἐδειξε πᾶσιν ἑαυτὴν γαλῆν, ἀλλ' οὐ γυναῖκα.

170. ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΟΦΙΣ.

ΓΕΩΡΓΟΣ, χειμῶνος ὥρα, ὄφιν εὐρὸν ὑπὸ κρύου πεπη-
 γότα, τοῦτον λαβὼν, ὑπὸ κόλπου κατέθετο. Θερμανθεὶς δὲ
 ἐκεῖνος, καὶ ἀναλαβὼν τὴν ἰδίαν φύσιν, ἐπληξε τὸν εὐεργέτην.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀμετάθετοί εἰσιν αἱ πονηρίαι, καὶ φιλανθρω-
 πεύωνται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἐθαλπέ τις γεωργὸς ἐν κόλποις ὄφιν,
 Ὄρα κρύους. Ἐπεὶ δὲ θέρμης ἤσθετο,
 Ἐπληξε τὸν θαλψαντα, κᾶκτεινε τάχος.
 Στένων δ' ὁ πληχθεὶς, τόνδε τὸν σίχον ἔφη·
 Δίκαια πάσχω, τὸν πονηρὸν οἰκτεῖρας.

Οὕτω κακοὶ ποιοῦσι τοὺς εὐεργέτας.

171. ΓΕΩΡΓΟΥ ΠΑΙΔΕΣ.

ΓΕΩΡΓΟῦ παῖδες ἐσασιάζον. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτῶν, παραινῶν αὐτοὺς οὐκ ἠδύνατο πείσαι. Καὶ δὴ, καθημένων αὐτῶν, προσέταξε δέσμην ῥάβδων αὐτῶ κομίσει. Ἐνεγκόντων δὲ, λαβὼν τὰς ῥάβδους, ἔδησεν αὐτὰς δέσμην μίαν· καὶ ἐκέλευσεν ἐνὶ ἐκάσῳ λαβεῖν καὶ συνθλάσαι τὴν δέσμην. Οἱ δὲ, δοκιμάσαντες οὐκ ἠδυνήθησαν. Ὑστερον δὲ, λύσας αὐτὰς, δέδωκεν ἀνά μίαν κλάσαι. Οἱ δὲ διὰ τάχος εὐκόλως τοῦτο ἐποίησαν. Τότε λέγει ὁ πατὴρ αὐτῶν, Οὕτω καὶ ὑμεῖς, τέκνα μου, ἐὰν ὁμοφρονού-
 τεσ μένητε, ἀκατάγνωστοι καὶ ἀχείρωτοι ἔσεσθε τοῖς ἐχθροῖς· ἐὰν δὲ μένητε σασιάζοντες καὶ φιλονεικούντες, εὐχερῶς εὐάλω-
 τοι ἔσεσθε τοῖς ἐχθροῖς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοσοῦτόν ἐστιν ἰσχυροτέρα ἢ ὁμόνοια, ὅσον εὐκαταφρόνητος ἢ διάσασις.

172. ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΠΕΛΑΡΓΟΣ.

ΑΡΟΥΡῆ παγίδα γεωργὸς ἔστησε. Θηρεύσας δὲ γεράνους, τοὺς τὸν σπόρον φθείροντας, σὺν αὐτοῖς καὶ πελαργὸν εἰλήφει. Ὁ δὲ, χωλεύων, ἰκέτευεν ἀφεθῆναι, λέγων· Οὐ γὰρ εἰμι γέρανος,

πελαργὸς εἰμί, εὐσεβέστατον ζῶον, ὅς τιμῶ τὸν πατέρα, καὶ δουλεύω· ἴδε καὶ τὴν χροιάν, ὡς οὐχ ὁμοία. Ὁ δὲ ἔφη, Οὐκ οἶδα τί λέγεις· ἐγὼ σὺν οἷς εἴληφά σε, μετ' αὐτῶν καὶ ἀπολέσω (1).

Ὅτι καλὸν ἐστὶ φεύγειν, καὶ μὴ συγκοινωνεῖν ἀνδράσι κακοῖς, μήπως κινδύνοις σὺν αὐτοῖς ἐμπέσῃς.

Α Λ Λ Ω Σ.

Γεωργὸν ἠδίκουν οἱ γέρανοι, τὰ καταβαλλόμενα τῇ γῇ προ-
αρπάζοντες σπέρματα. Πελαργὸς δὲ τις τοῖς γεράνοις συνῆν,
τῆς μὲν διατριβῆς κοινωνῶν, τῆς δὲ βλάβης οὐ μετασχών.
Ἀπειπῶν δὲ τὴν βλάβην ὁ γεωργός, βρόχους σησάμενος μετὰ
τῶν γεράνων εἴλε τὸν πελαργόν· καὶ δίκην ὑπεῖχεν ὧν οὐδὲν
προηδίκηκεν.

Ὁ συνὼν πονηροῖς τὴν αὐτὴν αὐτοῖς ὑποσῆσεται δίκην.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἐθνεὶ γεράνων πῆξέ τις σπορεὺς πάγην·
Μεθ' ὧν πελαργὸν εἴλεν· ὅς θρήνει μέγα.
Ἐφη δ' ἀροτρεὺς, ὡς Φίλος μὲν εἶ σύ μοι·
Ἄλλ' ἢ πάγη λαβοῦσα, σὺν κακοῖς ἔχει (1).

Πρὸς φίλον τινὸς ἐνούμενον τοῖς ἐχθροῖς τοῦ φίλου αὐτοῦ.

(1) Τούτῳ προσήκει καὶ τὰ παρὰ τῷ Σουῖδα ἐκ τοῦ Βαβρίου ἀπο-
σπασμάτια· τό τε (λέξ. Νεὸς),

Καί τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νεὸν σπεύρας,
Φύλασσεν ἐσῶς.

καὶ τὸ (λέξ. Πυρίνω),

Γέρανοι γεωργοῦ κατενέμοντο τὴν χώραν,
Ἐσπαρμένην νεωσὶ πυρίνω σίτῳ.

173. ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΦΥΤΟΝ.

ΦΥΤΟΝ ἦν εἰς γεωργοῦ - χώραν, καρπὸν μὴ φέρον· ἀλλὰ μόνον σρουθῶν καὶ τεττίγων κελαδούντων ἦν καταφυγή. Ὁ δὲ γεωργὸς ὡς ἄκαρπον ἐκτέμνειν ἤμελλε. Καὶ δὴ τὸν πέλεκυν λαβὼν, ἐπέφερε τὴν πληγὴν. Οἱ δὲ τέττιγες καὶ οἱ σρουθοὶ ἰκέτευον τὴν καταφυγὴν αὐτῶν μὴ ἐκκόψαι, ἀλλ' ἐᾶσαι, ὥστε ἄδειν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸν γεωργὸν τέρπειν. Ὁ δὲ, μηδὲν αὐτῶν φροντίσας, καὶ δευτέραν πληγὴν καὶ τρίτην ἐπέφερε. Ὡς δὲ ἐκοίλανε τὸ δένδρον, σμήνος μελισσῶν καὶ μέλι εὔρε. Γευσάμενος δὲ, τὸν πέλεκυν ἔρριψε, καὶ τὸ φυτὸν ἐτίμα ὡς ἱερόν, καὶ ἐπεμελεῖτο.

Ὅτι οὐ τοσοῦτον οἱ ἄνθρωποι φύσει [τὸ] δίκαιον ἀγαπῶσι καὶ τιμῶσιν, ὅσον τὸ κερδαλέον ἐπιδιώκουσιν.

174. ΔΑΜΑΛΙΣ ΚΑΙ ΒΟΥΣ.

ΔΑΜΑΛΙΣ βοῦν ὀρῶσα, ἐταλάνιζεν ἐργαζόμενον, ἐπὶ τῷ κόπῳ. Ἐπειδὴ δὲ ἑορτὴ κατέλαβε, τὸν βοῦν λύσαντες, τὴν δάμαλιν ἐκράτησαν τοῦ σφᾶξαι. Ἰδὼν δὲ ὁ βοῦς ἐμειδίασε, καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν, ὦ δάμαλις, διὰ τοῦτο ἤργεις, ἵνα ἄρτι σφαγῆς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸν ἀργοῦντα κίνδυνος μένει.

Α Λ Λ Ω Σ.

Δάμαλις ἀγύμναστος βοῦν ἀροτριῶντα ἐταλάνιζε τοῦ κόπου, λέγουσα, ὦ, πόσα κάμνεις καὶ ταλαιπωρεῖς; Ὁ δὲ βοῦς ἐσίγα, καὶ τὴν αὐλακα ἔτεμνεν. Ἐπεὶ δὲ οἱ ἀγρόται τοῖς θεοῖς ἤθελον θύειν, ὁ μὲν γέρων βοῦς ἀποζευχθεὶς εἰς νομὴν ἀπελύθη· ὁ δὲ μόσχος σχοινίῳ εἴλκετο ἐπὶ τὸ τυθῆναι. Ὁ δὲ

βουῖς εἶπεν αὐτῷ, Εἰς τοῦτο μὴ κάμνων ἐτηρήθης· καὶ σου τὸν τράχηλον μάχαιρα, καὶ οὐχὶ ζυγὸς τρίψει (1).

Ὅτι τῷ πονοῦντι ἔπαινος πρόσσεσι, τῷ δ' ἀργῷ κίνδυνος.

175. ΔΕΙΛΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ ΔΡΥΟΤΟΜΟΣ.

Λέοντος τινος ἴχνη ἐζήτει κυνηγός. Δρυοτόμον δὲ ἐρωτήσας, εἰ εἶδεν ἴχνη λέοντος, καὶ ποῦ κοιτάζει, ἔφη, Καὶ αὐτὸν τὸν λέοντα ἤδη σοι δείξω. Ὁ δὲ, ὠχριάσας ἐκ τοῦ φόβου, καὶ τοὺς ὀδόντας συγκρούων (2), εἶπεν· Ἰχνη μόνον ζητῶ, οὐχὶ αὐτὸν τὸν λέοντα.

Ὅτι τοὺς θρασεῖς καὶ δειλοὺς ὁ λόγος ἐλέγχει, τοὺς τολμηροὺς ἐν τοῖς λόγοις μόνοις, καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἔργοις.

Α Λ Λ Ω Σ.

Δειλὸς κύννηγός πρὸς τιν' εἶπε ποιμένα,
 Εἴ που λέοντος εἶδες ἴχνη, μοι φράσον.
 Σοὶ τοῦτον, εἶπεν, εἰ θέλεις δείξω πέλας.
 Ἰχνοὺς, κυνηγὸς εἶπεν, οὐ ζητῶ πλέον.

Πρὸς ἀνθρώπους θρασεῖς πρὸς λόγους, καὶ πρὸς ἔργα δειλοὺς.

(1) Εἰς τοῦτον ἀνήκει τὸν μῦθον τὸ παρά τῷ Σουίδα (λέξ. Ὀτλος),

Τάλας, ἐφώνει, μόχθου οἶον ὀτλεύεις.

(2) Σουίδα (λέξ. Γομφίους),

Ὁ δ', ὠχριάσας, γομφίους τε συγκρούσας,
 Μὴ μοι χαρίζου, φησὶν.

176. ΔΕΛΦΑΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΟΝΩ τίς ἐπιθείς αἶγα καὶ πρόβατον καὶ δέλφακα, ἤλαυνεν εἰς ἄστυ. Τοῦ δὲ δέλφακος παρ' ὄλην τὴν ὁδὸν κεκραγὸτος, ἀλώπηξ ἀκούσασα ἐπυθάνετο τὴν αἰτίαν, δι' ἣν, τῶν λοιπῶν μεθ' ἡσυχίας φερομένων, μόνος αὐτὸς βοᾷ. Ὑποτυχῶν δὲ εἶπεν, Ἄλλ' ἔγωγε οὐ μάτην ὀδύρομαι. Οἶδα γάρ, ὅτι τοῦ μὲν προβάτου, ἔριά τε καὶ γάλα παρεχομένου, ὁ δεσπότης ἀπέχεται, ὁμοίως δὲ καὶ τῆς αἰγῆς, διὰ τοὺς τυρούς καὶ τοὺς ἐρίφους· ἐμοὶ δὲ οὐκ ἔχων εἰς ἄλλο τι χρῆσασθαι, πάντως μὲ θύσει (1).

Οὐ μεμπτέοι εἰσὶν οἱ ἑαυτοὺς ἀποκλαίοντες, προορώμενοι τὰς μελλούσας αὐτοῖς ἐπέρχουσαι συμφοράς.

Α Δ Λ Ω Σ.

Ἐξ ἀγροῦ τις ἤγρευσε σὺν, αἶγα, καὶ πρόβατον· ὄνος δὲ πάντα ἤγευ εἰς ἄστυ. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα καθῆσο σιγῇ· μόνη δὲ ἡ ὕς μεγέθει βοῆς παρηνώχλει τὸν ἄγοντα. Καὶ οὗτος πρὸς αὐτήν, Τί δῆτα, ἔφη, κομιδὴν ἡσυχον ἅμα τοῖς ἄλλοις οὐ ποιῆ; Ὅτι γάλακτος μὲν ἔνεκεν αἰξ, ἐρίων δὲ χάριν ἄγεται πρόβατον, ἐγὼ δὲ σφαγῆς, προσεῖπεν ἡ σὺς.

Οἶδε τὴν πρόφασιν ἕκαστος τὴν ἰδίαν.

(1) Εἰς τοῦτον ἀναφέρεται τὸν μῦθον τὸ παρά Κλήμεντι τῷ Ἀλεξανδρεῖ (Στρωματ. Ζ, σελ. 718) « Ὁ Αἰσώπος οὐ κακῶς ἔφη, τοὺς ὕς » κεκραγῆναι μέγιστον· συνειδῆναι γὰρ αὐτοῖς οὐδὲν ἄλλο χρησίμοις » [οὔσιν] ὅθ' ἔλκονται, πλὴν εἰς θυσίαν. » Καὶ τὸ παρά τῷ Αἰλικυῷ (Ποικ. ἱστορ. Ι, ε, σελ. 124, ἐμ. ἐκδ.), « Φρύγιος οὗτος λόγος· ἔστι γὰρ » Αἰσώπου τοῦ Φρυγός. Τὴν ὕν, εἴαν τις ἀψηται αὐτῆς, βοᾷ, καὶ » μάλα γε εἰκότως· οὔτε γὰρ ἔρια ἔχει, οὔτε ἄλλο τι· καὶ ὄνειρο- » πολεῖ εὐθύς τὸν θάνατον, εἰδυῖα εἰς ὅ, τι τοῖς χρησομένοις λυ- » σιτελεῖ κ. τ. λ. »

177. ΔΕΛΦΙΝΕΣ ΚΑΙ ΚΑΡΙΣ.

ΔΕΛΦΙΝΕΣ καὶ φαλαιναι πρὸς ἀλλήλους ἐμάχοντο. Ἐπὶ πολὺ δὲ τῆς σάσεως αὐτῶν σφοδρυνομένης, καρίς ἀναδύσα, ἐπειράτο αὐτοὺς διαλύειν. Εἰς δὲ τις τῶν θελφίνων ὑποτυχῶν ἔφη πρὸς αὐτήν, ἀλλ' ἡμῖν αἰρετώτερόν ἐστιν ὑπ' ἀλλήλων διαφθαρῆναι, ἢ σοῦ διαλλάκτου τυχεῖν.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων, οὐδενὸς ἄξιοι ὄντες, ἂν ταραχῆς λάβωνται, δοκοῦσι τινὲς εἶναι.

178. ΔΗΜΑΔΗΣ Ο ΡΗΤΩΡ.

ΔΗΜΑΔΗΣ ὁ ρήτωρ, δημηγορῶν ποτε ἐν Ἀθήναις, ἐκείνων οὐ πάνυ αὐτῷ προσεχόντων, ἐδεήθη αὐτῶν, ὅπως ἐπιτρέψωσιν αὐτῷ μῦθον εἰπεῖν. Συγχωρησάντων δὲ αὐτῶν αὐτῷ, ἀρξάμενος ἔλεγε. « Δῆμητρα καὶ χελιδῶν καὶ ἔγγελος τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐβά- » διζον. Γενομένων δὲ αὐτῶν κατὰ τινα ποταμὸν, ἡ μὲν χελιδῶν ἔπη, ἡ δὲ ἔγγελος κατέδυ ». Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐσιώπησεν. Ἐρομένων δὲ αὐτῶν, Ἡ δὲ Δῆμητρα τί πέπονθεν; ἔφη, Κεχόλωται ὑμῖν, οἳ τινες τὰ τῆς πόλεως ὑμῶν πράγματα ἐάσαντες, μύθων ἀνέχεσθε.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων *οἱ* ἀλόγιστοι, ὅσοι τῶν μὲν ἀναγκαίων ὀλιγωροῦσι, τὰ δὲ πρὸς ἡδονὴν μᾶλλον ἀκροῶνται.

179. ΔΡΥΟΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΔΡΥΣ.

ΔΡΥΟΤΟΜΟΙ δρυῶν ἔσχιζον, ἐξ αὐτῆς σφῆνας ποιήσαντες. Ἡ δὲ ἔφη, Οὐ τοσοῦτον τὸν κόψαντά με πέλεκυν μέμφομαι, ὅσον τοὺς ἐξ ἐμοῦ φυέντας σφῆνας.

Ὅτι δεινότερόν ἐστι λύπη, ὅταν τις ὑπὸ τῶν συγγενῶν πάσχει, ἢ παρὰ τῶν ἀλλοτριῶν.

Α Λ Λ Ω Σ.

ΔΡΥΟΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΠΕΥΚΗ.

Δρυοτόμοι ἔσχιζόν τινα πεύκην· σφῆνας δὲ ἐξ αὐτῆς πεποι-
ηκότες εὐκόλως ἔσχιζον. Ἡ δὲ εἶπεν, Οὐ τοσοῦτον τὸν κόπτοντα
πέλεκυν μέμφομαι, ὅσον τοὺς ἐξ ἐμοῦ γεννηθέντας σφῆνας.

Ὅτι οὐ τοσοῦτόν ἐστι δεινόν, ὅτε τις ὑπ' ἀλλοτρίων ἀνθρώπων πάθοι
τι τῶν ἀπαισίων, ὅσον ὑπὸ τῶν οἰκείων.

Ι80. ΕΛΑΤΗ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ.

ΕΛΑΤΗ καυχωμένη τῇ βιάτῳ ἔλεγεν, Ἐν οὐδενὶ οὐδὲν χρη-
σιμεύεις, ὅτε ἐγὼ ἐν ζέγεσί σου χρησιμεύω καὶ οἴκοις. Ἡ δὲ
βάτος ἔφη, Ὡ ἐλευινή, *εἰ* μνησθεῖσα τῶν πελέκεων καὶ πριόνων
τῶν κοπτόντων σε, βάτος ἂν εἶχες θελήσειν γενέσθαι, οὐκ
ελάτη (1).

Κρείστων πενία ἄφοβος, ἢ πλοῦτος μετὰ ἀναγκῶν καὶ ἐπηρεϊῶν.

Ι81. ΕΛΛΑΦΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

ΕΛΛΑΦΟΣ, δίψει συσχεθεῖσα, παρεγένετο ἐπὶ τινα πηγὴν.
Πίνουσα δὲ, ὡς ἐθεάσατο τὴν ἑαυτῆς σκιάν κατὰ τοῦ ὕδατος,
ἐπὶ μὲν τοῖς κέρασιν ἠγάλλετο, ὀρῶσα τὸ μέγεθος καὶ τὴν ποι-
κιλίαν, ἐπὶ δὲ τοῖς ποσὶ σφόδρα ἤχθετο, ὡς λεπτοῖς οὔσι καὶ
ἀσθενέσιν. Ἐτι δὲ αὐτῆς διανοουμένης, λέων ἐπιφανεὶς ἐδίωκεν

(1) Ἀποσπασμάτιον ἀνωνύμου, ἐκ τοῦ Σουίδα (λέξ. Αἰπεινή),

Αἰπειναῖς ἐλάταις ἔριτεν βάτος. Ἡ μὲν εἶπε,
Καὶ ναῦς καὶ νηὸς τεμνομένην τελέειν.

Καὶ αὔθις (λέξ. Αἴσυλα),

Αἰπεινήν ἐλάτην ἔρις ὤρορεν αἴσυλα φάσθαι.

αὐτήν. Κάκεινη, εἰς φυγὴν τραπεῖσα, κατὰ πολὺ αὐτοῦ προεῖχε. Μέχρι μὲν οὖν φίλον ἦν τὸ πεδῖον, ἢ μὲν προθέουσα διεσώζετο· ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο κατὰ ὑλώδη τόπον, τηνικαῦτα συνέβη, τῶν κεράτων αὐτῆς ἐμπλακέντων τοῖς κλάδοις, μὴ δύνασθαι τρέχειν, κάκει συλληφθῆναι. Μέλλουσα δὲ ἀναιρεῖσθαι, ἔφη πρὸς ἑαυτήν· Δειλαία ἔγωγε, ἥτις ὑφ' ὧν μὲν ὤμην προδοθήσεσθαι, ὑπὸ τούτων ἐσωζόμην, οἷς δὲ σφόδρα ἐπεποιθεῖν, ὑπὸ τούτων ἀπωλόμην.

Οὕτω πολλάκις ἐν κινδύνοις, οἱ μὲν ὑποπτοὶ τῶν φίλων σωτῆρες γίνονται· οἱ δὲ σφόδρα ἐμπιστευθέντες, προδύται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἐλαφος, δίψει συσχεθεῖσα, παρεγένετο ἐπὶ τινα πηγὴν τοῦ πιεῖν. Πίνουσα δὲ, εἶδε τὴν ἑαυτῆς σκιάν κατὰ τοῦ ὕδατος· καὶ ἐπὶ μὲν τοῖς κέρασιν αὐτῆς εὐφρήνατο, ὁρῶσα τὸ μέγεθος καὶ τὴν ποικιλίαν, ἐπὶ δὲ τοῖς ποσίν αὐτῆς σφόδρα ἤχθετο καὶ ἐδυσφόρει, ὁρῶσα λεπτοὺς καὶ ἀσθενεῖς ὄντας. Ταῦτα δὲ αὐτῆς διανοουμένης, λέων ἐπιφανεῖς ἤρξατο διώκειν αὐτήν. Κάκεινη, τραπεῖσα εἰς φυγὴν, κατὰ πολὺ αὐτοῦ προεῖχε. Καὶ μέχρις * ἂν * ἐν πεδίῳ ἐδιώκετο, ἀκατάληπτος ἦν. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τινα ὄρυμνόν παρεγένετο, συνέβη τὰ κέρατα αὐτῆς ἐμπλακῆναι τοῖς κλάδοις, καὶ συλληφθῆναι ὑπὸ τοῦ λέοντος. Μέλλουσα δὲ ἀναιρεῖσθαι ἔφη· Ἀθλία ὄντως ἐγώ, ἥτις ἐπὶ κέρασιν ἔχαιρον, ἐξ ὧν συνελήφθη.

Ὁ μῦθος, ὅτι [πολλοὶ] πολλάκις ἔχοντες [τι] χρήσιμον λαμβάνουσι, καὶ ἐξ ἐκείνου βλάβην αὐτοῖς ἐγγίνεσθαι οἴονται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἐλαφον τὸ θῆρος ἐπὶ νόματος ἐκόμιζε χρεῖαν. Ἀφικόμενος δὲ καὶ παρασᾶς, ἑαυτὸν ἐθεᾶτο τοῖς νόμασι, καὶ τὸ μὲν
κέρας

κέρας τῆς πλοκῆς ἀπεθαύμαζε, κατητιᾶτο δὲ τῶν ποδῶν τὴν ἀσθενεῖαν. Καὶ τὴν φύσιν κατ' ἄμφω τιμῶντος ὁμοῦ καὶ κακίζοντος, οἱ θηρῶντες προσήεσαν. Ὁ δὲ τοῖς μὲν κατηγορουμένοις διαφεύγει ποσὶ, τοῖς δὲ ἐπαινουμένοις ἀλίσκεται κέρασιν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἐλαφος διψήσας ἐπὶ πηγὴν ἦλθεν. Ἰδὼν δὲ τὴν ἑαυτοῦ σκιάν, τοὺς μὲν πόδας ἐμέμφετο, ὡς λεπτοὺς καὶ ἀσθενεῖς ὄντας, τὰ δὲ κέρατα αὐτοῦ ἐπήνει, ὡς μέγιστα καὶ εὐμήκη. Μηδέπω πιῶν, κυνηγοῦ καταλαβόντος, ἔφευγεν. Ἐπὶ πολὺν δὲ τόπον δραμῶν, καὶ εἰς ὕλην ἐμβὰς, τοῖς κέρασιν ἐμπλακεῖς ἐθηρεύθη. Ἐφη δὲ, ὦ μάταιος ἐγὼ, ὅς ἐκ μὲν τῶν ποδῶν ἐσώθην, οὐς ἐμεμφόμεν, ἐκ δὲ τῶν κεράτων προεδόθην, οἷς ἐκαυχώμην.

Ὅτι περὶ πράγματός τινος, ἐὰν διακρίνης, καλὸν εἶναι μὴ ἔχειν βεβαίως περὶ τούτου· πολλάκις γὰρ σφάλλουσιν αἱ ἐλπίδες, αἷς ἐπερειδόμεθα.

Α Λ Λ Ω Σ.

Πηγαῖς ὀρώσα δορκὰς αὐτῆς τὴν θέαν,
 Λεπτοὺς πόδας μωμεῖτο, χαῖρε δ' εἰς κέρα.
 Λέων δ' ἐπεὶ δῖωκε, τούτους ἠγάπα,
 Κέρα καθυβρίζουσα, θήρας ὡς πάγην.

Ὅτι πολλάκις τίς ὠφελεῖται ἐξ ὧν δοκεῖ βλάπτεσθαι.

182. ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΓΗ.

ΖΕΥΣ, πλάσας ἄνδρα καὶ γυναῖκα, ἐκέλευσεν Ἑρμῇ ἀγαγεῖν αὐτοὺς ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ δεῖξαι ὅθεν ὀρύσσοντες πλέον ὀνήσωσιν. Τοῦ δὲ, [τὸ] προσαχθὲν ποιήσαντος, ἡ γῆ τὸ πρῶτον ἐκώλυεν. Ὡς δὲ ὁ Ἑρμῆς ἠνάγκασε, λέγων τὸν Δία προσεταχέναι· Ἄλλ'

ὀρυσσέτωσαν [εἶπεν ἡ γῆ] ὄσπην βούλονται· ζέοντες γὰρ αὐτήν καὶ κλαίοντες ἀποδώσουσιν.

Πρὸς τοὺς ῥαδίως μὲν δανειζομένους, μετὰ λύπης δὲ ἀποδιδόντας, ὁ λόγος εὐκαιρος.

183. EXIS KAI ALΩΠΗΞ.

ΕΧΙΣ ἐπὶ δέσμη ἀκανθῶν εἰς τινα ποταμὸν ἐφέρετο. Ἀλώπηξ δὲ, ταύτην θεασαμένη, Ἄξιος, ἔφη, τῆς νηὸς ὁ ναύκληρος.

Πρὸς ἄνδρα πονηρὸν μοχθηροῖς πράγμασιν ἐπιχειρήσαντα.

Α Λ Λ Ω Σ.

Καί τις ἄμπελος πλησίον εἶχε ποταμοῦ τὸν φραγμὸν. Τοῦ δὲ ποταμοῦ ἐξ ὄμβρων φουσηθέντος, ἤρε τὸν φραγμὸν, καὶ καθελὼν ἀπήει. Τῇ δὲ παλιούρῳ δράκων τις συνεπλάκη, ὃς ἐφέρετο τοῦ ποταμοῦ ἐν μέσῳ. Καί τις κατιδὼν ἔφη, γελάσας μέγα, Ἡ μὲν ναῦς κακὴ, ἀξία δὲ τοῦ ναύτου.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δικαίως οἱ κακοὶ σὺν κακοῖς ἀπόλλυνται.

184. EXIS KAI PINH.

ΕΧΙΣ, εἰσελθὼν εἰς χαλκουργοῦ ἐργαστήριον, ἐν τῶν σκευῶν τῶν ὄντων ἐζήτει φαγεῖν. Ἦκεν οὖν πρὸς τὴν ρίνην, καὶ αὐτὴν παρεκάλει δοῦναι αὐτῷ τι. Ἡ δὲ ὑποτυχοῦσα εἶπεν· Ἄλλ' εὐήθης εἶ, παρ' ἐμοῦ τι ἀποίσεσθαι οἰόμενος, ἥτις οὐ διδόναι, ἀλλὰ λαμβάνειν παρὰ πάντων εἴωθα.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι μάταιοί εἰσιν οἱ παρὰ φιλαργύρων τι κερδαίνειν προσδοκῶντες.

185. ΕΧΙΣ ΚΑΙ ΥΔΡΟΣ.

ΕΧΙΣ, φοιτῶν ἐπὶ τινὰ κρήνην, ἔπινεν. Ὁ δὲ ἐνταῦθα οἰκῶν ὕδρος ἐκώλυεν αὐτὸν, ἀγανακτῶν εἶγε μὴ ἀρκεῖται τῇ ἰδίᾳ νομῇ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὴν αὐτοῦ δίαίταν ἀφικνεῖται. Ἀεὶ δὲ τῆς φιλονεικίας αὐξανομένης, συνέθεντο ὅπως εἰς μάχην ἀλλήλοις κατασῶσιν, καὶ τοῦ νικῶντος ἢ τε [τῆς] γῆς καὶ τοῦ ὕδατος νομὴ γένηται. Ταξάντων δὲ αὐτῶν προθεσμίαν, οἱ βάτραχοι διὰ μίσος τοῦ ὕδρου, παραγενόμενοι πρὸς τὸν ἔχιν, παρεθάρσυνον αὐτὸν, ἐπαγγελλόμενοι καὶ αὐτοὶ συμμαχήσειν αὐτῷ. Ἐνστάσης δὲ τῆς μάχης, ὁ μὲν ἔχισ πρὸς τὸν ὕδρον ἐπολέμει· οἱ δὲ βάτραχοι, μηδὲν περαιτέρω δρᾶν δυνάμενοι, μεγάλα ἐκεκράγισαν. Καὶ ὁ ἔχισ νικήσας ἠτιάτο, εἶγε, συμμαχήσειν αὐτῷ ὑποσχόμενοι, παρὰ τὴν μάχην οὐ παρεγένοντο. Οἱ δὲ ἔφασαν πρὸς αὐτὸν, Ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὦ οὔτος, ὅτι ἡ ἡμετέρα συμμαχία οὐ χειρῶν δεῖται, διὰ δὲ φωνῆς συνέστηκεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἐνθα χειρῶν χρεια ἐστίν, ἢ διὰ λόγων βοήθεια οὐδὲν λυσιτελεῖ.

186. ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΖΕῦς, ἀγασάμενος ἀλώπεκος τὸ συνετὸν τῶν φρενῶν καὶ τὸ ποικίλον, τὸ βασιλείον αὐτῇ τῶν ἀλόγων ζώων ἐνεχείρισε. Βουλόμενος δὲ γυνῶναι, εἰ τὴν τύχην μεταλλάξασα, καὶ τὴν γλισχρότητα μετεβάλλετο, φερομένης αὐτῆς ἐν φορείῳ, κάρθαρρον παρὰ τὴν ὄψιν ἀφῆκεν. Ἡ δὲ, ἀντισχεῖν μὴ δυναμένη, ἐπειδὴ περιίπτατο, τοῦ φορείου ἀναπηδήσασα ἀκόσμως, συλλαβεῖν αὐτὸν ἐπειράτο. Καὶ ὁ Ζεὺς, ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν ἀποκατέστησεν.

Οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰ προσχήματα λαμπρότερα ἀναλάβωσιν, οὐ μετατίθενται τὴν φύσιν.

187. ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΖΕΥΣ καὶ Ἀπόλλων περὶ τοξείας ἠρίζοντο. Τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος ἐκτείναντος τὸ τόξον, καὶ τὸ βέλος ἀφέντος, ὁ Ζεὺς τοσοῦτον διέβη, ὅσον Ἀπόλλων ἐτόξευσεν.

Οὕτως οἱ τοῖς κρείττοσιν ἀμιλλώμενοι, πρὸς τῶ ἐκείνων μὴ ἐφ-
εκνεῖσθαι καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

188. ΚΟΛΟΙΟΣ ΚΑΙ ΟΡΝΕΙΣ.

ΖΕΥΣ, βουλόμενος βασιλέα καταστῆσαι ὀρνέων, προθεσμίαν αὐτοῖς ἔταξεν, ἐν ἧ παραγενήσονται πρὸς αὐτόν. Ὁ Κολοῖος δὲ, συνειδὼς ἑαυτῷ δυσμορφίαν, περιάγων, τὰ ἀποπίπτοντα τῶν ὀρνέων πτερὰ ἐλάμβανεν, καὶ ἑαυτῷ περιῆπτεν. Ὡς δὲ ἐνέστη ἡ ἡμέρα, ποικίλος γενόμενος ἦκε πρὸς τὸν Δία. Μέλлонτος δὲ τοῦ Διὸς διὰ τὴν εὐπρέπειαν βασιλέα αὐτόν χειροτονῆσαι, τὰ ὄρνεα ἀγανακτήσαντα περιέστη, καὶ ἕκασον τὸ ἴδιον πτερόν ἀφείλετο. Καὶ οὕτως συνέβη αὐτῷ ἀπογυμνωθέντι κολοῖῳ [πάλιν] γενέσθαι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, ἐν ἀλλοτρίοις χρήμασιν ἐγκανχώ-
μενοι, δοκοῦσί τι ἔχειν. Ἐπειδὴν δὲ ταῦτα ἀπαιτηθῶσιν, ὅποιοι τὸ
πρότερον ἦσαν εὐρίσκονται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ζεὺς, βουλόμενος βασιλέα καταστῆσαι ὀρνέων, προθεσμίαν αὐτοῖς ἔταξεν, ἐν ἧ παραγενήσονται πάντες πρὸς αὐτόν, ὅπως τὸν ὠραιότερον πάντων καταστήσῃ ἐπ' αὐτούς βασιλέα. Τὰ δὲ, παραγενόμενα ἐπὶ τινὰ ποταμὸν, ἀπενίζοντο. Κολοῖος δὲ, συνιῶν ἑαυτῷ περικειμένην δυσμορφίαν, ἀπελθὼν, καὶ τὰ ἀποπίπτοντα

τῶν ὀρνέων πτερὰ συλλεξάμενος, ἑαυτῷ περιέθηκέ τε καὶ προσ-
εκόλλησε. Συνέβη οὖν ἐκ τούτου εὐειδέστερον πάντων γενέσθαι.
Ἐπέση οὖν ἡ ἡμέρα τῆς προθεσμίας, καὶ ἦλθον πάντα τὰ ὄρνεα
πρὸς τὸν Δία. Τοῦ δὲ Διὸς μέλλοντος χειροτονῆσαι αὐτοῖς τὸν
κολοῖον βασιλέα, διὰ τὴν εὐπρέπειαν, ἀγανακτήσαντα τὰ ὄρνεα,
ἕκαστον τὸ οἰκεῖον πτερόν ἀφείλετο ἐξ αὐτοῦ· καὶ ὁ κολοῖός ἦν
πάλιν κολοῖός.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ οἱ χρεωφειλέται, καὶ ἐπικτήτους προσκτώ-
μενοι πλοῦτους, μέχρις ἂν κατέχωσι τὰ ἀλλότρια, δοκοῦσιν εἶναι τινές·
ἐπὶ δὲ αὐτὰ ἀποδώσωσιν, ὅποιοι ἦσαν πρότερον γινώσκονται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Κάλλους ἦν ἀγῶν, καὶ παρὰ τῷ Διὶ κριθησόμενοι πάντες οἱ
ὄρνεις ἐφοίτων, Ἑρμοῦ τὴν κυρίαν ὀρίζοντος. Ποταμούς τε καὶ
λίμνας ἅπαντες κατελάμβανον, τὰ μὲν φαῦλα τῶν πτερῶν ἀπο-
βάλλοντες, τὰ δὲ κρείττω φαιδρύνοντες. Κολοῖός δὲ, οὐδὲν
εὐπρεπὲς ἔχων ἀπὸ τῆς φύσεως, ἅ τῶν ἄλλων ἐξέπιπτε, ταῦτα
οἰκεῖον συνέθηκε κόσμον. Γλαῦξ δὲ μόνη ἐπιγνοῦσα, τὸ ἑαυτῆς
ἀφηρεῖτο τὸν κολοῖον, καὶ τὰ ἄλλα πράττειν [οὔτως] ἀνέπειθεν.
Ἀφαιρεθεῖς δὲ τὰ παρὰ πάντων ὁ κολοῖός, γυμνός εἰς τὴν Διὸς
ἀφίκετο κρίσιν.

Κόσμος ἐπίσακτος, αἰσχύνη τοῖς ἔχουσιν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Αἴσωπος παρεισφέρει πού τοῖς μύθοις τοῖς οἰκειοῖς,
Τὸν Δία μέλλοντα ποιεῖν ὀρνέοις βασιλέα,
Ἡμέραν τούτοις προειπεῖν, καθ' ἣν ποιῆσαι μέλλει,
Ἰῶσιν, ποταμοῖς τε [δὲ], πάντων φαιδρυνομένων,
Ὡν πάντων ἀμορφότατος ὁ κολοῖός ὀρνέων,
Τοῖς πάντων ἀποπίπτουσι πτεροῖς ἐςολισμένος,

Ἀπάντων ὠραιότερος ἐφάνη τῶν ὀρνέων.
 Καί εἰ μὴ γλαυξ, γνωρίσασα πτερόν τι τῶν οἰκείων,
 Πρώτη ἀφείλετο αὐτοῦ, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως,
 Καὶ κολοῖός ὁ κολοῖός ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐφάνη,
 Ὄρνέων πάντων βασιλεὺς ξένοις πτεροῖς ἐφάνη.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἄλλοτρίοις πτεροῖσιν ἠμφισμένος,
 Ἡὔχει κολοῖός ὀρνέων ὑπερφέρειν.
 Πρώτη δὲ πτερόν ἢ χελιδῶν ἠρπάκει·
 Μεθ' ἣν ἅπαντες· εἶτα γυμνός εὐρέθη.

Ὅτι τὸ ἐξ ἐράνου κάλλος διαλύεται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἔδοξε τῷ Διὶ βασιλεύεσθαι καὶ τὸ ὀρνίθων γένος· καὶ διὰ τοῦ Ἑρμοῦ πρὸς ἀγῶνα κάλλους ἐκάλει, ὡς δῶσων τῷ καλλίστῳ φανέντι [τὴν] τῶν ὀρνίθων ἀρχήν. Ἐκαλλωπίζετο γοῦν τὰ ὄρνεα, τὰ μὲν ἐν κρήναις, τὰ δ' ἐν πηγαῖς τε καὶ λίμναις, καὶ τῶν πτερῶν ἐξεκαλεῖτο ὅποσα ἑαυτοῖς ὦραν οὐκ ἔφερον. Ὁ δὲ κολοῖός (ἦν γὰρ ἄμορφος) ἐπιτεχνᾶται τοιαύδε. Τῶν πτερῶν ὅποσα ἐπέπλει τοῖς ὕδασι ἀναιρούμενος, ἕκαστον ἑαυτῷ περιετίθει, συναρμότητων σοφῶς ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ· καὶ χρῆμα ποικιλιότερον γίγνεται. Καί, ὡς ἦκεν ἐπὶ τὴν κρίσιν, ἐπέσρεφε μὲν τῶν ὀρνέων τὰ ὄμματα, θάμβος δὲ ἐνέβαλλε καὶ αὐτῷ τῷ δικαστῇ· ὡσεὶ ὑπεχώρει μὲν αὐτῷ ὁ λευκότατος κύκνος, μικρὸν δὲ ὁ ταῶς ἐδόκει καὶ αἱ τούτου βαφαί, καταπεφρόνητο δὲ καὶ ἀετοῦ σεμνότης. Μέλλοντος δὲ ἤδη τοῦ Διὸς αὐτῷ ἐγχειρίζειν τὸ σκήπτρον, ἢ γλαυξ, ἰδοῦσα τὸ ἑαυτῆς ἐν τῷ κολοῖῳ πτερόν, προσιοῦσα ἀπέσπα, καὶ ἄλλος τὸ ἑαυτοῦ, καὶ πᾶς τὸ οἰκεῖον.

Ἀπελθόντων δὲ τῶν ἀλλοτρίων, ἐγυμνοῦτο τοῦ κολοιοῦ τὸ εἶδος, καὶ ἐγελᾶτο.

Τὸ μὴ τοῖς οἰκείοις κοσμεῖσθαι, βραχεῖαν ἔμην τὴν ἀπόλαυσιν, πολλὴν δὲ ἐλεγχθέντι ποιεῖ τὴν αἰσχύνην.

Α Λ Λ Ω Σ (Ι).

Ἴρις, ὁ τῶν Θεῶν ἄγγελος, πᾶσι πετεινοῖς ἐκήρυξεν, Ἔτις ὑμῶν κρείττων εἰς κάλλος φανῆ, οὗτος πτηνῶν πάντων βασιλεύσει ὑπὸ τοῦ Διός. Ἐπισυνηγμένων δὲ πάντων ὀρνέων εἰς τὴν τῆς Στυγὸς κρήνην, καὶ ἀπολουομένων, Κολοιὸς, υἱὸς κορώνης γέρον, πάντων ὀρνέων τὰ πτερά πρὸς ἑαυτὸν ἀρμοσάμενος, ἦλθεν ἀετοῦ κρείσσων. Ὁ Ζεὺς δὲ, τὸ κάλλος θαμβηθεὶς, τὴν νίκην τούτῳ παρέχειν ἔμελλεν, εἰ μὴ χελιδῶν Ἀθηναία τούτον ἤλεγξε, τὸ πτερόν αὐτῆς ἐκσπάσασα. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ τῶν λοιπῶν ὀρνέων ποιησάντων, διεγνώσθη κολοιὸς ὢν.

189. ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΟΦΙΣ.

Τοῦ Διὸς γάμους ποιούντος, πάντα τὰ ζῶα ἀνήνεγκαν δῶρα, ἕκασον κατὰ τὴν ἰδίαν δύναμιν. Ὄφις δὲ ἔρπων, ῥόδον λαβῶν ἐν τῷ σόματι ἀνέβη. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς εἶπε· Τῶν ἄλλων πάντων τὰ δῶρα λαμβάνω, ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ σώματος οὐ λαμβάνω.

Ὅτι πονηρῶν αἱ χάριτες φοβεραὶ εἰσιν.

190. ΖΕΥΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ.

Ζεὺς καὶ Προμηθεὺς καὶ Ἀθηναῖα κατασκευάσαντες, Ζεὺς

(1) Ἐκ τῆς ταῦ Τυρουίττου συλλογῆς.

μὲν ταῦρον, Προμηθεὺς [δ'] ἄνθρωπον, Ἀθηναῖ δὲ οἶκον, κριτὴν εἶλοντο τὸν Μῶμον. Ὁ δὲ, φθονήσας τοῖς δημιουργήμασιν, ἀρξάμενος ἔλεγε τὸν Δία ἡμαρτηκέναι, τοῦ ταύρου τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῖς κέρασι μὴ θέντα, ἵνα βλέπη, ποῦ τύπτει· τὸν δὲ Προμηθεῖα, διότι τοῦ ἀνθρώπου τὰς φρένας ἔξωθεν οὐ κατεκρέμασεν, ἵνα μὴ λανθάνωσιν οἱ πονηροί, φανερόν δὲ ἦ ἕκαστον ὧν χρεῖαν εἶχον. Τρίτον δὲ ἔλεγεν, ὡς ἔδει τὴν Ἀθηναῖν *ἐν* τῷ οἴκῳ τροχοὺς ὑποθεῖναι, ἵνα, ἐὰν πονηρῷ τις παροικισθῇ γείτονι, ῥαδίως μεταδαίνη. Καὶ ὁ Ζεὺς, ἀγανακτήσας κατ' αὐτοῦ ἐπὶ τῇ βασκανίᾳ, τοῦ Ὀλύμπου αὐτὸν ἐξέβαλε.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν οὕτως ἐνάρετόν ἐστι, ὃ μὴ ψόγον ἐπιδέχεται.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

ΖΕΥΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑ.

Ζεὺς, καὶ Ποσειδῶν, καὶ Ἀθηναῖ ἔριν ἐποίησαντο, τίς κάλλιον τί ποιήσει. Καὶ ὁ μὲν Ζεὺς ἄνθρωπον εὐπρεπέστατον ἐποίησεν· ὁ δὲ Ποσειδῶν ταῦρον· ἡ δὲ Ἀθηναῖ οἶκον ἀνθρώποις. Κριτὴς δ' ἦν ἐπὶ τούτοις Μῶμος. Καὶ πρῶτον μὲν ἔψεγε τὴν

(1) Ἐκ τῆς τοῦ Τυρουίττου συλλογῆς. Τοῦτον δ' αἰνίττεται τὸν μῦθον καὶ ὁ Λουκιανὸς (Νεγριν. § 32) ἐν οἷς φησι, « Τοῦ Μῶμου τὸν λόγον » μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐπέμπετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν » θεόν, οὐ προθέντα Τῶν Ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς κ. τ. λ. » Ἀριστοτέλης δὲ (Περὶ ζῴων μορ. Γ, β') παραλλάττει μικρὸν ἐν τῇ παραθέσει τοῦ μύθου, λέγων· « Ὁρθῶς δὲ καὶ τὸ ἐπὶ » τῆς κεφαλῆς ποιῆσαι τὴν τῶν κεράτων φύσιν· ἀλλὰ μὴ, καθάπερ ὁ » Αἰσώπου Μῶμος διαμέμφεται τὸν ταῦρον, ὅτι οὐκ ἐπὶ τοῖς » ὁμοῖς ἔχει τὰ κέρατα, ὅθεν τὰς πληγὰς ἐποιεῖτο ἂν ἰσχυροτάτας, » ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀσθενεστάτου μέρους, τῆς κεφαλῆς. Οὐ γὰρ ὀξύ βλέπων, » ὁ Μῶμος ταῦτα ἐπετίμα. »

Θέσιν τῶν κεράτων τοῦ ταύρου, κάτωθεν τῶν ὀμμάτων λέγων ὀφείλειν κεῖσθαι, ὡς ἂν βλέπη, ποῦ τύπτει τοῦ δέ γε τὰς φρένας ἀνθρώπου καὶ τὰς βουλάς φανεράς εἶναι, ὡς ἂν διαγινώσκηται τί βούλεται ἕκαστος· τῆς δὲ οἰκίας, ὅτι μὴ τροχοῦς σιδηροῦς αὐτῇ ἐποίησεν, ἵνα καὶ τοῖς δεσπότηαις συνεξεδήμει, καὶ γείτονα πονηρὸν ἐξέφευγεν.

191. ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΗΡΑΚΛῆς ὁ Θεωθεὶς, * καὶ * παρὰ τῷ Διὶ ἐσιώμενος, ἕνα ἕκαστον τῶν Θεῶν μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης ἠσπάζετο. Καὶ δὴ, τελευταίου εἰσελθόντος τοῦ Πλούτου, κατὰ τοῦ ἐδάφους κύψας ἀπεσρέψατο αὐτόν. Ὁ δὲ Ζεὺς, θαυμάσας τὸ γεγονός, ἐπυνθάνετο αὐτοῦ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν, πάντας τοὺς δαίμονας ἀσμένως προσαγορεύσας, μόνον τὸν Πλούτον ὑποβλέπεται. Ὁ δὲ εἶπεν, Ἄλλ' ἔγωγε διὰ τοῦτο αὐτὸν ὑποβλέπομαι, ὅτι παρ' ὄν καιρὸν ἐν ἀνθρώποις ἤμην, ἐώρων αὐτὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῖς πονηροῖς συνόντα.

Οὕτω πολλοὶ, διὰ τὴν ἑαυτῶν ἀβουλίαν δυσυχοῦντες, τὴν αἰτίαν ἐπὶ τὸ θεῖον ἀναφέρουσιν.

192. ΙΑΤΡΟΣ ΑΤΕΧΝΟΣ.

ΙΑΤΡΟΣ ἦν ἀτεχνος. Οὗτος ἀρρώσῳ παρακολουθῶν, πάντων ἰατρῶν λεγόντων αὐτῷ μὴ κινδυνεύειν, ἀλλὰ χρονίσειν ἐν τῇ νόσῳ, οὗτος μόνος ἔφη αὐτῷ πάντα τὰ αὐτοῦ ἐτοιμάσαι· τὴν αὔριον γὰρ οὐχ' ὑπερβήσῃ. Ταῦτα εἰπὼν ὑπεχώρησε. Μετὰ χρόνον δὲ τινα, ἀνασῶς ὁ νοσῶν προῆλθεν, ὠχρὸς καὶ μόλις ζῶν. Ὁ δὲ ἰατρὸς ἐκεῖνος, συναυτήσας αὐτῷ, Χαῖρε, ἔφη· πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω; Κακῆϊνος εἶπεν, Ἡρεμοῦσι, πίνοντες τὸ τῆς λήθης ἕδωρ· πρὸ ἀλίγου δὲ ὁ θάνατος καὶ ὁ Ἄδης δεινὸν ἠπειλαυ

τούς ἰατροὺς πάντας, ὅτι τοὺς νοσοῦντας οὐκ ἔωσιν ἀποθνήσκειν, καὶ κατεγράφοντο πάντας. Ἐμέλλον δὲ καὶ σέ γράψαι· ἀλλ' ἐγὼ, προσπεσὼν αὐτοῖς, καὶ δυσωπήσας, ἐξωμοσάμην αὐτοῖς μὴ ἀληθεῖ ἰατρὸν εἶναί σε, ἀλλὰ μάτην διαβληθῆναι.

Ὅτι τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ ἀμαθεῖς καὶ κομψολόγους ἰατροὺς ὁ παρῶν μύθος ἐλέγχει καὶ ζηλιτεύει.

193. ΙΠΠΟΣ.

ΓΕΡΩΝ ἵππος ἐπράθη πρὸς τὸ ἀλήθειν. Ζευχθεῖς δὲ ἐν τῷ μυλῶνι, σενάζων εἶπεν, ἐκ ποίων δρόμων εἰς οἴους καμπτήρας ἤλθον.

Ὅτι μὴ λίαν ἐπαιρέσθω τις πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς ἢ τῆς δόξης δυνατόν· πολλοῖς γάρ τὸ γῆρας ἐν κόποις ἀνηλώθη.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἴππον ἐλύπει τὸ γῆρας, καὶ μύλον ἀντὶ μάχης ἐλάμβανεν. Ὡς δὲ ἀλήθειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν ἠναγκάζετο, τὴν παροῦσαν ἐδάκρυε τύχην, τῆς δὲ πρώτης ἐμέμνητο, Ἐμοί, λέγων, ὦ μυλωρέ, στρατεύεσθαι μὲν ὑπῆρχε πρότερον, κόσμος δὲ παντὶ περιέκειτο [τῷ] σώματι, καὶ θεραπεύων παρηκολούθουν τοῖς ἀνθρώποις· νῦν δὲ, οὐκ οἶδα ὅ, τι παθῶν, ἀντιλαμβάνω τὸν μυλῶνα τῆς μάχης. Καὶ ὁ μυλωρὸς πρὸς αὐτὸν, Ἐπίσχες, ἔφη, τὰ παλαιὰ θρυλλῶν· ἡ τύχη γὰρ θνητοῖς τὴν ἐφ' ἐκάτερα φέρειν οἶδε μεταβολήν.

194. ΙΠΠΟΣ, ΒΟΥΣ, ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Ἴππος καὶ βοῦς καὶ κύων, ὑπὸ ψύχους σενούμενοι, ἤλθον εἰς ἀνθρώπου τινὸς οἰκίαν. Ὁ δὲ, δεξάμενος αὐτούς, καὶ πῦρ ἀνάψας, ἔθαλψε· καὶ τῷ μὲν ἵππῳ κριθὰς παρετίθει, τῷ δὲ

ταύρω ἄχυρα, τῷ δὲ κυνὶ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐδίδου. Διὰ δὲ τὴν τοιαύτην φιλοξενίαν ἀντημείψαντο αὐτῷ χάριτας, μερίσαντες καὶ χαρισάμενοι αὐτῷ τῶν ἐτῶν, ἀφ' ὧν ἔζων. Καὶ ὁ μὲν ἵππος εὐθύς τοὺς πρώτους χρόνους· διὰ τοῦτο ἕκαστος θερμὸς καὶ γαῦρός ἐστι τῇ γνώμῃ. Ὁ δὲ βοῦς μετ' αὐτὸν τοὺς μέσους χρόνους· διὰ τοῦτο μοχθηρὸς καὶ φίλεργὸς ἐστὶ πλοῦτον ἀθροίζων. Τρίτον δὲ ὁ κύων τοὺς τελευταίους χρόνους· διὰ τοῦτο πᾶς γηράσκων δύσκολός ἐστι τῇ γνώμῃ, καὶ τὸν διδόντα μόνον τροφήν ἀγαπᾷ, καὶ σαίνει καὶ ἐπιχαίρει, τοῖς δὲ μὴ διδοῦσι καθυλακτεῖ καὶ καθάπτεται.

Ὅτι τινὲς τῶν ἀνθρώπων, φαῦλοι ὄντες καὶ κακοὶ, μόνους εἰώθασαν φιλεῖν τοὺς διατρέφοντας αὐτούς.

195. ΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΚΟΜΟΣ.

ΚΡΙΘῆΝ τὴν τοῦ ἵππου *ὁ* ἵπποκόμος κλέπτων καὶ πωλῶν, τὸν ἵππον ἔτριβε καὶ ἐκτένιζε πάσας ἡμέρας. Ἐφη δὲ ὁ ἵππος· Εἰ θέλεις ἀληθῶς καλὸν εἶναί με, τὴν κριθὴν τὴν τρέφουσαν μὴ πῶλει.

Ὅτι οἱ πλεονέκται τοῖς πιθανοῖς λόγοις καὶ ταῖς κολακείαις τοὺς πένητας θελεάζονται, καὶ ἀποσεροῦσιν αὐτούς καὶ τῆς ἀναγκαίας χρείας.

196. ΚΑΜΗΛΟΣ, ΕΛΕΦΑΣ ΚΑΙ ΠΙΘΗΚΟΣ.

Τῶν ἀλόγων ζώων βουλομένων βασιλέα ἑαυτῶν ἐλέσθαι τινά, κάμηλος καὶ ἐλέφας κατασάντες ἐφιλονεῖκουν, καὶ διὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος, καὶ διὰ τὴν ἰσχύν, ἐλπίζοντες πάντων προκρίνεσθαι. Πίθηκος δὲ ἔφη ἀμφοτέρους ἀνεπιτηδεῖους εἶναι· τὴν μὲν κάμηλον, διότι χολὴν οὐκ ἔχει κατὰ τῶν ἀδικούντων·

τὸν δὲ ἐλέφαντα, ὅτι Δέος ἐστὶ μὴ αὐτοῦ βασιλεύοντος χοιρίδια ἡμῖν ἐπιτιθῶνται (1).

Ὅτι τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων διὰ μικρὰν αἰτίαν τοῦ προσδοκωμένου κωλύονται.

197. ΚΑΜΗΛΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

ΚΑΜΗΛΟΣ, θεασαμένη ταῦρον ἐπὶ κέρασιν ἀγαλλόμενον, φθονήσασα αὐτῷ, ἐβουλήθη καὶ αὐτῇ τῶν ἴσων ἐφικέσθαι. Διόπερ παραγενομένη πρὸς τὸν Δία, τούτου ἐδεήθη ὅπως αὐτῇ κέρατα προσνείμῃ. Καὶ ὁ Ζεὺς, ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, εἶγε μὴ ἀρκεῖται τῷ μεγέθει τοῦ σώματος καὶ τῇ ἰσχύϊ, ἀλλὰ περισσοτέρων ἐπιθυμεῖ, οὐ μόνον αὐτῇ κέρατα οὐ προσέθηκεν, ἀλλὰ καὶ μέρος τι τῶν ὠτων ἀφείλετο.

Πολλοὶ διὰ πλεονεξίαν τοῖς ἀλλοτρίοις φθονοῦντες, λανθάνουσι καὶ τῶν ἰδίων σερούμενοι.

Α Λ Λ Ω Σ.

Εἶδεν εἰς ταῦρον ἢ κάμηλος, καὶ κεράτων ἐπεθύμει μεταλαβεῖν. Προσελθοῦσα οὖν τῷ Διὶ κερῶν ἤτει τυχεῖν. Ὁ δὲ, τῆς ἀπληξίας μισήσας, Ἑρμῇ κελεύει προσαφελέσθαι τῶν ὠτων. Ὄθεν καμήλω ταῦτα τοῦ λοιποῦ καταδέεσερα σώματος.

Ὁ πλειόνων ἐρῶν καὶ τῶν προσόντων ἀποσπερεῖται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Κυρτὴ Θεὸν Κάμηλος ἐζήτει κέρα.

Ἦν ἐξεμυκτήρισε τῆς ἀβουλίας.

(1) Ὁρρωθεῖν γὰρ ἐλέφαντα χοίρου βοῆν, ὁμολογοῦσι τοῖς πάλαι (Αἰλιαν. Περί ζῶων ἰδιότη. Α, λή) οἱ νεώτεροι τῆς φυσικῆς ἱστορίας συγγραφεῖς.

Ζημοῖ γάρ αὐτὴν λοιπὸν ὤτα καὶ κάραν,
Ὡς ἂν γε παντάπασιν αἰσχίση πέλη.
Ὅτι δεῖ παρά τοῦ θεοῦ αἰτεῖν τα προσήκοντα.

Α Λ Λ Ω Σ (Ι).

ΚΑΜΗΛΟΣ ΚΕΡΑΤΩΝ ΕΦΙΕΜΕΝΗ.

Κάμηλος κεράτων ἐφιεμένη, ἐδέετο τοῦ Διὸς ἑαυτῇ ταῦτα προσγενέσθαι. Ὁ δὲ Ζεὺς, ὀργισθεὶς μᾶλλον ἐπὶ τῇ αὐτῆς ἀπλησίᾳ, καὶ τὰ αὐτῆς ὤτα ἠλάττωσεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ τοῦ πλείονος ὀρεγόμενοι καὶ ὧν ἔχουσιν ἀποσεροῦνται.

198. ΚΑΝΘΑΡΟΙ ΔΥΟ.

Ἐν τινι νησιδίῳ ταῦρος ἐνέμετο. Τῇ δὲ τούτου κόπρῳ κἀνθαροὶ ἐτρέφοντο δύο. Καὶ δὴ, τοῦ χειμῶνος ἐφισαμένου, ὁ εἷς ἔλεγε πρὸς τὸν ἄλλον, ὡς ἄρα βούλοιο εἰς τὴν ἠπειρον διέπτασθαι, ἵνα ἐκείνῳ μόνῳ ὄντι ἰκανὴ ἡ τροφή γένηται. Ἐλεγε δὲ, ὅτι ἐὰν πολλὴν εὖρη τὴν νομὴν, καὶ αὐτῷ οἴσειν. Παραγεγόμενος δὲ εἰς τὴν χέρσον, καὶ καταλαβὼν μὲν πολλὴν κόπρον, ὑγρὰν δὲ, μένων ἐνταῦθα ἐτρέφετο. Τοῦ δὲ χειμῶνος διελθόντος, πάλιν εἰς τὴν νῆσον διέπτη. Ὁ δὲ ἕτερος, θεασάμενος αὐτὸν λιπαρὸν, ἠτιᾶτο αὐτὸν, διότι, ὑποσχόμενος αὐτῷ, οὐδὲν ἐκόμισεν. Ὁ δὲ εἶπε, Μὴ ἐμὲ μέμφου, τὴν δὲ φύσιν τοῦ τόπου ἐκεῖθεν γὰρ τρέφεσθαι μὲν οἶόν τε, φέρεσθαι δὲ οὐδέν.

Ὁ λόγος εὐκαιρὸς πρὸς τοὺς θιά φθόνον κρείττοσιν ἀμιλλωμένους, εἴτα ἐκ τούτου σφαλλομένους.

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπκα Μύθων, μύθ. νθ'.

199. ΚΑΡΥΑ.

ΚΑΡΥΑ τις, ἐν ὁδῷ ἰσαμένη, καρπὸν ἔφερε πολὺν. Οἱ δὲ παροδῖται λίθοις καὶ βάλκλοις κατέκλων διὰ τὰ κάρυα. Ἡ δὲ οἰκτρὸν ἔφη, Ὡς ἄθλία ἐγὼ, ὅτι οὐς τῷ καρπῷ μου εὐφραίνω, ὑπὸ τούτων δεινὰς ἀντιλαμβάνω χάριτας.

Ὅτι τοὺς ἀχαρίζους καὶ κακούργους, τοὺς ἀντὶ ἀγαθῶν κακὰ ἀντιδιδόντας, ὁ μῦθος ἐλέγχει.

200. ΚΙΧΛΑ.

ΕΝ τινι μυρσινῶνι κίχλα ἐνέμετο. Διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ καρποῦ οὐκ ἀφίσατο. Ἰξευτῆς δὲ, παρατηρησάμενος ἐμφιλοχωροῦσαν, συνέλαβε. Καὶ δὴ, μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, ἔφη, Δειλαία εἰμι, ἣτις διὰ τροφῆς γλυκύτητα ζωῆς σερίσκομαι.

Πρὸς ἄνδρα ἄστων, δι' ἠδυσπείθειαν ἀπολωλότα, ὁ λόγος εὐκαιρος.

201. ΚΟΛΟΙΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΚΟΛΟΙΟΣ λιμώττων ἐπὶ τινος συκῆς ἐκάθισεν. Ἐυρῶν δὲ τοὺς ὀλύνθους μηδέπω πεπεύρους, προσέμενεν ἕως σῦκα γένωνται. Ἀλώπηξ δὲ, θεασαμένη αὐτὸν ἐγχρονίζοντά, καὶ τὴν αἰτίαν μαθούσα, ἔφη πρὸς αὐτόν· Ἀλλὰ πεπλάνησαι, ὦ οὔτος, ἐλπίδι προσέχων, ἣτις βουκολεῖν μὲν οἶδες, τρέφειν δὲ οὐδαμῶς.

Πρὸς ἄνδρα ἐν φιλονεικίαις φρεναπατούμενον ὁ λόγος εὐκαιρος.

202. ΚΟΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΟΔΕΣ.

ΚΟΙΛΙΑ καὶ πόδες περὶ δυνάμεως ἤριζον. Παρ' ἕκαστα δὲ τῶν ποδῶν λεγόντων, ὅτι τοσοῦτον προέχουσι τῇ ἰσχύϊ, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν γαστέρα βασάζειν, ἐκείνη ἀπεκρίνατο, Ἄλλ' ὦ οὔτοι, εἴαν μὴ τροφήν ἐγὼ ὑμῖν παράσχοιμι, οὐδὲ ὑμεῖς βα-
 ςάζειν δυνήσεσθε (1).

Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν στρατευμάτων μηδὲν εἶναι τὸ πλῆθος, εἴαν μὴ οἱ στρατηγοὶ ἄριστα φρονῶσιν.

ΑΛΛΩΣ (2).

ΓΑΣΤΗΡ ΚΑΙ ΠΟΔΕΣ.

Ἄνδρός τινος ἡ γαστήρ τοῖς ἑαυτοῦ ποσὶ περὶ ἰσχύος διε-
 εφέρετο. Οἱ μέντοι πόδες ἔλεγον τῇ γαστρὶ, ὡς Ἡμεῖς σοῦ ἐσμὲν
 ἰσχυρότεροι, ἅτε δὴ καὶ διαβασῶντές σε. Ἡ δὲ γαστήρ τοῖς
 ποσὶν ἀντέφησεν, ὡς Εἰ μὴ ἐγὼ τὰς βρώσεις ἐδεχόμην, ὑμεῖς
 ἂν ἀδυνάτως ὄλωσ ᾤσθαι εἴχετε.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς καὶ ἅπαν στρατεύματα πρὸς τὴν μάχην ἀδόκιμον
 γίνεται, εἰ μὴ πρότερον ὑπὸ τοῦ στρατηλάτου γυμνάζοιτο καὶ παρα-
 θαρρύνοιτο.

(1) Τούτου μνημονεύει τοῦ μύθου καὶ Μάξιμος ὁ Τύριος (Λόγ. ε'),
 λέγων· « Δυσχεράνας ὁ ποὺς τῷ ἄλλῳ σώματι, καὶ ἀπαγορεύσας πρὸς
 » τὸν κάματον, φέρων καὶ αἰωρῶν μετέωρον τοσοῦτον ἄχθος, σχολὴν
 » ἄγειν καὶ ἡσυχίαν ἐπανείλετο κ. τ. λ. ».

(2) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. λέ.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

ΓΑΣΤΗΡ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΙΠΑ ΜΕΛΗ.

Τὰ μέρη τοῦ ἀνθρώπειου σώματος, καθ' ἓν γενόμενα τάλλα, πρὸς τὴν γαστέρα μόνην ἐσασίασαν. Καὶ ἔλεγον, οἱ μὲν πόδες, ὅτι πᾶν ἐπ' αὐτοῖς τὸ σῶμα ἐπίκειται· αἱ δὲ χεῖρες, ὅτι τὰς τέχνας ἐργάζονται, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐκπορίζουσι, καὶ μάχονται πολεμίους, καὶ ἄλλα πολλά ὠφελήματα παρέχουσιν εἰς τὸ κοινόν· οἱ δ' ὦμοι, ὅτι τὰ ἄχθη πάντα ἐπ' αὐτοῖς κομίζεται· τὸ δὲ σῶμα, ὅτι φθέγγεται· ἡ δὲ κεφαλὴ, ὅτι ὄρα καὶ ἀκούει, καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις περιλαβοῦσα ἀπάσας ἔχει, δι' ὧν σώζεται τὸ πρᾶγμα (ἴσ. γρ. Πλήρωμα). Σὺ δ', ὦ χρησὴ, τί τούτων ποιεῖς; ἢ τίς ἐστὶν ἡ σὴ χάρις ἡμῖν καὶ ὠφέλεια; Ἀλλὰ σύ γε τοσοῦτον ἀπέχεις τοῦ πράττειν καὶ συγκατορθοῦν ἡμῖν τῶν τι κοινῇ χρησίμων, ὥστε καὶ ἀντιπράττεις καὶ ἐνοχλεῖς, καὶ εἶ πρᾶγμα ἀφόρητον, ὑπηρετεῖν ἀναγκάζουσα, καὶ φέρειν ἀπανταχόθεν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σεαυτῆς ἐπιθυμιῶν. Φέρε, τί οὐ μεταποιούμεθα τῆς ἐλευθερίας, καὶ τῶν πολλῶν ἀφιέμεθα πραγματειῶν; ἃς ἔνεκα ταύτης ὑπομένομεν. . . Καὶ ἡ γαστήρ πρὸς ταῦτα· Ἀλλ' ἐγὼ, φησὶν, ἡ ὑφ' ὑμῶν λοιδορουμένη, ἅπαν τὸ σῶμα τρέφω, τρεφομένη, καὶ σώζω, σωζομένη· καὶ εἰμὶ ὡσεὶ τις ἐσίασις κοινῇ, τὸ πρόσφορον ἀπάντων καὶ τῆς διαμονῆς αἴτιον ἀποδιδούσα.

(1) Ἐκ Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασσεῶς (Ῥώμ. Ἀρχαιολογ. 5', π5'). Τούτῳ δ' ἂν τῷ μύθῳ προσάψαις ἐπιμύθιον τοῦδ' « Οὕτω καὶ » τῶν πολιτῶν ἐπίβογοι οἱ, διὰ τὸν πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας φθόνον, » τῶν ἑαυτοῖς καθηκόντων ἀμελοῦντες. »

ΑΛΛΩΣ, (Ι).

Τοῦ ἀνθρώπου τὰ μέλη πάντα πρὸς τὴν γαστέρα σασιάσαι (φασί), καὶ κατηγορεῖν αὐτῆς, ὡς μόνης ἀργοῦ καὶ ἀσυμβόλου καθεζομένης ἐν τῷ σώματι· τῶν δ' ἄλλων εἰς τὰς ἐκείνης ὀρέξεις πόνους τε μεγάλους καὶ λειτουργίας ὑπομενόντων. Τὴν δὲ γαστέρα τῆς εὐηθείας αὐτῶν καταγελαῖν, ἀγνοούντων ὅτι τὴν τροφήν ἀπολαμβάνει μὲν εἰς ἑαυτὴν ἅπασαν, ἀναπέμπει δ' αὐ-
 ρις ἐξ αὐτῆς καὶ διανέμει τοῖς ἄλλοις.

203. ΚΟΛΟΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΜΗΝ.

ΑΕΤΟΣ, καταπτὰς ἀπὸ τινος ὑψηλῆς πέτρας, ἄρνα ἤρπασε. Κολοῖος δὲ, τοῦτο θεασάμενος, διὰ ζῆλον τοῦτον μιμήσασθαι ἠθέλησε. Καὶ δὴ, καθείς ἑαυτὸν μετὰ πολλοῦ ροίζου, ἐπὶ κριὸν ἠνέχθη. Ἐμπαρέντων δὲ αὐτοῦ τῶν ὀνύχων τοῖς ἐκείνου μαλ-
 λοῖς, ἐξαρθῆναι μὴ δυνάμενος ἐπτερύσσετο, ἕως οὗ ὁ ποιμὴν, τὸ γεγονός αἰσθόμενος, προσθραμῶν συνέλαβεν αὐτόν. Καὶ περικόψας αὐτοῦ τὰ ὀξύπτερα, ὡς ἐσπέρα κατέλαβε, τοῖς ἑαυτοῦ παισὶν ἐκόμισε. Τῶν δὲ, πυνθανομένων, τι ἂν εἴη τὸ ὄρνεον, ἔφη, Ὡς μὲν ἐγὼ σαφῶς οἶδα, κολοῖος· ὡς δὲ αὐτὸς βούλεται, ἀετός.

Οὕτως δὲ πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας ἀμιλλᾷ, πρὸς τῷ μηδὲν ἀνύειν, καὶ ἐν ταῖς συμφοραῖς προσκτάται γέλωτα.

(Ι) Ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Κοριοιάν. § 6). Ἐπιμυθεύσαις δ' ἂν καὶ τούτῳ παραπλήσιόν τι, οἷον· « Τότε σώζεται πόλις, ὅτε καὶ τῶν ἀρ-
 » χόντων καὶ τῶν ἀρχομένων ἕκαστος τὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα προθύμως
 » ἐπιτελεῖ. »

Α Λ Λ Ω Σ.

Αετός ἀρνίον ἀρπάσας, ἐντεῦθεν ἐτρέφετο. Κολοιὸς δέ τις ἐωρακῶς ἐνεχείρει τοῖς ἴσοις, καὶ καταπτὰς ἐπὶ ποιμνῆν, τῶν κριῶν ἐπειράτο λαβεῖν τὸν μέγιστον· καὶ περιπαρεῖς τοῖς ἐρίοις τοὺς ὄνυχας, ἕαλω μᾶλλον, ἢ θηράσαι δεδύνηται.

Τὸ μείζον ἀεὶ τοῖς καταδεεσέροις καθέστηκε σφαλερόν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἄρνὸν καταπτὰς αετὸς καθαρπάσας,
 Ἰδὼν κολοιὸς, ἐν κριῶ πράττει τάδε.
 Ὄν εἶλε ποιμνῆν. Παῖς δ' ἐφώνει τοῦτό τι,
 Ἐμοὶ κολοιὸς, αετὸς δ' αὐτῷ πέλει.

Ὅτι οὐ δεῖ μιμῆσθαι τοὺς κρείττονας.

Α Λ Λ Ω Σ. (1).

ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΠΟΙΜΝΗΝ.

Κόραξ αετὸν ἐθεάσατο ἄρνα τῆς ποιμνῆς ἀφαρπάζοντα· καὶ ἠθέλησε δῆθεν τοῦτον ἐκμιμήσασθαι. Ἰδὼν δὲ ἐν τῇ ποιμνῇ κριὸν, ἐπειράθη τοῦτον ἀρπάσαι. Τῶν δὲ ὀνύχων αὐτοῦ τῷ τοῦ κριοῦ συσχεθέντων ἐρίῳ, φθάσας ὁ ποιμνῆν, καὶ τοῦτον πλήξας, ἀπέκτεινεν.

Οὗτος ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς ἀνίσχυρος ἀνὴρ, τῷ δυνατῷ ἑαυτὸν ἀφομοιώσαι πειρώμενος, οὐ μόνον ἀσθενὴς εἶναι καὶ ἀφελὴς ἀπελέγχεται, ἀλλὰ καὶ κακῶς ἐξ ἀφροσύνης ἀποθνήσκει.

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντέπκα Μύθων, μύθ. 9.

204. ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΚΟΡΑΞ, κρέας ἀρπάσας, ἐπί τινος δένδρου ἐκάθισεν. Ἀλώπηξ δὲ, τοῦτον θρασυμένη, βουλομένη δὲ *καί* τὸ κρέας ἀρπάσαι, γᾶσα ἐπήγει αὐτὸν ὡς εὐμεγέθη τε καὶ καλὸν, λέγουσα καὶ ὅτι πρέπει μάλισα αὐτὸν τῶν ὀρνέων βασιλεύειν, καὶ τοῦτο πάντως ἂν γένοιτο, εἰ φωνὴν εἶχεν. Ὁ δὲ, βαλὼν τὸ κρέας, μεγάλα ἔκραγεν. Ἐκείνη δὲ προσδραμοῦσα ἔφη, ὦ κόραξ, εἰ καὶ φρένας εἶχες, οὐδὲν [ἂν] ἐδέησέ σοι εἰς τὸ βασιλεύειν.

Ὅτι οὐ δεῖ τινα ὑπὸ τῶν κολάκων ἐπαίρεσθαι.

Α Λ Λ Ω Σ.

Κόραξ, κρέας ἀρπάσας, ἐπί τινος δένδρου ἐκάθισεν. Ἀλώπηξ δὲ, τοῦτον ἰδοῦσα, καὶ βουλευθεῖσα περιγενέσθαι τοῦ κρέατος, γᾶσα κάτωθεν ἐπήγει αὐτὸν, ὡς εὐμέγεθες καὶ καλὸν ὄρνεον, καὶ θηρευτικὸν, καὶ εὐμορφον, λέγουσα καὶ ὅτι, Ἥρμοζέ σοι βασιλέα εἶναι ὀρνέων, εἰ καὶ φωνητικὸς ὑπῆρχες· ἀλλ' ὦ ποῖον ὄρνεον καὶ ἄλαλον ὑπάρχεις. Ὁ δὲ κόραξ, ἀκούσας ταῦτα, καὶ χαννωθεὶς τοῖς ἐπαίνοις, ῥίψας τὸ κρέας, μεγάλως ἐκεκράγει. Ἡ δ' ἀλώπηξ, δραμοῦσα καὶ λαβοῦσα τὸ κρέας, ἔφη πρὸς αὐτὸν, Ἔχεις κόραξ ἅπαντα, νοῦς δὲ σε λείπει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ὑπὸ τῶν κολάκων ἀπατᾶσθαι· πολλάκις γὰρ βλάβη αὐτοῖς ἐκ τούτων γίνεται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Τῷ κόρακι τὸ θήραμα τυρὸς ἦν, καὶ ἐν μετεώρῳ φέρων ἐκάθητο. Ἰδοῦσα δὲ ἀλώπηξ, ἀπάτη περιενόσκει τὸν κόρακα· τί ταῦτα; λέγουσα· μετριότητι μὲν, ὦ κόραξ, διενήνοχες σώματος, χροιάν δὲ φέρεις τῇ τῶν ὀρνίθων ἡγεμονίᾳ προσήκουσαν· εἰ

δὲ [καί] φωνὴ παρῆν, ἅπασαν [ἄν] εἶχες τὴν τῶν ὀρνίθων ἀρχήν.
 Ταῦτα δὲ εἶπε πρὸς ἀπάτην. Ὁ δ' ὑπαχθεῖς, τὸν τυρὸν ἐκβαλὼν,
 ἀνέκραγε μέγιστον, φωνῆς ἐπίδειξιν τὴν ἀφαίρεσιν ποιῶν τοῦ
 θηράματος. Ἡ δὲ λαβοῦσα, Φωνὴ μὲν, ὦ κόραξ, εἶπε, προσῆν,
 ὁ δὲ νοῦς ἐπιλέλοιπεν.

Ἐχθροῖς πειθαρχῶν ὑποσῆσθαι τὴν βλάβην.

Α Λ Λ Ω Σ.

Τυρὸν κόραξ ἔδρανε· κερδῶ δ' ἠπάτα·
 Εἰ γλώσσαν εἶχες, Ζηνὸς ἦς ὄρνις μέγας.
 Εὐθύς δ' ὁ τοῦτον ῥίψεν· ἢ δ' αὐτὸν φάγευ.
 Ἐχεις κόραξ ἅπαντα, νοῦν κτῆσαι μόνον.
 Πρὸς τοὺς ἐπὶ κολακείαις χαίροντας.

Α Λ Λ Ω Σ.

Μύθοις Αἰσώπου φέρεται τρώγων τυρὸν τις κόραξ.
 Λαβεῖν ποθοῦσα τὸν τυρὸν ἐκ τούτου δὲ ἀλώπηξ,
 Φέρεται τούτῳ λέγουσα, Ὡς φρόνιμος εἶ κόραξ,
 Καὶ εὐμεγέθης, καὶ καλὸς, καὶ πάντα τ' ἄλλα φέρων,
 Ὅσα ὀρνέων ἔπρεπε κεκτηῖσθαι βασιλέα·
 Φωνῆς μόνης σερίσκη δὲ καὶ λείπη βασιλείας.
 Ἀπατηθεῖς ὁ κόραξ δὲ τοῖς τῆς κερδοῦς ἐπαίνοις,
 Βοᾶν τορὸν ἀπήρξατο, τὸν δὲ τυρὸν ἀφῆκεν.
 Ἡ δὲ λαβοῦσα τὸν τυρὸν μεθόδοις εὐμηχάνοις,
 Ἀφῆκε τοῦτον ἄπρακτα λαβράζειν τε καὶ κράζειν.

205. ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ.

ΚΟΡΑΞ, ὑπὸ παγίδος κρατηθεῖς, ἠῤῥατο τῷ Ἀπόλλωνι
 λιθανωτὸν ἐπιθύσειν. Σωθεῖς δ' ἐκ τοῦ κινδύνου, τῆς ὑπο-

σχέσεως ἐπελάθετο. Πάλιν δὲ ὑφ' ἐτέρας κρατηθεῖς παγίδος, ἀφείς τὸν Ἀπόλλωνα, τῷ Ἑρμῇ ὑπέσχετο εὐσαι. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη, ὦ κάκιζε, πῶς σοι πισεύσω, ὅς τὸν πρότερον δεσπότην ἤρνησας καὶ ἠδίκησας;

Ὅτι οἱ πρὸς τοὺς εὐεργετοῦντας ἀγνώμονες γενόμενοι, ἐν περιστάσει ἐμπεισόντες, οὐχ ἔξουσι βοήθειαν.

206. ΚΥΚΝΟΣ.

Τοῖς κύκνους φασὶ παρά τὸν Θάνατον ἄδειν. Καὶ δὴ τις, περιτυχὼν κύκνῳ πωλουμένῳ, καὶ ἀκούσας ὅτι εὐμενέστατον ζῶον, ἠγόρασε. Καὶ ἔχων ποτὲ σύνδειπνον, προσελθὼν παρεκάλει αὐτὸν ἄσαι [παρὰ] τὸν πότον. Τοῦ δὲ, τότε μὲν ἠσυχάσαντος, ὕσερον δὲ ποτε, ὡς ἐνόησεν ὅτι ἀποθνήσκειν ἔμελλε, εἰρηνοῦντος αὐτὸν, ὁ δεσπότης ἀκούσας ἔφη, Ἄλλ', εἰ σὺ οὐκ ἄλλως ἄδεις, ἐὰν μὴ ἀποθνήσκῃς, ἐγὼ μάταιος ἤμην τότε, ὅτε σε παρεκάλουν, ἀλλ' οὐκ ἔδυσον.

Οὕτω τινὲς τῶν ἀνθρώπων, ἃ μὴ βούλονται ἐκουσίως ποιεῖν, ἀκόντες ταῦτα ἐπιτελοῦσιν.

207. ΚΥΝΕΣ ΛΙΜΩΤΤΟΥΣΑΙ.

ΚΥΝΕΣ λιμώττουσαι, ὡς ἐθεάσαντο ἐν τινι ποταμῷ βύρσας βρεχομένας, μὴ δυνάμεναι αὐτῶν ἐφικέσθαι, συνέθεντο ἀλλήλαις, ὅπως πρῶτον τὸ ὕδωρ ἐκπίωσιν, καὶ εἴδ' οὕτως ἐπὶ τὰς βύρσας παραγένωνται. Συνέβη δὲ αὐταῖς πιούσαις πρότερον διαρράγηναι, ἢ τῶν βυρσῶν ἐφικέσθαι (1).

Πολλοὶ, δι' ἐλπίδα κέρθους ἐπισφαλοῦς, μόχθους ὑφιστάμενοι, φθάνουσι πρῶτον καταναλισκόμενοι.

(1) Μνημονεύει τοῦ μύθου καὶ Πλούταρχος (Περὶ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν § 19), «Οὐδὲν ἀπολείποντας τῶν κυνῶν, ἅς, φησὶν Δῖσωπος, δερμά-

ΛΥΚΟΙ ΚΑΙ ΑΝΗΡ.

Λύκοι τινές, ἐν τινι ποταμῷ δέρματα βοῶν ἐωρακότες, καὶ ταῦτα σπουδάζοντες ἐκεῖθεν ἀνελκύσαι, τῆς τοῦ ποταμοῦ πλημμύρας, βαθείας οὔσης, κατατολμῆσαι οὐκ ἠδύναντο. Ὅθεν ἐβουλεύσαντο κατ' ἑαυτοὺς πρότερον τὰ ὕδατα καταπιεῖν, καὶ εἴτ' οὕτως τὰ δέρματα φθάσαι καὶ ἀναλαβεῖν. Ἄνηρ δέ τις ὑπολαβὼν ἔφη πρὸς αὐτούς· Εἰ ὅλως πειραθῆτε τὰ τοσαῦτα καταπιεῖν ὕδατα, εὐθύς διασπασθέντες καὶ τῆς ζωῆς σερηθήσεσθε.

Ὁ μῦθος οὗτος ἐλέγχει τοὺς τοῖς ἀνηνύτοις ἐξ ἀφροσύνης ἐπιχειροῦντας.

208. Κ Υ Ω Ν.

Ὡς τις κύων καταπίνειν εἰθισμένος, ἰδὼν τινα κόχλον, χάνας τὸ σῶμα αὐτοῦ, μεγίστη συνολκῆ καταπέπωκε τοῦτον, οἴηθείς ὦν εἶναι. Βαρούμενος δὲ τὰ σπλάγχνα, καὶ ὀδυνόμενος, ἔλεγε, Δίκαια ἔγωγε πέπονθα, εἶγε πάντα [τά] περιφερῆ ὡς πεπίστευκα.

Διδάσκει ἡμᾶς ὁ λόγος, ὅτι οἱ ἀδικῶς πράγμα προσιόντες λανθάνουσιν ἑαυτοὺς περιπείροντες ἀτύποις.

-
- » των τινῶν ἐμπλεόντων ἐφιεμένας, ὀρμηῆσαι μὲν ἐκπίνειν τὴν θάλασσαν,
 » φάγηναι δὲ πρότερον ἢ τῶν δερμάτων λαβέσθαι. Καὶ γὰρ ἡμᾶς ὁ
 » λόγος ἐλπίζοντας εὐδοκιμήσειν δι' αὐτοῦ καὶ τῆ ἀρετῆ προσοίσεσθαι,
 » πρὶν ἐπ' ἐκείνην ἀφικέσθαι διέφθαρχε καὶ ἀπόλωλε (ἴσ. ἀπολώλεκε),
 » πολλῆς ἀκράτου καὶ πικρᾶς κακίας προεμφορηθέντας ».

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. ζά.

209 ΚΥΩΝ ΚΡΕΑΣ ΦΕΡΟΥΣΑ.

ΚΥΩΝ, κρέας ἔχουσα, ποταμὸν διέβαινε. Θεασαμένη δὲ τὴν σκιάν, κύνα ὑπέλαθε μείζον κρέας ἔχουσαν· διόπερ ἀφείσα τὸ ἴδιον, ὥρμησεν ὡς τὸ ἐκείνης ἀφαιρησομένη. Συνέβη δὲ αὐτὴν ἀμφοτέρων σερηθῆναι· τοῦ μὲν μὴ ἐφικομένην, διὸ μηδὲν ἦν, τοῦ δὲ, ὅτι ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ κατεσύρετο.

Ὁ λόγος πρὸς ἄνδρα πλεονέκτην εὐκαιρος.

Α Λ Λ Ω Σ.

Κύων κρέας φέρων ποταμὸν διέβαινε. Θεασάμενος δὲ τὴν ἑαυτοῦ σκιάν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὑπέλαθεν ἕτερον κύνα εἶναι κρέας κατέχοντα· καὶ ἀφείς τὸ ἴδιον, ὥρμησε τὸ ἐκείνου λαβεῖν. Ἀπί-
λεσε δὲ ἀμφοτέρα· τὸ μὲν οὖν οὐκ ἦν, ὃ δὲ κατεῖχεν ὑπὸ τοῦ
ρεύματος κατεσύρετο.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς πλεονεκτοῦντας, οἱ τινες πλειοτέρων ἐπιθυ-
μοῦντες καὶ ἅ ἔχουσι προσαπολλύουσιν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Κύων, παρὰ ποταμὸν τινα φέρων κρέας, καὶ κατὰ τοῦ
ὕδατος τὴν αὐτοῦ σκιάν θεασάμενος, οἶθη εἶς ἕτερον εἶναι κύνα
μείζον κρέας ἔχοντα, ὃ μὲν εἶχεν, ἀπέβαλεν, ἀλόμενος δὲ εἰς
[τόν] ποταμὸν, ὡς ἀρπάσων, ὑποβρύχιος ἐγένετο.

Α Λ Λ Ω Σ.

Φέρων ποταμοῦ πλησίον κύων κρέας,
Κύψας ἑαυτὸν ἄλλον εἰς ὕδωρ βλέπει.
Χανὼν δὲ λοιπὸν τοῦ κάτω λαβεῖν κρέας,
Ἀπεσερεῖτο καὶ τὸ οὐπὲρ ἐκράτει.

Ὅτι ὁ πλεονεκτῶν μᾶλλον ζημιούται.

Α Λ Δ Ω Σ (Ι).

ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΒΡΩΜΑ.

Κύων, ἀρπάσας βρώμα ἐκ μακελλείου, ὤχετο φυγὰς ἐκεῖθεν, καὶ ἔφθασεν ἐπὶ τινα ποταμόν. Περαιούμενος δὲ αὐτὸν, ὄρᾳ ἐν τοῖς ὕδασι τὴν τοῦ βρώματος σκιάν, πολλῶ οὔσαν, οὐ ἔφευγεν, εὐμεγεθέστερον. Καὶ τοῦ σώματος τὸ βρώμα ἀπορρίψας, ἐπὶ τὴν ὄραθεισαν αὐτοῦ σκιάν κατηπείγετο. Τῆς δὲ, ἀφανοῦς γενομένης, σραφείς ὁ κύων τὸ ἀπορρίφεν ἄραι, οὐδὲν ἐφεῦρε τὸ σύνολον. Καὶ γὰρ ἐκεῖνο παρά τινος καταπτάντος κόρακος εὐθύς ἠρπάγη, καὶ κατεβρώθη. Εἶτα ὁ κύων ἑαυτὸν ἐταλάνιζε, Τί ἄρα πέπονθα, λέγων, ὅτι, ὃ εἶχον, ἀφρόνως καταλιπὼν, ἐφ' ἑτερου ἀφανὲς ἠπειγόμενῃ κάκεινου ἀποτυχῶν, καὶ τοῦ προτέρου ἐξέπεσον.

Ὁ μῦθος οὗτος ἐλέγχει τοὺς ἀκορέστως ἔχοντας καὶ τῶν περιττῶν ὀρεγομένους.

Α Λ Δ Ω Σ.

Κρέας ἀρπάσας τὶς κυνῶν, παρ' αὐτὴν διήει τὴν ὄχθην τινὸς ποταμοῦ· καὶ θεωρῶν τὴν σκιάν διπλασίαν τοῖς νάμασιν, ὃ μὲν εἶχεν ἀφῆκε· πειρώμενος δὲ λαβεῖν τὸ μείζον, συνδιαμαρτάνει μετὰ τοῦ μετρίου τοῦ πλείονος.

210. ΚΥΩΝ.

ΛΑΘΡΑ κύων ἔδρακε. Τούτῳ δὲ ὁ δεσπότης κώδωνα ἐκρέμασεν, ὥστε πρόδηλον εἶναι τοῖς πᾶσιν. Οὗτος δὲ, τὸν κώδωνα σείων, ἐν τῇ ἀγορᾷ ἠλαζονεύετο. Γραῦς δὲ εἶπεν αὐτῷ, Κύων,

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. κή.

τί φαντάζη; οὐ δι' ἀρετὴν τοῦτον φορεῖς, ἀλλὰ δι' ἔλεγχον τῆς κεκρυμμένης σου κακίας.

Ὅτι οἱ τῶν ἀλαζονευομένων κενόδοξοι τρόποι πρόδηλοί εἰσι, δηλοῦντες τὴν ἀφανῆ κακίαν.

211. ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΚΥΩΝ θηρευτικὸς λέοντα ἰδὼν, τοῦτον ἐδίωκεν. Ὡς δὲ ἐπιγραφεῖς ἐκεῖνος ἐβρυχήσατο, ὁ κύων φοβηθεὶς εἰς τὰ ὀπίσω ἔφυγεν. Ἀλώπηξ δὲ θεασαμένη αὐτὸν, ἔφη, ὦ κακὴ κεφαλὴ, σὺ λέοντα ἐδίωκες; οὐ τινος οὐδὲ τὸν βρυχηθμὸν ὑπήνεγκας.

Ὁ λόγος κατὰ ἀνδρῶν ἀυθαδῶν, οἱ, κατὰ δυνατωτέρων συκοφαντεῖν ἐπιχειροῦντες, εἰς ὄψιν γενόμενοι, ἀναχαιτίζονται.

212. ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

ΕΧΩΝ τὶς κύνα Μελιταῖον καὶ ὄνον, διετέλει τῷ κυνὶ προσπαίζων. Καὶ εἶποτε ἔξω δεῖπνον εἶχεν, ἐκόμιζέ τι αὐτῷ, καὶ προσιόντι παρέβαλλεν. Ὁ δὲ ὄνος, ζηλώσας, προέδραμεν αὐτὸς, καὶ σκιρτῶν ἐλάκτισε τὸν δεσπότην. Καὶ οὗτος, ἀγανακτήσας, ἐκέλευσε παίοντας αὐτὸν ἀγαγεῖν πρὸς τὸν μυλῶνα, καὶ τούτῳ [προσ]θῆσαι.

Οὗτος ὁ λόγος ἀρμόσειεν ἂν πρὸς ἐκείνους, οἱ τὰς φιλίας μέχρι ἐξιάσεως παρέχονται.

ΑΛΛΩΣ.

Ὁνος, θεασάμενος ἐν τῶν Μελιταίων κυνιδίων, ἀριστῶντι τῷ δεσπότη συγκатаκεῖμενον, ἀλλόμενόν τε περὶ αὐτὸν, καὶ σκιρτῶν, καὶ σεῖον τὴν οὐρᾶν, καὶ τι καὶ φώνημα τερπνὸν ὑποφθεγγόμενον, ἐφ' οἷς ἠδοντό τε καὶ κατεφίλουν αὐτὸ πάντες οἱ

σύνδειπνοι, μηδὲν μελλήσας, ἀλλ' εὐθύς ἀναπηδήσας ἐπὶ τὴν κλίνην, ὠγκᾶτο, καὶ κατ' αὐτῶν ἤλλετο σείων τὴν οὐράν.

213. ΚΩΝΩΨ ΚΑΙ ΒΟΥΣ.

ΚΩΝΩΨ ἐπὶ κέρατος βοὸς ἐκαθέσθη, καὶ ἠύλει. Εἶπε δὲ πρὸς τὸν βοῦν, εἰ βαρῶ σου τὸν τένοντα, ἀναχωρήσω. Ὁ δὲ ἔφη, Οὔτε, ὅτε ἤλθες, ἔγνων, οὔτε, ἐὰν μείνης, μελήσει μοι.

Ὅτι τοὺς ἀκλειεῖς καὶ ἀδόξους καὶ μαχομένους τυράννοις ἐλέγχει ὁ λόγος.

Α Λ Λ Ω Σ (Ι).

Κώνωψ, ἐπιπτάς κέρατι καμπίλῳ ταύρου,
Μικρόν τ' ἐπισχών, εἶπε ταῦτα βομβήσας·
Εἴ σου βαρύνω τὸν τένοντα καὶ κλίνω,
Καθεδοῦμ' ἀπελθὼν ποταμίαις ἐν αἰγείροις.
Ὁ δ', Οὐ μέλει μοι, φησὶν, οὔτ' ἐὰν μείνης,
Οὔτ' ἂν ἀπέλθης· οὐδ' ὅτ' ἤλθες ἐγνώκειν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Κώνωψ καθῆσο πρὸς κέρασ ταύρου πάλαι,
Ὅνπερ κέλευεν, εἶπερ ἐκπτῆναι θελει.
Ἦκουσε δ', ὡσπερ οὐκ ἔγνω καθήμενον,
Οὔτω δὲ μὴ πτήσαντος αἰσθησιν λάβη.

Πρὸς τοὺς λογιζομένους ἑαυτοὺς εἶναι ἢ σοφοὺς, ἢ δυνατοὺς, ἢ φρονίμους, μὴ ὄντας δέ.

(1) Ἐκ τῆς τοῦ Τυρουίττου συλλογῆς. Ἐστὶ δ' ἐκ τῶν τοῦ Βαβυλίου μύθων.

Α Λ Λ Ω Σ (Ι).

ΚΩΝΩΨ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.

Κύνωψ τις ἔλθων ἐπὶ κέρατος ἔση ταύρου τινός, πειρώμενος δῆθεν αὐτῷ ἄχθος ἐμποιήσασθαι. Τοῦ δὲ ταύρου παρ' οὐδὲν αὐτὸν λογιζομένου, βουλόμενος ὁ κύνωψ ἐξ αὐτοῦ ἀποπῆναι, καὶ βιάζων αὐτὸν, ἔφη, ὡς εἶπερ ἐπαχθῆς σοι πέφυκα, πετασθήσομαι ἀπὸ σοῦ. Ὁ δὲ ταῦρος φησὶ πρὸς τὸν κύνωπα· Οὔτε ἔλθόντος σου ἠσθόμην, οὔτε ὑποχωροῦντά σε γνώσομαι.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὡς καὶ ἄνθρωποι τινες, εὐτελεῖς ἅμα καὶ ἄφρονες προδήλως τυγχάνοντες, δοκοῦσι καθ' ἑαυτοὺς τῶν ἐν τιμῇ τε καὶ συνέσει διαπρεπόντων ὑπάρχειν.

214. ΛΑΡΟΣ ΚΑΙ ΙΚΤΙΝΟΣ.

Λάρος ἰχθῦν καταπιὼν, καὶ τοῦ φάρυγγος αὐτοῦ διαρράγνεντος, ἐπὶ τῆς ἡϊόνος ἔκειτο νεκρός. Ικτῖνος δὲ, αὐτὸν θεασάμενος, ἔφη, Ἄξια σὺ πέπουθας, ὅτι πτηνὸς γεννηθεῖς, ἐπὶ θαλάσσης δίαιταν ἐποίησ'.

215. ΛΕΑΙΝΑ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Λεαίνα, ὄνειδιζομένη ὑπὸ ἀλώπεκος, ἐπὶ τῷ διὰ παντὸς ἕνα τίκειν, Ἐνα ἔφη, ἀλλὰ λέοντα.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὸ καλὸν οὐκ ἐν πλήθει, ἀλλ' ἀρετῇ.

216. ΛΕΟΝΤΑ ΧΡΥΣΟΥΝ ΕΥΡΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Δειλὸς καὶ φιλάργυρος, εὐρῶν λέοντα χρυσοῦν, ἑαυτῷ

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. μζ'.

προσελάλει· Οὐκ οἶδα τίς γένωμαι ἐπὶ τοῖς παροῦσιν· ἐγὼ ἐκ-
βέβλημαι τῶν φρενῶν, καὶ τί πράττειν οὐκ ἔχω· μερίζομαι
φιλοχρηματία καὶ τῇ τῆς φρενὸς δειλία. Ποία γὰρ τύχη, καὶ
τίς τῶν δαιμόνων χρυσοῦν εἰργάσατο λέοντα; Ἡ μὲν γὰρ ἐμὴ
ψυχὴ πρὸς τὰ παρόντα ἑαυτῇ πολεμεῖ· ἀγαπᾷ μὲν τὸν χρυσοῦν,
δέδοικε δὲ τοῦ χρυσοῦ τὴν ἐργασίαν. Ὡς τύχης δηλούσης, καὶ
μὴ λαβεῖν συγχωρούσης· ὡς θησαυρὸς ἠθονῆν οὐκ ἔχων· ὡς χάρις
δαιμόνων ἀχρηστος γενομένη. Ποίω οὖν τρόπῳ νῦν χρήσωμαι;
ἐπὶ ποίαν μηχανὴν ἔλθω; ἀπειμι τοὺς οἰκέτας δεῦρο κομίσων,
λαβεῖν μὲν ὀφείλοντας τῇ πολυπληθείᾳ καὶ συμμαχίᾳ· καὶ γὰρ δὲ
πόρρω ἔσομαι Θεατῆς.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοις ἐπι-
τηδεύμασιν ἐνδιατρίβοντες πονεῖν εἰώθασιν.

217. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΜΥΣ.

ΛΕΟΝΤΟΣ κοιμωμένου μῦς τῷ σώματι ἐπέδραμεν. Ὁ δὲ,
ἐξανασᾶς, συνέλαβεν αὐτόν. [Ὁ δὲ] ἐδέθη αὐτοῦ μὴ θῦσαι αὐτόν,
λέγων, ὅτι σωθῆίς πολλὰς χάριτας αὐτῷ ἀποδώσει. Γελάσας δὲ
ἀπέλυσεν αὐτόν. Συνέθη δὲ αὐτόν μετ' οὐ πολὺ τῇ τοῦ μῦος
χάριτι περισωθῆναι. Ἐπειδὴ γὰρ, συλληφθεὶς ὑπὸ τινων κυνηγῶν,
καμήλῳ ἐδέθη ἐπὶ τινι δένδρῳ, τηλικαῦτα καὶ ὁ μῦς, αὐτοῦ
ἀκούσας σένοντος, ἔλθων τὸν κάμηλον περιέτραγε, καὶ λύσας
αὐτόν, ἔφη, Σὺ δὲ οὕτω μου κατεγέλασας, ὡς μὴ προσδοκῶν
ἀμοιβὴν παρ' ἐμοῦ κομίσασθαι· νῦν δ' εὖ ἴσθι ὅτι ἐστὶ καὶ
παρὰ μου χάρις.

Ὅτι οἱ εὐνοοῦντες ἀνθρώπων, καὶ πένητες ὄντι, θύναται ἐν καιρῷ
καὶ θυνάσας ὠφελεῖν.

218. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΛΕΩΝ ποτέ, καύματος ὥρα, ἐν τινι σπηλαίῳ ἀνεπαύετο. Μυὸς δὲ διὰ τῆς χαίτης αὐτοῦ διαδραμόντος, ταραχθεὶς καὶ ἐξανασάς, φοβερὸν ἀπέβλεπε. Ἀλώπεκος δὲ καταγελάσας, εἶπεν, Οὐ τὸν μῦν ἐφοβήθη, ἀλλὰ τὴν κακὴν ὁδὸν καὶ συνήθειαν ἀνατρέπω (1).

Ὅτι τῇ κακῇ συνήθειᾳ οὐ δεῖ παρέχειν ἄδειαν· νομὴν γὰρ λαβοῦσα λύπην ἐσχάτην ποιεῖ.

Α Λ Α Ω Σ.

Λέοντος ὑπνώττοντος, αὐχένος μέσον

Διέδραμεν μῦς· ὅς δ' ἀνέστη συντόμως.

Γελαῖ δ' ἀλώπηξ· καὶ λέων ἀπεκρίθη·

Οὐ μῦν πτοοῦμαι, τὴν ὁδὸν [δ'] ἀνατρέπω.

Ἀρχὰς ὕβρεων ἀνασέλλειν·

Α Λ Α Ω Σ.

Τοῖς μύθοις τοῖς Αἰσώπου τε καὶ Σίχοις τοῦ Βαβρίου

Λέων καθεύδων πλάττεται· οὗ μῦς δραμῶν αὐχέμι

Ἐξ ὕπνου τοῦτον ἤγειρεν ἐντεθρονημένον.

(1) Σουίδα (λέξ. Φριξότριχα) ἐκ τοῦ Βαβρίου·

Κοιμωμένου λέοντος ἀγρίας χαίτης

Διέδραμε μῦς. Ὁ δὲ λέων ἐθυμώθη·

Φριξὰς δὲ χαίτην ἐκθροε φωλάδος κοίλης.

Καὶ αὐτίς (λέξ. Παλαμναῖος) ἐκ τοῦ αὐτοῦ·

[Ὁ δ'] Οὐχὶ τὸν μῦν, εἶπεν, ὦ παλαμναία,

Δέδοικα, μὴ μου τὴν θορὰν θάκοι φεύγων·

Χαίτην δ' ἔμελλε τὴν ἐμὴν καταισχύνειν.

Ἀλώπεκος γελώσης δὲ, ὁ λέων ἀπεκρίθη·
 Οὐ μῦν προοῦμαι, τὴν δὲ ὄρμην ἐκτρέπω.

219. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

ΛΕΩΝ συν ἀνθρώπῳ ὠδευεν ὁμοῦ. Ἐν ὁδοῦ [δὲ], ὁ μὲν ἀνθρώπος αὐχὸν ἔλεγε, Δυνατώτερον ζῶον ὁ ἀνθρώπος παρά τὸν λέοντα· ὁ δὲ λέων, Δυνατώτερον ζῶον ὁ λέων παρά τὸν ἀνθρώπον. Καὶ ὠδεύοντων αὐτῶν, ἐδείκνυεν ὁ ἀνθρώπος τὰς γεγλυμμένας σήλας, ἃς οἱ ἀνθρώποι ἔγλυφον, καὶ ἐποίουν λέοντας ὑποτασσομένους *καὶ* ὑποκάτω τῶν ἀνθρώπων. Ὁ δὲ λέων ἔφη, Εἰ ᾗδεσαν λέοντες γλύφειν, πολλοὺς ἀνθρώπους ἂν εἶδες ὑποκάτω λεόντων.

Ὅτι εἰσὶ τινες, οἱ ἐν οἷς οὐ δύναται καυχῶνται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Εἰς ἔριν ἀλλήλοις ἀνὴρ τε καὶ λέων προῆλθον· καὶ ὁ μὲν ἀνὴρ τὸ τῶν ἀνθρώπων κρείττον ἀπέφηνε γένος, ὁ δὲ τοῖς λέουσι ἐδίδου τὸ πλεόν. Ἀμιλλωμένων δὲ περὶ τοῦ κρείττονος, πίσις ὁ ἀνὴρ ἐξ εἰκόνας ἐλάμβανεν, ἐν ᾗ λέων ἐγέγλυπτο ἐξ ἀνδρὸς ἀλισκόμενος. Καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὁ λέων, Εἰ *δὲ* καὶ παρ' ἡμῶν ᾗσαν οἱ γλύφοντες, πλείους ἂν εἶδες ἐαλωκότας ἐκ λεόντων ἀνθρώπους, ἢ παρά ἀνθρώπων λέοντας.

Ὁ τοῖς ἴσοις δικαίως χρώμενος οὐκ ἀπορήσει τῆς νίκης.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἄνδρὸς ποσὶν πατεῖτο πέτρινος λέων.

Καὶ τις λέοντι φησί, Τὴν ἰσχὺν βλέπεις;

Ἄλλ', Εἰ λέοντες, εἶπεν, ᾗδεσαν γλύφειν,

Πολλοὺς ἂν εἶδες ὄντας ἀνθρώπους λίθους.

Ὅτι ἐπ' ἀρετῇ οὐ δεῖ σεμνύνεσθαι.

Α Λ Λ Ω Σ.

Λέων, ἰδὼν λέοντα ὑπ' ἀνδρὸς ἀγχόμενον ἐν γραφῇ, εἶπεν, Καὶ ἡμεῖς εἰ ἤδειμεν γράφειν, ἢ πλάσσειν, ἔμπαλιν ἂν οἱ ἄνθρωποι ἐτίθεντο ἀγχόμενοι ὑπὸ λεόντων.

220. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΟΣ.

Λέων εἰς γεωργοῦ ἔπαυλιν εἰσῆλθεν. Ὁ δὲ, συλλαβεῖν αὐτὸν βουλόμενος, τὴν αὐλειὸν θύραν ἔκλεισεν. Ὁ δὲ, ἐξελθεῖν μὴ δυνάμενος, πρῶτον μὲν τὰ ποιμνία διέφθειρεν, ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βόας ἐτράπη. Καὶ ὁ γεωργὸς, φοβηθεὶς περὶ ἑαυτοῦ, τὴν θύραν ἀνέωξε. Τοῦ δὲ λέοντος ἐξελθόντος, θρασυμένη ἢ γυνὴ τὸν ἄνδρα σενάζοντα καὶ λυπούμενον, εἶπεν, Ἀλλὰ γε σὺ δίκαια πέπονθας· τί γὰρ τοῦτον συνέκλεισας; ὄν καὶ μακρόθεν ἔδει σε φεύγειν.

Οὕτως οἱ τοὺς ἰσχυροτέρους διερεθίζοντες εἰκότως τὰς ἐξ αὐτῶν πλημμελείας ὑπομένουσιν.

221. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΟΣ.

Λέων, ἐρασθεὶς θυγατρὸς γεωργοῦ, ταύτην ἐμνησεύσατο. Ὁ δὲ, μὴ ἐκδοῦναι θηρίῳ τὴν θυγατέρα βουλόμενος, μηδὲ ἀρνεῖσθαι διὰ τὸν φόβον δυνάμενος, τοιοῦτον ἐπενοεῖτο. Ἐλεγεν οὖν, νυμφίον μὲν αὐτὸν ἄξιον τῆς θυγατρὸς δοκιμάζειν, μὴ ἄλλως δὲ θύνασθαι ἐκδοῦναι, ἐὰν μὴ τοὺς ὀδόντας ἐξέλῃ, καὶ ἐκτέμῃ τοὺς ὄνυχας· τούτους γὰρ δεδοικέναι τὴν κόρην. Τοῦ δὲ, ῥαδίως διὰ τὸν ἔρωτα ἐκάτερα ὑπομείναντος, ὁ γεωργὸς,

καταφρονήσας αὐτοῦ, ὡς παρεγένετο πρὸς αὐτὸν, ῥοπαλοῖς αὐτὸν παίων ἐξήλασεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς ἐχθροῖς ῥαδίως πιστεύοντες, ὅταν τῶν ἰδίων πλεονεκτημάτων παραγυμνώσιν ἑαυτοὺς, * αἰχμάλωτοι μᾶλλον καὶ * εὐάλωτοι τούτοις γίνονται, οἷς πρότερον φοβεροὶ καθεστήκησαν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Λέων ἐρασθεὶς θυγατρὸς γεωργοῦ, ταύτην μνηστειθῆναι ἠβούλετο. Ἐπέκειτο δὲ ἐκθεάζων τὸν πατέρα αὐτοῦ· καὶ ὁ λέων ἠπειλεῖ αὐτῷ. Ὁ δὲ, μὴ δυνάμενος διὰ τὸν φόβον παρακοῦσαι, ἐπενόησεν ἐμφρόνως, καὶ φησὶ πρὸς τὸν λέοντα, Οὐ δύναμαί σοι δοῦναι τὴν ἐμὴν θυγατέρα, εἴαν μὴ τοὺς ὀδόντας καὶ τοὺς ὄνυχας ἐξέλῃς· ταῦτα γὰρ ἡ κόρη δέδοικε. Ὁ δὲ εὐθέως διὰ τὸν ἔρωτα ἑκάτερα ῥαδίως ἐξέβαλε, καὶ ἀπελθὼν κατὰ τὸ σῦνηθες τὴν κόρην ἐξήτει. Ὁ δὲ γεωργὸς, καταφρονήσας αὐτοῦ, ῥοπαλοῖς αὐτὸν ἐδίωξεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς ἐχθροῖς ὑπακούοντες εὐάλωτοι τούτοις γίνονται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἀλίσκεται ποτε καὶ λέων ὑπὸ κάλλους, καὶ κόρης ἐρα. Καὶ δὴ πρόσσεισι τῷ πατρὶ, καὶ λόγους πρὸς γάμον συνάπτει. Θηρῶν μὲν ἄρχω, φησὶν, ἄνδρας δὲ οὐδ' ἂν τὴν ἀρχὴν τρέσαιμι. Ἐγὼ καὶ λαγῶν ὑπὸ τάχους εἶλον, καὶ κύνας ἐφόβησα· ἐγὼ καὶ ταῦρον ἐπέσχον μυκώμενον, καὶ ἵππον κατέσχον, μικροῦ τοῖς ποσὶν ἱπτάμενον. Ἔχεις ἔδνα τῆς κόρης, τὴν ῥώμην, τὸ κάλλος, τὸ τάχος, τὰς ὀσημέραις θήρας. Ταῦτα πλουτήσεις, εἰ μόνον κηδεστῆς ἐβελήσεις ἀκοῦσαι λέοντος. Ὁ δὲ, οἷς μὲν ἐδεδίττετο, τοὺς λόγους προσίεται, καὶ τὸν γάμον οὐκ ἀνένευσε μὲν, ἀνεβάλετο δὲ· οἷς δ' ἀπηχθάνετο, τοῦ θηρὸς περιελεῖν τὰ ὄπλα σοφίζεται. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν, φησὶν, ὁ πατήρ, καὶ τοῦ κάλλους ἀγα-
μαι,

μαι, καὶ τῆς ῥώμης ἀποθαυμάζω, καὶ ὡς ἔδνα ταῦτα δέχομαι καὶ τὸν νυμφίον εἰς οὐδὲν ὄ, τι καὶ μέμφομαι. Ἀλλ' ἡ κόρη παῖς ἐστὶν ἀπαλή, καὶ τὸ ὄλον γυνή· πεφόβηται· ἂν ἴδῃ τοὺς ὄνυχας, οὐκ ἀνέχεται· ὀξεῖς γὰρ εἰσὶ, συνεχεῖς εἰσι, φοβοῦσι καὶ μόνον φαινόμενοι. * Καὶ * ταῦτα καὶ τὸ σὸν χαροπὸν ἀγριαίνουσι. Ταῦτα καὶ τὴν κόρην δειλαίνουσι, καὶ τὸν γάμον ἀπείργουσι. Ἄν σὺ τοὺς ὄνυχας ἐξέλῃς, καὶ ἡ κόρη συνεξελεῖ τῆς ψυχῆς τὸ φοβούμενον. Ἄν καὶ σὺ τοὺς ὀδόντας ἐκκόψῃς, κακίην συνεκκόψῃς τὸ δέος. Αὐτός μοι μόνον τὸ δέος περίελε, καὶ περίσωζε τὸ χαροπὸν ἀκραιφνές· καὶ τάχα σε καὶ ἡ κόρη οὐκ ἐκφεύζεται. Ταῦτα ὁ μὲν εἰς ἐπιβουλήν καὶ ὄλον ἔλεγεν· ὁ δ' ἀθασσανίως ἐδέχετο. Τυφλὸς γὰρ ἅπας ἐρῶν, καὶ ἀπροβούλευτος. Ἐντεῦθεν ὁ μὲν τὴν τῆς φύσεως πανοπλίαν ἀποδύεται. Ὁ δὲ τῆς κόρης πατὴρ ἐπιπηδᾷ τῷ δῆθεν νυμφίῳ θρασύτερον, καταγελῶν τῆς ἀσθενείας ἅμα καὶ τῆς ἀνοίας, ὃν οὐδὲ προσβλέπειν ἐξάρρει τὸ πρότερον.

Μὴ πείθου, παῖ, τοῖς ἐχθροῖς ἐτοιμότερον· μὴ καὶ γένη τούτοις εὐάλωτος, οἷς τὸ πρὶν ἐδόκει ἀνάλωτος.

Α Λ Λ Ω Σ.

Φασὶν ἐρασθέντα λέοντα παρθένου, διαλεχθῆναι τῷ πατρὶ τῆς κόρης ὑπὲρ τοῦ γάμου. Τὸν δὲ πατέρα λέγειν, ὡς ἔτοιμος μὲν ἐστὶν αὐτῷ δοῦναι, δεδοικέναι δὲ τοὺς ὀδόντας, μηποτε γήμας, καὶ παροξυνθεὶς διὰ τινὰ αἰτίαν, προσενέγκηται τῇ παρθένῳ θηριωδῶς. Τοῦ δὲ λέοντος ἐξελόντος τοὺς τε ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας, τὸν πατέρα, θεωρήσαντα πάντα δι' ὧν ἦν φοβερός ἀποδεδιηκότα, τύπτοντα τῷ ξύλῳ ῥαδίως ἀποκτεῖναι.

Α Λ Λ Ω Σ.

Λέων ἦρα παρθένου, καὶ προσελθὼν τῷ πατρὶ τῆς παι-

δός, ἐγγυῆσαι τὴν κόρην πρὸς γάμον ἐδεῖτο. Δεδιώξ δὲ ὁ πατὴρ ἀπανήνασθαι, μετὰ τῶν ὀδόντων ἐκβαλεῖν ἐπειράτο τοὺς ὄνυχας, μὴ ταῦτα, λέγων, φόβον τῇ παιδί καταργάσῃται. Καὶ πεισθεὶς ὁ λέων ὑπ' ἔρωτος, ἀμυντηρίων πρόσεισι γυμνός· προσιών δὲ ῥοπάλοις τὴν τελευταίην ἀντηλλάσσετο.

Ἐχθροῖς πειθαρχῶν ὑπόσῃσιν τὸν κίνδυνον.

222. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΣ.

Λέων ἐν τινι αἰγιαλῷ πλαζόμενος, ὡς ἐθεάσατο δελφίνα παρακύψαντα, τοῦτον ἐπὶ συμμαχίαν παρεκάλεσε, λέγων ὅτι μάλιστ' αὐτὸν φίλους καὶ βοηθοὺς γενήσεσθαι· ὁ μὲν γὰρ τῶν θαλάσσιων ζώων, αὐτὸς δὲ τῶν χερσαίων βασιλεύει. Τοῦ δὲ, ἀσμένως ἐπινεύσαντος, ὁ λέων, οὐ μετὰ πολὺν χρόνον, μάχην ἔχων πρὸς ταῦρον ἄγριον, ἐπεκαλεῖτο τὸν δελφίνα ἐπὶ βοήθειαν. Ὡς δὲ ἐκείνος, καίπερ βουλόμενος, ἐκβῆναι ἐκ τῆς θαλάσσης οὐκ ἠδύνατο, ἤτιάτο αὐτὸν ὡς προδότην. Ὁ δὲ ὑποτυχὼν εἶπεν, ἀλλὰ μὴ ἐμὲ μέμφου, ἀλλὰ τὴν φύσιν, ἥτις με, θαλάσσιον ποιήσασα, οὐκ ἐστὶ ἐκβῆναι.

Δεῖ ἡμᾶς, φίλικον σπενδομένους, τοιοῦτους ἐπιλέγεσθαι συμμαχοὺς, οἵτινες ἐν κινδύνοις παρεῖναι ἡμῖν δύνανται.

223. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΚΑΠΡΟΣ.

Θέρουσ ἐν ὥρᾳ, ὅτε τὸ καῦμα δίψει λυπεῖ, εἰς μικρὰν πηγὴν λέων καὶ κάπρος ἦλθον πιεῖν. Ἡρίζον δὲ, τίς πρῶτος αὐτῶν πῖν' ἐκ τούτου δὲ πρὸς φόνον ἀλλήλων διηγέρθησαν. Ἄφνω δὲ ἐπιστραφέντες πρὸς τὸ ἀναπνεῦσαι, εἶδον γῦπας ἐκδεχομένους, ὅς αὐτῶν πέσῃ, τοῦτον καταφαγεῖν. Διὰ τοῦτο λύσαντες τὴν

ἔχθραν, εἶπον· Κρεῖσσόν ἐστιν ἡμᾶς φίλους γενέσθαι, ἢ βρῶμα γυψί καὶ κόραξιν.

Ὅτι τὰς πονηρὰς ἔριδας καὶ τὰς φιλονεικίας καλόν ἐστι διαλύειν· ἐπειδὴ πᾶσιν ἐπικίνδυνον τέλος ἄγουσιν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Λέων μάχην ἔστησε πρὸς ποτῶ κάπρω.

Γῦπες δ' ἄνωθεν ἐσκόπευον τὴν ἔριν,

Βρῶσιν τὸν ἠττηθέντα ποιῆσαι τάχα.

Φίλους δ' ὀρώντες ἠσόχουν τῶν ἐλπίδων.

Ὅτι οὐ δεῖ ἀλλοτριῶς κακοῖς ἐπιχαίρειν.

224. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΛΑΓΩΣ.

ΛΕΩΝ, περιτυχὼν λαγωῦ κοιμωμένῳ, τοῦτον ἔμελλε καταφαγεῖν. Μεταξὺ δὲ θρασάμενος ἔλαφον παριοῦσαν, ἀφείς τὸν λαγῶν, ἐκείνην ἐδίωκεν. Ὁ μὲν οὖν ἀπὸ φόβου ἐξαναστὰς ἔφυγεν. Ὁ δὲ λέων, ἐπὶ πολὺ διώξας τὴν ἔλαφον, ἐπειδὴ καταλαβεῖν οὐκ ἐδυνήθη, ἐπανήλθεν ἐπὶ τὸν λαγῶν. Εὐρών δὲ κάκεινον πεφευγότα, ἔφη· Ἄλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὅτι περ ἀφείς τὴν ἐν χερσὶ βορᾶν, μείζονα ἐλπίδα προέκρινα.

Οὕτως πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, δι' ἐλπίδα μείζονα, τὰ ἐν ταῖς χερσὶν ἐλάχιστα κέρδη ἀθετοῦντες, εὐρίσκονται καὶ τούτων ὑστερούμενοι.

225. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΟΝΑΓΡΟΣ.

ΘΗΡΑΣ ἐθήρευον λέων καὶ ὄναγρος· ὁ μὲν λέων, διὰ τῆς δυνάμεως, ὁ δὲ ὄναγρος διὰ τῆς ἐν ποσὶ ταχύτητος. Ἐπεὶ δὲ ζῶά τινα ἐθήρευσαν, ὁ λέων μερίζει καὶ τίθει τὰς μοίρας. Τὴν μὲν μίαν, εἶπε, λήψομαι ὡς πρῶτος· βασιλεὺς γὰρ εἰμί.

Τὴν δὲ δευτέραν, ὡς ἐξ ἴσου κοινωνῶν. Ἡ δὲ τρίτη μοῖρα αὕτη κακὸν μέγα σοι ποιήσει, εἰ μὴ ἐθέλεις φυγεῖν (1).

Ὅτι καλὸν ἑαυτὸν μετρεῖν ἐν πᾶσι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ἰσχύν, καὶ δυνατωτέροις ἑαυτὸν μὴ συνάπτειν, μηδὲ κοινωνεῖν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἄγρην γεράνω μέριζε καὶ κερδοῖ λέων.

Πρώτην δὲ μοῖραν, εἶπεν, ὡς νομεὺς ἔχω.

Τὴν δευτέραν δὲ, φησὶν, ὡς ἀναξ φέρω.

Τρίτης δ' ὅς ἂν ψεύσειεν, ἔργῳ μανθάνοι.

Ἀνίστοις κοινωνίαν φυλάττεσθαι.

226. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

Λέων καὶ ὄνος, κοινωνίαν θέμενοι, ἐξῆλθον ἐπὶ θήραν. Γενομένων δὲ αὐτῶν κατὰ τι σπήλαιον, ἐν ᾧ αἶγες ἄγριαι, ὁ μὲν λέων, πρὸ τοῦ σομίου σᾶς, ἐξιούσας τὰς αἶγας συναλάμβανεν· ὁ δὲ ὄνος, ἔνδον εἰσελθὼν, ἐνήλλετο αὐταῖς, καὶ ὠγκᾶτο, ἐκφοβεῖν βουλόμενος. Τοῦ δὲ λέοντος τὰς πλείστας συλλαβόντος, ἐξελεῖσθαι ἐκεῖνος ἐπυθάνετο αὐτοῦ, εἰ γενναίως ἠγωνίσατο, καὶ τὰς αἶγας ἐξεδίωξεν. Ὁ δὲ εἶπεν, Ἄλλ' εὖ ἴσθι, ὅτι καὶ γὰρ ἂν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ᾗδεις σε ὄνον ὄντα.

Οὕτως οἱ παρὰ τοῖς εἰδύσιν ἀλαζονευόμενοι, εἰκότως γέλωτα ὀφλισκάνουσιν.

(1) Σουίδα (λέξ. Λίς) ἐξ ἀνωνύμου,

Ἐς βίοτον κοινωνὸς ὄνῳ γένητ' ὠμοβόρος λίς.

Καὶ αὐθις (λέξ. Λάχος),

Τοῦτο μὲν οὖν πρῶτον λάχος οἶσομαι. . . .

227. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.

Λέων, ταύρω παμμεγέθει ἐπιβουλεύων, ἠβουλήθη αὐτοῦ περιγενέσθαι. Διόπερ, πρόβατον τεθυκέναι φήσας, πρὸς ἐξίασιν αὐτὸν ἐκάλεσε, βουλόμενος κατακλιθῆντα καταγωνίσαι. Ὁ δὲ, ἐλθὼν, [ὡς] ἐθεάσατο λέθητας καὶ ὀβελίσκους μεγάλους, τὸ δὲ πρόβατον οὐδαμοῦ, μηδὲν εἰπὼν ἀπηλλάττετο. Τοῦ δὲ λέοντος αἰτιωμένου αὐτὸν, καὶ τὴν αἰτίαν πυνηνομένου, διὰ τί δεινοπαθῶν ἀλόγως ἀπήει, ἔφη, Ἄλλ' ἔγωγε οὐ μάτην ποιῶ· ὀρῶ γὰρ κατασκευὴν οὐχ ὡς εἰς πρόβατον, ἀλλ' ὡς εἰς ταῦρον ἠτοιμασμένην.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων αἱ τῶν πονηρῶν τέχναι οὐ λανθάνουσιν.

ΑΛΛΩΣ.

Λέων, ταύρω παμμεγέθει ἐπιβουλεύων, ἠβουλήθη αὐτοῦ περιγενέσθαι· καὶ προσκαλεσάμενος αὐτὸν, ἔφη· Πρόβατον ἔθυσσα, ὦ φίλε, καὶ, εἰ βούλει, σήμερον συνεσιαθῶμεν ὁμοῦ· βουλόμενος ὁ λέων μετὰ τὸ κατακλιθῆναι τοῦτον καταφαγεῖν. Ὁ δὲ ταῦρος ἐλθὼν ἐθεάσατο λέθητας καὶ ὀβελίσκους μεγάλους, πρόβατον δὲ οὐδαμοῦ· καὶ ταῦτα ἰδὼν μετὰ σπουδῆς ἐξῆλθε. Τοῦ δὲ λέοντος αἰτιωμένου αὐτὸν, καὶ τὴν αἰτίαν μαθεῖν θέλωντος, δι' ἣν ἐξέλθοι, ἔφη ὁ ταῦρος· Οὐ μάτην, ὦ λέων, ἐκφεύγω· ὀρῶ γὰρ κατασκευὴν οὐχ ὡς εἰς πρόβατον, ἀλλ' [ὡς] εἰς ταῦρον ἠτοιμασμένην.

Ὅτι τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων οὐ λανθάνουσιν [αἱ] τέχναι τῶν πονηρῶν.

228. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΡΝΙΟΝ.

Λύκος ἄρνον ἐδίωκε. Ὁ δὲ εἰς *τὸ* ἱερόν κατέφυγε. Προσκαλουμένου δὲ αὐτὸν τοῦ λύκου, καὶ λέγοντος, ὅτι θυσιάσει αὐτὸν ὁ ἱερεὺς τῷ θεῷ, ἐκεῖνος ἔφη πρὸς αὐτόν· Ἄλλ' αἰρετώτερόν μοι ἐστὶ θεῷ θυσίαν εἶναι, ἢ ὑπὸ σοῦ διαφθαρῆναι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ᾧ διάκειται τὸ ἀποθανεῖν, κρείττων ἐστὶν ὁ εἰς θόξαν θάνατος.

229 ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΡΣ.

Λύκος, θεασάμενος ἄρνα ἀπὸ τινος ποταμοῦ πίνοντα, τοῦτον ἐβουλήθη μετ' εὐλόγου αἰτίας καταθουήσασθαι. Διόπερ, ζᾶς ἀνωτέρω, ἠτιάσατο αὐτὸν ὡς θολοῦντα τὸ ὕδωρ, καὶ πίνειν αὐτὸν μὴ ἐῶντα. Τοῦ δὲ λέγοντος, τοῖς ἄκροις χεῖλεσι πίνειν· καὶ ἄλλως οὐ δυνατόν, αὐτοῦ ἐσῶτος κάτω, ἐπάνω ταράσσειν τὸ ὕδωρ, ὁ λύκος, ἀποτυχὼν ταύτης τῆς αἰτίας, ἔφη, Ἄλλὰ πέρυσιν τὸν πατέρα μου ἐλοιθόρησας. Εἰπόντος δὲ ἐκείνου, μή[πω] τότε γενέσθαι, ὁ λύκος ἔφη πρὸς αὐτόν, Ἐὰν σὺ εὐλογίας εὐπορήσῃς, ἔγωγέ σου οὐ κήδομαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, οἷς πρόθεσις ἀδικεῖν, παρ' αὐτοῖς οὐ δικαιολογία ισχύει.

Α Λ Λ Ω Σ.

Λύκος, ἄρνα ἐυρῶν πεπλανημένον, οὐκ ἀφήρπασε χειρὶ δυνατωτάτη· ἀλλ' ἐπεζήτη τοῦτον φαγεῖν εὐλόγως. Ὅστις πρὸς αὐτὸν ταῦτα οὕτως ἐλάλει, Πέρυσιν αὐτὸς πολλὰ καθύβρισάς με. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτα θρηνηῶν ἐβόα, Ἐγώγ' οὐκ ἐν τούτῳ γεγένημαι τῷ χρόνῳ. Ὁ δὲ πρὸς αὐτόν, Τὴν ἄρουράν μου νέμεις. Ὁ δ' ἄρνὸς ἔφη, Ἀκμὴν τροφήν οὐκ εἶδον. Πάλιν ὁ λύ-

κος, Ἐκ τῆς πηγῆς μου πίνεις. Οὐ πίνω γ' ἀκμήν ὕδωρ, αὐτῶ προσεῖπε· τῆς μητρός μου τὸ γάλα τροφή καὶ πόμα ἐστίν. Ὁ δὲ, συλλαβὼν αὐτὸν καὶ φαγῶν, εἶπεν· Ἄλλ' ἐγὼ νῦν τέως ἄδειπνος οὐ μενῶ, διὰ τοῦτο σοῦ ἀφορμὰς πολλὰς λύειν.

Λ Λ Λ Ω Σ.

Λύκος πρὸς ἄρνα φησίν, Οὐ πρόσθεν σύ μοι
Ἵδωρ τάραττες; Ἄρτι γαστρός ἐξέφυν,
Καὶ πῶς ὕδωρ τάραττον; ἀγνοῶ· πότε;
Θοίνη γένη μοι, κὰν θέμις, κὰν μὴ θέμις.

Ἄδικία προφάσεως εὐπορος.

230. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΙΞ.

Λύκος, θεασάμενος αἶγα ἐπὶ τινος κρημνώδους ἄντρου νε-
μομένην, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο αὐτῆς ἐφικέσθαι, κάτω παρήνει
αὐτῇ καταβῆναι, μὴ καὶ πέση λαθοῦσα, λέγων ὡς ἀμείνων ὁ
παρ' αὐτῶ λειμῶν ἐστίν, καὶ πόα σφόδρα εὐανθής. Ἡ δὲ
ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν· Ἄλλ' οὐκ ἐμὲ ἐπὶ νομὴν καλεῖς· αὐτὸς
δὲ τροφῆς ἀπορεῖς.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ κκοῦργοι, ὅταν παρὰ τοῖς εἰδόσι πονη-
ρεύωνται, ἀνόνητοι τῶν τεχνασμάτων κατίζανται.

Λ Λ Λ Ω Σ (1).

ΑΙΞ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ.

Αἶγός τινος ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς νεμομένης, λύκος ἐπιστὰς
κάτωθεν ἐπείρατο αὐτὴν κατασχεῖν καὶ βεβρωκέναι. Μὴ δυνά-
μενος δ' ὅλως ἐπαναβῆναι τῇ πέτρᾳ, ἐςὼς κάτωθεν, πρὸς τὴν

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. μδ'.

αἶγα ἔφησεν, ὦ ταλαίπωρε, ἰνατί, καταλιποῦσα τοὺς πεδινούς τόπους καὶ τοὺς λειμῶνας, ἐπὶ τῆς πέτρας ταύτης τὴν νομὴν πεποιήσαι; ἢ πάντως, ἵνα ἐντεῦθεν κινδυνεύσης διαφθαρήναι. Ἡ δὲ πρὸς τὸν λύκον ἀπεκρίνατο, Οἶδα, ὡς πολλάκις ἐμοῦ ἔνεκεν ἀργὸς διετέλεσας· καὶ δοκεῖς κατενεγκεῖν με τῆς πέτρας καὶ σεαυτῷ θῆσθαι κατάθρωμα.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὡς πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων βουλήν ἐτέροις παρέχουσι, τὴν ἐλείνοισι μὲν ὀλεθρίαν, ἑαυτοῖς δὲ ἐπικερδῆ καὶ ὠφελίμον.

231. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΣ.

ΛΥΚΟΣ, κατὰ τινα ἄρουραν ὁδεύων, εὔρε κριθάς. Μὴ δυνάμενος δὲ αὐταῖς τροφῇ χρῆσασθαι, καταλιπὼν ἀπήει. Ἴππῳ δὲ συντυχῶν, τοῦτον ἐπὶ τὴν ἄρουραν *ἐκεῖ αὐτὸν* ἐκάλει, λέγων, ὡς ἐυρῶν κριθάς αὐτὸς μὲν οὐκ ἔφαγεν, αὐτῷ δὲ ἐφύλαξεν, ἐπεὶ καὶ ἠδέως αὐτοῦ τὸν ψόφον τῶν ὀδόντων ἀκούει. Καὶ [ὁ] ἵππος ὑποτυχῶν ἔφη· Ἄλλ' ὦ οὗτος, εἰ λύκοι κριθῶν τροφῇ χρῆσθαι ἠδύναντο, οὐκ ἂν ποτε τὰ ὦτα τῆς γαστρὸς προέκρινας.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ, κἂν χρησότητα ἐπαγγέλλωνται, οὐ πισεύονται.

232. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Εἰς λύκον ἀλώπηξ ἐνέπεσεν· ἐδυσώπει δὲ ὡς γραῦν αὐτὴν οὔσαν μὴ ἀποκτεῖναι. Ὁ δὲ λύκος ἔφη. Εἰ τρεῖς λόγους ἀληθεῖς εἶπης μοι, ἀπολυθήσῃ. Ἡ δὲ εἶπεν· Εἴθε μὴ σοι συνήνητῃσα, καὶ Μηδαμῶς τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ζήσης, Μήπως καὶ πάλιν συναυτήσης μοι.

Ὅτι ἐν περιστάσει τίς ἐμπεσῶν, καὶ τὰς κεκρυμμένας τῆς ψυχῆς βουλὰς ἐξάγει.

233. ΛΥΚΟΙ ΚΑΙ ΚΥΝΕΣ.

Οἱ λύκοι τοῖς κυσίν εἶπον, Διὰ τί ὅμοιοι ὄντες ἡμῖν ἐν πᾶτιν, οὐχ ὁμοφρονεῖτε ἡμῖν ὡς ἀδελφοί; οὐδὲν γὰρ ὑμῶν διαλλάττομεν, πλὴν τῆ γνώμῃ. Καὶ ἡμεῖς μὲν ἐλευθερία συζῶμεν. Ὑμεῖς δὲ, τοῖς ἀνθρώποις ὑποκύπτοντες καὶ δουλεύοντες, πληγὰς παρ' αὐτῶν ὑπομένετε, καὶ κλοιά περιτίθεσθε, καὶ φιλάττετε καὶ τὰ πρόβατα· ὅτε δὲ ἐσθίουσι, μόνα τὰ ὅσα ὑμῖν ἐπιρρίπτουσιν. Ἄλλ' ἐὰν πείσησθε, πάντα τὰ ποιμνία ἔκδοτε ἡμῖν, πάντα κοινὰ εἰς κόρον ἐσθίοντες. Ὑπήκουσαν οὖν πρὸς ταῦτα οἱ κύνες. Οἱ δὲ, ἔνδον τοῦ σπηλαίου εἰσελθόντες, πρότερον τοὺς κύνας διέφθειραν.

Ὅτι [οἱ] τὰς ἑαυτῶν πατριῶδας προιδόντες τοιοῦτους μισθοὺς λαμβάνουσι.

234. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

Λύκος ποτὲ, ἄρας πρόβατον ἐκ ποιμνίου, ἐκόμιζεν αὐτὸ εἰς κοίτην· λέων δὲ, αὐτῷ συναντήσας, ἀφείλε τὸ πρόβατον. Ὁ δὲ, πόρρωθεν σταθεῖς, εἶπεν, Ἀδίκως ἀφείλου τὸ ἐμόν. Ὁ δὲ λέων γελάσας ἔφη, Σοὶ γὰρ δικαίως ὑπὸ φίλου ἐδόθη.

Ὅτι ἄρπαγας καὶ πλεονέκτας λησῆς, [ἐν] ἐνὶ πταισμάτι κειμένους, καὶ ἀλλήλους μεμφομένους, ὁ λόγος ἐλέγχει.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

Λύκος, ἀρπάσας χοῖρον, καὶ ἀπάγων αὐτόν, λέοντι συνήνητησεν. Ὁ δὲ λέων εὐθὺς ἀπὸ τοῦ λύκου τὸν χοῖρον ἀφήρπασεν. Ἀφαιρεθεῖς δὲ αὐτόν ὁ λύκος, ἐν ἑαυτῷ ἔλεγε, Πάντως καὶ

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. νβ'.

αὐτὸς ἐθαύμαζον, πῶς ἂν διέμεινε παρ' ἐμοὶ τὸ ἐξ ἀρπαγῆς μοι προσγενόμενον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς καὶ τὰ ἀλλότρια πράγματα, πλεονεκτικῶς τισὶ καὶ βιαίως ἐπικτώμενα, τοῖς ταῦτα ἀρπάζουσιν οὐκ εἰς τέλος παραμένουσι.

235. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

ΛΥΚΟΣ, τῶν λοιπῶν λύκων στρατηγίστας, πᾶσιν ἔταξε νόμον, αὐτοῖς προτείνας, ἵν' ὁ τις αὐτῶν τιποτοῦν κυνηγήσῃ, μέσον ἀγαγεῖν καὶ μερίσαι τοῖς πᾶσιν. ὄνου δὲ ἀκηκόοτος [ταῦτα] πάντα, χαίτην ἔσεισε, καὶ γελῶν ἔφη τάδε, Καλῶς εἴρηκας, ὦ πρόταρχε τῶν λύκων. Ἀλλὰ πῶς σὺ χθές ἦν ἐκράτησας ἄγραν καίτη παρ' ἐξου εἰς τροφήν σοι λαθραίως· κόμισσον αὐτὴν μερισθῆναι τοῖς πᾶσιν. Ὁ δὲ θαμβηθεὶς κατέλυσε τοὺς νόμους.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοὺς νόμους ὀρίζειν δοκοῦντες, ἐν οἷς ἂν ὀρίσωσι καὶ δικάσωσιν, οὐκ ἐμμένουσιν.

236. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΜΗΝ.

ΛΥΚΟΣ, ἀκολουθῶν ποιμνῇ προβάτων, οὐδὲν ἠδίκηι. Ὁ δὲ ποιμνὴν κατὰ μὲν ἀρχὰς ἐφυλάττετο αὐτὸν ὡς ἐχθρὸν, καὶ δεδοικῶς παρετηρεῖτο. Ἐπεὶ δὲ συνεχῶς ἐκεῖνος οὐδὲν ἠδίκηι, ἀλλ' οὐδ' ἀρχὴν τῷ ἀρπάζειν ἐνεχείρει, τηνικαῦτα ἐννοήσας φύλακα μᾶλλον εἶναι αὐτὸν, ἢ ἐπίβουλον, ἐπειδὴ χρεῖα τις αὐτὸν κατέλαβεν εἰς ἄστυ παραγενέσθαι, καταλιπὼν παρ' αὐτῷ τὰ πρόβατα, ἀπῆλθεν. Ὁ δὲ, ὡς καιρὸν ἔχειν ὑπολαβὼν, τὰ πλείω διέφθειρεν. Ὁ δὲ ποιμνὴν ἐπανελθὼν, καὶ θεασάμενος τὴν ποιμνὴν διεφθαρμένην, ἔφη, Δίκαια πέπονθα· τί γὰρ λύκῳ πρόβατα ἐπίσειον;

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φιλαργύροις καὶ πλεονέκταις τὰς παρακαταθήκας ἐγχειρίζοντες εἰκότως ἀπογεροῦνται.

237. ΛΥΚΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΑ.

ΛΥΚΟΙ, ἐπιβουλεύοντες ποιίμνη προβάτων, ἐπειδὴ αὐτῶν οὐκ ἠδύνατο περιγίνεσθαι, διὰ τοὺς φυλάττοντας αὐτὰ κύνας, ἔγνωσαν δεῖν διὰ δόλου τοῦτο πράξαι. Καὶ πέμψαντες πρέσβεις, ἐζήτουν παρ' αὐτῶν τοὺς κύνας, λέγοντες, ὡς ἐκεῖνοι τῆς ἔχθρας αἰτιοὶ εἰσιν· ἐγχειρίσαι δὲ αὐτοὺς ἐπάξιον, ὥστε μεταξύ αὐτῶν εἰρήνην γενέσθαι. Τὰ δὲ πρόβατα, μὴ προορώμενα τὸ μέλλον, ὑπ' ἀνοίας ἐξέδωκαν τοὺς κύνας. Καὶ οἱ λύκοι, περιγενόμενοι ἐκείνων, ῥαδίως τὴν ποιίμνην, ἀφύλακτον οὔσαν, διεφθείραν.

Οὕτως τῶν πόλεων αἱ τοὺς προεστῶτας ῥαδίως προδιδοῦσαι λανθάνουσι καὶ αὐταὶ ταχέως πολεμίας χειρούμεναι.

Α Λ Λ Ω Σ.

Οἱ λύκοι πρὸς τὰ πρόβατα, Τί δὴ ἡμῖν ἄσπονδος αἰεὶ καὶ ἀκήρυκτος πόλεμος; αἰτιοὶ δὲ οἱ κἀκίςα ἀπολούμενοι κύνες, οἱ προσιόντας μὲν ἡμᾶς ὑλακτοῦσιν, οὐδὲν δὲ ἠδικηκότας συγκρούουσιν. Ἄλλ' εἰ τούτους ἐκ ποδῶν *κατα*σῆσετε, σπονδαὶ ἐνθένδε καὶ διαλλαγαὶ κατασῆσονται. Εἶπον εἰς ἀπάτην. Τὰ δὲ ῥαδίως ὑπήγετο. Καὶ οἱ μὲν κύνες ἐλήλαντο· αὐτὰ δὲ ἔρημα φυλακῆς διεφθείρετο.

Ἐχθροῖς πειθαρχῶν ὑποσῆση τὸν κίνδυνον.

Α Λ Λ Ω Σ.

Οἱ λύκοι παρὰ τῶν προβάτων εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν ἤτουν· καί, Ἦδε ἡ ἡμέρα μεγαλῶν ἄρξει ἀγαθῶν ἡμῖν τε καὶ ὑμῖν, ἔλεγον. Ἀπαλλαγῆσι γὰρ πολέμου καὶ κακῶν, ἐξέσαι παρ' ἀλλήλους φοιτᾶν ἀδεῶς. Σπενδόμεθα τοίνυν· ἀλλ', εἰ μέλλει τι βέβαιον ἔσεσθαι ταῖς σπονδαῖς, καὶ οὐ γραψάντες αὐτίκα λύσομεν,

τοὺς πονηροὺς καὶ πολεμίους κύνας ἀποδιωκτέον ὑμῖν· ἐπεὶ καὶ νῦν παρὰ τούτων ἡ ταραχὴ, καὶ τὸ ὑποπτεύεσθαι τοὺς λύκους. Πολλάκις γὰρ ἀπλῶς παριόντας ἡμᾶς τὰ ποιμνία, προεκπηδῶντες ὑλακτοῦσιν. Οἱ δὲ, οὐ σφόδρα φέλοντες, παροξύνονται καὶ λυποῦσι. Τί οὖν ὑμῖν δεῖ κυνῶν, εἰρήνης οὔσης πρὸς λύκους; Ὑπήχθη τὰ πρόβατα· τοιοῦτον γὰρ τὸ γένος εὐηθείας γέμον· καὶ οἱ κύνες ἀπεσκορακίζοντο, καὶ ἐφεσηέεσαν οἱ λύκοι. Τὰ δὲ, ἔρημα κατησιέτο.

Τοῖς ἐχθρῶν λόγοις οὐ πιεευτέον τὴν προσήκουσαν φυλακὴν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Καθ' ὃν χρόνον ὁμόφωνα ἦν τὰ ζῶα, πόλεμον οἱ λύκοι τοῖς προβάτοις συνῆψαν. Τῶν δὲ κυνῶν, συμμαχούντων τοῖς φρέμασι, καὶ τοὺς λύκους ἀποσοδούντων, οἱ λύκοι πρεσβευτὴν ἀποσεύλαντες ἔφασαν τοῖς πρόβασι, εἰ βούλοιντο βιοῦν ἐν εἰρήνῃ, καὶ μηδένα πόλεμον ὑποπτεύειν, τοὺς κύνας αὐτοῖς ἐκδοῦναι. Τῶν δὲ προβάτων ὑπ' ἀνοίας πεισθέντων, καὶ τοὺς κύνας ἐκδεδωκότων, οἱ λύκοι τοὺς τε κύνας διεσπάραξαν, καὶ τὰ πρόβατα ῥᾶστα διέφθειραν.

238. ΛΥΚΟΙ, ΠΡΟΒΑΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΟΣ.

Λύκοι, πρέσβεις ἔσειλαν τοῖς προβάτοις, εἰρήνην ποιῆσαι μετ' αὐτῶν διηνεκῆ, εἰ τοὺς κύνας λάβωσι καὶ διαφθείρωσι. Τὰ μωρὰ δὲ πρόβατα συνέθεντο τοῦτο ποιῆσαι. Ἀλλὰ τις γέρων κριὸς εἶπε, Πῶς ὑμῖν πιεεύσω καὶ συνοικήσω, ὅπου, καὶ τῶν κυνῶν φυλακτόντων με, ἀκινδύνως νέμεσθαι οὐ δυνατόν ἐστι (1);

Ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀσφαλείας τῆς ἑαυτοῦ γυμνωθῆναι, τοῖς ἀκαταλλάκτοις ἐχθροῖς δι' ὄρκον πεισθέντα.

(1) Τούτῳ προσήκειν εἰκασάν τινες καὶ τὸ παρὰ τῷ Σουῖδα (λέξ.

239. ΛΥΧΝΟΣ.

ΜΕΘΥΩΝ λύχνος ἐν ελαίῳ, καὶ φέγγων, ἐκαυχᾶτο, ὡς ὑπὲρ ἥλιον πλέον λάμπει. Ἄνεμου δὲ πνοῇ συρρέουστος εὐθύς ἐσβέσθη. Ἐκ δευτέρου δὲ ἄπτων τις, εἶπεν αὐτῷ· Φαῖνε λύχνε, καὶ σίγα· τῶν ἀσέρων τὸ φέγγος οὔποτε ἐκλείπει.

Ὅτι οὐ δεῖ τινα ἐν τοῖς λαμπροῖς καὶ τῇ δόξῃ τοῦ βίου τυφοῦσθαι· ὅσα γὰρ ἂν κτήσῃται τις, ξένα τυγχάνει.

240. ΜΕΛΙΣΣΑΙ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

ΜΕΛΙΣΣΑΙ ἀνθρώποις τοῦ ἰδίου μέλιτος ἐπεὶ παρεῖχον, ἦκον πρὸς τὸν Δία, καὶ τούτου ἐδέοντο, ὅπως αὐταῖς ἰσχύον παρέχοι παιούσαις τοῖς κέντροις ἀναιρεῖν. Καὶ ὁ Ζεὺς, ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν διὰ τὴν βασκανίαν, παρεσκεύασεν αἰτάς, ἡνίκα ἂν τύπτωσί τινα, τὸ κέντρον ἀποβάλλειν, μετὰ δὲ τοῦτο καὶ σωτηρίας σερίσκεσθαι.

Οὗτος ὁ λόγος ἂν ἀρμόσσει πρὸς ἄνδρας βασκάνους, οἱ καὶ αὐτοὶ βλάπτεσθαι ὑπομένουσι.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

Ἰμηττία μέλισσα, κηρίων μήτηρ, ἀνῆλθεν εἰς Θεῶν οἴκους, φέρουσα τῷ Δί μῆλι μῆπω καπνισθέν. Ὁ Ζεὺς δὲ τῷ δώρῳ ἐτέρφθη, καὶ ὑπέσχετο δοῦναι γέρας ὃ ἂν αἰτήσῃται. Ἡ δὲ εἶπε,

Βληχώδης), ὡς Βαβρίου δῆθεν ὄν,

Μωρὸς δὲ ποιμὴν, καὶ τὰ πάντα βληχώδης,

Πέμπειν ἔμελλεν.

(1) Ἐκ τῆς τοῦ Τυρουίττου συλλογῆς.

Δός μοι κέντρον, ἵνα, εἴτις ἀνθρώπων τὸ ἐμὸν ἔργον πλησιάσαι ἄραι, ἀναιρῶ τοῦτον. Ἀπήρέσθη ὁ Ζεὺς τῇ αἰτήσει· ἡγάπα γὰρ τοὺς ἀνθρώπους. Ὅμως καὶ μὴ θεῶν ἔδωκεν· εἶπε γὰρ δώσειν. Τοιοῦτον δ' ἔδωκεν, ὡς αὐτὴν ἀποθνήσκειν ἅμα τῷ πληῆξαι· ζωὴ δὲ αὐτῆς ἐς πετομένης τὸ κέντρον.

241. ΜΗΝΑΓΥΡΤΑΙ.

ΜΗΝΑΓΥΡΤΑΙ ὄνον ἔχοντες, τούτῳ εἰώθεσαν τὰ σκεύη ἐπιτιθέντες ὁδοιπορεῖν. Καὶ δῆποτε, ἀποθανόντος αὐτοῦ ὑπὸ κόπου, ἐκδειράντες αὐτὸν, ἐκ τοῦ δέρματος τύμπανα κατασκεύασαν, καὶ τούτοις ἐχρῶντο. Ἐτέρων δὲ αὐτοῖς μηναγυρτῶν ἀπαντησάντων, καὶ πυνθανομένων αὐτῶν, ποῦ ἂν εἴη ὁ ὄνος, ἔφασαν, τεθνηκέναι μὲν αὐτὸν, πληγὰς δὲ τοσαύτας λαμβάνειν, ὅσας οὐδὲ ζῶν ὑπέμεινεν (1).

Οὕτω καὶ τῶν οἰκετῶν ἔνιοι, εἰ καὶ τῆς δουλείας ἀφεθῶσι, τῶν δουλικῶν οὐκ ἀπαλλάττονται.

(1) Ἀποσπασμάτιον Βαβυρίου (παρὰ τῷ Τζέτζη Χίλιαδ. ιγ', 264, καὶ παρὰ Νατάλ. Κομ. Μυθολογ. Θ, ε', σελ. 955).

Γάλλοις ἀγύρταις εἰς τὸ κοινὸν ἐπράθη
 ὄνος τις, οὐκ εὐμοῖρος, ἀλλὰ δυσδαίμων.
 Ὅστις φέροι πτωχοῖσι καὶ πανούργοισι
 Πείνης ἄκος δίψης τε, καὶ κακὴν τέχνην.
 Οὔτοι δὲ κύκλω πᾶσαν ἐξ ἔθους κώμην
 Περιμόντες ἔλεγον· « Τίς γὰρ ἀγροίκων
 » Οὐκ οἶδεν ἄττιν λευκὸν, ὡς ἐπηρώθη;
 » Τίς οὐκ ἀπαρχὰς ὀσπρίων τε καὶ σίτων
 » Ἀγνῶ φέρων δίδωσι τυμπάνῳ Ρείης; »

242. ΜΥΕΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΙ.

ΜΥΣΙ καὶ γαλαῖς πόλεμος ἦν. Αἰεὶ δὲ οἱ μύες ἠττώμενοι, ἐπειδὴ συνῆλθον εἰς ταυτὸν, ὑπέλαβον ὅτι δι' ἀναρχίαν τοῦτο πάσχουσιν. Ὅθεν ἐπιλεξάμενοι στρατηγούς ἐχειροτόνησαν. Οἱ δὲ, βουλόμενοι ἐπισημότεροι τοῖς ἄλλοις εἶναι, κέρατα κατασκευάσαντες ἑαυτοῖς συνῆψαν. Ἐνστάσης δὲ τῆς μάχης, συνέβη πάντας τοὺς μύας ἠττηθῆναι. Οἱ μὲν [οὖν] ἄλλοι πάντες ῥαδίως εἰσέδουν (1). Οἱ δὲ στρατηγοί, μὴ δυνάμενοι εἰσελθεῖν διὰ τὰ κέρατα, ἀναλαμβάνόμενοι κατησθίοντο.

Οὕτως πολλοῖς ἡ κενοδοξία κακῶν αἰτία γίνεται.

Α Δ Α Ω Σ.

Γαλαῖ καὶ μύες πρὸς ἀλλήλους ἄσπονδον εἶχον μάχην. Ἐνίκων δὲ αἰεὶ αἱ γαλαῖ. Οἱ δὲ μύες βουλευσάμενοι, ὅτι διὰ τὸ μὴ ἔχειν στρατηγούς ἠττῶνται, τοὺς μεγάλους μύας στρατηγούς προχειρισάμενοι, καὶ καθοπλίσαντες τοῖς μείζοσι ξύλοις τῶν ἀχύρων, ἀντὶ δοράτων, συγκροτοῦσι τὸν πόλεμον, καὶ πάλιν ἠττῶνται. Καὶ οἱ μὲν ἄνοπλοι μύες, ὑπὸ τὰς τρυμαλιάς ὑπελθόντες, ἐσώθησαν· οἱ δὲ καθωπλισμένοι, μὴ δυνάμενοι τὰς ὀπὰς εἰσελθεῖν, διεφθάρησαν ὑπὸ τῶν γαλῶν.

Ὅτι πρὸς τὸ ζῆν. ἀκινδύνως ἡ εὐτέλεια ὑπὲρ τὴν δόξαν καὶ τὴν λαμπρότητα τοῦ βίου κρείττων.

(1) Τούτοις προσήκει τὸ παρά τῷ Σουίδα (λέξ. Τρώγλη),

Ἄλλοι μὲν οὖν σωθέντες ἦσαν ἐν τρώγλαις.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

ΓΑΛΛΑΙ ΚΑΙ ΜΥΕΣ.

Γαλαῖς καὶ μυσί ποτε μάχη συνεκροτεῖτο. Ἡττώμενοι δὲ κατὰ κράτος οἱ μύες, καὶ γνόντες ἐξ ἀτονίας πάντως καὶ δειλίας ἠττάσθαι, σατράπας ἑαυτοῖς καὶ τῆς μάχης ἀρχηγούς κεχειροτονήκασιν. Οἱ δὲ σατράπαι, ἐμφανέστεροι θελήσαντες καὶ θαρσαλεώτεροι τῶν ἄλλων μυῶν καθίσασθαι, κέρατα ταῖς ἑαυτῶν κορυφαῖς περιέθεντο. Εἶτα πάλιν αἱ γαλαῖ τοῖς μυσί προσβαλοῦσαι εἰς φυγὴν πάντας τρέπουσι. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι μύες, φυγάδες γενόμενοι, πρὸς τὰς ἑαυτῶν καταδύσεις εὐθύς ῥαδίως εἰσῆεσαν. Οἱ δὲ τούτων προεξάρχοντες, μέχρι τῶν ὀπῶν καὶ οὗτοι ἐν τῷ φεύγειν φθάσαντες, τῆς ἐν αὐταῖς εἰσελεύσεως ὑπὸ τῶν κεράτων ἐκωλύοντο· καὶ τούτους αἱ γαλαῖ καταλαβοῦσαι ὀλέθρῳ παρεδώκασιν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ τοῖς ὄπλοις ἑαυτῶν τεθαρρήκοτες, καὶ μὴ τὴν θεῖαν συμμαχίαν ἐπικαλεσάμενοι, ἀπ' αὐτῶν δὴ καὶ τὸν κίνδυνον ἐπισπῶνται.

243. ΜΥΪΑ.

ΜΥΪΑ, ἐμπεσοῦσα εἰς χύτραν κρέατος, ἐπειδὴ ἀποπνίγεσθαι ἤμελλεν, ἔφη πρὸς ἑαυτήν· Ἄλλ' ἔγωγε καὶ βέβρωκα, καὶ πέπωκα, καὶ λέλουμαι· κὰν ἀποθάνω οὐδὲν μέλει μοι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ῥάδιον φέρουσι τὸν θάνατον οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ἀβασανίστως ἀποθάνωσιν.

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. νά.

244. ΜΥΡΜΗΞ ΚΑΙ ΚΑΝΘΑΡΟΣ.

ΩΡΑ Ψέρους μύρμηξ, περιών κατά τινα ἄρουραν, πυρούς καὶ κριθὰς συνέλεγεν, ἀποθησαυριζόμενος ἑαυτῷ τροφήν εἰς τὸν χειμῶνα. Κάνθαρος δὲ τοῦτον θεασάμενος, ἐταλάνιζεν ὡς ἐπιπυνώτατον, εἶγε παρ' ὄλον τὸν καιρὸν μοχθεῖ παρά πάντα τὰ ζῶα. Ὁ δὲ μύρμηξ τότε μὲν ἡσυχάσας ὑπήνεγκε. Χειμῶνος δὲ ἐπιγενομένου, καὶ τῆς κόπρου ὑπὸ τῶν ὑδάτων κατακλυσθείσης, ὁ κάνθαρος λιμώττων ἦκε πρὸς τὸν μύρμηκα, τροφῆς μεταλαβεῖν δεόμενος. Ὁ δὲ ἔφη πρὸς αὐτὸν, ὦ κάνθαρε, ἀλλ' εἰ τότε ἐπόνεις, ὅτε με μοχθοῦντα ὠνειδίζεις, οὐκ ἂν νῦν τροφῆς ἐπεδέου.

Ὁ μῦθος διδάσκει μὴ ἀμελεῖν ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τῶν ἀναγκαίων φροντίδι, ἀλλὰ καιρῷ εὐθέτω τὰ πρὸς σωτηρίαν μεριμνᾶν.

245. ΜΥΣ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΣ.

ΧΕΡΣΑΪΟΣ μῦς κακῇ μοίρᾳ βατράχῳ ἐφιλιώθη. Ὁ δὲ βάτραχος, κακῶς βουλευσάμενος, τὸν πόδα τοῦ μῦος τῷ ἑαυτοῦ ποδί συνέδησε. Καὶ πρῶτον μὲν ἐπὶ τῆς χώρας ἦλθον σίτον δειπνήσαντες. Ἐπειτα τὸ χεῖλος τῆς λίμνης πλησιάσαντες, ὁ μὲν βάτραχος τὸν μῦν εἰς τὸν βυθὸν κατήνεγκεν, αὐτὸς βρυάζων τῷ ὕδατι, καὶ τὸ, Βρεκεκεκεῖξ, κοᾶξ, κοᾶξ, ἀνακράζων. Ὁ δὲ ἄθλιος μῦς, τῷ ὕδατι φουσηθεὶς, ἐτεθνήκει. Ἐπέπλει δὲ τῷ ποδί τοῦ βατράχου συνδεδεμένος. Ἰκτῖνος δὲ, τοῦτον ἰδὼν, τοῖς ὄνυξιν ἤρπασε. Βάτραχος δὲ δεσμώτης ἐπηκολούθει, δεῖπνον καὶ αὐτὸς ἰκτίνῳ γενησόμενος.

Ὅτι, κἂν νεκρὸς ᾖ τις, ἰσχύει πρὸς ἄμυναν. Ἡ γὰρ θεία δίκη ἐφορᾷ πάντα, καὶ τὸ ἴσον ἀποδιδούσα ζυγοσταεῖ.

Α Λ Λ Ο Σ.

Ὅτε ἦν ὁμόφωνα τὰ ζῶα, μῦς, βατράχῳ φιλιωθείς, εἰς δεῖπνον αὐτὸν ἐκάλεσε· καὶ ἀπαγαγὼν εἰς ταμεῖον πλουσίου, ἔνθα πλείερα τῶν ἐδωδύμων ἦν, Εὐωχοῦ, φησί, φιλε βάτραχε. Μετὰ δὲ τὴν ἐξίασιν, καὶ ὁ βάτραχος τὸν μῦν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐκάλεσε δίαιταν. Ἀλλὰ, μὴ ἀποκάμης, φησί, νηχόμενος, μηρίνθῳ λεπτῇ τὸν σὸν πόδα τῷ ἑμαυτοῦ προσαρτήσω. Καὶ τοῦτο πράξας ἦλκετο εἰς τὴν λίμνην. Αὐτοῦ δὲ καταδύνοντος εἰς βάθος, ὁ μῦς ἀπεπνίγετο, καὶ θνήσκων εἶπεν· Ἐγὼ μὲν ὑπὸ σοῦ θνήσκω, ἐκδικηθήσομαι δὲ ὑπὸ μείζονος. Ἐπιπλέοντος οὖν τοῦ μυὸς τῇ λίμνῃ νεκροῦ, καταπτάς ἀετὸς τοῦτον ἀφήρπασε, σὺν αὐτῷ δὲ προσηρτημένον ὁμοῦ καὶ τὸν βάτραχον. Καὶ οὕτως ἀμφὼ κατεθωπήσατο.

246. Ν Α Υ Α Γ Ο Σ.

ΑΝΗΡ πλούσιος Ἀθηναῖος μετ' ἑτέρων τινῶν ἔπλει. Καὶ δὴ χειμῶνος σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νηὸς περιτραπίσης, οἱ μὲν λοιποὶ πάντες διενήχοντο· ὁ δὲ Ἀθηναῖος, παρ' ἕκαστα τὴν Ἀθηνᾶν ἐπικαλούμενος, μυρία ἐπηγγέλλετο, εἰς ἂν περιτωθῇ. Εἰς δέ τις τῶν συννεναυαγηκότων, παρανηχόμενος, ἔφη πρὸς αὐτὸν, Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει.

Τοὺς εἰς συμφοράς ἐμπίπτοντας χρὴ καὶ αὐτοὺς ὑπὲρ ἑαυτῶν κοπιᾶν· καὶ εἰς οὕτως τοῦ Θεοῦ περὶ βοήθειας δέεσθαι.

247. ΝΑΥΑΓΟΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ.

ΝΑΥΑΓΟΣ, ἐκδρασθεὶς εἰς τινα αἰγιαλὸν, διὰ τὸν κόπον ἐκοιμάτο. Μετὰ μικρὸν δὲ ἐξαναστὰς ἐμέμφετο τῆς θαλάσσης, αὐτὴν

ἐπαιτιάζων, ὅτι γε δελεάζουσα τοὺς ἀνθρώπους τῇ πραότητι τῆς ὄψεως, *καὶ* ἤνικα ἂν αὐτοὺς προσδέχεται, ὑπογαστρισσαμένη, διαφθείρει. Ἡ δὲ, ὁμοιωθεῖσα γυναικί, εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἀλλ' ὦ οὗτος, μὴ ἐμὲ μέμφου, ἀλλὰ τοὺς ἀνέμους. Ἐγὼ μὲν γὰρ ἐκ φύσεως τοιαύτη εἰμί, ὅποιαν με νῦν ὄρας· οἱ δὲ, αἰφνιδιὸν μοι ἐμπίπτοντες, κυματίζουσι καὶ ἐξαγριαίνουσι.

Δεῖ οὖν καὶ ἡμᾶς τῶν ἀδικημάτων οὐδὲν τοὺς θρῶντας αἰτιᾶσθαι, ὅταν ἑτέροις ὑποτεταγμένοι ὦσιν, ἀλλὰ τοὺς ἐπιζατοῦντας.

248. ΝΕΟΣ ΚΑΙ ΧΕΛΙΔΩΝ.

Νέος ἄσωτος, καταφαγὼν τὰ πατρῶα, ἱματίου δὲ μόνου περιλειφθέντος, ὡς ἐθεάσατο χελιδόνα παρὰ καιρὸν ὀφθεῖσαν, οἴόμενος ἤδη θέρους εἶναι, ὡς μηκέτι θεόμενος ἱματίου, καὶ τοῦτο ἐπώλησεν. Ὑστερον δὲ, χειμῶνος ἐπιλαβομένου, καὶ σφοδροῦ γενομένου τοῦ ἀέρος, ἐπειδὴ ἶδε τὴν χελιδόνα νεκρὰν κειμένην, ἔφη πρὸς αὐτήν, ὦ αὕτη, σὺ κάμῃ ἀπώλεσας.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν πραττόμενον ἐπικίνδυνόν ἐστιν.

249. ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΑΡΚΤΟΣ.

Δύο φίλοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐβάδιζον. Ἄρκτου δὲ αὐτοῖς ἐπιφανείσης, ὁ μὲν εἰς φθάσας ἀνέβη ἐπὶ τι δένδρον, καὶ ἐνταῦθα ἐκρύπτετο· ὁ δὲ ἕτερος, μέλλων περικατάληπτος γίνεσθαι, πεσὼν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἑαυτὸν νεκρὸν προσεποιεῖτο. Τῆς δὲ ἄρκτου προσευγκούσης αὐτῷ τὸ ρύγχος, καὶ περισφραϊνομένης, τὰς ἀναπνοὰς συνεῖχε. Φασὶ γὰρ νεκροῦ μὴ ἄπτεσθαι τὸ ζῶον. Ἀπαλλαγείσης δὲ, ὁ ἀπὸ τοῦ δένδρου καταβάς ἐπυθάνετο τοῦ ἐτέρου, τί ἢ ἄρκτος πρὸς τὸ οὖς εἰρήκει. Ὁ δὲ εἶπε, Τοῦ

λοιποῦ τοιούτοις μὴ συνοδοιπορεῖν φίλοις, οἱ ἐν κινδύνοις οὐ παραμένουσιν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοὺς γνησίους τῶν φίλων αἱ συμφοραὶ δοκιμάζουσι.

Α Λ Λ Ω Σ.

Δύο φίλοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐβάδιζον. Καὶ δὴ ἄρκτος αὐτοῖς συναντήσασα, ὁ μὲν εἷς φοβηθεὶς ἐπὶ δένδρον ἀναβὰς ἐκρύβη· ὁ δὲ ἕτερος, περιγενέσθαι αὐτῆς μόνος μὴ δυνάμενος, ὡς εἶδεν αὐτὸν μέλλοντα κυριευθῆναι ὑπὸ τῆς ἄρκτου, πεσὼν ἐπὶ τὴν γῆν προσεποιεῖτο τεθναῖναι. Ἐλθούσης δὲ τῆς ἄρκτου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ὡσφραίνετο τὰς ἀκοὰς αὐτοῦ καὶ τὰς φρένας. Ὁ δὲ [τὰς] ἀναπνοὰς αὐτοῦ κατέσχευεν εὐτόνως. Ἡ δὲ ἄρκτος, ὑπολαβοῦσα νεκρὸν αὐτὸν εἶναι, ἀνεχώρησε. Φασὶ γὰρ νεκροῦ μὴ ἄπτεσθαι τὴν ἄρκτον. Ὁ δὲ ἕτερος, καταβὰς ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἐπυνθάνατο τί * ἄν * πρὸς τὸ οὖς αὐτοῦ ἐλάλει ἢ ἄρκτος. Ὁ δὲ, εἶπεν, Ἐφη πρὸς με ἢ ἄρκτος, Ἀπὸ τοῦ νῦν τοιούτοις φίλοις μὴ συνελεύσης.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀπέχεσθαι χρὴ φίλων, οἵτινες ἐν καιρῷ περιστάσεως οὐ παραμένουσι βοηθεῖν.

250. ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΚΟΡΑΞ.

ΠΟΡΕΥΟΜΕΝΟΙΣ τισὶν ἐπὶ πράξιν τινα κόραξ ὑπήντησε, τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον πεπηρωμένος. Ἐπιστραφέντων δὲ αὐτῶν, καὶ τινὸς ὑποσρέψαι παραινούντος, τοῦτο [γὰρ] σημαίνειν τὸν οἰωνόν, ἕτερος ὑποτυχῶν εἶπε· Καὶ πῶς οὗτος ἡμῖν δύναται τὰ μέλλοντα μαντεύεσθαι, ὃς οὐδὲ [τὴν] ἰδίαν πήρωσιν προεῖδετο ἵνα φυλάξῃται.

Οὕτω καὶ οἱ ἐν τοῖς οικείοις πράγμασι τὸ ἄβουλον κεκτημένοι, καὶ εἰς τὰς τῶν πέλας συμβουλίας ἀδόκιμοι.

251. ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΠΛΑΤΑΝΟΣ.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ, Ξέρους ὥρα περί μεσημβρίαν ὑπὸ καύματος τρυχόμενοι, ὡς ἐθεάσαντο πλάτανον, ὑπὸ ταύτην κατανήσαντες, καὶ ἐν τῇ σκιᾷ κατα*να*κλιθέντες, ἀνεπαύοντο. Ἀναβλέψαντες δὲ εἰς τὴν πλάτανον ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἀνωφελές ἐστι καὶ ἄκαρπον τοῦτο ἀνθρώποις τὸ δένδρον. Ἡ δὲ ὑποτυχοῦσα ἔφη πρὸς αὐτοὺς, ὦ ἀχάριστοι, ὅτι, τῆς ἐξ ἐμοῦ εὐεργεσίας ἀπολαύοντες, ἀχρεῖάν με καὶ ἄκαρπον ἀποκαλεῖτε (1).

Οὕτω πολλοὶ ἀτυχεῖς εἰσι, καὶ εὐεργετοῦντες τοὺς πέλας ἐξ αὐτῶν μᾶλλον ἀχαρίζονται.

252. ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ ΚΑΙ ΤΥΧΗ.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ, πολλὴν ὁδὸν διανύσας, ἐπειδὴ κόπῳ συνέχετο, πεσὼν παρά τι φρέαρ ἐκοιμάτο. Μέλλοντος δὲ αὐτοῦ ὅσον οὐπῶ καταπίπτειν, ἢ τύχη, ἐπισᾶσα, καὶ διεγείρασα αὐτόν, εἶπεν, ὦ οὔτος, εἶγε ἐπεπτώκεις, οὐκ ἂν τῆς ἑαυτοῦ ἀβουλίας, ἀλλ' ἐμὲ ἤτιῶ.

Οὕτω πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, δὲ αὐτοὺς δυσυχήσαντες, τοὺς θεοὺς αἰτιῶνται.

Α Λ Α Ω Σ.

Ἐγγὺς φρέατος παῖς τις ἐκοιμάτο. Ἐπισᾶσα δὲ αὐτῷ ἡ

(1) Τοῦτον αἰνίττεται τὸν μῦθον παρὰ Πλουτάρχῳ (Θεμισοκλ. § 18) Θεμισοκλῆς, λέγων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, « Οὐ τιμᾶν αὐτόν, » οὐδὲ θαυμάζειν, ἀλλ' ὥσπερ πλατάνῳ χειμαζομένους μὲν ὑποτρέχειν καὶ κινδυνεύοντας, εὐθίας δὲ περὶ αὐτοὺς γενομένης, τίλλειν » καὶ κολούειν ». Ἐπίθε καὶ τὸν Δίλιανόν (Ποικ. ἱστορ. Θ, τή).

τύχη ἐβόα, Ἀνάσσα καὶ ἄπελθε ἐντεῦθεν, μήπως, κάτωθεν τοῦ φρέατος πεσῶν, πάντες ἐμὲ καταμέμψονται.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις πράττοντες κακῶς καὶ σφαλλόμενοι περιπίπτομεν κινδύνοις, καὶ μεμφόμεθα τὴν τύχην.

253. ΟΝΟΝ ΑΓΟΡΑΖΩΝ.

ΟΝΟΝ τις ἀγοράζειν μέλλων, ἐπὶ δοκιμασίᾳ καὶ πείρᾳ αὐτὸν ἔλαβε· καὶ εἰσαγαγὼν αὐτὸν, ἐπὶ τῆς φάτνης μετὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὄνων τοῦτον ἔσησεν. Ὁ δὲ, καταλιπὼν τοὺς ἄλλους, ἐπὶ τῷ ἀργοτάτῳ καὶ ἀδδῆφάγῳ ἔση· καὶ ὡς οὐδὲν ἐποίει, δῆσας *οὔν* καὶ ἀπαγαγὼν, τῷ ἰδίῳ δεσπότη τοῦτον παρέδωκε. Τοῦ δὲ, ἐρωτῶντος, εἰ οὕτω ταχεῖαν αὐτοῦ τὴν δοκιμασίαν ἐποιήσατο, ὑποτυχὼν εἶπεν· Ἄλλ' ἔγωγε οὐδὲ ἐπιδέομαι πείρας· οἶδα γὰρ ὅτι τοιοῦτος, ὁποῖον ἐξ ἀπάντων τὸν συνήθη ἐπελέξατο.

Ὅτι τοιοῦτος ἕκαστος ὑπολαμβάνεται εἶναι, ὁποίοις ἐταίροις συνανασρέφεται.

254. ΟΝΟΣ.

ΟΝΟΣ, ἅλατος γέμων, ποταμὸν διέβαιεν· ὀλισθῶν δὲ, ὡς κατ' ἐπέσεν εἰς τὸ ὕδωρ, ἐκτακέντος τοῦ ἅλατος, κουφότερος ἐξάνεση. Ἡσθεῖς δὲ ἐπὶ τούτῳ, ἐπειδὴ ὕσερόν ποτε σπόγγους ἦν πεφορτισμένος, καὶ κατὰ τινα ποταμὸν ἐγένετο, ὤηθη δὲ ὅτι, εἰς πάλιν πέση, ἐλαφρότερος διεγερθήσεται, καὶ δὴ ἐκὼν ὠλίσθησε. Συνέβη δὲ αὐτῷ, τῶν σπόγγων ἀνασπασάντων τὸ ὕδωρ, μὴ δυναμένῳ ἐξανίστασθαι, ἐνταῦθα ἀποπνιγῆναι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, θιὰ τῆς ἰδίας ἐπινοίας λαθάνουσιν ἐν συμφοραῖς γινόμενοι.

ΑΛΛΩΣ.

Τῶν ἀληγῶν ἡμίονων εἷς, ἐμβαλὼν εἰς ποταμὸν, ὤλισθεν ἀτομάτως· καὶ τῶν ἀλῶν διατακέντων, ἀνασᾶς ἐλαφρὸς, ἤσθετο τὴν αἰτίαν, καὶ κατεμνημόνευσεν, ὥς διαβαίνων ἀεὶ τὸν ποταμὸν, ἐπίτηδες ὑφιέναι καὶ βαπτίζειν τὰ ἀγγεῖα, συγκαθίζων καὶ ἀπονεύων εἰς ἑκάτερον μέρος. Ἀκούσας οὖν ὁ Θαλῆς, ἐκέλευσεν, ἀντὶ τῶν ἀλῶν, ἐρίων τὰ ἀγγεῖα καὶ σπόγγων ἐμπλήσαντας καὶ ἀναθέντας, ἐλαύνειν τὸν ἡμίονον. Ποιήσας οὖν τὸ εἰωθὸς, καὶ ἀναπλήσας ὕδατος τὰ φορτία, συνῆκεν ἀλυσιτελῆ σοφιζόμενος ἑαυτῷ. Καὶ τὸ λοιπὸν οὕτω προσέχων, καὶ φυλαττόμενος, διέβαινε τὸν ποταμὸν, ὥς μηδὲ ἄκοντος αὐτοῦ τῶν φορτίων παραψαῦσαι τὸ ὑγρὸν.

Ὅτι πολλάκις ἐν ᾧ τις εὐτύχησεν, ἐν τούτῳ καὶ πίπτει.

ΑΛΛΩΣ.

Περῶν ποταμὸν φόρτον ἢ γ' ἀλὸς ὄνος·
 Ἐν ᾧ τε καὶ πέπτωκε κουφισθεὶς βάρος.
 Σπόγγων δ' ἔπειτα πλῆθος οὕτος ὡς φέρει·
 Πεσῶν ἔκοντί, δυσυχῶς ἀπεπνίγη.

Ὅτι πολλάκις προσδοκία κέρδους εἰς ζημίαν κατανατᾶ.

255. ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΕΤΤΙΓΕΣ.

ΟΝΟΣ, ἀκούσας τεττίγων ἀδόντων, καὶ ζηλώσας αὐτῶν τὴν εὐφωνίαν, ἐπυθάνετο, τί σιτούμενοι τοιαύτην φωνὴν ἀφιάσι. Τῶν δὲ εἰπόντων, δρόσον. Ὁ ὄνος, προσπαραμένων τῇ δρόσῳ, λιμῷ διεφθάρη.

Οὕτως οἱ τῶν παρά φύσιν ἐπιθυμοῦντες, πρὸς τῷ μὴ ἐπιτυχεῖν καὶ τὰ μέγιστα δυσυχαῖσι.

ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΕΤΤΙΞ.

Ὄνος, ἀκούσας φωνῆς τέττιγος, ἠδέως αὐτῇ ἐπετέρπετο, καὶ τὸν τέττιγα ἐπηρώτα λέγων, τί ἄρα τρεφόμενος οὕτω γλυκεῖαν ἔχει τὴν φωνήν. Ὁ δὲ τέττιξ τῷ ὄνω ἀντέφησεν, Ἡ ἐμὴ τροφή αἶρ ἐσι καὶ δρόσος. Ὁ δὲ ὄνος, τούτου ἀκούσας τοῦ ῥήματος, ἐνόμισε μέθοδον εὐρηκέναι, δι' ἧς ὅμοίαν τῷ τέττιγι σχοίῃ φωνήν· καὶ τὸ σῶμα εὐθύς ἀνοίξας πρὸς τὸν ἀέρα κεχῆνωτο, ὡς δεξόμενος θῆθεν δρόσον εἰς διατροφήν, ἕως οὗ τῷ λιμῷ τέλεον διεφθάρη.

Οὕτως οὐ δεῖ τινα τὰ φυσικὰ τοῖς παρὰ φύσιν ἐξομοιοῦν, καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἀφράνως ἐπιχειρεῖν.

256. ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΟΝΟΣ ἀκανθώδεις παλιούρους ἤσθιε. Τοῦτον ἰδοῦσα ἡ ἀλώπηξ εἶπε· Πῶς οὕτω τῇ ἀπαλῇ γλώσση τὸ σκληρὸν καὶ ἀκανθώδες προσφάγιον ἐσθίεις;

Ὅτι οὐ δεῖ φυλάρων ἀνδρῶν κατηγορίας ἀκούειν· εἰς κίνδυνον γὰρ ἄγουσι τὸν ἀκούοντα.

257. ΟΝΟΣ ΒΑΣΤΑΖΩΝ ΕΙΔΩΛΟΝ.

ΟΝΩ τίς ἐπιθείς ξόανον ἤγε. Πολλοὶ δὲ προσεκύνουν τῶν συναντώντων. Ὁ δὲ ὄνος τυφωθείς, νομίζων αὐτὸν προσκυνεῖν τοὺς ἀγροίκους, σκιρτῶν, ἤμελλε τὸν θεὸν ρίψαι. Ἀλλὰ τοῦτον ξύλω παίων ὁ δεσπότης, εἶπεν· Ὄνος εἰ θεὸν φέρω, ἀλλ' οὐ θεοῖς ὑπάρχεις ὁμότιμος (2).

Κτηνώδεις ἄνδρας, τετυφωμένους ἐπ' ἄλλοτρίοις, ὁ λόγος ἐλέγχει.

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. α΄.

(2) Ἀποσπασμάτιον Βαβρίου ἐκ τοῦ Σουίδα (λέξ. Κωμῆται),

Ὄνω τίς ἐπιθείς ξόανον εἶχε (γρ. ἤγε) κωμῆτης.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ὄμοις ὄνος παρῆγεν ἀργυροῦν βρέτας,
 Ὄπερ συναυτῶν πᾶς τις αὖ ἐπροσκύνει·
 Τύφω δ' ἐπαρθείς, μὴ θελῶν μένειν ὄνος,
 ἤκουσεν, Οὐ θεὸς σὺ, τὸν θεὸν δ' ἄγεις.

Ὅτι τοὺς ἐν ἀξιώμασι τιμωμένους δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἄνθρωποι εἰσιν.

258. ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΛΕΟΝΤΗ.

ΟΝΟΣ, δορὰν λέοντος ἐπενδυθείς, λέων ἐνομιζέτο πᾶσι. Καὶ φυγὴ μὲν ἦν ἀνθρώπων, φυγὴ δὲ ποιμνίων. Ὡς δὲ ἀνέμου πνεύσαντος ἢ δορὰ περιηρέθη, καὶ γυμνὸς ὁ ὄνος ἦν, τότε πάντες ἐπιδραμόντες ξύλοις καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν ἔπαιον.

Ὅτι πένης καὶ ιδιώτης ὢν, μὴ μιμοῦ τὰ τῶν πλουσίων, μήποτε καταγελασθῆς καὶ κινδυνεύσης· τὸ γὰρ ξένον ἀνοίκειον.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ὄνος ἐπεθύμει λέων εἶναι δοκεῖν. Καὶ μεταθεῖναι τὴν φύσιν οὐκ ἔχων, ἐπὶ τοῦ σχήματος ἀνεπλήρου τὸν πόθον, καὶ λεοντῆν περικείμενος, οἷα λέων τοὺς τῶν γεωργῶν ἐλυμαίνετο πόνους. Καὶ πνεύσας βιαιότερον ἄνεμος, γυμνοῖ μὲν αὐτὸν τοῦ προκαλύμματος· φανέντα δὲ ὄνον ῥοπάλοις ἀνήρουν ὢν τοὺς πόνους κατήσθιεν.

Κόσμος ἐπέισακτος τοῖς χρωμένοις γίνεται κίνδυνος.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ὄνος τίς ἠμπέσχετο λεοντῆν. Ταύτη τοι ξυνελθόντα παιδάριε, ξαίνει τε αὐτὸν τοῖς ῥοπάλοις, καὶ ἀφαιρεῖται τῆς δορᾶς τε καὶ τοῦ φρονήματος.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

ὄνος τις ἐν Κύμῃ, λεοντῆν περιβαλόμενος, ἡξίου λέων
αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα
τραχὺ καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δὴ τις αὐτὸν ξένος, καὶ λέοντα
ἰδὼν πολλάκις καὶ ὄνον, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς
ξύλοις.

Α Λ Λ Ω Σ.

Φέρων λέοντος δέρμα τοῖς ὤμοις ὄνος,
Ἡὔχει λέων εἶναί τις, αἰπόλους τρέπων.
Ἐπεὶ δὲ γυμνὸς τῆς λεοντῆς εὐρέθη,
Τοῦτον μυλῶν ἔμνησε τῆς ἀτάξιας.
Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἱ παρ' ἀξίαν τιμαὶ τάχιστα λύονται.

Α Λ Λ Ω Σ

Ἐν Κύμῃ ὄνος γεγονὼς μέγας ὑπὲρ τοὺς ὄνους,
Λέοντος δέρας ἐνδυθεὶς, φόβον ἐποίει μέγαν.
Ὡς δ' ἡ φωνὴ τὸν δεῖλαιον ἔδειξε πᾶσιν ὄνον,
Ἄγεται συγκοπτόμενος ῥοπάλοις τε καὶ ξύλοις.

259. ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ.

ΟΝΟΣ, πατήσας σκόλοπα, γωλὸς εἰσῆκει. Λύκον δὲ ἰδὼν, ἔφη
αὐτῷ, ὦ λύκε, ἰδοὺ ἐκ [τοῦ] πόνου ἀποβνήσκω· καὶ δεῖ με σοῦ
γενέσθαι δεῖπνον, ἢ γυπῶν, ἢ κοράκων. Χάριν δὲ μίαν αἰτῶ σε,
ἐξελεῖν πρῶτον τὸν σκόλοπα ἐκ [τοῦ] ποδός μου, ὅπως μὴ μετὰ
πόνου τεθνήξωμαι. Ὁ δὲ λύκος, ἄκροισ ὀδοῦσι δακῶν τὸν σκό-

(1) Ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ (Ἄλ. ἢ Ἀναβ. § 52), ὅς καὶ ἀλλαχοῦ (Ψευ-
δολογισ. § 3, καὶ Δραπέτ. § 13) μνημονεύει τοῦ μύθου.

λοπα ἐξεῖλεν. Ὁ ὄνος δὲ, λυθείς τοῦ πόνου, ἐπὶ τὸν λύκον χάσκοντα λακτίσας, φεύγει (1), ρίνας καὶ μέτωπον καὶ ὀδόντας συνθλάσας. Ὁ δὲ λύκος ἔφη, Οἴμοι, δίκαια πάσχω, ὅτι μάγειρος εἶναι μαθὼν, τὸ πρῶτον νῦν ἰππίατρος ἠθέλησα γενέσθαι.

Ὅτι τινὲς, διπλοῖς κινδύνοις περιπεσόντες, καὶ τοῖς ἐχθροῖς, ὠφελεῖν πειρωμένοις, δολίως ἀνταμοιβὴν κακὴν παρέσχον.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ὁνος ἐξήτει τὸν ἰασόμενον, ἐμπαρέντος αὐτοῦ τῷ ποδὶ σκόλοπος. Κατοκνούντων δὲ τῶν πολλῶν, μόνος ὁ λύκος ὑπισχνεῖται τὴν ἴασιν· καὶ τοῖς ὀδοῦσιν ἐξαιρεῖται τοῦ πάθους. Ὁ δὲ τῷ σωθέντι ποδὶ τὸν ἰασάμενον ἔπληττεν.

Οὕτως οἱ πονηραὶ χάριτι ἀμοιβὰς ἀντεισφέρονται βλάβας.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ὀδοῦσιν ἦλον εἶλεν ἐξ ὄνου λύκος.

Αἰτῶν δὲ μισθὸν, πλήττεται λάξ τὴν γένυν.

Λύκος δὲ φησι, Πῶς μάγειρος ὦν παλαι,

Ἰατρικῆς μετήλθον ἔργ' ἀναξίως.

Πρὸς τοὺς τὴν ἰδίαν τέχνην καταλιμπάνοντας, καὶ ἑτέραν μετερχομένους ἐπὶ βλάβῃ.

(1) Ἀποσπασμάτιον ἀνωνύμου παρὰ τῷ Σουίδα (λεξ. Σκῶλον),

Ἐκ μοι σκῶλον ἔρυσον, ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν ὀπλῆ.

Καὶ ἕτερον τοῦ Βαβρίου παρὰ τῷ αὐτῷ (λέξ. Κνηκίας),

Ὁ δ', ἐκλυθεῖς πόνων τε κνήκας πάσης,

Τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει.

260. ΟΥΡΑ ΚΑΙ ΜΕΛΗ ΟΦΕΩΣ.

Οὐρά ποτε ὄφειος ἠξίου πρώτη προάγειν καὶ βαδίζειν. Τὰ δὲ λοιπὰ μέλη ἔλεγον, Πῶς χωρὶς ὀμμάτων καὶ ῥινὸς ἡμᾶς ἄξεις, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα; Ταύτην δὲ οὐκ ἔπειθον, ἕως τὸ φρουοῦν ἐνικήθη. Ἡ οὐρά δὲ ἤρχε καὶ ἤγε, σύρουσα τυφλὴ πᾶν τὸ σῶμα, ἕως εἰς βάραθρον πετρῶν ἐνεχθεῖσα, τὴν ῥάχιν καὶ πᾶν τὸ σῶμα ἔπληγε. Σαίνουσα δὲ, ἰκέτευε τὴν κεφαλὴν, λέγουσα· Σῶσον ἡμᾶς, εἰ θέλεις, θέσποινα· τῆς κακῆς γὰρ ἔριδος ἐπειράθην.

Ἄνδρας ὑλίους, καὶ κακοὺς, καὶ τοῖς δεσπότηαις ἐπανισταμένους, ὁ λόγος ἐλέγχει.

Α Λ Λ Ω Σ.

Οὐρά ποτε *τοῦ* δράκοντος, τῇ κεφαλῇ σασιάζουσα, ἠξίου ἡγεῖσθαι παρὰ μέρος, καὶ μὴ διὰ παντὸς ἀκολουθεῖν ἐκείνῃ. Λαβοῦσα δὲ τὴν ἡγεμονίαν, αὐτὴ τε κακῶς ἀπαλλάττει, ἀνοία πορευομένη· καὶ τὴν κεφαλὴν καταξάινει, τυφλοῖς καὶ κωφοῖς μέρεσιν ἀναγκαζομένην παρὰ φύσιν ἔπεσθαι.

Τοῦτο πολλοὺς τῶν πρὸς χάριν ἅπαντα πολιτευομένων ὀρώμεν πεπονθότας.

261. ΟΦΙΣ, ΓΑΛΗ ΚΑΙ ΜΥΕΣ.

ΟΦΙΣ καὶ γαλῆ ἐν τινι οἰκίᾳ ἐμάχοντο. Οἱ δὲ ἐκεῖσε μύες, αἰεὶ καταναλισκόμενοι ὑπὸ ἀμφοτέρων, ὡς ἐθεάσαντο αὐτοὺς μαχομένους, ἐξῆλθον βαδίζοντες. Ἰδόντες δὲ τοὺς μύας, τότε ἀφέντες τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην, ἐπ' ἐκείνους ἐτράπησαν.

Οὕτω καὶ οἱ ἐν ταῖς τῶν δημαγωγῶν ζήσσειν αὐτοὺς παρεισβάλλοντες, λανθάνουσιν αὐτοὶ ἐκατέρων παρναλώμα γινόμενοι.

262. ΠΑΙΔΙΟΝ ΕΣΘΙΟΝ ΣΠΛΑΓΧΝΑ.

Βοῦϊν τινες ἐπ' ἀγρῶ θύσαντες, τοὺς συγγενεῖς ἐκάλεσαν. Ἐν δὲ τούτοις ἦν καὶ γυνὴ πενιχρά, μεθ' ἧς καὶ ὁ παῖς. Τὸ δὲ παιδίον, τῶν κρεῶν πλήσας τὴν γαστέρα, καὶ ὀδυνώμενος, ἔλεγεν, ὦ μητηρ, τὰ σπλάγχνα. Ἡ δὲ εἶπεν, Οὐχὶ τὰ σά, τέκνον, ἃ δὲ κατέφαγες (1).

Ὁ λόγος πρὸς ἄνδρα χρεωφειλέτην, ὅστις, ἐτοιμῶς τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, ὅταν ἀπαιτηθῇ, οὕτως ἄχθεται, ὡς οἴκοθεν προϊέμενος.

Α Λ Λ Ω Σ.

Βοτῆρες ἐν ἀγρῶ ἔθνον αἶγα. Συνῆν δ' αὐτοῖς καὶ γυνὴ πενιχρά, μετὰ τοῦ ἑαυτῆς παιδός. Τῆς δ' εὐωχίας προιούσης, καὶ ἐξογκωθείσης τῆς γαστρὸς τοῦ παιδός ἀπὸ τῶν κρεῶν, ὀδυνώμενος ἔλεγεν, ὦ μητηρ, τὰ σπλάγχνα μου. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ εἶπεν, Οὐχὶ τὰ σά, τέκνον, ἀλλ' ἃ κατέφαγες.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα χρεωφειλέτην, ὅστις, τὰ ἀλλότρια ἐτοιμῶς ἀπολαμβάνων, ὅταν ταῦτα ἀπαιτηθῇ, οὕτως ἄχθεται, ὡς οἴκοθεν αὐτὰ προδιδούς.

Α Λ Λ Ω Σ.

Βοὸς φαγὼν παῖς εἰς ἐορτὴν ἔγκατα,
Ἡμεῖ, κεκληγῶς, Σπλάγχνα, μητηρ, ἐκχέω.

(1) Ἐτεροίως ἐχρήσατο Πλούταρχος (Περὶ τοῦ μὴ δεῖν θανεῖζεσθ. § 8) τῷ μύθῳ. «Καὶ τὸν τῶν γυπῶν λόγον ἄκουσον· ἐμοῦντος τοῦ » ἐτέρου, καὶ λέγοντος τὰ σπλάγχνα ἐκβάλλειν, ἕτερος παρών, Καὶ τί » θεινόν; εἶπεν· οὐ γὰρ σεαυτοῦ σπλάγχνα ἐκβάλλεις, ἀλλὰ τοῦ νε- » κροῦ, ὃν ἄρτι ἐσπαράττομεν ».

Ἡ δ' αὖ γελῶσα, Μὴ φοβοῦ, τέκνον, ἔφη.
 Τῶν σῶν γὰρ οὐδέν· ἀλλ' ἐμεῖς ἀλλοτρίων.
 Ὅτι δεῖ τ' ἀλλότρια ἐκτινύειν, καὶ μὴ γογγύζειν.

263. ΠΑΙΣ ΑΚΡΙΔΑΣ ΘΗΡΕΥΩΝ ΚΑΙ ΣΚΟΡΠΙΟΣ.

ΠΑῖς πρὸ τοῦ τείχους ἀκρίδας ἐθήρευε. Πολλὰς δὲ συλλαβῶν, ὡς ἐθεάσατο σκορπίον, νομίσας ἀκρίδα εἶναι, κοιλάνας τὴν χεῖρα, οἷός τε ἦν καταφέρειν αὐτοῦ. Καὶ ὅς, τὸ κέντρον ἐπάρας, εἶπεν· Εἴθε γὰρ τοῦτο ποιήσεις, ἵνα καὶ ἄς συνειληφῆς ἀκρίδας ἀποβάλης.

Ὅτι καλὸν καὶ τὰ ἐναντία γινώσκειν, καὶ τὸ μὲν καλὸν τιμᾶν, τὸ δὲ κακὸν ἐκφεύγειν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Παῖς τις θηρεύων ἀκρίδας, περιέτυχε σκορπίῳ. Ὁ δὲ, τὸ τοῦ παιδὸς ἀπλοῦν θεασάμενος, τὸ κέντρον ὀξύνας, εἶπεν· Ἄπελθε παῖ, καὶ σώξου, μὴ, κάμῃ θηρεύων, πάντας, οὓς ἔχεις, ἀπολέσης.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ὡς ἀκρίδας θήρευε παῖς τις, σκορπίῳ
 Προὔτεινε χεῖρας. Ὅς δὲ, Μὴ ψύσης, ἔφη·
 Ὡς, εἶγε μου ψύσεως, ἐκ κόλπων σένων,
 Καὶ τὰς ἀληθεῖς ἐκκενώσεις ἀκρίδας.
 Ὅτι δεῖ κακοῖς ἀνθρώποις μὴ συμμίγνυσθαι.

264. ΠΑΙΣ ΚΑΙ ΠΑΤΗΡ.

ΥΙὸν τις γέρων δειλὸς μονογενῆ ἔχων γενναῖον, κυνηγεῖν ἐφιέμενον, ἴδε τοῦτον καθ' ὕπνου ὑπὸ λέοντος ἀναλωθέντα.

Φοβηθείς δὲ, μήπως ὁ ὄνειρος ἀληθεύσῃ, οἶκημα κάλλιστον καὶ μετέωρον κατεσκεύασε· κάκειῖσε τὸν υἱὸν εἰσαγαγὼν ἐφύλατ-
 τεν. Ἐξωγράφησε δὲ ἐν τῷ οἰκήματι, πρὸς τέρψιν (1) τοῦ υἱοῦ,
 παντοῖα ζῶα, ἐν οἷς ἦν καὶ λέων. Ὁ δὲ, ταῦτα ὄρων, πλείονα
 λύπην εἶχε. Καὶ δήποτε, πλησίον τοῦ λέοντος σᾶς, εἶπεν, Ὡ
 κάμισον θηρίον, διὰ σέ, καὶ τὸν ψευδῆ ὄνειρον τοῦ ἐμοῦ πατρὸς,
 τῆδε τῆ οἰκία κατεκλείσθην, ὡς ἐν φρουρᾷ. Τί σοι ποιήσω; Καὶ
 εἰπὼν, ἐπέβαλε τῷ τοίχῳ τὴν χεῖρα, ἐκτυφλῶσαι τὸν λέοντα.
 Σκόλοψ δὲ τῷ δακτύλῳ αὐτοῦ ἐμπαρεῖς, ὄγκωμα καὶ φλεγμονὴν
 μέχρι βουβῶνος εἰργάσατο. Πυρετὸς δὲ ἐπιγενόμενος αὐτῷ,
 θάττον τοῦ βίου μετέσχηκε. Ὁ δὲ λέων καὶ οὕτως ἀνήρηκε
 τὸν παῖδα, μηδὲν τῷ τοῦ πατρὸς ὠφεληθέντα σοφίσματι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς δύναται τὸ μέλλον ἐκφυγεῖν.

265. ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΕΡΕΣ.

ΕΧΩΝ τις δύο θυγατέρας, τὴν μὲν κηπωρῷ ἐξέδωκε πρὸς
 γάμον, τὴν δὲ ἐτέραν κεραμεῖ. Χρόνου δὲ προελθόντος, ἦκε
 πρὸς τὴν τοῦ κηπωροῦ, καὶ ταύτην ἠρώτα πῶς ἔχει, καὶ ἐν
 τίνι αὐτοῖς εἴη τὰ πράγματα. Τῆς δὲ, εἰπούσης, πάντα μὲν αὐτοῖς
 παρεῖναι, ἐν δὲ τοῦτο εὐχεσθαι τοῖς θεοῖς, ὅπως χειμῶν γένη-
 ται καὶ ὕμβρος, ἵνα τὰ λάχανα ἀρδεύσῃ· μετ' οὐ πολὺ πρὸς

(1) Εἰς τοῦτον ἀναφέρουσι τὸν μῦθον τὰ παρὰ τῷ Σουίδα (λέξ.
 Βουκόλημα),

Χ' ὅπως ἔχη τι βουκόλημα τῆς λύπης,
 Ἐνέσθηκε τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζῶων.

Ὁ δὲ πλάτας τὸν μῦθον ἔοικεν ἐκ τῶν Ἡροδότῳ (Α, § 34-45) ἱστορη-
 μένων περὶ τοῦ Κροίσου παιδὸς τὰς ἀφορμὰς εἰληφέναι.

τήν τοῦ κεραμέως [ἦκε]· καί οὕτως ἐπυνθάνετο πῶς ἔχοι. Τῆς δὲ, τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐνδεῖσθαι, τοῦτο δὲ μόνον εὐχεσθαι, ὅπως αἰθρία τε λαμπρά ἐπιμείνη, καὶ λαμπρὸς ἥλιος, ἵνα ξηρανθῇ ὁ κέραμος· ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτήν· Ἐάν οὖν σὺ μὲν εὐδίαν ἐπιζητῆς, ἡ δὲ ἀδελφή σου χειμῶνα, ποία ὑμῶν εὐξώμαι;

Ὅτι οἱ ἀνομοίους πράγμασιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως περὶ ἐλάτερα πταίουσι.

ΑΛΛΩΣ.

Γυνή τις, θυγατέρων οὖσα δυοῖν μήτηρ, ἀνδράσι συνῆψε ταύτας, τὴν μὲν κηπωρῶ, θάτεραν δὲ κεραμεῖ. Ἐλθοῦσα τοίνυν ποτὲ πρὸς τὴν τῶ κηπωρῶ γεγαμημένην, τὰ τε ἄλλα ὠμίλει, καὶ πῶς *ἀν* ἔχοι διηρώτα. Ἡ δὲ, τὰ μὲν ἄλλα, μήτηρ, ἔφη, καλῶς· εὐχου δὲ *τὴν* ὄμβρων φορᾶν, ὡς τοῖς λαχάνοις αὐξήσις ἢ κατὰ νόμους προσγένοιτο. Ἐκεῖθεν δ' ἐξελθοῦσα, καὶ πρὸς τὴν συνοικοῦσαν τῶ κεραμεῖ ἀφικνεῖται. Τοῖς δ' αὐτοῖς χρησαμένη καὶ πρὸς ἐκείνην, ἤκουσεν, ὡς τὰ μὲν ἄλλα καλῶς ἡμῖν, ὦ μήτηρ, ἔχει, εὐχου δ' αἰθρίαν ἡμῖν καὶ ἡλίουσ γίνεσθαι θερμότερους τε καὶ καθαρωτέρους, ὡς ἀν θάπτον οἱ κέραμοι ψύχονται. Καὶ ἡ μήτηρ πρὸς ταῦτα ἔφη, Σοὶ μὲν, αἰθρίαν, τῇ δὲ τῶ κηπωρῶ συνοικούσῃ παμπόλλους ὑετοὺς δοῖεν οἱ θεοί.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μηδὲν ἐκ τῶν ἰδίων ἔχουσι χαρίζεσθαι, ῥαδίως τοῖς αἰτοῦσι τὰ τῶν ἄλλων ἐπαγγέλλονται.

266. ΠΑΙΣ ΨΕΥΣΤΗΣ.

ΠΑΙΔΙΟΝ, *τὰ* πρόβατα νέμον, ὡς λύκον ἐρχόμενον πρὸς διαφθοράν ὄρων, ἐπικαλούμενον τοὺς ἀγρότας, ἔλεγε· Βοηθεῖτε ὧδε· ἔρχεται λύκος. Οἱ δὲ ἀγρόται τρέχοντες τοῦτον εὕρισκον μὴ ἀληθεύειν. Τοῦτο δὲ ποιήσαντος πολλάκις, εὕρισκον ψευδόμενον.

δόμενον. Μετὰ δὲ ταῦτα τοῦ λύκου προσελθόντος, καὶ τοῦ παιδὸς βοῶντος, Δεῦτε, λύκος, οὐκέτι τις ἐπίστανε προσδραμεῖν αὐτῷ καὶ βοηθῆσαι. Ὁ δὲ λύκος, ἔυρηκῶς ἄδειαν, τὴν ποιμνὴν πᾶσαν διέφθειρεν εὐκόλως.

Ὅτι τοσοῦτον ὄφελος τῷ ψεύσῃ, ὅτι καὶ ἀληθῆ λέγων πολλάκις οὐ πιστεύεται.

267. ΠΙΘΗΚΟΙ.

Τοὺς πιθήκους φασὶ δύο τίκτειν· καὶ τὸν μὲν ἕτερον σέργειν καὶ μετ' ἐπιμελείας τρέφειν, τὸν δὲ ἕτερον μισεῖν. Συμβαίνει δὲ κατὰ τινα τύχην, τὸν μὲν ἐπιμελούμενον καὶ ἀγκαλιζόμενον παρὰ τῆς μητρὸς ἀποπνίγεσθαι, τὸν δὲ ὀλιγωρούμενον ἐκτελειῖσθαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πάσης προνοίας ἡ τύχη δυνατωτέρα.

Α Λ Λ Ω Σ..

Δύο γεννᾶ τέκνα μιμῶ· καὶ τὸ μὲν ἐν ἀγαπᾶ, τὸ δὲ ἕτερον μισεῖ. Καὶ ὁ μὲν σέργει, αἰεὶ ἐν τοῖς κόλποις περιφέρουσα, καὶ τιθεῖσα ἐνθεν κάκειθεν, καὶ τοῦτο καταφιλοῦσα, ἀποπνίγει· ὁ δὲ μισεῖ καὶ διώκει, τοῦτο ἐν ταῖς ἐρημίαις ἀπελθὼν ζῆ καθ' αὐτό.

Ὅτι τισὶν ἐχθραίνειν μᾶλλον ἐστὶ καλὸν ἢ φιλεῖν.

268. ΠΛΕΟΝΤΕΣ.

ΕΜΒΑΝΤΕΣ τινὲς εἰς σκάφος ἔπλεον. Γενομένων δὲ αὐτῶν πελαγίων, συνέβη χειμῶνα ἐξαισίον γενέσθαι, καὶ τὴν ναῦν μικροῦ καταδύεσθαι. Τῶν δὲ πλεόντων ἕτερος περιρῥηξάμενος, τοὺς πατρώους θεοὺς ἐπεκαλεῖτο μετὰ οἰμωγῆς καὶ στεναγμῶν, χαριστήρια ἀποδώσειν ἐπαγγελλόμενος, εἰάν περισωθῶσι. Παυ-

σαμένου δὲ τοῦ χειμῶνος, καὶ πάλιν γαλήνης γενομένης, εἰς εὐωχίαν τραπέντες ὠρχοῦντό τε καὶ ἐσκίρτων, ἅτε δὴ ἐξ ἀπροσδοκίτου διαπεφευγότες κινδύνου. Καὶ σερῖρός ὁ κυβερνήτης ὑπάρχων ἔφη πρὸς αὐτούς· Ἄλλ' ὦ φίλοι, οὕτως καὶ ἡμᾶς γεγηθέναι δεῖ, ὡς πάλιν, ἐὰν τύχη, χειμῶνος ἐσομένου.

Μὴ σφόδρα κατεπαίρεσθαι ταῖς εὐτυχίαις ὁ μῦθος διδάσκει, τῆς τύχης τὸ εὐμετάβλητον ἐννοουμένους.

269. ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ ΒΥΡΣΕΥΣ.

ΠΛΟΥΣΙΟΣ βυρσεῖ παραπλησιάζων τις, καὶ μὴ δυνάμενος τὴν δυσωδίαν φέρειν, ἐπέκειτο αὐτῷ, ἵνα μεταδῇ. Ὁ δὲ ἀνεβάλλετο, λέγων μετ' ὀλίγον χρόνον μεταθήσεσθαι. Τούτου δὲ συνεχῶς γινομένου, συνέβη, χρόνου διελθόντος, ἐν συνηθείᾳ γενομένῳ τὴν δυσωδίαν μηκέτι ἐνοχλεῖν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθεια τῶν πραγμάτων τὰ δυσυχῆ καταπραῦνει.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἐν τόπῳ τινὶ πλησίον ἀνδρὸς πλουσίου βυρσοδέψης ἔμελλεν οἰκῆσαι. Ὁ δὲ τοῦτον ἐδίωκε διὰ τὴν δυσσομίαν. Τοῦ δὲ, λέγοντος, Πρὸς ὀλίγον ἀνιαθήσῃ, μέχρις οὗ συνεθίσης, καὶ ἔκτοτε οὐκέτι ὀσφραυθήσῃ, ἔφη, Οὐ διὰ τὴν σὴν τέχνην ἡμεῖς τὴν αἴσθησιν ἡμῶν ἀποβαλοῦμεν.

Ὅτι οὐ δεῖ κοινωνεῖν ταῖς ματαίαις συμβουλίαις, μάλιστα ταῖς πρὸς βλάβην τῆς φύσεως οὔσαις.

270. ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ (1).

ἘΔΟΞΕ ποτε τῷ λύκῳ τὴν φύσιν τῷ σχήματι μεταλλάξασθαι, ὡς ἂν οὕτως ἀφθονίαν ἔξῃ τροφῆς· καὶ δορᾶν οἶος περιβέβλη-

(1) Ἐκ Νικηφόρου τοῦ Βασιλάκη.

μένος μετὰ τῆς ποιμνῆς ἐνέμετο, τὸν ποιμένα φευκίσας τῷ μηχανήματι. Νυκτὸς δὲ γενομένης, συναπεκλείσθη καὶ ὁ θῆρ παρά τοῦ ποιμένου τῇ μάνδρᾳ, καὶ φραγμὸς τῇ εἰσόδῳ περιετέθη, καὶ ἀτεχνῶς ὁ περίβολος κατησφάλιστο. Ὡς δὲ ὁ ποιμὴν ἠράσθη τροφῆς, μαχαίρᾳ τὸν λύκον ἀπέκτεινεν.

Οὕτως ἄρα ὁ τὸν ἐπίσαστον κόσμον ὑποκριθεὶς, τῆς ζωῆς πολλάκις ἐξέρηται, καὶ τὴν σκηνὴν εὖρε παραιτίαν μεγάλου συμπτώματος.

271. ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

ΜΑΝΔΡΑΣ εἶσω πρόβατα ποιμὴν εἰσάγων, λύκον ἤμελλε λεληθότως συγκλείσαι, εἰ μὴ κύων ἰδὼν τοῦτον εἶπε πρὸς τὸν ποιμένα. Πῶς, τὰ πρόβατα σώσαι θέλων, τόνδε τὸν λύκον συνεισάγεις τῇ ποιμνῇ;

Ὅτι μεγίστην βλάβην καὶ θάνατον οἶδε προσφέρειν ἢ τῶν κακῶν συνουσία.

272. ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

ΠΟΙΜΗΝ, ἔχων κύνα παμμεγέθη, τούτῳ εἰώθει τὰ ἔμβρυα *καὶ* τὰ ἀποθνήσκοντα τῶν προβάτων παραβάλλειν. Καὶ δήποτε, εἰσελθούσης τῆς ποιμνῆς, ὁ ποιμὴν, θεασάμενος τὸν κύνα προσιόντα τοῖς προβάτοις, [καὶ] σαίνοντα αὐτὰ, εἶπεν· Ἄλλ' ὦ οὔτος, ὃ θέλεις σὺ τούτοις ἐπὶ τῇ σῇ κεφαλῇ γένοιτο.

Πρὸς ἄνδρα λόγοις μὲν φίλον φαινόμενον, πονηρὰ δὲ κατὰ νοῦν βουλευόμενον.

Α Λ Λ Ω Σ.

ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΣΚΥΛΑΞ.

Ποιμὴν σκύλακα εἴωθε τρέφειν ἐκ τῶν θνησκόντων προβάτων. Καὶ δήποτε ἐγγὺς ἀμνάδος νοσοῦσης ἰσάμενον εἶδε

τόν κύνα κατηφῆ, καὶ δοκοῦντα δακρύειν· καὶ ὀμαλίζων αὐτόν
εἶπεν· Καλῶς ποιεῖς συμπαθῶν· πλὴν ἀλλὰ μὴ γένηται μηδὲ
συμβῆ ὅπερ θέλεις.

Ὅτι τοιοῦτος πᾶς ἐστὶν ὃς κληρονόμος ἐστίν.

273. ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΛΥΚΙΔΕΙΣ.

ΠΟΙΜΗΝ, ἐυρών λυκιθεῖς, τούτους μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας
ἀνέτρεφεν, οἰόμενος, ὅτι τελειωθέντες οὐ μόνον τὰ ἑαυτοῦ πρό-
βατα τηρήσουσιν, ἀλλὰ καὶ ἕτερα ἀρπάζοντες αὐτῷ οἴσουσιν.
Οἱ δὲ, ὡς τάχις αὐτῶν ἠυξήθησαν, ἀδείας τυχόντες, πρώτην
αὐτοῦ τὴν ποιμνὴν διαφθείρειν ἤρξαντο. Ὁ δὲ, ἀνασενάξας εἶ-
πεν· Ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ τούτους νηπίους ὄντας
ἔσωζον, οὓς ἔδει καὶ ἠυξημένους ἀναιρεῖν;

274. ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ κατὰ πρόσαξιν τοῦ Διὸς ἀνθρώπους ἔπλασε
καὶ θηρία. Ὁ δὲ Ζεὺς, θεασάμενος πολλῶν πλείονα τὰ ἄλογα
ζῶα, ἐκέλευσεν αὐτόν, τῶν θηρίων τινὰ διαφθείραντα, ἀν-
θρώπους μετατυπῶσαι. Τοῦ δὲ, τὸ προσαχθὲν ποιήσαντος, συν-
έβη τοὺς ἐκ τούτων πλασθέντας, τὴν μὲν μορφήν ἀνθρώπων
ἔχειν, τὰς δὲ ψυχὰς θηριώδεις.

Ἐλεγχον ὁ μῦθος ἔχει πρὸς ἀνδρας θηριώδεις καὶ ὀργίλους.

275. ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ ΑΜΑΡΑΝΤΟΝ.

ΡΟΔΟΝ παραφυὲν ἀμάραντον ἔφη πρὸς αὐτὸ, Οἷον ἄνθος
εὐπρεπὲς εἶ, ποθητὸν καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις· μακαρίζω σε
τοῦ κάλλους καὶ τῆς εὐωδίας. Τὸ δὲ εἶπεν, Ἐγὼ μὲν, ὦ ἀμά-

ραντον, πρὸς ὀλίγον καιρὸν ζῶ, καὶ, κἄν μηδεὶς κόψη με, τήκομαι, σὺ δὲ ἀνθεὶς ἀεὶ, καὶ ζῆς οὕτω νέον.

Ὅτι κρεῖσσον ὀλιγαρχούμενόν τινα διαμένειν, ἢ πρὸς ὀλίγον τρυφήσαντα μεταβολῆς δυσυχοῦς τυχεῖν, ἢ καὶ ἀποθανεῖν.

276. ΣΦΗΞ ΚΑΙ ΟΦΙΣ.

ΣΦΗΞ, ἐπὶ κεφαλὴν ὄφραως καθίσασα, καὶ συνεχῶς τῷ κέντρῳ πλήττουσα ἐχείμαζεν. Ὁ δὲ, περικώδυνος γενόμενος, καὶ τὸν ἐχθρὸν οὐκ ἔχων ἀμύνεσθαι, ἐξελθὼν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ἰδὼν ἄμαξαν ἐρχομένην, τὴν κεφαλὴν τῷ τρόχῳ ὑπέθηκε, φάσκων, Συναπόλωμαι τῷ ἐχθρῷ.

Πρὸς τοὺς συγκινδυνεύειν τοῖς ἐχθροῖς πειρωμένους.

277. ΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΣ.

ΛΕΟΝΤΑ φεύγων ταῦρος, εἰσῆλθεν εἰς σπήλαιον. Τράγος δὲ τοῦτον τοῖς κέρασιν ἐξώθει. Ὁ δὲ εἶπεν· Οὐ σέ, ἀλλὰ τὸν λέοντα φοβοῦμαι. Ἐπεὶ, Παρελθέτω τὸ θηρίον, καὶ τότε γνώση, τίς ἡ δύναμις ταύρου καὶ τράγου.

Ὅτι πλλάκις καὶ δυνατοὺς ἄνδρας αἱ συμφοραὶ ταπεινοῦσιν, [ὥς] τὰς ἐξ εὐτελῶν καὶ δειλῶν ὑπομένειν αἰκίας.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἦλανε ταῦρον ἐξ ἐῆς κοίτης τράγος,
Ὄν θηρ λέων δίωκεν. Εἶπε δὲ σένων,
Εἶπερ με μὴ λέοντος ἐπτόει φόβος,
Ἐγνώσῃ ὅσον ταύρου τε καὶ τράγου σθένος.

Πρὸς τοὺς καταδεχομένους ὑβρίζεσθαι ὑπὸ μικρῶν, διὰ φόβον ἑτέρων μειζόνων.

278. ΤΕΤΤΙΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΤΕΤΤΙΞ ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου ἦδεν. Ἀλώπηξ δὲ, βουλομένη αὐτὸν καταφαγεῖν, τοιοῦτον ἐπενόησεν. Ἄντικρυς εἶσα ἐθαύμαζεν αὐτοῦ τὴν εὐφωνίαν, καὶ παρεκάλει καταβῆναι, λέγουσα, ὅτι ἐπεθύμει θεάσασθαι πηλίκον ζῶον τηλικαῦτα φθέγγεται. Κάκεινος, ὑπονοήσας ἀπάτην, πρὸς τὴν ἀλώπεκα ἔφη· Ἀλλὰ πεπλάνησαι, ὦ αὐτή, εἰ ὑπέλαβές με καταθήσεσθαι. Ἐγὼ γὰρ ἀπ' ἐκείνου ἀλώπεκας φυλάττομαι, ἀφ' οὗ ἐν ἀφοδεύματι ἀλώπεκος πτερὰ τέττιγος ἐθεασάμην.

Ὅτι τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων τῶν πέλας αἱ συμφοραὶ σωφρονίζουσιν.

279. ΤΟΞΟΤΗΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

ΑΝΗΛΘΕ τις εἰς ὄρος τοξικῆς ἔμπειρος κυνηγῆσαι. Πάντα δὲ τὰ ζῶα τοῦτον θεασάμενα ἔφυγε. Λέων δὲ μόνος προεκαλείτο αὐτὸν εἰς μάχην. Ὁ δὲ, βέλος πέμψας, καὶ τὸν λέοντα βαλὼν, ἔφη· Δέξαι καὶ ἴδε τὸν ἐμὸν ἄγγελον, οἷός ἐστι, καὶ τότε καγὼ ἐπέρχομαί σοι. Ὁ δὲ λέων βληθεὶς ὤρμησε φεύγειν. Ἀλώπεκος δὲ τούτῳ θαρρῆεῖν καὶ μὴ φεύγειν λεγούσης, ὁ λέων ἔφη· Ὡ αὐτή, οὐδαμῶς με πλανήσεις· ὅπου γὰρ τοιοῦτον πικρὸν ἄγγελον ἔχει, ἐὰν αὐτὸς ἐπέλθῃ, οὐκ ἂν ὑποίσω.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μηδαμῶς πλησιάζειν τοὺς πόρρωθεν χαλεπὰ πράττοντας.

Α Λ Λ Ω Σ.

Μάχην λέων συνῆπτεν ἀνδρὶ τοξότη.
Βέλει τυπεὶς δὲ, θηρσὶν εἶπε τοιάδε·

Εἰ δὴ προπομπούς εὐπορεῖ τοίους ὄγε,
Τίς αὐτὸς εἴη συσάδην ὠρμημένος;

Γνωσιμαχεῖν ἐκ πείρας διδασκόμεθα.

280. ΤΡΑΓΟΣ ΚΑΙ ΑΜΠΕΛΟΣ.

ΤΡΑΓΟΣ ἐν τῇ ἐκβολῇ τῆς ἀμπέλου τὴν βλάστην ἔτρωγε. Ταύτῳ δὲ προσεῖπεν ἡ ἀμπελος· Τί με βλάπτεις; μὴ οὐκ ἔστι χλόη; ὅμως ὅσον σοῦ θυομένου οἶνον χρήζουσιν, ἐγὼ παρέξω (1).

Ὅτι *καί* τοὺς ἀχαρίστους, καὶ βουλομένους τοὺς φίλους πλεονεκτεῖν, ἐλέγχει ὁ λόγος.

Α Λ Λ Ω Σ.

Τράγῳ προσεῖπεν ἄμπελος, Βλάπτεις σύ με,
Κεῖρων τὰ φύλλα· μὴ γὰρ οὐκ ἔστι χλόη;
Ὅσον γὰρ ἂν βλάψειας, εὐρήσω τάχα
Πρὸς θυσίαν σὴν εἰς θεοὺς οἶνον βλύσαι.

Ἀδικίας μὴ κατάρχεσθαι.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἄμπελος ἐκόμα βότρυαι. Παραπλήσιον δὲ ἦν τοῖς καρποῖς καὶ τὸ βλάστημα. Τράγος δὲ τις, ὕβρει χρώμενος πλείονι, τῆς ἀμπέλου παρέτρωγε, καὶ διελυμαίνετο προσίων τοῖς βλασθήμασιν. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· Μένει σε τῆς ὕβρεως δίκη· σὺ

(1) Εἰς τοῦτον ἀναφέρεται τὸν μῦθον τὸ κομψὸν τοῦτο ὄψιχον,

Κῆν με φάγῃς ἐπὶ ρίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
Ὅσον ἐπισπείσαι σοι, τράγε, θυομένῳ.

μὲν γὰρ ἔση μικρὸν ὕσερον ἱερεῖον τοῖς θύμασιν, ἐγὼ δὲ παρ' ἑμαυτῆς ἐπισπείσω τὸν οἶνον.

Ἄ ὄρᾳ τις, καὶ πείσεται.

281. ΥΑΙΝΑ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΤΑΣ υαίνας φασί, παρ' ἐνιαυτὸν ἀλλασσομένης αὐτῶν τῆς φύσεως, ποτὲ μὲν ἄρσενας, ποτὲ δὲ θηλείας γίνεσθαι. Καὶ δὴ υαίνα, θεασαμένη ἀλώπεχα, ἐμέμφετο αὐτήν, ὅτι φίλην θέλουσαν αὐτῇ γενέσθαι οὐ προσίεται. Κάκεινη ὑποτυχοῦσα εἶπεν· Ἄλλ' ἐμὲ μὴ μέμφου, τὴν δὲ σὴν φύσιν, δι' ἣν ἀγνοῶ πότερου ὡς φίλη, ἢ ὡς φίλω σοι, χρήσομαι.

Πρὸς ἄνδρα ἀμφίβολον.

282. ΥΑΙΝΑΙ.

ΤΑΣ υαίνας φασί παρ' ἐνιαυτὸν ἀλλάττειν τὴν φύσιν, καὶ ποτὲ μὲν ἄρρηνας γίνεσθαι, ποτὲ δὲ θηλείας. Καὶ δὴ ποτε ἄρσιν υαίνα θηλεία παρὰ φύσιν διστέθη. Ἡ δὲ ὑποτυχοῦσα ἔφη· Ἄλλ' ὦ οὔτος, μὴ ταῦτα πράττε, ὡς ἐγγὺς τὰ αὐτὰ πεισόμενος.

Πρὸς ἄρχοντας λογοθετοῦντας τοὺς ὑπ' αὐτοὺς, καὶ πάλιν ἐκ τοῦ συμβεβηκότος τούτους ὑπ' ἐκείνων λογοθετουμένους.

283. ΦΑΛΑΚΡΟΣ ΙΠΠΕΥΣ.

ΦΑΛΑΚΡΟΣ τις, ξένας τρίχας τῇ ἑαυτοῦ περιθεῖς κεφαλῇ, ἵππευεν. Ἄνεμος δὲ φυσήσας ἀφείλε ταύτας. Γέλως δὲ πλατὺς τοὺς παρεσῶτας εἶχε. Κάκεινος εἶπε, τοῦ δρόμου παύσας· Τὰς

οὐκ ἐμὰς τρίχας τί ξένον φεύγειν με; αἶ καὶ τὸν ἔχοντα ταύτας, μεθ' οὗ καὶ ἐγεννήθησαν, κατέλιπον.

Ὅτι μηδεὶς λυπέισθω ἐπὶ συμφοραῖς ἐπελθούσαις αὐτῷ· ὁ γὰρ γεννηθεὶς οὐκ ἔσχεν ἐκ φύσεως, τοῦτο οὐδὲ παραμένει. Γυμνοὶ γὰρ ἤλθομεν οἱ πάντες, γυμνοὶ οὖν ἀπελευσόμεθα.

284. ΧΑΛΚΕΥΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Ἦν τις χαλκεύς, κυνάριον κεκτημένος. Ὁ δὲ χαλκεύων, ὁ κύων ἐκοιμᾶτο· πάλιν δ' ἐσθίων, ἐγρηγόρει. Ὁ χαλκεύς, ὅσοῦν ῥίψας αὐτῷ, εἶπε· Ταλαίπωρον ὑπνώδη· ὅταν τὸν ἄκμονα κρούω, ὑπνοῖς, ὅτε δὲ τοὺς ὀδόντας κινήσω, εὐθὺς ἐγείρη.

Ὁ μῦθος ἐλέγχει τοὺς ὑπνώθεις καὶ ἀργούς, τοὺς ἐξ ἀλλοτρίων πόνων τρέφειν ἐφιμένους.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἦν τις χαλκεύς, κυνάριον κεκτημένος. Ὁ δὲ χαλκεύων, ὁ κύων ἐκοιμᾶτο, πάλιν δ' ἐσθίων, ἐγρηγόρει. Καὶ ὁ χαλκεύς, ὅσοῦν ῥίψας αὐτῷ, εἶπεν, ὦ ταλαίπωρον σὺ κυνάριον, τί σοι ποιήσω, ὄκνω κατεχομένω; Τὸν γὰρ ἄκμονα ἐμοῦ προσκεκρουκότος, ἐπανακλίνεις σαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης, μὴ θέλοντός σου ἀναστῆναι καθόλου. Ὅταν δὲ πάλιν τοὺς ὀδόντας κινήσω, εὐθὺς ἐγείρη, καὶ τὴν κέρκον σου σειίης.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΧΑΛΚΕΙΣ.

Ἦν τις κύων, χαλκῶν τινῶν ἐν οἰκίᾳ διάγων· κάκεινῶν μὲν ἐργαζομένων, οὗτος εἰς ὑπνον ἐτρέπετο, εἰς ἐξίασιν δὲ καθεζο-

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. ις'.

μένων, ἐγένετο ἔξυπνος, καὶ τοῖς ἑαυτοῦ κυρίως χαριέντως προσεπέλαξεν. Οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔλεγον, Πῶς τῷ μὲν ψόφῳ τῶν βαρυτάτων σφυρῶν οὐδόλως ἐξυπνίζῃ, τῷ δὲ βραχυτάτῳ κρότῳ τῶν μυλοδόντων ταχέως διεγείρῃ;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς καὶ ἄνθρωποι ἀνήκοι, ἐφ' οἷς δεῖν ὠφελεῖσθαι καρδοκοῦσι, ταχέως καὶ ὑπακούουσιν· ἐν οἷς δ' ἀπαρέσκονται, ἀπειθεῖς πάντα καθίζονται καὶ ὀκνήροί τε καὶ ῥάθυμοι.

285. ΧΕΛΙΔΩΝ ΚΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ.

ΧΕΛΙΔΩΝ, ἐκκλησίαν τῶν ὀρνέων συναθροίσασα, παρήνει, φάσκουσα, κράτιστον εἶναι τὸ μὴ προσκόπτειν ἀνθρώποις, ἀλλὰ φιλίαν συνθεμένους οἰκείως διακεῖσθαι πρὸς αὐτούς. Τῶν δὲ ὀρνέων τις τὰ ἐναντία τῇ χελιδόνι ἔλεγεν· Ἄλλ' ἢ τὸ σπέρμα τοῦ λίνου μᾶλλον κατεσθίοντες ἀναλίσκωμεν, καὶ ἀφανὲς ποιῶμεν, ἵνα μηκέτι ἔχωσι πλέκειν δίκτυα καθ' ἡμῶν. Ἡ μὲν οὖν χελιδὼν, ἀρίστην γνώμην ἔχουσα, ἀκίνδυνος ἐγένετο, ἐν ταῖς πόλεσι διατρίβουσα· καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις τίκτουσα παρὰ ἀνθρώποις, οὐδὲν ὑπ' αὐτῶν πάσχει κακόν· τὰ δὲ λοιπὰ ὄρνεα, ὡς μᾶλλον ὑπομείναντα κατεσθίειν τὸ σπέρμα τοῦ λίνου, ὡς ὄντος κακῶν αἰτίου, συμβαίνει λιπαρὰ γίνεσθαι, καὶ μάλα δικαίως ὑπὸ ἀνθρώπων συλλαμβανόμενα δαπανᾶσθαι. Οὕτως τε ταύτην τὴν κακογνωμοσύνην ὑπομείναντα, μετενόησε μὴ μετὰ ἀνθρώπων μένειν, ἀλλ' ἐν ἀέρι πέτεσθαι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅσοι ἐν τοῖς βιωτικαῖς πράγμασι τῷ τῆς ἀγχινοίας βουλευμάτι ἐχρήσαντο, ἀκίνδυνοι διεφυλάχθησαν.

286. ΧΕΛΙΔΩΝ ΚΑΙ ΔΡΑΚΩΝ.

ΞΕΝΗ χελιδών, *ή* τοῖς ἀνθρώποις συνοικοῦσα, ἐν δικαστηρίῳ τὴν ἑαυτῆς ἐπηξε καλλιὰν ἐν τοίχῳ· κακεῖ γίνεται *τῶν* ἑπτὰ νεοττῶν μήτηρ. Ὄφεις δὲ, ἐκ τρώγλης συρεῖς, τοὺς αὐτῆς κατέφαγε νεοττούς. Ἡ δὲ χελιδὼν θρηνοῦσα ἐκεκράγει, Οἴμοι τῆ ξένη, ὅτι ἔνθα πάντες δικαιοῦνται, μόνη ἔγωγε ἠδίκημαι *ἀδίκως*.

Α Λ Λ Ω Σ.

Πῆξε χελιδὼν νεοσσιὰν κριτηρίου
 Ὑπερθεν ἥσπερ τὴν γονὴν βλάπτει δράκων.
 Ἡ δ' αὖτ' ἔφησεν, ὦ πολυσόνου τύχης·
 Ὅπου γὰρ ἐκδίκησις, ἐβλάβην μόνη.

Πρὸς τοὺς παθόντας κακὸν ἀπὸ καλῶν ἀνθρώπων.

287. ΧΕΛΩΝΗ ΚΑΙ ΛΑΓΩΟΣ.

ΧΕΛΩΝΗ καὶ λαγῶος περὶ ὀξύτητος ἤριζον· καὶ δὴ προδραμοῦσαν γήσαντες καὶ τόπον, ἀπηλλάγησαν. Ὁ μὲν οὖν λαγῶος, *καὶ* διὰ τὴν φυσικὴν ὀξύτητα, ἀμελήσας τοῦ δρόμου, πεσὼν παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκοιμάτο· ἡ δὲ χελώνη, συνειδυῖα ἑαυτὴν βραδυτάτην, οὐ διέλειπε τρέχουσα. Καὶ οὕτως κοιμώμενον τὸν λαγῶον παραδραμοῦσα, εἰς τὸ βραβεῖον τῆς νίκης ἀφίκετο (1).

Ὅτι πολλάκις φύσιν ἀμελοῦσαν πόνος ἐνίκησεν.

(1) Τοῦτω προσήκει τῷ μύθῳ καὶ τὰ παρὰ Διογένηι τῷ Λαερτίῳ (B, 133) παροιμιώδη ταυτὶ λαμβεῖα ἐκ τῆς Ἀχαιοῦ Σατυρικῆς Ὀμφάλης,

Ἢλισκετ' ἄρα καὶ πρὸς ἀσθενῶν ταχύς,
 Καὶ πρὸς χελώνης αἰετὸς βραχεῖ χρόνῳ.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ποδῶν χελώνης κατεγέλα λαγῶς καὶ ἀργίας· Ἡ δὲ ἔφη· Ἐγὼ σε τὸν ταχὺν ἐν τοῖς ποσὶ νικήσω. Ὁ δὲ, Λόγω μόνω, χελώνη, λέγεις τοῦτο· ἀλλ' ἔριξε καὶ γνώση· τίς δὲ τὸν τόπον ὀριεῖ, καὶ βραβεύσει τὴν νίκην; Ἀλώπηξ δὲ, δικαία καὶ σοφωτάτη, ἔταξεν ὁδὸν τῶν δρόμων τὴν εὐθειαν. Ἡ δὲ χελώνη, μὴ ῥαθυμήσασα, ἤρξατο τῆς ὁδοῦ, πρὸς τὸ αὐτῆς ἀφορῶσα δυσκίνητον. Ὁ δὲ λαγῶς, θαρρῶν τοῖς ποσίν, ἐκοιμήθη· καὶ ἐλθὼν ἐπὶ τοῦ ὠρισμένου τόπου, εὔρε νικῶσαν τὴν βραδείαν χελώνην.

Ὅτι πολλοὶ, τῇ μὲν φύσει ἀργοί, τῇ δὲ συντομίᾳ τοὺς φύσει ταχεῖς, ῥαθυμούς δὲ, νικῶσιν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Σεμνὸς ἦν ἵππος ἐπὶ τῷ τάχει, καὶ ἀπέκναιε τὰ ἄλλα ζῶα, σφόδρα ἑαυτὸν ἐπαινῶν, μάλιστα δὲ τὴν χελώνην. Λυπηρὸς δὲ ἦν προφέρων τὴν βραδυτῆτα. Ἡ δὲ ἤλγησε τοῖς ὀνειδέσει, καὶ προιεῖται πρόκλησιν εἰς δρόμον. Τῷ δὲ ἵππῳ γέλωσ τε ἦν ἢ πρόκλησις, καὶ οὐκ ἠξίου διαμιλλᾶσθαι. Γέλωτος δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ζῴοις ἐνέπεσεν εἰς τὸ παραλογὸν ὀρῶσι τῆς φύσεως. Ἐγκειμένης δὲ τῆς χελώνης, καὶ δισχυριζομένης, ὡς περιέσαι, ἀναγκάζει τὰ ἄλλα ζῶα τὸν ἵππον μὴ ἀπαρνηθῆναι τὴν ἀγωνίαν. Ἀποδείκνυται δὲ τὸ σάδιον, καὶ ἡμέρα τῷ δρόμῳ. Καὶ τὸ ἐντεῦθεν, ὁ μὲν ἵππος ἐτρύφα παρὰ τῇ φάτνῃ· τῇ δὲ χελώνη μελέτη ἦν συνεχῆς, καὶ οὐδὲ νυκτὸς προϊούσης ἔληγεν. Ἦκε δὲ ἡ κυρία, καὶ μεσὸν ἦν τὸ θέατρον, καμήλων, ὄνων, ὀρνέων, οἷς τε ἀνθρώποι χρώνται. Καὶ μὴν ἐλάφους σηνήγαγεν ἡ φήμη· καὶ ἐμείλια τὸ θέατρον, ὡς παραπαιούσης τῆς χελώνης. Ἐπεὶ δὲ ἤρθη τὸ σημεῖον, καὶ θεῖν ἐχρῆν, ὁ μὲν ἵππος πεπεδη-

μένος, ὡσπερ καὶ πρῶν, ἔμεινεν ἐν ἀργίᾳ τε καὶ κόρῳ· τῇ δὲ ἡ μελέτη τάχος ἐδεδώκει, καὶ νίκην.

Καὶ σὺ, ὦ παῖ, μὴ τῇ φύσει πιστεύσας κάθευθε, ἀλλ' οἴου καὶ πόνου δεῖν· εἰ δὲ μὴ, παραδραμεῖται ραδίως ἐκεῖνος, οὐκ εὖ πεφυκώς.

288. ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΟΝ.

ΕΝ τόπῳ τινὶ χήρα τις εἶχε πρόβατον. Τούτου δὲ τὸν πόκον λαβεῖν θέλουσα, ἔκειρεν ἀτέχνως, σὺν τῷ μαλλῷ καὶ τὴν σάρκα φαλίζουσα. Τὸ δὲ πρόβατον ἀλγοῦν ἔλεγε, Τί με βλάπτεις; πόσῃ γὰρ ὀλκὴν τὸ ἐμὸν αἷμα προσθήσει; Καὶ εἰ μὲν κρεῶν, ὦ δέσποινα, χρήζεις, μάγειρος ἔσαι, ὅς με συντόμως θύσει· εἰ δὲ ἐρίου καὶ πόκου, κουρεὺς ἔσω, ὅς καὶ πάλιν κερεῖ με καὶ σώσει.

Ὅτι οἱ ἀπειρίαν πράγματός τινος ἔχοντες, καὶ διὰ πλεονεξίαν τοῦτο μεταχειριζόμενοι, οὐ τοσοῦτον κέρδος, ὅσῃν βλάβην, καρποῦνται (1).

289. ΧΡΕΩΦΕΙΛΕΤΗΣ.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ ἀνὴρ χρεωφειλέτης, ἀπαιτούμενος παρὰ τοῦ θανεισοῦ τὸ χρέος, τὸ μὲν πρῶτον παρεκάλει ἀναβολὴν αὐτῷ παρασχέσθαι, ἀπορεῖν φάσκων. Ὡς δὲ οὐκ ἔπειθε, προσαγαγὼν ἦν μόνον εἶχεν ἕν, παρόντος αὐτοῦ ἐπώλει. Ὠνητοῦ δὲ προσελθόντος, καὶ διερωτῶντος, εἰ τοιάς ἢ ὕς· ἐκεῖνος ἔφη, μὴ μόνον αὐτὴν τίκτειν, ἀλλὰ καὶ παραδόξως· τοῖς μὲν γὰρ Μυσηρίοις θήλεα ἀποκύειν, τοῖς δὲ Παναθηναίοις ἄρσενα. Τοῦ

(1) Εἰς τοῦτον ἀνενεκτέον εἶναι τὸν μῦθον ὑπειλήφασί τινες τὸ παρὰ τῷ Σουίδα (λέξ. Ὠνος),

Τί σοι τὸ κέρδος; ἢ τίν' ὄνων εὐρήσεις;

δὲ, ἐκπλαγέντος πρὸς τὸν λόγον, ὁ θανεισῆς εἶπεν· Ἀλλὰ μὴ θαύμαζε· αὕτη γὰρ σοι καὶ Διονυσίοις ἐρίφους τέξεται.

Ὁ λόγος δηλοῖ τοῦτο· οὐκ ὀκνοῦσιν οἱ πολλοὶ διὰ τὸ ἴδιον κέρδος εἰς τὰ ἀδύνατα καὶ ἀνύπαρκτα ψευδομαρτυρεῖν.

290. ΧΥΤΡΑΙ.

ΧΥΤΡΑΝ ὀσρακίην καὶ χαλκῆν ποταμὸς κατέφερεν. Ἡ δὲ ὀσρακίη τῇ χαλκῇ ἔλεγε· Μακρόθεν μου κολύμβη, καὶ μὴ πλησίον. Ἐάν γάρ μοι σὺ προσψαύσης, κατακλῶμαι, κἂν τε ἐγὼ μὴ θέλῶ σοι προσψαῦσαι.

Ὅτι ἐπισφαλῆς ἐστὶ βίος πένητι θυνάσου ἄρχοντος πλησίον παρ-
οικοῦντος.

291. ΨΙΤΤΑΚΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗ.

ΨΙΤΤΑΚΟΝ τις ἀγοράσας ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς οἰκίας νέμεσθαι. Ὁ δὲ, τῇ ἡμερότητι χρησάμενος, ἀναπηδήσας ἐπὶ τῆς νεοττιᾶς ἐκάθισε, κάκειθεν μέλος τερπνὸν ἐκεκράγει. Γαλῆ δὲ θαυσαμένη ἐπυνθάνετο αὐτοῦ, τίς τε ἐσὶ, καὶ πόθεν ἦλθεν; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ δεσπότης με ἄρτι ὠνήσατο. Ἰταμώτατε ζῶων, ἔφη, πρόσφατος ὢν, τοιαῦτα βραῦν κατατολμᾶς; Ἐμοὶ τῇ οἰκογενεῖ οὐκ ἐπιτρέπουσιν οἱ δεσπότες φθέγγεσθαι· ἀλλ', ἐάν ποτε τολμᾶς παραπλησιάζεσθαι; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν, Οἰκοδέσποινα, ἀλλὰ σὺ γε βιάδιζε μακρὰν ἐντεῦθεν· οὐχ ὁμοίως γὰρ δυχεραίνουσιν οἱ δεσπότες ἐπὶ τῇ ἐμῇ φωνῇ, ὅσον ἐπὶ [τῇ] σῇ.

Πρὸς ἄνδρα πονηρὸν, ψόγου, κατὰ φθόνον, αἰτίαν τοῖς πέλας προσάγοντα.

292. ΨΥΛΛΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

ΨΥΛΛΑ δὲ ποτέ τιμι πολλὰ ἠνώχλει. Καὶ δὴ συλλαβῶν, Τίς [εἶ] σὺ, ἀνεβόα, ὅσους πάντα μου τὰ μέλη κατεβοσκήσω, εἰκῆ καὶ μάτην ἐμὲ καταναλίσκων; Ἡ δὲ ἐβόα, ὦ οὗτος, σῶζέ με, μὴ κτεῖνε· μέγα γὰρ κακὸν οὐ δύναμαι ποιεῖν. Ὁ δὲ γελάσας πρὸς αὐτὴν οὕτως ἔφη· Ἄρτι τεθνήξει χερσὶ μου ταῖς ἰδίαις· ἅπαν γὰρ κακὸν, εἴτε μικρὸν, εἴτε μέγα, οὐδ' ἴσως πρέπει καθόλου που φῦναι.

Ὅτι κακῷ οὐ πρέπει ἐλεηθῆναι, καὶ μέγας ἢ, καὶ μικρός.

293. ΙΚΤΙΝΟΙ ΚΑΙ ΚΥΚΝΟΙ.

ΟΣΗΝ τοῖς κύκνοις ἢ φύσις ὠδὴν, τοσαύτην ἰκτινοῖς παρέσχε τὸ πρότερον. Ἴππων δὲ χρεμετιζόντων ἀκούσαντες εἰς ἔρωτα ἦκον τῆς ἐκείνων φωνῆς· καὶ μιμείσθαι πειρώμενοι συναποβάλλουσι αὐτοὺς εἶχον, οἷς μαθεῖν ἐπετήδευον. Χρεμετίζειν μὲν γὰρ οὐκ ἔμαθον, ἄδειν δὲ ἐπελάθοντο.

Φέρει τῶν προσόντων τὴν σέρησιν ἢ τοῦ μὴ προσήκοντος μίμησις.

ΑΛΛΩΣ.

Λέγεται τὸν ἰκτίνα, φωνὴν ἔχοντα παραπλησίαν τοῖς ἄλλοις ὄρνιθιν, ἐπιθέσθαι τῷ χρεμετίζειν, ὡσπερ οἱ γενναῖοι τῶν ἵππων. Εἶτα τῆς μὲν ἐπιλαθόμενον, τὸ δὲ μὴ δυναθὲντα ἐλεῖν ἱκανῶς, ἀμφοῖν σέρεσθαι, καὶ φαυλότερον τῶν ἄλλων ὄρνιθων εἶναι τὴν φωνήν.

294. ΙΞΕΥΤΗΣ ΚΑΙ ΤΕΤΤΙΞ.

ΙΞΕΥΤΗΣ ΤΕΤΤΙΓΟΣ ἀκούσας, μέγα τι θηράσειν ἐδόκει. Μετρεῖ τὴν θήραν ἐκ τῆς ὠδῆς παρερχόμενος. Ὡς δὲ τὴν τέχνην κινήσας εἶλε τὸ θήραμα, ὠδῆς μὲν πλέον οὐδὲν ἐκομίσατο· κατηγιάτο δὲ τὴν δόξαν, ὡς ψευδῆ τοῖς πολλοῖς κρίσιν ἐπάγουσαν (1).

Οὕτως [οἱ] φαῦλοι δοκοῦσι μᾶλλον, ἢ περ γεγόνασιν.

295. ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ.

Ἡ μήτηρ πρὸς τὸν καρκῖνον· Τί λοξὴν, ὦ παῖ, βαδίζεις ὁδὸν, ὀρθὴν ἰέναι προσῆκον; Ὁ δὲ πρὸς αὐτήν· Ἠγοῦ τῆς ὁδοῦ, ὦ μήτερ, καὶ πρὸς αὐτήν βαδίζειν πειράσομαι. Τῆς δὲ, βαδίζειν ἀπορούσης ὀρθῶς, κατήγορος ὁ παῖς τῆς παρανοίας ἐγένετο.

Ῥᾶον παραινεῖν, ἃ πονεῖν ὑπῆρξεν ἀδύνατον.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ὄρθῶς βαδίζειν, εἶπε καρκῖνος, τέκνον·

Μὴ δὴ γε λοξὸς τὴν ὁδὸν παρατρέχῃς.

Πρόει γε, μάτερ, καὶ κατῆγοῦ τοῦ τέκνου·

Καγὼ βλέπων εἴσομαι πρὸς τὰς σὰς τρίβους.

Ὁ παραινεῖ τις, ποιεῖτω.

(1) Ἐν τοῖς εἰς τὸν Πλούταρχον ἀναφερομένοις Ἀποφθέγμασιν ἰσόρηται, ὡς Λάκων τις, τίλας ἀπὸ δόνα, καὶ βραχεῖαν πάνυ σάρκα εὐρών, εἶπε, « Φωνὰ τύ τις ἐσσί, καὶ οὐδὲν ἄλλο ».

296. ΤΑΥΡΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

ΤΑΥΡΟΙ τρεῖς τὴν αὐτὴν διαίταν ἐπεποίητο. Λέων δὲ τις αὐτοῖς παρηκολούθει, θηράσαι βουλόμενος. Καὶ συνόντας μὲν ελεῖν οὐκ ἠδύνατο, διασάνας δὲ προηρεῖτο χειρώσασθαι· καὶ συγκρούσας ἀλλήλοις, ἐν μέρει διασῆσας ἀπέκρινε, καὶ καθ' ἕκαστον προχειρότερον ἔφθειρεν, οὓς κοινῇ συνόντας ἠπόρει χειρώσασθαι.

Οὕτως ὁμόνοια τοῖς χρωμένοις σωτήριον.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἐνέμεντο μετ' ἀλλήλων τρεῖς αἰεὶ βόες. Λέων δὲ τούτους φαγεῖν θέλων, διὰ τὴν αὐτῶν ὁμόνοιαν οὐκ ἠδύνατο· ὑπούλοις δὲ λόγοις διαβαλὼν ἐχώρισεν ἀπ' ἀλλήλων, καὶ καθ' ἕνα ἕκαστον αὐτῶν, μεμονωμένους εὐρών, κατεθωινήσατο.

Ὅτι τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἀπιστεῖν δεῖ, τοῖς δὲ φίλοις πιστεύειν.

Α Λ Λ Ω Σ:

Ὅμοφρονες νέμοντο τρεῖς ὁμοῦ βόες·
 Οὓς οὐδὲ θῆρ ἔβλαπτε πολλάκις λέων.
 Ἐχθρας δὲ μίσει καὶ μάχης διασχίσας,
 Ἐκαστον ἐκβέβρωκε, γυμνὸν ὡς ἕνα.

Πρὸς τοὺς σχιζομένους ἐκ τῶν ἰδίων, καὶ διὰ τοῦτο κακῶς πάσχοντας:

Α Λ Λ Ω Σ.

ΤΑΥΡΟΙ ΔΥΟ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

Ταύρω δύο μίᾳς ἠγεῖσθον ἀγέλης, ξυνομόω τε ὄντε καὶ ὀτιμαλίστα φίλω. Ὁ λέων δὲ αὐτοῖν τὴν ξύσασιν ἐδεδίει· καὶ οὔτε

N

αὐτοὺς ἐθάρσει, οὔτε δι' αὐτοὺς τὴν ἀγέλην. Κακῶς οὖν ὑπὸ λιμοῦ διακείμενος, ἔρχεται ἐπὶ τὴν κερδῶ, καὶ ξυμμαχίαν ὁμολογοῦσι. Τῇ δὲ ἄρα τοσοῦτον κακουργίας καὶ δεινότητος περιῆν, ὥς προσηνεγκοῦσά τινα μηχανὴν διέεξησέ τε αὐτῷ, καὶ ἐξέμηνε κατ' ἀλλήλοιν, καὶ παραδέδωκε τῷ λέοντι δίχα ἐκάτερον εὐτρεπῆ καὶ εὐκόλον Σήραν.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

Λέων προσβαλὼν ταύροις δυσὶν, ἐπειράτο τούτους καταθωπήσασθαι. Οἱ δὲ, τὰ ἑαυτῶν κέρατα ἐπίσης αὐτῷ ἀντιπαρατάξαντες, οὐκ εἶων τὸν λέοντα μέσον αὐτῶν παρελθεῖν. Ὁρῶν τοίνυν ἐκεῖνος, ὡς ἀδυνάτως ἔχει πρὸς αὐτοὺς, κατεσοφίσαστο τοῦ ἐνός, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφησεν, ὡς εἶγε τὸν σὸν ἑταῖρον προδώσεις μοι, ἀδλαβῆ σε διατηρήσω. Καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ ἀμφοτέρους τοὺς ταύρους ἀνήρηκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πόλεις καὶ ἄνθρωποι, ἀλλήλοις ὁμοιοῦντες, οὐ συγχωροῦσιν αὐτῶν τοῖς ἐχθροῖς περιγίνεσθαι τῆς ὁμοιοῦσας περιφρονοῦντες, εὐχερῶς ἄρδην τοῖς ἐναντίοις ἀλίσκονται.

297. ΕΛΛΦΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ.

ΕΛΛΦΟΝ ἢ μήτηρ ἐνουθέτει, ταῦτα λέγουσα· Κέρας, ὃ παῖ, παρὰ τῆς φύσεως εἴληφας, μεγέθει δὲ διενήνοχας σώματος· καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθῶν ἀποδιδράσκεις ἐπιόντας τοὺς κύνας. Ταῦτα ἦν, καὶ κυνῶν δρόμος ἠκούετο πόρρωθεν. Ἡ δὲ μένειν τῷ παιδί παραινέσασα, αὐτὴ τῆς φυγῆς προκατήρξατο.

Παραινεῖν ἔτοιμον, ἃ ποιεῖν ἀπορώτερον.

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. γ'.

298. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

ΑΛΩΠΗΞ λέοντι συνῆν ἐν ὑπηρέτου προσχήματι· καὶ ἡ μὲν ἄγρας ἐμήνυεν, ὁ δὲ ἐμπίπτων ἐλάμβανεν. Ἐκατέρω τοίνυν πρὸς τὴν ἀξίαν διηρείτο μερίς. Ζηλοτυπήσασα δὲ ἡ ἀλώπηξ τῶν πλεόνων τὸν λέοντα, θηρᾶν ἀντὶ τοῦ μηνύειν ἤρειτο. Καὶ πειρωμένη ποιμένης τι λαβεῖν, κατέστη πρώτη τοῖς θηρῶσιν εἰς θήραμα.

Ἄρχεσθαι μᾶλλον ἀσφαλῶς ἄμεινον, ἢ κρατεῖν σφαλερῶς.

299. ΕΛΑΙΑ ΚΑΙ ΣΥΚΗ.

ΕΛΑΙΑ κατεγέλα συκῆς, ὡς αὐτὴ μὲν ἀνθοῦσα, πρὸς ἅπασαν ὥραν, συκῆς δὲ τὸ ἄνθος συμμεταβαλλούσης ταῖς ὥραις. Αἷς καὶ καταρρύεισα χιῶν, τὴν μὲν ἐλαίαν κομῶσαν εὐροῦσα, τοῖς θαλοῖς ἐνιζάνουσα, σὺν τῷ κάλλει καθάπαξ ταύτην διέφθειρε· τὴν δὲ φύλλων εὐροῦσα γυμνήν, οὐδὲν ἠδίκηι, πρὸς γῆν ὑπορρέουσα.

Κάλλος μὴ σωφρονοῦν, τοῖς κεκτημένοις καθέστηκεν ὄνειδος.

Λ Λ Λ Ω Σ (1).

ΣΥΚΗ ΚΑΙ ΕΛΑΙΑ.

Συκῆ τις, ὥρα χειμῶνος τὰ ἑαυτῆς ἀποβαλοῦσα φύλλα, ὑπὸ τινος ἐλαίας πλησιαζούσης τὴν γύμνωσιν ὠνειδίζετο, λεγούσης, ὡς Ἐγὼ [μὲν] καὶ χειμῶνος καὶ θέρους τοῖς φύλλοις μου κεκαλλώπισμαι, καὶ ἀείφυλλος πέφυκα· σὺ δὲ μόνω τῷ

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. λά.

Ξέρει πρὸς καιρὸν ἔχεις τὸ κάλλος. Οὕτω δὲ αὐτῆς καυχωμένης, κεραυνὸς ἄφνω θεόθεν κατηνέχθη, καὶ ταύτην κατέφλεξε· τῆς δὲ συκῆς τὸ παράπαν οὐ καθήψατο.

Οὕτως οἱ τῷ πλούτῳ καὶ τῇ τύχῃ ἐγκαυχώμενοι, ἐξίσκιον τὸ πτώμα ὑφίστανται.

300. ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΙΑΤΡΟΣ.

Ο βάτραχος τῆς τῶν ἰατρῶν κατηλαζονεύετο τέχνης, πάντα μὲν εἰδέναι φάρμακα γῆς ὑπισχνούμενος, πᾶσι δὲ μόνος εἰς ὑγίειαν ἀρκέσειν. Καὶ παρεστῶσα τοῖς λόγοις ἀλώπηξ, τὸ ψεῦδος ἀπὸ τοῦ χρώματος ἤλεγχε· Τί δῆτα, λέγουσα, νόσου μὲν τοὺς ἄλλους ἐλευθεροῖς, νόσου δὲ φέρεις ἐπὶ τῆς ὄψεως σύμβολον;

Ἀλαζονεῖα τὸν ἔλεγχον οἰκοθεν εὔρατο.

301. ΜΥΣ ΑΡΟΥΡΑΙΟΣ ΚΑΙ ΜΥΣ ΑΣΤΙΚΟΣ.

Μῦς ἀρουραῖος ἀσικῶ γίνεται φίλος μῦτ, καὶ τὴν φιλίαν πιστούμενος, πρῶτος εἰς ἀγρὸν τὸν ἀσικὸν παρελάμβανε, καὶ ξενίαν αὐτῷ παρετίθει καὶ τράπεζαν, ἃ φέρειν οἶδε τοῖς ἐνοικοῦσιν ἀγρός. Ἀμειβόμενος δὲ τὴν ξενίαν ὁ ἀσικὸς, εἰς ἄστυ τὸν ἀρουραῖον ἐκόμιζε, καὶ εἰς ἀνδρὸς εὐπόρου παρελάμβανεν οἶκον. Ὡς δὲ τῶν ὄντων ἤδη προσάπτεσθαι ἤθελον, προσιώντες ἀνέκοπτε· καὶ τοσαυτάκις τῆς ἐν τοῖς ὄψοις ἀπηλαύνοντο πείρας, ὡσάκις ἐπειρῶντο μεταλαμβάνειν. Καὶ τελευταῖον ὁ ἀρουραῖος, Ἄπειμι, ἔφη, τὴν ἐν ἀγροῖς προτιμῶν μετριότητα τῆς ἐν ἄστυ τρυφῆς.

Οὕτως οἱ μέτρια κτώμενοι τῶν πλουτούντων εἰσὶν αἰρετώτεροι.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

Μύες δύο, ὁ μὲν ἀρουραῖος, ὁ δὲ οἰκόσιτος, κοινὸν εἶχον τὸν βίον. Ὁ δὲ οἰκόσιτος ἦλθε πρῶτος δειπνήσων ἐπὶ τῆς ἀρούρας, ἔτι ἀνθούσης. Τρώγων δὲ σῖτον καὶ ρίζας σὺν τοῖς βώλοις, εἶπε· Μύρμηκος ζῆς βίον, ταλαίπωρε. Ἐμοὶ δὲ πολλὰ ἔνεστιν ἀγαθὰ· τὸ κέρας οἰκῶ τῆς Ἀμαλθείας ὡς πρὸς σέ. Ἐάν ἐλθῆς μετ' ἐμοῦ, ὡς θέλεις, ἀσωτεύσῃ. Ἀπῆγε πείσας τὸν μῦν ἐν τῷ οἴκῳ. Ἐδειξε δὲ αὐτῷ σῖτον καὶ ἄλευρα καὶ ὄσπρια καὶ σῦκα καὶ μέλι καὶ φοίνικας (2). Οὗτος δὲ ἐτέρφθη καὶ διεχύθη. Ὁ δὲ ἤγαγε καὶ τυρὸν ἐκ κανισκίου σύρων. Ἦνοιξέ τις τὴν θύραν. Οἱ δὲ ἔφυγον εἰς σενὴν τρώγλην. Ἐσύριζον δὲ ὑπ' ἀλλήλων σενοούμενοι. Ὡς δὲ πάλιν ἦλθεν ἐκκύψαι καὶ μικρὰν ἰσχάδα (3) σύραι, ἕτερος ἦλθεν ἄλλο τι ἄραι· οἱ δὲ ἔνδον ἐκρύπτοντο. Ὁ δὲ ἀρουραῖος μῦς, καίπερ τσοαῦτα πεινῶν, εἶπε· Χαῖρε καὶ πλούτει καὶ τρύφα, ἔχων τὰ πάντα μετὰ κινδύνων. Ἐγὼ δὲ, βοτάνας καὶ ρίζας τρώγων, ἀφόβως καὶ λιτῶς ζήσω (4).

(1) Ἐκ τῆς τοῦ Τυρουίττου συλλογῆς. Εἰς τοῦτον ἀναφέρεται τὸν μῦθον τὸ παρὰ τῷ Σουίδα (λέξ. Ἐταιρεία) ἀνώνυμον ἀποσπασμάτιον τουτί·

Θέντο μετ' ἀλλήλοισιν ἑταιρείην μύε δοιῶ,
 Οὐ καθομά ζῶοντες. Ὁ μὲν κατὰ νεῖον ἐρήμην
 Ἐτρέφετ' ὅς δὲ δόμοισιν ἐν ἀφνειῶν τρέφετ' ἀνδρῶν.

(2) Σουίδας (λέξ. Σωράκους) ἐκ τοῦ Βαβρίου τὰ ἐξῆς·

Ποῦ δ' [ἴσ. γρ. Οὐ γ'] ὄσπριων ἦν σωρὸς, ἢ πίθος σῦκων,
 Στάμνοι τε μέλιτος, σῶρακοί τε φοινίκων.

(3) Σουίδας (λέξ. Καμειραία) ἐκ τοῦ Βαβρίου·

Μικρὸν δ' ἐπισχῶν, εὐτ' ἔσωθεν ἐκκύψας,
 Ψαύειν ἔμελλεν ἰσχάδος Καμειραίας.

(4) Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς Σουίδας (λέξ. Κρίμνον) ἐκ τοῦ αὐτοῦ Βαβρίου·

Ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφέξομαι βώλου,
 Ἴφ' ἦν τὰ κρίμνα μὴ φοβούμενος τρώγω.

302. ΜΕΛΙΣΣΑΙ ΚΑΙ ΠΟΙΜΗΝ.

ΕΝ κοίλῃ δρυὶ μέλι κατειργάζοντο μέλισσαι. Ποιμὴν δέ τις, αὐταῖς ἐργαζομέναις περιτυχῶν, ἀφελῆσθαι προηρεῖτο τοῦ μέλιτος· αἱ δὲ, ἄλλοθεν ἄλλη, περιπτάμεναι, αὐτὸν ὤθουν τοῖς κέντροις. Καὶ τελευταῖον, ὁ ποιμὴν, Ἄπειμι, ἔφη, μηδὲν δεόμενος μέλιτος, εἰ δεῖ μελίσσαις περιτυχεῖν.

Τὰ κακὰ κέρδη τοῖς δῖώκουσι κίνδυνος.

303. ΔΡΑΚΩΝ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ.

ΔΡΑΚΩΝ καὶ αἰετός, συμπλακέντες ἀλλήλοις, ἐμάχοντο· καὶ ὁ μὲν δράκων εἶχε τὸν αἰετὸν συλλαβών. Γεωργὸς δὲ ἰδὼν, λύσας τὴν πλοκὴν τοῦ δράκοντος, αὐτόνομον ἀφῆκε τὸν αἰετὸν. Χατλεπήνας δὲ ἐπὶ τούτοις ὁ δράκων, ἰὼν ἀφῆκε τῷ τοῦ σώσαντος πόματι· πιεῖν δὲ τοῦ γεωργοῦ πρὸς ἄγνοιαν μέλλοντος, ὁ αἰετός καταπτὰς τῶν τοῦ γεωργοῦ χειρῶν ἐξαιρεῖται τὴν κύλικα.

Τοὺς εὖ ποιοῦντας μένουσι χάριτες.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἀλοῶντες ἄνθρωποι, τοῦ ἡλίου καταφλέγοντος, δίψῃ πιεζόμενοι, τὸν ἀριθμὸν ἑκκαίδεκα, ἕνα ἑαυτῶν ἀπέσειλαν ἐκ πηγῆς γειτνιώσης κομίσαι ὕδωρ. Οὐκοῦν ὁ ἀπιών, τὸ μὲν δρέπανον τὸ ἀμητικὸν διὰ χειρὸς εἶχε, τὸ δὲ ἀρυσικὸν ἀγγεῖον κατὰ τοῦ ὤμου ἔφερεν. Ἐλθὼν δὲ καταλαμβάνει αἰετὸν ὑπὸ τινος ὄφραως, ἐγκρατῶς τε καὶ εὐλαβῶς περιπλακέντος, ἀποπνιγόμενον ἤδη. Ἔτυχε δὲ ἄρα καταπτὰς μὲν ἐπ' αὐτὸν ὁ αἰετός· οὐ μὴν κρείττων γενόμενος, οὐδὲ τῆς ἐπιβουλῆς ἐγκρατῆς ἐγένετο, οὐδὲ,

τοῦτο δὴ τὸ Ὀμηρικόν, τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις τὴν θαῖτα ἐκόμισεν· ἀλλὰ ταῖς ἐκείνου σπεύραις περιπεσὼν [ὡς] ἔργμασιν, ἔμελλεν οὐ μὰ Δί' ἀπολεῖν, ἀλλ' ἀπολέσθαι. Εἰδὼς οὖν ὁ γεωργός, ἡ καὶ ἀκούων, τὸν μὲν εἶναι Διὸς ἄγγελον, εἰδὼς γε μὴν κακὸν θηρίον τὸν ὄφιν, τῷ δρεπάνῳ τῷ προειρημένῳ διακόπτει τὸν θῆρα. Καὶ μέντοι καὶ τῶν ἀφύκτων ἐκείνων εἰργμῶν τε καὶ δεσμῶν τὸν ἀετὸν ἀπολύει. Ὄδοῦ μέντοι πάρεργον τῷ ἀνδρὶ ταῦτα καὶ θῆ διεπέπρακτο. Ἀρυσάμενος δὲ τὸ ὕδωρ, ἤκε, καὶ πρὸς τὸν οἶνον κεράσας, ὠρεξε πᾶσιν· οἱ δὲ ἄρα ἐξέπιον καὶ ἄμυσι καὶ πολλὰς ἐπὶ τῷ ἀρίστῳ. Ἐμελλε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπ' ἐκείνοις πίεσθαι· ἔτυχε γὰρ ὑπηρέτης κατ' ἐκείνῳ πῶς τοῦ καιροῦ, ἀλλ' οὐ συμπότης ὢν. Ἐπεὶ δὲ τοῖς χεῖλεσι τὴν κύλικά προσῆγεν, ὁ σωθεὶς ἀετὸς, ζωάγρια ἐκτίνων οἱ, καὶ κατὰ τύχην ἀγαθὴν ἐκείνου ἔτι διατρίβων ἐπὶ τὸν χῶρον, ἐμπίπτει τῇ κύλικι, καὶ ἐκταράττει αὐτήν, καὶ ἐκχεῖ τὸ ποτόν. Ὁ δὲ ἠγανάκτησε, καὶ γὰρ ἔτυχε διψῶν, καὶ λέγει· Εἶτα μέντοι σὺ μὲν ἐκείνος ὢν (καὶ γὰρ καὶ τὸν ὄρνιν ἐγνώρισε), τοιαύτας ἀποδίδως τοῖς σωτῆρσι τὰς χάριτας; ἀλλὰ πῶς ἔτι ταῦτα καλά; πῶς δ' ἂν καὶ ἄλλος σπουδὴν καταθέσθαι θελήσειεν εἰς τινα, αἰδοῖ Διὸς, χαρίτων ἐφόρου τε καὶ ἐπόπτου; Καὶ τῷ μὲν ταῦτα εἶρητο, καὶ ἐφρύγετο. Ὅρα δὲ σραφεῖς τοὺς πιόντας, ἀσπαίροντάς τε καὶ ἀποθνήσκοντάς. Ἦν δὲ ἄρα, ὡς συμβαλεῖν, ἐμῆμεκῶς ἐς τὴν πηγὴν ὁ ὄφιν, καὶ κεράσας αὐτὴν τῷ ἰῷ. Ὁ μὲν [οὖν] ἀετὸς τῷ σώσαντι ἀμοιβῆ τῆς ἰσοτίμου σωτηρίας ἀπέδωκε τὸν μισθόν.

304. ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΓΕΩΡΓῶ πονηρῷ φθόνον ἐνεποίει τὸ τοῦ γείτονος ἀυξανόμενον λήιον, καὶ διαφθείρειν τοὺς ἐκείνου πόνους ἐζήτει· καὶ θηράσας ἀλώπεκα, προσάψας θαλόν, πρὸς τὸ τοῦ γείτονος ἀφήσει λήιον.

Ἡ δὲ, καὶ ἦν ἀφεῖτο μὴ παριοῦσα, βουλομένου τοῦ δαίμονος,
τὸ τοῦ πέμψαντος ἐνέπρησε λήϊον.

Πονηροὶ γείτονες πρῶτοι τῆς ἐτέρων μετέχουσι βλάβης.

305. ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΚΥΚΝΟΣ.

ΕΩΡΑΚῆς τὸν κύκνον ὁ κόραξ ἐξήλου τοῦ χρώματος. Οἰ-
ηθεῖς δὲ εἶναι τοιοῦτον οἷς ἀπελούετο, τοὺς βωμοὺς ἐκλιπῶν,
ὄθεν ἐτρέφετο, λίμναις καὶ ποταμοῖς ἐνδιέτριβε. Καὶ τὸ μὲν
σῶμα φαιδρύνων οὐκ ἤμειβε, τροφῆς δ' ἀπορῶν διεφθείρετο.

Φύσιν οὐκ οἶδε μεταβάλλειν ἢ διαίτα.

306. ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΒΟΡΡΑΣ.

ΒΟΡΡᾶς χειμέριος ἔριν ἐποίησατο πρὸς τὸν ἥλιον, ὅστις ἐξ
αὐτῶν ὀδοιποροῦντός τινος τὰ ἱμάτια ἀποδύσει (1). Βορρᾶς

(1) Ἀποσπασμάτιον Βαβρίου παρὰ τῷ Σουίδα (λέξ. Σισύρα), καὶ
παρὰ τῷ Ἀριστοφάνους (Βατρ. 1507) σχολιασῆ,

Βορέη λέγουσιν ἡλίῳ τε τοιαύτην
ἔριν γενέσθαι, Πότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου,
Ὀδοιποροῦντος, τὴν σισύρναν ἐκδύσει.

Μνημονεύει καὶ Θεμίστιος (Λόγ. ις' σελ. 208) τοῦ μύθου· «Πεποιήται
» δὲ καὶ Αἰσώπῳ τῷ μυθοποιῷ ἄμιλλά τις Πειθοῦς καὶ Βίας. Καὶ ἀνύει τι
» μᾶλλον ἢ Πειθῶ τῆς Βίας ἐν τῷ μύθῳ· καὶ γυμνοὶ πρόσθεν ὁ ἥλιος
» τῶν λάβρων πνευμάτων». Εἰς τοῦτον ἀνενεκτέον τὸν μῦθον καὶ τὸ
παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ (ΙΓ, σελ. 605) Σοφοκλέους εἰς Εὐριπίδην
τωθασικὸν ἐπίγραμμα·

Ἥλιος ἦν, οὐ παῖς, Εὐριπίδην, ὅς με χλαϊνῶν
Γυμνὸν ἐποίησεν· σοὶ δὲ φιλοῦνθ' ἐτέραν
Βορρᾶς ὠμίλησε.

δὲ πρῶτος τὸ ἱμάτιον φυσῶν ἤλιπιζε συλήσειν. Ὁ δὲ ῥιγῶν ἐκράτησεν ἀμφοτέραις χερσὶ τὸ ἱμάτιον. Ἥλιος [δὲ] τὸ μὲν πρῶτον χλιάνας αὐτὸν, ἔπειτα τὴν φλόγα προσαγαγῶν, ἔπεισεν ἰδρῶσαντα τὸ ἱμάτιον ἀποδύσασθαι. Οὕτως οὖν ἠττηται ὁ βορρᾶς.

Ὅτι ἐπιχειρῶν τινι πράγματι μᾶλλον ἀνύσεις πείθων ἢ βιαζόμενος.

Α Λ Λ Ω Σ.

Βορρᾶς καὶ ἥλιος ἤριζον πρὸς ἀλλήλους, ὅσους ἐξ αὐτῶν τινα τῶν ὀδευόντων πρῶτος ἐκδύσει αὐτοῦ τὸν χιτωνίσκον. Τοῦ δὲ βορρᾶ πνέοντος ἰσχυρωτάτως, [οἱ] ἄνθρωποι ψυχροὶ γενηθέντες περιδόλαια μᾶλλον ἠμφιέννυντο· ὁ δὲ, χλιάνας μετὰ ταῦτα, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἰδρῶτας προξενῶν, πέπεικεν εὐθύς ἐκδύσαι τοὺς χιτῶνας· Τότε ὁ βορρᾶς αἰσχυνθεὶς ἀπέσρεφεν.

Ὅτι πολλάκις τὸ πείθειν τοῦ βιάζεσθαι ἀνυτικώτερον ἐστίν.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ὁ ἥλιος τὸν βορέαν ἐνίκησεν. Ὁ γὰρ ἄνθρωπος, τοῦ μὲν ἀνέμου βιαζομένου τὸ ἱμάτιον ἀφελέσθαι καὶ λαμπρὸν καταπνέοντος, μᾶλλον ἔσφιγγε καὶ συνεῖχε τὴν περιβολήν. Τοῦ δὲ ἡλίου μετὰ τὸ πνεῦμα θερμοῦ γενομένου, θαλπόμενος, εἶτα καυματιζόμενος, καὶ τὸν χιτῶνα τῷ ἱματίῳ προσαπεδύσατο.

Τοῦτο ποιῶσιν αἱ πλεῖσαι γυναῖκες. Ἀφαιρουμένοις τοῖς ἀνδράσι βία τὴν τρυφήν καὶ πολυτέλειαν διαμάχονται καὶ χαλεπαίνουσιν· ἂν δὲ πείθωνται μετὰ λόγου, πράως ἀποτίθενται καὶ μετριάξουσιν.

ΗΛΙΟΣ, ΒΟΡΡΑΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ὁ Ἥλιος καὶ ὁ βορρᾶς ἄνεμος ποτὲ πρὸς ἀλλήλους ἤριζον, ποῖος ἐξ ἀμφοτέρων τὸν ἄνθρωπον ἀπογυμνοῦν δύναται. Ἡρξάτο οὖν πρῶτος ὁ βορρᾶς σφοδρῶς πνέειν κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ δὲ ἄνθρωπος, καθόσον ἐψύχετο, τοῖς ἱματισμοῖς ἑαυτὸν περιέσκεπε, καὶ κραταιῶς αὐτῶν περιείχετο, μήπως τῇ σφοδρότάτῃ ἀνέμου προσβολῇ ἐκ τοῦ σώματος αὐτοῦ ἀναρπασθῶσιν. Ὄθεν καὶ κατ' οὐδὲν ὁ βορρᾶς τὸν ἄνδρα παρέβλαψε, οὔτε τῶν περικειμένων ἀμφίων ἀπογυμνώσαι ἠδυνήθη. Εἶτα καὶ ὁ ἥλιος ἐπιλάμψας αὐτῷ, καὶ τὸν ἀέρα τῆς ἡμέρας σφόδρα διαθερμάνας, εὐθύς τὸν ἄνδρα τὰ ἱμάτια παρεσκεύασεν ἀποδύσασθαι καὶ ἐπ' ὤμων ταῦτα ἐπιφέρεισθαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς τὸ ταπεινοφρονεῖν ὑπὲρ τὸ ματαίως κομπάζειν ἐνεργέστερον ἐπὶ πᾶσι καὶ πρακτικώτερον πέφυκεν.

307. ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΑΙΤΟΣ.

Γεωργὸς αἰτὸν ἐυρῶν ἀγρευόμενον, τὸ κάλλος αὐτοῦ θαυμάσας, ἀπέλυσεν αὐτὸν ἐλεύθερον. Ὁ δὲ οὐκ ἄμοιρος αὐτῷ χάριτος κατεφάνη· ἀλλ' ὑπὸ τεῖχος σαθρὸν καθήμενον ἰδὼν, προσπετάσας, τοῖς ποσίν ἤρε τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ φάκελλον. Ὁ δὲ ἐξανασᾶς ἐδίωκε. Τοῦτον δὲ ὁ αἰτὸς ἐρρίψε. Καί, ἀναλαβόμενος αὐτὸν, καὶ ὑποσρέψας, εὔρε τὸ τεῖχος συμπεπτωκὸς, ἔνθα ἐκάθητο· καὶ τὴν ἀμοιβὴν ἐθαυμάσατο.

Ὅτι τοὺς ἀγαθὸν τι πεπονθότας ἀντευεργετεῖν χρή.

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. νέ.

308. ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑ.

ΔΙΑ σενῆς ὁδοῦ ὤδευεν Ἡρακλῆς. Ἰδὼν δ' ἐπὶ γῆς μῆλ' ὁμοίον τι, ἐπειράτο συντρίψαι. Ὡς δὲ εἶδε διπλοῦν γενόμενον, ἔτι μᾶλλον ἐπέθετο καὶ τῷ ῥόπαλῳ ἔπαιεν· τὸ δὲ, φυσηθὲν εἰς μέγεθος, τὴν ὁδὸν ἐπέφραξεν. Ὁ δὲ, ῥίψας τὸ ῥόπαλον, ἴσατο Θαυμάζων. Ἀθηνᾶ δὲ, αὐτῷ ἐπιφανεῖσα, εἶπε· Πέπαυσο, ἀδελφέ· τοῦτ' ἔστι φιλονεικία καὶ ἔρις. Ἄν τις αὐτὸ καταλείπη ἀμάχητον, μένει οἶον ἦν πρῶτον· ἐν δὲ ταῖς μάχαις οὕτως οἰδεῖται.

Ὅτι αἱ μάχαι καὶ ἔριδες αἰτίαι μεγάλης βλάβης ὑπάρχουσιν.

309. ΠΙΘΗΚΟΣ ΑΛΙΕΥΣ.

ΠΙΘΗΚΟΣ, ἐν τινι ὑψηλῷ δένδρῳ καθήμενος, ὡς ἐθεάσατο ἀλιεῖς ἐπὶ τινα ποταμὸν σαγήνην ἐμβάλλοντας, παρετήρει τὰ ὑπ' αὐτῶν γινόμενα. Καὶ δὴ τὴν σαγήνην ἐάσαντες, μικρὸν ὑπεχώρησαν, τοῦ φαγεῖν. Καταβάς δὲ ἀπὸ τοῦ δένδρου ἐπειράτο μιμεῖσθαι αὐτούς· φασὶ γὰρ μιμητικὸν εἶναι τὸ ζῶον τοῦτο. Ἐφαψάμενος δὲ τῶν δικτύων, καὶ συλληφθεὶς, ἐκινδύνευε πινηγῆναι, καὶ ἔφη πρὸς ἑαυτόν· Ἄλλ' ἐγὼ δίκαια πέπονθα· τί γάρ, ἀλιεύειν μὴ μαθὼν, τοῦτο ἐπεχείρουν;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι [ὁ] τὸ μὴ προσῆκον αὐτῷ ἐπιχειρῶν, οὐ μόνον ἀσύμφορος, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβὴς αὐτῷ γίνεται.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

ΑΛΙΕΥΣ ΚΑΙ ΠΙΘΗΞ.

Ἄνῆρ τις ἀλιεὺς παρά τὴν Θάλασσαν ἄγραν ἰχθύων ἐποίει. Πίθηξ δὲ τις, αὐτὸν κατιδὼν, ἐκμιμήσασθαι ἠβουλήθη. Τοῦ δὲ

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίκα Μύθων, μύθ. μτ'.

ἄνδρὸς ἐν σπηλαίῳ τινὶ ἑαυτὸν εἰσελθόντος διαναπαῦσαι, καὶ τὸ δίκτυον παρὰ τὸν αἰγιαλὸν λεπόντος, ἔλθων ὁ πίθηξ, καὶ τοῦ δικτύου λαβόμενος, ἀγρεῦσαι δῆθεν δι' αὐτοῦ ἐπεχείρει. Ἀγνώσως δὲ τῇ τέχνῃ καὶ ἀσυντάκτως χρώμενος, καὶ τῷ δικτύῳ περισχεθεῖς, ἐπὶ τῆς θαλάσσης εὐθύς πέπτωκε, καὶ ἀπεπνίγη. Ὁ δὲ αἰλιεύς, καταλαβὼν αὐτὸν ἤδη ἀποπνιγέμεντα, ἔφη, ὦ ἄθλιε, ὤλεσέ σε ἡ ἀφροσύνη σου καὶ ἡ ματαιὰ ἐπίνοια.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ τὰ ὑπὲρ αὐτοὺς μιμῆσθαι πειρώμενοι, ἑαυτοῖς ἐντεῦθεν ἐπάγουσι κίνδυνον.

310. ΠΑΙΣ ΛΟΥΟΜΕΝΟΣ.

ΠΑῖΣ λουόμενος ἐν ποταμῷ ἐκινδύνευε πνιγῆναι· καὶ ἰδὼν τινα παροδίτην, ἐπεφώνει, Βοήθησον. Ὁ δὲ ἐμέμφετο τῷ παιδί· τολμηρίαν. Τὸ δὲ παιδίον εἶπεν· Ἀλλὰ νῦν μοι βοήθησον, ὕστερον δὲ σωθέντα μέμφου.

Ὁ μῦθος δηλοῖ τοῦτο, μὴ μέμφου, πλὴν ἐλέησου.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

ΠΑΙΣ ΚΑΙ ΑΝΗΡ.

Παῖς τις εἰσελθὼν ἐπὶ τινα ποταμὸν ἀπολούσασθαι, καὶ μὴ εἰδὼς νήχεσθαι, ἐκινδύνευεν ἀποπνιγῆναι· καὶ τινα προσερχόμενον ἄνδρα ἰδὼν, εἰς βοήθειαν τοῦτον ἐκάλει. Ὁ δὲ ἄνθρωπος, τοῦτον διασώζων ἐκεῖθεν, ἔλεγεν αὐτῷ, Ἰνατί, μὴ νήχεσθαι εἰδὼς, τῆς τοσαύτης κατατετόλμηκας πλημμύρας; Ὁ δὲ παῖς αὐτῷ ἔφη, Τέως νῦν βοήθει μοι, καὶ μετὰ ταῦτα ὀνειδίσει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὡς ὁ ἐν περιζήσει τινὰ προσονειδίζων, ἀκρίως αὐτοῦ καὶ ἀπρεπῶς καταμέμφεται.

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. κγ'.

311. ΑΙΣΩΠΟΣ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΝΑΥΠΗΓΩΝ.

Αἰσώπὸς ποτε ὁ λογοποιὸς, σχολὴν ἄγων, εἰς ναυπήγιον εἰσήχθη. Τῶν δὲ, σκωπτόντων τε αὐτὸν, καὶ ἐκκαλουμένων εἰς ἀπόκρισιν, ὁ Αἰσώπος ἔλεγε· Τὸ πάλαι, χάος καὶ ὕδωρ γεγενῆσθαι· τὸν δὲ [Δία], διανοούμενον καὶ τὸ τῆς γῆς σοιχεῖον ἀναδειξαι, παραινέσαι αὐτῇ δις ἢ τρίς ἐκροφήσαι τὴν θάλασσαν. Κακείνη ἀρξαμένη, τὸ μὲν πρῶτον τὰ ὄρη ἐξέφανεν· ἐκ δευτέρου δὲ ἐκροφήσασα καὶ τὰ πεδία ἀπεγύμνωσεν. Εἰ δὲ δόξειεν αὐτῇ καὶ τρίτον ἐκπιεῖν τὸ ὕδωρ, ἄχρηστος ὑμῖν ἡ τέχνη γενήσεται (1).

Ὅτι οἱ τοὺς κρείττους χλευάζοντες, λαυθάνουσι μείζονας ἑαυτοῖς ἀνίας ἐξ αὐτῶν ἐπισπώμενοι.

312. ΡΑΜΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΙΠΑ ΔΕΝΔΡΑ.

Τὰ δένδρα, φωνὴν ἀνθρωπίνην προιέμενα, συνόδου γενομένης αὐτῶν, ἐδεήθη συκῆς ἄρχειν αὐτῶν. Ἀρνησαμένης δ' ἐκείνης, διὰ τὸ τῆς τιμῆς τῆς ἐπὶ τοῖς καρποῖς οἰκείας οὔσης ἀπολαύειν, οὐχ ὑπ' ἄλλων ἐξώθεν προσγινομένης, τὰ δένδρα τῆς ἐπὶ τὸ ἄρχεσθαι φροντίδος οὐκ ἀπελείπετο. Ἐδόκει δ' αὐτοῖς ἀμπέλω τὴν τιμὴν παρασχεῖν· καὶ ἡ ἄμπελος, χειροτονουμένη, τοῖς αὐτοῖς τῇ συκῇ χρησαμένη λόγοις, παρητεῖτο τὴν ἀρχήν. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ τῶν ἐλαιῶν ποιησαμένων, ῥάμνος (ἐδεήθη γὰρ αὐτῆς ὥσε

(1) Μνημονεύει Ἀριστοτέλης (Μετεωρολογ. Β, γ') τοῦ μύθου, λέγων, Αἰσώπον, πορθημὴν τιμὴν ὀργιζόμενον, μυθολογῆσαι, «Ὡς δις μὲν » ἢ Χάρυβδις ἀναρρόφήσασα, τὸ μὲν πρῶτον τὰ ὄρη ἐποίησε φανερά, » τὸ δεύτερον, τὰς νήσους· τὸ δὲ τελευταῖον ῥοφήσασα, ξηρὰν [τὴν » θάλασσαν] ποιήσει πάμπαν ».

παραλαβεῖν τὴν βασιλείαν τὰ δένδρα· πυρεῖα δ' ἀγαθὴ παρα-
σχεῖν τῶν ξύλων ἐσίν) ὑπισχνεῖται τὴν ἀρχὴν ἀναλήψεσθαι,
καὶ ἀόκνως ἔχειν. Δεῖ μέντοι συνιζάνειν αὐτὰ ὑπὸ τὴν σκιάν·
εἰ δ' ὄλεθρον ἐπ' αὐτῇ φρονῶεν, ὑπὸ τοῦ ἐνότος πυρὸς δια-
φθαρεῖεν.

313. ΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΟΣ.

ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣ, ἐλομένων στρατηγὸν αὐτοκράτορα τῶν Ἰμε-
ραίων Φάλαριν, καὶ μελλόντων φυλακὴν διδόναι τοῦ σώματος,
τᾶλλα διαλεχθεῖς, εἶπεν αὐτοῖς λόγον· « Ὡς ἵππος κατεῖχε λει-
» μῶνα μόνος· ἐλθόντος δ' ἐλάφου, καὶ διαφθείροντος τὴν νομὴν,
» βουλόμενος τιμωρήσασθαι τὸν ἔλαφον, ἠρώτα τὸν ἄνθρωπον,
» εἰ δύναιτο μετ' αὐτοῦ κολάσαι τὸν ἔλαφον. Ὁ δ' ἔφησεν, ἐάν
» λάβῃ χαλινὸν, καὶ αὐτὸς ἀναβῆ ἐπ' αὐτὸν, ἔχων ἀκόντια.
» Συνομολογήσαντος δὲ, καὶ ἀναβάντος, ἀντὶ τοῦ τιμωρήσα-
» σθαι, αὐτὸς ἐδούλευσεν ἤδη τῷ ἀνθρώπῳ ». Οὕτω δὲ καὶ
ἡμεῖς, ἔφη, ὁρᾶτε, μὴ τοὺς πολεμίους βουλόμενοι τιμωρήσασθαι,
ταυτό πάθητε τῷ ἵππῳ. Τὸν μὲν γὰρ χαλινὸν ἤδη ἔχετε, ἐλό-
μενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα. Ἐάν δὲ καὶ φυλακὴν δώτε, καὶ
ἀναβῆναι ἐάσητε, δουλεύσετε ἤδη Φαλάριδι.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

Γέλων ὁ Σικελιώτης, τυραννίδι ἐπιθέσθαι διανοούμενος Ἰμε-
ραίων, ἐθεράπευε τὸν δῆμον, καὶ κατὰ τῶν δυνατῶν ὑπερεμάχει·
καὶ αὐτὸν ἠγάπα τὸ πλῆθος, καὶ φυλακὴν τοῦ σώματος αἰτοῦντι

(1) Ὁ μὲν πρότερος μῦθος ἐξ Ἀριστοτέλους (Ῥητορικ. Β, 20) ἐλήφθη
ὑπὸ τῶν πρὸ ἡμῶν, ὥπερ ἡμεῖς τὸν ἐχόμενον, μικρὸν παραλλάττοντα,
προσθεῖναι δεῖν ἔγνωμεν, ἐκ τῶν Κόνωνος διηγημάτων (Διηγ. 42)
ἐραμισάμενοι. Μνημονεύει καὶ Πλούταρχος (Ἄρατ. § 38) τοῦ μύθου.

ὄρμητο δίδοναι. Στησίχορος δ' ὁ Ἴμεραῖος ποιητής, ὑποτοπάζας ἐπιχειρεῖν αὐτὸν τυραννίδι, ζᾶς αἶνον ἔλεξεν εἰς τὸ πλῆθος, εἰκόνα τοῦ μέλλοντος πάθους. « Ἴππος (φησί), νεμόμενος, » ἐφοῖτα πιούμενος ἐπὶ κρήνην· ἔλαφος δὲ τὸ πεδίον διαθέουσα, » τὴν τε πόαν κατέσειβε, καὶ τὸ νᾶμα ἐτάραττε. Καὶ ὁ ἵππος » ποθῶν τὴν ἀδικουσαν τιμωρῆσαι, τάχει δὲ ποδῶν λειπόμενος, » ἄνδρα κυνηγέτην βοηθὸν ἐκάλει. Ὁ δὲ, εἰ χαλινὸν δέξοιτο καὶ » ἀναβάτην, ῥᾶτ' ἀμυνεῖν αὐτῷ ὑπισχνεῖτο· καὶ ἐγίνετο οὕτω. » Καὶ ἡ μὲν ἔλαφος ἀκοντίοις ἔκειτο βληθεῖσα· ὁ δ' ἵππος ἤσθετο » δεδουλωμένος τῷ κυνηγέτῃ ». Τοῦτ', ἔφη, δέδοικα αὐτὸς, ὧ Ἴμεραῖοι, μὴ, νῦν δῆμος ὄντες, τῶν ἐχθρῶν μὲν διὰ Γέλωνος περιγένησθε, αὐτοὶ δ' ὕστερον Γέλωνι δουλεύσητε· φιλεῖν γὰρ ἅπασαν θύναμιν τῷ λαβόντι ἐπὶ τὸν δόντα εἶναι, ὅταν, ὡσπερ θοῦναι αὐτήν, μηκέτι ἐκ τοῦ ὁμοίου κομίσασθαι ἔχη.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἦν ὅτε καὶ ὁ ἵππος ἀχειρίωτος ἦν. Καί, πρὶν ἢ τοῖς ἀνθρώποις εἰς χεῖρας ἔλθειν, κατὰ λειμῶνος ἐκρόαινε, καὶ τρυφὴν ἐποιεῖτο τὸ ἐλευθέριον. Καλὸν μὲν ἦν αὐτῷ καὶ τὸ ἄνετον, οὐ σμικρὸν εἰς εὐμοίριαν καὶ τὸ χαλινοῦ διάγειν ἔξω καὶ μύωπος. Ἀλλ' ἦν ἄρα καὶ τοῦτο τῆς τύχης οὐδὲν ἤττον τὸ φιλοτίμημα· ἄλσος ἀνθηρὸν ἐπὶ πεδιάδος ἐφηπλωμένον, καὶ χλόη τις εἰς τε ποδῶν ἀγωνίαν καὶ τάχους φιλοτιμίαν οὐκ ἄχαρις, καὶ πρὸς τροφήν οὐκ ἀνέραςος. Κατέρρει τὸ ἄλσος καὶ πηγὴ τις, ὡς μὲν ὀφθῆναι καλὴ, ὡς δὲ ἡδεῖα πιεῖν· ἡ δὲ καὶ τὸ χλοάζον ἐχορήγει τοῖς ἀνθεσι, καὶ τῷ ἵππῳ τὴν κόμην ἐκάθαιρεν. Ἐπὶ τούτοις ὦν τοῖς καλοῖς ὁ ἵππος ἔχαιρεν, οὐδὲν γὰρ ἐνέδει τῶν, ὅποσα καὶ τρυφᾶν ἵπποι νομίζονται. Ἀλλ' εἶδε ταῦτα ἔλαφος, καὶ τοῖς τοῦ ἵππου καλοῖς ὀφθαλμὸν ἐπέβαλε βάσκανον, καὶ ξένοις ἀγαθοῖς ἐφυβρίζειν οὐκ ἐπησχύνετο. Τί μὲν τῆς λόχμης

τοῖς κέρασιν οὐκ ἀνώρυττε ; τί δὲ τῶν ἀνθέων τοῖς ποσίν οὐ κατέκλα ; τί δὲ μὴ ξυνεθόλου τῆς πηγῆς, ὡς ἐφ' ὕβρει καὶ φθόνῳ τῶν ἵππου καλῶν ἀφειδῶς ἐπιτρέχουσα ; Ἐντεῦθεν ἀλγεῖ μὲν ὁ ἵππος, καὶ περισκοπεῖται τὴν ἄμυναν· ἀλλ' οὐκ εἶχεν ὁ, τι καὶ χρήσαιτο. Ὡς οὖν ἐπέγνω κρεῖττον τῆς αὐτοῦ σοφίας τὸ κακὸν, ὅρα τινα παριόντα τὸ ἄλσος. Διηγεῖται τῆς ἐλάφου τὸ βάσκανον· καὶ ὅπως ἀμυνεῖται, πυνθάνεται. Ὁ δὲ, ἄνθρωπος γὰρ ἦν, ἀπάτη καὶ δόλῳ τὸν ἵππον μέτεισι· καὶ, τὸν χαλινὸν ἐπιδείξας, Εἶγε, φησὶν, ὦ ἵππε, τοῦτον μὲν ἐπὶ σώματος, ἐμὲ δὲ ἐπὶ νώτου φέρειν ἀνέξῃ μικρὸν, ἐγὼ σοι δι' ὀλίγου τὴν ἔχθραν ἀμυνοῦμαι. ἤκουσεν ὁ ἵππος ταῦτα, καὶ πείθεται. Καὶ τὸ ἐντεῦθεν, ἢ μὲν ἐλαφος ἀπηλαύνετο τοῦ ἄλσους· ὁ δὲ ἵππος ἐπὶ φάτνης εἰσῆκει, μετὰ [τῆς] χλόης καὶ τῆς πηγῆς προσαφαιρεθεῖς καὶ τὸ ἀνετόν.

Φυλακτέον ἄρα καὶ τὸ ἐλευθέριον, καὶ παρρησίαν οὐ προδοτέον φρονήματος, εἶγε [μὴ] μέλλοι τις δουλεύειν οὐδὲν ἥττον ἢπερ ἵππος χαλιναγωγούμενος.

Α Λ Λ Ω Σ :

Ἦριζεν ἵππος ἀγριωτάτῳ κάπρῳ.

Ὅρμην δὲ θηρὸς ἵππος οὐ σθένων ὄλωσ,

Ἐαυτὸν ἐκδέδωκεν, εὐρῶν σύμμαχον

Ἐμπειρον ἄνδρα πρὸς σφαγὴν τοῦ θηρίου.

Ὅτι δι' ἔχθραν τινὲς καὶ εἰς δουλείαν ἑαυτοὺς ἐμβάλλουσι.

314. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΕΧΙΝΟΣ (1).

ΑΪΣΩΠΟΣ ἐν Σάμῳ συνηγορῶν δημαγωγῷ, κρινομένῳ περὶ

(1) Ἐκ τοῦ Ἀριστοτέλους (Ῥητορικ. Β, 20).

Θανάτου, ἔφη· « Ἀλώπεκα διαβαίνουσιν ποταμὸν ἀπώσθηναι
 » εἰς φάραγγα· οὐ δυναμένην δὲ ἐκβῆναι, πολὺν χρόνον κακο-
 » παθεῖν, καὶ κυνοραῖσάς πολλοὺς ἔχουσιν αὐτῆς. Ἐχῖνον δὲ
 » πλανώμενον, ὡς εἶδεν αὐτήν, κατοικτεῖραντα ἐρωτᾷ, Εἰ
 » ἀφελοὶ αὐτῆς τοὺς κυνοραῖσάς. Τὴν δὲ οὐκ ἔαν. Ἐρομένου
 » δὲ διὰ τί, φᾶναι· Ὅτι οὗτοι μὲν πλήρεις μου ἤδη εἰσὶ, καὶ
 » ὀλίγον ἔλκουσιν αἷμα· ἐάν δὲ τούτους ἀφελῆς, ἕτεροι ἐλθόντες,
 » πεινῶντες, ἐκπιούναί μου τὸ λοιπὸν αἷμα ». Ἀτὰρ οὖν καὶ
 ὑμᾶς, ἔφη, ὦ ἄνδρες Σάμιοι, οὗτος μὲν οὐδὲν ἔτι βλάπτει·
 πλούσιος γὰρ ἐστίν. Ἐάν δὲ τοῦτον ἀποκτείνητε, ἕτεροι ἤξουσι
 πένητες, οἱ ὑμῖν ἀναλώσουσι τὰ κοινὰ κλέπτοντες.

Α Λ Λ Ω Σ (Ι).

Ἡ Αἰσώπειος ἀλώπηξ τὸν ἐχῖνον οὐκ εἶα τοὺς κρότωνας
 αὐτῆς ἀφαιρεῖν βουλόμενον· Ἄν γὰρ τούτους, ἔφη, μεσοὺς
 ἀπαλλάξῃς, ἕτεροι προσίασι πεινῶντες.

Α Λ Λ Ω Σ.

Τραυματῖα τινὶ κειμένῳ μυῖαι κατὰ πλῆθος τὰς ὠτειλάς
 περιέσκησαν. Καὶ τις τῶν παρατυχόντων, οἰκτεῖρας αὐτοῦ τὴν
 δυσυχίαν, καὶ νομίσας ἀδυναμίαν μὴ βοηθεῖν, οἷός τε ἦν ἀποσοθεῖν
 αὐτὰς παρασᾶς. Καὶ δεομένου παύσασθαι τῶν ἐπὶ τοιοῖσδε, ὑπο-
 λαθὼν εἶρετο τὴν αἰτίαν τοῦ ἀπρομηθοῦς εἰς τὴν διαφυγὴν κακοῦ
 τοῦ ἐφεσηκότος. Καὶ ὅς, Μειζόνως γὰρ ἂν ἀδικοίης με,
 εἶπε, ταύτας ἀπαγαγών. Ταῖς μὲν γε, ἤδη πληρωθείσαις τοῦ
 αἵματος, οὐκ ἔδ' ὁμοίως ἔπειξίς, ὄχλον μοι παρασχεῖν, ἀλλά
 πη καὶ ἀνίσχουσιν· αἱ δ', ἀκραιφνεῖς τῷ κατ' αὐτὰς λιμῷ συν-
 ελθοῦσαι, καὶ τετρυμένον ἤδη παραλαμβάνουσαι, καὶ ὀλέθρῳ
 παραδοῖεν.

(1) Ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Εἰ πρεσβυτέρ. πολιτευτ. § 16).

315. ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΟΙΣ (1).

ΦΑΣΙΝ, ὅτε φωνήεντα ἦν τὰ ζῶα, τὴν οἶν πρὸς τὸν δεσπότην εἰπεῖν· Θαυμαστὸν ποιεῖς, ὅς ἡμῖν μὲν, ταῖς καὶ ἔριά σοι καὶ ἄρνας καὶ τυρὸν παρεχούσαις, οὐδὲν δίδως, ὃ, τι ἂν μὴ ἐκ τῆς γῆς λάβωμεν· τῷ δὲ κυνί, ὅς οὐδὲν τοιοῦτόν σοι παρέχει, μεταδίδως οὐπὲρ αὐτὸς ἔχεις σίτου. Τὸν κύνα οὖν ἀκούσαντα εἰπεῖν· Ναὶ μὰ Δία, ἐγὼ γὰρ εἰμί ὁ καὶ ὑμᾶς αὐτάς σώζων, ὥσε μῆτε ὑπ' ἀνθρώπων κλέπτεσθαι, μῆτε ὑπὸ λύκων ἀρπάζεσθαι· ἐπεὶ ὑμεῖς γε, εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάττοιμι ὑμᾶς, οὐδ' ἂν νέμεσθαι δύναισθε, φοβούμεναι μὴ ἀπόλησθε. Οὕτω δὴ λέγεται καὶ τὰ πρόβατα συγχωρῆσαι τὸν κύνα προτιμᾶσθαι.

316. ΚΟΚΚΥΞ ΚΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ (2).

Τῇ Κόκκυγι, ἐρωτῶντι τοὺς λεπτοὺς ὄρνιθας, ὃ, τι φεύγοιεν αὐτόν, εἰπεῖν ἐκείνους, ὡς ἔσαι ποτὲ Ἰέραξ.

317. ΚΥΝΟΣ ΟΙΚΙΑ (3).

ΚΥΩΝ, ἐν τῷ χειμῶνι συσσεφόμενος καὶ συσπειρώμενος διὰ τὸ ῥιγοῦν, οἰκίαν ποιεῖν διανοεῖτο. Θέρους δ' αὖ πάλιν, ἐκτεταμένος καθεύδων, ἐφαίνετο μέγας ἑαυτῷ· καὶ μῆτε ἀναγκαῖον ἠγείτο, μῆτε μικρὸν ἔργον, οἰκίαν περιβάλλεσθαι τοιαύτην.

(1) Ἐκ τοῦ Ξενοφῶντος (Ἀπομνημ. Β, ζ', 13).

(2) Ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Ἄρατ. § 30) ὁ μῦθος, ὃ τοιόνδέ τι προσάψαις ἂν ἐπιμύθειον· « Οὕτως ἐνίους, καὶ μηδὲν πω ἠδικηκότας, » βλάπτει κακίας ὑποψία παρακολουθοῦσα ».

(3) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ (Ἐπτ. σοφ. συμποσ. § 14).

318. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΜΕΝΕΣ (1).

ΛΥΚΟΣ, ἰδὼν ποιμένας, ἐσθίοντας ἐν σκηνῇ πρόβατον, ἐγγὺς προσελθὼν, Ἡλίκος ἂν ἦν ὑμῖν θόρυβος, [ἔφη], εἰ ἐγὼ τοῦτο ἐποίουν;

319. ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΚΟΡΑΚΕΣ.

ΑΝΗΡ δειλὸς ἐπὶ πόλεμον ἐξήει. Φθεγξαμένων δὲ κοράκων, τὰ ὄπλα θείσ ἡσύχαζεν. Εἶτα ἀναλαβὼν αὔθις ἐξήει, καὶ φθεγγομένων πάλιν ἐπέστη· καὶ τέλος εἶπεν· Ὑμεῖς κεκραῖξεσθε μὲν μέγιστον ὡς δυνατόν, ἐμοῦ δὲ οὐ γεύσεσθε.

320. ΟΝΟΝ ΜΙΣΘΩΣΑΜΕΝΟΣ (2).

ΦΑΣΙ ποτε ἐν Ἀθήναις τιὰ, δεηθέντα ὀνηλάτου, μισθώσασθαι ὄνον, ἐπὶ τῷ τὰ φορτία βασάσαι μόνον ἐπὶ τὰ Μέγαρα. Καὶ δὴ, οὕτω δόξαν αὐτοῖς, ἐπιθέντες τὰ φορτία ὠδευον. Μεσημβρίας δὲ γενομένης, καὶ τῶν ὑπὸ κύνα καυμάτων σφοδρῶς αὐτοῖς ἐπικειμένων, οὐχ εὐρίσκοντες σκέπην, καθεῖλε τὰ φορτία ἀπὸ τοῦ ὄνου ὁ δεσπότης αὐτῶν, καὶ δι' αὐτῶν ἑαυτῷ σκιάν ἐποίησε. Πρὸς ὃ μαχόμενος ὁ ὀνηλάτης, ἔλεγεν ὄνον μεμισθῶσθαι, ἐπὶ τῷ φορτία φορεῖν, οὐ σκιάν παρέξειν· ὃ δὲ ἔλεγε μεμισθῶσθαι, ὅπως ἂν, ὡς βούλοιτο, χρωῶτο. Ἐκ δὲ ταύτης τῆς φιλονεικίας, μηδὲν οὔσης, εἰς δικαστήρια κατηνέχθησαν.

(1) Ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Ἑπτ. σοφ. συμποσ. § 13).

(2) Ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ Ἀριστοφάνους (Σφ. 191).

Α Λ Λ Ω Σ (1).

Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἀπολογούμενος ὑπὲρ τινὸς κινδυνεύοντος, οὐκ ἀνεχομένων τῶν δικασῶν, εἶπεν· Ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες, διηγήματος τερπνοῦ· «Νεανίσκος ποτὲ ὄνον ἐμισθώσατο Ἀθήνη-»
 » Ξεν Μεγάραδε. Μεσημβρίας δὲ καταλαβούσης, καταλύσας
 » τὸν γόμον, ὑπῆλθε τὴν σκιάν τοῦ ὄνου. Ἐκβαλλόμενος δὲ
 » ὑπὸ τοῦ ὄνηλάτου πρὸς βίαν, διεφέρετο, μεμισθωκέναι καὶ
 » τὴν σκιάν λέγων. Ἀντιλέγοντος δὲ τοῦ ὄνηλάτου, καὶ φάσκοντος
 » τὸν ὄνον [μόνον] μεμισθωκέναι, εἰς δικαστήριον εἰσῆλθον ἀμφό-
 » τεροι ». Εἰπὼν δὲ ταῦτα ὁ Δημοσθένης, κατέβαινε ἐκ τοῦ
 βήματος. Ἀξιούντων δὲ τῶν δικασῶν τῆς δίκης τὸ τέλος μα-
 ρεῖν, εἶπεν ἀναβάς πάλιν ἐπὶ τοῦ βήματος· Ὑπὲρ μὲν ὄνου
 σκιᾶς ἀκούειν, ὦ ἄνδρες, ἐπιθυμεῖτε· ἀνθρώπου δὲ κινδυνεύον-
 τος ὑπὲρ ψυχῆς οὐδὲ τῆς φωνῆς ἀνέχεσθε;

Α Λ Λ Ω Σ (2).

Δημοσθένης, κωλυόμενος ὑπ' Ἀθηναίων ἐν ἐκκλησίᾳ λέγειν, βραχὺ τι προσδιαλεχθῆναι αὐτοῖς ἔφη βούλεσθαι. Τῶν δὲ, δεξα-
 μένων· «Νεανίας τις, ἔφησεν, ὥρα Ξέρους ἐξ ἄσσεος ὄνον
 » ἐμισθώσατο Μεγάραδε. Τῆς δὲ φλογὸς κατὰ τὸ μέσον τῆς
 » ἡμέρας ἐπιπλέον ἀναπτομένης, ἑκάτερος αὐτῶν ἔσπευδεν
 » ὑπὸ τὴν τοῦ ὄνου γενέσθαι σκιάν· ὁ μὲν, λέγων μεμισθωκέναι
 » τὸν ὄνον, ἀλλ' οὐ καὶ [τὴν] σκιάν· ὁ δὲ μεμισθωμένος, ἕως ἂν
 » αὐτὸν κύριον τοῦ σώματος ἀποφαίνοι τὸ μίσθωμα, καὶ τὴν
 » ἄλλην ἔχειν ἐξουσίαν τῶν συμβαινόντων διὰ τοῦ σώματος ».

(1) Ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ Ἀριστοφάνους (Σφ. 191).

(2) Ἐκ τῆς Φωτίου Βιβλιοθήκης (Κωδ. σξέ). Ταῦτά σχεδὸν εὐρήσεις καὶ ἐν τῷ εἰς τὸν Πλούταρχον ἀναφερομένῳ καὶ ἐπιγραφομένῳ, Βίαι τῶν δέκα ῥητόρων (η), βιβλίῳ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀπήει, ὀργώσας αὐτῶν τὰς ἀκοὰς πρὸς τὴν τῶν λοιπῶν διήγησιν ἀπολιπῶν. Ἐπισχόντων δὲ αὐτὸν [τῶν] Ἀθηναίων, καὶ πέρας ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ δεομένων, ὑπολαβῶν, Εἶτα, ἔφη, ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιάς βούλεσθε ἀκούειν, ὑπὲρ δὲ σπουδαίων πραγμάτων, καὶ συμφερόντων τῇ πόλει, οὐ βούλεσθε;

▲ ▲ ▲ Ω Σ (1).

Δημοσθένης, ἀπολογούμενος ὑπὲρ τινος ἐπὶ μεγάλαις αἰτίαις κρινομένου, ὡς ἐώρα Φορυβοῦντας τοὺς ἀκρωμένους, παρακαλέσας αὐτοὺς μικρὰ προσέχειν, ἤρξατο διηγείσθαι, ὡς Μεγάραδὲ ἀπιῶν μισθώσαιτο (2) ὄνον· καύματος δὲ ἐν τῇ ὁδῷ γενομένου, ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ὄνου βουληθείη ἀναπαύσασθαι· οὐ παρεῖναι γὰρ οὔτε δένδρον, οὔτ' ἄλλο τοιοῦτον οὐδέν. Τὸν δὲ ὀνηλάτην κωλύειν, φάσκοντα ὄνον αὐτῷ μεμισθωκέναι μόνον, οὐ μὴν καὶ σκιάν· ὥσε διατριβὴν αὐτοῖς καὶ φιλονεικίαν πολλὴν περὶ τούτου γενέσθαι. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, ὡς εἶδε τοὺς Ἀθηναίους προσέχοντας σφόδρα, καὶ ἠδομένους, καὶ ποθοῦντας τὰ ἐξῆς ἀκοῦσαι, ἐπέπληξεν αὐτοῖς, εἰ περὶ ὄνου μὲν σκιάς ἀκροᾶσθαι θέονται καὶ παρακαλοῦσιν, ὑπὲρ δὲ ἀνδρὸς περὶ τοῦ ζῆν κινδυνεύοντος οὐκ ἐθέλουσιν ἀκούειν.

▲ ▲ ▲ Ω Σ (3).

Ἐμισθώσατό τις ὄνον ἀπιῶν εἰς Δελφούς. Καί, ὡς καῦμα

(1) Ἐκ τοῦ Φωτίου Λεξικοῦ (λέξ. ὄνου σκιά).

(2) Οὕτω καὶ παρὰ τῷ Σουίδα (λέξ. ὄνου σκιά). Γραπτέον μὲντοι, Ἀπιῶν μισθώσαιτό τις, ἢ Ἀπιῶν τις μισθώσαιτο, ὡς φέρεται καὶ παρὰ τῷ Ἀποσολίῳ (Παροιμ. σελ. 176)· πλὴν εἰ μήτις ἀλλοίαν εἶναι νομίζοι τοῦ διηγήματος διασκευὴν, ἐν ᾧ Δημοσθένους αὐτὸς πέπλασται μεμισθωμένος τὸν ὄνον.

(3) Ἐκ τῶν συλλεγεῖσων ὑπὸ τοῦ Σχόττου Ἑλληνικῶν Παροιμιῶν (σελ. 300). Σημειοῦ καὶ ὧδε, ὅτι παραλλάττει τῶν προτέρων ἢ δια-

κατήπειγεν, ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ὄνου κατέδυ ὁ μισθώσας αὐτόν. Ὁ δὲ [τοῦ] ὄνου δεσπότης ἐμάχετο αὐτῷ, λέγων, ὅτι, Τὸν ὄνον σοι ἐμισθωσάμην, οὐχὶ καὶ τὴν σκιάν αὐτοῦ.

Ὁ λόγος περὶ τῶν ἐπὶ εὐτελέσει φιλονεικούντων.

321. ΠΕΝΘΟΥΣ ΓΕΡΑΣ (1).

ΦΑΣΙ ΤΙΝΑ ΤῶΝ ἀρχαίων φιλοσόφων εἰσιόντα πρὸς Ἀρσινόην τὴν βασιλίσσαν, πενθοῦσαν τὸν υἱόν, τοιοῦτω χρήσασθαι λόγῳ, φάμενον· « Ὅτι καθ' ὃν χρόνον ὁ Ζεὺς ἔνεμε τοῖς δαίμοσι τὰς τιμὰς, οὐκ ἔτυχε παρὸν τὸ Πένθος. Ἢδὴ δὲ νενεμημένων, ἤλθεν ὑσερον. Τὸν οὖν Δία, ὡς ἡξίου καὶ αὐτῷ τιμὴν διδόναι, ἀποροῦντα διὰ τὸ ἤδη καταναλωσθαι πάσας τοῖς ἄλλοις, ταύτην αὐτῷ δοῦναι τὴν ἐπὶ τοῖς τελευτήσασσι γιγνομένην, οἷον θάκρυα καὶ λύπας ». Ὡσπερ οὖν τοὺς ἄλλους δαίμόνας, ὑφ' ὧν τιμῶνται, τούτους ἀγαπᾶν τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ πένθος. Ἐάν μὲν αὐτὸ ἀτιμάσῃς, ὦ γύναι, οὐ προσελεύσεταιί σοι, ἐάν δὲ τιμᾶται ὑπὸ σοῦ ἐπιμελῶς, ταῖς δοθείσαις αὐτῷ τιμαῖς, λύπαις καὶ θρήνοις, ἀγαπήσει σε, καὶ ἀεὶ τί σοι παρέξεται τοιοῦτον, ἐφ' ᾧ τιμηθήσεται παρὰ σοῦ συνεχῶς.

σκευὴ τοῦ μύθου, τῷ εἰς Δελφοὺς, οὐκ εἰς Μέγαρα, πεπλάσθαι τὴν πορείαν. Περὶ οὗ ἔπιθι Ἀρποκρατίωνα (λέξ. Περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς), τὸν Σχλιασὴν Ἀριστοφάνους (Σφ. 191), καὶ Σουίδα (Τομ. Γ, σελ. 91).

(1) Ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Παραμυθ. πρὸς Ἀπολλών. § 19). Μνημονεύει δὲ καὶ ἀλλαχοῦ (Παραμυθ. πρὸς τὴν ἰδίαν γυναῖκα. § 6) Πλουτάρχος τοῦ μύθου, ὡς Αἰσωπίου· « Καὶ τοῦτο φαίνεται μὴ λαθεῖν Αἰσωπον. Ἐφη γὰρ οὗτος, ὅτι, τοῦ Διὸς τὰς τιμὰς διανεμόντος τοῖς θεοῖς, ἤτει καὶ τὸ Πένθος. Ἐδωκεν οὖν αὐτῷ, παρὰ τοῖς αἰρουμένοις δὲ μόνοις καὶ θέρουσιν, κ. τ. λ. »

322. ΕΟΡΤΗ ΚΑΙ ΥΣΤΕΡΑ (1).

ΦΑΣΙ τὴν ὑσέραν ἐρίσαι πρὸς τὴν ἑορτὴν, λέγουσαν, ὡς ἐκείνη μὲν ἐστὶ κοπώδης καὶ ἄσυχλος· ἐν αὐτῇ δὲ τῶν παρεσκευασμένων ἀπολαύουσι μεθ' ἡσυχίας. Τὴν οὖν ἑορτὴν εἶπειν· Ἀληθῆ λέγεις, ἀλλ' ἐμοῦ μὴ γενομένης, ποῦ ἂν σὺ ἦσθα;

323. ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΣ (2).

Ο Αἰσώπου βασιλίσκος, ἐπὶ τῶν ὠμων τοῦ αἰτοῦ κομισθεὶς, αἰφνίδιον ἐξέπτῃ καὶ προέφθασεν.

324. ΔΡΑΠΕΤΗΣ (3).

Ο τὸν δραπέτην ἰδὼν διὰ χρόνου καὶ διώκων, ὡς κατέφυγε φθάσας εἰς μυλωνά, Ποῦ δ' ἂν, ἔφη, σὲ μᾶλλον εὑρεῖν ἐδουλήθην ἢ ἐνταῦθα;

(1) Ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Περὶ τῆς Ῥωμαίων τύχης § 8). Μνημονεύει δὲ μάλισα τοῦ μύθου καὶ ἐν τῷ Θεμιστοκλέους βίῳ (§ 18).

(2) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ (Πολιτικ. παραγγελμ. § 12). Προσαρμόσας δ' ἂν τῷ μύθῳ ἐπιμύθιον τοῦτο· «Οὕτως ἔνιοι παρευδοκιμοῦσιν ἑτέρους, » τὴν δόξαν αὐτῶν ὑφαρπάζοντες ».

(3) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ (Γαμικ. παραγγελμ. § 41). Ἐπιμύθιον δὲ τοιοῦτον ἂν τι προσαρμόσας τῷ μύθῳ· «Εὐλαβεῖσθαι μάλισα χρὴ τῶν » ἀμαρτημάτων τὰ τοῖς ἐχθροῖς ἠθονὰς παρασκευαζοντα ».

325. ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ (1).

Η σελήνη ἐδεῖτο τῆς ἑαυτῆς μητρὸς, ὅπως αὐτῇ χιτώνιον ὑφάνη σύμμετρον. Τὴν δ' εἶπεῖν· Καὶ πῶς σύμμετρον ὑφάνω· νῦν μὲν γὰρ ὀρώ σε πανσέληνον, αὔρις δὲ μηνοειδῆ, ποτὲ δ' ἀμφίκυρτον.

Οὕτω δὴ καὶ πρὸς ἄνθρωπον ἀνόητον καὶ φαῦλον οὐδὲν ἐστὶ μέτρον οὐσίας· ἄλλοτε γὰρ ἄλλος ἐστὶ ταῖς χρείαις διὰ τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς τύχας.

326. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΣ (2).

Οὶ δὲ τοιαῦτα προβλήματα καθιέντες οὐδὲν ἂν τῆς Αἰσωπείου γεράνου καὶ ἀλώπεκος ἐπεικέσμεροι πρὸς κοινωνίαν φανεῖεν. Ὡς ἢ μὲν ἔτνος τι λιπαρὸν κατὰ λίθου πλατείας καταχεαμένη, ἅμα γέλωτα παρέχουσαν ἡνία. Ἐξέφευγε γὰρ ὑγρότητι τὸ ἔτνος τὴν λεπτότητα τοῦ σώματος αὐτῆς. Ἐν μέρει τοίνυν ἡ γέρανος αὐτῇ καταγεῖλασα δεῖπνον, ἐν λαγυνίδι προὔσθηκε λεπτόν ἐχούση καὶ μακρὸν τράχηλον, ὥστε αὐτὴν μὲν καθιέναι τὸ σῶμα ῥαδίως καὶ ἀπολαύειν, τὴν δὲ ἀλώπεκα, μὴ δυναμένην, κομίζεσθαι συμβολὰς πρεπούσας.

327. ΦΘΕΪΡΕΣ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΟΣ (3).

ΦΘΕΪΡΕΣ γεωργὸν ἄροτριῶντα ὑπέδακνον. Ὁ δὲ δὶς μὲν, τὸ ἄροτρον μεθείς, τὸν χιτωνίσκον ἐκάσθηρεν. Ὡς δὲ αὔρις ἐδάκνετο, ἵνα μὴ πολλάκις ἀργοίῃ, τὸν χιτωνίσκον ἔκαυσε.

(1) Ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Ἐπτ. σοφ. συμποσ. § 14).

(2) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ (Συμποσιακ. Α. § 1).

(3) Ἐκ τοῦ Ἀππιανοῦ (Ῥωμαϊκ. Ἐμφυλ. Α, 101.).

328. ΜΩΡΟΥ ΚΟΣΚΙΝΟΝ (1).

ΜΩΡΟΣ πρὸς κόσκινον ἔλεγεν, οὐχ εὐρίσκειν ὅπου βύσειεν ἢ μὴ βύσειεν αὐτό.

329. ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΡΟΣ (2).

ΠΟΙΜΗΝ ἀνὴρ καὶ μάγειρος ἐβάδιζον ἄμφω κοινήν ὁδόν. Ἰδόντες δὲ ἐκ ποιίμνης ἄρνα εὐτραφῆ πλανώμενον, ἀπολειφθέντα τῶν συννόμων, ὥσαντο ἐπ' αὐτὸν ἄμφω ἦν [δ'] ἄρα τότε ὁμόφωνα καὶ τὰ θηρία τοῖς ἀνθρώποις. Ἐρωτᾷ ὁ ἄμνος, τίς ὧν ἐκάτερος ἐθέλει αὐτὸν μεταχειρίσασθαι καὶ ἄγειν. Ὡς δὲ ἐπύθετο τάληθῆ αὐτὰ καὶ ἀμφοῖν τὴν τέχνην, φέρων ἑαυτὸν ἐπιτρέπει τῷ ποιμένι, λέγων πρὸς τὸν μάγειρον· Σὺ μὲν γὰρ δήμιός τις εἶ καὶ μαιφόνος τῆς ἀρνῶν ποιίμνης, τούτῳ δὲ ἐξαρκέσειεν [ἀν] καλῶς τὰ ἡμέτερα ἔσθῃ.

330. ΓΛΑΥΞ ΚΑΙ ΟΡΝΕΑ (3).

Τὰ ὄρνεα ξυνήλθε πρὸς τὴν γλαῦκα, καὶ ἐδεῖτο, τῆς μὲν ἐπὶ τῶν οἰκοδομημάτων ὀπῆς ἀπανίστασθαι, πρὸς δὲ τὰ δένδρα τὴν καλιάν, ὥσπερ καὶ αὐτὰ, καὶ τοὺς τούτων μεταπήγνυσθαι κλώνας, ἀφ' ὧν καὶ ἄδειν ἐστὶν εὐσημότερον· καὶ δὴ καὶ πρὸς ὄρνῳ ἄρτι ταυτηνὶ φυομένην, ἐπειδὴν πρὸς ὥραν ἀφίκηται, ἐτοιμῶς ἔχειν ἰζάνειν, καὶ τῆς χλοερᾶς κόμης ἀπόνασθαι. Ἄλλ' οὖν τὴν γε γλαῦκα μὴ τοῦτο τοῖς ὄρνέοις ποιεῖν παραινεῖν, μηδὲ

(1) Ἐκ τοῦ Γαληνοῦ.

(2) Ἐκ Μαξίμου τοῦ Τυρίου (Λόγ. 9').

(3) Ἐκ Δίωνος τοῦ Χρυστοσόμου (Λόγ. 36').

φυτοῦ βλάβη ἐφήδεσθαι, ἰξὸν πεφυκότος φέρειν, πτηνοῖς ὄλεθρον. Τὰ δὲ μὴδὲ τῆς ξυμβουλῆς ἀποδέχεσθαι τὴν γλαῦκα· τούναντίον δὲ ἔχαιρε τῇ ὀρυῖ φυομένη· ἐπειδὴ δὲ ἰκανὴ ἦν, καθίσαντα ἐπ' αὐτήν, ἦδε. Γενομένου δὲ τοῦ ἰξοῦ, ῥαδίως ἦδη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀλισκόμενα μετενόουν, καὶ τὴν γλαῦκα ἐθαύμαζον ἐπὶ τῇ ξυμβουλῇ. Καὶ νῦν ἔτι οὕτως ἔχουσιν, ὡς δεινῆς καὶ σοφῆς οὔσης αὐτῆς· καὶ διὰ τοῦτο ἐθέλουσι πλησιάζειν, ἠγούμενα ἀγαθὸν τι ἀπολαύσειν τῆς ξυνοουσίας. Ἐπειτα, οἶμαι, προσίασι, μάτην ἐπὶ κακῷ. Ἡ μὲν γὰρ ἀρχαία γλαῦξ, τῷ ὄντι φρονίμη τε ἦν, καὶ ξυμβουλεύειν ἐδύνατο· αἱ δὲ νῦν μόνον τὰ πτερά ἔχουσιν ἐκείνης, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ ῥάμφος, τὰ δὲ ἄλλα ἀφρονέστεραί εἰσι τῶν ἄλλων ὀρνέων.

331. ΓΛΑΥΞ ΚΑΙ ΟΡΝΕΑ (1).

ΓΛΑΥΞ, σοφὴ οὔσα, ξυμβούλευε τοῖς ὀρνέοις, τῆς ὀρυὸς ἐν ἀρχῇ φυομένης, μὴ ἐάσαι, ἀλλ' ἀνελεῖν πάντα τρόπον· ἔσεσθαι γὰρ φάρμακον ἀπ' αὐτῆς ἄφυκτον, ὑφ' οὗ ἀλώσονται, τὸν ἰξόν. Πάλιν δὲ, τὸ λίνον τῶν ἀνθρώπων σπειρόντων, ἐκέλευε καὶ τοῦτο ἐκλέγειν τὸ σπέρμα· μὴ γὰρ ἐπ' ἀγαθῷ φύεσθαι. Τρίτον δὲ, ἰδοῦσα τοξευτὴν τινα ἄνδρα, προέλεγεν, ὅτι οὗτος ὁ ἀνὴρ φθάσει ὑμᾶς τοῖς ὑμετέροις πτεροῖς, πεζὸς ὢν αὐτὸς, πτηνὰ ἐπιπέμπων βέλη. Τὰ δὲ ἠπίσει τοῖς λόγοις, καὶ ἀνόητον αὐτὴν ἠγοῦντο, καὶ μαίνεσθαι ἔφασκον. Ὑστερον δὲ, πειρώμενα, ἐθαύμαζε, καὶ τῷ ὄντι σοφωτάτην ἐνόμιζε· καὶ διὰ τοῦτο, ἐπὶ φανῇ, πρόσσεισιν ὡς πρὸς ἅπαντα ἐπισαμένην. Ἡ δὲ ξυμβουλεύει μὲν ἔτι αὐτοῖς οὐδέν, ὀδύρεται δὲ μόνον.

(1) Ἐκ Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου (Λόγ. ιβ').

332. ΝΕΑΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΣ (1).

ΝΕΑΝΙΣΚΟΣ τις ἐφ' ἵππον ἀνέβη μαινόμενον. Ἀρπάσας δὲ αὐτὸν ἔφερον ὁ ἵππος· ὁ δ' οὐκ ἔτι καταβῆναι τοῦ ἵππου θεόντος ἐδύνατο. Καί τις ἀπαντήσας ἠρώτησεν αὐτὸν, Ποίαν ἀπεισιν; Ὁ δὲ εἶπεν, Ὅπου τούτῳ δοκεῖ, δεικνὺς τὸν ἵππον.

Πολλοί, ἂν τις ἐρωτᾷ, Ποῖ φέρεσθε; τἀληθῆ ἐθέλοντες λέγειν, ἐροῦσιν, ἀπλῶς μὲν, ὅπουπερ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ. Κατὰ μέρος δέ, ὅπουπερ ἂν τῆ ἡδονῆ, ποτὲ δὲ ὅπου τῆ δόξῃ, ποτὲ δὲ αὐ τῆ φιλοκερδεῖα· ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον αὐτοὺς ἐκφέρειν φαίνεται.

333. ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΡΙΘΜΩΝ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ (2).

ΑΝΘΡΩΠΟΣ τις ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενος, ἐπὶ τὴν κυματωγὴν, ἠρίθμει τὰ κύματα. Σφαλεῖς δὲ ἤχθετο καὶ ἠνιάτο, ἄχρι δὴ ἡ κερδῶ παρασᾶσα εἶπεν αὐτῷ· Τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾶ τῶν παρελθόντων ἔνεκα; θεὸν τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων.

334. ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΙΠΠΟΣ (3).

ΚΥΩΝ, ἐν φάτνῃ κατακειμένη, οὔτε αὐτὴ τῶν κριθῶν ἤσθιεν, οὔτε τῷ ἵππῳ, δυναμένῳ φαγεῖν, ἐπέτρεπε.

(1) Ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ (Κυνικ. § 18).

(2) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ (Ἐρμότημ. ἢ περὶ αἱρέσ. § 84).

(3) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ (Πρὸς ἀπαιδευτ. καὶ πολλ. βιβλ. ὠνούμενον § 30). Μνημονεύει δὲ καὶ ἀλλαγῆς (Τίμ. ἢ μισάνθρ. § 14) τοῦ αὐτοῦ μύθου· ᾧ ἐπιμύθειον ἂν ἐκ τοῦ αὐτοῦ Λουκιανοῦ προσάψαις τοδί. «Ὁ λόγος πρὸς τοὺς ἰκανῆν ἀπόλαυσιν οἰομένους, οὐ τὸ αὐ-» τοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως».

335. ΒΟΗΛΑΤΗΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΒΟΗΛΑΤΗΣ ἐκ κώμης ἄμαξαν ἄγων, καὶ ταύτης ἐμπε-
 σούσης εἰς φάραγγα κοιλώδη, θεῶν βοηθεῖν, ἀργὸς ἴσατο τῷ
 Ἡρακλεῖ προσευχόμενος· ἐκεῖνον γὰρ ἐκ πάντων τῶν θεῶν ἀσπα-
 ζόμενος ἐτίμα. Ὁ δὲ θεὸς ἐπιστὰς, εἶπε· Τῶν τροχῶν ἄπτου, καὶ
 τοὺς βόας νύττε, καὶ τότε τῷ θεῷ εὐχου, ὅταν καὶ αὐτός τι ποιῆς·
 μὴ μέντοιγε μάτην εὐχου (1).

336. ΧΕΛΙΔΟΝΕΣ ΚΑΙ ΚΥΚΝΟΙ.

ΕΠΕΣΚΩΠΤΟΝ αἱ χελιδόνες τῶν κύκνων, τὸ μὴ ἐθέλειν
 ὀμιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις, μῆτε δημοσιεύειν τὴν μουσικὴν, ἀλλ'
 ἀμφὶ τοὺς λειμῶνας διάγειν καὶ τοὺς ποταμοὺς, καὶ τὴν ἐρη-
 μίαν ἀσπάζεσθαι, καὶ βραχέα μὲν ἄδειν, ἃ δὲ καὶ ἄδοισιν, ἄδειν
 ἐν σφίσιν αὐτοῖς, ὡσπερ αἰσχυνομένους τὴν μουσικὴν· Ἡμῶν δὲ,
 ἔφασαν, εἰσὶν αἱ πόλεις, καὶ οἱ ἀνθρώποι, καὶ αἱ θαλάμοι, καὶ
 περιλαοῦμεν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὰ ἡμέτερα αὐτοῖς διηγούμεθα·
 ταῦτα δὴ ταῦτα τὰ ἀρχαῖα καὶ Ἀττικά, τὸν Πανδίονα, τὰς
 Ἀθήνας, τὸν Τηρέα, τὴν Θράκην, τὴν ἀποδημίαν, τὸ κῆδος,
 τὴν ὕβριν, τὴν ἐκτομὴν τῆς γλώττης, τὰ γράμματα, καὶ ἐπὶ
 πᾶσι τὸν Ἴτυν, καὶ ὡς ἐγενόμεθα ἐξ ἀνθρώπων ὄρνιθες. Οἱ δὲ
 μόλις μὲν αὐτὰς ἠξίωσαν καὶ λόγου, τῆς ἀδολεσχίας μισήσαντες.

(1) Τούτῳ προσήκει τῷ μύθῳ ἃ φησιν ὁ παρ' Εὐριπίδῃ (Ἠλέκτρ.
 78-81) αὐτουργός·

. Ἐγὼ δ' ἄμ' ἡμέρα
 Βοῦς εἰς ἄρουραν εἰσβαλὼν, σπερῶ γύας.
 Ἀργὸς γὰρ οὐδεὶς, θεοὺς ἔχων ἀνά σῶμα,
 Βίον δύναται' ἂν ξυλλέγειν ἄνευ πόνου.

Ἐπεὶ δὲ ἤξιώσαν· Ἄλλ' ἡμῶν μὲν ἔνεκεν, ὧ αὐται, καὶ εἰς τὴν ἐρημίαν ἀφίκοιτό τις, ὥσε ἀκοῦσαι τῆς μουσικῆς, ὅταν ἀνῶμεν τῷ ξεφύρῳ τὰς πτέρυγας ἐμπνεῖν ἠδὺ τι καὶ ἐναρμόνιον. Ὡς εἰ μὴ πολλὰ καὶ ἐν πολλοῖς ἄδομεν, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο καλλιζόν ἐσιν ἡμῶν, ὅτι μέτρῳ φιλοσοφοῦμεν τὸ μέλος, καὶ οὐκ ἀναμίγνυμεν θορύβοις τὴν μουσικὴν. Ἵμας δὲ καὶ εἰσοικιζομένας οἱ ἄνθρωποι δυσχεραίνουσι, καὶ ἀδούσας ἀποσρέφονται, καὶ μάλα ἐν δίκῃ· αἶγε οὐδὲ ἐκταμεῖσαι τὴν γλῶτταν δύνασθε σιωπᾶν, ἀλλ' αὐταὶ τὴν ἀφωνίαν ὑμῶν ὀδυρόμεναι, καὶ τὸ ἐφ' ὑμῖν πάθος, ἔπειτα ἐς ἐλαλίσεραι, τίνος οὐχὶ τῶν εὐγλωττων καὶ μουσικῶν;

Σύνες ὁ, τι λέγω, φησὶν ὁ Πίνδαρος, καὶ εὖρης τὴν ἐμὴν ἀφωνίαν ἀμείνω τῆς σῆς εὐγλωττίας, παῦσαι καταφλυαρῶν ἡμῶν τῆς σιωπῆς, ἢ σοι παροιμίαν ἐρῶ, μάλισα μὲν ἀληθῆ, μάλισα δὲ σύντομον· ὅτε τότε ἄσονται κύκνοι, ὅταν κολοιοὶ σιωπήσωσιν.

337. Ο ΔΥΟ ΠΗΡΑΣ ΕΞΗΜΜΕΝΟΣ (1).

ΑΝΘΡΩΠΩΝ ἕκαστος δύο πήρας φέρει, τὴν μὲν ἔμπροσθεν, τὴν δὲ ὀπίσθεν· γέμει δὲ κακῶν ἑκατέρα. Ἀλλὰ ἢ μὲν ἔμπροσθεν τῶν ἀλλοτρίων, ἢ δὲ ὀπίσθεν τῶν αὐτοῦ τοῦ φέροντος. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι τὰ μὲν ἐξ αὐτῶν κακὰ οὐχ ὀρώσι, τὰ δὲ ἀλλότρια πάνυ ἀκριβῶς θεῶνται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Δύο πήρας ἐξήμμεθα τοῦ τραχήλου, τῶν μὲν ἀλλοτρίων τὴν πρόσω, τῶν ἰδίων δὲ τὴν ὀπίσω. Καὶ διὰ τοῦτο τὰ μὲν ἀλλότρια βλέπομεν αἰεὶ, τῶν δὲ οἰκείων ἀθέατοι καθέσαμεν.

(1) Ἀποσπασμάτιον τούτῳ προσῆκον ἐκ τοῦ Σουίδα (λεξ. Δύη),

Τοῦνεκα τὴν ἰδίην οὔτις ὄπωπε δύνη.

Α Δ Λ Ω Σ.

Αἴσωπος ἔφη, δύο πήρας ἕκασον ἡμῶν ἐπιφέρειν, τὴν μὲν ὀπισθεν, τὴν δὲ ἔμπροσθεν· καὶ εἰς μὲν τὴν ἔμπροσθεν ἀποτιθέναι τὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἀμαρτήματα, εἰς δὲ τὴν ὀπισθεν τὰ ἑαυτῶν.

338. ΟΝΟΣ ΠΑΡΑΚΥΨΑΣ.

ΚΕΡΑΜΕΪΣ τις ἔπλαττε πολλὰς ὄρνις ἐν τῷ ἐργασηρίῳ. ὄνος δὲ παριῶν, ἀκολουθοῦντος ἀμελῶς τοῦ ὀνηλάτου, παρακύψας διὰ τῆς θυρίδος, ἀνέτριψε τὰς ὄρνιθας, καὶ τὰ ἐν τῷ ἐργασηρίῳ συνέτριψε σκεύη. Ὁ τοίνυν κύριος τοῦ ἐργασηρίου ἐπὶ κρίσειν ἤγαγε τὸν ὀνηλάτην. Ἐρωτώμενος δὲ ἐκεῖνος παρὰ τῶν ἀπαντώντων, τίνας κρίνοιτο, ἔλεγεν, ὄνου παρακύψεως.

339. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.

ΛΕΩΝ ποτὲ ταῦρον ὄρα, καὶ τροφῆς μὲν ἔρα, τὰς δὲ τῶν κεράτων δεδίττεται προσβολὰς, καὶ τὸ φάρμακον ἐυρών, οὐ θεραπεύει τὸ πάθος. Νικᾷ μὲν αὐτὸν ὁ λιμὸς, καὶ τῷ ταύρῳ κελεύει συμπλέκεσθαι· ἀλλ' ἐκφοβεῖ τῶν κεράτων τὸ μέγεθος. Τέλος πείθεται τῷ λιμῷ, καὶ φιλίαν πλασάμενος, εἰς ἀπάτην τὸν ταῦρον ὑπέρχεται. Ὅπου γὰρ τὸ κακὸν πρόχειρον, καὶ τὸ ἀνδρείον πεφόβηται· κὰν ἴδῃ τὸ βία κρατεῖν οὐκ ἀκίνδυνον, τὸ λάθρα σοφίζεται. Ἐγὼ γοῦν, φησὶν, ἐπαινώ σου τὸ καρτερόν, ὑπεράγαμαι τὸ κάλλος, ὅποιος μὲν εἶ τὴν κεφαλὴν, ὅποιος δὲ τὴν μαρφήν, ὅσος δὲ τοὺς πόδας, ὅσος δὲ τὰς ὀπλάς· ἀλλ' ὅσον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρεις τὸ ἄχθος. Περιέλε γοῦν οὕτω ματαίαν ἐπιπλοκὴν· καὶ σοὶ καὶ κόσμος ἔσαι τῆς κεφαλῆς, καὶ βάρους

ἀπαλλαγῇ, καὶ πρὸς τὸ κρεῖττον μεταβολή. Τί δὲ καὶ δεῖ σοὶ κεράτων, εἰρήνης οὔσης πρὸς λέοντα; Πείθεται τούτοις ὁ ταῦρος, καὶ τὴν ἐκ τῶν ὄπλων ἰσχὺν ἀποβαλὼν, τῷ λέοντι λοιπὸν εὐχείρωτος ἦν, καὶ δεῖπνον ἀκίνδυνον.

Οὕτω τὸ πείθεσθαι τοῖς ἐχθροῖς μετὰ τῆς ἀπάτης φέρει καὶ κίνδυνον.

340. ΣΑΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΠΥΡ (1).

Τοῦ σατύρου τὸ πῦρ, ὡς πρῶτον ὤφθη, βουλομένου φιλήσαί καὶ περιβαλεῖν, ὁ Προμηθεὺς [εἶπε],

Τράγος, γένειον ἄρα πενθήσεις σύ γε·
καίσει τὸν ἀψάμενον.

341. ΠΟΤΑΜΟΣ ΚΑΙ ΒΥΡΣΑ.

Ποταμὸς, δι' αὐτοῦ βύρσαν φερομένην ἰδὼν, ἠρώτησε τίς καλεῖται. Ἡ δὲ εἶπε, Ξηρά. Ἐπικαχλάσας δὲ τῷ ρεύματι, εἶπεν, Ἄλλο τι ζήτηὶ καλεῖσθαι· ἀπαλὴν γὰρ ἐγὼ ἤδη ταχὺ ποιήσω σε.

342. ΚΑΜΗΛΟΣ.

Διέβαινε ποταμὸν κάμηλος ὄξυ ῥέοντα. Ἀφοδεύσασα δὲ, καὶ τὴν κόπρον εὐθύς ἔμπροσθεν αὐτῆς ἰδοῦσα, διὰ τὸ ὄξυ τοῦ ρεύματος, εἶπέ τι τοιοῦτο· Τὰ ὀπισθὲν μου ἔμπροσθὲν μου νῦν ὁρῶ διερχόμενα.

Ὁ μῦθος ἀρμόζει πόλει, ἐν ἣ [οί] ἔσχατοι καὶ ἄφρονες κρατοῦσιν ἀντὶ τῶν πρώτων καὶ φρονίμων.

(1) Ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Πῶς ἂν τις ὑπ' ἐχθρ. ὠφελ. § 2). Προσαρμόσαις δ' ἂν ἐπιμύθιον τοδὶ· « Ὅτι καὶ ὑπὸ τῶν χρησιμωτάτων » βλάπτοιεντ' ἂν οἱ μὴ μαθόντες αὐτοῖς χρῆσθαι ».

343. ΓΥΝΗ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΟΣ.

ΓΥΝΗ τις, προσφάτως τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα θάψασα, καθ' ἡμέραν ἀπιούσα πρὸς τὸ μνημεῖον, ἐθρήνει. Ἀροτριῶν δέ τις, οὐ πόρρω τοῦ μνήματος, εἰς ἐπιθυμίαν ἤκε τῆς γυναικὸς, καὶ καταλιπὼν τοὺς βόας ἦλθε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μνήμα, καὶ καθίσας συνεθρήνει τῇ γυναικί. Τῆς δὲ, πυθομένης, τί δήποτε καὶ αὐτὸς οὕτως ὀδύρεται, Ὅτι καὶ γώ, φησὶν, εὐπρεπῆ γυναῖκα κατώρυξα, καὶ ἐπειδὴν κλάσω, τῆς λύπης κουφίζομαι. Ἡ δὲ, Κάμοι τοῦτ' αὐτὸ προσγίνεται. Κάκεινος, Εἰ τοίνυν τοῖς αὐτοῖς περιπεπτώκαμεν πάθει, τί δή ποτε ἀλλήλοις μὴ σύνοιμεν; ἐγὼ τε γὰρ φιλήσω σε ὡς ἐκείνην, καμὲ σὺ πάλιν ὡς τὸν σαυτῆς ἄνδρα. Ταῦτα ἔπεισε τὴν γυναῖκα καὶ δὴ συνήλθον. Ἐν τούτῳ δὲ κλέπτης ἐλθὼν, καὶ τοὺς βόας λύσας ἀπήλασεν. Ὁ δὲ, ἐπανελθὼν καὶ τοὺς βόας μὴ ἐυρηκὼς, κόπτεσθαι τε καὶ οἰμῶζειν ἰσχυρῶς ἐνεσήσατο. Ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ γυνή, καὶ ὀλοφύρομενον ἐυροῦσα, φησί, Πάλιν κλαίεις; Κάκεινος, Νῦν, εἶπεν, ἐπ' ἀληθείας κλαίω.

344. ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΤΕΤΤΙΞ.

ΑΝΗΡ τις, ἀκρίδας συλλέγων, καὶ ἀποκτιννύς, εἶλε καὶ τέττιγα. Ἐπεὶ δὲ κάκεινον ἠβούλετο κτεῖναι, φησὶν ὁ τέττιξ· Ἄνθρωπε, μὴ με μάτην ἀνέλῃς. Ἐγὼ γὰρ οὔτε σάχυν βλάπτω, οὔτ' ἄλλο τι τῶν ἀπάντων σε ἀδικῶ· τῇ κινήσει δὲ τῶν ἐν ἐμοὶ ὑμένων ἠδὲ φθέγγομαι, τέρπων τοὺς ὀδοιπόρους. Φωνῆς οὖν παρ' ἐμοὶ πλέον οὐδὲν ἐυρήσεις. Κάκεινος, ταῦτα ἀκούσας, ἀφῆκεν ἀπιέναι.

345. ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΗΡ.

ΑΝΗΡ τις, τῆς οἰκείας ἐρασθεὶς θυγατρὸς, εἰς ἀγρὸν ἀπέσειλε τὴν γυναῖκα, μόνην δὲ τὴν θυγατέρα ἀπολαδῶν ἐβιάζετο. Ἡ δὲ, Πάτερ, εἶπεν, ἀνόσια πράττεις· εὐχόμεν μέντοι ὑπὸ πολλῶν ἀνδρῶν αἰσχυρῆσαι, ἢ ὑπὸ σοῦ τοῦ γεννησαμένου.

346. ΑΓΡΟΙΚΟΣ ΚΑΙ ΟΝΑΡΙΑ.

ΓΕΩΡΓΟΣ τις ἐπ' ἀγροῦ γεγηρακῶς, ἐπεὶ μηδέ ποτε εἰσηλθεν εἰς ἄστυ, παρεκάλει τοὺς οἰκείους τοῦτο θεάσασθαι. Οἱ δὲ, ζεύξαντες ὄναρια, καὶ ἐπὶ τῆς ἀπήνης αὐτὸν ἀναβιθασάμενοι, μόνον ἐκέλευσαν ἐλαύνειν. Ὁδεύοντι δὲ, χειμῶνος καὶ θυέλλης τὸν ἀέρα καταλαδόντων, καὶ ζόφου γενομένου, τὰ ὄναρια, τῆς ὁδοῦ πλανηθέντα, εἰς τινα κρημνὸν ἐξετόπισαν τὸν πρεσβύτην. Ὁ δὲ, μέλλων ἤδη κατακρημνίζεσθαι, ὦ Ζεῦ, εἶπε, τί ποτέ σε ἠδάκησα, ὅτι οὕτω παρὰ λόγον ἀπόλλυμαι, καὶ ταῦτα οὐδ' ὑφ' ἵππων γενναίων, οὐδ' ἡμιόνων ἀγαθῶν, ἀλλ' ὄναρίω εὐτελεστάτων;

347. ΛΕΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΛΑΓΩΟΙ (1).

ΔΗΜΗΓΟΡΟΥΝΤΩΝ τῶν δασυπόδων, καὶ τὸ ἴσον ἀξιούν-

(1) Ἐκ τοῦ Ἀριστοτέλους (Πολιτικ. Γ, 15) ὁ μῦθος. Ἀλλὰ παρ' ἐκείνω μὲν ἑλλιπῶς οὕτως ἐκτέθειται· «Λέγοιεν γὰρ ἂν ἴσως, ἅπερ » Ἀντισθένης ἔφη τοὺς λέοντας, δημηγορούντων τῶν δασυπόδων, » καὶ τὸ ἴσον ἀξιούντων πάντας ἔχειν »· ἀνεπληρώθη δὲ ὑφ' ἑτέρων. Παραπλήσιον δὲ τούτῳ, ὁ Λύσανδρον φησὶ Πλούταρχος (Ἀποφθεγμ.) πρὸς ἄνδρα Μεγαρέα, ἐν κοινῇ συλλόγῳ παρόρησιν χρησάμενον πρὸς αὐτόν, εἰπεῖν· «Οἱ λόγοι σου πόλεως δέονται ».

των πάντας ἔχειν, οἱ λέοντες ἔφασαν· Οἱ λόγοι ὑμῶν, ὦ δασύποδες, ἀνύχων τε καὶ ὀδόντων, οἷων ἡμεῖς ἔχομεν, δέονται.

348. ΔΟΡΚΑΣ, ΚΑΙ ΛΕΩΝ ΘΥΜΩΘΕΙΣ.

Λέοντα δορκὰς ὡς ἶδεν μεμνηνότε, ὦ μοῖρα Σηρῶν, εἶπεν, ἀθλιωτάτη.
 Εἰ σωφρονῶν γὰρ δυσκάθεκτος εἶ λέων,
 Πῶς νῦν μανεῖς οὐ μετὰ δακρύων δράσεις;
 Ὅτι ἐξουσίαν ἔχοντα οὐ δεῖ θυμοῦσθαι.

349. ΜΥΣ ΕΚΦΕΡΩΝ ΜΥΝ.

Μῦς ἐκφερεν μῦν, ἔργον ὄντ' ἀσιτίας.
 Οὐς χαλκῆες βλέποντες, ἔσησαν γέλων.
 Ὁ μῦς δ', ἔτι ζῶν, εἶπε μεσὸς δακρύων,
 Ὡς οὐδὲ μῦν δύνασθε καὶ τρέφειν ἔνα.

Πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν παραπτώματα παραβλέποντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων γελῶντας.

350. ΒΑΤΡΑΧΟΙ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ.

Γάμοις ἔχαιρον βάτραχοι τοῖς ἡλίου.
 Καὶ τις πρὸς αὐτοὺς εἶπεν, ὦ θειλὸν γένος·
 Εἰ γὰρ μόνου τρέμοιμεν ἀγῆας ἡλίου,
 Τίς, εἴγε τεκνώσειε, τοῦτον βασιλεύσει;
 Πρὸς τοὺς ἐπὶ ἰδίᾳ βλάβῃ ἀγνωσίᾳ χαίροντας.

Α Λ Λ Ω Σ. (1).

Γάμοι τοῦ Ἥλιου θέρους ἐγίνοντο. Πάντα δὲ τὰ ζῶα

(1) Ἐκ τοῦ Τυροῦίττου. Μνημονεύει δὲ καὶ Σουίδα (λέξ. Παιάν,

ἔχαιρον ἐπὶ τούτῳ· ἠγάλλοντο δὲ καὶ βάτραχοι. Εἷς δὲ τούτων εἶπεν· ὦ μῶροι, εἰς τί ἀγάλλεσθε; εἰ γὰρ μόνος ὢν ὁ Ἥλιος πᾶσαν ὕλην ἀποξηραίνει, εἰ γήμας ὅμοιον αὐτῷ γεννήσῃ, τί οὐ πάθωμεν κακόν;

351. ΣΤΡΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ.

Πᾶσιν πεφύκει θηροὶ καὶ πτηνοῖς μάχη·
Ἡὼ Λίβυσσα σρυσθός, ἢ τούσδ' ἐπλάνα,
Εἶναι μὲν ὄρνις, ἐκ μέρους δὲ θηρίον,
Πτηνοῖς κάραν δεικνῦσα, τοῖς θηροῖσι πόδας.

Πρὸς τοὺς δυοὶ κυρίως δουλεύοντας καὶ πλανῶντας ἀμφοτέρους.

352. ΙΠΠΟΤΗΣ ΚΑΙ ΑΓΡΟΙΚΟΣ.

ἮΤΕΙ λαβεῖν ἀγροῖκον λαγῶν ἰππότης.
Λαβῶν δὲ χερσὶ τοῦτον, ἠρώτα, Πόσου;
Καὶ πῶλον ἐξήλαυεν. Ἀγροῖκος δ' ἔφη,
Μη σπευδέ· σοὶ δῶρημα τοῦτον προσφέρω.

Πρὸς τοὺς ἐξ ἀνάγκης παραιτουμένους τὰ ἴδια.

Α Λ Α Ω Σ (Ι).

Ἄνθρωπος θηρευτής, λαγῶν κατασχών, καὶ τοῦτον ἐπιφερόμενος, τῆς ὀδοιπορίας εἵχετο· καί τινα προσυπαντηθεὶς ἐφ' ἵππῳ ἀν-

καὶ λέξ. Αἰήνας), ἐξ ἀνωνύμου·

Ὁ δ' εἶπε κλυτάς, Φρύνος· Οὐχὶ παιᾶνος
Τοῦτ' ἐστὶν ἡμῖν, φροντίδος δὲ καὶ λύπης.
Εἰ γὰρ μόνος νῦν λιβάδα πᾶσαν αὐαίνει,
Τί μὴ πάθωμεν τῶν κακῶν, ὅταν γήμας
Ὅμοιον αὐτῷ παιδίον τι γεννήσῃ;

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. μθ'.

δρί, ἐζητείτο παρ' αὐτοῦ τὸν λαγῶν, προσχήματι ἀπεμπολήσεως. Λαβὼν τοίνυν ὁ ἵππεὺς τὸν λαγῶν ἀπὸ τοῦ Ξηρευτοῦ, εὐθὺς δραμαῖος ὤχετο. Ὁ δὲ Ξηρευτὴς κατόπιον αὐτοῦ τρέχων φθάσαι αὐτὸν δῆθεν ἐδόκει. Τοῦ δὲ ἵππέως ἐκ πολλοῦ τοῦ διαστήματος μακρὰν ἐκείνου ἀπέχοντος, ὁ Ξηρευτὴς καὶ ἄκων φωνεῖ πρὸς αὐτὸν, καὶ φησὶν· Ἄπιθι λοιπόν· ἐγὼ γὰρ ἤδη τὸν λαγῶν ἐδωρησάμην σοι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς πολλοὶ ἀκουσίως τὰ ἴδια ἀφαιρούμενοι προσποιῶνται δῆθεν ἔχοντι ταῦτα δεδωκέναι.

353. ΚΥΠΡΙΣ ΚΑΙ ΔΟΥΛΗ (1).

ἌΝΔΡΟΣ πόθον μετῆξεν εἰς δούλην Κύπρις.

Ἦδ' αὖ γ' ἐτίμα τὴν θεὰν κατ' ἡμέραν,

Ἔως κατ' ὕπνους φησὶν, Μὴ τίμα σύ με·

Τὸν ἄνδρα πημαίνω γὰρ, οὐ ποθῶ σέ γε.

Ὀφείλομεν τὸ αἶτιον σοχάζεσθαι.

354. ΛΑΓΩΟΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Ὁ μυθογράφος Αἴσωπος λαγῶν καὶ κύνα φέρει,

Ἄλλήλοις παίζειν θέλοντας, φιλίαν συνθεμένους.

Ἐπεὶ δ' ἀσύμβατον ἐστὶν ὡς πρὸς φιλίας τύπον

Κυνῶν γονὴν Ξηρατικῶν καὶ λαγῶν τὸ γένος,

Ποιεῖ τὸν κύνα τῷ δοκεῖν τῷ λαγῶϊ συμπαίζειν,

Δάκνοντα τοῦτον συνεχῶς ἐν φιλημάτων τρόποις.

(1) Ἀποσπασμάτιον Βαβρίου ἐκ τοῦ Σουΐδα (λέξ. Ἡρα).

Αἰσχρᾶς τινος ἦρα καὶ κκοτρόπου δούλης.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

Κύων λαγωῦ κατατρέχων, καὶ τοῦτον καταλαβὼν, ποτὲ μὲν αὐτὸν ἔδακνεν, ποτὲ δὲ τὸ ἐντεῦθεν ἀπορρέον αὐτοῦ αἷμα ἀνέλειχεν. Ὁ δὲ λαγῶς ἐδόκει τὸν κύνα καταφιλεῖν μάλλον αὐτόν· καὶ ὑπολαβὼν εἶπε πρὸς αὐτόν, Ἢ ὡς προσφιλῆς περιπτύσσου με, ἢ ὡς ἐχθρὸς καὶ πολέμιος κατάδακνε.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς καὶ ἄνθρωποι τινες ἔξωθεν μὲν φιλίαν ὑποκρίνονται, ἔσωθεν δὲ κακίας καὶ ἀπηνείας πεπλήρωνται.

Α Λ Λ Ω Σ (2).

Κύων λαγῶν διώξας ἐκράτησε· καὶ ποτὲ μὲν ἔδακνε, ποτὲ δὲ σαίνων προσέχαιρε καὶ ἐφιλεῖ. Καὶ ὁ λαγῶς εἶπεν· Εἰ μὲν φίλος εἶ, τί δάκνεις; εἰ δὲ ἐχθρὸς, τί σαίνεις οὐρήν;

355. ΠΙΘΗΚΟΙ ΟΡΧΗΣΤΑΙ.

ΛΈΓΕΤΑΙ βασιλεύς τις Αἰγύπτιος πιθήκους ποτὲ πυρρίχιζεν διδάξαι καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ἐσι τῶν ἀνθρωπίνων) ἐκμαθεῖν τάχισα, καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα καὶ προσωπεῖα περικείμενα· καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θεάν, ἄχρι δὴ τις θεατῆς ἀσεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον. Οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρρίχιζῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα κατερρόγγυσον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχιζης διελέλυτο, καὶ κατεγέλᾶτο ὑπὸ τοῦ θεάτρου.

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. ν'.

(2) Ἐκ τῆς τοῦ Τυροῦίττου συλλογῆς.

Α Λ Λ Ω Σ.

Τίς τῶν ἐν δόξῃ πίθηκον λαμπραῖς σολαῖς ἀνθρώπων
 Κοσμῶν, ἐποίει τοὺς πολλοὺς ὡς ἀνθρώπων λαυθάνειν.
 Τίς δὲ ἀσειὸς Θεατῆς, κάρυα ρίψας μέσον,
 Πίθηκον καὶ οὐκ ἀνθρώπων ἐξήλεγξεν ἐκεῖνον,
 Τὰ κάρυα συλλέγοντα τῷ σχίσαι τοὺς χιτῶνας.

356. ΔΡΥΕΣ (1).

Αἱ δρυες κατεμέμφοντο τὸν Δία· ὅτι, Ἐπεὶ κοπτόμεθα, τί
 ἡμᾶς μετὰ τῶν λοιπῶν φυτῶν ἐποίησας; Ὁ δὲ Ζεὺς εἶπεν·
 Ὑμεῖς αὐταὶ αἴτιοι τῆς κοπῆς· εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς τὰ σελλίδια
 ἐγεννάτε, οὐκ ἂν πέλεκυς ὑμᾶς ἐξέκοπτεν.

357. ΤΑΩΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΣ (2).

ἮΡΙΖΕΝ εὐφυεῖ γεράνω ταῶς χρυσόπτερος, σκώπτουσα τὴν

(1) Ἐκ τοῦ Τυρουίττου. Εἰς τοῦτον δὲ τὸν μῦθον ἀναφέρεται τὸ
 παρά τῷ Σουίδα (λέξ. Στελεῖον) ἀποσπασμάτιον τοῦ Βαβρίου τοδί·

Εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς σελεῖα πάντα τίκτοιτε,
 Οὐκ ἂν γεωργὸς πέλεκυν ἐν δόμοις εἶχεν.

Καὶ αὐθις (λέξ. Στειλείος) τουτί τὸ ἀνώνυμον·

Τί γὰρ σθένος ἔσκε σιδήρω,
 Ὑμείων εἰ μὴ οἱ ἐνὶ στειλεῖον ἀρήρει;

(2) Ἐκ τοῦ Τυρουίττου. Τοῦδε τοῦ Μύθου ἀρχὴν ἔμμετρον εἶναι
 φασι τοὺς παρά τῷ Σουίδα (λέξ. Γέρανος) δύο τούτους σίχους τοῦ
 Βαβρίου, οὕτως διωρθωμένους,

Λίβυσσα γέρανος, ἠδὲ ταῶς εὐπῆληξ,
 Χλωρὴν αἰεὶ βόσκοντο χειμάτος ποίην.

χροιάν τῆς γεράνου. Ἡ δὲ ἔφη· Ἄλλ' ἐγὼ ἄσρων ἐγγὺς ἵπταμαι, καὶ φωνῶ· σὺ δὲ, ὡς ἀλέκτωρ, χαμαὶ πτερύσση, οὐδ' ἄνω φαίνη.

358. ΛΕΩΝ, ΑΛΩΠΗΞ, ΚΑΙ ΕΛΑΦΟΣ (1).

ΛΕΩΝ νοσήσας ἔκειτο ἐν φάραγγι. Τῇ προσφιλεῖ δὲ Ἀλώπεκι, ἣ προσωμίλει, εἶπεν· Εἰ θέλεις ὑγιάναι με καὶ ζῆν, τὴν Ἐλαφον τὴν μεγίστην, τὴν εἰς τὸν δρυμόν οἰκοῦσαν, τοῖς γλυκέσι σου λόγοις ἐξαπατήσασα, ἄγε εἰς ἐμάς χειράς· ἐπιθυμῶ γὰρ αὐτῆς ἐγκάτων καὶ καρδίας. Ἡ δὲ Ἀλώπηξ [ἀπιούσα πρὸς τὴν ἔλαφον] καὶ χαίρειν εἰποῦσα, ἔφη· Ἀγαθὰ σοι ἦλθον μηνῦσαι· οἶδας ὡς ὁ βασιλεὺς ἡμῶν Λέων γείτων ἐσί σοι· νοσεῖ δὲ καὶ ἐστὶν ἐγγὺς τοῦ θνήσκειν. Ἐβουλεύετο οὖν ποῖον τῶν θηρίων μετ' αὐτὸν βασιλεύσει. Ἐφη δὲ, ὅτι Σῦς μὲν ἐστὶν ἀγνώμων· Ἄρκος δὲ νωθρός· Πάρδαλις δὲ θυμώδης· Τίγρις ἀλαζών (2). Ἡ Ἐλαφος ἀξιωτάτη ἐστὶν εἰς βασιλείαν, ὅτι ὑψηλή ἐστι τὸ εἶδος, πολλὰ δὲ ἔτη ζῆ· τὸ κέρασ αὐτῆς ὕφεισι φοβερόν. Καὶ τί σοι τὰ πολλὰ λέγω; ἐκυρώθης βασιλεύειν. Τί μοι ἔσαι, πρώτη σοι εἰπούση; Ἄλλ' εὖξαί μοι σπευδούση· χρήζει γὰρ με σύμβουλον

(1) Ἐκ τοῦ Τυρουίττου. Εἰς τοῦτον ἀναφέρουσι τὸν μῦθον τὰ παρὰ τῷ Σουίδα ἀνώνυμα ἀποσπασμάτια (λέξ. Ἠπεδανός),

Ἐγγύθει δ' ἔση ἠπεδανοῖο λέοντος.

καὶ (λέξ. Πορφύρει),

Καὶ οἱ πορφύροντι διακριθὲν ἀμφὶς ἕκασα.

(2) Τούτοις προσήκει τὰ παρὰ τῷ Σουίδα (λέξ. Ἄθεν, καὶ λέξ. Πολλὸν) ἀνώνυμα ἀποσπασμάτια·

Οὐδέ οἱ οὐδ' αἴθων ἄθε πάρδαλις, οὐνεκα θυμοῦ

Ἐμπλείη· τὸ δὲ πολλὸν ἀγήνορα μίμφετο τίγριν.

ἐν πᾶσιν. Εἰ δὲ ἐμοῦ τῆς γραῶς ἀκούσης, συμβουλεύω καὶ σὲ ἐλθεῖν, καὶ προσμένειν τελευτῶντι αὐτῷ. Οὕτως εἶπεν ἡ Ἀλώπηξ. Τῆς δὲ ὁ νοῦς ἐτυφώθη (1) τοῖς λόγοις· καὶ ἦλθεν εἰς τὸ σπήλαιον μὴ γινώσκουσα τὸ μέλλον. Ὁ Λέων δ', ἐφορμήσας αὐτῇ ἐν σπουδῇ, τὰ ὦτα μόνον τοῖς ὄνυξιν ἐσπάραξεν. Ἡ δὲ ταχέως ἔσπευδεν ἐν ταῖς ὕλαις. Καὶ ἡ μὲν Ἀλώπηξ τὰς χεῖρας ἐκρότησεν, ὅτι εἰς μάτην ἐκοπίασεν. Ὁ δὲ Λέων, μέγα βρυχώμενος, ἐσέναξε· λιμὸς γὰρ αὐτὸν εἶχε καὶ λύπη· καὶ ἰκέτευε τὴν Ἀλώπεκα ἐκ δευτέρου τι ποιῆσαι, καὶ δόλω πάλιν ταύτην ἀγαγεῖν. Ἡ δὲ εἶπεν, Χαλεπὸν καὶ δύσκολον ἐπιτάττεις ἐμοὶ πράγμα· ἀλλ' ὅμως ὑπουργήσω σοι. Καὶ δὴ ὡς ἰχνευτῆς κύων ἐπηκολούθει, πλέκουσα πανουργίας· ποιμένας δὲ ἐπηρώτα, εἰ εἶδον Ἐλαφον ἡμαγμένην. Οἱ δὲ ἔδειξαν ἐν τῇ ὕλῃ. Εὗρε δὲ αὐτὴν καταψυχομένην, καὶ ἔση ἀναιδῶς. Ἡ δὲ Ἐλαφος, χολωθείσα, καὶ φρίξασα τὴν χαιτήν, εἶπεν· ὦ κάθαρμα, ἀλλὰ οὐκέτι χειρώσῃ με· εἰ δὲ καὶ πλησιάσεις μοι, οὐ ζήσεις ἔτι. Ἄλλους ἀλωπέκιζε τοὺς ἀπείρους· ἄλλους ποιεῖ βασιλεῖς καὶ ἐρέθιζε. Ἡ δὲ εἶπεν· Οὕτως ἀνανδρὸς εἶ καὶ δειλῆ; οὕτως ἡμᾶς τοὺς φίλους ὑποπτεύεις; Ὁ μὲν Λέων, τοῦ ὠτὸς κρατήσας, ἤμελλε συμβουλεύειν, καὶ ἐντολὰς σοι δοῦναι περὶ τῆς τηλικαύτης βασιλείας, ὡς ἀποθνήσκων. Σὺ δὲ οὐδὲ κνήσῃ χεῖρὸς ἀρρώστου ὑπέσης. Καὶ νῦν ὑπὲρ σὲ πλεῖον ἐκεῖνος θυμοῦται· καὶ βασιλέα τὸν Λύκον θελεῖ ποιῆσαι· οἴμοι πονηρὸν δεσπότην. Ἀλλ' ἐλθέ, καὶ μηδὲν πτοηθῆς· καὶ γενοῦ ὡς πρόβατον. Ὅμνυμι γάρ σοι εἰς τὰ φύλλα πάντα,

(1) Σουίδας (λέξ. Ἀχαιΐνη), ἐκ τοῦ Βαθρίου,

• Τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀχαιΐνην,
Ἐπεισεν ἐλθεῖν δις τὸν αὐτὸν εἰς ἄθην·

καὶ (λέξ. Φηλοῦν), ἐξ ἀνωνύμου,

Κέρδεσι φηλωθεῖσα θοὴ κεμάς.

καὶ πηγᾶς, μηδὲν κακὸν παθεῖν παρὰ τοῦ Λέοντος· ἐγὼ δὲ μόνῃ σοι δουλεύσω. Οὕτως ἀπατήσασα τὴν δειλαίαν ἔπεισε δεύτερον ἐλθεῖν. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ σπήλαιον εἰσῆλθεν, ὁ μὲν Λέων δεῖπνον εἶχε, πάντα τὰ ὄσα καὶ μυελούς καὶ ἔγκατα καταπίνων (1). Ἡ δὲ Ἀλώπηξ εἰσῆκει ὀρώσα· καρδίαν δὲ ἐκπεσοῦσαν ἀρπάζει λαθραίως (2), τοῦ κόπου κέρδος ταύτην φαγοῦσα. Ὁ δὲ Λέων, ἅπαντα ἐρευνήσας, μόνην καρδίαν ἐπεζήτη. Ἀλώπηξ δὲ μηκόθεν σαθεῖσα ἔφη· Αὕτη ἀληθῶς καρδίαν οὐκ εἶχε· μὴ ἐτι ζητεῖ. Ὅποιαν γὰρ καρδίαν αὕτη εἶχεν, ἦτις δις εἰς οἶκον καὶ χεῖρας λέοντος εἰσῆλθεν;

Α Λ Λ Ω Σ (3).

ΛΕΩΝ ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

᾿Ωκει ποτὲ Λέων ἐν τινι τόπῳ. Ἦν δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ Ἀλώπηξ τρεφομένη ἐκ τῶν αὐτοῦ περισσευμάτων. Ψωριάσας οὖν ὁ Λέων ἠδυνάτησε, καὶ τὰ πρὸς θήραν ἠτόνησεν. Ἡ δὲ Ἀλώπηξ ἔφη αὐτῷ· Τί, ὅτι ὀρῶ σε ἐν ἀδυναμίᾳ καὶ ταλαιπωρίᾳ πολλῇ; Ὁ δὲ Λέων ἔφη· Ἀπὸ τῆς κατεχούσης με ταύτης ἀσθενείας, ἣν ὀρᾶς, ἄλλως ἰαθῆναί με ἀδύνατον, εἰ μὴ δι' ὀνείου καρδίας καὶ ὠτων τῶν αὐτοῦ. Ἡ δὲ Ἀλώπηξ ἔφη. Εὐκολόν μοι ἐστὶ

(1) Σουίδα (λέξ. Πανθοίνην), ἐκ τοῦ Βαβρίου,

Λέων μὲν αὐτὸς εἶχε θάϊτα πανθοίνην,
Ἐγκατα λαγύσσω, μυελὸν ὀσέων πίνων,
Καὶ σπλάγγνα δάπτων.

(2) Σουίδα (λέξ. Νεβρός), ἐκ τοῦ Βαβρίου,

Πεινώσα κερδῶ· καρδίην δὲ νεβρείην
Δάπτει πεσοῦσαν, ἀρπάσασα λαθραίως.

(3) Ἐκ τοῦ Στεφανίτου καὶ Ἰχνηλάτου, σελ. 526.

τοῦτο ποιῆσαι. Καί γάρ πλησίον ἡμῶν ἐστὶ πηγή, ἐν ἣ κναφεὺς σὺν τῷ ὄνῳ αὐτοῦ συχνῶς ἐπιφοιτᾷ. Ἀπελθοῦσα κομίσω σοι τοῦτον. Ὁ δὲ Λέων, εἰ τοῦτο, φησί, ποιήσεις, χαριεῖ μοι τὰ μέγιστα. Πορευθεῖσα οὖν ἡ Ἀλώπηξ πρὸς τὸν ὄνον ἔφη· Ὁρῶ σε συγνὸν καὶ ἠπορημένον. Καὶ ὁ ὄνος· Τῆς τοῦ δεσπότου μου κακίας αἴτιον τοῦτο φησί. Δυσθασάκτοις γὰρ μὲ πιέζει φορτίοις, καὶ ὀλιγοτροφεῖ με, καὶ δεδεμένον με ὅλην κατέχει τὴν ἡμέραν. Ἡ δὲ Ἀλώπηξ, Καὶ ὑπομένεις, ἔφη σὺ ταῦτα πάντα; Ὁ δὲ ὄνος εἶπεν· Ὅπου ἂν ἀπέλθω, καὶ ἄλλος ἄνθρωπος λαμβάνη με, ὁμοίως βασανίσει. Καὶ ἡ Ἀλώπηξ, Καὶ λοιπὸν ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ. Οἶδα γὰρ ἐγὼ τόπον χλοηφόρον καὶ ὑδατώδη. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη ἐκεῖ ὄνος δεδεμένη, καὶ ἔσθ' ἄφοβος, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, μετ' αὐτῆς. Ἐκεῖ γὰρ οὐδέποτε πλησιάζει ἄνθρωπος. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ὄνος, ἠκολούθησεν αὐτῇ μέχρι τοῦ Λέοντος. Ἐγγίσας οὖν αὐτὸς πρὸς [τὸν] Λέοντα, ἐπεπύδησεν ὁ Λέων κατ' αὐτοῦ· διὰ δὲ ἀσθένειαν ἀπέδρασεν αὐτὸν ὁ ὄνος. Ταῦτα ἰδοῦσα ἡ Ἀλώπηξ, ἔφη πρὸς τὸν Λέοντα· Διὰ τί ἐποίησας οὕτως; εἰ ἐκουσίως τοῦτο πεποίηκας, τί, ὅτι κόπους παρέχεις μοι; εἰ δ' ἀκουσίως, φεῦ ἐμοί, ζῶη τε τῇ ἐμῇ. Ὁ δὲ Λέων, αἰδούμενος τὴν ἑαυτοῦ δηλῶσαι ἀσθένειαν, εἶπεν· Ἄγαγέ μοι τοῦτον ἐκ δευτέρου, καὶ εἶπω σοι, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐγὼ κατέλιπον αὐτόν. Ἡ δὲ Ἀλώπηξ, πάλιν στραφεῖσα πρὸς τὸν ὄνον, ἔφη αὐτῷ· Διατί πέφευγας τὴν ὄνον; Ἐκείνη γὰρ ἀπὸ τῆς χαρᾶς περιπλεχθῆναί σοι ἤθελε. Σὺ δὲ ἀπέδρασας αὐτήν. Ὁ δὲ ὄνος, μὴ εἰδῶς ποτε Λέοντα, ἐπίστευσε τῇ Ἀλώπεκι, καὶ ὑπέσρεψε μετ' αὐτῆς πρὸς αὐτόν, καὶ ἤγγισεν αὐτῷ. Ἐκπηθῆσας δὲ ὁ Λέων κατ' αὐτοῦ, ἀπέκτεινεν αὐτόν. Ἔπειτα λέγει πρὸς τὴν Ἀλώπεκα, Πρόσεχε τούτῳ, ἕως οὗ ἀπελθῶν πρὸς τὴν πηγὴν νύψωμαι. Ἐξελθόντος οὖν τοῦ Λέοντος, ἡ Ἀλώπηξ κατέφαγε τοῦ ὄνου τὴν καρδίαν, καὶ τὰ ὄτια. Στραφεὶς δὲ ἐκείνος ἐκ τῆς πηγῆς ἐζήτει ταῦτα παρὰ τῆς Ἀλώπεκος. Ἡ

δὲ, Εἰ, φησὶν, ὁ ὄνος καρδίαν καὶ ὠτα τοῦ ἀκούειν εἶχεν, οὐκ ἂν ἐκ δευτέρου ἐσρέφετο πρὸς σέ, ἰδὼν τὴν πρώτην ἀνάγκην, ὁπότε ἀπὸ σοῦ ἀπέδρασε.

359. ΛΥΚΟΙ ΚΑΙ ΚΥΝΕΣ (1).

Λύκοις καὶ κυσὶν ἦν ποτε ἔχθρα· κύων δὲ Ἕλληνα ἠρέθη στρατηγὸς κυσίν. Οὗτος πρὸς τὴν μάχην ἐβράδυνεν. Οἱ δὲ λύκοι ἠπειλοῦν σφοδρῶς. Ὁ δὲ εἶπεν· Οἴδατε τίνος χάριν βραδύνω; πρέπον ἔστιν αἰεὶ προβουλεύεσθαι. Ὑμῶν γὰρ τὸ γένος, καὶ ἡ χροῖα πάντων ἓν ἔστιν· οἱ ἡμέτεροι δὲ ἐκ πολλῶν τρόπων εἰσὶ καὶ τοῖς τόποις καυχῶνται. Ἀλλὰ καὶ ἡ χροῖα ἀπάντων οὐκ ἔστι μία, καὶ ἴση· ἀλλ' οἱ μὲν μέλανες, οἱ δὲ πυρροί, οἱ δὲ λευκοί, οἱ δὲ τεφρώδεις. Καὶ πῶς ἂν δυνηθεῖν εἰς πόλεμον ἄρχειν τῶν ἀσυμφώνων καὶ μὴ ὅμοια πάντα ἐχόντων;

360. ΕΛΠΙΣ ΕΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ (2).

Ζεὺς ἐν πίθῳ τὰ γαθὰ πάντα συγκλείσας ἀφῆκε παρὰ ἀνθρώπῳ τινί· ὁ δὲ λίχνος ἀνθρώπος εἰδέναι θεῶν τί ἐστὶν ἐν αὐτῷ, τὸ πῶμα ἐκίνησε· πάντα δὲ ἐπετάσθησαν πρὸς τοὺς θεούς.

Α Λ Λ Ω Σ (3).

Ζεὺς ἐν πίθῳ τὰ χρηστὰ πάντα συλλέξας,
ἔθηκεν αὐτὸν πωμάσας παρ' ἀνθρώπῳ.
Ὁ δ' ἀκρατὴς ἀνθρώπος, εἰδέναι σπεύδων
τί ποτ' ἦν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ πῶμα κινήσας,

(1) Ἐκ τῆς τοῦ Τυρουίττου συλλογῆς.

(2) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.

(3) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.

Διὴκ' ἀπελθεῖν αὐτὰ πρὸς θεῶν οἴκους,
 Κἀκεῖ πέτεσθαι, τῆς τε γῆς ἄνω φεύγειν.
 Μόνη δ' ἔμεινεν ἐλπίς, ἣν κατείληφε
 Τεθὲν τὸ πῶμα. Τοιγὰρ ἐλπίς ἀνθρώποις
 Μόνη σύνεσι, τῶν πεφευγόντων ἡμᾶς
 Ἀγαθῶν ἕκασον ἐγγυωμένη δώσειν.

361. ΘΕΩΝ ΓΑΜΟΙ (1).

Θεοὶ πάντες ἔγημαν ἦν ἕκαστος εἴληφεν ἐν κλήρῳ. Πόλεμος παρῆν ἐσχάτῳ κλήρῳ. Ὑβριν δὲ μόνην κατέλαβε, [καί] ταύτης περισσῶς ἐρασθεὶς ἔγημεν. Ἐπακολουθεῖ δὲ αὐτῇ πανταχοῦ βαδίζουσα.

362. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΣ (2).

Ἴππον τὸν ἑαυτοῦ στρατιώτης, ἕως μὲν καιρὸς τοῦ πολέμου ᾔην, ἐκρίθιζεν, ἔχων συνεργὸν ἐν ταῖς ἀνάγκαις· ὅτε δὲ ὁ πόλεμος κατέπαυσεν, εἰς δουλείας τινὰς καὶ φόρτους βαρεῖς ὁ ἵππος ὑπούργει, ἀχύρῳ μόνῳ τρεφόμενος. Ὡς δὲ πάλιν πόλεμος ἠκούσθη, καὶ ἡ σάλπιγξ ἐφώνει, τὸν ἵππον χαλινώσας ὁ δεσπότης, καὶ αὐτὸς καθοπλισθεὶς, ἐπέβη. Ὁ δὲ συνεχῶς κατέπιπτε μηδὲν ἰσχύων. Ἐφη δὲ τῷ δεσπότη· Ἄπελθε μετὰ τῶν πεζῶν τῶν ὀπλιτῶν ἄρτι· σὺ γὰρ ἀφ' ἵππου εἰς ὄνον με μετεποίησας, καὶ πῶς πάλιν ἐξ ὄνου ἵππον θέλεις ἔχειν;

(1) Ἐκ τοῦ Τυρουίττου.

(2) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.

363. ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΛΕΟΝΤΟΣ (1).

ΛΈΩΝ τις ἐβασίλευεν οὐχὶ θυμώδης, οὐδὲ ὠμός, οὐδὲ βίαιος, ἀλλὰ πρᾶος καὶ δίκαιος, ὡσπερ ἄνθρωπος. Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας συναθροισμὸς ἐγένετο πάντων τῶν ζώων δοῦναι δίκας καὶ λαβεῖν πρὸς ἄλληλα· ὁ λύκος μὲν προβάτω, πάρδαλις δὲ αἰγάγρῳ, ἐλάφῳ δὲ τίγρις, κύων δὲ λαγῳ. Ὁ πτώξ δὲ ἔφη, *Ἡχόμην ἰδεῖν τὴν ἡμέραν ταύτην, ἵνα τοῖς βιαίοις φοβερά τὰ εὐτελῆ φανῶσιν.*

364. Ο ΘΕΟΥΣ ΜΕΜΦΟΜΕΝΟΣ (2).

ΝΑΪΝ ποτε μετὰ τῶν ἀνδρῶν βυθισθεῖσαν ἰδὼν τις, ἀδίκως ἔλεγε τοὺς θεοὺς κρίνειν· Δι' ἓνα γὰρ ἀσεβῆ συναπώλοντο καὶ ἀναίτιοι. Ταῦτα αὐτοῦ λέγοντος, μυρμῆκων πολλῶν ὄντων ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ἔτυχεν ἰσάμενος, συνέβη ὑφ' ἑνὸς δηχθῆναι τοῦτον. Ὁ δὲ, ὑφ' ἑνὸς δηχθεὶς, συνεπάτησε τοὺς πάντας. Ἐρμῆς δὲ, ἐπιστὰς αὐτῷ, καὶ τῇ ῥάβδῳ παίων, εἶπεν· *Εἶτα οὐκ ἀνέχῃ σὺ τοὺς θεοὺς δικαστὰς εἶναι, οἷος εἶ σὺ τῶν μυρμῆκων;*

365. ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ (3).

ΟΔΟΙΠΟΡῶΝ τις ἐν ἐρήμῳ, εὔρε γυναῖκα μόνην κατηφῆ ἐςῶσαν· καὶ φησὶν αὐτῇ, *Τίς εἶ;* Ἡ δὲ ἔφη, *Ἀλήθεια.* Καὶ διὰ ποῖαν αἰτίαν τὴν πόλιν ἀφεῖσα τὴν ἐρημίαν οἰκεῖς; Ἡ δὲ εἶπεν, *Ὅτι τοῖς παλαι καιροῖς παρ' ὀλίγοις ἦν τὸ ψεῦδος· νῦν δὲ εἰς πάντας ἀνθρώπους ἐστὶν, ἐάν τι ἀκούειν καὶ λέγειν θελήσῃ.*

(1) Ἐκ τοῦ Τυρουίττου.

(2) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.

(3) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.

366. ΖΕΥΣ ΚΡΙΤΗΣ (1).

Ο Ζεὺς τὰς τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτίας ἐν ὄσρακοις τὸν Ἑρμῆν ὤρισε γράφειν, καὶ εἰς κιβωτὸν ἀποτιθέναι πλησίον αὐτοῦ, ὅπως ἐκάστου τὰς δίκας ἀναπράσῃ. Συγκεχυμένων δὲ τῶν ὄσράκων ἐπ' ἀλλήλοις, τὸ μὲν βράδιον, τὸ δὲ τάχιον, ἐμπίπτει εἰς τὰς τοῦ Διὸς χεῖρας, εἶποτε καλῶς κρίνοιτο.

367. ΠΙΘΗΚΟΙ ΠΟΛΙΝ ΟΙΚΙΖΟΝΤΕΣ (2).

ΠΙΘΗΚΟΙ συνελθόντες ἐβουλεύοντο περὶ τοῦ χρῆναι πόλιν οἰκίζειν. Καὶ ἐπειδὴ ἔδοξεν αὐτοῖς, ἤμελλον ἄπτεσθαι τοῦ ἔργου. Γέρων οὖν πίθηκος ἐπέσχευ αὐτοὺς εἰπὼν, ὅτι ῥᾶον ἀλώσονται περιδύλων ἐντὸς ἀποληφθέντες.

368. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ (3).

ΛΕΩΝ ποτὲ ταῦρον ὄρα. Καὶ τροφῆς μὲν ἐρα, τὰς δὲ τῶν κεράτων δεδίττεται προσβολάς. Καὶ τὸ φάρμακον εὐρών, οὐ θεραπεύει τὸ πάθος. Νικᾶ μὲν αὐτὸν ὁ λιμὸς, καὶ τῷ ταύρω κελεύει συμπλέκεσθαι· ἀλλ' ἐκφοβεῖ τῶν κεράτων τὸ μέγεθος. Τέλος, πείθεται τῷ λιμῷ, καὶ φιλίαν πλασάμενος, εἰς ἀπάτην τὸν ταῦρον ὑπέρχεται· ὅπου γὰρ τὸ κακὸν πρόχειρον, καὶ τὸ ἀνδρεῖον πεφόβηται· κὰν ἴδη τὸ βίᾳ κρατεῖν οὐκ ἀκίνδυνον, τὸ λάθρα σοφίζεται. Ἐγὼ, γοῦν φησὶν, ἐπαινῶ σου τὸ καρτερόν·

(1) Ἐκ τοῦ Τυρουίττου.

(2) Ἐκ τῶν Ἑρμογένους προγυμνασμάτων τῶν ἐκδοθέντων ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς ἀρχαίας φιλολογίας, (Bibliothek der alten Literatur und Kunst. Gottingen 1791).

(3) Ἐκ τῶν Νικηφόρου τοῦ Βασιλάκη Μύθων, μύθ. α.

ὑπεράγαμαι τὸ κάλλος· ὁποῖος μὲν εἶ τὴν κεφαλὴν, ὁποῖος δὲ τὴν μορφήν, ὅσος δὲ τοὺς πόδας, ὅσος δὲ τὰς ὀπλάς. Ἀλλ' ὅσον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρεις τὸ ἄχθος. Περίελε γοῦν οὕτω ματαίαν ἐπιπλοκὴν· καὶ σοι καὶ κόσμος ἔσαι τῆς κεφαλῆς, καὶ βάρους ἀπαλλαγὴ, καὶ πρὸς τὸ κρεῖττον μεταβολή. Τί δὲ καὶ δεῖ σοι κεράτων, εἰρήνης οὔσης πρὸς λέοντα; Πείθεται τούτοις ὁ ταῦρος· καὶ τὴν ἐκ τῶν ὀπλων ἰσχὺν ἀποβαλὼν, τῷ λέοντι λοιπὸν εὐχείρωτος ἦν, καὶ δεῖπνον ἀκίνδυνον.

Οὕτω τὸ πείθεσθαι τοῖς ἐχθροῖς μετὰ τῆς ἀπάτης φέρει καὶ κίνδυνον.

369. ΠΙΘΗΚΟΙ ΚΑΙ ΚΟΡΑΞ (1).

ΠΙΘΗΚΟΙ, ἐν τινι τῶν ὄρεινῶν δένδρων καὶ τόπων καθ' ὥραν χειμερινὴν διατρίβοντες, καὶ σφοδρῶ τῷ κρύει συσχεθόντες, εὐρόντες τινὰ λίθον σιλβόντα, ὑπέλαβον πῦρ εἶναι, καὶ κατεφύσων αὐτὸ ἱκανῶς. Κόραξ δὲ, τούτους ἰδὼν τοῦτο ποιούντας, Μὴ πλανᾶσθε, ὦ οὔτοι, ἔφη· οὐ γὰρ πῦρ τὸ προκείμενον, ἀλλὰ λίθος. Ὡς δὲ τούτου οὐκ ἤκουον, κατήλθεν ἐπ' αὐτούς. . . Οἱ δὲ συλλαβόντες αὐτὸν διεσπάραξαν.

370. ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΠΕΡΔΙΞ (2).

ΚΟΡΑΞ τις, ἰδὼν πέρδικα περιπατοῦσαν, ἠβουλήθη μαθεῖν περιπατεῖν, ὡς ἐκείνη. Γυμνάσας οὖν ἑαυτὸν, οὐκ ἠδυνήθη μαθεῖν αὐτό· ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιον ἀπώλεσε. Διὰ τοῦτο κατελείφθη ἠπορημένος, μήτε τὸ ἴδιον ἔχων, μήτε τὸ ζητούμενον προσλαβών.

Οὕτω δεῖ πάντα ἄνθρωπον μὴ ζητεῖν πρᾶγμα, ὃ οὐ δύναται καταλαβεῖν· ἵνα μὴ, ὅπερ ἔχει, ἀπολέση.

(1) Ἐκ τοῦ Στεφανίτου καὶ Ἰχνηλάτου, σελ. 128.

(2). Ἐκ τοῦ αὐτοῦ σελ. 484.

371. ΠΟΤΑΜΟΙ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ (1).

ΠΟΤΑΜΟΙ συνήλθον ἐπὶ τὸ αὐτὸ, καὶ τὴν Θάλασσαν κατηπιῶντο, λέγοντες αὐτῇ, Διατὶ ἡμᾶς, εἰσερχομένους ἐν τοῖς ὕδασι, καὶ ὑπάρχοντας ποτίμους καὶ γλυκεῖς, ἀπεργάζῃ ἀλμυρούς καὶ ἀπότους; Ἡ δὲ Θάλασσα ἰδοῦσα, ὅτι αὐτῆς καταμέμφονται, λέγει πρὸς αὐτούς, Μὴ ἔρχεσθε καὶ μὴ γίνεσθε ἄλμυροί.

Οὗτος ὁ μῦθος παριστᾷ τοὺς ἀκαίρως αἰτιωμένους τινάς, καὶ παρ' αὐτῶν μᾶλλον ὠφελουμένους.

372. ΘΗΡΕΥΤΗΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ (2).

ΑΝΗΡ τις θηρευτῆς, λύκον θρασάμενος προσβάλλοντα τῇ ποιμνῇ, καὶ πλείεσσα τῶν προβάτων, ὡς δυνατὸν, διασπαράττοντα, τοῦτον εὐμηχάνως θηρεύει, καὶ τοὺς κύνας αὐτῷ ἐπαφίησι, φθρεγξάμενος πρὸς αὐτὸν, ὧ δειλότατον θηρίον, ποῦ σου ἢ προλαβοῦσα ἰσχὺς; ὅτι τοῖς κυσὶν ὅλως ἀντισηῆναι οὐκ ἠδυνήθης.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς τῶν ἀνθρώπων ἕκαστος ἐν τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ καθέστηκε δόκιμος.

373. ΤΑΥΡΟΣ, ΛΕΑΙΝΑ ΚΑΙ ΣΥΑΓΡΟΣ (3).

ΤΑΥΡΟΣ εὐρηκῶς κοιμώμενον λέοντα, τοῦτον κερατίσας ἀπέκτεινεν. Ἐπισᾶσα δὲ ἡ ἐκείνου μήτηρ πικρῶς αὐτὸν ἀπεκλαίετο.

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. δ'.

(2) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, μύθ. ζ'.

(3) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, μύθ. ιά.

Ἰδὼν δὲ αὐτὴν σύαγρος ὀλοφυρομένην, μακρόθεν ἐςῶς, ἔφη πρὸς αὐτήν, ὦ πόσοι ἄρα τυγχάνουσιν ἄνθρωποι θρηνοῦντες, ὧν τὰ τέκνα ὑμεῖς ἀπεκτείνετε!

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖ τις, μετρηθήσεται αὐτῷ.

374. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΠΙΘΗΞ (1).

Ἀλῶπηξ καὶ πίθηξ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὄδοιπόρουν. Παρερχόμενοι δὲ διὰ τινων μνημείων, ἔφη ὁ πίθηξ τῇ ἀλώπεκι, ὡς Πάντες οἱ νεκροὶ οὗτοι, ἀπελεύθεροι τῶν ἐμῶν γεννητόρων ὑπάρχουσιν. Ἡ δὲ ἀλώπηξ λέγει τῷ πίθηκι, Εὐκαίρως ἐψεύσω· οὐδεὶς γὰρ τῶν ἐνταῦθα ταφέντων ἀπελέγξαι σε δύναται.

Οὗτος ὁ μῦθος παριστᾷ τὸν τοὺς ψευδολόγους ὀρθῶς διελέγχοντα, καὶ τοὺς προδήλως τὸ ψεῦδος ἀντὶ ἀληθείας προσφέροντας.

Α Λ Λ Ω Σ (2).

Ἀλώπηξ καὶ πίθηκος, ἐν ταύτῳ ὄδοιποροῦντες, περὶ εὐγενείας ἤριζον. Πολλὰ δὲ ἑκατέρων διεξιόντων, ἐπειδὴ ἐγένοντο κατὰ τινα τόπον, ἐνταῦθα ἀποβλέψας ἀνεσέναξεν [ὁ πίθηκος]. Τῆς δ' ἀλώπεκος ἐρομένης τὴν αἰτίαν, ὁ πίθηκος, ἐπιδείξας αὐτῇ τὰ μνήματα, ἔφη· Ἄλλ' οὐ μέλλω κλαίειν, ὀρῶν τὰς σήλας τῶν πατρικῶν μου ἀπελευθέρων καὶ δούλων; Κάκεινη πρὸς αὐτὸν

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. ιδ'.

(2) Ἐκ τοῦ Αὐγουσανοῦ ἀντιγράφου (Συμμικτ. Φιλολογικ. ἐκδοθ. ὑπὸ Αὐγ. Ματθίου, Τομ. Α, σελ. 25). Εἰς τοῦτον ἀναφέρουσι τὸν μῦθον τὸ παρά τῳ Σουίδα (λέξ. Πίθηκος) ἐκ τοῦ Βαβρίου διωρθωμένον οὕτως ἀποσπασμάτιον·

Κερδοῖ πίθηκος φησὶν, Ἦν ὀρᾶς σήλην,
Ἐμοὶ πατρώη τ' ἐσὶ, κάτι παππῶη.

ἔφη· Ἀλλὰ ψεῦσον ὅσα βούλει· οὐδεὶς γὰρ τούτων ἀνασάς [σε] ἐλέγξει.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ ψευδολόγοι τότε μάλις καταλαζο-
νεύονται, ὅταν τοὺς ἐλέγχοντας μὴ ἔχωσιν.

375. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΛΕΩΝ (1).

ΑΛΩΠΗΞ, θρασυμένη ἐγκάθειρκτον λέοντα, καὶ τούτου γᾶσα ἐγγύς, δεινῶς αὐτὸν ὑβρίζειεν. Ὁ δὲ λέων ἔφη πρὸς αὐτήν, Οὐ σύ με καθυβρίζεις, ἀλλ' ἢ προσπεσοῦσά μοι ἀτυχία.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὡς πολλοὶ τῶν ἐνδόξων, δυσπραγίας περι-
πίπτοντες, ὑπ' εὐτελῶν ἐξουθενοῦνται.

376. ΚΥΝΕΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ (2).

ΛΕΟΝΤΟΣ δορᾶν κύνες εὐρόντες, δισπάραττον ταύτην. Τούτους δὲ ἀλώπηξ ἰδοῦσα ἔφη, Εἰ οὗτος ὁ λέων τοῖς ζῶσι συνῆν, εἶδετε ἂν τοὺς αὐτοῦ ὄνυχας ἰσχυροτέρους τῶν ὑμετέ-
ρων ὀδόντων.

Ὁ μῦθος δηλοῖ τοὺς τῶν ἐνδόξων καταφρονοῦντας, ὅταν τῆς δόξης ἐκπίπτωσιν.

377. ΕΛΑΦΟΣ ΝΟΣΟΥΣΑ (3).

ΕΛΑΦΟΣ, νόσῳ περιπεσοῦσα, ἐπὶ τινοσ τόπου πεδινοῦ κατα-
κέκλιτο. Τινὰ δὲ τῶν θηρίων εἰς θέαν αὐτῆς ἐλθόντα, τὴν παρακειμένην τῇ ἐλάφῳ νομὴν κατεβοσκήθησαν. Εἶτα ἐκείνη,

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. εζ'.

(2) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, μύθ. ιθ'.

(3) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, μύθ. κ'.

τῆς νόσου ἀπαλλαγεῖσα, τῇ ἐνθείᾳ δεινῶς κατετρύχετο, καὶ τῇ νομῇ τὸ ζῆν προσαπώλεσεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ περιττοὺς καὶ ἀνοήτους κτώμενοι φίλους, ἀντὶ κέρθους ὑπ' αὐτῶν ζημίαν μᾶλλον ὑφίστανται.

378. ΘΗΡΕΥΤΗΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ (1).

ΑΝΗΡ Θηρευτῆς, παρερχόμενον κύνα ἰδὼν, διηνεκῶς αὐτῷ ψωμοὺς προσεπέριπτε. Λέγει οὖν πρὸς τὸν ἄνδρα ὁ κύων, Ἄνθρωπε, ἄπιθι ἐξ ἐμοῦ· ἡ γὰρ πολλή σου αὕτη εὖνοια μᾶλλον με τὰ μέγιστα θροεῖ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ πολλὰ δῶρά τισι παρερχόμενοι, δηλοὶ εἰσετὴν ἀλήθειαν ἀνατρέποντες.

379. ΟΝΑΓΡΟΣ ΚΑΙ ΟΝΟΣ (2).

ΟΝΑΓΡΟΣ, ὄνον ἰδὼν βαρὺν γόμον ἐπαγόμενον, καὶ τὴν δουλείαν αὐτῷ ἐπονειδίζων, ἔλεγεν, Εὐτυχῆς ὄντως ἐγὼ, ὅτι ζῶν ἐλευθέρως καὶ διάγων ἀκόπως, αὐτοσχέδιον καὶ τὴν νομὴν ἐν τοῖς ὄρεσι κέκτημαι. Σὺ δὲ δι' ἄλλου τρέφῃ, καὶ δουλείαις καὶ πληγαῖς καθυποβάλλῃ διηνεκῶς. Συνέβη γοῦν αὐθωρὸν λέοντά τινα φανῆναι καὶ τῷ μὲν ὄνῳ μὴ προσπελάσαι, ὡς συνόντος αὐτῷ τοῦ ὄνηλάτου, τῷ δὲ ὄναγρῳ, μεμονωμένῳ τυγχάνοντι, σφοδρῶς ἐπελθεῖν, καὶ αὐτῷ θέσθαι κατάβρωμα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ ἀνυπότακτοι καὶ σκληροτράχηλοι, τῇ αὐτοβουλίᾳ φερόμενοι, καὶ βοηθείας τινὸς μὴ θεόμενοι, αὐθωρὸν πτώμα γίνονται.

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μῦθων, μύθ. κά.

(2) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, μύθ. λ'.

380. ΑΝΗΡ ΤΙΣ ΚΑΙ ΚΗΠΟΥΡΟΣ (1).

ΑΝΗΡ τις κηπουρόν τινα θεασάμενος, τῶν λαχάνων ἀρθείαν ποιούμενον, ἔφη πρὸς αὐτόν, Πῶς τὰ μὲν ἄγρια φυτὰ, μήτε φυτεύόμενα, μήτε ἐργαζόμενα, ὥραϊα πεφύκασι, τὰ δὲ τῆς ὑμῶν φυτηκομίας πολλάκις ξηραίνεται; Ὁ δὲ κηπουρὸς ἀντέφησεν, ὡς **Τὰ ἄγρια τῶν φυτῶν μόνη τῇ θεῖα προνοίᾳ ἐφοραῖται, τὰ δὲ ἡμερα ὑπὸ χειρὸς ἀνθρώπινης ἐπιμελεῖται.**

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς κρείττων ἢ τῶν μητέρων ἀνατροφή πέφυκε τῆς τῶν μητριῶν ἐπιμελείας.

381. ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΑΙΝΑ (2).

ΚΥΩΝ, καταδιώκων λύκαιναν, ἐφρυάττετο τῇ τε τῶν ποδῶν ταχυτῆτι καὶ τῇ ἰδίᾳ ἰσχύϊ, καὶ ἐδόκει φεύγειν τὸν λύκον δι' οἰκείαν δῆθεν ἀσθένειαν. Στραφεὶς οὖν ὁ λύκος ἔφησε πρὸς τὸν κύνα, **Οὐ σὲ δέδοικα, ἀλλὰ τὴν τοῦ σοῦ δεσπότη καταδρομὴν.**

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἐγκαυχᾶσθαι τῇ τῶν ἐτέρων γενναιότητι.

382. ΤΑΥΡΟΣ, ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΑΙΓΕΣ ΑΓΡΙΑΙ (3).

ΤΑΥΡΟΣ λέοντά τινα ἀποδιδράσκων, ἐν τινι σπηλαίῳ τὴν καταφυγὴν ἔθετο. Ἐν αὐτῷ δὲ ἔτυχεν ἀγρίας αἰγας τυγχάνειν· αἱ δὲ καὶ τὸν ταῦρον εὐθύς ἐκεράτιζον. Ὁ δὲ ταῦρος πρὸς

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. λβ'.

(2) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, μύθ. λή.

(3) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, μύθ. μ'.

αὐτὰς ἔλεγεν, ὡς Οὐχ ὑμᾶς δέδοικα, ἀλλὰ τὸν τοῦ σπηλαίου ἔξωθεν ἐσηκότα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς τοῖς δυσπραγίαις ὑπὸ δυναστῶν περιπίπτουσι πάντες οἱ ἐντυγχάνοντες μισητῶς ἐπιβαίνουσι.

Α Λ Λ Ω Σ.

[ΦΛ. 181]. ΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΑΙΓΕΣ ΑΓΡΙΑΙ (1)

ΤΑΥΡΟΣ διωκόμενος ὑπὸ λέοντος, κατέφυγεν εἰς τι σπήλαιον, ἐν ᾧ ἦσαν αἶγες ἄγριαι. Τυπτόμενος δὲ ὑπ' αὐτῶν, καὶ κερατιζόμενος ἔφη· Ἀλλ' οὐχ' ὑμᾶς φοβούμενος ἀνέχομαι, τὸν δὲ πρὸ τοῦ σώματος τοῦ σπηλαίου ἐσῶτα λέοντα.

Οὕτω πολλοὶ διὰ φόβον τῶν κρειττόνων, τὰς ἐκ τῶν ἡττόνων (2) ὑβρεῖς ὑπομένουσι.

383. ΑΝΗΡ, ΙΠΠΙΟΣ ΚΑΙ ΠΩΛΟΣ (3).

ΑΝΗΡ τις ἐπωχεῖτο θηλείᾳ τινὶ ἵππῳ, ἐγκύῳ ὑπαρχούσῃ καὶ ὄδοιποροῦντος αὐτοῦ, πῶλον ἢ ἵππος ἀπέτεκεν. Ὁ δὲ πῶλος, κατόπιν αὐτῆς εὐθὺς πορευόμενος, καὶ ταχέως ἰλιγγιάσας, πρὸς τὸν τῆς ἰδίας μητρὸς ἐπιβάτην ἔλεγεν, Ἴδου, ὄρας με βραχύτατον, καὶ πρὸς πορείαν ἀδύνατον. Γίνωσκε τοίνυν, ὡς εἰ ἐνταῦθα ἐγκαταλίπης με, αὐθωρὸν διαφθείραμαι. Εἰ δὲ ἐντεῦθεν ἄρης με, καὶ ἀπαγάγῃς ἐν τόπῳ, καὶ ἀνατραφῆναι παρασκευάσῃς, οὕτως ἀύξηθεῖς ἐν ὑσέρῳ ἐποχεῖσθαί μοι ποιήσω σε.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ἐκείνους χρὴ εὐεργετεῖν, ὑφ' ὧν καὶ ἡ ἀνταμειψίς τῆς εὐποιίας ἐλπίζεται.

(1) Ἐκ τῶν Μύθων τῆς Φλωρεντινῆς ἐκδόσεως, μύθ. ρα.

(2) Ἐγγραφα διορθώσας, Ἡττόνων, ἀντὶ τοῦ, Γειτόνων. Ὁ δὲ μῦθος οὐδὲν σχεδὸν τι διαφέρει τοῦ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 181) ἐπιγραφομένου, Ταῦρος καὶ Τράγος.

(3) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίκτα Μύθων, μύθ. μέ.

384. ΑΝΗΡ ΚΑΙ ΚΥΚΛΩΨ (1).

ΑΝΗΡ τις, τῶν εὐλαβῶν τυγχάνων τάχα, καὶ τοῖς πρακτέοις σεμνῶν, ἐπὶ χρόνον ἰκανὸν εὐμαρῶς τοῖς ἰδίοις παισὶ συμβιοτεύων, μετὰ ταῦτα ἐνδεία περιπίπτει ἐσχάτη, καὶ τὴν ψυχὴν καιρίως ἀλγῶν, ἐβλάσφημει τὸ θεῖον, καὶ ἑαυτὸν ἀνελεῖν ἀπηναγκάζετο. Λαβῶν οὖν σπάθην, ἐπὶ τινα τῶν ἐρημικῶν τόπων ἐξήει, θανεῖν μᾶλλον αἰρετισάμενος, ἢ περ κακῶς ζῆν. Πορευόμενος δὲ, λάκκον τινὰ βαθυτάτου ἔτυχεν εὐρηκῶς, ἐν ᾧ χρυσίον οὐκ ὀλίγον παρά τινος τῶν γιγαντιαίων ἀνδρῶν ἀπετέθειτο, ᾧ Κύκλωψ τὸ ὄνομα. Ἰδὼν δὲ ὁ δῆθεν εὐλαβὴς ἀνὴρ τὸ χρυσίον, φόβου εὐθύς καὶ χαρᾶς ἀνάπλευς γίνεται, καὶ ρίπτει μὲν τῆς χειρὸς τὸ ξίφος, αἶρει δὲ τὸ χρυσίον ἐκεῖθεν, καὶ ἄσμενος ἐπὶ τὴν οἰκίαν καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ ἐπανέρχεται. Εἶτα ὁ Κύκλωψ, ἐπὶ τὸν λάκκον ἐλθὼν, καὶ τὸ μὲν χρυσίον μὴ εὐρηκῶς, ἀντ' αὐτοῦ δὲ κείμενον ἐκεῖσε τὸ ξίφος ἑωρακῶς, αὐτίκα τοῦτο σπασάμενος ἑαυτὸν διεχειρίσατο.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὡς τοῖς σκαιοῖς ἀνδράσιν ἀκολούθως ἐπισυμβαίνει τὰ φαῦλα· τοῖς δὲ ἀγαθοῖς καὶ εὐλαβέσι, τὰ ἀγαθὰ ταμιεύεται.

385. ΤΕΤΤΙΞ ΚΑΙ ΑΝΗΡ (2).

ΤΕΤΤΙΞ, ἀνδρα τινὰ θρασυάμενος κατασχεῖν αὐτὸν μηχανώμενον, ἔφη πρὸς αὐτὸν, Ἐκείνοις τοῖς ὀρνέοις ἐπέρχου, παρ' ὧν σοι καὶ ὄφελός τι προσγενήσεται· ἐμὲ γὰρ εἰ κατάσχης, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ τὸ παράπαν κερδανεῖς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οὐ χρὴ τινα τῶν ἀχρήστων καὶ ἀνονήτων ἐφίεσθαι.

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. μί.

(2) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, μύθ. ξβ'.

386. ΑΙΔΟΥΣ ΧΡΩΜΑ (1).

Εἰ δ', ἄγε σοι καὶ μῦθον εὐκότα μυθολογήσω
 Αἴσχεσιν ὑμετέροις. Ἡ πολιὴ δὲ λαλῶν.
 Ἄκριτον ἦν τοπάροιθε βροτῶν γένος, ὅς τε φέριτος,
 Ὅς τε χερείοτερος, ὡς φάτις ὠγυγίη.
 Πολλοὶ μὲν δοκέσκον ἀνάρσιοι, ὄντες ἄριστοι·
 Πολλοὶ δ' αὐτ' ἀγαθοὶ, ἔμπαλιν ἀφραδέες.
 Κῦδος ἀτιμοτάτοισιν, ἀτιμίη δέ τ' ἀρίστοις
 Ἔσπετο, οὐ τι δίκη τῶνδ' ἐπαμειβομένων.
 Ἄλλ' οὐ λῆθεν ἀνακτα Θεὸν κακίη μεδέουσα.
 Ὄψε δ' ἀλαστήσας τοῖον ἔειπεν ἔπος·
 Οὐ θέμις ἔς' ἀγαθοῖσιν ὁμὸν κλέος ἠδὲ κακοῖσιν
 ἔμμεναι· ὧδ' ἂν ἔοι πλειοτέρη κακίη.
 Τοῦνεκα ταῖσιν ἐγὼ σημήϊον ἐσθλὸν ὀπάσσω,
 Ὄφρ' εὖ γινώσκηθ', ὅς κακός, ὅς τ' ἀγαθός.
 Ὡς εἰπὼν, ἐρύθηνε παρήϊα τοῖς ἀγαθαῖσιν,
 Αἶμ' ὑπὸ δέρμα χέας, αἴσχος ὀρνημένου.
 Θηλυτέραις δὲ μάλισα, ἐπεὶ καὶ εἶδος ἀραιαί,
 Καὶ κραδίην ἀπαλαί, πλείον ὑπεσκέδασε.
 Τοῖς δὲ κακοῖσιν ἔπηξε, καὶ ἄτροπον ἔνδον ἔθηκε.
 Τοῦνεκεν οὐδ' ὀλίγον αἴσχεσι συμφέρεται.

387. ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ ΚΑΜΗΛΟΣ (2).

ΕΝ συνόδῳ τῶν ἀλόγων ζώων πίθηκος ἀναστὰς ὠρχεῖτο.

(1) Ἐκ τῶν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἐπῶν, Κατὰ γυναικῶν καλλωπιζομένων, Τομ. Β, σελ. 150 Ἐκδ. Παρισ. 1611.

(2) Ἐκ τῶν Συμμίκτων φιλολογικῶν (Λειψ. 1809, Μερ. Α, σελ. 43).

Σφόδρα δὲ αὐτοῦ εὐδοκιμοῦντος, καὶ ὑπὸ πάντων ἐπισημαινομένου, κάμηλος φθονήσασα ἠβουλήθη τῶν αὐτῶν ἐφικέσθαι. Διόπερ ἐξαναστᾶσα ἐπειράτο καὶ αὐτὴ ὀρχήσασθαι. Πολλὰ δὲ αὐτῆς ἄτοπα ποιησάσης, τὰ ζῶα ἀγανακτήσαντα, ῥοπαλοῖς αὐτὴν παίοντα, ἐξήλασαν.

Πρὸς τοὺς διὰ φθόνον κρείττοσιν ἀμιλλωμένους, καὶ σφαλλομένους, ὁ λόγος εὐκαιρος.

[ΦΑ. 71]. ΑΛΛΩΣ (1).

Ἐν συνόδῳ τῶν ἀλόγων ζώων πίθηκος ἀναστᾶς ὠρχεῖτο. Σφόδρα δὲ αὐτοῦ εὐδοκιμοῦντος, καὶ ὑπὸ πάντων σημαινομένου, κάμηλος φθονήσασα... (2) Διόπερ ἐξαναστᾶσα, ἐπειράτο καὶ αὐτὴ ὀρχεῖσθαι· πολλὰ δὲ αὐτῆς ἄτοπα ποιούσης, τὰ ζῶα ἀγανακτήσαντα, ῥοπαλοῖς αὐτὴν ἐξήλασαν.

Ὁ λόγος (3) πρὸς τοὺς διὰ φθόνον κρείττοσιν ἀμιλλωμένους, καὶ σφαλλομένους.

388. ΚΟΡΥΔΟΣ ΘΑΠΤΩΝ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ (4).

ΑΜΑΘΗΣ γὰρ ἔφυς, κοῦ πολυπράϊμων, οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας· ὅς ἔφασκε λέγων, κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι, Προτέραν τῆς γῆς. Κάπειτα νόσω τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποθνήσκειν· Γῆν δ' οὐκ εἶναι· τὸν δὲ πρακεῖσθαι πεμπταῖον. Τὴν δ', ἀποροῦσαν ὑπ' ἀμηχανίας, τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξει.

(1) Ἐκ τῶν Μύθων τῆς Φλωρεντινῆς ἐκδόσεως, μύθ. οά.

(2) Ἀναπλήρου τὰ ἐλλείποντα τῆς Φλωρεντινῆς ἐκδόσεως, ἐκ τοῦ προτέρου μύθου.

(3) ΗΔ, ἀντὶ τοῦ, ὄλως.

(4) Ἐκ τοῦ Ἀριστοφάνους (Ὀρν. 471).

389. ΤΕΤΤΙΓΕΣ (1).

Οἱ τέττιγες ποτ' ἦσαν ἄνθρωποι τῶν πρὶν Μούσας γεγονέναι. Γενομένων δὲ Μουσῶν, καὶ φανείσης ὠδῆς, οὕτως ἄρα τινὲς τῶν τότε ἐξεπλάγησαν ὑφ' ἠδονῆς, ὥστε ἄδοντες ἠμέλησαν σίτων τε καὶ ποτῶν, καὶ ἔλαθον τελευτήσαντες αὐτούς. Ἐξ ὧν τὸ τεττίγων γένος μετ' ἐκεῖνο φύεται, γέρας τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβὸν, μηδὲν τροφῆς δεῖσθαι γεννώμενον, ἀλλ' ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον εὐθύς ἄδειν, ἕως ἂν τελευτήσῃ.

390. ΠΟΡΟΣ ΚΑΙ ΠΕΝΙΑ (2).

ΟΤΕ ἐγένετο ἡ Ἀφροδίτη, εἰσιῶντο οἱ θεοί, οἷτε ἄλλοι καὶ ὁ τῆς Μήτιδος υἱὸς Πόρος. Ἐπειδὴ δ' ἐδείπνησαν, προσαιτήσουσα, οἷον δὴ εὐωχίας οὔσης, ἀφίκετο ἡ Πενία· καὶ ἦν περὶ τὰς θύρας. Ὁ οὖν Πόρος, μεθύσθεις τοῦ νέκταρος (οἶνος γὰρ οὐπω ἦν), εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν, βεβαρημένος εὔδεν. Ἡ οὖν Πενία, ἐπιβουλεύουσα, διὰ τὴν αὐτῆς ἀπορίαν, παιδίον ποιήσασθαι ἐκ τοῦ Πόρου, κατακλίνεται τε παρ' αὐτῶ καὶ ἐκύησε τὸν Ἔρωτα. Διὸ δὴ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέγονεν ὁ Ἔρως, γεννηθεὶς ἐν τοῖς ἐκείνης γενεθλίοις, καὶ ἅμα φύσει ἐρασῆς ὦν περὶ τὸ καλὸν, καὶ τῆς Ἀφροδίτης καλῆς οὔσης. Ἄτε οὖν πόρου καὶ Πενίας υἱὸς ὦν ὁ Ἔρως, ἐν τοιαύτῃ τύχῃ καθέστηκε. Πρῶτον μὲν, πένης αἰεὶ ἐστὶ, καὶ πολλοῦ δεῖ ἀπαλός τε καὶ καλός, οἷον οἱ πολλοὶ οἷονται· ἀλλὰ σκληρὸς, καὶ ἀνυχηρὸς, καὶ ἀνυπόδητος, χαμαιπετῆς αἰεὶ ὦν,

(1) Ἐκ τοῦ Πλάτωνος (Φαίδρ. σελ. 259).

(2) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ (Συμποσ. σελ. 203).

καὶ ἄσρωτος, ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος, τὴν τῆς μητρὸς φύσιν ἔχων, αἰεὶ ἐνδεία ξύνοικος. Κατὰ δὲ αὐτὸν πατέρα, ἐπίβουλός ἐστι τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς καλοῖς, ἀνδρείος ὢν, καὶ ἴτης, καὶ σύντονος, θηρευτὴς δεινός, αἰεὶ τινὰς πλέκων μηχανάς· καὶ φρονήσεως ἐπιθυμητὴς, καὶ πόριμος, φιλοσοφῶν διὰ παντός τοῦ βίου· δεινὸς γόης, καὶ φαρμακεύς, καὶ σοφιστής. Καὶ οὔτε ὡς ἀθάνατος πέφυκεν, οὔτε ὡς θνητός· ἀλλὰ τότε μὲν τῆς αὐτῆς ἡμέρας θάλλει τε καὶ ζῆ, ὅταν εὐπορήσῃ, τότε δὲ ἀποθνήσκει· πάλιν δὲ ἀναβιώσκειται, διὰ τὴν τοῦ πατρὸς φύσιν. Τὸ δὲ ποριζόμενον αἰεὶ ὑπεκρεῖ. Ὡς οὔτε ἀπορεῖ Ἔρως ποτὲ, οὔτε πλουτεῖ. Σοφίας τε αὐτὸν καὶ ἀμαθίας ἐν μέσῳ ἔσιν.

391. ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ (1).

ἮΝ ποτε χρόνος ὅτε θεοὶ μὲν ἦσαν, θνητὰ δὲ γένη οὐκ ἦν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τούτοις χρόνος ἦλθεν εἰμαρμένος γενέσεως, τυπούσιν αὐτὰ θεοὶ γῆς ἔνδον, ἐκ γῆς καὶ πυρὸς μίξαντες, καὶ τῶν ὅσα πυρὶ καὶ γῆι κεράννυται. Ἐπειδὴ δ' ἄγειν αὐτὰ πρὸς φῶς ἔμελλον, προσέταξαν Προμηθεὶ καὶ Ἐπιμηθεὶ κοσμησαί τε, καὶ νεῖμαι δυνάμεις ἐκάσους, ὡς πρέπει. Προμηθεὶ δὲ παραιτεῖται Ἐπιμηθεὺς αὐτὸς νεῖμαι. Νείμαντος δὲ μου, ἔφη, ἐπίσκεψαι. Καὶ οὕτω πείσας, νέμει. Νέμων δὲ, τοῖς μὲν ἰσχὺν ἄνευ τάχους προσῆπτε, τοὺς δ' ἀσθενεσέρας τάχει ἐκόσμει· τοὺς δ' ὤπλιζε, τοῖς δ' ἄοπλον διδοὺς φύσιν, ἄλλην τιν' αὐτοῖς ἐμηχανᾶτο δύνάμιν εἰς σωτηρίαν. Ἄ μὲν γὰρ αὐτῶν σμικρότητι ἤμπισχε, πτηνῶν φύσιν, ἢ κατάγειον αἰκῆσιν ἐνεμεν· ἃ δὲ ἠῦξε μεγέθει, τῷδε αὐτῶν αὐτὰ ἔσωξε· καὶ τὰλλα οὕτως ἐπανισῶν ἐνεμε. Ταῦτα δὲ ἐμηχανᾶτο, εὐλάβειαν ἔχων μὴ

(1) Ἐκ τοῦ Πλάτωνος (Πρωταγόρ. σελ. 320-322).

τι γένος αἰσωθείη. Ἐπειδὴ δὲ αὐτοῖς ἀλληλοφθοριῶν διαφυγὰς ἐπήρκεσε, πρὸς τὰς ἐκ Διὸς ὥρας εὐμαρίαν ἐμηχανᾶτο, ἀμφι-
 εννὺς αὐτὰ πυκναῖς τε θριξὶ καὶ σηρεοῖς δέρμασιν, ἰκανοῖς μὲν
 ἀμῦναι χειμῶνα, δυνατοῖς δὲ καὶ καύματα, καὶ εἰς εὐνάς
 ἰοῦσιν ὅπως ὑπάρχη τὰ αὐτὰ ταῦτα σρωμνὴ οἰκεία τε καὶ αὐ-
 τοφυῆς ἐκάσῳ· καὶ ὑπὸ ποδῶν τὰ μὲν ὅπλαίς, τὰ δὲ θριξὶ
 καὶ δέρμασι σηρεοῖς καὶ ἀναίμοις. Τὸν τευθεῖν τροφὰς ἄλλοις
 ἄλλας ἐξεπόριζε· τοῖς μὲν, ἐκ γῆς βοτάνην, ἄλλοις δὲ, δέν-
 δρων καρπούς, τοῖς δὲ, ρίζας· ἔστι δ' οἷς ἔδωκεν εἶναι τροφήν,
 ζώων ἄλλων βοράν. Καὶ τοῖς μὲν ὀλιγογονίαν προσῆψε, τοῖς
 δ' ἀναλισκομένοις ὑπὸ τούτων, πολυγονίαν, σωτηρίαν τῷ γένει
 πόριζων. Ἄτε δὴ οὖν οὐ πάνυ τι σοφὸς ὢν ὁ Ἐπιμηθεύς, ἔλα-
 θεν αὐτὸν καταναλώσας τὰς δυνάμεις εἰς τὰ ἄλογα. Λοιπὸν
 δὴ ἔτι ἀκόσμητον αὐτῷ ἦν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, καὶ ἠπόρει
 ὁ, τι χρήσαιτο. Ἀποροῦντι δὲ αὐτῷ ἔρχεται Προμηθεύς, ἐπισκε-
 φόμενος τὴν νομὴν· καὶ ὄρα τὰ μὲν ἄλλα ζῶα ἐμμελῶς πάντων
 ἔχοντα, τὸν δὲ ἄνθρωπον, γυμνόν τε καὶ ἀνυπόδητον, καὶ
 ἄσρωτον, καὶ ἄοπλον. Ἦδη δὲ καὶ ἡ εἰμαρμένη ἡμέρα παρῆν,
 ἐν ἣ ἔδει καὶ ἄνθρωπον ἐξιέναι ἐκ γῆς εἰς φῶς. Ἀπορία οὖν ἐχό-
 μενος ὁ Προμηθεύς, ἦντινα σωτηρίαν τῷ ἀνθρώπῳ εὔροι,
 κλέπτει Ἥφαιστου καὶ Ἀθηνᾶς τὴν ἔντεχνον σοφίαν σὺν πυρὶ
 ἀμύχανον γὰρ ἦν ἄνευ πυρὸς αὐτὴν κτητὴν τῷ, ἢ χρησιμον γε-
 νέσθαι· καὶ οὕτω δὴ δωρεῖται ἀνθρώπῳ. Τὴν μὲν οὖν περὶ τὸν
 βίον σοφίαν ἄνθρωπος ταύτη ἔσχε· τὴν δὲ πολιτικὴν οὐκ εἶχεν.
 Ἦν γὰρ παρὰ τῷ Διί. Τῷ δὲ Προμηθεΐ εἰς μὲν τὴν ἀκρόπολιν
 τὴν τοῦ Διὸς οἴκησιν οὐκέτι ἐνεχώρει εἰσελθεῖν (πρὸς δὲ καὶ αἱ
 Διὸς φυλακαὶ φοβεραὶ ἦσαν)· εἰς δὲ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Ἥφαι-
 στου οἴκημα τὸ κοινόν, ἐν ᾧ ἐφιλοτεχνεῖτην, λαθῶν εἰσέρχεται.
 Καὶ κλέψας τὴν τε ἔμπυρον τέχνην τὴν τοῦ Ἥφαιστου, καὶ τὴν
 τῆς Ἀθηνᾶς, δίδωσιν ἀνθρώπῳ. Καὶ ἐκ τούτου, εὐπορία μὲν

ἀνθρώπων τοῦ βίου γίγνεται. Προμηθεά δὲ δι' Ἐπιμηθεά ὕσερον, ἥπερ λέγεται, κλοπῆς δίκη μετήλθεν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄνθρωπος θείας μετέσχε μοίρας, πρῶτον μὲν, διὰ τὴν τοῦ θεοῦ συγγένειαν, ζῶων μόνον θεοὺς ἐνόμισε· καὶ ἐπεχείρει βωμούς τε ἰδρῦεσθαι καὶ ἀγάλματα θεῶν. Ἐπειτα φωνὴν καὶ ὀνόματα ταχὺ διηρθρώσατο τῇ τέχνῃ· καὶ οἰκῆσεις, καὶ ἐσθῆτας, καὶ ὑποδέσεις, καὶ σρωμνάς, καὶ τὰς ἐκ γῆς τροφὰς εὔρετο. Οὕτω δὴ παρεσκευασμένοι κατ' ἀρχὰς ἄνθρωποι, ὤκουν σποράδην πόλεις δὲ οὐκ ἤσαν. Ἀπώλλυντο οὖν ὑπὸ τῶν θηρίων, διὰ τὸ πανταχῇ αὐτῶν ἀσθενέστεροι εἶναι. Καὶ ἡ δημιουργικὴ τέχνη αὐτοῖς πρὸς μὲν τροφὴν ἱκανὴ βοηθὸς ἦν, πρὸς δὲ τὸν τῶν θηρίων πόλεμον ἐνδεής. Πολιτικὴν γὰρ τέχνην οὕτω εἶχον, ἧς μέρος πολεμική. Ἐζήτουν δὲ ἀθροίζεσθαι καὶ σώζεσθαι, κτίζοντες πόλεις. Ὅτ' οὖν ἀθροισθεῖεν, ἠδίκουν ἀλλήλους, ἅτε οὐκ ἔχοντες τὴν πολιτικὴν τέχνην ὥσε πάλιν σκεδαννύμενοι διεφθείροντο. Ζεὺς οὖν, δεῖσας περὶ τῷ γένει ἡμῶν, μὴ ἀπόλοιτο πᾶν, Ἑρμῆν πέμπει ἄγοντα εἰς ἀνθρώπους αἰδῶ τε καὶ δίκην, ἵν' εἶεν πόλεων κόσμοι τε καὶ δεσμοὶ φιλίας συναγωγοί. Ἐρωτᾷ οὖν Ἑρμῆς Δία, τίνα ἂν τρόπον δοίῃ δίκην καὶ αἰδῶ ἀνθρώποις. Πότερον ὡς αἱ τέχναι νενέμηνται, οὕτω καὶ ταύτας νείμω; Νενέμηνται δὲ ὧδε· εἷς ἔχων ἰατρικὴν πολλοῖς ἱκανὸς ἰδιώταις, καὶ οἱ ἄλλοι δημιουργοί. Καὶ δίκην δὴ καὶ αἰδῶ οὕτω θεῶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἢ ἐπὶ πάντας νείμω; Ἐπὶ πάντας, ἔφη ὁ Ζεὺς, καὶ πάντες μετέχοντων· οὐ γὰρ ἂν γένοιτο πόλεις, εἰ ὀλίγοι αὐτῶν μετέχοιεν, ὥσπερ ἄλλων τεχνῶν. Καὶ νόμον γε θεὸς παρ' ἐμοῦ, τὸν μὴ δυνάμενον αἰδοῦς καὶ δίκης μετέχειν, κτείνειν ὡς νόσον πόλεως.

392. ΗΛΟΝΗ ΚΑΙ ΛΥΠΗ (1).

Ὡς ἄτοπον, ἔφη [Σωκράτης], ὦ ἄνδρες, ἔοικέ τι εἶναι τοῦτο ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἡδύ· ὡς θαυμασίως πέφυκε πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι τὸ λυπηρὸν, τῷ ἅμα μὲν αὐτῶ μὴ ἐθέλειν παραγίγνεσθαι τῷ ἀνθρώπῳ, ἐὰν δέ τις διώκῃ τὸ ἕτερον καὶ λαμβάνῃ, σχεδὸν τι ἀναγκάζεσθαι αἰεὶ λαμβάνειν καὶ τὸ ἕτερον, ὡσπερ ἐκ μιᾶς κορυφῆς ἡμμένω δὴ ὄντε. Καί μοι δοκεῖ, ἔφη, εἰ ἐνεμύησεν αὐτὰ Αἴσωπος, μῦθον ἂν συνθεῖναι, ὡς ὁ θεὸς βουλόμενος αὐτὰ διαλλάξαι πολεμοῦντα, ἐπειδὴ οὐκ ἡδύνατο, συνῆψεν εἰς ταυτὸν αὐτῶν τὰς κορυφάς· καὶ διὰ ταῦτα, ὧ ἂν τὸ ἕτερον παραγένηται, ἐπακολουθεῖ ὕστερον καὶ τὸ ἕτερον.

393. ΗΡΑΚΛΗΣ ΑΡΕΤΗ ΚΑΙ ΚΑΚΙΑ (2).

ΠΡΟΔΙΚΟΣ ὁ σοφὸς ἐν τῷ συγγράμματι τῷ περὶ τοῦ Ἡρακλέους (ὅπερ θῆ καὶ πλείστοις ἐπιδείκνυται)... φησὶν Ἡρακλέα, ἐπεὶ ἐκ παιδῶν εἰς ἡβην ὠρμάτο (ἐν ἧ οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες γιγνόμενοι δηλοῦσιν, εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέφονται ἐπὶ τὸν βίον, εἴτε τὴν διὰ κακίας), ἐξελεθόντα εἰς ἡσυχίαν καθῆσθαι, ἀποροῦντα ὁποτέραν τῶν ὁδῶν τράπηται· καὶ φανῆναι αὐτῷ δύο γυναῖκας προΐεναι μεγάλας, τὴν μὲν ἑτέραν εὐπρεπῆ τε ἰδεῖν καὶ ἐλευθέριον φύσει, κεκοσμημένην τὸ μὲν σῶμα καθαρότητι, τὰ δὲ ὄμματα αἰδοῖ, τὸ δὲ σχῆμα σωφροσύνη, ἐσθῆτι δὲ λευκῇ· τὴν δὲ ἑτέραν τεθραμμένην μὲν εἰς πολυσαρκίαν τε καὶ ἀπαλότητα, κεκαλλωπισμένην δὲ τὸ μὲν χρῶμα, ὡσεὶ λευκότεραν τε καὶ ἐρυθρο-

(1) Ἐκ τοῦ Πλάτωνος (Φαίδων. σελ. 60).

(2) Ἐκ τῶν Ξενοφῶντος Ἀπομνημονευμάτων (B, α § 21).

τέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι, τὸ δὲ σχῆμα, ὡς εἴδοκεῖν
 ὀρθοτέραν τῆς φύσεως εἶναι, τὰ δὲ ὄμματα ἔχειν ἀναπεπταμένα,
 ἐσθῆτα δὲ, ἐξ ἧς ἂν μάλιστα ὥρα διαλάμποι· κατασκοπεῖ-
 σθαι δὲ θαμὰ ἑαυτὴν, ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ εἴτις ἄλλος αὐτὴν
 θεᾶται· πολλάκις δὲ καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπειν. Ὡς
 δ' ἐγένοντο πλησιαίτερον τοῦ Ἡρακλέους, τὴν μὲν πρόσθεν ῥη-
 θεῖσαν ἰέναι τὸν αὐτὸν τρόπον, τὴν δὲ ἑτέραν, φθάσαι βουλο-
 μένην, προσδραμεῖν τῷ Ἡρακλεῖ, καὶ εἰπεῖν· « Ὀρῶ σε, ὦ
 » Ἡράκλεις, ἀποροῦντα, ποίαν ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον τράπη.
 » Ἐάν οὖν ἐμὲ φίλην ποιήσῃ, ἐπὶ τὴν ἠδίστην τε καὶ ῥάστην
 » ὁδὸν ἄξω σε, καὶ τῶν μὲν τερπνῶν οὐθενὸς ἄγευστος ἔσῃ,
 » τῶν δὲ χαλεπῶν ἄπειρος διαβιώσῃ. Πρῶτον μὲν γὰρ οὐ πο-
 » λέμων, οὐδὲ πραγμάτων φροντιεῖς, ἀλλὰ σκοπούμενος δι-
 » ἔσῃ, τί ἂν κεχαρισμένον ἢ σιτίον ἢ ποτόν εὔροις· ἢ τί ἂν
 » ἰδῶν, ἢ τί ἀκούσας τερφθεῖης, ἢ τίνων ὀσφραϊνόμενος ἢ
 » ἀπτόμενος ἡσθεῖης, τίσι δὲ παιδικοῖς ὀμιλῶν μάλισ' ἂν
 » εὐφρανθεῖης, καὶ πῶς ἂν μαλακώτατα καθεύδοις, καὶ πῶς
 » ἂν ἀπονώτατα τούτων πάντων τυγχάνοις· ἐάν δέ ποτε γέ-
 » νηταί τις ὑποψία σπάνεως, ἀφ' ὧν ἔσαι ταῦτα, οὐ φόβος μή
 » σε ἀγάγω ἐπὶ τὸ, πονοῦντα καὶ ταλαιπωροῦντα τῷ σώματι
 » καὶ τῇ ψυχῇ, ταῦτα πορίζεσθαι, ἀλλ' οἷς ἂν οἱ ἄλλοι ἐργά-
 » ζωνται, τούτοις σὺ χρήσῃ, οὐθενὸς ἀπεχόμενος, ὅθεν ἂν
 » δυνατὸν ἢ τι κερδαῖναι· πανταχόθεν γὰρ ὠφελείσθαι τοῖς
 » ἐμοὶ ξυνοῦσιν ἐξουσίαν ἔγωγε παρέχω ». Καὶ ὁ Ἡρακλῆς
 ἀκούσας ταῦτα, « Ὡ γύναι, ἔφη, ὄνομα δέ σοι τί ἐστιν » ; Ἡ δὲ,
 » Οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ
 » μισοῦντες, [οὐχ] ὑποκοριζόμενοι, ὀνομάζουσί με Κακίαν ».
 Καὶ ἐν τούτῳ ἡ ἑτέρα γυνὴ προσελθοῦσα εἶπε· « Καὶ ἐγὼ
 » ἤκω πρὸς σε, ὦ Ἡράκλεις, εἰδυῖα τοὺς γεννήσαντάς σε, καὶ
 » τὴν φύσιν τὴν σὴν ἐν τῇ παιδείᾳ καταμαθοῦσα· ἐξ ὧν ἐλπίζω,

» εἰ τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιο, σφόδρ' ἂν σε τῶν καλῶν καὶ
 » σεμνῶν ἐργάτην ἀγαθὸν γενέσθαι, καὶ ἐμὲ ἔτι πολὺ ἐντιμο-
 » τέραν καὶ ἐπ' ἀγαθοῖς διαπρεπεσέραν φανῆναι (1). Οὐκ ἐξαπα-
 » τήσω δέ σε προοιμίῳ ἡδονῆς, ἀλλ', ἥπερ οἱ θεοὶ διέθεσαν,
 » τὰ ὄντα διηγῆσομαι μετ' ἀληθείας. Τῶν γὰρ ὄντων ἀγαθῶν
 » καὶ καλῶν οὐδὲν ἄνευ πόνου καὶ ἐπιμελείας θεοὶ διδόσιν
 » ἀνθρώποις. Ἄλλ' εἴτε τοὺς θεοὺς Πλεως εἶναί σοι βούλει,
 » θεραπευτέον τοὺς θεοὺς· εἴτε ὑπὸ φίλων ἐθέλεις ἀγαπᾶ-
 » σθαι, τοὺς φίλους εὐεργετητέον· εἴτε ὑπὸ τινος πόλεως ἐπι-
 » θυμῆϊ τιμᾶσθαι, τὴν πόλιν ὠφελητέον· εἴτε ὑπὸ τῆς Ἑλλά-
 »δος πάσης ἀξιοῖς θαυμάζεσθαι, τὴν Ἑλλάδα πειρατέον εὖ
 » ποιεῖν· εἴτε τὴν γῆν φέρειν σοι βούλει καρπούς ἀφθόρους,
 » τὴν γῆν θεραπευτέον· εἴτε ἀπὸ βοσκημάτων οἶει δεῖν πλου-
 » τίζεσθαι, τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον· εἴτε διὰ πολέμου
 » ὄρμας αὐξέσθαι, καὶ βούλει δύνασθαι τοὺς τε φίλους ἔλευ-
 » θεροῦν, καὶ τοὺς ἐχθροὺς χειροῦσθαι, τὰς πολεμικὰς
 » τέχνας αὐτάς τε παρὰ τῶν ἐπισαμένων μαθητέον, καὶ ὅπως
 » αὐταῖς δεῖ χρῆσθαι ἀσκητέον· εἰ δὲ καὶ τῷ σώματι βούλει
 » δυνατὸς εἶναι, τῇ γνώμῃ ὑπηρετεῖν ἐπιστέον τὸ σῶμα, καὶ
 » γυμνασέον σὺν πόνοις καὶ ἰδρώτι». Καὶ ἡ Κακία ὑπολα-
 » βούσα εἶπεν, « Ἐννοεῖς, ὦ Ἡράκλεις, ὡς χαλεπὴν καὶ μακρὰν
 » ὁδὸν ἐπὶ τὰς εὐφροσύνας ἡ γυνὴ σοι αὕτη διηγεῖται; ἐγὼ
 » δὲ ῥαδίαν καὶ βραχεῖαν ὁδὸν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἄξω σε». Καὶ ἡ Ἀρετὴ εἶπεν, « ὦ τλήμον, τί δὲ σὺ ἀγαθὸν ἔχεις,
 » ἢ τί ἡδὺ οἶσθα, μηδὲν τούτων ἔνεκα πράττειν ἐθέλουσα;
 » ἦτις οὐδὲ τὴν τῶν ἡδέων ἐπιθυμίαν ἀναμένεις, ἀλλὰ πρὶν
 » ἐπιθυμῆσαι, πάντων ἐμπίπλασαι, πρὶν μὲν πεινῆν, ἐσθίουσα,
 » πρὶν δὲ διψῆν, πίνουσα· καὶ ἵνα μὲν ἡδέως φάγῃς, ὀψοποιούς

(1) Ἰσως γραπτέον, Διαπρεπεσέραν ἀναφῆναι.

» μηχανωμένη, ἵνα δὲ ἠδέως πίνης, οἴνους τε πολυτελεῖς
 » παρασκευάζῃ, καὶ τοῦ θέρους χιόνα περιθέουσα ζητεῖς·
 » ἵνα δὲ κατ'υπνώσης ἠδέως, οὐ μόνον τὰς στρωμνάς μαλα-
 » κάς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλῖνας καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλῖναις
 » παρασκευάζεις. Οὐ γὰρ διὰ τὸ πονεῖν, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ
 » ἔχειν, ὅ τι ποιῆς, ὕπνου ἐπιθυμεῖς. Τὰ δ' ἀφροδίσια πρὸ
 » τοῦ θεῖσθαι ἀναγκάζεις, πάντα μηχανωμένη, καὶ γυναιξί
 » καὶ ἀνδράσι χρωμένη· οὕτω γὰρ παιδεύεις τοὺς σαυτῆς
 » φίλους, τῆς μὲν νυκτὸς ὑβρίζουσα, τῆς δὲ ἡμέρας τὸ χρη-
 » σιμώτατον κατακοιμίζουσα. Ἀθάνατος δὲ οὔσα, ἐκ θεῶν μὲν
 » ἀπέρρειψαι, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ἀγαθῶν ἀτιμάζῃ. Τοῦ δὲ πάν-
 » των ἠδίστου ἀκούσματος, ἐπαίνου ἑαυτῆς, ἀνήκοος εἶ, καὶ
 » τοῦ πάντων ἠδίστου θεάματος ἀθέατος. Οὐδὲν γὰρ πώποτε
 » σαυτῆς ἔργον καλὸν τεθέασαι. Τίς δ' ἂν σοι λεγούσῃ τι
 » πιεύσειε; τίς δ' ἂν θεομένη τινὸς ἐπαρκέσειεν; ἢ τίς ἂν εὖ
 » φρονῶν τοῦ σοῦ θιάσου τολμήσειεν εἶναι; οἶ, νέοι μὲν
 » ὄντες, τοῖς σώμασιν ἀδύνατοι εἰσὶ, πρεσβυτέροι δὲ γενόμενοι,
 » ταῖς ψυχαῖς ἀνόητοι· ἀπόνως μὲν λιπαροὶ διὰ νεότητος φερό-
 » μενοι, ἐπιπόνως δὲ αὐχμηροὶ διὰ γήρωσ περῶντες· τοῖς μὲν
 » πεπραγμένοις αἰσχυρόμενοι, τοῖς δὲ πραττομένοις βαρυνό-
 » μενοι· τὰ μὲν ἠδέα ἐν τῇ νεότητι διαδραμόντες, τὰ δὲ χαλεπὰ
 » εἰς τὸ γῆρας ἀποθέμενοι. Ἐγὼ δὲ σύνεμι μὲν θεοῖς, σύν-
 » εμι δὲ ἀνθρώποις τοῖς ἀγαθοῖς· ἔργον δὲ καλὸν οὔτε θεῖον
 » οὔτε ἀνθρώπινον χωρὶς ἐμοῦ γίνεται. Τιμῶμαι δὲ μάλιστα
 » πάντων παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις, οἷς προσήκει·
 » ἀγαπητὴ μὲν γὰρ συνεργός εἰμι τεχνίταις, πιστὴ δὲ φύλαξ
 » οἴκων δεσπότηαις, εὐμενὴς δὲ παραστάτις οἰκέταις, ἀγαθὴ δὲ
 » συλλήπτρια τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων, βεβαία δὲ τῶν ἐν πολέμῳ
 » σύμμαχος ἔργων, ἀρίστη δὲ φιλίας κοινωνὸς. Ἔστι δὲ τοῖς μὲν
 » ἐμοῖς φίλοις ἠδεῖα μὲν καὶ ἀπράγμων σίτων καὶ ποτῶν ἀπό-
 λουσις·

» λαυσις· ἀνέχονται γὰρ ἕως ἂν ἐπιθυμήσωσιν αὐτῶν. Ὑπνος
 » δὲ αὐτοῖς πάρεςιν ἠδίων ἢ τοῖς ἀμόχθοις· καὶ οὔτε ἀπολεί-
 » ποντες αὐτὸν ἄχθονται, οὔτε διὰ τοῦτον μεθιάσι τὰ δέοντα
 » πράττειν. Καὶ οἱ μὲν νέοι τοῖς τῶν προεσδυτέρων ἐπαίνους
 » χαίρουσιν, οἱ δὲ γεραίτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλον-
 » ται· καὶ ἠδέως μὲν τῶν παλαιῶν πράξεων μέμνηται, εὖ δὲ
 » τὰς παρούσας ἠδονται πράττοντες, δι' ἐμὲ φίλοι μὲν θεοῖς
 » ὄντες, ἀγαπητοὶ δὲ φίλοις, τίμοι δὲ πατρίσιν. Ὄταν δὲ ἔλθῃ
 » τὸ πεπρωμένον τέλος, οὐ μετὰ λήθης ἄτιμοι κείνται, ἀλλὰ
 » μετὰ μνήμης τὸν αἰεὶ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι. Τοιαῦτά
 » σοι, ὦ παῖ τοκέων ἀγαθῶν, Ἡράκλεις, ἔξεσι διαπονησαμένῳ
 » τὴν μακαριστάτην εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι ».

Οὕτω πῶς δῖοικε Πρόδικος τὴν ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παιδευσιν· ἐκόσμησε μέντοι τὰς γνώμας ἔτι μεγαλειότεροις ῥήμασιν, ἢ ἐγὼ νῦν. Ὑμῖν δ' οὖν ἄξιον, ὦ νέοι, τούτων ἐνθυμουμένοις πειρᾶσθαι τι καὶ τῶν εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον τοῦ βίου φροντίζειν.

394. ΔΥΩ ΣΚΥΛΑΚΕΣ (1).

ΛΥΚΟΪΡΓΟΣ δὺο σκύλακας λαβὼν ἀπὸ τῆς αὐτῆς μητρὸς ἔτρεφε, χωρὶς δὲ ἀλλήλων ἀνομοίοις ἤθεσι· τὸν μὲν κατ' οἶκον, ὄψα τε διδοὺς καὶ τὴν ἄλλην λιχναίαν, τὸν δὲ ἐν κυνηγεσίαις, θηρᾶν ἀναγκάζων καὶ σιβεύειν ἐν ὄρεσιν. Ὡς δὲ ἐκάτερος αὐτῶν ὁμοίος ἐγένετο τῇ τροφῇ, Σπαρτιάταις ἐκκλησιάζουσι πρὸς τοὺς περιοίκους πολέμου πέρι, καὶ ἀμηχανοῦσι, παραγαγῶν ἀμφοτέρους εἰς μέσον, καὶ σὺν αὐτοῖς δόρκους τε καὶ ζωμούς καὶ ὄψα ἐσκευασμένα, ἔλεξεν· Ἄλλ' ὅτι μὲν, ὦ Σπαρτιάται, τοῦ εὖ

(1) Ἐκ τῶν Νικολάου τοῦ Δαμασκηνοῦ (Προδρομ. Ἑλληνικ. Βιβλιοθ. σελ. 240).

τε καὶ κακῶς πράττειν οὐκ ἄλλο ἐστὶν αἴτιον πλὴν τὸ ἔθεσι χρῆσθαι φαύλοις ἢ σώφροσι, πάρεςιν ὑμῖν ὄρα̃ν. Οἶδε γέ τοι (τοὺς σκύλακας δείξας), τῆς αὐτῆς μητρὸς ὄντες, ἐναντίως δὲ ἀλλήλοις τεθραμμένοι, παρ' αὐτὸ τοῦτο ἀνόμοιοι ἐκβεβήκασιν. Ὁ μὲν γὰρ Σηρα̃ν μαθὼν, ὁ δὲ λιχνεύειν, οὐδὲν [ἀν] ἀντί τοῦδε, εἰ παρεῖκοι, ποιήσειε. Καὶ ἅμα προσέταξε τῷ κυνουλκῷ μεθεῖναι ἀμφοτέρους ἐπὶ τὰ ἡτοιμασμένα. Τῶν δὲ, ὁ μὲν κατοικίδιος ἐπὶ τοῦψον ὠρμησεν, ὁ δὲ Σηράτωρ ἐπὶ τὸν θόρκον, καὶ καταλαβὼν ἐσπάραττε.

Καὶ Λυκοῦργος πάλιν, Ταῦτα, ἔφη, νομίσατε, ὦ Σπαρτιάται, καὶ εἰς ὑμᾶς τείνειν καὶ τοὺς ἄλλους πάντας ἀνθρώπους. Ὅποιοις γὰρ ἂν ἔθεσι καὶ νόμοις χρῆσθε, τοιούτους ἀποβαίνειν ἀνάγκη πρὸς τε πόρους καὶ τροφήν· πάντα γὰρ ἀνθρώποις μαθητὰ οἱ θεοὶ ἔδωσαν. Ἐπεταὶ δὲ τῷ μὲν πονεῖν ἐθέλειν τὸ ἐλευθέρους εἶναι, καὶ τὸ εὖ πράττειν, καὶ κρατεῖν πάντων· τῷ δὲ ἡδυπαθεῖν τό τε δουλεύειν καὶ κακουργεῖν, καὶ μηδενὸς ἀξίους εἶναι.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

Λυκοῦργος ὁ τῶν Λακεδαιμονίων νομοθέτης, δύο σκύλακας τῶν αὐτῶν γονέων λαβὼν, οὐδὲν ὁμοίως ἀλλήλοις ἤγαγεν· ἀλλὰ τὸν μὲν ἀπέφηνε λίχνον καὶ σινάμορον, τὸν δὲ ἐξιχνεύειν καὶ Σηρα̃ν δυνατὸν. Εἶτα ποτὲ τῶν Λακεδαιμονίων εἰς ταυτὸ συνειλεγμένων, Μεγάλη τοι ῥοπή πρὸς ἀρετῆς κτησίην ἐστίν, ἄνδρες, ἔφησε, Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἔθη καὶ παιδεῖαι καὶ διδασκαλίαι, καὶ βίων ἀγωγαί. Καὶ ἐγὼ ταῦτα ὑμῖν αὐτίκα δὴ μάλα ποιήσω φανερά. Εἶτα προσαγαγὼν τοὺς δύο σκύλακας διαφήκε, καταθεῖς εἰς μέσον λοπάδα καὶ λαγῶν κατευθὺ τῶν σκυλάκων. Καὶ ὁ μὲν ἐπὶ τὸν λαγῶν ἤϊξεν· ὁ δὲ ἐπὶ τὴν λοπάδα

(1) Ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Περὶ παιδ. ἀγωγ. § 4).

ᾤρησε. Τῶν δὲ Λακεδαιμονίων οὐδέπω συμβαλεῖν ἔχόντων, τί ποτε αὐτῷ τοῦτο δύναται, καὶ τί βουλόμενος τοὺς σκύλακας ἐπεδείκνυεν, Οὗτοι γονέων, ἔφη, τῶν αὐτῶν ἀμφοτέροι, διαφόρου δὲ τυχόντες ἀγωγῆς, ὁ μὲν, λίχνος, ὁ δὲ, Σηρευτῆς ἀποβέβηκε.

395. ΦΥΣΑΛΛΙΔΕΣ (1)

ΕΘΕΛΩ σοι εἰπεῖν, ᾧ τινι εἰκέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. Ἦδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνοῦ τινι καταρράττοντι ἀνισαμένας; τὰς φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός. Ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν τινες μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτῶν ἐκραγεῖσαι ἀπέσθησαν· αἱ δ' ἐπὶ πλέον διαρκοῦσι· καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι εἰς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἶτα μέντοι κάκειναι πάντως ἐξερράγησάν ποτε· οὐ γὰρ οἶόν τε ἄλλως γενέσθαι. Τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος· ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα, οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. Πᾶσι δ' οὖν ἀπορραγῆναι ἀναγκαῖον.

Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὁρᾶς οἷα ποιῶσι καὶ ὡς φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων ἀμελλώμενοι .. Ὡ μάλιστα, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσατθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς αἰεὶ βιώσεσθε. Οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδίων ἐστιν, οὐδ' ἂν ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανών· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι τὴν οἰκίαν δέ, καὶ τὸν ἀγρὸν καὶ τὸ χρυσίον αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας.

(1) Ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ (Χάρ. ἢ ἐπιστολ. § 19).

396. ΕΡΩΣ ΕΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ (1).

ΟΤΕ τοὺς ἀνθρώπους ὁ Ζεὺς ἐγέννησε, τὰ μὲν ἄλλα πάντα εἶχον, ὡς νῦν κεκόσμηται· ἔρωσ δὲ οὐπω ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων ἐγκατωκίζετο, ἀλλ' ἔχων ἔτι τὸ πτερόν ὁ θεὸς οὗτος μετάρσιον, οὐρανῷ τε ἐνωμίλει, καὶ εἰς θεοὺς μόνους ἐτόξευε. Δείσας δὲ μὴ αὐτῷ ἀφανισθῆ τῶν ποιημάτων τὸ κάλλιστον, ἔρωτα πέμπει τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους ἐσόμενον φύλακα. Ὁ δὲ, ταύτην ἐκ Διὸς τὴν ἐπιτροπὴν λαβὼν, τὸ μὲν ἀπάσαις ψυχαῖς ἐγκατοκίζεσθαι, ἢ πᾶν ἐπίσης ἦθος νεοτελές τε καὶ βέβηλον ἔχειν τέμνος, οὐκ ἐδοκίμαζεν· ἀλλὰ τὰς μὲν πολλὰς καὶ ἀγελαίους ψυχὰς τοῖς πανδήμοις ἔρωσι, τοῖς τῶν νυμφῶν παισὶ, ποιμαίνειν ἀπένειμεν, αὐτὸς δὲ ταῖς θείαις καὶ οὐρανίαις ψυχαῖς ἐνωκίσατο, καὶ ταύτας ἀναβακχεύων ἐπὶ μανίαν ἐρωτικὴν, μυρία ἀγαθὰ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος εἰργάσατο. Ὅταν μὲν οὖν ἴδῃς τινὰ βραδύν τε τὴν φύσιν, καὶ πρὸς φιλίαν δυσκίνητον, νόησον ὅτι τῶν ἔρωτος ἐκείνου ξενίων οὐδαμῶς οὗτος ἠξιώται· ὅταν δὲ ὀξύν καὶ θερμόν τὴν γνώμην, καὶ φλογὸς δίκην ἐπ' ἐρωτικὴν φιλίαν ἄττοντα, νόησον τοῦτο εἶναι ἐκείνου ξένιον τοῦ ἔρωτος.

397. ΑΠΟΛΛΩΝ, ΜΟΥΣΑΙ ΚΑΙ ΝΥΜΦΑΙ ΔΡΥΑΔΕΣ (2).

Ο Ἀπόλλων, ἐπειδὴν εἰς μέλος ἀρμόσῃ τὴν λύραν, περιίστανται μὲν αὐτὸν πανταχόθεν αἱ Μοῦσαι, καὶ χορὸς τῇ λύρᾳ γί-

(1) Ἐξ Ἰμερίου τοῦ σοφιστοῦ (Ἐκλογ. ἰ § 6, σελ. 178 ἐκδ. 1790)

(2) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ (Λογ. κ' σελ. 720) παρειληφὼς συντέμμηκα τὸν ἐκείνῳ διὰ μακρῶν (οἷα φιλοῦσι σοφιστῶν παῖδες) πρὸς ἀπακτῆσαντάς τινας τῶν αὐτοῦ φοιτητῶν ἀποσχεδιασθέντα μῦθον.

νονται. Ἀτὰρ δὴ καὶ Σααταὶ μελωδίας ἔρχονται Δρυάδες τινὲς καὶ Ἀμαδρυάδες, νύμφαι ὄρειοι. Αἱ δὲ, ὅταν μὲν ἅμα ταῖς Μούσαις χορεύειν βούλωνται, Σααί τε εἶναι δοκοῦσι, καὶ ὡσπερὶ Μοῦσαι νομίζονται. Ἐπειδὴν δέ τι πρὸς τὴν ἀκοὴν ἄγροικόν τε καὶ πονηρὸν σκίρτημα κατὰ τῆς λύρας σκιρτήσωσιν, ἀγανακτεῖ μὲν ὁ Ἀπόλλων· οὐ μὴν εὐθὺς ἐπὶ βέλη καὶ φαρέτραν ἔρχεται (Οὐ γὰρ οἶα περὶ αὐτοῦ λέγειν ἐν Ἰλιάδι τετόλμηκεν Ὀμηρος, τοιαῦτα καὶ Αἴσωπος μυθολογεῖ κατὰ τοῦ Ἀπόλλωνος). Ἄλλὰ μεθαρμόζει ἐκ προσηνοῦς εἰς τραχὺ μέλος τὴν λύραν, καὶ οὐ δακτύλοις, πλήκτρῳ δὲ τὰς χορδὰς πλήττει. Καὶ συναγανακτεῖ μὲν αὐτῷ, πρὸς νυμφῶν ἀδικουμένῳ, ὄρη καὶ νάπαι καὶ ποταμοὶ καὶ ὄρνιθες· ἤδη δὲ καὶ ὁ Ἐλικῶν αὐτὸς, ὑπὸ τοῦ πάθους μεταβληθεὶς εἰς ἄνθρωπον, φωνὴν τε ἀφίησι, καὶ κατὰ νυμφῶν ῥήτωρ γίνεται· « Ποῖ φέρεσθε, ὦ νύμφαι; τίς οὗτος » ὑμᾶς πονηρὸς οἴστρος ἐξέμνηε; τί δὲ ἀφείσαι τὸν Ἐλικῶνα, τὸ » τῶν Μουσῶν ἐργαστήριον, ἐπὶ τὸν Κιθαιρῶνα σπεύδετε; » Συμποραὶ ἐκεῖ καὶ πάθη καὶ τραγωδίας πηγὴ τὰ Κιθαιρῶνος » ἐγκώμια. Ἐγὼ ποιητὰς ἐκ ποιμένων· ὁ δὲ ἄφρονας ἐκ σω- » φρονούντων ἐργάζεται. Ἐκεῖ μήτηρ κατὰ παιδὸς μαίνεται, » καὶ πολεμεῖ τὸ γένος τῷ γένει· ἐνταῦθα Μουσῶν γοναί, καὶ » Μνημοσύνης κῆποι, καὶ τῶν γεννηθέντων τροφαί. Ἀπόλλωνι » μὲν οὖν συγχορευταὶ καὶ ξυμπαίςτριες νῦν τέ εἰσι καὶ αἰεὶ » πάντως μελωδοῦντι παρέσονται· τὸ δὲ ὑμέτερον πάθος δέ- » δοικα, μὴ σκηνῆς τι μέρος καὶ σκυθρωπῆς ὑμῖν προοίμιον » τραγωδίας γένηται· Ἄλλὰ τί ταῦτα; Φθάνουσι δὴ που τάχα » τῆς ἐμῆς δημηγορίας τὸ πέρασ αἱ Νύμφαι· καὶ ἡ μὲν ἐκεῖ

Ἐπιμύθιον δ' ἂν προσάψαις αὐτῷ τότε· « Οὕτω καὶ πολλοὶ τῶν φιλο- » μούσων δοκούντων εἶναι, διὰ τῆς περὶ τὸν βίον ἀμουσικῆς ἀφρονέ- » σεροι καὶ τῶν ὄλως ἀπαιδευτῶν ἄντες ἐλέγχονται ».

» που πρὸς τὸν Θεὸν τῶν Νυμφῶν, ἢ δὲ μέλλει, ἢ δὲ ὄσον
 » οὐπὼ τῷ χορῷ τούτῳ προσήσεται. Δειναί γὰρ αἱ τῆς Ἀπόλλ-
 » λωνος λύρας ἴυγες, καὶ πάντα κεςὸν Ἀφροδίτης παριούσαι
 » ταῖς χάρισι ».

398. [ΦΛ. 56]. ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΟΔΟΙΠΟΡΩΝ (1).

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ὁ κυνικός, ὀδοιπορῶν, ὡς ἐγένετο κατὰ τινα ποταμὸν πλημμυροῦντα, εἰσῆκει ἀμηχανῶν. Εἷς δὲ τις τῶν διαβιδάξειν εἰθισμένων, Θεασάμενος αὐτὸν διαποροῦντα, προσελθὼν, καὶ ἀράμενος αὐτὸν σὺν φιλοφροσύνῃ (2), διεπέρασεν αὐτόν. Ὁ δὲ εἰσῆκει, τὴν αὐτοῦ πενίαν μεμφόμενος, δι' ἣν ἀμείψασθαι τὸν εὐεργέτην οὐκ ἰδύνατο (3). Ἐτι δὲ αὐτοῦ ταῦτα διανοουμένου, ἐκεῖνος, Θεασάμενος ἕτερον ὀδοιπόρον διελθεῖν μὴ δυνάμενον, προσδραμὼν καὶ αὐτὸν διεπέρατε. Καὶ ὁ Διογένης προσελθὼν αὐτῷ εἶπεν· Ἄλλ' ἐγωγε οὐκέτι σοι χάριν ἔχω ἐπὶ τῷ γεγονότι· ὀρῶ γὰρ, ὅτι οὐ κρίσει, ἀλλὰ νόσῳ (4) αὐτὸ ποιεῖς.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι [οἱ] μετὰ τῶν σπουδαίων καὶ τοὺς ἀνεπιτηθεῖους εὐεργετοῦντες, οὐκ εὐεργεσίας δόξαν, ἀλογισίαν δὲ μᾶλλον ὀφλισκάνουσι.

(1) Ἀπὸ τοῦ 398 μύθου τούτου μέχρι τοῦ 425 (σελ. 276) ἐλήφθησαν ἐκ τῆς Φλωρεντινῆς ἐκδόσεως μῦθοι 28, οἱ οὐχ εὐρισκόμενοι ἐν ταῖς πρῆ ταύτης ἐκδόσεσι.

(2) ΗΔ, ἀντὶ τοῦ, Ἀράμενος αὐτοῦ τὴν φιλοφροσύνην.

(3) ΗΔ, ἀντὶ τοῦ, Οὐ δύναται.

(4) Τὸ τοῦ Ἐπιχάρμου ἔοικεν αἰνίττεσθαι (παρὰ Πλουτάρχῳ Παπλιῶ. § 15) ὁ τὸν μῦθον συνθεῖς·

Οὐ φιλάνθρωπος τὴ γ' ἐσθ'· ἔχεις νόσον·

Χαίρεις διδούς.

399. [ΦΛ. 80]. ΗΡΩΣ.

ἩΡΩΪ τις ἐπὶ τῆς οἰκίας ἔχων, τούτῳ πολυτελῶς ἔΐσεν. Ἄει δὲ αὐτοῦ ἀναλισκομένου, καὶ πολλὰ εἰς Ψυσίαν δαπανῶντος, ὁ ἥρως, ἐπιστὰς αὐτῷ νύκτωρ, ἔφη· ὦ οὔτος, πέπαυσο τὴν οὐσίαν διαφθεύρων· ἐὰν γὰρ πάντα ἀναλώσης, καὶ πένης γένη, ἐμὲ αἰτιάση.

Οὕτω πολλοὶ διὰ τὴν αὐτῶν ἀβουλίαν δυσυχοῦντες, τὴν αἰτίαν τοῖς Θεοῖς ἐπιγράφονται.

400. [ΦΛ. 100]. ΛΗΣΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΚΑΜΙΝΟΣ.

ΛΗΣΤΗΣ ἐν ὁδῷ τινα ἀποκτείνας, ἐπειδὴ παρὰ τῶν ὑποτυχόντων ἐδιώκετο, καταλιπὼν αὐτὸν, ἔφυγε. Τῶν δὲ ἀντικρυς ὀδευόντων, καὶ πυνθανομένων αὐτοῦ, τίνι μεμολυσμένης ἔχει τὰς χεῖρας, ἔλεγεν ἀπὸ συκαμίνων καταβεβηκέναι. Καὶ ὡς ταῦτα ἔλεγεν, οἱ διώκοντες αὐτὸν ἐπελθόντες, καὶ συλλαβόμενοι, εἰς τινα συκάμινον αὐτὸν ἐσάρωσαν (1). Ἡ δὲ συκάμινος ἔφη· Ἄλλ' ἔγωγε οὐκ ἄχθομαι πρὸς τὸν θάνατον ὑπηρετοῦσα· καὶ γὰρ ὃν αὐτὸς ἀπειργάσω, εἰς ἐμὲ τοῦτον ἀφαιματοῦσι.

401. [ΦΛ. 139]. ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΟΝΗΛΑΤΗΣ.

ΟΝΟΣ ὑπὸ ὀνηλάτου ἀγόμενος, ὡς μικρὸν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ προῆλθεν, ἀφείς τὴν λείαν ἀτὰρ διὰ κρημνῶν ἐφέρετο. Μέλλοντος δὲ αὐτοῦ κατακρημνίζεσθαι, ὁ ὀνηλάτης, ἐπιλαβόμενος τῆς οὐρᾶς, ἐπειρᾶτο μετάργειν αὐτόν. Τοῦ δὲ, εὐτόνως ἀντιπίπτουτος, ἀφείς αὐτόν, ἔφη· ὦ ὄνε, νίκα· κακὴν γὰρ νίκην νικᾷς.

Ὁ λόγος (2) πρὸς ἄνδρα φιλόνεικον.

(1) ΗΔ, ἀντὶ τοῦ, Ἐσρωσαν, ὡσπερ καὶ τὸ ἀνωτέρω, Αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ, Αὐτῷ. — (2) ΗΔ, ἀντὶ τοῦ, Ὀλως.

402. [ΦΛ. 347]. ΑΓΑΘΑ ΚΑΙ ΚΑΚΑ.

ΑΓΑΘΑ πάντα ὑπὸ τῶν κακῶν ἐδιώχθη, ὡς ἀσθενῆ ὄντα. εἰς οὐρανὸν δὲ ἀνῆλθον. Καὶ τὰ κακὰ ἠρώτησαν τὸν Δία, πῶς εἶναι μετὰ ἀνθρώπων. Ὁ δὲ εἶπε, Μετ' ἀλλήλων πάντα (1), ἐν δὲ καθ' ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐπέρχεσθαι. Διὰ τοῦτο, τὰ μὲν κακὰ συνεχῆ τοῖς ἀνθρώποις, ὡς πλησίον ὄντα, ἐπέρχεται, τὰ δὲ ἀγαθὰ βράδιον ἐξ οὐρανοῦ κάττεισι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀγαθῶ μὲν οὐδεὶς ταχέως ἐπιτυγχάνει, ὑπὸ δὲ τῶν κακῶν ἕκαστος καθ' ἑκάστην πλήττεται.

403. [ΦΛ. 349]. ΕΡΜΟΥ ΑΜΑΞΑ ΚΑΙ ΑΡΑΒΕΣ.

ΕΡΜῆς ποτε, ψεύσματα καὶ πανουργίας θεῖς εἰς ἄμαξαν, εἰς πᾶσαν γῆν ἀπήει. Ὡς δὲ Ἀράβων κατήνησε τὴν χώραν, συντριβει τὴν ἄμαξαν κενὴν φορτίων. Οἱ δὲ εἰς ἄλλους τόπους οὐκ εἶασαν ὀδεῦσαι, οὐδὲ τὰ κοινὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτελεῖν δυνάμενοι (2).

404. [ΦΛ. 352]. ΙΚΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΟΦΙΣ.

ΙΚΤΙΝΟΣ ὄφιν ἄνω πετάσας φέρει.

Ὁ δ', ἐπισραφεῖς, καὶ δακῶν τοῦτον αὖθις,

(1) Γραπτέον, Καὶ τὰ ἀγαθὰ ἠρώτησαν τὸν Δία, πῶς εἶη μετὰ ἀνθρώπων. Ὁ δὲ εἶπε, Μὴ μετ' ἀλλήλων πάντα. ἔχει δὲ τι παραπλήσιον ὁ μῦθος τῷ ἀνωτέρω 360 σελ. 235.

(2) Ἐξ ἰαμβείων οὐ πάνυ μουσικῶν, ἐπὶ τέλει δὲ καὶ ἀδιανοήτων, διεισεύασέ τις τὸν μῦθον καταλογάδην. Γνώση δὲ, οὕτωςι τάξας:

Ἐρμῆς ποτε ψεύσματα καὶ πανουργίας
θεῖς εἰς ἄμαξαν, εἰς πᾶσαν γῆν ἀπήει.

Εὐθύς ἔκτεινεν. Ὁ δ' ὄφιν ἀνεβόα·
 Ἴνα τί ἄρα οὕτως αὐτὸς ἐμάνης,
 Ὡς τε τοὺς μηδὲν ὄλως ἠδικηκότας,
 Βλάπτειν ἐβούλου, καὶ θάνατον προσάγειν;
 Ὅμως πέπονθας ὃ ἐβούλου μοι πράξαι (1).

Ὅτι πλεονεξία τις προσέχων, καὶ τοὺς ἀσθενεῖς ἀδικῶν, ἰσχυροτέρους ἐμπεσῶν ποτε, καὶ μὴ ἐλπίζων, ἐκτίσει ἅ πρότερον πεποίηκε κακά.

405. [ΦΛ. 353]. ΚΑΜΗΛΟΣ.

ΚΑΜΗΛΟΣ ἀναγκαζομένη ὑπὸ τοῦ ἰδίου δεσπότη ὀρχεῖσθαι, εἶπεν· Ἄλλ' οὐ μόνον ὀρχουμένη εἰμι ἄσχημος, ἀλλὰ καὶ περιπατοῦσα.

Ὁ λόγος ἀρμόδιος πρὸς ἄνδρα, [ἐν] παντὶ ἔργῳ ἀπρέπειαν ἔχοντι (2).

406. [ΦΛ. 355]. ΓΑΛΗ ΣΥΛΛΗΦΘΕΙΣΑ.

ΓΑΛῆΝ δόλω τις συλλαβῶν τε καὶ δῆσας,
 Ἐπιγε βαλλῶν (3) ὑδάτων συνεχεία.
 Τῆς δὲ λεγούσης, ὡς Κακὴν χάριν τίνεις
 ὧν ὠφέλου, θηρῶσα μῦς τε καὶ σαύρας,
 Ἐπιμαρτυρῶ σοί, φησιν· ἀλλὰ καὶ πάσας
 Ἐπιγες ὄρνις, πάντα δ' οἶκον ἠρήμους,

(1) Ἐν σχήματι πεζοῦ λόγου γεγραμμένον τοῦτάν τε τὸν μῦθον καὶ τὸν 406, εἰς τοὺς δωδεκασυλλάβους ἀποκατέστησα σίχους.

(2) Ἰσ. γρ. Ἐχοντα.

(3) ΗΔ, ἀντὶ τοῦ, Βαλῶν.

Κρεῶν ἀνέωγας ἄγγος· ὥσε τεθνήξῃ,
 Βλάπτουσα μᾶλλον ἢπερ ὠφελούσᾳ [με (1)].

Ὁ λόγος πρὸς τοὺς ὀλίγα μὲν ὠφελούντας, πλείονα δὲ βλάπτοντας.

407. [ΦΛ. 357]. ΛΕΩΝ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ΚΑΙ ΕΛΕΦΑΣ.

ΛΕΩΝ κατεμέμφετο Προμηθεά πολλάκις, ὅτι μέγαν αὐτὸν ἐπλασε καὶ καλὸν, καὶ τὴν μὲν γένυν ὥπλισε τοῖς ὀδοῦσι, τοὺς δὲ πόδας ἐκράτυνε τοῖς ὄνουξιν, ἐποίησε δὲ καὶ (2) τῶν ἄλλων θηρίων δυνατώτερον· Ὁ δὲ τοιοῦτος, ἔφασκε, τὸν ἀλεκτρυόνα φοβοῦμαι. Καὶ ὁ Προμηθεὺς ἔφη· Τί με μάτην αἰτιᾶς (3); τὰ γὰρ ἐμὰ πάντα ἔχεις, ὅσα πλάττειν ἐδυνάμην· ἡ δέ σου ψυχὴ πρὸς τοῦτο μόνον μαλακίζεται. Ἐκλαιεν οὖν ἑαυτὸν ὁ λέων, καὶ τῆς δειλίας κατεμέμφετο, καὶ τέλος ἀποθανεῖν ἤθελεν. Οὕτω δὲ γνώμης ἔχων ἐλέφαντι περιτυγχάνει, καὶ προσαγορεύσας εἰσῆκει διαλεγόμενος. Καὶ ὄρων διαπαντὸς τὰ ὄπα κινουόντα, Τί πάσχεις, ἔφη, καὶ τί δήποτε οὐδὲ μικρὸν ἀτρεμεῖ σου τὸ οὖς; Καὶ ὁ ἐλέφας, κατὰ τύχην περιπτάντος αὐτῷ κώνωπος, Ὁρᾶς, ἔφη, τοῦτο τὸ βραχὺ βομβοῦν; ἦν εἰσδύνη μου [τῆ] τῆς ἀκοῆς ὀδῶ, τέθνηκα. Καὶ ὁ λέων, Τί οὖν ἔτι ἀποθνήσκεις, ἔφη, με δεῖ, τοσοῦτον ὄντα καὶ ἐλέφαντος εὐτυχέστερον, ὅσον κρείττων κώνωπος ὁ ἀλεκτρυών; ὄρᾶς ὅσον ἰσχύος ὁ κώνωψ ἔχει, ὡς καὶ ἐλέφαντα φοβεῖν.

408. [ΦΛ. 358]. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ.

ΛΕΟΝΤΙ προσπτὰς αἰετός [ποτ'] ἐζήτει
 Κοινωνὸς εἶναι. Χ'ὼ λέων, Τί κωλύει;

(1) ΗΔ, ἀντί τοῦ, Βλαπτούση μᾶλλον ἢπερ ὠφελούσα. —

(2) ΗΔ, ἀντί τοῦ, Ἐποίησε δέ τε.—(3) ΗΔ, ἀντί τοῦ, Αἰτιᾶς.

Πρὸς αὐτὸν εἶπεν. Ἄλλ' ἐνέχυρον δώσεις,
 Ταχύπτερόν σε μὴ μεθεῖναι τὴν πίσιν·
 Πῶς γὰρ φίλω σοι μὴ μένοντι πισεύσω (1);

Ὁ μῦθος ἐκδιδάσκει, μὴ τάχιζα πᾶσι πισεύειν, καὶ μάλιστα τοῖς μήπω φίλοις.

409. [ΦΛ. 359]. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ (2).

Λύκος πλανώμενος ἐν ἐρήμοις τόποις, κλίνοντας ἤδη πρὸς δύσιν ἡλίου, δολιχὴν αὐτοῦ τὴν σκιάν ἰδὼν, ἔφη· Λέοντ' ἐγὼ δέδοικα, τηλικούτος ὢν, πλήθρου δ' ἔχων τὸ μήκος; οὐ Σηρῶν ἀπλῶς πάντων δυνάσεως ἀθρόων γενήσομαι; Λύκον δὲ γαυρωθέντα καρτεροῦς λέων κατήσθειεν. Ὁ δὲ ἐβόησε μετανοῶν· Οἴησις ἡμῖν πημάτων παραιτία.

410. [ΦΛ. 360]. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ (3).

Λύκος τις ἀδρὸς ἐν λύκοις ἐγεννήθη·
 Λέοντα δ' αὐτὸν ἐκάλει. Ὁ δ' ἀγνώμων
 Τὴν δόξαν οὐκ ἤνεγκε. Τῶν δὲ συμφύλων
 Ἀποσατήσας, τοῖς λέουσιν ὠμίλει.

(1) Ἐμέρισα εἰς δωδεκασυλλάβους σίχους, τοὺς πρότερον ἐν πεζοῦ λόγου σχήματι γεγραμμένους.

(2) Ἰαμβείοις καὶ οὗτος ὁ μῦθος ἐγγέγραπτο πάλαι, ἢ δηλον ἐκ τῶν ἔτι σωζομένων ἐν αὐτῶ τούτων·

Κλίνοντας ἤδη πρὸς δύσιν [τοῦ] ἡλίου,
 Δολιχὴν αὐτοῦ κ. τ. λ.
 Οἴησις ἡμῖν πημάτων παραιτία.

(3) Καταλογάδην καὶ τοῦτον γεγραμμένον διέκρινα εἰς τοὺς χαλιάμβους.

Κερδῶ δ' ἐπισκώπτουσα, Μὴ φρενωθείην,
 Ἐφη, τοσοῦτον, ὡς σὺ νῦν ἐτυφώθης·
 Σὺ γὰρ ἀληθῶς ἐν λύκοις λέων φαίνη,
 Εἰς δ' αὖ λεόντων σύγκρισιν λύκος φαίνη.

Πρὸς τοὺς ὑπὸ τῶν κολάκων οὐκ ὀρθῇ κρίσει ἐπαινούμενους, καὶ μέγα φρονοῦντας, ἐλεγχομένους δὲ, ἑαυτοὺς ἐπιγινώσκειν.

411. [ΦΛ. 361]. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Λύκος ἐν κλοιῷ δεδεμένον ὄρων μέγιστον κύνα ἤρετο· θήσας τίς ἐξέθρεψε τοῦτον; Ὁ δὲ ἔφη, Κύνηγός· ἀλλὰ τοῦτο μὴ πάθει λύκος ἐμοὶ φίλος· λιμὸς γὰρ ἢ κλοιοῦ βαρύτης (1).

Ὁ λόγος δηλοῖ τὸ ἐν ταῖς συμφοραῖς μὴ δεῖν (2) γασρίζεσθαι.

412. [ΦΛ. 368]. ΟΝΟΣ ΠΑΙΖΩΝ.

Ὄνος τις ἀναβὰς εἰς τὸ δῶμα, καὶ παίζων,
 Τὸν κέραμον ἔθλα. Καί τις αὐτὸν ἀνθρώπων,
 Ἐπιδραμῶν κατῆγε, τῷ ξύλῳ παίων.
 Ὁ δ' ὄνος πρὸς αὐτὸν, ἃς τὰν νῶτον ἤλεγχε,
 Καὶ μὴν ὁ πίθηκος χθές, εἶπε, καὶ πρόην,
 Ἐτερπεν ὑμᾶς αὐτὸ τοῦτο ποιήσας.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρας τοὺς ἐναντίως ἔχοντας τὰς δόξας, καὶ κινδύνους ἑαυτοῖς ἐπιφέροντας.

(1) Σῶζει τινὰ καὶ οὗτος ὁ μῦθος κακῶν χωλιάμβων ἵχνη.

(2) ΗΔ, ἀντὶ τοῦ, Ἐν ταῖς συμφοραῖς οὐδὲ γασρίζεσθαι.

413. [ΦΛ. 369]. ΟΡΝΙΘΟΘΗΡΑΣ, ΠΕΡΔΙΞ,
ΚΑΙ ΑΛΕΚΤΟΡΙΣΚΟΣ.

ΟΡΝΙΘΟΘΗΡΑ φίλος ἐπῆλθεν αἴφνης,
Μέλλοντι θύμβραν, καὶ σέλινα δειπνήσειν.
Ὁ δὲ κλωδὸς εἶχεν οὐδὲν· οὐ γὰρ ἠγρεύκει.
Ἔρμησε δὲ πέρδικα ποικίλον θύσων,
Ὅν ἡμερώσας εἶχεν εἰς τὸ θηρεύειν.
Ὁ δ' αὐτὸν οὕτως ἰκέτευε μὴ κτεῖναι,
[Λέγων], Τὸ λοιπὸν δικτύῳ τί ποιήσεις,
Ὅταν κυνηγῆς; τίς δέ σοι συναθροίσει
Εὐωπῶν ἀγέλην ὀρνέων φιλαλλήλων;
Τίνος μελωδοῦ πρὸς [τὸν] ἦχον ὑπνώσεις;
Ἄφηκε τὸν πέρδικα, καὶ γεννητὴν (1)
Ἄλεκτορίσκον συλλαβεῖν ἠβουλήθη.
Ὁ δ' ἐκ τοῦ τέγουσ κλαγγὸν (2) εἶπε φωνήσας·
Πόθεν μαθήσεις πόσσον εἰς ἔω λείπει,
Τὸν ὠρομαθὴν ἀπολέσας (3); πῶς γνώσῃ
Πότ' ἐννουχεύει χρυσότοξος Ὠρίων;
ἔργων δὲ τίς σε πρωϊνῶν ἀναμνήσει,
Ὅτε δροσώδης ταρσός ἐστιν ὀρνίθων;
Κάκεινος εἶπεν· Οἶδας (4) χρησίμους ὥρας·
Ὅμως δὲ δεῖ σχεῖν — τι δειπνήσει (5).

(1) Μῶν γραπτέον, Γενειήτην?

(2) Ἐγράφετο Κλαγγήν.

(3) Ἰσ. γρ. Τὸν ὠρομαθῆ γ' ἀπολέσας.

(4) Ἰσ. γρ. Οἶδα.

(5) Γραπτέον Δειπνήσω. Τὸν δὲ μῦθον ἐκ καλῶν τοῦ Βαβρίου χω-
λιαμβικῶν εἰς πεζὸν διασκευασθέντα μῦθον, ἀπακατέστησα, ὡς οἶόν τε

414. [ΦΛ. 370]. ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ (1).

ΟΝΟΣ καὶ κύων ἐν ταύτῳ ὠδοιπόρου. Εὐρόντες δὲ ἐπὶ γῆς ἐσφραγισμένον γραμμάτιον, ὁ ὄνος λαβὼν, καὶ ἀναρρήξας τὴν σφραγίδα, καὶ ἀναπτύξας, διεξήκει εἰς ἐπήκοον τοῦ κυνός. Περὶ βοσκημάτων δὲ ἐτύγχανε τὰ γράμματα, χόρτου τέ, φημι, καὶ κριθῆς καὶ ἀχύρου. Ἀηδῶς οὖν ὁ κύων, τοῦ ὄνου ταῦτα διεξιόντος, διέκειτο· ἔνθεν τι καὶ ἔφησε τῷ ὄνω· Ἰπόδαθι, φίλτατε, μικρὸν, μὴ τι καὶ περὶ κρεῶν καὶ ὀστέων εὕρης διαλαμβάνων. Ὁ δὲ ὄνος ἅπαν τὸ γραμμάτιον διεξελθὼν, καὶ μηδὲν εὕρηκώς ὦν ὁ κύων ἐξήκει, ἀντέφησεν αὐτῷ· Βάλε κατὰ γῆς, ὡς ἀδόκιμον πάντη, φίλε, τυγχάνων.

415. [ΦΛ. 371]. ΓΗΠΟΝΟΣ, ΟΝΟΣ, ΚΑΙ ΒΟΥΣ (2).

ΟΝΟΝ τις ἔχων, καὶ τῷ βοῖ συζεύξας, ἡροτρία, πτωχῶς μὲν, ἀλλ' ἀναγκαίως. Ἐπεὶ δὲ τὸ ἔργον ἐπληρώθη, λύειν μέλλων αὐτοὺς, ἢ ὄνος διηρώτα τὸν βοῦν, Τίς ἄξει τῷ γηπόνῳ τὰ σκέυη; Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν εἶπε· Πάντως ὅσπερ εἴωθεν.

416. [ΦΛ. 372]. ΠΑΡΑΚΑΤΑΘ. ΕΙΛΗΦ. ΚΑΙ ΟΡΚΟΣ.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΑΣ τις λαβὼν φίλου ἀποσπερεῖν διανοεῖτο. Καὶ δὴ προσκαλουμένου αὐτὸν ἐκείνου ἐπὶ ὄρκον, εὐλαβούμενος

ἦν, εἰς τὸ ἀρχαῖον. Τούτῳ δὲ μάλιστα προσήκει, ἃ προσεγράφησαν ἀνωτέρω (σελ. 7) τῷ ἕκτῳ.

(1) Σώζεται καὶ τῷδε τῷ μύθῳ χωλιάμβων ἀποσπαράγματα.

(2) Καὶ τυφλῷ δῆλον ὅτι εἰς χωλιάμβους καὶ οὗτος ἦν τὸ πάλαι ἐντεταμένος ὁ μῦθος,

Ὄνον τις ἔχων, καὶ τῷ βοῖ συζεύξας,
ἡροτρία πτωχῶς μὲν, ἀλλ' ἀναγκαίως κ. τ. λ.

εἰς ἀγρὸν ἐπορεύετο. Γενόμενος δὲ κατὰ τὰς πύλας, ὡς ἐθεάσατό τινα χυλὸν ἐξιώντα, ἐπυθάνετο αὐτοῦ τίς τε εἴη, καὶ ποῦ πορεύοιτο; Τοῦ δὲ εἰπόντος αὐτὸν ὄρκον εἶναι, καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσεβεῖς βαδίζειν, ἐκ δευτέρου ἠρώτα, διὰ πόσου χρόνου φοιτᾶν ταῖς πόλεσιν εἴωθεν. Ὁ δὲ ἔφη· Διὰ τεσσαράκοντα ἔτων, ἐνίστε δὲ καὶ διὰ τριάκοντα. Καὶ ὅς, οὐδὲν μελλήσας, τῇ ὑσεραίᾳ ὤμοσε μὴ εἰληφέναι τὴν παρακαταθήκην. Περιπεσὺν δὲ τῷ ὄρκῳ, καὶ ἀπαγόμενος ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ κρημνὸν, ἤτιᾶτο αὐτὸν ὡς, προειπὼν αὐτῷ *ὡς* διὰ τριάκοντα ἔτων ἐπιπορεύεσθαι, οὐδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἄδειαν δέδωκεν. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν ἔφη· Ἄλλ' εὖ ἴσθι, ὡς ὅταν μέλλῃ τις ἀνιᾶσαι (1), καὶ αὐθημερὸν ἐπιφοιτᾶν εἴωθα.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀδιόριστός ἐστιν ἡ κατὰ τῶν ἀσεβῶν ἐκ θεοῦ τιμωρία.

417. [ΦΛ. 373]. ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ (2).

ΠΟΙΜΗΝ μικρὸν λύκον εὐρῶν ἐθρέψατο, εἶτα σκύμνον γενόμενον ἐδίδαξεν ἀρπάζειν ἐκ τῶν σύνεγγυς ποιμνίων. Ὁ λύκος δὲ διδαχθεὶς ἔφη· Ὅρα, μήπως σὺ ἐθίσας με ἀρπάζειν, πολλὰ τῶν σεαυτοῦ προβάτων ζητήσης.

Οἱ τῇ φύσει δεινοὶ, ἀρπάζειν καὶ πλεονεκτεῖν μαθόντες, τοὺς διδάξαντας πολλάκις πλείονα ἔβλαψαν.

418. [ΦΛ. 374]. ΓΕΩΡΓΟΣ, ΠΑΙΣ, ΚΑΙ ΚΟΛΟΙΟΙ (3).

ΠΛΕΙΪΔΟΣ δυσμαὶ ἦσαν σπόρου ἐν ὥρῃ.
Καὶ τις γεωργὸς ἐν κλήρῳ πυροῦς σπείρας,
Ἐφύλαττεν ἐςὼς· καὶ γὰρ ἄκριτον πλήθει

(1) Ἰσ. γρ. Ἀνιᾶσαί με.

(2) Παραπλήσιος ὁ μῦθος τῷ ἀνωτέρῳ 71 μύθῳ (σελ. 42).

(3) Καὶ τοῦτον καταλογάδην γεγραμμένον, εἰς τὸ χωλιαμερικὸν ἀποκκτέσησα μέτρον.

Μέλαν κολοιῶν ἔθνος ἦλθε δυσφώνων,
 Καί ψᾶρες ὀρύκται σπερμάτων ἀρουραίων.
 Τῷ δ' ἠκολούθει σφενδόνην ἔχων κοίλην
 Παιδίσκος. Οἱ δὲ ψᾶρες ἐκ συνηθείας
 ἤκουον εἰ τὴν σφενδόνην ποτ' ἰθύνει,
 Καί πρὶν βαλεῖν ἔφευγον. Εὖρε δὲ τέχνην
 Ὁ γεωργὸς ἄλλην. Τὸν τε παῖδα (1) φωνήσας
 Ἐδίδασκει· ὦ παῖ, χρὴ γὰρ ὀρνέων ἡμᾶς
 Σοφῶν δηλώσαι φίλους· ἡνίκ' ἂν τοίνυν
 ἔλθωσιν, ἐγὼ μὲν ἄρτον αἰτήσω,
 Σὺ δ' οὐ τὸν ἄρτον, σφενδόνην δέ μοι δώσεις.
 Οἱ ψᾶρες ἦλθον, καὶ νέμοντο τὴν χώραν.
 Ὁ δ' ἄρτον αἰτεῖ, καθάπερ εἶχε συνθήκην·
 Οἱ δ' οὐκ ἔφυγον. Τῷ δ' ὁ παῖς λίθων πλήρη
 Τὴν σφενδόνην ἔδωκεν (2). Ὁ δὲ γέρον ῥίψας,
 Τοῦ μὲν τὸ βρέγμα, τοῦ δ' ἔτυψε τὴν κνήμην,
 Ἐτέρου τὸν ὦμον. Οἱ δ' ἔφυγον ἐκ χώρας.
 Γέρανοι συνήντων, καὶ τὸ συμβᾶν ἠρώτων.
 Καί τις κολοῖος εἶπε· Φεύγετ' ἀνθρώπων
 Γένος πονηρὸν, ἄλλα μὲν πρὸς ἀλλήλους
 Λαλεῖν μαθόντων, ἄλλα δ' ἔργα ποιούντων.

419. [ΦΛ. 377]. ΤΟΙΧΟΣ ΚΑΙ ΠΑΛΟΣ.

Τοῖχος σπαραττόμενος ὑπὸ παλου (3) βιαίως, ἐφώνει· Τί με σπαραττεῖς μηδὲν ἠδικηκότα; Καί ὅς, Οὐκ ἐγώ, φησιν, αἴτιος τούτου, ἀλλ' [ὁ] ὄπισθεν σφοδρῶς με τύπτων (4).

(1) ΗΔ, ἀντὶ τοῦ, Τότε παῖδα.—(2) ΗΔ, ἀντὶ τοῦ, Δέδωκεν.
 —(3) Ἐκ τοῦ Λατινικοῦ Palus, τοῦ δηλοῦντος τὸν Πάτταλον.
 —(4) Σώζει καὶ οὗτος ὁ μῦθος Ἰαμβείων ἔχνη.

420. [ΦΛ. 378]. ΒΟΥΣ ΚΑΙ ΦΡΥΝΟΣ (1).

ΦΡΥΝΟΥ γέννημα συνεπάτησε βοῦς πίνων.
 Ἐλθοῦσα δ' αὐτόσ' (οὐ παρῆν γάρ) ἡ μήτηρ,
 Παρά τῶν ἀδελφῶν ποῦ ποτ' ἦν ἐπεζήτει.
 Τέβνηκε, μήτηρ, εἶπον, ἄρτι πρὸ τῆς ὥρας.
 Ἦλθε γὰρ πάχισον τετράπουν, ὑφ' οὗ κεῖται
 Χηλῆ μαλαχθεῖς. Ἡ δὲ φρῦνος ἠρώτα,
 Φυσῶσ' ἑαυτήν, εἰ τοιοῦτον ἦν ὄγκω
 Τὸ ζῶον. Οἱ δὲ, Παύου, μὴ ποιοῦ (1), μήτηρ·
 Θαῆσον σεαυτήν, εἶπον, ἐκ μέσου ῥήξεις,
 Ἡ τὴν ἐκεῖνου ποιότητα (2) μιμήσῃ.

Ὅτι ἐπικίνδυνον τοῖς ἐλάττοσι παρατείνεσθαι τοῖς μείζοσιν.

421. [ΦΛ. 379]. ΧΑΡΑΔΡΙΟΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΥ ΠΑΙΔΕΣ. (3).

ΧΑΡΑΔΡΙΟΣ (4) ἦν τις ἐν χλόῃ νεοττεύων,
 Τῷ κορυθαλῶ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντάδων·
 Καὶ παῖδας [εἶχε] λήτου κόμαις θρέψας,
 Λοφῶντας νηθὴ καὶ πτεροῖσιν ἀκμαίους.
 Ὁ δὲ τῆς ἀρούρης δεσπότης, ἐποπτεύων
 Ἀνθηρόν ὃν τὸ θέρος, εἶπε· Νῦν ὦρη
 Πάντας καλεῖν με τοὺς φίλους, ἵν' ἀμῆσω.

(1) Γραπτεῖον Πιοῦ, παρά τὸ μήπω καταχωρισθῆν ἐν τοῖς Λεξι-
 κείοις Πιόομαι, συνώνυμον τοῦ Παχύνομαι.

(2) Καὶ ὧδε Γραπτεῖον Πιότητα, τουτέστι πάχος.

(3) Τοὺς τέους, πεζοῦ λόγου δίκην, κακῶς συνημμένους ἰάμβους
 εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκατέστησεν.

(4) Ὁ δὲ Αὔλος Γέλλιος πιθανωτέρως Κορυθαλόν, οὐ Χαραδρίον,
 τὸν πρωταγωνιστὴν ὑποτέθεικε τοῦ μύθου.

Καί τις χαραδριοῦ τῶν λοφοφόρων παίδων
 ἤκουσεν αὐτοῦ, τῷ τε πατρὶ μνηύει,
 Σκοπεῖν κελεύων ποῦ σφέας μεταστήσει.
 Ὁ δ' εἶπεν· Οὐπω καιρός ἐστὶ τοῦ φεύγειν·
 Ὅς τοῖς φίλοις πέποιθεν οὐκ ἄγαν σπεύδει.
 Ὡς δ' αὖθις ἔλθων, ἡλίου θ' ὑπ' ἀκτίνων
 ἤδη ρέοντα τὸν σάχυν θεωρήσας,
 Μισθὸν μὲν ἀμήτορσιν αὔριον πέμψειν,
 Μισθὸν δὲ πᾶσι δραγματοφόροις δώσειν ἔλεγε (1),
 Εἶπε χαραδριὸς πᾶσι νηπίοις οὕτως·
 Νῦν ἐστὶν ὥρη, παῖδες, ἀλλαχοῦ φεύγειν,
 Ὅτ' αὐτὸς αὐτῷ, κού φίλοισι (2), πιςεύει.

Ὁ μῦθος διδάσκει ἡμᾶς ἐπιμελεῖσθαι τῶν οικειῶν, ὅση δύναμις,
 καὶ μὴ καταφρονεῖν, θαρρόυντας ταῖς τῶν φίλων συνδρομαῖς.

Α Λ Λ Ω Σ.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ (3).

Κορυδαλός, ἐν ληΐῳ τὴν νεοττιὰν ἐπήξατο. Ἐπεὶ δὲ καιρὸς
 ἀμητοῦ ἦν, καὶ ὁ γεωργὸς ἐκέλευε τὸν ἴδιον παῖδα, πρὸς τοὺς

(1) Οὐκ ἔρρωται ὁ στίχος οὗτος.

(2) Ἐγράφετο, Φίλοις.

(3) Τοῦτον ἡμεῖς συντεθεῖκαμεν τὸν μῦθον, πρὸ τοῦ τῆς Φλωρεν-
 τίνης εὐπορῆσαι ἐκδόσεως, μιμησάμενοι τὸν Λατινιστὴν γεγραμμένον
 ὑπὸ τοῦ Αὔλου Γελλίου (Νυκτ. Ἀττικ. Β, κθ'). Ἐσιχούργησε δὲ
 πάλαι τοῦτον καὶ ὁ Βαβρίας, ἧ δῆλον ἐκ τῶν ἐν τῷ προτέρῳ μῦθῳ
 σωζομένων ἀποσπασματίων, ἃ καὶ παρὰ τῷ Σουΐδᾳ εὔρηται (λέξ. Λόφος),

Καὶ παῖδας εἶχε ληΐου κόμη θρέψας,
 Δοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῖσιν ἀχμαίους.

καὶ (λέξ. Ἀμᾶν),

Νῦν ἐστὶν ὄντως, παῖδες ἐκ τόπων φεύγειν,
 Ὅτ' αὐτὸς ἀμᾶ, κού φίλοισι πιςεύει.

φίλους ἰόντα, παρακαλεῖν ἐπὶ τὸ συλλαβέσθαι σφίσι τοῦ θερ-
ρισμοῦ, οἱ νεοττοὶ πυθόμενοι, ἐδέοντο τοῦ γεννήσαντος εἰς
ἕτερον αὐτοὺς μεταγαγεῖν τόπον. Ὁ δὲ, Μὴ φοβεῖσθε, φησί,
τέκνα· οὐ γὰρ ἤξουσιν οἱ κεκλημένοι τῶν φίλων. Τούτου δὲ, ὡς
προειρήκει, γενομένου, ὁ γεωργὸς ἐπὶ τοὺς συγγενεῖς ἔπεμψε
τὸν παῖδα, τῶν αὐτῶν δεησόμενον. Δεισάντων οὖν αὐτῶν τῶν
νεοττῶν, καὶ καταλιπεῖν ἐπείγομένων τὸ λήϊον, θυμὸν ἔχειν
ἀγαθὸν, ὡς μηδὲ τῶν συγγενῶν ἔλευσομένων, ὁ γεννήσας αὐτοῖς
παρεκελεύετο. Καὶ τούτου πάλιν οὕτω συμβάντος, ὁ γεωργὸς,
Ἄλλ' ἡμεῖς, ὦ παῖ, φησὶν, αὐτοὶ δι' αὐτῶν τὸν σῖτον ἀμήσομεν
αὖριον, οἰκειοῖς καὶ συγγενέσι μακρὰ χαίρειν φράσαντες. Ὡς
δὲ καὶ τοῦτο, τῶν νεοττῶν μηχανασάντων, ὁ κορυθαλὸς ἐπύθετο,
Νῦν ὄντως, ὦ τέκνα, φησί, φευκτέον ἡμῖν ἐντεῦθεν, ἡνίκα,
μηκέτι φίλοις μηδὲ συγγενέσι πιτεύων, αὐτὸς μετὰ τοῦ παιδὸς
τέμνειν διανοεῖται τὸ λήϊον.

422. [ΦΛ. 380]. ΧΕΙΜΩΝ ΚΑΙ ΕΑΡ.

ΧΕΙΜΩΝ ἔσκωψεν εἰς τὸ ἔαρ, καὶ αὐτὸ ὠνειδίσειν, ὅτι εὐ-
θύς φανέντος ἡσυχίαν ἄγει ἔτι οὐδεὶς· ἀλλ' ὁ μὲν τις ἐπὶ λει-
μῶνας, καὶ ἄλση γίνεται, ὅτῳ ἄρα φίλον δρέπεσθαι ἀνθέων,
καὶ κρίνων, ἢ καὶ ῥόδον τι, περιαγαγεῖν τε τοῖς ἑαυτοῦ ὄμμασιν,
καὶ παραθέσθαι *ἦ* παρά την κόμην· ὁ δὲ, ἐπιθάς νεῶς, καὶ δια-
θαίνων πέλταγος, εἰ τύχοι (1), παρ' ἄλλους ἤδη ἀνθρώπους
ἔρχεται· καὶ ὅτι ἅπαντες ἀνέμων, ἢ πολλοῦ ἐξ ὄμβρων ὕδατος
ἔχουσι φροντίδα οὐκέτι. Ἐγὼ [δὲ], ἔφη, ἄρχοντι καὶ αὐτο-
δεσπότῃ ἔοικα, καὶ οὐδὲ εἰς οὐρανὸν, ἀλλὰ κάτω που, καὶ εἰς
τὴν γῆν ἐπιτάττω βλέπειν, καὶ δεδιέναι καὶ τρέμειν, καὶ ἀγα-
πητῶς διημεροῦσιν ἔσιν ὅτε οἴκοι ἠνάγκατα. Τοιγαροῦν, ἔφη

(1) Ἐγράφετο, Ἐν τύχῃ.

τὸ ἔαρ, σοῦ μὲν καὶ ἀπαλλαγεῖεν [ἄν] ἄνθρωποι ἀσμένως· ἐμοῦ δὲ αὐτοῖς καλὸν καὶ αὐτὸ εἶναι δοκεῖ τοῦνομα, καὶ νῆ μὰ Δία γε ὀνομάτων κάλλισον· ὥσε καὶ ἀπόντος μέμνηται, καὶ φανέντος ἐπαγάλλονται.

423. [ΦΛ. 381]. ΧΕΛΙΔΩΝ ΚΑΙ ΚΟΡΩΝΗ (1).

ΧΕΛΙΔΩΝ ἔφη πρὸς τὴν κορώνην· Ἐγὼ παρθένος, καὶ Ἀθηναία, καὶ βασίλισσα, καὶ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν θυγάτηρ· προσέθηκε δὲ καὶ τοῦ Τηρέως τὴν βίαν, καὶ τὴν ἀποκοπὴν τῆς γλώττης. Καὶ ἡ κορώνη ἔφη· Τί ἄν ἐποίησας, εἰ τὴν γλώτταν εἶχες, ὅπου τμηθείσης τοσαῦτα λαλεῖς;

Ὅτι οἱ διὰ τοῦ λόγου ἀλαζόνες ψευδολογοῦντες ἑαυτοῖς ἔλεγχος καθίστανται.

424. [ΦΛ. 382]. ΨΥΛΛΑ ΚΑΙ ΒΟΥΣ (2).

ΨΥΛΛΑ δὴ ποτε τὸν βοῦν οὕτως ἠρώτα· Τί δὴ παθῶν ἀνθρώποις ὀσημέραι δουλεύεις, καὶ ταῦτα ὑπερμεγέθης καὶ ἀνδρείος τυγχάνων, ἐμοῦ σάρκας αὐτῶν οἰκτίσως διασπώσης, καὶ τὸ αἷμα χανθὸν πινούσης; Καὶ ὁς, Οὐκ ἄχαρις ἔσομαί, φησι, μερόπων γένει· σέργομαι γὰρ παρ' αὐτῶν καὶ φιλοῦμαι ἐκτόπως, τρίβομαί τε συχνῶς μέτωπόν τε καὶ ὦμους. Ἡ δὲ, Ἄλλ' ἐμοὶ γοῦν τέως τῇ δειλαίᾳ ἢ σοὶ φίλη τρίψις οἰκτιστος μόρος, ὅτε καὶ τύχοι, συμβαίνει.

Ὅτι οἱ διὰ τοῦ λόγου ἀλαζόνες, καὶ ὑπὸ τοῦ εὐτελοῦς ἠττῶνται.

(1) Ἐκ τούτου τοῦ μύθου Γρηγόριος ὁ Θεολόγος εἰκε πλάσαι τὸν ἐπιγραφόμενον « Χελιδόνες καὶ Κύκνοι », ὃν ἀνωτέρω (σελ. 220) κατεχωρίσαμεν.

(2) Ἐξ ἱάμβων εἰς πεζὸν λόγον ἀμούσως συνεφορήθη καὶ οὗτος ὁ μῦθος· ὃν εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαταστήσαι, μὴ οὐ πλεῖστα μετακινήσαντα τῆς γραφῆς, οὐχ οἷόν τε. Ἔστι δὲ καὶ τὸ ἐπιμύθειον ὅλως ἀπροσδιόνυσον.

425. [ΦΛ. 423]. ΚΛΕΠΤΗΣ ΚΑΙ ΠΑΝΔΟΧΕΥΣ (1).

ΚΛΕΠΤΗΣ κατέλυσεν ἔν τιμι πανδοχείῳ· διέμεινε δὲ ἐκεῖ ἡμέρας τινὰς προσδοκῶν κλέψαι τι. Ὡς δὲ οὐκ ἐδύνατο τοῦτο ποιῆσαι, μιᾶ τῶν ἡμερῶν ἰδὼν τὸν πανδοχέα ἐνδυθέντα χιτῶνα ὠραῖον καὶ καινὸν (ἦν γὰρ ἑορτὴ), καὶ καθεζόμενον πρὸ τῆς πύλης τοῦ πανδοχείου, καὶ οὐδένα ἄλλον τυχόντα ἐκεῖ, ἀπελθὼν καὶ ὁ κλέπτης ἐκάθισε πλησίον τοῦ πανδοχέως, καὶ ἤρξατο διηγεῖσθαι μετ' αὐτοῦ. Καὶ διηγούμενοι ὥρα ἱκανῆ, ἔχασμήσατο ὁ κλέπτης, καὶ ὁμοῦ μετὰ τὸ χασμαῖσθαι (2) ὠρυᾶτο ὡσπερ λύκος. Ὁ δὲ πανδοχεύς φησι πρὸς αὐτόν· Τί οὕτως ποιεῖς; Καὶ ὁ κλέπτης ἀπεκρίθη· Νῦν ἀναγγέλλω σοι (3)· ἀλλὰ δέομαί σου ἵνα φυλάξης τὰ ἱμάτιά μου· ἐνταῦθα γὰρ καταλείψω. Ἐγὼ, κύριέ μου, οὐκ οἶδα πόθεν μοι ἐπέρχεται τὸ χασμαῖσθαι οὕτως, ἢ διὰ τὰς ἁμαρτίας μου, ἢ διὰ ποίαν αἰτίαν οὐ γινώσκω· ὅταν οὖν χασμηθῶ τρεῖς βολὰς, γίνομαι λύκος ἐσθίων ἀνθρώπους. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔχασμήσατο ἐκ δευτέρου, καὶ πάλιν ὠρυᾶτο καθάπερ καὶ τὸ πρῶτον. Ἀκούσας οὖν ταῦτα ὁ πανδοχεύς, καὶ πισεύσας τῷ κλέπτῃ (4) ἐφοβήθη καὶ ἀνασᾶς ἠβούλετο φυγεῖν. Ὁ δὲ κλέπτης, δραξάμενος αὐτὸν τοῦ χιτῶνος, παρεκάλει αὐτὸν λέγων· Ἀνάμεινον, κύριέ μου, καὶ λαβὲ τὰ ἱμάτιά μου, ἵνα μὴ ἀπολέσω αὐτά. Καὶ παρακαλῶν αὐτόν, ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἤρξατο χασμαῖσθαι ἐκ τρίτου. Ὁ δὲ πανδοχεύς, φοβηθεὶς μήπως φάγη αὐτόν, κατέλιπε τὸν ἑαυτοῦ χιτῶνα, καὶ εἰσελθὼν δρο-

(1) Οὗτός ἐστιν ὁ τελευταῖος ὢν ἔφην (σελ. 252) μύθων 28 τῶν ἐκ τῆς Φλωρεντινῆς ληφθέντων ἐκδόσεως.

(2) Ἰσ. γρ. Μετὰ τοῦ χασμαῖσθαι.

(3) Γραπτέον, Ἀναγγελῶ σοι.

(4) Ἐγράφετο, Τοῦ κλέπτου.

μαῖος (1) εἰς τὸ πανδοχεῖον, κατησφαλίσατο εἰς τὸ ἐνδότερον.
Καὶ ὁ κλέπτης λαβὼν τὸν χιτῶνα ἀπῆλθεν.

Οὕτω πανθάνουσιν οἱ τὰ μὴ ἀληθῆ πιστεύοντες.

426. ΑΙΣΩΠΟΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ (2).

Αἴσωπον ἀπὸ δείπνου βαδίζονθ' ἑσπέρας
Θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλάκτει κύων.
Κᾶπειτ' ἐκεῖνος εἶπεν· ὦ κύον, κύον,
Εἰ, νῆ Δί', ἀντί τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
Πυροῦς πρίαμο, σωφρονεῖν ἄν μοι δοκοῖς.

(1) Ἐγράφετο, Δρομέως.

(2) Ἐκ τοῦ Ἀριστοφάνους (Σφηκ. 1401).

ΟΙ ΠΑΡΑΛΕΙΦΘΕΝΤΕΣ

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ ΜΥΘΟΙ (1).

1. [ΦΛ. Ι]. ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΑΕΤΟΣ καὶ Ἀλώπηξ, φιλίαν πρὸς ἀλλήλους ποιησάμενοι, πλησίον ἑαυτῶν οἰκεῖν διέγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας *καὶ* τὸ ἐν ταύτῳ εἶναι ἠγούμενοι. Καὶ δὴ ὁ μὲν, ἀναβάς ἐπὶ τι περίμηκες δένδρον, ἐνεοττοποίησεν· ἡ δὲ, εἰσελθοῦσα εἰς τὸν ὑποκείμενον θάμνον, ἔτεκεν. Μετ' οὐ πολλὰς δὲ ἡμέρας, ἐξελθούσης αὐτῆς ποτε ἐπὶ νομῆν, ἀπορῶν ὁ αἰτὸς τροφῆς, καταπτάς εἰς τὸν θάμνον, καὶ τὰ γεννήματα ἀρπάσας, μετὰ τῶν ἑαυτοῦ νεοττῶν κατεθουρήσατο. Ἡ δὲ ἀλώπηξ ἐπανιοῦσα, ὡς ἔγνω τὸ πραχθῆν, οὐ μᾶλλον ἐπὶ τῷ τῶν νεοττῶν θανάτῳ ἐλυπήθη, ὅσον ἐπὶ τῇ ἀμύνη· χερσαία γὰρ οὔσα, πετεινὸν διώκειν ἠδυνάτει. Διόπερ πόρρωθεν σᾶσα, ὃ τοῖς ἀσθενέσι καὶ ἀδυνάτοις ὑπάρχει ἔργον, τὸν ἐχθρὸν (2) κατηράτα. Συνέβη οὖν αὐτοῖς, ἀντὶ τῆς πολλῆς ἀγάπης, μεγίστην ἐχθραν ἐσχηκέναι μεταξὺ ἀλλήλων. Ὁ δὲ θεὸς, τῆς εἰς τὴν φιλίαν γενομένης ἀσεβείας, οὐκ εἰς μακρὰν δίκην περιέσχε (3)· θυόντων γὰρ τινῶν αἶγα ἐπ' ἀγροῦ (4),

(1) Ἐνθάδε προσθεῖναι δεῖν ἔγνωκα καὶ τοὺς ἐξ ἐτέρων ἐκδόσεων, καὶ πρώτης τῆς Φλωρεντικῆς, μύθους, ὑπόθεσιν μὲν ἔχοντας ὁμοίαν ἢ παραπλησίαν πολλοῖς τῶν ἐκδεδομένων μαι 426 μύθων, διεννηοχότας δὲ τῇ γραφῇ τε καὶ συνθήκῃ. — (2) Ἰσ. γρ. Τῷ ἐχθρῷ. — (3) Ἰσ. ἐγγράφτο Παρέσχε, οὐχ ἦττον μὲν βαρβάρως, μᾶλλον γε μὴν νοητῶς. — (4) Ἐγράφετο, Ἐπ' ἀγρῷ.

ὁ αἰετός καταπτᾶς, ἀπὸ τοῦ βωμοῦ σπλάγγνον ἔμπυρον ἀν-
ήνεγκεν ἐπὶ τὴν καλιάν· οὗ κομισθέντος (1) ἐπὶ τῇ καλιᾷ, σφο-
δρὸς ἐμπεσῶν ἄνεμος (ὑπάρχουσα (2) δὲ ἡ καλιὰ ἐκ λεπτοῦ
καὶ παλαιοῦ χόρτου), λαμπρὰν φλόγα ἀνῆψε. Καὶ διὰ τοῦτο
καταφλεγθέντες οἱ νεοττοί, καὶ γὰρ ἦσαν ἔτι πτηνοί (3) ἀτε-
λεῖς, ἐπὶ τὴν γῆν κατέπεσον· ἡ δὲ ἀλώπηξ προσδραμοῦσα, ἐν
ᾧψει τοῦ αἰετοῦ, πάντας αὐτοὺς κατέφαγεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φίλιαν παρασπονδοῦντες, καὶ τὴν ἐκ τῶν
ἠδικημένων ἐκφύγῳσι κόλασιν δι' ἀσθένειαν, ἀλλὰ γε τὴν ἐκ τοῦ
θεοῦ τιμωρίαν οὐ διακρούσονται.

Α Λ Λ Ω Σ (4).

Αἰετός καὶ Ἀλώπηξ, φιλεῖν ἀλλήλους συνθέμενοι, πλησίον
ἑαυτῶν οἰκεῖν διέγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας τὴν συνήθειαν ποιού-
μενοι. Καὶ δὴ ὁ μὲν, ἀναβάς ἐπὶ τι περίμηκες δένδρον, ἔτε-
κνοποιήσατο. Ἡ δὲ, εἰσελθοῦσα εἰς τὸν ὑποκείμενον θάμνον,
ἔτεκεν. Ἐξελθούσης δὲ ποτε αὐτῆς ἐπὶ νομῆν, ὁ αἰετός ἀπορῶν
τροφῆς, καταπτᾶς εἰς τὸν θάμνον, καὶ τὰ γεννήματα ἀναρ-
πάσας, μετὰ τῶν αὐτοῦ νεοττῶν κατεθωινήσατο. Ἡ δὲ Ἀλώπηξ,
ἐπανελθοῦσα, ὡς ἔγνω τὸ πραχθῆν, οὐ μᾶλλον ἐπὶ τῷ τῶν
νεοττῶν θανάτῳ ἔλυπηθη, ὅσον ἐπὶ τῇ ἀμύνη· χερσαία γὰρ
οὔσα πτηνὸν διώκειν ἠδυνάτει. Διὸ πόρρωθεν σᾶσα, ὁ μόνον
τοῖς ἀσθενέσι καὶ ἀδυνάτοις ὑπολείπεται, τῷ ἐχθρῷ κατηράτο.
Συνέβη δ' αὐτῷ τῆς εἰς τὴν φιλίαν ἀσεβείας οὐκ εἰς μακρὰν δίκην
ὑπὸ [θεοῦ]· θυόντων γὰρ τινῶν αἶγα ἐπ' ἀγροῦ, καταπτᾶς

(1) Ἐγράφετο, Κωλυθέντος.

(2) Γραπτέον, Ἰπῆρχε.

(3) Ἐγράφετο χακῶς, Πτηναί.

(4) Ἐκ τῶν Συμμίκτων Φιλολογικῶν (Λειψ. 1809, Μερ. Α, σελ. 16).

ἀπὸ τοῦ βωμοῦ σπλάγγνα καὶ πῦρ ἀνήνεγκεν. Οὗ κομισθέντος εἰς τὴν καλιάν, σφοδρὸς ἐμπεσὼν ἄνεμος ἐκ λεπτοῦ καὶ παλαιοῦ κάρφους λαμπρὰν φλόγα ἀνῆψε. Καὶ διὰ τοῦτο καταφλεχθέντες οἱ νεοττοὶ (καὶ γὰρ ἦσαν ἔτι πτηνοὶ ἀτελεῖς), ἐπὶ τὴν γῆν κατέπεσον. Καὶ ἡ ἀλώπηξ προσδραμοῦσα ἐν ὄψει τοῦ ἀετοῦ πάντας αὐτοῦς κατέφαγεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φίλιαν παρασπονδοῦντες, καὶ τὴν τῶν ἡδικημένων ἐκφύγωσι κόλασιν, δι' ἀσθένειαν, ἀλλ' οὖν γε τὴν ἐκ θεῶν τιμωρίαν διακρούονται οὐδ' ὅλως.

3. [ΦΛ. 2]. ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΑΞ.

ΑΗΔΩΝ ἐπὶ τινος δρυὸς ὑψηλῆς καθημένη, ἦδε κατὰ τὸ συνήθες. **Ιέραξ** δὲ αὐτὴν θεασάμενος, ἀπορῶν τροφῆς, ἐπιπτάς ἀνελάβετο αὐτήν. Ἡ δὲ, μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, ἐδέετο αὐτοῦ, λέγουσα μὴ βρωθῆναι αὐτήν, ἐπειδὴ οὐχ ἰκανὴ ἐστὶν ἰέρακος πληρῶσαι γαστέρα· δεῖ δὲ αὐτὸν, εἰ τροφῆς ἀπορεῖ, ἐπὶ τὰ μείζονα τῶν ὀρνέων τρέπεσθαι. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ ἰέραξ ἔφη· Ἄλλ' ἔγωγε ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τὴν ἐν χερσίν ἐτοίμην βορὰν παρείς, τὰ μηδέπω φαινόμενα διώκοιμι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀλόγισοί εἰσιν, οἱ τινες δι' ἐλπίδα μειζονων τὰ ἐν χερσίν οὐ προσίενται.

4. [ΦΛ. 4]. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΣ.

ΑΛΩΠΗΞ πεσοῦσα εἰς φρέαρ βαθύ, ἔμενε, πρὸς τὴν ἀνάδασιν ἀμηχανοῦσα. **Τράγος** δὲ, δίψει συνεχόμενος, ὡς ἐγένετο κατὰ τὸ αὐτὸ φρέαρ, θεασάμενος αὐτήν, ἐπυθάνετο εἰ καλὸν εἶη τὸ ὕδωρ. Ἡ δὲ τὴν δυσυχίαν ἀσμενισαμένη, πολὺν ἔπαινον τοῦ ὕδατος κατέτεινε, λέγουσα, ὡς χρηστὸν εἶη, καὶ διειδὲς πάνυ,

καταβῆναί τε παρήνει. Τοῦ δὲ ἀμεταμελήτως καθαλλομένου (1), διὰ τὸ εἰς μόνην ὄραῖν τότε τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ τὸ τὴν δίψαν σβέσαι, ἅμα τῷ κορεσθῆναι τοῦ ὕδατος, σκοπομένου τὴν ἀνοδον, χρησιμὸν τι ἢ ἀλώπηξ ἔφη ἐπινευοσθέναι εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν. Ὁ τράγος ἔφη, Πῶς; Ἡ ἀλώπηξ εἶπε· Τοὺς ἐμπροσθίους σου πόδας τῷ τοίχῳ προσέρειςον, καὶ σῆθι ὀρθὸς, ἐγκλινον δὲ καὶ τὰ κέρατα. Ἀναδραμοῦσα τοίνυν ἐγὼ διὰ τοῦ σοῦ νώτου, καὶ ἀρθεῖσα ἄνωθεν, εὐθέως παραχρῆμα καὶ σὲ ἀνεγκύσω ἔξω. Τοῦ δὲ πρὸς ταῦτα (2) ἐτοίμως τὴν παραίνεσιν ὑπερητήσαντος, ἢ ἀλώπηξ ἄλλομένη (3) διὰ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, ἐπὶ τὰ νῶτα ἀνέθη, καὶ ἀπ' ἐκείνου ἐπὶ τὰ κέρατα διερεισαμένη, καὶ γενναίως ἐκτινάξασα, ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ φρέατος εὐρέθη, καὶ ἀνελθοῦσα ἀπηλλάττετο. Ὀρχουμένης δὲ αὐτῆς, καὶ παιζούσης, ὁ τράγος μυκτηρίζων αὐτήν, καὶ ὄνειδιζων, ὡς τὰς ὁμολογίας καὶ ὑποσχέσεις παραβαίνουσαν, ἐπιστραφεῖσα εἶπεν· Ὡ οὔτος, ἀλλ' εἰ τοσαύτας φρένας εἶχες, ὀπόσας ἐν τῷ πύγωνί σου τρίχας, οὐ πρότερον καταβέβηκας (4), πρὶν ἂν τὴν ἀνοδον διεσκέψω.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τὸν φρόνιμον ἀνθρώπου δεῖ πρότερον τὰ τέλη τῶν πραγμάτων σκοπεῖν, εἴθ' οὕτως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

Α Λ Λ Ω Σ (5).

Ἀλώπηξ πεσοῦσα εἰς φρέαρ, ἐπ' ἀνάγκης (6) ἔμενε, πρὸς τὴν ἀνάδασιν ἀμηχανοῦσα. Τράγος δὲ, δίψῃ συνεχόμενος, ὡς ἐγένετο κατὰ τὸ αὐτὸ φρέαρ, θεασάμενος αὐτὴν ἐπυμβάνετο, εἰ καλὸν εἶη τὸ ὕδωρ. Ἡ δὲ, τὴν δυσυχίαν ἀσμενισαμένη, πολλὸν

(1) Γραπτέον, Ἀμελετητῶς καθαλλομένου.—(2) Γραπτέον, Πρὸς ταύτην.—(3) Γραπτέον, Ἄλομένη.—(4) Βαρβάρως, ἀντὶ τοῦ, Οὐ πρότερον ἂν κατέβης.—(5) Ἐκ τῶν Συμμίκτων φιλολογικῶν (Λειψ. 1809, Μερ. Α. σελ. 45).—(6) Ἴσως γρ. Ἐξ ἀνάγκης, ἢ διὰ μιᾶς λέξεως, Ἐπάναγκες.

ἔπαινον τοῦ ὕδατος κατέτεινε λέγουσα, ὡς χρηστὸν εἶη, καὶ καταβῆναι αὐτῷ παρήνει. Ὁ δὲ ἀμελετήτως κατῆλθε διὰ μόνην ἐπιθυμίαν, καὶ ἅμα τῷ [τὴν] δίψαν σβέσαι, μετὰ τῆς ἀλώπεκος ἐσκόπει τὴν ἄνοδον. Καὶ ἡ ἀλώπηξ χρήσιμόν τι ἔφη ἐπινενοηκέναι εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν. Εἰ γὰρ θελήσεις τοὺς ἐμπροσθίους πόδας τῷ τείχει προσερεῖσαι, ἐγκλίνας τὰ κέρατα, ἀναδραμοῦσα αὐτὴ διὰ τοῦ σου νώτου, καὶ σὲ ἀναβιδάσω. Τοῦ δὲ, καὶ πρὸς τὴν δευτέραν παραίνεσιν ἐτοιμῶς ὑπηρετήσαντος, ἡ Ἀλώπηξ, ἀλομένη διὰ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, ἐπὶ τὸν νῶτον ἀνέβη, καὶ ἀπ' ἐκείνου ἐπὶ τὰ κέρατα διερεισαμένη, ἐπὶ τὸ σῶμα τοῦ φρέατος ἀνελθοῦσα ἀπηλλάττετο. Τοῦ δὲ τράγου, μεμφομένου αὐτὴν, ὡς τὰς ὁμολογίας παραβαίνουσαν, ἐπιστραφεῖσα εἶπεν· Ὡς οὗτος, ἀλλ' εἰ τοσαύτας φρένας εἶχες, ὅσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, οὐ πρότερον δὴ κατεβεδήκεις, πρὶν ἢ τὴν ἄνοδον ἐσκέψω.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς φρονίμους δεῖ πρότερον τὰ τέλη τῶν πραγμάτων σκοπεῖν, εἴθ' οὕτως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

Α Λ Λ Ω Σ.

ΛΑΓΩΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ (1).

Λαγῶς τις ἐδίψα, καὶ ἐν φρέατι κατῆλθε τοῦ ὕδατος πιεῖν· ἀφ' οὗ καὶ πολὺ ἐπεπώκει. Ὅτε δὲ ἐκεῖθεν ἀνελθεῖν ἔμελλεν, ἀμνηχανία συνεσχέθη περὶ τὴν ἄνοδον, καὶ τὰ μέγιστα ἠθύμει. Ἀλώπηξ δὲ ἐλθοῦσα, κάκεισε τοῦτον εὐροῦσα, ἔφη πρὸς αὐτὸν, Μεγάλως ὄντως ἐσφαλῆς· πρότερον γὰρ ὄφειλες βουλευσασθαι, πῶς ἔσαι σοι τοῦ φρέατος ἀνελθεῖν, καὶ εἴθ' οὕτως ἐν αὐτῷ κατελθεῖν.

Οὗτος ὁ μῦθος ἐλέγχει τοὺς αὐτοβούλως πράττοντας, καὶ μὴ πρότερον συμβουλευομένους.

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. 1.

5. [ΦΛ. 7]. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

ΑΛΩΠΗΞ, μηδέποτε θρασαμένη λέοντα, ἐπειδὴ κατὰ τινα τύχην ὑπήντησεν αὐτῷ, τὸ μὲν πρῶτον ἰδοῦσα αὐτὸν, οὕτως ἐφοβήθη, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. Ἐκ δευτέρου δὲ αὐτῷ περιτυχοῦσα, ἐφοβήθη μὲν, ἀλλ' οὐχ ὡς τὸ πρότερον. Ἐκ τρίτου δὲ θρασαμένη αὐτὸν, οὕτως κατεθάρσησεν, ὡς πρᾶσσελοῦσα αὐτῷ διαλεχθῆναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τὰ φοβερά τῶν πραγμάτων ἢ συνήθεια καταπραΰνει.

7. [ΦΛ. 6]. ΑΛΩΠΗΞ ΚΟΛΟΥΤΡΟΣ.

ΑΛΩΠΗΞ ὑπό τινος παγίδος τὴν οὐρανὸν ἀποκοπεῖσα, ἐξ αἰσχύνης ἀβίωτον τὸν βίον ἠγεῖτο. Ἐγνώ δὲ καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας εἰς τὸ αὐτὸ περιαγαγεῖν, ἵνα τῷ κοινῷ πάθει, τὸ ἴδιον ἐλάττωμα συγκρύψῃ. Καὶ δὴ ἀπάσας ἀθροίσασα, παρήνει αὐταῖς τὰς οὐράς ἀποκόπτειν, λέγουσα, ὡς οὐκ ἀπρεπὲς τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ περισσὸν αὐταῖς προσήρτηται βάρος. Τούτων δὲ τις ὑπολαβοῦσα, ἔφη· ὦ φίλη, ἀλλ' εἴ σοι μὴ τοῦτο συνέφερον, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλευες.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὗτος ὁ λόγος ἀρμόζει ἐκείνοις, οἱ τὰς συμβουλίας ποιοῦνται πρὸς τοὺς πέλας, οὐ δὲ εὖνοιον, ἀλλὰ διὰ τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

Α Λ Λ Ω Σ (Ι).

Ἀλώπηξ, ὑπό τινος παγίδος τὴν οὐρανὸν ἀποκοπεῖσα, ἐξ αἰσχύνης

(Ι) Ἐκ τοῦ προοιμίου τοῦ ἐκδόματος τοῦς Συντίπα μύθους Ματθαίου, εὐρόντος ἐν τῷ αὐτῷ, ἐν ᾧ ἦσαν καὶ οἱ τοῦ Συντίπα, ἀντιγράφῳ τόνδε τὸν μῦθον.

βίον ἀδύωτον ἔχειν ἐδόκει. Ἐγνώ δὲ τρόπῳ (1) ὡς καὶ τὰς ἄλλας εἰς τὴν αὐτὴν παγίδα προσαγαγεῖν, ἵνα τὸ ἴδιον πάθος κοινὸν ἐλάττωμα γένηται καὶ αὐταῖς. Καὶ δὴ ἀπάσας συναθροίσασα παρήνει αὐταῖς, τὰς οὐρᾶς ἀποκόψαι, λέγουσα, ὡς οὐ μόνον ἀπρεπὴς ἐστὶν ἡ οὐρά, ἀλλὰ καὶ περισσὸν αὐταῖς προσήρτηται βάρος. Τούτων δὲ τις ὑπολαβοῦσα ἔφη, Εἰ μὴ σοι τοῦτο συνέφερον, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλευες.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἱ παρὰ τῶν πολλῶν γινόμεναι συμβουλίαι, οὐ δὲ εὐνοϊάν τινα [γίνονται], ἀλλ' ἢ διὰ τὸ αὐτῶν συμφέρον.

8. [ΦΛ. 8]. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ.

ΑΛΩΠΗΞ, φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλισθαίνειν ἔμελλεν, βάρου ἐπελάβετο πρὸς βοήθειαν. Ξυσθεῖσα δὲ τὸ πέλμα, καὶ δεινῶς πληγωθεῖσα, εἶπε πρὸς αὐτήν· Αἰ ἐμέ! καταφυγοῦσα γὰρ ἐπὶ σέ, ὡς ἐπὶ βοήθειαν, χειρόν μοι ἐχρήσω. Ἀλλ' ἐσφαλῆς, ὦ φίλη, φησὶν ἡ βάτος, ἐμοῦ ἐπιλαβέσθαι βουληθεῖσα, ἥτις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι εἴωθα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοί εἰσιν, ὅσοι βοηθεῖς προσρέχουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἔμφυτον.

9. [ΦΛ. 9]. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ

ΑΛΩΠΗΞ καὶ κροκόδειλος περὶ εὐγενείας ἤριζον. Πολλὰ δὲ τοῦ κροκοδείλου διεξιόντος, καὶ ὑπερηφανευομένου περὶ τῆς τῶν προγόνων λαμπρότητος, ἡ ἀλώπηξ ὑπολαβοῦσα ἔφη· ὦ οὔτος, ἀλλὰ κἀν σὺ μὴ εἴπης, τὸ γοῦν δέρμα σου δείκνυσιν, ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἶ γεγυμνασμένος.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ψευδομένων (2) ἀνδρῶν ἔλεγχός ἐστι τὰ πράγματα.

(1) Ἰσ. γρ. Τρόπον.—(2) Ἐγράφετο, Ψευδωνύμων.

10. [ΦΛ. 16]. ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΔΙΞ.

ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑΣ τις ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔχων αὐτοῦ, περιτυχῶν πέρδιξι, καὶ τοῦτον ἐπαγοράσας, εἰσήνεγκεν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ τοῦ συνανατραφῆναι τοῖς ὄρνισι. Τῶν δὲ, τυπτόντων αὐτὸν, καὶ ἐκδιωκόντων, ὁ πέρδιξ ἔλυπειτο σφόδρα, νομίζων διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἀλλόφυλον, τούτου χάριν διώκεσθαι παρὰ τῶν ἀλεκτρυόνων. Μικρὸν δὲ ὅσον ὑποχωρήσας, θεωρεῖ τοὺς ἀλεκτρυόνας μαχομένους, καὶ συγκόπτοντας. Ταῦτα ὁ πέρδιξ ὁρῶν, ἀποθεραπευθεὶς ἔφη· Ἄλλ' ἔγωγε ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ λυποῦμαι, ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς καὶ ὑπ' ἀλλήλων (1) μαχομένους.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ λόγος πρὸς φρονίμους ἀνθρώπους, οἵτινες ῥαδίως φέρουσι τὰς ἐκ τῶν πέλας ὑβρεῖς, ὅταν ἴδωσιν αὐτοὺς μηδὲ τῶν οἰκείων ἀπεχομένους.

11. [ΦΛ. 11]. ΑΛΩΠΗΞ ΠΡΟΣ ΜΟΡΜΟΛΥΚΕΙΟΝ.

ΑΛΩΠΗΞ εἰσελθοῦσα εἰς οἰκίαν κιθαρωδοῦ, καὶ ἕκασον τῶν αὐτοῦ σκευῶν ἐρευνησαμένη, εὔρε κεφαλὴν μορμολυκείου εὐφυῶς κατεσκευασμένην. Ἀναλαβοῦσα δὲ αὐτὴν ταῖς οἰκείαις χερσίν, ἔφη· Ὡ οἶα κεφαλὴ, ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει!

Ὁ λόγος πρὸς ἀνδρας μεγαλυπρεπεῖς μὲν τὸ σῶμα, ἀλογίστους δὲ τὴν ψυχὴν.

12. [ΦΛ. 27]. ΑΝΘΡΑΚΕΥΣ ΚΑΙ ΚΝΑΦΕΥΣ.

ΑΝΘΡΑΚΕΥΣ ἐπὶ τινος οἰκίας κατοικῶν, ὡς ἐθεάσατο κναφέα, παρεκάλει αὐτὸν ἐν τῷ ἄμα (2) κατοικῆσαι ἀμφοτέρους.

(1) Βαρβάρως, ἀντὶ τοῦ, Καὶ ἀλλήλοισι.

(2) Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ἐντάμα.

Καὶ ὁ κναφεὺς ὑπολαβὼν ἔφη· Ἀλλ' ἐγωγε παντελῶς πράξαι τοῦτο οὐ δύναμαι. Τοῦ δὲ, πυρσανομένου δὲ ἦν αἰτίαν, ἔφη· Φοβοῦμαι μήπως ἂ ἐγὼ λευκαίνω, σὺ ἀποτεφροῖς (1).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον, ἀκοινωνητον.

13. [ΦΛ. 28]. ΑΛΙΕΙΣ.

ΑΛΙΕΙΣ σαγήνην εἶλκον. Βαρείας δὲ αὐτῆς οὔσης, ἔχαιρον, καὶ ὠρχοῦντο, πολλὴν εἶναι νομίζοντες τὴν ἄγραν. Ὡς δὲ εἶλκυσαν αὐτήν, ἰχθύας μὲν εὖρον ὀλίγους, λίθον δὲ μέγιστον ἐν τῇ σαγήνῃ ἀνήγαγον. Οἱ δὲ ἀλιεῖς οὐ μετρίως ἔδαρυθύνουν, οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῇ τῶν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅσον ὅτι καὶ ἐναντία προσειλήφασιν· Εἷς δὲ τις ἐξ αὐτῶν γηραιὸς, ἐξεῖπε· Μὴ ἀχθώμεθα, ὧ ἑταῖροι· χαρᾶς γάρ, ὡς ἔοικεν, ἀδελφῇ ἐσιν ἡ λύπη, καὶ ἡμᾶς ἔδει τοσαῦτα προηδυνθέντας (2), πάντως τι λυπηθῆναι (3).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς ἀποτυχίαις, γινώσκοντας τὰς τοῦ βίου τύχας.

14. [ΦΛ. 30]. ΚΟΜΠΑΣΤΗΣ.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ τις ἀποδημήσας, ἦκε πάλιν εἰς τὴν ἰδίαν χώραν. Φρουαττόμενος δὲ, ἐκαυχᾶτο μεγάλως, ὡς ἀνδραγαθήσας εἰς διαφόρους τόπους. Ἐν δὲ τῇ Ρόδῳ ἔφασκε πῆδημα μέγα

(1) Ἀποτεφροῦν λέγεται τὸ πῦρ τὰ καιόμενα, ἠνίκα δαπανῶν εἰς τέφραν αὐτὰ μεταβάλλει. Χαίρειν οὖν φράσας τῇ βαρβάρῳ καταχρήσει, λέγε μᾶλλον, Ἀσβόλου πληροῖς, ὡσπερ εἴρηται ἐν τῷ ἡμετέρῳ 12 μύθῳ (σελ. 10), ἢ ἕτερον τι τοιοῦτον.

(2) Ἐγράφετο, Προσηδυνθέντας.

(3) Ἄμεινον ὅλως γέγραπται τοῦδε ὁ ἡμέτερος μῦθος 13 (σελ. 10).

πηθήσας, ὅπερ οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων δύναται πηθῆσαι, καὶ μάρτυρας *ἔφασκεν* ἔχειν εἰς τοῦτο. Τῶν δὲ παρόντων τις ὑπολαβὼν ἔφη αὐτῷ· Ὡς οὗτος, εἰ τοῦτο ἀληθές ἐστιν, ἰδοὺ Ρόδος, καὶ ἀποπήδησον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ᾖ [ἡ] πείρα τοῦ πράγματος, πᾶς λόγος ἀργός, περιττός ἐστι.

15. [ΦΛ. 31]. ΑΔΥΝΑΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΣ.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ τις πένης νοσίων, καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ ἀπηλπίσθη παρὰ τῶν ἰατρῶν, διὰ τὸ μηδὲν ἔχειν δοῦναι αὐτοῖς, τοὺς θεοὺς παρεκάλει, καὶ ὑπισχεῖτο αὐτοῖς, λέγων· Ὡς θεοὶ λαμπροὶ τε, καὶ μέγιστοι, ἐὰν τὴν ὑγίαν μοι παράσχητε, ἑκατὸν βόας προσάξω ὑμῖν εἰς θυσίαν. Τῆς δὲ γυναικὸς αὐτοῦ πυνθανομένης, Πόθεν σοι ταῦτα, ἐὰν συμβῆ ὑγιᾶναί σε; πρὸς αὐτὴν ἐκεῖνος ἔφη· Καὶ νομίζεις ἀναστῆναί με, ἵνα με ταῦτα οἱ θεοὶ ἀπαιτήσωσιν (1);

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥαδίως κατεπαγγέλλονται, ἀποτελέσαι δὲ ἔργον (2) οὐ προσδοκῶσιν.

16. [ΦΛ. 32]. ΚΑΚΟΠΡΑΓΜΩΝ.

ΑΝΗΡ κακοπράγμων πρὸς τὴν γνῶσιν ἐν Δελφοῖς ἦκε, βουλόμενος τὸν θεὸν ἐκπειράσαι. Καὶ δὴ λαβὼν σρουθίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τοῦτο σκεπάσας τῷ ἱματίῳ αὐτοῦ, καὶ ἀντικρὺ αὐτοῦ σὰς ἐν τῷ ἱερῷ, ἐπηρώτησεν αὐτόν, Τί ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου, ἔμπνουν, ἢ ἄπνουν; βουλόμενος ὅτι ἐὰν ἄπνουν εἶπη,

(1) Σημειοῦ ὧδέ τε καὶ ἀνωτέρω (σελ. 11) τὸ, ἵνα με οἱ θεοὶ ἀπαιτήσωσιν, ἀντὶ τοῦ, Ὡς με τοὺς θεοὺς ἀπαιτήσασιν.

(2) Γράφε, Ἔργω, ἐκ τοῦ ἡμετέρου μύθου (σελ. 11).

ζῶν τὸ σρουθίον ὑποδείξῃ· εἰ δὲ ἔμπνουν, ἀποπνίξας προενέγκῃ (1). Γνοῦς δὲ ὁ θεὸς τὴν κακάτεχνον αὐτοῦ γνώμην, εἶπεν· Ὡς θέλεις ποιήσον, ὧ οὗτος· ἐν σοὶ γάρ ἐστι τὸ πράξαι· θέλεις νεκρὸν, θέλεις ζῶν, ἀπόδειξον τοῦτο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαρεγγεῖρητον, καὶ ἀλάθητόν ἐστιν.

17. [ΦΛ. 35]. ΑΛΙΕΙΣ.

ΑΛΙΕΪΣ ἐπὶ ἄγραν ἐξελθόντες, καὶ πόλυν χρόνον κακοπαθήσαντες, καθεζόμενοι ἐτήκοντο τῷ λιμῷ, μηδὲν τι πέρας δυνάμενοι ἐκτελέσαι. Λυπούμενοι δὲ, ἐβούλοντό ἀναχωρῆσαι ἄπρακτοι. Καὶ ἰδοὺ θύννος διωκόμενος παρὰ μεγίστου ἰχθύος, ἀναπηθήσας εἰσῆλθεν ἐν τῷ πλοίῳ αὐτῶν· λαβόντες δὲ αὐτὸν οἱ ἀλιεῖς, μετὰ χαρᾶς εἰσῆλθον ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐπώλησαν αὐτίκα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἂ μὴ τέχνη παρέσχε, ταῦτα τύχη διεβράβευσεν.

18. [ΦΛ. 36]. ΦΕΝΑΣ.

ΑΝΗΡ πένης, νοσῶν, ἠῤῥατο τοῖς θεοῖς λέγων· ὅτι Ἐάν ὑγιάνω, ἑκατὸν βόας προσάξω ὑμῖν εἰς θυσίαν. Οἱ δὲ, πειράζειν αὐτὸν βουλόμενοι, ῥάδιον (2) ἀποκατέστησαν. Ἐξανασᾶς οὖν ὁ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ βοῶν ἠπόρει, σεατίνους (3) ἑκατὸν ποιήσας βόας, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ κατέκαυσεν, εἰπών· ὦ δαίμονες, ἰδοὺ τὴν εὐχὴν ἀπετέλεσα. Οἱ δὲ θεοὶ, βουλόμενοι αὐτὸν ἀνταμίνασθαι, ὄναρ ἐπισάντες αὐτῷ, εἶπον· Ἄπελθε εἰς τὸν

(1) Ἐγράφετο, Προσενέγκῃ.

(2) Ἰσ. γρ. Ράουα.

(3) Ἐπιδοὶ περὶ τῆς λέξεως ταύτης τὰ ἀλλαχοῦ (Ἡλιοδώρ. Β, σελ. 218) σημειωθέντα μοι.

αίγιαλόν, εἰς τόνδε τὸν τόπον (1), καὶ εὐρήσεις ἐκεῖσε χρυσίου τάλαντα ἑκατόν. Ὁ δὲ, ἔξυπνος γενόμενος, μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἦλθεν εἰς τὸν ὑποδειχθέντα αὐτῷ τόπον ὄρομαῖος, ψηλαφῶν (2) τὸ χρυσίον. Περιπεσὼν δὲ ἐκεῖσε ληστῆς συνελήφθη ὑπ' αὐτῶν. Ὁ δὲ παρεκάλει αὐτοὺς λέγων· Ἄφετέ με, καὶ ἐπιδιδῶ (3) ὑμῖν χρυσίου χίλια τάλαντα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ψευδεῖς τῶν ἀνθρώπων, ἐχθραίνουσι (4) τὸ θεῖον.

19. [ΦΛ. 38]. ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ δύο ἐνέμοντο ἐν λίμνῃ. Ἐν ἡμέραις δὲ τοῦ θε-
ρους, ἐξηράθη ἡ λίμνη. Καὶ καταλείψαντες ἐκείνην, ἄλλην
ἐπεζήτησαν. Παραχρῆμα οὖν ἐνέτυχον φρέατι βαθεῖ. Εἶπε δὲ ὁ
ἕτερος τῷ ἐτέρῳ· Συγκατέλωμεν ἐνταῦθα, ὧ φίλε. Ὑπολαθῶν
δὲ ὁ ἕτερος ἀντεῖπεν· Ἐάν οὖν καὶ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῇ,
πῶς δυνησόμεθα ἀνελθεῖν;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως προσέρχεσθαι τοῖς πράγμασι.

20. [ΦΛ. 50]. ΓΕΡΩΝ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ.

ΓΕΡΩΝ ποτὲ ξύλα κόψας, καὶ ταῦτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἄρας,
πολλὴν ἐβάδισεν ὁδόν. Κεκοπιακῶς δὲ, καὶ ἀποθέμενος τὸν φόρ-
τον, τὸν θάνατον ἐπεκαλεῖτο. Τοῦ δὲ θανάτου φανέντος, καὶ
πυθανομένου δι' ἣν αἰτίαν αὐτὸν ἐπεκαλεῖτο, ὁ γέρων ἔφη· Ἴνα
τὸν φόρτον μοι ἄρης.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλοζωεῖ, εἰ καὶ δυσυχεῖ λίαν,
καὶ μὴ κινδύνους ὑποσῆ.

(1) Ὡδὲ τε καὶ ἀνωτέρω (σελ. 12) ἄμεινον ἂν ἐγγράφετο, εἰς τὸν
θεῖνα τόπον.—(2) Βαρβάρως, ἀντὶ τοῦ, Ἐρευνῶν.—(3) Ἰσ. γρ.
Ἐπιδώσω, ἢ Ἐπιδίδωμι.—(4) Βαρβ. ἀντὶ τοῦ, εἰς ἐχθραν
ἑαυτῶν παροξύνουσιν.

21. [ΦΛ. 46]. ΓΡΑΥΣ ΚΑΙ ΙΑΤΡΟΣ.

ΓΥΝΗ πρεσβύτις, τοὺς ὀφθαλμοὺς νοσοῦσα, ἰατρόν τινα ἐπὶ μισθῷ ἰατρεῦσαι αὐτὴν παρεκάλει, σοιχήσασα αὐτὸν ἐνώπιον μαρτύρων, ὅτι ἐὰν θεραπεύσῃ αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς, πολὺν λήψεται παρ' αὐτῆς τὸν μισθόν· ἐὰν δὲ μὴ θεραπεύσῃ, ἐπιμείνη δὲ ἢ ἀρρώστια, μηδὲν αὐτῷ παράσχη. Καὶ οὕτω γενομένου, ὅσον ὅσον ὁ ἰατρός ἐπετίθει τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς τὴν ἰατροίαν, κατ' ὀλίγον ὀλίγον τὰ προσόντα αὐτῇ ἔκλεπτε. Μετ' οὐ πολὺ δὲ θεραπεύσας αὐτὴν, ἐξήτει τὸν σοιχηθέντα μισθόν. Ἀναβλέψασα τοίνυν ἡ γραῦς, οὐδὲν τῶν προσόντων αὐτῇ ἐθεάσατο ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς. Ὡς οὖν ἐπέμενε ὁ ἰατρός ἐκβιάζων αὐτὴν, ἐκείνη δὲ ἀνεβάλλετο, ἀπήγαγεν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Σταῖσα οὖν ἐνώπιον αὐτῶν ἔφη· Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, καθὼς λέγει, ἀλήθειαν λέγει· ἐπηγγειλάμην γὰρ δοῦναι αὐτῷ τὸν μισθόν, ἐὰν καλῶς ἀναβλέψω· εἰ δὲ ἐπιμείνω τῇ ἀρρώστια, ἵνα μηδὲν παρέξω αὐτῷ. Νῦν οὖν φάσκει, ὅτι ἐθεραπεύσῃ· ἐγὼ δὲ τοῦναντίον λέγω παθεῖν με. Ὅταν γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόσουν, τότε καὶ σκευὴ διάφορα, καὶ χρήματα ἔβλεπον ἐν τῇ οἰκίᾳ μου· νυνὶ δὲ, ὅτε αὐτὸς φάσκει βλέπειν με, οὐδὲν δύναμαι ἄρτι (1) θεάσασθαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων, διὰ πλεονεξίαν; λανθάνουσι κατ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι.

22. [ΦΛ. 33]. ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΣ ΑΥΤΟΥ.

ΑΝΗΡ, τῇ τέχνῃ γεωργὸς ὑπάρχων, μέλλων καταλῦσαι τὸν βίον, καὶ βουλόμενος τοὺς παῖδας αὐτοῦ ἐμπείρους ποιῆσαι τῆς

(1) Ἰσ. γρ. ἔτι.

τὴν κακοτεχνίαν αὐτῶν, ἔφη, Ἀλλὰ κἄν ἐμὲ λάβητε, τῷ ἐπιορκουμένῳ θεῷ οὐκ ἀγνοηθήσεσθε·

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἄν ἄνθρωποι διακρουσώμεθα ἐπιορκούντες, ἀλλὰ θεὸν οὐδαμῶς ἐπὶ ὄρκου (1) γὰρ τὸ θεῖον.

27. [ΦΛ. 58]. ΕΧΘΡΟΙ.

Δ Ἵ ο τινὲς, πρὸς ἀλλήλους ἔχθραν ἔχοντες, ἐν μιᾷ νηὶ ἔπλεον. Βουλόμενοι δὲ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων διεξεύχθαι (2), ὤρμησεν ὁ μὲν εἰς ἐπὶ τὴν πρῶραν, ὁ δὲ ἕτερος ἐπὶ τὴν πρύμναν, καὶ ἐνταῦθα ἔμενον. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ καταλαβόντος, καὶ τῆς νηὸς καταποντίζεσθαι μελλούσης, ὁ ἐπὶ τῇ πρύμνῃ καθήμενος, ἐπυνθάνετο τῷ κυβερνήτῃ (3) λέγων· ὦ οὗτος, ποῖον μέρος μέλλει πρότερον καταποντίζεσθαι τοῦ σκάφους; τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἡ πρῶρα, ἔφη· Ἀλλ' ἔμοιγε οὐκέτι λυπηρὸς ὁ θάνατος ἔσται, εἴγε ὄραῖν μέλλω τὸν ἐχθρὸν μου προαποπνιγόμενον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἐχθροὺς μῆνιν, αἰροῦνται τὸ πρῶτον ἰδεῖν αὐτοὺς ἐπὶ συμφορᾷ, διὰ τὴν δυσμένειαν· ἔπειτα καὶ αὐτοὶ μετὰ ταῦτα εἴαν τι θεινὸν πάσχουσιν, ὑπομένουσι.

28. [ΦΛ. 67]. ΑἼΛΟΥΡΟΣ ΚΑΙ ΜΥΞΣ.

Ἐ Ν τινι οἰκίᾳ πολλοὶ μύες ἦσαν. Αἴλουρος δὲ, τοῦτο γνοὺς, ἤκεν ἐνταῦθα, καὶ συλλέγων ἕνα κατ' ἕνα κατήσθιεν. Οἱ δὲ μύες,

(1) Οὕτω διώρθωκεν ὁ Φλωρεντινὸς ἐκδότης, ἀντὶ τοῦ μονολέκτου, Ἐπίορκον. Καὶ τοῦτο μὲν ὅλως ἀνόητον· τὸ δὲ, Ἐπὶ ὄρκου, θυσνόητον.

(2) Ἐγράφετο, Διαξεύχθαι.

(3) Γράφε, Τοῦ κυβερνήτου.

συνεχῶς ἀναλισκόμενοι, εἶπον πρὸς ἑαυτούς· Οὐκ ἔτι μὴ (1) κατέλθωμεν κάτω, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ὑπῶν δύνωμεν, ἵνα μὴ παντελῶς ἀπολεσθῶμεν· τοῦ γὰρ αἰλούρου μηκέτι δυναμένου ἐφικνεῖσθαι (2) ἐκεῖσε, ἡμεῖς διασωθησόμεθα. Ὁ δὲ, μὴ δυνάμενος αὐτῶν ἐφικέσθαι (3), δεῖν ὤηθη καὶ ἔγω δι' ἐπινοίας καὶ μηχανῆς αὐτοὺς ἐκκαλεῖσθαι. Ἀναβὰς γὰρ ἐπὶ τινα πάσσαλον, καὶ ἑαυτὸν ἔνθεν ἀποκρημνίσας τε καὶ κρεμάσας (4), προσποιεῖτο αὐτὸν νεκρὸν εἶναι. Τῶν δὲ μυῶν τις παρακύψας, ὡς ἐθεάσατο αὐτὸν, ἔφη· Ὡς οὗτος, καὶν θύλαξ γένη *σὺ*, οὐ προελευσόμεθά σοι (5).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν τῆς ἐνίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν ταῖς ὑποκρίσεσιν ἐξαπατῶνται.

29. [ΦΛ. 69]. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΠΙΘΗΞ.

ἘΝ συνόδῳ τῶν ἀλόγων ζώων ὠρχήσατο πίθηξ, καὶ εὐδοκίμησας, βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν ἐχειροτονήθη. Ἀλώπηξ δὲ αὐτῷ φθονήσασα, ἐθεάσατο ἐν τινι πάγῃ κρέας κείμενον. Ἀγαγοῦσα οὖν αὐτὸν ἐνταῦθα, ἔλεγεν, ὡς εὐροῦσα τοῦτο αὐτῇ (6), κατὰ τὸν νόμον, οὐκ ἐχρήσατο διὰ τὴν βασιλείαν, τὸ γέρας δὲ αὐτῷ τῆς βασιλείας τετήρηκε· καὶ παρήγει αὐτῷ, ὡς ἂν τοῦτο αὐτὸς λάβῃ. Τοῦ δὲ, ἀμεταμελήτως (7) ἐλθόντος, καὶ ὑπὸ τῆς πάγης

(1) Ἀντὶ τοῦ ἀδιανοήτου, Ἔτοιμοι, ἔγραψα· Οὐκ ἔτι μὴ.

(2) Ἐγράφετο, Ἀφικνεῖσθαι.

(3) Ἐγράφετο, Ἀφικέσθαι.

(4) Γραπτέον ἴσως ἀντὶ τῶν τεσσάρων λέξεων, Ἀποκρημνίσας τε καὶ κρεμάσας, μίαν τήνδε, Ἀποκρεμάσας.

(5) Γραπτέον, Οὐ προελευσόμεθά σοι.

(6) Ἐγράφετο, Αὕτη.

(7) Ἰσ. γρ. Ἀμελετήτως, τουτέστιν Ἀπερισκέπτως, ὡς πέφρασαι ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 283, στ. 2).

συλληφθέντος, ἠτιάτο παρ' αὐτοῦ ἡ Ἀλώπηξ, ὡς δελεάσασα, καὶ ἐνεδρεύσασα αὐτῷ. Ἐκείνη δὲ πρὸς αὐτὸν, ἔφη· Ὡς πίθηκε, σὺ τοιαύτην μοίραν ἔχων (1), τῶν ἀλόγων ζώων βασιλεύσεις (2);

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ οἱ τοῖς πράγμασιν ἀπερισκέπτως ἐπιχειροῦντες, ἐπὶ τῷ δυστυχεῖν καὶ γέλωτα ἀφλισκάνουσιν.

30. [ΦΛ. 85]. ΘΥΝΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝ (3).

35. [ΦΛ. 86] ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ.

ΚΥΩΝ πρὸ (4) τινος ἐπαύλεως ἐκοιμάτο. Λύκος δὲ, τοῦτου θρασυάμενος, ἔδραμεν ἐπ' αὐτὸν, μέλλων αὐτὸν καταφαγεῖν. Ὁ δὲ κύων ἐδέετο αὐτοῦ, ὅπως μὴ θύσῃ αὐτὸν, λέγων. Νῦν, ὦ κύριέ μου, μὴ φάγῃς με, ὅτι λεπτός εἰμι, καὶ ἰσχνός, καὶ πτωχός· μικρὸν δὲ ἀναμεινόν με. Μέλλουσι γὰρ οἱ ἐμοὶ δεσπότηαι γάμους ποιῆσαι· καὶ ἐὰν ἄρτι ἐάσῃς με, φαγὼν περισσότερον, λιπαρώτερος γενήσομαι, καὶ τότε κρείττων τίς σοι φανήσομαι. Ὁ δὲ, πεισθεὶς ταῖς λόγοις αὐτοῦ, τότε μὲν κατέλιπεν αὐτόν. Μεθ' ἡμέρας δὲ ὀλίγας ἐλθὼν, ἐζήτει αὐτόν, καὶ εὗρίσκει αὐτὸν ἐπὶ τοῦ δώματος κοιμώμενον· ὁ δὲ, σταθεὶς κάτω, ἐπεκαλεῖτο αὐτόν, ὑπομιμνήσκων αὐτόν τῶν συνθηκῶν. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ κύων, ἔφη αὐτῷ· Ὡς λύκε, ἐὰν ἀπὸ τοῦ νῦν πρὸ τῆς ἐπαύλεως ἴδῃς με, μηκέτι γάμους ἀναμείνῃς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτως οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν περὶ τι κινδυνεύσαντες ἐκφύγωσιν, ὑψέρον ταῦτα φυλάττονται.

(1) Οὕτω διορθοῦν παρήνεκεν ὁ Φλωρεντινὸς ἐκδότης ἐκ τῶν πρόσθεν (σελ. 20), ἀντὶ τοῦ, Σὺ τοιαύτην μοίραν τύχην ἔχων.

(2) Κακῶς ἐγράφετο, Βασιλεύεις.

(3) Ἀπαραλλάκτως μὲν, οὐ μὴν ἐντελῶς, φέρεται καὶ ἐν τῷ τοῦ Φλωρεντινοῦ ἐκδότου ἀντιγράφῳ ὁ μῦθος ὁδῆ.

(4) Ἐγράφετο, Πρὸς.

36. [ΦΑ. 88] ΚΥΩΝ ΑΛΕΚΤΩΡ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΚΥΩΝ καὶ ἀλέκτωρ, φιλίαν πρὸς ἀλλήλους ποιησάμενοι, ἐν τῷ ἅμα ὤδευον. Τῆς δὲ νυκτὸς κατάλαβούσης, ἐν τόπῳ ἀλσώδει ἐλθόντων, ὁ μὲν ἀλεκτρυὼν ἐπὶ τὸ δένδρον (1) ἀναβάς, ἐν τοῖς κλάδοις ἐκάθισεν· ὁ δὲ κύων κάτωθεν τῆς ῥαγάδος τοῦ δένδρου ἀφύπνωσε. Καὶ τῆς νυκτὸς παρελθούσης, καὶ αὐγῆς (2) κατάλαβούσης, ὁ ἀλέκτωρ κατὰ τὸ σῦνητες, μεγάλα ἐκεκράγει. Ἀλώπηξ δὲ τούτου ἀκούσασα, καὶ βουλομένη αὐτὸν καταθροῦν, ἐλθοῦσα, καὶ στασιασάσα κάτωθεν τοῦ δένδρου, ἐβόα πρὸς αὐτόν· Ἀγαθὸν ὄργεον εἶ, καὶ χρηστὸν τοῖς ἀνθρώποις· καταβηθὴ δὲ, ὅπως ἄσωμεν τὰς νυκτερινὰς ὠδὰς, καὶ συνευφρανθῶμεν ἀμφοτέρω. Ὁ δὲ ἀλέκτωρ, ὑπολαβὼν, ἔφη αὐτῇ· Ἄπελθε, φίλε, κάτωθεν πρὸς τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου, καὶ φώνησον τὸν παραμονάριον (3), ὅπως κρούσῃ τὸ ξύλον. Τῆς δὲ ἀλώπεκος ἀπελθούσης τοῦ φωνῆσαι αὐτόν, ὁ κύων ἄφνω πηδήσας, καὶ τὴν ἀλώπεκα δραξάμενος, διεσπάραξεν αὐτήν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅποταν τι κακὸν αὐτοῖς ἐπέλθῃ, ῥαδίως πρὸς αὐτὸ ἀντιπαρατάσσονται (4).

(1) Γράφε, Ἐπὶ τι δένδρον. — (2) Σημειοῦ τὴν Αὐγὴν ἐπὶ τῆς ἔω, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν νῦν. — (3) Καὶ ὁ Παραμονάριος τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων λέξις ἐστὶ, ταῦτόν σημαίνουσα τῷ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Νεωκόρω. Σημειοῦ καὶ τὸ Φώνησον, ἀντὶ τοῦ Καλεσον, ὡς καὶ τὸ παρ' ἡμῶν, Φωνάζω. Τὸ δὲ Ξύλον ἱερατικὴ λέξις ἐστὶ συνώνυμος τῷ Σήμαντρον, οὗ τῇ κρούσει συνεκάλουν εἰς ἐκκλησίαν προσευχομένους κοινῇ τοὺς χριστιανούς. Τῶν Μοναχῶν τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὸν μῦθον διασκευάσας. — (4) Ἐγράφετο, Ἀντιπαρατάσσονται.

37. [ΦΛ. 90]. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΣ.

ΛΈΩΝ, ἀκούσας βατράχου μέγα κεκραγός, ἐγράφη πρὸς τὴν φωνήν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι. Προσμείνας δὲ αὐτὸν μικρὸν χρόνον, ὡς ἐθεάσατο τοῦτον ἐκ τῆς λίμνης ἀπελθόντα, προσελθὼν κατεπάτησεν αὐτὸν, εἰπὼν· Μηδένα ἀκοή ταραττέτω πρὸ τῆς θεάς (1).

Ὁ μῦθος οὗτος πρὸς ἄνδρα γλωσσώδη, μηδέν πλέον τοῦ λαλεῖν θυνάμενον.

38. [ΦΛ. 109]. ΛΕΩΝ ὈΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΛΈΩΝ καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ, κοινωνίαν πρὸς ἀλλήλους ποιησάμενοι, ἐξῆλθον πρὸς ἄγραν. Πολλὴν οὖν θήραν συλλαβόντες, ἤλθον εἰς τὸ φαγεῖν. Προσέταξε γοῦν τῷ ὄνῳ ὁ λέων διελεῖν αὐτήν. Τοῦ δὲ, τρεῖς μοίρας ἐξ ἴσου ποιήσαντος, καὶ ἐκλέξασθαι παραινοῦντος αὐτοῖς (2), ὁ λέων ἀγανακτήσας, κατεθοινήσατο τὸν ὄνον. Εἶτα προσέταξε τῇ ἀλώπεκι μοιράσαι. Ἡ δὲ ἅπαντα εἰς μίαν μερίδα συνῆξε, καταλιποῦσα μικρὰν καὶ οὐδαμινὴν μερίδα ἑαυτῇ. Ὁ δὲ λέων ἔφη· ὦ φίλη, τίς σε οὕτως διανέμειν ἐδίδαξεν; ἡ δὲ ἀλώπηξ ἔφη· Ἡ τοῦ ὄνου συμφορά.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ τοῖς ἀνθρώποις γίνονται τὰ τῶν πέλας δυσυχήματα.

(1) Ἐγράφετο, Πρὸ τῆς θεάς, ἡγοῦν μηθεὶς πρὸ τοῦ ἰδεῖν ταραττέσθω ὑπό τινος. Ἄλλ' αἱ ὀκτὼ τελευταῖαι λέξεις, διάφορός εἰσι γραφή, ἢ γοῦν, ὡς ἔδοξε τῷ πρὸ ἡμῶν, ἐπεξηγήσεις τῶν πρὸ αὐτῶν.

(2) Ἐγράφετο, Αὐτούς.

39. [ΦΛ. 96] ΛΕΩΝ ΑΡΚΤΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΛΕΩΝ καὶ ἄρκτος, ἐλάφου νεβρὸν (1) εὐρόντες, περὶ τούτου ἐμάχοντο. Δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντων, καὶ ἐκ τῆς πολλῆς μάχης ἀμφοτέρων σκοτισθέντων, καὶ ἡμιθανῶν κειμένων, ἀλώπηξ παριοὔσα (2), ὡς ἐθεάσατο τοὺς μὲν παρειμένους, τὸν δὲ νεβρὸν (3) ἐν μέσῳ κείμενον, εἰσελθοῦσα διὰ μέσου αὐτῶν, ἀραμένη τοῦτον, δρομαῖος (4) ὤχετο. Οἱ δὲ ἰδόντες αὐτήν, καὶ ἀνασῆναι μὴ δυνάμενοι, εἶπον· Ἄθλιοι ἡμεῖς, ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμοχθοῦμεν.

Ὁ λόγος (5) διδάσκει, ὅτι εὐλόγως ἐκεῖνοι ἄχθονται, οἱ τῶν ἰδίων χαμάτων τοὺς τυχόντας ὕρωσι τὰς ἐπικαρπίας ἀποφερομένους. Ἡ (6), ὅτι πολλοὶ μόχθον καὶ κόπον ἐτέρων ποιοῦνται ἴδιον κέρδος.

40. [ΦΛ. 113]. ΜΑΝΤΙΣ

ΜΑΝΤΙΣ ἐπὶ τῆς ἀγοραῖς καθεζόμενος, ἠργυρολόγει. Ἐλ-

(1) Ἐκ τῆς βαρβάρου λέξεως, Βουνεύρω, διορθώσαντες ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 25) ἐγράψαμεν, Ὄμοῦ νεβρῶ. Καὶ πισοῦται νῦν (κατὰ γε τὴν ἔννοιαν) τὴν ἡμετέραν διορθωσιν ὁ παρὼν μῦθος, ἐν ᾧ διορθοῦντες αὖθις ἐγράψαμεν, Ἐλάφου νεβρὸν, καὶ οὐχ, ὡς ἐν τῇ Φλωρεντινῇ ἐκδόσει, Ἐλάφου νεῦρον.

(2) Ἐν μὲν τοῖς πρόσθεν (σελ. 25) καλῶς εἶχε τὸ Περιοῦσα, διὰ τὸ, Κύκλω· ἐνταῦθα δὲ τὸ ἀπροσδιόνυσον Περιοῦσα τρεπτέον ἔδοξε μοι εἶναι εἰς τὸ Παριοῦσα.

(3) Ἀνωτέρω μὲν (σελ. 25) διώρθωκα γράψας, Τὸν νεβρὸν, ἀντὶ τοῦ, Τὸ βούνευρον· ἐνταῦθα δὲ, Τὸν δὲ νεβρὸν, ἀντὶ τοῦ, Τὰ δὲ νεῦρον.

(4) Ἐγράφετο, Τοῦτο δρομαίως.

(5) Ἐτρεψα κἀνταῦθα τὸ βάρβαρον, Ὅλως, εἰς τὸ, Ὁ λόγος.

(6) Διπλοῦν ἐπιμύθιον δηλονότι.

θόντος δέ τινος αἰφνίδιον πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀπαγγεῖλαντος, ὡς τῆς οἰκίας αὐτοῦ αἱ θυραὶ ἀναπεπταμέναι (1) εἰσὶ, καὶ πάντα τὰ ἔνδον ἐκφορημένα (2), ἐκταραχθεὶς ἀνεπήδησε, καὶ σενάξας ἀπήει δρομαῖος, τὸ γεγονός ὀφόμενος. Τῶν δὲ παρατυχόντων καὶ θεασαμένων τις εἶπεν· Ὡ οὔτος, ὁ τὰ ἀλλότρια πράγματα προειδέναι ἐπαγγελλόμενος, [τὰ] ἑαυτοῦ οὐ προεμαντεύου;

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρῆσαιτο ἂν τις πρὸς ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες τὸν ἑαυτῶν βίον φαύλως διοικούντες, τῶν μηδὲν προσηκόντων προνοῆσαι πειρῶνται.

41. [ΦΛ. 118] ΜΥΡΜΗΞ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ.

ΜΥΡΜΗΞ διψήσας, κατελθὼν εἰς πηγὴν, καὶ βουλόμενος πιεῖν, ἀπεπνίγετο. Περισερὰ δὲ, καθεζομένη ἐν τῷ παρεσηκότι (3) δένδρῳ, ἐθεάσατο αὐτὸν, καὶ κόψασα φύλλον ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἔρριψεν εἰς τὴν πηγὴν, δι' οὗ ἐπιβὰς ὁ μύρμηξ, ἐσώθη. Ἰξευτῆς δὲ τις, παρασαθεὶς, καὶ συνθεὶς τοὺς καλάμους, τὴν περισερὰν συλλαβεῖν ἐβουλήθη. Ὁ δὲ μύρμηξ, θεασάμενος, ἔδρακε τὸν πόδα τοῦ ἰξευτοῦ. Ὁ δὲ, ἀλγήσας, ρίψας τοὺς καλάμους, ἐποίησε φυγεῖν τὴν περισερὰν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰ καὶ τὰ ἄλογα ζῶα αἴσθησιν ἔχουσι τοῦ καλοῦ, πῶς οὐ δεῖ ἡμᾶς τοὺς εὐεργέτας ἀμείβεσθαι; Ἡ (4), Δύνανται καὶ τὰ μικρὰ τοῖς εὐεργέταις μεγάλας ἀμοιβὰς παρέχειν.

42. [ΦΛ. 124]. ΝΥΚΤΕΡΙΣ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑἶΘΥΙΑ.

ΝΥΚΤΕΡΙΣ καὶ βάτος καὶ αἶθυια, πρὸς ἀλλήλας φιλίαν

(1) Ἐγράφετο, Ἀναπεπτασμέναι.—(2) Ἡ, Ἀφηρημένα, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 26), ἧ, Ἐκπεφορημένα, γραπτέον.

(3) Ἐγράφετο κακῶς, Περιεσηκότι.

(4) Διπλοῦν ἐπιμύθειον δηλονότι.

ποιήσασαι, ἐμπορεύεσθαι ἔγνωσαν. Καί ἡ μὲν νυκτερίς, ἀργύριον δανείσαμένη, εἰς τὸ μέσον τοῦτο κατέβηκεν, ἡ δὲ βάτος ἐσθῆτα ἐνεβάλλετο, ἡ δὲ αἶθυια, χαλκὸν (1)· καὶ εὐθέως ἀπέπλευσαν. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεῶς περιτραπείσης, πάντα ἀπολέσασαι, αὐταὶ ἐπὶ (2) τὴν γῆν διεσώθησαν. Καὶ ἀπὸ τῶν τότε ἡ αἶθυια παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης ἐνεδρεύει, μήπως ἡ θαλάσσα τὸν χαλκὸν ἐξαγάγῃ· ἡ δὲ νυκτερίς, τοὺς δανεισὰς φοβουμένη, ἡμέρας μὲν οὐ φαίνεται, νυκτὸς δὲ ἐπὶ νομὴν ἔξεισιν· ἡ δὲ βάτος τῶν ἐσθῆτων ἐπιλαμβάνεται τῶν κριόντων, ζητοῦσα τὸ ἴδιον ἱμάτιον ἐπιγνῶναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ ταῦτα μᾶλλον σπουδάζομεν ὕπερον, περὶ δὲ πρότερον πείσωμεν.

Α Λ Λ Ω Σ.

ΝΥΚΤΕΡΙΣ ΚΕΠΦΟΣ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ (3).

Νυκτερίς, κέπφος καὶ βάτος πρὸς ἀλλήλους κοινωνίαν ἔδεικτο, τοῦ ἐπὶ τινα δῆθεν ἐμπορίαν ἀπελθεῖν. Καὶ ἡ μὲν χρυσόν, τὸ δὲ (4) χαλκὸν, ἡ δὲ ὑφάσματα δανειακῶς ἐξελάβοντο, καὶ ἐν πλοίῳ ἀποθήμενοι, τοῦ πλοῦς εὐθύς εἶχοντο. Ἄφνω δὲ ζάλη καὶ καταγίγῃς διαπνεύσασα εἰς κλύθωνα μέγιστον τὸ πέλαγος αἶρει, καὶ τὸ σκάφος διασπαράττει, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα τῷ βυθῷ παραδίδωσιν. Ἐξ ἐκείνου δὲ, ἡ μὲν νυκτερίς, τοὺς δανεισὰς δεδιῶσα, καὶ ἑαυτὴν ὑποσέλλουσα, μόνη τῇ νυκτὶ ἐξέρ-

(1) Ἐν δὲ τε καὶ κατωτέρῳ Χαλκὸν ἔγραψα, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 27) ἀντὶ τοῦ βαρβάρου Χαλκοῦν.

(2) Μεταβαλὼν καὶ τὴν σίξιν, καὶ τὴν ἀντωνυμίαν, ἔγραψα, Ἀπολέσασαι, αὐταὶ ἐπὶ, ἀντὶ τοῦ, Ἀπολέσασαι αὐταί, ἐπὶ. Τὸ δὲ, Αὐταί, ἴσον δύναται τῷ Μόναί.—(3) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μῦθ. λς'.—(4) Βαρβάρως, Τὸ δὲ, ἀντὶ τοῦ, Ὁ δέ.

45. [ΦΛ. 132]. ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΒΥΡΣΟΔΕΨΗΣ.

ΟΝΟΣ κηπωρῶ δουλεύων, ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἤσθιε, πολλὰ δὲ ἐκακοπάθει, ἠϋξάτο τῷ Δίῃ, ὅπως τοῦ κηπωροῦ αὐτὸν ἀπαλλάξῃ, καὶ ἐτέρῳ δεσπότη αὐτὸν ἐκδώσῃ (1). Ὁ δὲ Ζεὺς πέμψας (2), ἐκέλευσεν εἰς κεραμέα πωλῆσαι. Πάλιν δὲ αὐτοῦ δυσφοροῦντος, ἐπειδὴ πολὺ πλεον ἄχθοφορεῖν ἠναγκάζετο ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ πλινθεΐᾳ (3), πάλιν τὸν Δία παρεκάλει. Ὁ δὲ Ζεὺς παρεσκεύασε πραθῆναι αὐτὸν εἰς βυρσοδέψην. Ὁ δὲ ὄνος, εἰς χεῖρονα δεσπότην ἐμπεσῶν, καὶ ὄρων τὰ παρ' αὐτοῦ πραττόμενα, ἔφη μετὰ σφραγμαίου· Οὐαί μοι τῷ τάλανι! αἰρετώτερον ἦν μοι παρ' ἐκείνοις τοῖς δεσπότηταις εἶναι· ἐπεὶ οὗτος, ὡς ὄρω, καὶ τὸ δέρμα μου μέλλει ἀνελεῖν (4).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλισα τοὺς πρώτους δεσπότητας τότε πο-
θούσιν οἱ οἰκέται, ὅταν πείραν λάβωσιν ἐτέρων.

46. [ΦΛ. 146]. ΟΡΝΙΘΟΘΗΡΑΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ.

ΟΡΝΙΘΟΘΗΡΑΣ πτηνοῖς παγίδας ἴσα. Κορυδαλὸς δὲ τού-
τον θρασυάμενος, ἠρώτα, μακρόθεν ἐσῶς, Τί ἐργάζῃ; τοῦ δὲ,
εἰπόντος, Πόλιν κτίζω, καὶ μικρὸν ὑποχωρήσαντος, καὶ κρυ-
θέντος, ὁ κορυδαλὸς, πεισθεὶς τοῖς λόγοις τοῦ ἀνδρός, προσ-
ῆλθε τῷ τόπῳ, καὶ τὸ δέλεαρ ἐσθίων, ἔλαθεν ἐμπεσεῖν (5)

(1) Ἐκ διορθώσεως τοῦ Φλωρεντινοῦ ἐκδότου, ἀντὶ τοῦ, Ἐκδώσει.

(2) Ἐγραψα, Πέμψας, ἀντὶ τοῦ (βαρβάρως ἐνεργητικοῦ), Μέμψας.

(3) Γραφικὴ φράσις (Ἐξόθ. α, 14) τὸ, Πηλῷ καὶ τῇ πλινθεΐᾳ·
ἐξ ἧς εἰκάσαι πάρεσι τοῦ τῶν Μοναχῶν τάγματος γεγονέναι τὸν δια-
σκευαστὴν τοῦ μύθου.

(4) Γραπτέον, Ἀφελεῖν.

(5) Ἐμπεσῶν, ὄφειλεν εἰπεῖν.

εις τοὺς βρόχους. Ὁ δὲ ὀρνιθοθήρας δραμῶν, ἀνελάβετο αὐτόν. Καὶ ὁ κορυθαλὸς, ὧ οὗτος, ἔφη, ἐὰν τοιαύτας πόλεις κτίζης, πολλοὺς (1) ἐνοικοῦντας εὐρήσεις.

Ὁ λόγος (2) δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα καὶ οἴκοι καὶ πόλεις ἐρημοῦνται, ὅταν οἱ προεσῶτες χαλεποὶ ὦσιν (3).

47. [ΦΛ. 156]. ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ, πολλὴν ἀνύων ὁδὸν, ἠύξατο λέγων· ὅτι ὧ Ἑρμῆ, ἐὰν εὕρω τί, σοὶ τὸ ἥμισυ ἀναθήσω. Περιτυχῶν δὲ πῆρα, ἐν ἧ ἀμύγδαλα ἦσαν, καὶ φοίνικες, ταύτην ἀνείλετο, οἰόμενος ἀργύριον εἶναι. Ἐκτινάξας δὲ εὔρε τὰ ἐνόητα. Καταφαγὼν δὲ ταῦτα, καὶ λαθῶν τῶν ἀμυγδαλῶν τὰ λέπη, καὶ τῶν φοινίκων τὰ ὄσα, ἐπὶ τινος βωμοῦ ἔθηκεν, εἰπὼν· Ἀπέχεις, ὧ Ἑρμῆ, τὴν εὐχὴν· καὶ γὰρ τὰ ἐντὸς, καὶ τὰ ἐκτὸς πρὸς σὲ ἀνέθηκα.

Ὁ λόγος πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, τὸν καὶ θεοὺς διὰ πλεονεξίαν κατασοφίζόμενον.

48. [ΦΛ. 159]. ΠΑΙΣ ΚΛΕΠΤΗΣ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ.

ΠΑῖΣ ἐκ τοῦ διδασκαλείου τὴν τοῦ συμφοιτητοῦ δέλτον κλέψας, τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ ἐπιδέδωκε· τῆς δὲ, μὴ ἐπιπληξάσης αὐτόν, ἀλλὰ μᾶλλον ὑποδεξαμένης (4), προϊόντος τοῦ χρόνου, ὁ παῖς, ὡς

(1) Οὐ πολλοὺς, μετὰ τῆς ἀρνήσεως ἀνωτέρω (σελ. 29), ἢν κἀνταῦθα προσθετέον.

(2) Ὁ λόγος, καὶ αὖθις ἔγραψα ἀντὶ τοῦ, Ὁλως.

(3) Ἐπιμύθειον ἀπροσφυές καὶ ἀνόητον, ὡσπερ τὰ πλεῖστα τῶν ἀμαθεσάτων μυθογράφων τούτων.

(4) Γράψε, Αὐτῷ, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδεξαμένης.

νεανίας ἤδη γέγονεν, ἤρξατο καὶ τὰ μείζονα κλέπτειν. Ληφθεὶς οὖν ποτε ἐπ' αὐτοφώρῳ, καὶ περιαγκωνισθεὶς, ἐπὶ τὸν δῆμιον ἀπήγετο. Τῆς δὲ μητρὸς ἐπακολουθούσης αὐτῷ, καὶ σερνοκτυπούσης, εἶπεν ὁ παῖς πρὸς τοὺς δημίους· Ἐάσατέ με λαλῆσαι τῇ μητρὶ μου πρὸς τὸ οὖς λόγον ἓνα. Τῆς δὲ, ταχέως ἐλθούσης, καὶ τὸ οὖς αὐτῆς τῷ σόματι τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ἐπιθείσης, τοῖς ὀδοῦσιν αὐτοῦ τὸ ὠτίον αὐτῆς γενναίως δραξάμενος, ἀπέκοψεν αὐτό. Τῆς δὲ, βοησάσης, καὶ εἰπούσης, ὡς ἤδη πεπλημμέληκεν, οὐδὲ μὴν (1) ἀλλὰ καὶ τοῦ λαοῦ κατηγοροῦντος αὐτοῦ, ὡς μὴ ἀρκεσθέντος τοῖς προτέροις κακοῖς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν μητέρα ἠσέθησεν (2), ἔφη ἐκεῖνος· Αὕτη μοι ἐγένετο τῆς ἐμοῦ ἀπωλείας αἰτία· εἰ γὰρ, ἡνίκα τὴν τοῦ συμφοιτητοῦ μου θέλτον ἔκλεψα, καὶ ἦνεγκα αὐτῇ, ἐπέπληξέ μοι, οὐκ ἂν μέχρι τούτων ἐχώρησα, καὶ ἐπὶ τὸν θάνατον ἠγόμην.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ κακὸν, κατ' ἀρχάς μὴ κολαζόμενον, ἐπὶ μείζον αὖξεται.

49. [ΦΛ. 164]. ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ.

ΠΟΙΜΗΝ, ἔν τινι τόπῳ παραθαλασσίῳ ποιμνία νέμων, ὡς ἐθεάσατο τὴν θάλασσαν γαληνὴν τε καὶ πραεῖαν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι. Διόπερ πωλήσας αὐτοῦ τὰ πρόβατα, καὶ φοίνικας ἀγοράσας, ναῦν ἐμφορτωσάμενος (3), ἀνήχθη. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νηὸς περιτραπείσης, πάντα ἀπολέσας, αὐτὸς μόλις ἐπὶ τῆς γῆς διεσώθη. Μετ' οὐ πολλὰς οὔν ἡμέρας, τῆς θαλάσσης γαληνιώσης, ὡς ἐθεάσατό τινα παρ-

(1) Γραπτέον, Οὐ μὴν. — (2) Γράφε, ἠσέθηκεν. — (3) Ἐπιθετὰ εἰς τὸν Ἡλιόδωρον (Μέρ. Β. σελ. 121) σημειωθέντα μοι περὶ τοῦ φορτώου.

ιόντα, καὶ ἐπαινοῦντα τῆς Σαλάσσης τὴν ἡρεμίαν, ἔφη· ὦ οὗτος, αὐτὴ (1) γὰρ σοι φοινίκων ἐπιδυμεῖ.

Οὕτω πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς φρονίμοις γίνεται μαθήματα.

50. [ΦΛ. 176]. ΡΟΙΑ ΜΗΛΕΑ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ.

ΡΟΙΑ καὶ μηλέα περὶ κάλλους ἤριζον. Πολλῆς δὲ φιλονεικίας παρὰ *τῶν* ἀμφοτέρων γεγонуίας, βάτος ἐκ τοῦ πλησίον φραγμοῦ ἀκούσασα, εἶπεν· ὦ φίλοι, παυσώμεθα ποτε μαχόμεναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτως παρὰ τὰς τῶν ἀμεινόνων ζήσεις, καὶ οἱ μηδενὸς ἄξιοι πειρῶνται εἶναι τι.

51. [ΦΛ. 177]. ΣΠΑΛΑΞ (2) ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ.

ΣΠΑΛΑΞ (ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ζῶον τυφλόν) λέγει τῇ μητέρι αὐτοῦ ὅτι, Βλέπω. Κακείνη, πειράζουσα αὐτὸν, χόνδρον λιβανωτοῦ δοῦσα αὐτῷ, ἐπηρώτα, τίποτε εἶη. Τοῦ δὲ, εἰπόντος ψηφίδα, εἶπεν· ὦ τέκνον, οὐ μόνον τοῦ βλέπειν ἐσέρησαι, ἀλλὰ καὶ τὰς ὀσφρήσεις ἀπώλεσας.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀλαζόνων, καὶ τὰ ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

52. [ΦΛ. 178]. ΣΦΗΚΕΣ ΠΕΡΔΙΚΕΣ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΟΣ.

ΣΦΗΚΕΣ ποτε καὶ πέρδικες, δίψει συνεχόμενοι, ἤκον πρὸς γεωργόν, καὶ παρ' αὐτοῦ ποτὸν ἤτουν, ἐπαγγελλόμενοι ἀντί

(1) Γραπτέον Δύτη, δεικτικῶς, ἢ ὡς ἀνωτέρω (σελ. 31) Αὔθις.

(2) Τοῦ παρακμάζοντος ἑλληνισμοῦ ὁ Σπάλαξ, ἀντί τοῦ, Ἀσπάλαξ, καθὰ καὶ παρὰ τὸν Ἀσπάραγον τὸ παρ' ἡμῖν Σπαράγιον, ἢ Σπαράγγιον.

τοῦ ὕδατος χάριν αὐτῷ ποιῆσαι. Καὶ οἱ μὲν πέρδικες περι-
σκάψαι τοὺς ἀμπελῶνας, καὶ τοὺς βότρυας εὐπρεπεῖς ποιῆσαι,
αἱ δὲ σφῆκες, κύκλω περιμοῦσαι, τοῖς κέντροις τοὺς κλέπτας
ἀπώσασθαι ἔλεγον. Κάκεινος ὑποτυχῶν ἔφη· Ἄλλ' ἔμοιγέ εἰσι
δύο βόες, οἵτινές μοι μηδὲν κατεπαγγελόμενοι, πάντα ποιοῦ-
σιν, οἷς ἄμεινόν ἐστιν ἢ ὑμῖν ποτὸν παρέχειν.

Οὗτος ὁ λόγος πρὸς ἄνδρα ἀχάρινον.

53. [ΦΛ. 183]. ΤΑΩΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΙΟΣ.

Τῶν ὀρνέων βουλομένων ποιῆσαι βασιλέα, ταῶς ἡξίου ἑαυτὸν
χειροτονεῖσθαι βασιλέα διὰ τὸ κάλλος. Ἀρεσθέντων (1) δὲ πάν-
των ἐπὶ τούτῳ τῶν ὀρνέων, κολοῖος αὐτῷ εἶπεν· Ἄλλ', ἐάν σου
βασιλεύοντος αἰετὸς ἡμᾶς καταδιώξαι ἐπιχειρήσῃ, πῶς ἡμῖν
ἐπαρκέσεις;

Ὁ λόγος (2) δηλοῖ, ὅτι αἰεὶ τοὺς δυνάστας μὴ κάλλει, ἀλλὰ φρονήσει,
καὶ δυνάμει δεῖ κοσμεῖσθαι.

Α Λ Λ Ω Σ.

ΠΤΗΝΩΝ ΒΟΥΛΗ (3).

Ποτὲ τῶν πτηνῶν εἰς κοινὴν βουλὴν ἐπὶ τὸ αὐτὰ συνελθόν-
των, ἕκαστον αὐτῶν, τίνι τῶν ἄλλων ἐφαρμόζει τὸ βασιλεύειν,
πρὸς ἀλλήλους ἐβουλεύοντο. Ὁ δὲ ταῶν ἔφη τοῖς λοιποῖς, ὡς
ἔμοιγε προσήκει ἡ βασιλεία, ἅτε κάλλει καὶ ὠραιότητι σεμνου-
νομένῳ. Τῶν δὲ ἐτέρων πτηνῶν ἐπαρεσθέντων τῷ ταῶνι, παρ-
ελθὼν εἰς μέσον ὁ κόραξ ἀντέφησεν, Ἐάν σὺ τὴν βασιλείαν παρα-

(1) Ἐγράφετο, Τρεσθέντων.—(2) Ἐγράφετο, Ὀλως.—(3) Ἐκ
τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. νζ.

λάβης, ἀρά γε, τοῦ ἀετοῦ ἡμῖν ἐπερχομένου, δύνασαι ἡμᾶς τῆς ἐκείνου ἐξαιρεῖσθαι προσβολῆς;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς τὸ βασιλεύειν οὐ τοῖς τῷ κάλλει φαιδρυνομένοις ἐρμότητι, ἀλλὰ τοῖς ῥωμαλέοις καὶ ἐν γενναιότητι διαπρέπουσιν.

54. [ΦΛ. 185]. ΥΣ ΑΓΡΙΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΥΣ ἄγριος, ἐςὼς παρά τι δένδρον, τοὺς ὀδόντας ἠκόνα. Ἀλώπεκος δὲ αὐτὸν ἐρωτησάσης τὴν αἰτίαν, ὅτι Μηδεμιάς ἀνάγκης οὔσης, μήτε κυνηγοῦ, μήτε κινδύνου ἐφεσῶτας, τοὺς ὀδόντας τί θήγεις; ἔφη· Ἄλλ' οὐ ματαίως τοῦτο ποιῶ· ἐὰν γάρ με κίνδυνος καταλάβῃ, οὐ τότε περὶ τὸ ἀκονᾶν ἀσχοληθήσομαι, ἐτοίμοις δὲ οὔσι χρήσομαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸ τῶν κινδύνων τὰς παρασκευὰς ποιεῖν.

56. [ΦΛ. 120]. ΝΕΒΡΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΟΣ.

ΝΕΒΡΟΣ (1) δὲ ποτε πρὸς τὴν ἔλαφον εἶπε,
 Σὺ τῷ μεγέθει μείζων κυνὸς τυγχάνεις,
 Καὶ ταχυτάτη, καὶ ὀξεῖα πρὸς δρόμον,
 Κέρατα δὲ πρὸς ἄμυναν κατέχεις·
 Καὶ τί, ὦ μήτερ, οὕτω φοβῆ τοὺς κύνας;
 Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη γελῶσα οὕτως·
 Ὅτι μὲν ἐγὼ ταῦτα ἅπαντα ἔχω,
 Εὖ οἶδα σαφῶς καὶ γινώσκω, ὦ τέκνον·
 Ἐπὶ δὲ κυνὸς [τῆς] ὑλακῆς ἀκαύσω,

(1) Οὕτω διορθώσας ἐγράψεν ὁ Φλωρεντινὸς ἐκδότης, ὀρμηθεῖς ἐκ τῆς Πλανουδείου συλλογῆς ἀνωτέρω (σελ. 53), ἀντὶ τοῦ, Μόσχος. Καὶ ἔστι μὲν ἀληθές τὸ κυριολεκτεῖσθαι τὸν Νεβρὸν ἐπὶ τῆς νέας ἐλάφου· οὐδὲν γέ μιν ἦττον καὶ ὁ Μόσχος ἂν λέγοιτο ἐπὶ ταύτης, κατὰ καὶ ἐπ' ἄλλων.

Σκοτοῦμαι... καὶ πρὸς φυγὴν τρέπομαι (1).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἀνθρώπους τοὺς φύσει δειλοὺς οὐδεμία παραίνεσις ἀνθρώπου ἐπιρρώννυσι.

57. [ΦΛ. 89]. ΛΑΓΩΟΙ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Λαγωοὶ, καταρνόντες ἑαυτῶν δειλίαν, ἔγνωσαν δεῖν ἑαυτοὺς κατακρημνίσαι. Καὶ παραγενόμενοι ἐπὶ τινα λίμνην, τοῦ βαλεῖν ἑαυτοὺς ἐν αὐτῇ, βάτραχοι τοῦ ψόφου ἀκούσαντες, ἑαυτοὺς εἰς τὰ βάθρα τῆς λίμνης ἐδίδοσαν. Εἷς δὲ τις τῶν λαγωῶν, θεασάμενος αὐτοὺς, ἔφη πρὸς τοὺς ἑτέρους· Μηκέτι ἑαυτοὺς κατακρημνίσωμεν· ἰδοὺ γὰρ εὕρηται καὶ ἡμῶν δειλότερα ζῶα.

Οὕτως καὶ τοῖς ἀνθρώποις αἱ τῶν ἄλλων συμφοραὶ τῶν ἰδίων δυσυχημάτων παραμύδιον γίνονται.

[ΦΛ. 150]. Α Λ Λ Ω Σ.

Οἱ λαγωοὶ πάντες συνελθόντες, ἐβόων ταῦτα πρὸς ἀλλήλους θρηνοῦντες· Ἴνα τί δεινὸς ὁ βίος ἡμῶν ἐστὶ; καὶ γὰρ αἰετοὶ, ἀνθρωποὶ τε καὶ κύνες, ἅπαντες ἡμᾶς πειρῶνται καταθῦσαι. Βέλτιον οὖν ἐστὶν ἡμῖν θανατῶσαι ἑαυτοὺς, καὶ μὴ ζῆν οὕτω κακίως ἐν φόβῳ. Ταῦτά γε (2) τούτων πρὸς ἀλλήλους εἰπόντων, ὤρμησαν εἰς λίμνην ἑαυτοὺς ἐμβαλεῖν. Οἱ δὲ βάτραχοι τούτους εὐθὺς ἰδόντες, ἀπερρίφησαν παρευθὺς εἰς τὸ ὕδωρ. Εἷς δὲ λαγῶς στρατηγέτης τυγχάνων, ἐμειδίασε, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐβόησε· Στῆτε, ἀδελφοί, μηδὲν κακὸν ποιήσητε (3)· ὡς γὰρ ὁράτε,

(1) Τὸν μῦθον, πεζοῦ λόγου δίκην ἐφεξῆς γεγραμμένον, εἰς ἱαμβεῖα κατεμέλισα, ἄμετρα μὲν καὶ ἄμουσα, οὕτω δὲ πάλαι συντεθέντα ὑπὸ τοῦ διασκεύασαντος αὐτόν.—(2) Γράφει, Ταῦτα δέ.—(3) Ἐγράφετο, Ποιήσατε.

δειλότερα τυγχάνουσι ταῦτα τὰ ζῶα ὑπὲρ ἡμᾶς ἅπαντας (1).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς δυστυχούσιν οὐ τὴν τυχοῦσαν παραμυσίαν φέρει τὸ καὶ ἐτέρους ὄραν κακοπαθοῦντας.

58. [ΦΛ. 151]. ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΣ.

ΟΝΟΣ ποτὲ ἐμακάριζεν ἵππον, διὰ τὴν τροφήν αὐτοῦ, καὶ τὴν θεραπείαν, τὴν δὲ ἑαυτοῦ τύχην ἐμυκτῆριζεν, ὡς ἀχθοφοροῦντος πολλὰ, καὶ κοπιῶντος, καὶ οὐδὲ ἄχυρον εἰς κόρον λαμβάνοντος. Ἐπεὶ δὲ ἐπέσθη καιρὸς πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης σὺν τοῖς ὅπλοις ἐπέσθη ἐπὶ τὸν ἵππον, καὶ ὧδε κάκεισε τοῦτον ἡλαυνεν, ὡς εἰς μέσον ἔβη τῶν πολεμούντων ξιφῆρης, ὁ ἵππος [πληγείς] ἔκειτο ἐπ' ἐδάφους. Ὡς οὖν ἐώρα τοῦτον ὁ ὄνος, εὐθύς μετεβάλετο (2), καὶ τὸν ἵππον ἤλεει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τοὺς πλουσίους καὶ ἄρχοντας οὐ δεῖ ζηλοῦν· ἀλλὰ, τὸν κατ' ἐκείνων φόβον καὶ κίνδυνον ἀναλογιζομένους, ἀγαπᾶν τὴν πενίαν, τὴν μητέρα τῆς ἡσυχίας.

59. [ΦΛ. 188]. ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ.

ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ τις, τὴν οὐσίαν ἐξαργυρισάμενος (3), βῶλον χρυσοῦν ὠνήσατο, καὶ τοῦτον πρὸ τοῦ τοίχου κατορύξας, διετέλει συνεχῶς ἐρχόμενος καὶ ἐπισκεπτόμενος. Τῶν δὲ περὶ [τὸν] τόπον ἐργατῶν τις, παρατηρησάμενος αὐτοῦ τὰς ἀφίξεις, ὑπενόησε τὸ ἀληθές. Ἀπαλλαγέντος οὖν αὐτοῦ, τὸ χρυσίον ἀνείλετο. Ὁ δὲ, ὡς ἐπανελθὼν εὔρε τὸν τόπον κενόν, ἔκλαιε,

(1) Ἐξ ἰαμβείων, ἣ γοῦν δωδεκασυλλάβων στίχων συνέστηκε καὶ οὗτος ὁ μῦθος, ὃν ἀποκαταστήσαι εἰς τὸ ἀρχαῖον μὴ οὐ πολλὰ μετακινήσαντα τῆς γραφῆς οὐχ οἶόν τε.—(2) Ἐγράφετο, Μετεβάλλετο.—(3) Ἐγράφετο, Ἐξαργυριζόμενος.

καὶ τὰς τρίχας ἔτιλλεν. Ἰδὼν δὲ τις αὐτὸν ὑπερπαθοῦντα (1), καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν, ἔφη πρὸς αὐτόν· Μὴ λυποῦ, ἀλλὰ λαβὼν λίθον [ἐν] τῷ αὐτῷ τόπῳ κατάθες, καὶ νόμιζε τὸ χρυσίον κεῖσθαι· οὐδὲ γὰρ, ὅτε ἦν, ἐχρῶ αὐτῷ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἐστὶν ἢ κτῆσις, ἐὰν μὴ καὶ χρησά τις ἐπάρη (2).

60. [ΦΛ. 191]. ΧΗΝΕΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΙ.

ΧΗΝΕΣ καὶ γέρανοι τὸν αὐτὸν λειμῶνα ἐνέμοντο. Ἐπιφανέντων δὲ αὐτοῖς θηρευτῶν, οἱ μὲν γέρανοι, ἕλαφροὶ ὄντες, ταχέως ἀπέπησαν, καὶ διεσώθησαν· αἱ δὲ χῆνες μείνασαι, διὰ τὸ βᾶρος τῶν σωμάτων, συνελήφθησαν.

Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ ἐπαναστάσει πόλεων γίνεται· οἱ μὲν πένητες, διὰ τὸ ἀκτῆμονες εἶναι, ῥαδίως μεταβαίνουσιν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, οἱ δὲ πλούσιοι, διὰ τὴν τῶν ὑπαρχόντων ὑπερβολὴν μένοντες, πολλάκις δουλεύουσι.

61. [ΦΛ. 193]. ΧΕΛΩΝΗ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ.

ΧΕΛΩΝΗ, θεασαμένη αἰτὸν πετόμενον, ἐπεθύμησε καὶ αὐτὴ πεταῖσαι. Προσελθοῦσα δὲ τοῦτον παρεκάλει, ἐφ' ᾧ βούλεται μισθῷ, διδάξαι αὐτήν. Τοῦ [δὲ], λέγοντος ἀδύνατον εἶναι, καὶ ἔτι αὐτῆς ἐπικειμένης καὶ ἀξιούσης, ἄρας αὐτήν, καὶ μετέωρος ἀρθεῖς, ἀφῆκεν ἐπὶ τινος πέτρας, ὅθεν κατενεχθεῖσα διερράγη καὶ ἀπέθανεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν ταῖς φιλονεικίαις τῶν φρονιμωτέρων αὐτῶν παρακούσαντες, ἑαυτοὺς καταβλάπτουσιν.

(1) Ἐγράφετο, Ὑπερπαθόντα.

(2) Γράφ. Ἐὰν μὴ ἢ χρῆσις παρῆ (ἢ, προσῆ), ὡς περ ἀνωτέρω (σελ. 36).

62. [ΦΛ. 194]. ΨΥΛΛΑ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΗΣ.

ΨΥΛΛΑ ποτὲ πηθῆσασα, ἐκάθισεν ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἀθλητοῦ σοβοῦντος, καὶ ἀλλομένη ἐνῆκε δῆγμα. Ὁ δὲ, ἀκροχολήσας (1), ἠυτρέπισε τοὺς ὄνυχας, ὅπως συνθλάσῃ ταύτην. Ἡ δὲ, ἐφ' ὀρμῆς (2) φυσικῆς πῆδημα λαβοῦσά, ἀπέδρα, τοῦ θανεῖν ἀπαλλαγείσα. Καὶ ὅς, σενάξας εἶπεν· ὦ Ἡράκλεις, διὰ τί ἐπὶ κραιούς ἀνταγωμιάς οὐκ εἶ συνεργός;

Ὁ λόγος (3) δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἐπὶ τὰ ἐλάχιστα καὶ ἀκίνδυνα πράγματα *ἐπ'* εὐθύς τοὺς θεοὺς ἐπικαλεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ ταῖς μείζουσι ἀνάγκαις καὶ συμφοραῖς.

63. [ΦΛ. 63]. ΕΛΛΑΦΟΣ.

ΕΛΛΑΦΟΣ, πηρωθεῖσα τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν, παρεγένετο εἰς τινα αἰγιαλὸν, καὶ ἐνταῦθα ἐνέμετο, τὸν μὲν ὀλόκληρον ὀφθαλμὸν πρὸς τὴν γῆν ἔχουσα, καὶ τὴν τῶν κυνηγῶν ἔφοδον παρατηρουμένη, τὸν δὲ πεπηρωμένον πρὸς τὴν θάλασσαν· ἐνθεν γὰρ οὐδένα κίνδυνον ὑφωρᾶτο (4). Καὶ δὴ τινες, παραπλέοντες ἐκεῖνον τὸν τόπον, καὶ θεασάμενοι αὐτήν, κατευσοχήσαντο (5). Ἐπεὶ δὲ ἐλειποψύχει, εἶπε πρὸς ἑαυτήν· Ἄλλ' ἔγωγε ἀθλία,

(1) Ἐγράφετο, Ἀκροχολέσας.

(2) Ἴσως γρ. Ἀφ' ὀρμῆς.

(3) Ἐγράφετο, Ὀλως.

(4) Ἐγράφετο, Ἐφωρᾶτο.

(5) Περιεῖλον τὴν ἐπομένην ἐπεξήγησιν, Ἦγουν κατετόξευσαν, ἦν ἐτήρησεν ὁ Φλωρεντινὸς ἐκδότης, καίπερ εἰδῶς ἐπεξήγησιν οὔσαν τοῦ βαρβάρου, Κατευσοχήσαντο.

ἦτις τὴν γῆν ὡς ἐπίβουλον ἐφυλαττόμην, πολὺ δὲ χαλεπώ-
τέρου ἔσχον τὴν θάλασσαν, ἐφ' ἣν κατέφυγον.

Οὕτω πολλάκις παρὰ (1) τὴν ἡμετέραν ὑπόληψιν τὰ μὲν χαλεπά
τῶν πραγμάτων δοκοῦντα εἶναι, ὠφέλιμα εὐρίσκονται· τὰ δὲ σωτήρια
νομιζόμενα, ἐπιβλαβῆ.

64. [ΦΛ. 64]. ΕΛΑΦΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

ΕΛΑΦΟΣ, κυνηγούς φεύγουσα, ἐγένετο κατὰ τι σπήλαιον, ἐν
ᾧ ἦν λέων· ἐνταῦθα εἰσιούσα (2) κρυβησομένη. Συλληφθεῖσα
δὲ ὑπὸ τοῦ λέοντος, καὶ ἀναιρουμένη, ἔφη· Βαρυδαίμων ἐγὼ,
ἦτις, ἀνθρώπους φεύγουσα, ἐμαυτὴν θηρίῳ ἐνεχειρισάμην.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων, διὰ φόβον ἐλαττόνων κινδύνων, ἑαυτοὺς
εἰς μείζονα κακὰ εἰσιᾶσιν (3).

65. [ΦΛ. 65]. ΕΛΑΦΟΣ ΚΑΙ ΑΜΠΕΛΟΣ.

ΕΛΑΦΟΣ, διωκομένη ὑπὸ κυνηγῶν, ἐκρύβετο ὑπὸ (4) τινα
ἄμπελον. Διελθόντων δὲ τῶν κυνηγῶν, κατήσθιε γραφεῖσα (5)
τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου. Εἰς δὲ τις τῶν κυνηγῶν γραφεῖς, καὶ
θρασύμενος, ᾧ εἶχεν ἀκοντίῳ βαλὼν, ἔτρωσεν αὐτήν. Ἡ δὲ,
μέλλουσα τελευτᾶν, σενάζουσα πρὸς ἑαυτὴν ἔφη· Δίκαια πάσχω,
ὅτι τὴν σώσασάν με ἄμπελον ἠδίκησα.

Οὗτος ὁ λόγος λεχθεὶς ἂν κατ' ἀνδρῶν, οἵτινες τοὺς εὐεργέτας
ἀδικοῦντες, ὑπὸ θεοῦ κολάζονται.

(1) Ἐγράφετο, Περί.

(2) Γράψε, Καὶ ἐνταῦθα εἰσήει.

(3) Εἰσιᾶσιν ἔγραψα, ὡδὲ τε καὶ ἀνωτέρω (σελ. 39) ἀντὶ τοῦ,
Εἰσιᾶσιν.

(4) Ἐγράφετο, Ἐπί.

(5) Ἐγράφετο, Τραφεῖσα.

66. [ΦΛ. 70]. ΟΝΟΣ ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

ΕΝ τινι ἐπαύλει (1) ὄνος καὶ ἀλεκτρυῶν ἦσαν. Λέων δὲ λιμώττων, ὡς ἐθεάσατο τὸν ὄνον, οἷός τε ἦν (2), εἰσελθὼν *ἤμελλε* καταθροινήσασθαι. Περί δὲ τὸν ψόφον ἀλεκτρυόνος φθεγξαμένου, καταπτήξας (φασὶ γὰρ τοὺς λέοντας πτύρεσθαι πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων φωνάς), εἰς φυγὴν ἐτρέπη. Καὶ ὁ ὄνος, ἀναπτερωθεὶς κατ' αὐτοῦ, εἶγε ἀλεκτρυόνα ἐφοβήθη, ἐξῆλθεν ὡς ἀποδιώξων αὐτόν. Ὁ δὲ, ὡς μακρὰν ἐγένετο, κατέφαγεν αὐτόν.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, ταπεινουμένους τοὺς (3) ἑαυτῶν ἐχθρούς ὀρώντες, καὶ διὰ τοῦτο καταθρασυνομένοι, λανθάνουσιν ὑπ' αὐτῶν ἀναλισκόμενοι.

69. [ΦΛ. 186]. ΥΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

ΥΣ καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον. Τῆς δὲ κυνὸς εἰπούσης, ὅτι πάντων τετραπόδων ταχέως (4) ἀποκύει, ἡ ὕς ὑποτυχοῦσα ἔφη· Ἄλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς, γίνωσκε ὅτι τυφλὰ γενναῖς.

Ὁ λόγος (5) δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

70. [ΦΛ. 231]. ΟΦΙΣ ΚΑΙ ΚΑΡΚΙΝΟΣ (6).

(1) Ἐγράφετο, Ἐπαύλη. — (2) Ἡ τὸ, Οἷός τε ἦν, ἢ τὸ, ἤμελλε, διαγραπτέον. — (3) Ἐγράφετο, Ταπεινοὺς μὲν τοὺς. — (4) Γράφε, Ὅτι μόνη τῶν τετραπόδων ταχέως, ὡς ἀνωτέρω (σελ. 42), ἢ, Ὅτι πάντων τετραπόδων τάχιστα. — (5) Ἐγράφετο, Ὅλως. — (6) Τοῦτω τῷ μύθῳ (ὃν ἐκ τῆς Πλανουδαίου συλλογῆς ἠρανίστατο καὶ ὁ Φλωρεντινὸς ἐκδότης) μαρτύριον οἱ πρὸς ἡμῶν παρέθεντο τὸ τοῦ Ἀλκαίου ποδῖ·

Ὁ δὲ καρκίνος ὡδ' ἔφη, χαλᾶ τὸν ὄφιν λαβὼν,
Εὐθέα χρὴ τὸν ἐταῖρον ἔμεν, καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

76. [ΦΛ. 192]. ΧΕΛΙΔΩΝ ΚΑΙ ΚΟΡΩΝΗ.

ΧΕΛΙΔΩΝ καὶ κορώνη περὶ κάλλους ἤριζον. Ὑποτυχοῦσα δὲ ἡ κορώνη, πρὸς αὐτὴν εἶπεν· Ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος τῆν ἐαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ, τὸ δὲ ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι ἀντιτάσσεται.

Ὁ λόγος (1) δηλοῖ, ὅτι ἡ παράτασις (2) τοῦ σώματος, εὐπρεπείας καλλίων ἐστὶ (3).

79. [ΦΛ. 44]. ΓΥΝΗ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑΙ.

ΓΥΝΗ χήρα φιλεργὸς, Θεραπαινίδας ἔχουσα, ταύτας εἰώθει νυκτὸς ἐπὶ τὰ ἔργα διεγείρειν πρὸς ἀλεκτοροφωνίαν. Αἱ δὲ, συνεχῶς καταπονούμεναι, ἔγνωσαν δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀλέκτορα ἀποπνίξαι· ἐκεῖνον γὰρ ὄντο τῶν κακῶν αἴτιον εἶναι, νύκτωρ ἐγείροντα τὴν δέσποιναν. Τούτου γοῦν γενομένου, ἡ κυρία αὐτῶν νυκτιώτερον (4) αὐτὰς ἤγειρεν, ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρούων ὥραν.

Οὕτω πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ ἴδια βουλευμάτα, κακῶν αἴτια γίνονται.

80. [ΦΛ. 45]. ΓΥΝΗ ΜΑΓΟΣ.

ΓΥΝΗ μάγος, ἐπωδὰς καὶ καταθέσεις θείων μνημάτων (5)

(1) Ἐγράφετο, Ὀλως.

(2) Ἐγράφετο, Παράταξις. Παράτασιν δὲ λέγει τὴν διαμονήν, ἢ διάρκειαν.

(3) Τοῦ Φλωρεντινοῦ ἐκδότου διόρθωσις, ἀντὶ τοῦ Καλλονῆ.

(4) Ἐγράφετο, «Νυκτιώτερον, ἢ γοῦν ταχυνώτερον». Τὴν μὲν πρώτην λέξιν τρέπειν δεῖν οἶμαι εἰς τὸ Νυκτιώτερον, ἢ Νυκτιαιώτερον· τὰς λοιπὰς δὲ δύο, ὡς ἐπεξήγησιν οὔσας τῆς πρώτης (συνέντος τοῦτο καὶ τοῦ Φλωρεντινοῦ ἐκδότου), ἐξέωσα τοῦ χωρίου.

(5) Ἐγράφετο, Μνηυμάτων.

ἐπαγγελλομένη, διετέλει πολλά τελοῦσα, [καί] ἐκ τούτων οὐ μικρά βίω (1) πορίζουσα. Ἐπὶ τούτοις γραψάμενοί τινες αὐτήν, ὡς καινοτομοῦσαν περὶ (2) τὰ θεῖα, εἰς δίκην ὑπήγαγον, καὶ κατηγορήσαντες, κατεδίκασαν αὐτήν θανάτῳ. Θεασάμενος δὲ τις αὐτήν ἀπαγομένην ἐκ τῶν δικαστηρίων, ἔφη αὐτῇ· Οὐ τὰς τῶν δαιμόνων ὀργὰς ἀποτρέπειν ἐπηγγέλλου; πῶς οὐδὲ ἀνθρώπους πείσαι ἠδυνήθης (3);

Ὁ λόγος οὗτος πρὸς ἀπατεῶνας, καὶ μεγάλα ὑπασχομένους· εἴτα οὔτοι ἐν μικροῖς ἐλέγχονται.

81. [ΦΛ. 49]. ΓΑΛΗ.

ΓΑΛΗ, εἰσελθοῦσα εἰς χαλκίως ἐργαστήριον, τῇ ἐκεῖ κειμένην ῥίνην περιέλειχε. Συνέβη δὲ, ἐκτριβομένης τῆς γλώσσης, πολὺ αἷμα φέρεσθαι. Ἡ δὲ ἐτέρπετο, ὑπνοοῦσά τι τοῦ σιδήρου ἀφαιρεῖσθαι, μέχρι παντελῶς ἀπέβαλε τὴν γλῶσσαν.

Ὁ λόγος εἴρηται πρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοὺς καταβλάπτοντας.

82. [ΦΛ. 51]. ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΤΥΧΗ.

ΓΕΩΡΓΟΣ τις χρυσίου εὐρῶν ἐν γαίῃ σκάπτων, ἔσεφε (4) τὴν γῆν καθ' ἡμέραν, ὡς εὐεργετηθεὶς παρ' αὐτῆς. Τούτῳ δὲ ἐπισᾶσα ἡ τύχη φησὶν· Ὡ οὔτος, τί τῇ γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προστίθης, ἅπερ ἐγὼ σοι δέδωκα, πλουτίσαι βουλομένη σε; ἀν

(1) Ἰσ. γρ. Μικρὸν βίον, ἢ, Μικρά τῷ βίῳ.

(2) Ἐγράφετο, Καινοτομοῦσαν ἐπὶ.

(3) Ἄμεινον ἂν γράφοις καὶ σίζοις, Σὺ ἢ (ἢ Σὺ ἦτις) τὰς τῶν... ἐπηγγέλλου, πῶς κ. τ. λ.

(4) Ἐγραψα, (ὡς γέγραπται σελ. 49) Ἐσεφε, ἀντὶ τοῦ Ἐσρεφε. Τὸ δὲ ποιητικόν, Γαίῃ, ὑπνοεῖν παρέχει, ὅτι διὰ σίχων καὶ αὐτος ὁ μῦθος ἐγγράπτο πάλαι.

γὰρ ὁ καιρὸς μεταλλάξῃ τὴν φύσιν, καὶ εἰς ἄλλας χρείας (1) μοχθηρὰς ἀναλώσῃ (2), πάλιν τὴν τύχην μέμψῃ.

Ὁ λόγος διδάσκει, ὅτι χρὴ γινώσκειν τὸν εὐεργέτην, καὶ τοῦτω χάριτας ἀποδιδόναι.

89. [ΦΛ. 68]. ΜΥΙΑΙ.

ΕΝ τινι ταμειῷ μέλιτος ἐκχυθέντος, μυῖαι περισᾶσαι κατήσθιον· διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ καρποῦ, οὐκ ἀφίσαντο. Ἐμπαγόντων δὲ αὐτῶν τῶν ποδῶν, ὡς οὐκ ἠδύναντο ἀναπτῆναι, ἀποπνιγόμεναι ἔφασαν· Ἄθλιαι ἡμεῖς, αἱ διὰ βραχείαν ἡδονὴν ἀπολλύμεθα.

Οὕτω πολλοῖς ἡ λιχνεία πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεται.

94. [ΦΛ. 74]. ΕΡΙΦΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ.

ΕΡΙΦΟΣ, ὑσερήσας ἀπὸ ποιμνης ποτὲ, ὑπὸ λύκου κατεδίωκετο. Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ ἔριφος λέγει τῷ λύκῳ· Ἀληθῶς πέπεισμαι, ὅτι σὸν βρῶμά εἰμι· ἀλλ' ἵνα μὴ ἀδόξως ἀποθάνω, αὐλησον, ὅπως ὀρχήσωμαι. Αὐλοῦντος δὲ τοῦ λύκου, καὶ τοῦ ἔριφου ὀρχουμένου, ἀκούσαντες οἱ κύνες, κατεδίωξαν τὸν λύκον. Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ λύκος λέγει τῷ ἔριφῳ· Ταῦτα ἐμοί, ὦ ἔριφε, ὅτι μακελλάριον ὄντα με, αὐλητὴν μιμεῖσθαι πεποίηκας.

105. [ΦΛ. 79]. ΖΕΥΣ.

ΖΕΥΣ γαμῶν, τὰ ζῶα πάντα εἰσία. Μόνης δὲ χελώνης ὑσε-

(1) Οὐ διάφορος γραφή τοῦ ἀνωτέρω (σελ. 49) Χεῖρας, τὸ, Χρείας, ἀλλὰ διάφορος τοῦ μύθου διασκευή.

(2) Ἰσ. γρ. Ἀναλώσης.

ρησάσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν τῇ ὑσεραίᾳ (1) ἐπυνηθάνετο αὐτῆς, διὰ τί μόνη ἐπὶ τὸ δεῖπνον οὐκ ἦλθε. Τῆς δὲ, εἰπούσης, Οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος, ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, παρεσκεύασεν αὐτὴν τὸν οἶκον βαζάζουσαν ἐπιφέρειν.

Οὕτω πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰροῦνται μᾶλλον [ἐν] λιτῷ οἴκῳ μένειν, ἢ παρ' ἄλλοις (2) πολυτελῶς διαιτᾶσθαι.

107. [ΦΛ. 108]. ΛΑΓΩΟΙ ΚΑΙ ΑΛΩΠΕΚΕΣ (3).

ΛΑΓΩΟὶ ποτε πολεμοῦντες ἀετοῖς, παρεκάλουν εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας. Αἱ δὲ ἔφασαν· ἔβοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ εἶδειμέν τινες ἦτε, καὶ τισι πολεμεῖτε.

Ὁ μῦθος τοῦτο δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλονεικοῦντες τοῖς κρείττοσι, τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονοῦσι.

108. [ΦΛ. 116]. ΜΥΡΜΗΞ.

ΜΥΡΜΗΞ ὁ νῦν, τὸ πάλαι ἄνθρωπος ἦν· καὶ τῇ γεωργίᾳ προσέχων, τοῖς ἰδίοις πόνοις οὐκ ἤρκειτο, ἀλλὰ καὶ τοῖς [τῶν] ἀλλοτριῶν ἐφορμῶν, διετέλει τοὺς τῶν γειτόνων καρποὺς ἀφαιρούμενος. Ὁ δὲ Ζεὺς, ἀγανακτήσας κατὰ τῆς πλεονεξίας αὐτοῦ, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῶον, ὃ καλεῖται Μύρμηξ. Ὁ δὲ, τὴν μορφήν ἀλλάξας, τὴν διάθεσιν οὐ μετεβάλετο (4).

(1) Ἰσ. γρ. Τῆς Ὑσερείας (παρὰ τὸ Ὑσερεύω), ἢ ὡς ἀνωτέρω (σελ. 59), Τῆς ὑσερήσεως.

(2) Ἐγράφετο, Παρ' ἄλλην.

(3) Σχεδόν τι ἀπαράλλακτος τῷ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 60) μύθῳ.

(4) Ἐγράφετο, Μετεβάλλετο.

μέχρι γὰρ νῦν κατὰ τὰς ἀρούρας περιῶν, τοὺς πόνους τῶν ἄλλων συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποδησαυρίζει.

Ὁ λόγος (1) δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ, κἂν τὰ μάλινα κολάζωνται, τὸν τρόπον οὐ μετατίθενται.

109. [ΦΛ. 125]. ΝΥΚΤΕΡΙΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗ.

ΝΥΚΤΕΡΙΣ, ἐπὶ τῆς γῆς πεσοῦσα, ὑπὸ γαλῆς συνελήφθη. **Μ**έλλουσα δὲ ὑπ' αὐτῆς ἀναιρεῖσθαι, περὶ τῆς σωτηρίας ἑαυτῆς παρεκαλεῖ. Τῆς δὲ, λεγούσης, ὡς οὐ δύναται αὐτὴν ἀπολύσαι (φύσει γὰρ πᾶσι πολεμεῖ (2) πτηνοῖσιν), ἔφησεν αὐτὴν μὴ ὄρνεον εἶναι, ἀλλὰ μῦν· καὶ οὕτως ἀφείθη. Ὑστερον δὲ πάλιν πεσοῦσα, καὶ συλληφθεῖσα ὑπὸ ἐτέρας γαλῆς, ἐδέετο ὅπως μὴ θύσῃ αὐτὴν. Τῆς δὲ, εἰπούσης ἅπασι μουσι διεχθρεύειν, ἔλεγεν ἑαυτὴν μὴ μῦν εἶναι, ἀλλὰ νυκτερίδα· καὶ πάλιν ἀπελύθη. Οὕτω τε συνέβη αὐτὴν, δις ἐναλλαξαμένην τὸ ὄνομα, τῆς σωτηρίας περιγενέσθαι (3).

Ἄτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς δεῖ μὴ ἀεὶ [τοῖς] αὐτοῖς ἐπιμένειν, λογιζομένους (4), ὅτι οἱ πρὸς τοὺς καιροὺς μετασχηματιζόμενοι, πολλάκις καὶ τὰς σφοδρὰς τῶν κινδύνων ἐφόδους ἐκφεύγουσι.

111. [ΦΛ. 136]. ΟΝΟΣ ΑΓΡΙΟΣ.

ΟΝΟΣ ἄγριος, ὄνον ἡμερον θρασάμενος ἐν τινι εὐηλίῳ τόπῳ, προσελθὼν ἐμακάριζεν αὐτὸν ἐπὶ τε τῇ εὐεξίᾳ (5) τοῦ σώ-

(1) Ἐγράφετο, Ὅλως.

(2) Γράφε, Πολεμεῖν, ὡς ἀνωτέρω (σελ. 61). Τὸ δὲ, Πτηνοῖσιν, σιχηρῶς πάλαι γεγραμμένον ἐλέγχει τὸν μῦθον.

(3) Ἐγράφετο, Παραγενέσθαι.

(4) Ἄντι τοῦ, Λογιζόμενοι, ἔγραψα, ὡς ἀνωτέρω (σελ. 61) Λογιζομένους.

(5) Ἐγραψα, Ἐπὶ τε τῇ εὐεξίᾳ, ὡς ἀνωτέρω (σελ. 62), ἀντὶ τοῦ, Ἐπὶ τε ἐξουσίᾳ.

μάτος, καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. Ὑστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ τὸν ὀνηλάτην ὀπισθεὺς ἐρχόμενον, καὶ ῥοπαλοῖς παίοντα, εἶπεν· Οὐκέτι σε εὐδαιμονίσω (1)· ὁρῶ γάρ, ὅτι οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων τὴν ἀφθονίαν ἔχεις.

Οὕτως οὐκ ἔστι ζηλωτά (2), τὰ μετὰ *τῶν* κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν γινόμενα κέρδη.

112. [ΦΛ. 138]. ΟΝΟΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΑ.

ΟΝΟΙ ποτὲ, ἀχθόμενοι ἐπὶ τῷ συνεχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς τὸν Δία, λύσιν τινὰ τῶν πόνων αἰτούμενοι. Ὁ δὲ, ἐπιδειξάμενος βουλόμενος, ὅτι τοῦτο ἀδύνατόν ἐστιν, ἔφη τότε αὐτοὺς ἀπαλλαγῆσεσθαι (3) τῆς κακοπαθείας, ὅταν οὐροῦντες ποταμὸν ποιήσωσι. Κακείνοι, ἀληθεύειν αὐτὸν ὑπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνου καὶ μέχρι νῦν, ἔνθεν ἂν ἀλλήλων οὐρον ἰδῶσιν, ἢ ἐτέρου (4) ὑγρὸν, καὶ αὐτοὶ παραστάντες οὐροῦσιν.

Ὁ λόγος (5) δηλοῖ, ὅτι ἐκάστω τὸ πεπρωμένον ἀθεράπευτον.

113. [ΦΛ. 141]. ΟΝΟΣ ΛΕΟΝΤΗΝ ΦΕΡΩΝ.

ΟΝΟΣ, ἐνδυσάμενος λέοντος δοράν, περιήει ἐκφοβῶν τὰ ἄλογα ζῶα. Καὶ δὴ θρασυάμενος ἀλώπεκα, ἐπειράτο καὶ ταύτην δεδίπτεσθαι. Ἡ δὲ, ὡς ἔτυχεν ἀκούσασα αὐτοῦ φθρεγξαμένου, ἔφη·

(1) Γράφει, Εὐδαιμονίζω, ὡς ἐν τοῖς πρόσθετον (σελ. 62).

(2) Ἐγραψα οὕτως ἐκ τῶν πρόσθετον (σελ. 62) ἀντὶ τοῦ, Ζηλωτόν.

(3) Ἐγραψα, ὡσπερ ἀνωτέρω (σελ. 62) ἀντὶ τοῦ, Αὐτοὶ ἀπακλάγησεσθε.

(4) Ἰσ. γρ. Ἐτερον.

(5) Ἐγραψα κἀνταῦθα, Ὁ λόγος, ἀντὶ τοῦ, Ὀλως.

Ἄλλ' εὖ ἴσθι, ὡς καὶ γὰρ ἂν σε ἐφοδῆθην, εἰ μὴ ὀγκούμενον *ἄν*
σε ἤκουσα (1).

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων, τοῖς ἔξωθεν τύφοις δοκαῦντές τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται.

114. [ΦΛ. 142]. ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΟΝΟΣ, ξύλων γόμον φέρων, λίμνην διέβαινεν. Ὡς δὲ ὀλισθήσας κατέπεσεν, ἐξανασηῆναι μὴ δυνάμενος, ὠδύρετο, καὶ ἔξενεν. Οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βάτραχοι, ἀκούσαντες αὐτοῦ τῶν συναγμῶν, ἔφησαν· Ὡς οὗτος, καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον χρόνον διέτριβες ἐνταῦθα, ὅσον ἡμεῖς, ὅτι (2) πρὸς ὀλίγον πεσὼν ὠδύρη;

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς ἄνδρα ῥάθυμον, ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τοὺς πλείονας ῥαδίως ὑφιστάμενος.

115. [ΦΛ. 143]. ΟΝΟΣ ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ.

ΟΝΟΣ, ἠλκωμένος τὸν νῶτον, ἐν τινι λειμῶνι ἐτρέφετο. Κόρακος δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτῷ, καὶ τὸ ἔλκος κρούοντος, ὁ ὄνος ἀλγῶν ὠγκᾶτο, καὶ ἐσκίρτα. Τοῦ δὲ ὀνηλάτου πόρρωθεν ἐξῶτος, καὶ γελῶντος, λύκος παριὼν ἐθεάσατο, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη Ἄθλιοι ἡμεῖς, οἱ, καὶν αὐτῷ μόνον (3) ὀφθῶμεν, διωκόμεθα, τούτους δὲ καὶ προσιόντας προσγελῶσιν.

Ὁ λόγος (4) δηλοῖ, ὅτι οἱ κακοῦργοι τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐξ ἀπροόπτου δηλοῖ εἰσίν.

(1) Οὗτος καὶ ὁ ἀνωτέρω (σελ. 62) ἐκτεθεὶς μῦθος μικρὸν διαφέρει τῶν ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 169-170) μύθων ἐξ.

(2) Γράφε, Ὅτε, κατὰ ἀνωτέρω (σελ. 63), ἢ Ὅστις.

(3) Διῶρθκα ἐκ τῶν πρόσθεν (σελ. 63), ἀντὶ τοῦ Μόνον.

(4) Καὶ πάλιν ἔτρεψα τὸ βάρβαρον, Ὅπως, εἰς τὸ, Ὁ λόγος.

116. [ΦΛ. 144]. ΟΝΟΣ ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

ΟΝΟΣ καὶ ἀλώπηξ, κοινωνίαν συνθέμενοι πρὸς ἀλλήλους, ἐξήλθον ἐπὶ ἄγραν. Λέοντος δὲ αὐτοῖς παρατυχόντος, ἡ ἀλώπηξ ὀρώσα τὸν ἐπηρητημένον κίνδυνον, προσελθοῦσα τῷ λέοντι, ὑπέσχετο παραδώσειν αὐτῷ τὸν ὄνον, ἐὰν αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον ἐπαγγέλληται (1). Τοῦ δὲ, αὐτὴν ἀπολύειν (2) φήσαντος, προσαγαγοῦσα τὸν ὄνον, εἰς τὴν παγίδα πεσεῖν παρεσκεύασε. Καὶ ὁ λέων, ὀρών ἐκείνον φυγεῖν μὴ δυνάμενον, πρώτην τὴν ἀλώπεκα συνέλαβεν, εἰδ' οὕτως ἐπὶ τὸν ὄνον ἐτράπη.

Οὕτως οἱ τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβουλεύοντες λανθάνουσι πολλάκις καὶ ἑαυτοὺς συναπολλύντες.

117. [ΦΛ. 145]. ΟΡΝΙΣ ΚΑΙ ΧΕΛΙΔΩΝ.

ΟΡΝΙΣ, ὄφως ὡς εὐροῦσα (3), καὶ ταῦτα ἐπιμελῶς ἐκθερμάνασα, ἐξεκόλαψε (4). Χελιδῶν δὲ, αὐτὴν θεασαμένη, ἔφη ὦ ματαία, τί ταῦτα ἀνατρέφεις, ἅπερ, ἂν αὐξήθῃ, ἀπὸ σοῦ πρώτης τοῦ ἀδικεῖν (5) ἄρξονται;

Οὕτως ἀτιθάσσευτός ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ τὰ μάλις εὐεργετῆται.

(1) Ἐγραψα ἐκ τῶν πρόσθεν (σελ. 64), Ἐπαγγέλληται, ἀντὶ τοῦ Ἀπαγγέλληται. Ἄμεινον δ' ἂν γράφοις ἐκατέρωθεν κατ' ἀόριστον, Ἐπαγγέληται.

(2) Γράψε, Ἀπολύσειν, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 64).

(3) Εὐροῦσα, ἔγραψα, ὡς ἀνωτέρω, ἀντὶ τοῦ Εὐρών.

(4) Ἐγράφετο, Ἐξεκάλυψε.

(5) Ἐκ τῶν πρόσθεν διώρθωκα γράψας, Τοῦ ἀδικεῖν, ἀντὶ τοῦ, Τὸ ἀδικεῖν.

118. [ΦΛ. 148]. ΚΑΜΗΛΟΣ.

ΟΤΕ πρῶτον κάμηλος ὤφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες, ἔφυγον. Ὡς δὲ χρόνου προϊόντος συνιδόντες (1) αὐτῆς τὸ πρᾶον, ἐθάρρησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. Αἰσθόμενοι δὲ κατὰ μικρὸν, ὡς χολὴν τὸ ζῶον οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως (2) ἤλθον, ὥστε καὶ χαλινοὺς αὐτῇ περιθέντες, παισὶν ἐλαύνειν ἔδωκαν.

Ὁ λόγος (3) δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερά τῶν πραγμάτων [ή] συνήθεια καταπραύνει.

119. [ΦΛ. 149] ΟΦΙΣ ΠΑΤΟΥΜΕΝΟΣ.

ΟΦΙΣ, ὑπὸ πολλῶν πατούμενος ἀνθρώπων, τῷ Διὶ ἐνετύγχανεν. Ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν· Ἄλλ' εἰ τὸν πρότερόν σε πατήσαντα ἐπληξας, οὐκ ἂν ὁ δεύτερος ἐπεχειρήσέ σοι τοῦτο ποιῆσαι.

Ὁ λόγος (4) δηλοῖ, ὅτι τοῖς πρώτοις ἀνθρώποις (5) ἀμυνόμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

120. [ΦΛ. 160]. ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ ΔΙΨΩΣΑ.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ ποτε, δίψει συνεχόμενη, ὡς ἐθεάσατο ἐν τινε πίνακι κρατῆρα ὕδατος γεγραμμένον, ὑπέλαβεν ἀληθῆ εἶναι. Διόπερ πολλῶ ῥοίζῳ ἐνεχθεῖσα, ἔλαθεν ἑαυτὴν τῷ πίνακι ἐν-

(1) Γράφε, Συνεῖδον, ὡσπερ ἀνωτέρω (σελ. 65).

(2) Καταφρονήσεως, ἔγραψα ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ἀντὶ τοῦ, φρονησεως.

(3) Ἐγράφετο, Ὅλως.

(4) Ἐγράφετο, Ὅλως.

(5) Γράφε ἥττον βρβάρως, ὅτι ρίτους πρώτους ἀνθρώπους.

τινάξασα. Συνέβη οὖν αὐτῇ, τῶν πτερῶν περιθραυσθέντων, ἐπὶ τὴν γῆν καταπεσοῦσαν, ὑπὸ τινος τῶν παρατετυχηκότων συλληφθῆναι.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων, διὰ σφοδρὰς ἐπιθυμίας, ἀπερискέπτως τοῖς πράγμασιν ἐπιχειροῦντες, ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον περιβάλλουσιν (1).

121 [ΦΛ. 161]. ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΟΡΩΝΗ.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, ἐν τινι περισερεῶνι τρεφομένη, ἐν πολυτεκνία ἐφρυάττετο. Κορώνη δὲ, ἀκούσασα αὐτῆς τῶν λόγων, ἔφη· ὦ αὐτή, πέπαυσο ἐπὶ τούτῳ ἀλαζονευομένη· ὅσω γὰρ ἂν πλείονα τέκνα ἔχῃς, τοσοῦτῳ περισσότερον δουλεία ζενάζεις.

Οὕτως καὶ τῶν οἰκετῶν δυσυχέστεροί εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ δουλείᾳ τεκνοποιοῦσι.

122. [ΦΛ. 163]. ΘΥΓΑΤΗΡ ΚΑΙ ΘΡΗΝΟΥΣΑΙ.

ΠΛΟΥΣΙΟΣ δύο θυγατέρας ἔχων, τῆς ἐτέρας ἀποθανούσης, τὰς θρηνούσας ἐμισθώσατο. Τῆς δὲ ἐτέρας παιδὸς εἰπούσης πρὸς τὴν μητέρα, Ἄθλιαί ἡμεῖς, ὅτι ἡμεῖς μὲν, ὧν τὸ πάθος ἐστὶ, θρηνεῖν οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ μηδὲν προσήκουσαι οὕτω σφόδρα κόπτονται καὶ κλαίουσιν, ἡ μήτηρ ἔφη· Ἀλλὰ μὴ θαύμαζε, τέκνον, εἰ οὕτως οἰκτρῶς αὐταὶ θρηνοῦσιν· ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιοῦσιν.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν οὐκ ὀκνοῦσι καὶ ἀλοτρίας συμφορὰς ἐργολαβεῖν (2).

(1) Γράφε, Παραβάλλουσιν. — (2) Ἐγραψα, ὡς ἀνωτέρω (σελ. 67) Ἐργολαβεῖν, ἀντὶ τοῦ, Ἐργον λαβεῖν.

123. [ΦΛ. 165]. ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΑ.

ΠΟΙΜΗΝ, ἐλάσας τὰ πρόβατα εἰς τινα ὄρυμῶνα, ὡς ἐθεάσατο ὄρυν παμμεγέθη μεσθὴν βαλάνων, ὑποσρώσας τὸ ἱμάτιον, ἐπὶ ταύτην ἀνέβη, καὶ τὸν καρπὸν ἀνέσειε (1). Τὰ δὲ πρόβατα ἐσθίοντα τὰς βαλάνους, ἔλαθε διαρρήξαι (2) καὶ τὰ ἱμάτια (3). Ὁ δὲ ποιμὴν καταβάς, ὡς ἐθεάσατο τὸ γεγονός, εἶπεν· Ὡ κάκισα ζωᾶ, ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς ἔρια εἰς ἐσθῆτα παρέχετε, ἐμοῦ δὲ τοῦ τρέφοντος καὶ τὸ ἱμάτιον ἀφείλεσθε (4).

Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων [πολλοὶ] δι' ἄγνοιαν τοὺς μηδὲν προσήκοντας εὐεργετοῦντες, κατὰ τῶν οικείων φαῦλα ἐργάζονται.

124. [ΦΛ. 20]. ΑΛΙΕΥΣ ΚΑΙ ΣΜΑΡΙΣ.

ΑΛΙΕΥΣ, τὸ δίκτυον καθείς, ἀνήνεγκε σμαρίδα. Σμικρὰ δὲ οὔσα, ἰκέτευεν αὐτὸν λέγουσα· Μὴ λάβῃς με πρὸς τὸ παρὸν, ἀλλ' ἔασον, ἐπειδήπερ σμικρὰ τυγχάνω· ὅτε (5) δὲ αὐξηθῶ, καὶ μεγάλη γένωμαι, λάβῃς (6) με· ἐπεὶ καὶ εἰς μείζονά σοι ὠφέλειαν τότε γενήσομαι. Καὶ ὁ ἀλιεὺς εἶπεν· Ἀλλ' ἔγωγε μωρὸς

(1) Ἐγράφετο, Ἐπὶ ταύτην, ἀνέβη, καὶ τὸν καρπὸν ἀντέσειε.

(2) Γράφε, Διαρρήξαντα.

(3) Ἄμεινον γράφοις ἄν, Τὸ ἱμάτιον, συνέντας τοῦτο καὶ τοῦ Φλωρεντινοῦ ἐκδότου.

(4) Ἀφείλεσθε, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 67) ἔγραψα, ἀντὶ τοῦ, Ἀφείλασθε.

(5) Βαρβάρως ἀντὶ τοῦ, Ὄταν.

(6) Βαρβάρως ἀντὶ τοῦ, Λήψη.

ἔν εἶην, εἰ, τὸ ἐν χερσὶ κέρδος παρείς, κἄν μικρὸν ἦ, τὸ ἐν ἐλπίσι διώκοιμι, κἄν μέγα ὑπάρχη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἰρετώτερόν ἐστι τὸ παρὸν κέρδος κρατεῖν, κἄν μικρὸν ἦ, ἢ τὸ προσδοκώμενον, κἄν μέγα ὑπάρχη.

125. [ΦΛ. 24]. ΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

ἌΝΘΡΩΠΟΣ πάλιν (1) ἵππον εἶχε καὶ ὄνον· ἐπεφόρτισε δὲ πλείω τὴν ὄνον. Ἦτις δὴ, καὶ ὀδεύσασα μετὰ πολλοῦ τοῦ βάρους, πρὸς τὸν ἵππον ἐβόα· Λάβε ἀπὸ τοῦ βάρους, καὶ κούφισόν με ὀλίγον· οὐ γὰρ δύναμαι ταῦτα πάντα βαρᾶζειν. Καὶ εἰ μὲν βούλει, ζήσομεν ἐν τῷ βίῳ· εἰ δ' οὐ πεισθῆς μοι, ὄψει με τεθηκυῖαν. Ὁ δὲ οὐκ ἐπίσθη ἐλεῆσαι τὴν ὄνον· καὶ παραχρῆμα θανούσα ἐπεπτώκει. Τοῦ δὲ κυρίου θέντος πάντα τῷ ἵππῳ, οὗτος θρηγῶν ἐβόα· οὐαὶ οἴμοι (2) τῷ παναθλίῳ! Τί μοι συνέβη ἄρτι τῷ ταλαιπώρῳ; μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν λαβεῖν ἐκ τοῦ βάρους, ἰδοὺ ἅπαντα βαρᾶζω σὺν τῷ σάκκῳ (3).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινωνοῦντες, *οἱ* ἀμφοτέροι σωθήσονται ἐν τῷ βίῳ.

Α Λ Λ Ω Σ (4).

Ἄνθρωπος τις ὄνου τε καὶ ἵππου κύριος ἦν. Μακρὰν οὖν σελλομένην πορείαν, ὁ ὄνος ἦν βιαίως ἀχθηφορῶν. Διὸ ἔφησε πρὸς

(1) Ἰσ. γρ. Πάλαι.—(2) Γράφε, Οὐαὶ μοι, ὡς ἐν τῷ ἑξῆς μύθῳ.—(3) Ὁ τὸν μῦθον διασκευάσας τόνδε μικρὰ τινα καταλέλοιπε χωλιάμβων ἵχνη· οἷόν ἐστι τὸ,

Οὐ γὰρ δύναμαι ταῦτα πάντα βαρᾶζειν,
καὶ τὸ,

Τί μοι συνέβη ἄρτι τῷ ταλαιπώρῳ;

—(4) Ἐκ τῶν Σημ. καὶ Παραεκβολ. τῆς ἐν Παρισ. Φιλολογ. Ἀκαδημ. Τομ. Β, σελ. 707.

τὸν ἵππον, Συγκάμφθητί μοι, καὶ ἄρον μικρὸν τι ἐκ τοῦ φορτίου μου, εἰ μὴ θανεῖν με βούλει παρὰ καιρόν. Τοῦ ἵππου δὲ μὴ πεισθέντος, ἡ προφητεία τοῦ ὄνου εἰς ἔργον ἀπέβη· καὶ ἐθανατώθη ὁ ὄνος, κατάκοπος γεγωνώς. Ἄπαν τοίνυν τὸ βᾶρος μετὰ καὶ τῆς τοῦ τεθνηκότος ὁδοῦ ὁ ἵππος ἦρε, καὶ μὴ βουλόμενος. Ὅθεν καὶ ἀπεκλαίετο λέγων, Οἴμοι ὁ ἄθλιος! τί πέπονθα; μικρᾶς τινας γὰρ βοηθείας τὸν ὄνον μὴ ἀξιώσας, ἐμαυτῷ μεγάλης ἀχθηφορίας παραίτιος γέγονα. Πείσομαι δὴ ποτε καὶ αὐτὸς τὸ τοῦ ὄνου, καὶ ἀώρως ἐξ ἀμετρίας στερηθήσομενος (1) τῆς ζωῆς.

Ὅτι οἱ ἔνδοξοι τοῖς ταπεινοῖς κοινωνοῦντες ἐν βίῳ σώζουσί τε καὶ σώζονται.

Λ Λ Λ Ω Σ.

[ΦΛ. 133]. ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΗΜΙΟΝΟΣ.

Ὀνηλάτης, ἐπιθείς ὄνω καὶ ἡμίονῳ γόμους, ἤλαυνεν. Ὁ δὲ ὄνος, μέχρι μὲν πεδίον ἦν, ἀντεῖχε πρὸς τὸ βᾶρος. Ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τι ὄρος, μὴ δυνάμενος ὑποφέρειν, παρεκάλει τὴν ἡμίονον, μέρος τι τοῦ γόμου αὐτοῦ προσδέξασθαι, ἵνα τὸ λοιπὸν αὐτὸς διακομίσαι δυνηθῇ. Τῆς δὲ, παρ' οὐδὲν θεμένης αὐτοῦ τοὺς λόγους, ὁ μὲν κατακρημνισθεὶς διερράγη. Ὁ δὲ ὄνηλάτης, ἀπορῶν τὸ τί ποιήσῃ, οὐ μόνον τοῦ ὄνου τὸν γόμον τῇ ἡμίονῳ προσέθηκεν, ἀλλὰ καὶ τὴν βύρσαν τοῦ ὄνου ἐπεσώρευσεν. Ἡ δὲ, οὐ μετρίως καταπονηθεῖσα, ἔφη· Δίκαια πέπονθα· εἰ γὰρ παρακαλοῦντι μικρὸν κουφίσασθαι ἐπέισθην, οὐκ ἂν νῦν μετὰ τοῦ αὐτοῦ φορτίου, καὶ αὐτὸν ἔφερον.

Οὕτως καὶ τῶν δανεισῶν ἐνιοι, διὰ φιλαργυρίαν, ἵνα μικρὰ ἐπιτόμιχα λάβωσι, πολλάκις καὶ αὐτὸ τὸ κεφάλαιον προσαπόλλουσιν (2).

(1) Γραπτέον, Στερηθήσομαι.

(2) Γράψε, Προσαπολλύουσιν.

126. [ΦΛ. 26]. ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΣΑΤΥΡΟΣ.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ τις καὶ σάτυρος, φιλίαν πρὸς ἀλλήλους ποιησάμενοι, ἐκάθισαν ἀμφότεροι τοῦ ἐσθίειν (1). Χειμῶνος δὲ καταλαβόντος, καὶ ψύχους γενομένου, ὁ ἄνθρωπος προσφέρων τὰς χεῖρας τῷ σώματι αὐτοῦ ἀπέπνει. Τοῦ δὲ σατύρου ἐπερωτήσαντος, Δί' ἦν αἰτίαν πράττεις τοῦτο, φίλε; ἔφη· Τὰς χεῖρας θερμαίνω ἐκ τοῦ κρύους. Μετὰ μικρὸν δὲ, ἐδέσματος θερμοῦ προσενεχθέντος, ὁ ἄνθρωπος πάλιν, ἐπιφέρων τῷ σώματι τὸ βρῶμα, ἐφύσα τοῦτο. Πυνθανομένου δὲ πάλιν τοῦ σατύρου, Δί' ἦν αἰτίαν τοῦτο πάλιν πράττεις; ἔφη· Τὸ ἔδεσμα καταψύχω. Ὑπολαβὼν δὲ ἐκεῖνος ἔφη· Ἄλλ' ἔγωγε ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποτάσσομαί σου τῇ φιλίᾳ, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ σώματος τὸ ψυχρὸν καὶ τὸ θερμὸν ἐξάγεις.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω δεῖ καὶ ἡμᾶς ἀποφεύγειν τὰς φιλίας, ὧν ἀμφίβολός ἐστιν ἢ ἀντίθεσις (2).

127. [ΦΛ. 10]. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΔΡΥΟΤΟΜΟΣ.

ΑΛΩΠΗΞ, κυνηγὸς φεύγουσα, καὶ ἐν ἐρήμῳ πολλῇ τὸν δρόμον ἀνύουσα, αὐτίκα ἄνδρα εὕρισκει δρυοτόμον ἐνταῦθα, ὃν καὶ καθικέτευε τοῦ κρύψαι αὐτήν. Ὁ δὲ ὑπέδειξεν αὐτῇ τὴν

(1) Τῆς τῶν Μοναχῶν, ἢ τῶν ἱερωμένων, ἀγέλης ἦν ἴσως ὁ διασκευάσας τὸν μῦθον. Τοῦτο γὰρ ὑπονοεῖν παρέχει ἡ γραφικὴ φράσις, παραπλησία τῇ ἐν τοῖς Ἑβδομήκοντα (Ἐξοδ. λβ', 6), Ἐκάθισεν ὁ λαὸς φαγεῖν καὶ πιεῖν.

(2) Ἡ διάθεσις, ὠφείλεν εἰπεῖν, ὡς πέφρασαι καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ μῦθῳ 126 (σελ. 69). Ἐνδέχεται μέντοι τὸν βάρβαρον διασκευαστὴν προσέσθαι τὸ τῆς Ἀντιθέσεως ὄνομα, διὰ τὴν τοῦ ψυχροῦ καὶ θερμοῦ ἐναντιότητα. Οὐδὲν γὰρ ὁ, τι μὴ λεκτὸν μηδὲ γραπτὸν τοῖς δίχα νοῦ λέγουσι καὶ γράφουσι.

ἐκυτοῦ καλύβην. Ἡ δὲ, εἰσελθούσα ἐκρύπτετο ἐν γωνίᾳ. Τῶν δὲ κυνηγῶν ἐλθόντων, καὶ ἐρωτῶντων τὸν ἄνδρα, τῇ μὲν φωνῇ ἠρνεῖτο μηδὲν εἰδέναι, τῇ δὲ χειρὶ αὐτοῦ τὸν τόπον ὑπεδείκνυεν. Αὐτοὶ δὲ μὴ προσέχοντες, ἀπῆλθον παραχρῆμα. Ὡς οὖν εἶδεν αὐτοὺς ἡ ἀλώπηξ ἀπελθόντας, ἐξῆλθε[ν οὐ] προσφωνοῦσα. Ἐμέμφετο δὲ αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, λέγων· Δι' ἐμοῦ πάντως ἐσώθης, καὶ χάριν μοι οὐκ ἔχεις. Ἡ δὲ ἀλώπηξ ἐπαναστραφεῖσα, εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὡ οὔτος, ἀλλ' ἔγωγε εὐχαρίστησα ἄν σοι, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια καὶ τὰ ἔργα τῆς χειρὸς, [καὶ] τοὺς τρόπους εἶχες.

Ὁ λόγος πρὸς ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς χρησὰ μὲν ἀπαγγελλομένους διὰ λόγων, δι' ἔργων δὲ φαῦλα ποιούντας.

128. [ΦΛ. 21]. ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΤΑΘΡΑΥΣΑΣ ΑΓΑΛΜΑ.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ τις ξύλινον θεὸν ἔχων, καθικέτευεν αὐτὸν τοῦ ἀγαθοποιῆσαι. Ὡς οὖν ταῦτα ἔπραττε, καὶ πλείω τούτων, μᾶλλον ὁ αὐτὸς διῆγεν ἐν πενίᾳ· καὶ δὴ θυμωθεὶς, ἄρας αὐτὸν ἀπὸ τῶν σκελῶν, ἔρριψεν ἐν τοίχῳ προσκρούσας. Τῆς δὲ κεφαλῆς αὐτοῦ παραυτίκα κλασθείσης, ἔρρευσε χρυσὸς πολὺς παραχρῆμα· ὄνπερ συνάγων ὁ ἄνθρωπος ἐβόα· Στρεβλὸς τυγχάνεις, ὡς οἶμαι, καὶ ἀγνώμων· τιμῶντά σε γὰρ, οὐδὲν ὠφελήσας με, τυπήσαντα δὲ πολλοῖς καλοῖς ἡμεῖψω (1).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ὠφελήθη (2) τις τιμῶν πονηρὸν ἄνδρα· αὐτὸν δὲ τύπτων πλείον ὠφελήθη (3).

(1) Ἐκ χωλιάμβων καὶ οὔτος τὸ πάλαι συνεισῆκει, ἢ μάλισα δηλοῦν ἐκ τῶν τελευταίων, Στρεβλὸς τυγχάνεις κ. τ. λ.—(2) Βαροδάρως ἀντί τοῦ, Οὐ μὴ ὠφελήθη.—(3) Βαροδάρως ἀντί τοῦ, Ὡ φελήθησεται

129. [ΦΛ. 22]. ΚΥΩΝ ΕΣΤΙΩΜΕΝΟΣ.

Ἀνθρώπου τινὸς δεῖπνον παρετοιμάζοντος, εἰς τὸ καλέσαι φίλον αὐτοῦ οἰκεῖον, καὶ ὁ κύων τούτου ἄλλον κύνα ἐκάλει, λέγων· ὦ φίλε, δεῦρο δεῖπνησον ὧδε. Ὁ δὲ προσελθὼν, χαίρων ἴσατο. Βλέπων δὲ τὸ μέγα δεῖπνον, ἐβόα ἐν τῇ καρδίᾳ· Βαβαί, πόση με χαρὰ ἄρτι κατέσχευ! ἐπεὶ ἐξαπίνης ἂν τοῦτο (1) ἐφάνη τραφήσομαι γάρ, καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ἵνα αὔριον μὴ πεινάσω καθόλου. Ταῦτα οὖν λέγων καθ' ἑαυτὸν ὁ κύων, ἔσειε τὴν κέρκον, καθορῶν εἰς τὸν φίλον τὸν κεκληκότα αὐτὸν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Ὁ οὖν μάγειρος, τοῦτον εὐθὺς ὡς εἶδεν ὧδε κάκεισε τὴν οὐρὰν περιστρέφοντα, κατασχὼν αὐτοῦ τὰ σκέλη, παραχρῆμα ἔρριψεν αὐτὸν ἐξωθεν τῶν θυρίδων. Ὁ δὲ κατιῶν, ἀπῆει ἀνακράζων. Τῶν δὲ κυνῶν αὐτῷ προσυπαντῶντων, καὶ κατεπερωτῶντων, Πῶς ἐδειπνησας φίλε; οὔτος πρὸς αὐτοὺς ὑπογελῶν, ἐβόα· Ὡς γὰρ ἔπιον, μεθυσθεῖς ὑπὲρ κόρον, οὐδὲ τὴν ὁδὸν, ὄψεν ἐξῆλθον, εἶδον (2).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ θαρρῆεῖν τοῖς μηδὲν ἀνύουσιν.

Α Λ Λ Ω Σ (3).

Δεῖπνον τίς ἐτέλει λαμπρόν. Ὁ δὲ τούτου κύων ἕτερον κύνα διὰ φιλίας εἰς τὸ δεῖπνον μετεκαλεῖτο. Τοῦ δὲ κεκλημένου κατα-

(1) Ἴσως γρ. Ἐξαπινζίως τοῦτο. Ἐνδέχεται μέντοι καὶ τῆς τοῦ διασκευάσαντος βαρβαρότητος σημεῖον εἶναι τὸν σύνδεσμον, Ἄν. Δηλοῖ δὲ καὶ ἡ τῶν ἐπομένων ἄμουσος σύνταξις, καὶ μάλιστα τὸ ἀπρσφυές ἐπιμύθιον.

(2) Ἰαμβείων ἐφαρμένων ἴχνη ἐν τοῖς τελευταίοις τοῦ μύθου τούτου, οὐ χαλεπὰ συνιδεῖν.

(3) Ἐκ τῶν Σημ. καὶ Παρεκβολ. τῆς ἐν Παρισ. Φιλολογ. Ἀκαδημ. Τόμ. Β, σελ. 721.

λαβόντος, καὶ ἐν τῷ ὀπταεῖω περιπολοῦντος, ὁ ὄψοποιὸς τοῦτον ἐκ τοῦ σκέλους λαβὼν, τῆς πύλης ἐξῶθεν ἐσφενδύνησεν. Ὁ δὲ ἀναστὰς πρὸς φυγὴν ἐτράπετο. Τῶν δὲ ὑπαντώντων κυνῶν ἐπερομένων αὐτὸν, πῶς τῷ δεῖπνῳ ἐπανεπαύσατο, εἶπε, Τῆ τρυφῇ καρῶσαις οὐδὲ τὴν ὁδὸν εἶδον, ὅθεν ἐξῆλθον.

Ὅτι πολλάκις διὰ λόγου τινὲς τὴν ἀτιμίαν αὐτῶν πειρῶνται διασκηδάζειν.

130. [ΦΛ. 34]. ΑΛΙΕΥΣ.

ΑΛΙΕΥΣ, ἀλιευτικῆς ἀπειρος, ἀναλαβὼν αὐλοὺς, καὶ δάκτυα, παρεγένετο εἰς τὴν θαλασσαν. Καὶ ςὰς ἐπὶ τινος πέτρας, τὸ μὲν πρῶτον ἠύλει, νομίζων πρὸς ἠδυφωνίαν τοὺς ἰχθύας ἐξάλλεσθαι (1). Ὡς δὲ αὐτὸς ἐπὶ πολὺ διατεινόμενος οὐδὲν ἠνύετο, ἀποθέμενος τοὺς αὐλοὺς, ἀνείλετο τὸ ἀμφίβληστρον, καὶ βαλὼν κατὰ τοῦ ὕδατος, πολλοὺς ἰχθύας ἤγρευσεν. Ἐκβαλὼν δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ δικτύου, ὡς εἶδεν αὐτοὺς πηθῶντας, ἔφη· Ὡς κάκιστα ζῶα, ὅτε μὲν ἠύλουν, οὐκ ὠρχεῖσθε· νῦν δὲ, ὅτε πέπαιμαι, τοῦτο πράττετε.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ τοὺς παρά λόγον καὶ παρά καιρὸν τι πράττοντας.

131. [ΦΛ. 41]. ΒΟΥΚΟΛΟΣ.

ΒΟΥΚΟΛΟΣ, ἀγέλην ταύρων βόσκων, ἀπώλεσε μόσχον. Περιελθὼν δὲ πᾶσαν τὴν ἔρημον, διέτριβεν ἐρευνῶν. Ὡς δὲ οὐδὲν εὐρεῖν ἐδυνήθη, ἠύξατο τῷ Διὶ οὕτως, ὅτι, Ἐάν τὸν κλέπτῃ τὸν λαβόντα τὸν μόσχον ὑποδείξῃς μοι, ἔριφόν σοι εἰς θυσίαν προσάξω. Καὶ δὴ, διερχομένου αὐτοῦ εἰς τινὰ δρυμὸν (2),

(1) Ἰσ. γρ. Ἐξαλέσθαι.—(2) Δρυμὸν, ἐκ τοῦ ἀνωτέρω (σελ. 73) μύθου ἔγραψα, ἀντὶ τοῦ Δρόμον, δόξαν τοῦτο, καὶ τῷ Φλωρεντινῷ ἐκδότῃ. Λέγεται δὲ καὶ Δρυμὸς καὶ Δρυμῶν.

εὐρίσκει λέοντα κατεσθίοντα τὸν τοιοῦτον (1) μόσχον. Ἐμφοβος οὖν γενόμενος, καὶ μεγάλως δειλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπεν· ὦ δέσποτα Ζεῦ, ἐπηγγειλάμην σοι ἔριφον δοῦναι, ἐὰν τὸν κλέπτην εὐρήσω (2), νυνὶ δὲ ταῦρόν σοι θύσω, ἐὰν τὰς χεῖρας τοῦ κλέπτου ἐκφύγω (3).

Οὗτος ὁ λόγος λεχθεὶς ἂν ἐπ' ἀνδρῶν δυσυχούντων, οἵτινες ἀπορούμενοι [μὲν] εὐχονται εὐρεῖν, εὐρόντες δὲ ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

Α Λ Λ Ω Σ (4).

Βουθρέμων τις ἐν ὄρει ταῦρον ἀπώλεσεν. Ταῦρον οὖν ἐπίθυσεν ἠύχετο τῷ θεῷ, εἰ τῷ κλέπτῃ ἐντύχη. Ἐξ αἰθήρης (5) οὖν εὔρε τοῦτον ὑπὸ λέοντος ἐσθιόμενον. Στενάξας οὖν ἔφη, Βοῦν σοι καὶ ταῦρον, θεέ, προσενέγκω (6), εἰ τὰς χεῖρας τοῦ κλέπτου βοηθήσεις μοι ἐκφυγεῖν.

Ὅτι ἀβούλως οὐδὲ εὐχὴν ποιῆσθαι χρή· ἄδηλον γὰρ τὸ συμβησόμενον.

Α Λ Λ Ω Σ.

ΠΟΙΜΗΝ ΠΡΟΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΛΕΩΝ (7).

Ποιμὴν τις, ἀπολέσας ἐν τῶν προβάτων, ἐδεήθη τοῦ θεοῦ, συνθήκας ποιούμενος, ὡς, εἴγε τοῦτο ἐφεύροι, ἕτερον ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς θυσίαν προσάξει. Περιερχόμενος δὲ ὄρα τὸ αὐτοῦ πρόβατον ὑπὸ λέοντος βιβρωσκόμενον. Καὶ τοῦτο ἰδὼν, ἐν

(1) Ἰσ. γρ. Τὸν τούτου, βαρβάρως δηλονότι ἀντὶ τοῦ, Τὸν αὐτοῦ.

(2) Καὶ τοῦτο βάρβαρον, ἀντὶ τοῦ, Εὐρω.

(3) Ἐγράφετο, Τοῦ κλέπτου, ἤγουν τοῦ λέοντος, ἐκφύγω, κακῶς τῆς ἐπεξηγήσεως εἰς τὸ κείμενον εἰσφρησάσης.

(4) Ἐκ τῶν Σημ. καὶ Παρεκβολ. τῆς ἐν Παρισ. Φιλολογ. Ἀκαδημ. Τομ. Β, σελ. 713.

(5) Ἰσως, γραπτέον, Ἐξαίφνης.

(6) Βαρβάρως ἀντὶ τοῦ, Προσσίσω.

(7) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. 16'.

ἑαυτῷ ἔλεγεν, ὡς Εἰ μόνον τὸν τοῦ Θηρίου διαδράσαιμι κίνδυνον, καὶ ἕτερον πρόβατον εἰς λύτρον δῶρον προσενέγκοιμι.

Οὗτος ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς τὴν ἰδίαν ζωὴν ἄνθρωποι παντὸς κέρδους καὶ πλούτου προτιμοτέραν ἔχουσι.

132. [ΦΛ. 87]. ΚΟΡΑΞ.

ΚΟΡΑΞ νοσῶν, τῇ μητρὶ — ἐπεφώνει·
 Εὐχου τοῖς Θεοῖς, ὦ μῆτέρ μου, καὶ Θρήνει·
 Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτα βοῶσα, ἔφη·
 Καὶ τίς σε, τέκνον, τῶν Θεῶν ἐλεήσει;
 Τίνος γὰρ κρέα ὑπὸ σοῦ οὐκ ἐκλάπη (1);

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἐχθροὺς ἐν βίῳ ἔχοντες, οὐδένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὐρίσκουσι.

134. [ΦΛ. 195]. ΜΥΡΜΗΞ ΚΑΙ ΤΕΤΤΙΞ.

ΨΥΧΟΣ καὶ χειμῶν κατ' Ὀλύμπου. Μύρμηξ δὲ πολλάς συναῶνας τροφάς ἐν ἀμητοῖς, ἐν ἰδίῳ οἴκῳ ἀπέθηκε. Τέττιξ δὲ, ἐπὶ τρώγλης ἐνδύνας, ἐξέπνεε τῇ πείνῃ, λιμῶ κατεχόμενος καὶ ψύχει πολλῶ· ἐδέετο δὲ τοῦ μύρμηκος τροφῆς μεταδοῦναι, ὅπως καὶ αὐτὸς γευσάμενός τινος σωθείη. Ὁ μύρμηξ δὲ πρὸς αὐτὸν, Ποῦ, φησιν, ἦς τῷ θέρει; πῶς δ' οὐ συνῆξας τροφάς ἐν ἀμητῷ; Ὁ δὲ τέττιξ, Ἥδον καὶ ἕτερπον τοὺς ὁδοιποροῦντας. Ὁ δὲ μύρμηξ γέλῳτι πολλῶ καταχέας (2) ἔφη· Οὐκοῦν χειμῶνος ὄρχου.

Ὁ λόγος (3) δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν κρεῖττον τοῦ φροντίζειν τῶν ἀναγκαιῶν τροφῶν, καὶ μὴ ἀπασχολεῖσθαι εἰς τέρψιν καὶ κωμασίαν.

(1) Εἰς δωδεκασυλλάβους σίχους κατεμέρισα τὸν μῦθον, ἀμούσως καὶ ἀμέτρως διασκευασθέντας τὸ πάλαι ἐξ ἐμμούσων ἴσως τοῦ Βαβρίου, ἢ ἐτέρου τινός, χωλιάμβων.—(2) Ὄφειλεν εἰπεῖν, Γέλῳτα πολὺν αὐτοῦ καταχέας.—(3) Ἐγράφετο καὶ πάλιν, Ὅλως.

Α Λ Λ Ω Σ.

[ΦΛ. 198]. ΜΥΡΜΗΚΕΣ ΚΑΙ ΤΕΤΤΙΞ.

Ὡρας δὲ ποτε χειμῶνος τυγχανούσης,
 Μύρμηκες σῖτον ἠλίαζον βραχέντα.
 Τέττιξ δὲ τούτους οὕτως ἰδὼν ποιοῦντας,
 Αὐτὸς λιμώττων, καὶ μέλλων τεθνηκέναι (1),
 Δραμῶν παρ' αὐτοὺς ἐδώδην ἐπεζήτει.
 Τῶν δὲ φησάντων, Τῷ θέρει πῶς οὐκ ἔσχες,
 Ἄλλ' ἐραθύμεις, καὶ προσαιτεῖς ἀρτίως;
 Τέττιξ ἀντεῖπεν· Ἄλλ' ἑτερπόμην τότε,
 Αὐλῶν καὶ τέρπων ὄλους τοὺς ὄδοιπόρους.
 Οἱ δὲ αὐτίκα, ταῦτα ἀκηκούτες,
 Ἐμειδίασαν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόων·
 Χειμῶνος ὄρχου, εἴπερ ἠύλεις ἐν θέρει.
 Ἄλλ' ἐν θέρει σὺ τὸν σῖτον ἀποτίθει,
 Καὶ μὴ λυρίζων ἠδύνης ὄδοιπόρους (2).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀμελεῖν ἢ ὀκνεῖν ἐπὶ τινος πράγματος, ἀλλὰ τὰ θεόντα ποιεῖν, μήπως ὀκνήσας κινδύνῳ περιπέσῃ.

135. (3).

136. [ΦΛ. 153]. ΟΡΝΙΣ ΧΡΥΣΟΤΟΚΟΣ.

ΟΡΝΙΘΑ δὲ τις πάνυ καλλίστην εἶχεν, ἥτις ἔτικτεν αἰεὶ χρυσὰ ὠά. Ὁ δὲ, νομίσας ἔνδον χρυσὸν ὑπάρχειν, σφάξας παρευθὺς,

(1) Βαρβάρως ἀντὶ τοῦ, Τεθνήξεσθαι.—(2) Κατεμελίσσα καὶ τοῦτον τὸν μῦθον εἰς οὓς ἐγγέγραπτο πάλαι σίχους.

(3) Ζήτει κατωτέρω τὰ τοῦ 300 μύθου παράλληλα.

εὔρεν αὐτήν, ὡσπερ καὶ αἱ λοιπαὶ τυγχάνουσιν ὄρνιθες· καὶ πλοῦτον εὐρηκέναι νομίσας, ἀπεσερήθη καὶ τοῦ μικροῦ τοῦ κέρδους (1).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τὸν ἔχοντά τι ἀρκεῖσθαι τούτῳ, τὴν δὲ ἀπλησίαν ἐκφεύγειν, μήπως καὶ ὃ ἔχει ἀπολέσῃ.

137. [ΦΛ. 91]. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΛΕΩΝ γηράσας, καὶ μὴ δυναίμενος δι' ἀλκῆς ἑαυτῷ τροφήν πορίζειν, ἔγνω δι' ἐπινοίας τοῦτο πράξαι. Καὶ δὴ παραγενόμενος εἰς τι σπήλαιον, καὶ ἐνταῦθα κατακλιθεῖς (2), προσεποιεῖτο νοσεῖν χαλεπῶς· καὶ οὕτω τὰ παραγενόμενα, ἐπισκέψεως χάριν, παντοῖα ζῶα συλλαμβάνων κατήσθειεν αὐτά. Πολλῶν δὲ θηρίων ἀναλωθέντων ὑπ' αὐτοῦ, ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα αὐτοῦ συνειῖσα (3), καὶ γνοῦσα, παρεγένετο πρὸς αὐτὸν, καὶ σᾶσα ἔξωθεν καὶ ἄποθεν τοῦ σπηλαίου, ἐπυνθάνετο αὐτοῦ, πῶς ἔχει (4). Τούτου δὲ εἰπόντος, Καλῶς, καὶ τὴν αἰτίαν ἐρωτωμένου, δι' ἣν οὐ κάτεισι, καὶ οὐκ εἰσέρχη (5) ὧδε ἔσω, ἢ ἀλώπηξ ἔφη· Ἄλλ' ἔγωγε εἰσῆλθον ἄν, εἰ μὴ ἐώρων πολλῶν εἰσιόντων ἵχνη, ἐξιόντων δὲ οὐθενός.

Οὕτως οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τεκμηρίων προορώμενοι τοὺς κινδύνους, ἐκφεύγουσιν αὐτούς.

(1) Ἰσ. γρ. Τοῦ μικροῦ τούτου κέρδους. Δῆλον δὲ ὅτι ἐκ δωδεκασυλλάβων σίχων καὶ οὗτος ὁ μῦθος συνέκειτο πάλαι.

(2) Κατακλιθεῖς ἔγραψα (δόξαν τοῦτο καὶ τῷ Φλωρεντινῷ ἐκδότῃ) ἀντὶ τοῦ, Κατακλεισθεῖς.

(3) Γράφε, Συνεῖσα.

(4) Εγράφετο, Ἐχοιεν.

(5) Γραπτέον, Κάτει, καὶ οὐκ εἰσέρχη, ἢ γοῦν, Κάτεισε, καὶ οὐκ εἰσέρχεται.

138. [ΦΛ. 104]. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΡΑΥΣ.

Λύκος λιμώττων, περιήει ζητῶν ἑαυτῷ τροφήν. Γενόμενος δὲ κατὰ τινα τόπον, ἤκουσε παιδίου κλαυθμυρίζοντος, καὶ γραῶς ἀπειλουμένης, καὶ λεγούσης αὐτῷ, Παῦσαι τοῦ κλαίειν, μήπως τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιθῶσω σε τῷ λύκῳ. Οἰόμενος δὲ ὁ λύκος, ὅτι ἀληθεύει ἢ γραῦς, ἴσατο ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐκδεχόμενος. Ὡς δὲ ἑσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν τῆς γραῶς κολακευούσης τὸ παιδίον, καὶ λεγούσης αὐτῷ· Ἐὰν ἔλθῃ ἐνταῦθα ὁ λύκος, ὦ τέκνον, φονεύσομεν αὐτόν. Τούτων ἀκούσας ὁ λύκος, ὡς οὐδὲν τοῖς λόγοις ἀκόλουθον ἦν, ἀπηλλάττετο λέγων· Ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ ποιοῦσιν.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες τὰ ἔργα οὐκ ἔχουσι κατὰ τοὺς λόγους.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

Αἰτοῦντι νηπίῳ καὶ κλαίοντι ἠπειλεῖ *ἢ* Γραῦς, εἰ μὴ ἡσυχάσαι (2), τῷ Λύκῳ ρίψαι. Ὁ δὲ λύκος τὴν Γραῦν ἀληθεύειν νομίσας, ἐκαρτέρησε μέχρις ἑσπέρας πεινῶν. Μηδὲν δὲ λαβὼν, καὶ εἰς τὴν σύνοικον ἀπαντῶν (3), ἠρωτᾶτο, πῶς οὐκ εἰσηλθεν καὶ νῦν ὡς αἰεῖ; [Ὁ δὲ εἶπε], οὐδέποτε τις πισεύσας γυναικὶ ἀβλαβῆς διαμείνη.

Ὅτι κεναῖς ἐλπίσιν ἀπατᾶται ὁ πειθόμενος γυναικῶν ὁμιλίαις.

139. [ΦΛ. 75]. ΕΡΙΦΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ.

Ἐριφος, ἐπὶ τινος δώματος ὑψηλοτάτου ἐσῶς, ἐπειδὴ λύκον

(1) Ἐκ τῶν Σημ. καὶ Παρεκβολ. τῆς ἐν Παρισ. Φιλολογ. Ἀκαδημ. Τομ. Β, σελ. 695. — (2) Ἰσ. γρ. Ἡσυχάσοι. — (3) Ἰσ. γρ. Ἀπελθῶν.

τινά παριόντα εἶδεν, ἔλοιδορεῖ αὐτόν. Ὁ δὲ λύκος ἔφη· Ὡ οὗτος, οὐ σύ με λoidορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος ἐν ᾧ ἴστασαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς διδῶσι κατὰ τῶν ἀμεινόνων τὸ θράσος.

140. [ΦΛ. 83]. ΗΜΙΟΝΟΣ.

ΗΜΙΟΝΟΣ τις ἐκ κριθῆς παχυθρεῖσα, ἀνεσκίρτησε, καθ' ἑαυτὴν βοῶσα· Πατήρ μου ἐστὶν ἵππος ὁ ταχυδρόμος, καὶ γὰρ δὲ αὐτῷ ὄλη ἀφωμοιώθην. Καὶ δὴ ἐν μιᾷ, ἀνάγκης ἐπελθούσης, ἠναγκάζετο ἢ ἡμίονος τρέχειν· ὡς δὲ τοῦ δρόμου ἐπέπαυτο (1), σκυθρωπάζουσα, [τοῦ] πατρὸς τοῦ ὄνου εὐθύς ἀνεμνήσθη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ, κἂν ὁ χρόνος ἐνέγκῃ τινά εἰς δόξαν, τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς μὴ ἐπιλαθέσθαι· ἀδέβαιος γὰρ ἐστὶν ὁ βίος οὗτος.

141. [ΦΛ. 155]. ΟΦΙΣ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΟΣ.

ΟΦΙΣ, γεωργοῦ προθύροις ἐμφωλεύων, ἔθακε τὸν ποῦν τοῦ παιδίου, καὶ παραχρῆμα τέθνηκε. Πένθος δὲ μέγα ἐγένετο τοῖς γονεῦσιν αὐτοῦ. Τότε ὁ πατήρ πληγεὶς ὑπὸ τῆς συμφορᾶς, πέλεκυν λαβὼν, ἐπειράτο τοῦ θανατῶσαι τὸν παγκόμισον ὄφιν. Καὶ δὴ ὁ ὄφις ἐξελθὼν τοῦ θηρεῦσαι, εὐθύς ὁ ἀνὴρ καταδραμὼν ὀπίσω, σερβρῶς κατ' αὐτοῦ τὸ ξίφος καταφέρει. Ἀσοχίσας δὲ τοῦ θανατῶσαι τοῦτον, μόνον τῆς οὐρᾶς αὐτοῦ ἀπέκοψε τὸ ἄκρον. Ὅς φόβῳ ληφθεὶς, μὴ καὶ αὐτὸν θανατώσῃ (2), λαβὼν ἄλευρον, ὕδωρ, καὶ μέλι, αὐτὸς ἐκαλεῖ τὸν ὄφιν πρὸς εἰρήνην.

(1) Ἄμεινον ὡς καθ' ὑπερσυντελικὸν γέγραπται Ἐπέπαυτο, ἢ ὡσπερ ἀνωτέρω (σελ. 82), Πέπαυται, κατὰ παρακείμενον.

(2) Ἐκ διορθώσεως τοῦ Φλωρεντινοῦ ἐκδότου, ἀντὶ τοῦ θανατώσει.

Ὁ δὲ κάτωθεν λεπτόν αὐτὸς συρίσας, καὶ γὰρ ἐκρύβη ἐπὶ πέτρας ὁ ὄφις, τῷ ἀνθρώπῳ ἔφησε, τοιάδε λέγων· Ἀπὸ τοῦ νῦν, ἄνθρωπε, μηκέτι κάμης· ὅλως ἐν ἡμῖν φιλία οὐ προσμένει. Ὅρων γὰρ ἐγὼ τὴν οὐράν μου λυποῦμαι, καὶ σὺ δὲ πάλιν τὸν τύμβον τοῦ υἱοῦ σου βλέπων καθ' ὄραν, οὐκέτι εἰρηνεύεις (1).

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι οὐδεὶς μίσους, ἢ ἀμοιβῆς κακῶν, ἐπιλάθεται (2), μέχρις ἂν τὸ μνημόσυνον βλέπῃ, περὶ οὗ ἐλυπήθη.

Α Λ Λ Ω Σ.

[Φλ. 42]. ΓΕΩΡΓΟΥ ΠΑΙΣ ΚΑΙ ΟΦΙΣ.

Γεωργοῦ παῖδα ὄφις ἐρπύσας ἀπέκτεινεν. Ὁ δὲ ἀπὸ τούτου (3) θεινοπαθήσας, πέλεκυν ἔλαβε, καὶ παραγενόμενος εἰς τὸν φωλεὸν αὐτοῦ, εἰσῆκει (4) παρατηρούμενος ὅπως ἂν ἐξίῃ, εὐθύς αὐτὸν πατάξειν. Παρακύψαντος δὲ τοῦ ὄφειος, κατενεγκῶν τὸν πέλεκυν, τοῦ μὲν διήμαρτε, τὴν δὲ παρακειμένην πέτραν διέκοψεν. Εὐλαβηθεὶς δὲ ὕσερον, παρεκάλει ὅπως διαλλαγῇ αὐτῷ. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἄλλ' οὔτε ἐγὼ δύναμαί σοι διαλλαγῆναι, ὄρων τὴν κεχαραγμένην πέτραν, οὔτε σὺ ἐμοί, ἀποβλέπων εἰς τὸν τοῦ παιδὸς τάφον.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι οὐ ραδίως τὰς καταλλαγὰς (5) ἔχουσι.

(1) Γράφε, Εἰρηνεύσεις. Πλείστους δὲ καὶ ἐν τούτῳ τῷ μύθῳ εὔρειν ἐστὶ δωδεκασυλλάβους σίχους, οὓς κατέλιπεν ὁ διασκευάσας, διὰ κρίσεως ἔνδειαν, ἐμμέτροις πεζῶν συναναφύρας.

(2) Γράφε, Ἐπιλάθεται, ἢ Ἐπιλανθάνεται. Ἴσως δὲ καὶ τὸ Ἀμοιβῆς τρεπτέον εἰς τὸ Ἀμύνης.

(3) Γράφε, Ἐπὶ τούτῳ.

(4) ἢ τὸ, Εἰσείκει, τρεπτέον εἰς ὃ προσεγγέγραπτο τῷ ἀντιγράφῳ τοῦ Φλωρεντινοῦ ἐκδότου, Ἐμελλε, ἢ τὸ ἐχόμενον, Πατάξειν, εἰς τὸ, Πατάξῃ.

(5) Ἐγράφετο, Ραδίως τὰς μεταλλαγὰς.

142. [ΦΛ. 81]. ΣΑΛΠΙΣΤΗΣ.

ΗΝ τις σαλπιστῆς στρατὸν ἐπισυναγωγῶν,
Ὅσις κρατηθεὶς ἐβόα τοῖς παροῦσι·
Μὴ κτείνετε με εἰκῆ καὶ μάτην, ἄνδρες,
Ἐπίπερ ἐγὼ οὐκ ἔκτεινα οὐδένα·
Πλὴν γὰρ τοῦ χαλκοῦ τούτου (1), οὐ κτῶμαι ἄλλο.
Οὶ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτα οὕτως ἐβόων·
Διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ ἄρτι,
Ὅτι μηδὲν δυνάμενος ἐν πολέμῳ,
Τοῖς πᾶσι κράζεις πρὸς μάχην ἐπεγείρων (2).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλείων (3) πταίουσιν οἱ τοὺς κακοὺς, καὶ βαρεῖς δυνάσας ἐπεγείροντες εἰς τὸ κακοποιῆσαι.

143. [ΦΛ. 59]. ΚΑΛΑΜΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΙΑ.

ΔΙΑ καρτερίαν, καὶ ἡσυχίαν, καὶ ἰσχὺν, κάλαμος καὶ ἐλαία
 ἤριζον. Τοῦ δὲ καλάμου ὄνειδιζομένου ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδύ-
 νατός ἐστι, καὶ ῥαδίως ὑποκλίνεται πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλα-
 μος οὐδὲν ἐφθέγγατο. Καὶ μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἀνέμου
 ἰσχυροῦ γενομένου, ὁ μὲν κάλαμος σεισθεῖς καὶ ὑποκλιθεῖς τοῖς
 ἀνέμοις, ῥαδίως διεσώθη, ἡ δὲ ἐλαία ῥιζωθεῖσα, ἐπειδὴ ἀντ-

(1) Ἐγράψα ὡς ἀνωτέρω (σελ. 84), ἀντὶ τοῦ βαρβάρου, Πλὴν γὰρ τούτου χαλκοῦ.

(2) Ὁν ἀνωτέρω, (σελ. 84) διὰ τὰς γραφικὰς ἀμαρτίας, περὶ γεγραμμένον εἶσα μῦθον, τοῦτον ὅδε, ἀμούσως μὲν οὐδὲν ἤττων ἐκείνου, πληρεσέρως δ' ἐξηγηγεμένον, εἰς δωδεκασυλλάβους κατ-εμέρισα σίχους.

(3) Γράφε, Πλείων, ἢ Πλέον, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν.

έτεινε τοῖς ἀνέμοις, τῇ βίᾳ κατεκλάσθη, ἤλεγξεν αὐτήν, ὅτι ματαίως καὶ μάτην (1) ἐπαίρεται ἐπὶ τῇ οἰκείᾳ δυνάμει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ οἱ πρὸς τὸν καιρὸν καὶ τοὺς κρείττονας αὐτῶν μὴ ἀνδιστάμενοι, κρείττονές εἰσι τῶν πρὸς μείζονας φιλονεικούντων. Ἡ, Ὅτι οὐ δεῖ τοῖς κρείττοσιν ἀντιπίπτειν.

Α Λ Λ Ω Σ

[ΦΛ. 180]. ΔΕΝΔΡΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑΜΟΙ.

Τὰ δένδρα, κατεασσόμενά (2) ποτε ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ὡς ἑώρα τοὺς καλάμους ἀβλαβεῖς διαμένοντας, ἐπυθάνετο αὐτὰ (3), πῶς αὐτὰ μὲν, ἰσχυρὰ καὶ ἐμβριθῆ ὄντα, οὕτως κατακλῶνται, οἱ δὲ, λεπτοὶ καὶ ἀσθενεῖς ὄντες, πάσχουσιν οὐδέν. Κάκεινοι ἔφησαν, Ὅτι ἡμεῖς συνειθότες ἑαυτοῖς ἀσθένειαν, εἴκομεν τῇ τῶν ἀνέμων προσβολῇ, καὶ οὕτως τὰς ὁρμὰς ἐκκλίνομεν· ὑμεῖς δὲ, πεποιθότες τῇ ἰδίᾳ δυνάμει, ἀντιτείνετε, καὶ διὰ τοῦτο κατεάσσεσθε.

Ὁ λόγος (4) δηλοῖ, [ὅτι] πρὸς τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων τὸ εἶκιν καὶ ὑποτάσσεσθαι ἀσφαλέςερον.

(1) Τὰς μόνω τῷ σχηματισμῷ παρηλλαγμένας λέξεις, Ματαίως, καὶ, Μάτην, ὡς διαφόρους συνῆψεν ὁ βάρβαρος διασκευαστής.

(2) Παρακμάζοντος, ἢ μᾶλλον, παρηκμαχότος ἐλληνισμοῦ τὸ Κατεασσόμενα, καὶ τὸ κατωτέρω Κατεάσσεσθε, ἀντὶ τοῦ, Καταγνύμενα καὶ Κατάγνυσθε.

(3) Οὐ γραφικόν, ἀλλὰ τοῦ βαρβάρου διασκευαστοῦ ἀμάρτημα τὸ Αὐτὰ, ἀντὶ τοῦ Αὐτῶν.

(4) Ἐγράφετο, Ὡλως.

ΚΑΛΑΜΟΙ ΚΑΙ ΚΥΠΑΡΙΤΤΟΙ (1).

Κάλαμοι παρεφύτευτο (2) κυπαρίττοις, καὶ τὸ αὐτῶν ἀνεκρίζωτον διὰ τὸ εὐκλίνειν ἐνορωμένοις ἀνέμοις. Κυπάριττοι δὲ σφοδρῶς (3) ἐπέκειντο ταῖς καλάμοις (4). Πῶς ἡμεῖς, λέγουσαι, τὴν ἐκρίζωσιν ἀθρόαν δεινῶς ὑφιστάμεθα, ὑμεῖς δὲ ἅπασαι διαδρᾶν (5) τὸν κίνδυνον εὐκρινῶς μεμαθήκατε; Τί γοῦν αἱ καλάμοι; Ταῖς ὑπερτερούσαις ἡμῶν δυναστείαις μὴ ἀντιβαίνειν μεμαθημένοι (6), ἀλλὰ ταύταις ῥαδίως τὸν τράχηλον ὑποκλίνουσαι, τὴν αἴτιον τοῦ ἀφανισμοῦ καταδρῶμεν (7) ἐκρίζωσιν.

Ὅτι τοῖς κρατοῦσιν οὐ δεῖ ἀνθίσασθαι, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπείκειν.

144. [ΦΛ. 94]. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΣ.

Λύκου ποτὲ λαιμῷ ὄσέον ἐπάγη. Τῇ δὲ γεράνῳ μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς προσεπιβαλοῦσα, ἐξανασπάσει ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ [τὸ] ὄσον. Ἡ δὲ, ἐκβαλοῦσα, τὸν μισθὸν ἐπέζητει. Γελάσας οὖν ὁ λύκος, καὶ τοὺς ὀδόντας

(1) Ἐκ τῶν Σημ. καὶ Παρεκβολ. τῆς ἐν Παρισίοις φιλολογικῆς Ἀκαδημίας, Τόμ. Β, σέλ. 723.

(2) Γραπτέον, Παρεπεφύτευτο.

(3) Ἴσως ἐγράφετο, Καὶ αἱ κυπάριττοι, τὸ αὐτῶν ἀνεκρίζωτον, διὰ τὸ ὑποκλίνειν τοῖς ἀνέμοις, ἐνορώμεναι, σφοδρῶς κ. τ. λ.

(4) Βαρβάρως, ἀντὶ τοῦ ἀρσενικοῦ, Τοῖς καλάμοις.

(5) Βαρβάρως, ἀντὶ τοῦ, Διαδιδράσκειν.

(6) Ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Μαθημένοι, ἀντὶ τοῦ, Μεμαθηκυῖαι.

(7) Ἴσως ἔγραψε, Διαδρῶμεν, βαρβάρως δηλονότι ἀντὶ τοῦ, Διαδιδράσκομεν.

Θήξας, Ἄρκεϊ σοι, εἶπεν, ἀντί μισθοῦ τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου σώματος καὶ ὀδόντων ἐξήξας κάραν σώαν μηδὲν παθοῦσαν.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δολίους, οἵτινες, ἐκ κινδύνων διασωθέντες, τοῦτο παρέχουσι τοῖς εὐεργέταις ἀντί χάριτος, τὸ μὴ (1) βλάψαι αὐτούς.

[ΦΛ. 102]. ΑΛΛΩΣ.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΣ.

Λύκος καταπιὼν ὅσοῦν, περιήει ζητῶν τὸν ἰώμενον (2). Περιτυχὼν δὲ γεράνω, τοῦτον παρεκάλει ἐπὶ μισθῷ τὸ ὅσοῦν ἐξελεῖν. Κάκεινος καταθείς (3) τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν εἰς τὸν φάρυγγα αὐτοῦ, τὸ ὅσοῦν ἐξέσπασε, καὶ τὸν ὁμολογηθέντα μισθὸν ἀπήτει. Γελάσας οὖν ὁ λύκος, καὶ τοὺς ὀδόντας Θήξας, Ἄρκεϊ σοι, εἶπεν, ἀντί μισθοῦ τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου σώματος καὶ ὀδόντων ἐξήξας κάραν σώαν μηδὲν παθοῦσαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ἄνδρας δολίους, οἵτινες, ἐκ κινδύνων διασωθέντες, τοῦτο παρέχουσι τοῖς εὐεργέταις ἀντί χάριτος, τὸ μὴ βλάψαι αὐτούς.

145. [ΦΛ. 119]. ΑΛΕΚΤΟΡΕΣ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ.

ΜΑΧΟΜΕΝΩΝ δέποτε τῶν ἀλεκτόρων
 Διὰ τὴν ὄρνιν, τὸ τίς αὐτὴν ἐγγήμει,
 Ὁ εἰς ἠττηθεῖς ἐκρύπτετο ἐν τινι γωνίᾳ (4),
 Ὡς δειλιάσας, καὶ εἰς τροπὴν χωρήσας
 Ὁ δὲ ἕτερος, σφοδρῶς (5) μέγα κοκκύσας,

(1) Ἀντί τοῦ, Τοῦ μὴ, ἔγραψα, Τὸ μὴ, καθὰ φέρεται ἐν τῷ προσεχῶς ἐπομένῳ μύθῳ.

(2) Ἴσως ἐγράφετο, ἰασόμενον.

(3) Ἄμεινον ἂν εἶπε, Καθεῖς.

(4) Ἴσ. γρ. διὰ τὸ μέτρον τῶν συλλαβῶν, Ἐκρύπτετ' ἐν γωνίᾳ.

(5) Ἴσ. γρ. Φαιδρὸς, ἀντί τοῦ Σφοδρῶς.

Ἄνεπέτασεν (1) ἐπάνω τῶν δωματίων,
 Ὡς τροπαιοῦχος κατὰ τοῦ πολεμίου,
 Φωνῶν (2), Ἡττησα τὸν ἴδιον ἐχθρόν μου,
 Τροπώσαμενος ἀντίπαλον εἰς κράτος.
 Ὡς οὖν ἐβόα τοιαῦτα ὁ ἀλέκτωρ,
 Ἦκεν ἀετὸς καταπτάς ἐκ τῶν ἄνω,
 Καὶ καταλαβὼν τὸν νικητὴν ἐκεῖνον,
 ἤγαγεν αὐτὸν τοῖς τέκνοις παραυτίκα,
 Βρῶμα ποιήσας τοῖς νεοττοῖς καὶ πόμα.
 Ὁ δὲ ἕτερος ἐλευθερίως ζήσας,
 ἤγετο (3) οὕτως ἐν ἀδείᾳ τυγχάνων,
 Λαβὼν εὐκλειαν κατὰ τοῦ πολεμίου,
 Τοῦ ἐκπορθοῦντος καὶ τροπώσαντος τοῦτον,
 Καὶ καυχωμένου, ὡς ὄντος νικηφόρου.

Ὁ λόγος (4) πρὸς ἄνδρας θεομάχους.

Λ Λ Λ Ω Σ (5).

Ἀλέκτορες δύο δι' ὄρνεις ἐμάχοντο. Τούτους δὲ ἰσοροῦσε
 θυμὸν ἔχειν ἀνθρώποις πανόμοιον (6). Ὁ τῇ μάχῃ οὖν ἠπ-
 τωθεὶς (7) διὰ τῆς ἐτέρου σεῖρότητος, ἐν γωνίᾳ τιῆ, καθ-
 υποδὺς τὴν λόγχην, ἐκρύβη. Ὁ δὲ ἕτερος, βρενθυόμενος, διά-

(1) Βαρβάρως (ὡσπερ τὸ παρ' ἡμῖν ἀπλοῦν, Ἐπέταξεν) ἀντὶ τοῦ, Ἀνέπτη, ἢ Ἀνέπτατο.

(2) Ἐγραψα, Φωνῶν, ἀντὶ τοῦ, Φωνεῖν.

(3) Ἰσ. γρ. ἤλλετο.

(4) Ἐγραψα καὶ πάλιν, Ὁ λόγος, ἀντὶ τοῦ βαρβάρου, Ὀλως.

(5) Ἐκ τῶν Σημ. καὶ Παρεκβολ. τῆς ἐν Παρισ. Φιλολογ. Ἀκα-
δημ. Τομ. Β, σελ. 702.

(6) Ἰσ. γρ. Παρόμοιον.

(7) Γράφε, Ἡττηθεὶς.

τορον ἐξεβόησε, τοῦ δώματος ὑπερβάς. Τοῦτον οὖν Ἄετος καταπτάς ἀφήρπασε, καὶ ἐτιθηνήσατο (1). Ἐμεινεν οὖν ὁ δειλοτέρος τε καὶ ἀσθενέστερος ταῖς θηλείαις ἔκτοτε ἄμαχός τε καὶ ἄφθονος.

Ἐπὶ τύχη καὶ ἀνδρεία οὐ δεῖ τινα μέγα καυχᾶσθαι.

147. [ΦΛ. 23]. ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΑΕΤΟΣ ποτε ἐάλω ὑπ' ἀνθρώπου,
Ὅσιν τὰ πτερὰ αὐτοῦ εὐθέως τίλας,
Εἶασεν αὐτὸν ἐν οἴκῳ σὺν ὄρνισιν.
Ὁ δὲ κατηφῆς ἐκ τῆς λύπης ὑπῆρχεν.
Ἐτερος δὲ τις τοῦτον ἐξαγοράσας,
Ἄνεπτέρωσε τὸν αἰτὸν αὐτίκα.
Ὁ δὲ, πετασθεῖς, καὶ λαγῶν ἀρπάσας,
Ἦνεγκεν εὐθύς δῶρον τῷ εὐεργέτῃ.
Τοῦτο ἀλώπηξ κατιδοῦσα ἐβόα·
Μὴ τοῦτον σὺ ξένιζε, ἀλλὰ τὸν πρῶτον,
Μήπως ὁ αὐτός σε πάλιν κυνηγήσῃ,
Καὶ αὖθις τὰ πτερὰ τὰ σὰ κατερημώσῃ (2).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ χρησὰς ἀμοιβὰς τοῖς εὐεργέταις παρέχειν, τοὺς δὲ κακοὺς ἐκφεύγειν.

148. [ΦΛ. 128]. ΑΓΑΛΜΑΤΟΠΩΛΗΣ.

ΞΥΛΙΝΟΝ τις Ἑρμῆν κατασκευάσας, προσενεγκὼν ἐπίωλει.

(1) Γραπτέον, Ἐθροινήσατο.

(2) Εἰς χωλιάμβους καὶ τοῦτον, ὅμοια τέως τοῖς καταλογάθην γεγραμμένον, τὸν μῦθον κατεμέλισα, ἀμέτρους μὲν καὶ ἀμούσους, ὑφ' ἐτέρων γε μὴν διεσκευασμένους.

Μηδενὸς δὲ ὠνητοῦ προσιόντος, ἐγκαλέσασθαι (1) τινὰς βου-
λόμενος, ἐβόα, ὡς ἀγαθοποιὸν δαίμονα, καὶ κέρδους τηρη-
τικὸν πιπράσκειν (2). Τῶν δὲ παρατυχόντων τινὸς εἰπόντος πρὸς
αὐτόν· Ὡ οὗτος, καὶ τί τοῦτον ὄντα τοιοῦτον πωλεῖς, δέον
τῶν παρ' αὐτοῦ ὠφελειῶν ἀπολαύειν; ἀπεκρίνατο· Ὅτι ἐγὼ
μὲν ταχείας ὠφελείας τινὸς ἐπιδέομαι, αὐτὸς δὲ βραδέως εἴωθε
τὰ κέρδη ποιεῖν.

Πρὸς ἄνδρα αἰσχροκερδῆ, καὶ τῷ θεῷ (3) περιφρονοῦντα.

149. ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΧΕΛΙΔΩΝ (4).

ΑΗΔΩΝΑ συνεβούλευε χελιδῶν τοῖς ἀνθρώποις συνεῖναι καὶ
ὁμορροφεῖν ὡς ἐκείνη. Ἡ δὲ ἔφησε, Οὐ θέλω λύπην τῶν παλαιῶν
μου συμφορῶν μεμνησθαι, καὶ διὰ τοῦτο τὰς ἐρήμους οἰκήσω.

Ὅτι ἐτύγχανέ τινη λυπηθῆναι καὶ τὸν τόπον φεύγειν ἔνθα ἡ λύπη
τυνέθη.

151. ΑΙΓΟΣΟΣΚΟΣ ΚΑΙ ΑΙΞ (5).

Αἰπόδος αἴγας πρὸς μάνδραν ἀνεκαλεῖτο (6). Μιᾶς δὲ ἐξ αὐ-
τῶν ἐν πῶα τινὶ θροσερεᾷ κρατηθείσης, ὁ ποιμὴν κατ' ἐκείνης
λίθον ἀφήκε, καὶ εὐσόχως βάλων, τὸ κέρασ συνέτριψεν· ὄθεν
καὶ ἐδυσώπει τὴν πετρωθεῖσαν, ἀνέκφρασον τῷ κυρίῳ διατη-
ρῆσαι τὸ δράμα. Ἡ δὲ ἔφησε, Κἂν ἐγὼ σιωπήσω, τὸ κέρασ
κεκράξεται.

Τῆς αἰτίας προδήλου οὔσης, ἀδύνατον ταύτην ἐπικαλύψαι.

(1) Γράφε, ὡς ἀνωτέρω (σελ. 89), Ἐγκαλέσασθαι.—(2) Γράφε,
Πιπράσκει.—(3) Γράφε, Τοῦ Θεοῦ, ἢ Τὸν Θεόν.—(4) Ἐκ τῶν
Σημ. καὶ Παρακβολ. τῆς ἐν Παρισ. Φιλολογ. Ἀκαδημ. Τόμ. Β, σελ. 697.
—(5) Ἐκ τῶν αὐτῶν, σελ. 700.—(6) Ἐγράφετο, Ἐνεκαλεῖτο.

152. [ΦΛ. 14]. ΑΙΛΟΥΡΟΣ ΚΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ.

Αἰλούρος ἀκούσας ὅτι ἐν τινι *τόπῳ* ἐπαύλει (1) ὄρνιθες νοσοῦσιν, εἰς ἰατρὸν ἑαυτὸν σχηματίσας, καὶ τὰ τῆς ἐπισήμης πρόσφορα ἀναλαβὼν ἐργαλεῖα, παρεγένετο· καὶ εὖ πρὸ τῆς ἐπαύλεως, ἐπυνθάνετο αὐτάς, πῶς ἔχοιεν. Αἱ δὲ ἀποκριθεῖσαι, Καλῶς, ἔφασαν, ἐὰν σὺ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγῆς.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ τοὺς φρονίμους οὐ λανθάνουσι, κἂν μάλισα χρησότητα ὑποκρίνονται.

Α Λ Λ Ω Σ.

[ΦΛ. 157]. ΟΡΝΙΣ ΚΑΙ ΑΙΛΟΥΡΟΣ.

Ὅρνις δὲ ποτε κατακλιθεῖς (2) ἠρρώσκει·
 Εἰς ὃν αἰλουρος προκύψας, ἔφη ταῦτα·
 Πῶς ἔχεις, φίλε; τί δέ σοι; ἵνα τί χρήζης (3),
 Ἀνάγγειλόν μοι, καὶ πάντα σοι παρέξω.
 Ὅμως ἔγειρε, καὶ τεύξῃ τῆς ὑγείας.
 Ἡ δὲ ἀπεκρίθη πρὸς τὸν αἰλουρον ταῦτα·
 Εἰ σὺ παρέλθης, ἐγὼ οὐκ ἀποθνήσκω·
 Ζωὴν γὰρ ζήσω δορκάδος ὑπερτέραν (4).

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι τοὺς δολίους ὑποκριτάς, τοὺς λέγοντας φιλεῖν, ὁ μῦθος ἐλέγχει.

(1) Ἐγράφετο, Τόπῳ ἐπ' αὐλή· ὡν τὸ μὲν, Τόπῳ ὡς διάφορον γραφὴν διέγραψα, τὸ δ' ἐχόμενον εἰς τὸ, Ἐπαύλει, ἔτρεψα.

(2) Ἐγράφετο κακῶς Κατακλισθεῖς.

(3) Γράφε, Ἄν τι χρήζης.

(4) Πεζῇ καὶ τοῦτον γεγραμμένον, εἰς δωδεκασυλλάβους μεταποίησα σίχους.

153. ΑΙΞ ΚΑΙ ΟΝΟΣ (1).

ΑΙΞ και ὄνον ἔτρεφέ τις. Ἡ δὲ Αἶξ, φθονήσασα τῷ ὄνῳ διὰ τὸ περιττεύειν τῆς τροφῆς, εἰρωνικῶς συνεβούλευε λέγουσα· Ἄπειρα κολάζη, ποτὲ μὲν ἀλήθων, ποτὲ δὲ ἀχθηφορῶν. Ἐπίληπτον οὖν ἑαυτὸν ποιήσας, τῷ βόθρῳ κρημνίσθητι. Πεισθεῖς οὖν ὁ ὄνος ἐποίησεν, ὡς ἐδιδάχθη· ὄθεν καὶ συνετριβή. Ὁ δὲ δεσπότης ἀμφοτέρων, καλέσας τὸν ἰατρὸν, βοηθεῖν τῷ ὄνῳ ἤτειτο. Ὁ δὲ πόμα τούτῳ δι' αἰγὸς πνεύμονος κατασκευασθὲν κεράσαι ὠρίσατο, καὶ οὕτω τῆς ὑγείας τυχεῖν. Θύσαντες τοίνυν τὴν ἀθλίαν αὐτεπίβουλον αἶγα, τὸν ὄνον ἰάτρευον.

Ὅστις κατ' ἑτέρου δόλον μηχανᾶται, ἑαυτῷ (2) ἐς τῶν κακῶν αὐτουργός.

154. ΑΛΙΕΥΣ (3).

ΑΛΙΕΥΣ, τῇ θαλάσῃ δίκτυον ἐμβαλὼν, ἰχθύων μεγίστων καὶ μικροτάτων ἐγκρατῆς γέγονε. Τὸ δίκτυον οὖν οὗτος ἐφάπλωσας τῇ γῆ, τῶν εὐτελῶν ἀπεςέρητο, ταῖς τρυμαλιαῖς διαδράντων, καὶ τῇ ὑγρᾷ προσφυγόντων. Ἐφιλονεῖκει γὰρ οὗτος ἐπισυνάξαι τὰ μέγιστα, τῶν ἐλαχίστων ὑπερφρονῶν.

Εὐκόλον εἰς σωτηρίαν τὸ εὐτελές· οἱ λαμπροὶ δὲ τῇ δόξῃ μόλις ἂν διαφύγωσι τοὺς κινδύνους.

156. [ΦΛ. 5]. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΒΟΤΡΥΞ.

ΑΛΩΠΗΞ λιμώττουσα, ὡς ἐθεάσατο ἐπὶ τινὰ ἀναδενδράδα βότρυας κρεμαμένους, ἠβουλῆθη αὐτῶν περιγενέσθαι, καὶ οὐκ

(1) Ἐκ τῶν Σημ. καὶ Παρεκβολ. τῆς ἐν Παρίσ. Φιλολογ. Ἀκαδημ. Τομ. Β, σελ. 699.—(2) Ἐγράφετο, ἑαυτοῦ.—(3) Ἐκ τῶν αὐτῶν Σημ. καὶ Παρεκβολ., σελ. 703.

ἐδύνατο. Ἀπαλλαττομένη δὲ πρὸς ἑαυτὴν εἶπεν Ὀμφακῆς εἰσιν.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, τῶν πραγμάτων ἐφικέσθαι μὴ
δυνάμενοι δι' ἀσθένειαν, τοὺς καιροὺς αἰτιῶνται.

[ΦΛ. 170]. Α Λ Λ Ω Σ:

Ποτὲ κατεῖδε τοὺς βότρυας ἀλώπηξ,
Πεπείρους πάνυ τὰς ῥῶγας ἐνδεικνυμένους,
Καὶ ἐπειράτο τούτους λαβεῖν εἰς βρῶσιν.
Τῆς δὲ εἰς τοῦτο πολλὰ μηχανωμένης,
Οὐκ ἐδυνήθη τὴν ὄρεξιν πληρῶσαι.
Μετὰ δὲ ταῦτα μειδιάσασα ἔφη,
* Εὐθὺς τὸ πένθος εἰς χαρὰν μεταβάλλει*
Ἀναβοῶσα, Ὀμφακῆς εἰσι ταῦτα (1).

Ὁ λόγος (2) δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀποτυχόντες πραγ-
μάτων, σπουδάζουσι διὰ τοῦ ψεύθους συγκαλύψαι τὴν ἥτταν.

Α Λ Λ Ω Σ (3).

Βότρυας πεπείρους Ἀλώπηξ ἀπηωρημένους ἰδοῦσα, κατάξαι
τούτους καὶ ἔδεσθαι πολυτρόπως ἐμηχανᾶτο. Πολλὰ δὲ κα-
μοῦσα καὶ ὅλως ψαῦσαι τούτων μὴ δυνηθεῖσα, παρεμυθεῖτο
τὴν ἑαυτῆς ἀτυχίαν, καὶ ἔλεγεν, Ὀμφακῆς εἰσιν ἔτι, καὶ ἄμαχοι
τοῖς ὀδοῦσιν.

Ὅτι ἐν τοῖς ἀδύνατοις τινὲς αἰδούμενοι, ἐτέρας κενὰς προφασί-
ζονται ἀφορμάς.

(1) Ἐν πεζοῦ λόγου σχήματι συγκεχυμένους τοὺς δωδεκασυλλά-
βους σίχους, ἀποκατέστησα εἰς τὸ ἀρχαῖον.

(2) Ἐγράφετο καὶ πάλιν, Ὅλως.

(3) Ἐκ τῶν Σημ. καὶ Παρεκβολ. τῆς ἐν Παρισ. Φιλολογ. Ἀκαδημ.
Τομ. Β, σελ. 714.

157. [ΦΛ. 18]. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

ΑΛΩΠΗΞ, εἰσελθοῦσα εἰς ἀγέλην προβάτων θηλαζόντων, τῶν ἀρνίων ἐν λαβομένη, προσεποιεῖτο καταφιλεῖν. Ἐρωτηθεῖσα δὲ ὑπὸ κυνός, Τί τοῦτο ποιεῖς; Τιθνηοῦμαι αὐτὸ (1), ἔφη, καὶ προσπαίζω. Καὶ ὁ κύων ἔφη· Καὶ νῦν ἐὰν μὴ ἀφῆς τὸ ἀρνίον ἀφ' ἑαυτῆς, τὰ κυνῶν σοι προσοίσω.

Ὁ λόγος πρὸς ἄνδρα ραδιουργὸν καὶ κλέπτην εὐκακίρος ἐστιν.

158. [ΦΛ. 12]. ΑΛΩΠΗΞ ΕΞΟΓΚΩΘΕΙΣΑ ΤΗΝ ΓΑΣΤΕΡΑ.

ΑΛΩΠΗΞ λιμώττουσα, ἐν πείνῃ (2) ἐθεάσατο ἐπὶ τινα καλύβην βοσκοῦ κρέη καὶ ἄρτον ὑπ' αὐτοῦ καταλειφθέντα· καὶ εἰσελθοῦσα, ἔφαγεν αὐτὰ ἡδέως. Ἐξογκωθείσης δὲ αὐτῆς τῆς γαστρὸς, καὶ διὰ τοῦτο μὴ δυναμένης ἐξελεῖν τῆς καλύβης, ἔσενε, καὶ ἐπωδύρετο (3). Ἐτέρα δὲ ἀλώπηξ διερχομένη, ἤκουσεν αὐτῆς τῶν συναγμῶν, καὶ προσελθοῦσα ἐπυνθάνετο, Δί' ἦν αἰτία τοῦτο ποιεῖς; Μαθοῦσα δὲ τὸ γεγονός ἢ ἀλώπηξ, ἔφη· Ἀλλὰ μένε τέως ἐνταῦθα σύ, ἕως ἂν τοιαύτη γένη, ὁποία οὔσα εἰσῆλθες.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ χαλεπὰ (4) τῶν πραγμάτων ὁ χρόνος διαλύει.

(1) Ἐγράφετο, Αὐτῶ.—(2) Πήρα, γραπτέον κἀνταῦθα, ὡς ἀνωτέρω (σελ. 95) διώρθωκα.—(3) Ἰσ. γρ. Ἀπωδύρετο.—(4) Διωρθώθη ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀντὶ τοῦ, Λεπτὰ.

159. [ΦΛ. 13]. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΠΑΡΘΑΛΙΣ.

ΑΛΩΠΗΞ καὶ παρθάλις περὶ κάλλους ἤριζον. Τῆς δὲ παρθάλεως παρ' ἑκάστα τὴν τοῦ σώματος ποικιλίαν προβαλλομένης, ἡ ἀλώπηξ ὑποτυχοῦσα εἶπε· Καὶ πόσον ἐγὼ καλλίων ὑπάρχω, ἥτις οὐ τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν πεποικιλμένη τυγχάνω.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῦ σωματικοῦ κάλλους ἀμείνων ἐστὶν ὁ τῆς διανοίας κόσμος.

160. [ΦΛ. 29]. ΦΟΝΕΥΤΗΣ.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ τις φόνον ποιήσας, ἐδιώκετο ὑπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος. Γενομένου δὲ αὐτοῦ κατὰ τὸν ποταμὸν τὸν Νεῖλον, λέοντα ἰδὼν καὶ φοβηθεὶς, ἀνέβη εἰς δένδρον. Εὔρε δὲ δράκοντα ἐπάνω τοῦ δένδρου, καὶ πάλιν τοῦτον φοβηθεὶς ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν. Ἐν δὲ τῷ ποταμῷ κροκόδειλος αὐτὸν κατεβοινήσατο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φονεῖς τῶν ἀνθρώπων, οὔτε γῆ, οὔτε κῆρ, οὔτε ὕδατος φοιχείον, οὔτε ἄλλος τόπος φυλάττει.

161. [ΦΛ. 17]. ΑΝΗΡ ΠΗΡΟΣ.

ΑΝΗΡ πηρὸς εἰώθει, πᾶν τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς τὰς αὐτοῦ χεῖρας ζῶον ἐφαπτόμενος, λέγειν ὁποῖόν τι ἐστὶ. Καὶ δὴ ποτε λυκιδίου αὐτῷ ἐπιδοθέντος, ψηλαφήσας, καὶ ἀμφαγνοῶν εἶπεν· Οὐκ οἶδα πότερον κυνὸς εἶη, ἢ ἀλώπεκος, ἢ τοιοῦτου ζώου γέννημα. Τοῦτο μέντοι σαφῶς ἐπίσαμαι, ὅτι οὐκ ἐπιτήδειον τοῦτο τὸ ζῶον προβάτων ποιμνῆ συνιέναι.

Οὕτω [τῶν] πονηρῶν ἢ διάθεσις πολλάκις ἀπὸ τοῦ σώματος φαίνεται.

162. [ΦΛ. 199]. ΑΝΗΡ ΜΕΣΟΠΟΛΙΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΑΙ.

ΩΡΤΙΣ ὄνομα, ἐν ταῖς τρυφαῖς σχολάζων,
 Οὐκ ἦν πρεσβύτης, ἀλλ' οὐδὲ νέος πάλιν.
 Λευκὰς γὰρ εἶχε καὶ μελαίνας τὰς τρίχας.
 Ὅμως μέλισσος (1) καὶ μεσηλιξ τυγχάνων,
 Δύο γυναῖκας ἔσχεν ἐν τῇ οἰκίᾳ
 Ἡ μὲν μία, γραῦς, ἡδὲ ἑτέρα, νέα (2).

Α Λ Λ Ω Σ (3).

Ἄνὴρ τις μεσηλιξ δύο ἔσχεν ἑταίρας. Ἡ μὲν οὖν αὐτῶν τῷ χρόνῳ προέκοπτεν, ἡ δὲ τῇ νέότητι ἠκμαζεν. Ἐτίλλεν οὖν ἡ μὲν Γραῦς τὸ μελάγχρουν τῶν τριχῶν ἐκείνου τῆς κεφαλῆς, καὶ τοῦ πώγωνος· ἡ τρυφερά δὲ πάλιν ἐθέριζε τὰς λευκὰς. Οὕτω τοίνυν ποιῶσαι ἀμφοτέραι φαλακρὸν τὸν τρισάθλιον καὶ βρεφύλλιον ἀπειργάσαντο, οἷος δὴ καὶ ἦν ταῖς φρεσίν.

Ὅτι ὀλέθριον τὸ γυναιξὶ δουλοῦν ἑαυτόν.

163. ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ (4).

ΑΝΗΡ τις, ἐχθραίνων Ἀλώπεκι διὰ τινὰ ταύτης ῥαδιουργίαν,

(1) Ἴδε τὴν ἐπομένην σημείωσιν.—(2) Ὅν, πεζοῦ λόγου δίκην κατὰ συνέπειαν ὑπεσημειώσατο ὁ Φλωρεντινὸς ἐκδότης ἐξ ἀντιγράφου μῦθου τοῦτον ἀτελεῖ, ἡμεῖς εἰς δωδεκασυλλάβους σίχους κατεμερίσαμεν, οὐδὲν τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς μετακινήσαντες. Οὔτε γὰρ τὸ κύριον ὄνομα, Ωρτις, ὑποψίας ἀπύλλαται, οὔτε τοῦ Μέλισσος τὴν σημασίαν συνιδεῖν εὐχερές ἐστι.

(3) Ἐκ τῶν Σημ. καὶ Παρεκβολ. τῆς ἐν Παρισ. Φιλολογ. Ἀκαθῆμ. Τόμ. Β, σελ. 711.

(4) Ἐκ τῶν αὐτῶν, σελ. 705.

ἐπί

ἐπὶ πολὺ ταύτην μετὰ τὸ κατασχεῖν τιμωρῆσαι ἐμηχανήσατο ,
καὶ στυπεῖον ἐλαίῳ βαπτίσας , τῇ κέρκῳ ταύτης προσθήσας ,
ὑψῆψε πυρί. Ταύτην δὲ ὁ δαίμων εἰς τὰς ἀρούρας τοῦ ποινη-
τῆρος καὶ τῶν ἀγρῶν καθωδήγησεν , ἃ δὴ καὶ κατέκαυσεν·
ὥρα γὰρ ἦν φέρους ἀκμαιοτάτη. Ἡκολούθει τοίνυν αὐτῇ βοῶν
ὁ ταλαίπωρος , ἑαυτὸν τε ὀδυρόμενος , καὶ τῆς οἰκείας ἐπινοίας
καταμεμφόμενος.

Ὅτι πρῶτον εἶναι χρὴ , καὶ μὴ ἀμέτρως θυμοῦσθαι· ἐξ ὀργῆς γὰρ
πολλάκις μεγάλη βλάβη τοῖς δυσοργίσις ἐγγίγνεται.

164. [ΦΛ. 172]. ΠΕΡΔΙΞ ΚΑΙ ΚΥΝΗΓΕΤΗΣ.

ΠΕΡΔΙΚΑ δὲ τις κυνηγέτης ἀγρεύσας ,
ἔμελλεν αὐτὸς τοῦ καταθῦσαι ταύτην.
Ἡ δὲ ἐθρήνει , ταῦτα οὕτως βοῶσα·
Ἐασόν με ζῆν , κυνηγέτα περδίκων ,
Ὅπως σοι κἀγὼ πέρδιξ (1) πολλὰς προσάξω.
Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν οὕτως ἀνταπεκρίθη·
Διὰ γὰρ τοῦτο μᾶλλον ἐγὼ σε θύσω ,
Ὅτι φίλους σου προσενοδρεῦσαι θέλεις (2).

Ὁ μῦθος δηλοῖ , ὅτι ὁ κατὰ τῶν ἑαυτοῦ φίλων θολίας μηχανὰς
συντιθεῖς , αὐτὸς ἐν ταῖς ἐνέδραις τῶν κινδύνων ἐμπεσεῖται.

(1) Οὕτω βαρβάρως ἴσως ἀντὶ τοῦ , Πέρδικας.

(2) Εὐχερὲς ἦν συνιδεῖν γραπτίον εἶναι , θέλεις , ὡς καὶ ἀνω-
τέρῳ (σελ. 99), ἀντὶ τοῦ , θέλων. Ἐμέρισα δὲ καὶ τοῦτον τὸν μῦθον
εἰς δωδεκασυλλάβους σίχους , κατὰ συνέπειαν πρῶτον ὡς περὶ λόγον
γεγραμμένους.

165. [ΦΛ. 25]. ΑΡΚΤΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΑΡΚΤΟΣ δὴ ποτε μεγάλως (1) ἔκαυχᾶτο,

ὣς φιλόανθρωπός ἐστι πάντων τῶν ζώων·

Φασὶ δὲ τὴν ἄρκτον νεκρὸν μὴ θοινεῖσθαι.

Ἡ δὲ ἀλώπηξ, ἀκηκουῖα ταῦτα,

Ἐμειδίασε, καὶ πρὸς αὐτὴν ἐλάλει·

· Εἶδε *τούς* νεκροὺς ἤσθιες, καὶ μὴ τοὺς ζῶντας.

Ὁ μῦθος οὗτος ἐλέγχει τοὺς πλεονέκτας, καὶ ἐν ὑποκρίσει βιοῦντας.

Α Λ Λ Ω Σ (2).

Ἄρκος μεγάλως ἔκαυχᾶτο, ὡς φιλόανθρωπός οὔσα, ἐπεὶ νεκρὸν σῶμα οὐκ ἐσθίει. Πρὸς ἣν Ἀλώπηξ εἶπε, Εἶδε νεκροὺς εἴλικες, καὶ μὴ τοὺς ζῶντας.

Κατὰ ὑποκριτῶν καὶ πλεονεκτῶν, ὑποκρίσει καὶ πλεονεξία ζώντων.

166. [ΦΛ. 19]. ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ.

ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ ἐξιέναι ἐν ἐκάσῃ ἑσπέρα, καὶ τοὺς ἀσέρας ἐπισκοπεῖν, ἔθος εἶχε. Καὶ δὴ ποτε περιῶν εἰς τὸ προάσειον, καὶ τὸν νοῦν ὄλον ἔχων εἰς τὸν οὐρανὸν, ἔλαθε καταπεσὼν εἰς τὸ φρέαρ. Ὀδυρομένου δὲ αὐτοῦ καὶ βοῶντος, παριῶν τις, ὡς ἤκουσε τῶν ζεναγμῶν, προσελθὼν, καὶ μαθὼν τὰ συμβεβηκότα,

(1) Διώρθωκα ἐκ τοῦ ἡμετέρου 165 μύθου, ἀντὶ τοῦ, Μεγάλη. Εἰς χωλιαμβεῖα δὲ ἦν καὶ οὗτος ὁ μῦθος ἐντεταμένος πάλαι, ὥσπερ καὶ ὁ ἀνωτέρω (σελ. 100)· πεζοῦ δὲ λόγου δίχην κατὰ συνέπειαν ἐγγέγραπτο ἐν τῇ Φλωρεντινῇ ἐκδόσει.

(2) Ἐκ τῶν Σημ. καὶ Παρεκβολ. τῆς ἐν Παρισ. Φιλολογ. Ἀκαδημ. Τομ. Β, σελ. 709.

ἔφη πρὸς αὐτόν· ὦ οὔτος, σὺ τὰ ἐν οὐρανῷ βλέπεις πειρώμενος, τὰ ἐπὶ τῆς γῆς οὐχ ὄρας;

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἂν τις ἐπ' ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, οἱ παραδόξως τοῖς ἀνθρώποις ἀλαζονεύονται, οὐδὲ τὰ κοινὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτελεῖν δυνάμενοι.

167. [ΦΛ. 37]. ΒΑΤΡΑΧΟΙ ΑΙΤΟΥΝΤΕΣ ΒΑΣΙΛΕΑ.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ, λυπούμενοι ἐπὶ τῇ αὐτῶν ἀναρχίᾳ, πρέσβεις ἔπεμψαν, ἰκετεύοντες τὸν Δία, ὅπως αὐτοῖς βασιλέα παράσχη. Ὁ δὲ, συνιδῶν αὐτῶν τὴν εὐήθειαν, ξύλον μέσον τῆς λίμνης ἔπηξε. Παραυτίκα δὲ οἱ βάτραχοι, τῷ φόβῳ συσελλόμενοι, εἰς τὰ βάθη ἑαυτοὺς κατέδυον. Χρόνου δὲ πολλοῦ παρωχηκότος, ὡς ἀκίνητον ἑώρων τὸ ξύλον, ἀπεβάλοντο (1) τὸν φόβον, καὶ εἰς τοσοῦτον κατεφρόνησαν αὐτοῦ, ὥστε ἐπιδαίνειν καὶ ἐπικαθέζεσθαι τούτῳ. Μὴ ἀξιοῦντες δὲ τοῦτον ἔχειν βασιλέα, ἐκ δευτέρου ἦλθον πρὸς τὸν Δία, καὶ παρεκαλοῦν αὐτὸν ἀλλάξαι αὐτόν. Ὁ δὲ δέδωκεν αὐτοῖς ἔγχελυν. Ἰδόντες δὲ καὶ τούτου τὴν εὐήθειαν, οὐκ ἀπεδέξαντο αὐτόν. Ἦλθον οὖν ἐκ τρίτου πρὸς τὸν Δία, ὅπως καὶ τοῦτον ἀλλάξῃ. Καὶ ὁ Ζεὺς, ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν, ὕδραν ἔπεμψεν αὐτοῖς εὐθύς. Συλληφθέντες οὖν οἱ βάτραχοι, εἰς καὶ εἰς ἠσθίετο παρά ταύτης.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄμεινόν ἐστι θεῶν πείθεσθαι, καὶ μὴ πονηροῦς ἔχειν ἄρχοντας καὶ ταραχοποιούς.

168. [ΦΛ. 39]. ΒΟΕΣ ΚΑΙ ΑΜΑΞΑ.

ΒΟΕΣ ἄμαξαν εἴλκον. Τοῦ δὲ ἄξονος τρύζοντος, ἐπισραφέντες ἔφησαν πρὸς αὐτόν· ὦ οὔτος, ἡμῶν τὸ ὄλον βάρος φερόντων, σὺ τί κράζεις;

Οὕτως καὶ ἔνιοι, ἐτέρων μοχθούντων, αὐτοὶ προσποιοῦνται κάμνειν.

(1) Ἐγράφετο, Ἀπεβάλλοντο.

169. [ΦΛ. 48]. ΓΑΛΗ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

ΓΑΛῆ, ἐρασθεῖσα νεανίσκου τινὸς εὐπρεποῦς, ἠὔξατο τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅπως αὐτὴν μεταμορφώσῃ εἰς γυναῖκα. Καὶ δὴ ἐλεήσασα αὐτὴν ἡ Θεὸς, μετεποιήσατο αὐτὴν εἰς κόρην εὐειδῆ. Ἐρασθεῖς οὖν ὁ νεανίσκος τοῦ κάλλους αὐτῆς, ἀπήγαγεν αὐτὴν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Καθεζομένων δὲ αὐτῶν ἐν τῷ θαλάμῳ, ἡ Ἀφροδίτη γνῶναι βουλομένη, εἰ μεταβαλοῦσα τὸ σῶμα, καὶ τὸν τρόπον ἥλλαξε, μῦν εἰς τὸ μέσον καθῆκεν. Ἡ δὲ, ἐπιλαβομένη τῶν παρόντων, ἀνασᾶσα ἀπὸ τῆς κοίτης, τὸν μῦν κατεδίωκε, καταφαγεῖν ἐθέλουσα. Ἀγασκλήσασα δὲ ἡ Θεὸς, πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν ἰδίαν φύσιν ἀποκατέστησεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φύσει πονηροὶ, πᾶν τὴν φύσιν ἀλλάξωσι, τὸν γοῦν τρόπον οὐκ ἀλλάσσουσι.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

ΓΑΛΗ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑ.

Γαλῆ ἠράσθη ποτὲ ἀνδρὸς εὐπρεποῦς, καὶ τὴν Ἀθηναῖαν ἐδυσώπει ταύτην μεταμεῖψαι εἰς γυναῖκα, καὶ τὸν ἐρώμενον καὶ ἄκοντα ταύτης ἐπιθυμῆσαι. Καὶ ἐγένετο οὕτως, τῆς θεᾶς ἱλασθείσης, ὡς ὁ μῦθος ληρεῖ (2). Τοῦ δὲ γάμου ἔτι ἐμμέποντος, μῦν ἡ νύμφη ἐμβλέψασα, τῆς ὀπῆς διακύψαντα, τῶν

(1) Ἐκ τῶν Σημ. καὶ Παρεκβολ. τῆς ἐν Παρισ. Φιλολογ. Ἀκαδημ. Τομ. Β, σελ. 715.

(2) Σὺ μὲν οὖν, ὡς διασκευασά τοῦ μύθου, ληρεῖς, ἐν οὐ πάνυ τι σπουδαίοις σπουδάζειν ἀκαίρως προαιρούμενος· τίς γάρ οὐκ οἶδε ψευδῆ λόγον ὄντα τὸν μῦθον; Καὶ ἡ εἰς Ἀθηναῖαν δὲ μεταποιηθεῖσα Ἀφροδίτη τῆς ἀκαίρου σοῦ σπουδῆς ἔοικεν εἶναι παίγιον.

νυμφικῶν γολῶν ἐπελάθετο, καὶ τῶν οἰκείων ἔθῶν ἐπεδράττετο· καὶ γαλῆ ἦν ἡ γαλῆ, τὸν μῦν μὲν κατατρέχουσα, τῶν δὲ ὑμειναιῶν ἐπιλελησμένη.

Ὅτι κἂν πρὸς βραχὺ τις ἐν ὑποκρίσει μορφοῦται καὶ ἀμείβει (1) τὴν φύσιν, τοῦτον τὰ ἔργα ἐλέγχουσιν.

170. [ΦΛ. 130]. ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ ΚΑΙ ΕΧΙΣ.

ΟΔΟΙΠÓΡΟΣ, χειμῶνος ὀδεύων, ἐθεάσατο ἔχιν ὑπὸ κρύους διαφθειρόμενον· καὶ τοῦτον ἐλεήσας ἀνείλετο, καὶ βαλὼν εἰς τὸν ἑαυτοῦ κόλπον, θερμαίνειν ἐπειράτο. Ὁ δὲ, μέχρι μὲν ὑπὸ τοῦ ψύχους συνείχετο, ἠρέμει· ἐπεὶ δὲ ἐθερμάνθη, ὀδᾶξ εἰς τὴν γαστέρα αὐτοῦ ἀνῆκε. Καὶ ὡς (2) ἀποθνήσκειν μέλλων, ἔφη· Ἄλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ τοῦτον ἀπολλύμενον περιεποιούμην, ὃν ἔδει καὶ ἐρρώμενον ἀναιρεῖν;

Οὕτω καὶ τινες τῶν ἀνθρώπων τινὰς εὐεργετοῦντες, λανθάνουσιν ὡς ἀντ' εὐεργεσιῶν λύπας ἔξουσιν.

Λ Λ Λ Ω Σ.

ΕΧΙΣ ΚΑΙ ΑΝΗΡ (3).

Ὡρα χειμῶνος ἔχισ τις πλησίον ὁδοῦ κατέκειτο, καὶ τῆ τοῦ ψύχους σφοδρότητι ἐκινδύνευε διαφθαρῆναι. Ἄνῆρ δὲ τις παρερχόμενος, καὶ ταύτην ἰδὼν, κατώκτειρε, καὶ ἄρας τῆς γῆς, τῷ ἰδίῳ κόλπῳ ἐναπέθετο. Ἡ δὲ ἔχισ, διαθερμανθεῖσα, εὐθύς καιρίῳ δήγματι τὸν ἄνδρα ἀπέκτεινεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ὁ φύσει κακὸς, κἂν ἀγαθόν τι παρ' οὐτινοσούν ἐπισπάσαιτο, τῷ εὐεργέτῃ μᾶλλον κακὰ ἀποδίδωσιν.

(1) Γράφε, Μορφῶται καὶ ἀμείβη.

(2) Ἡ τὸ, Ὡς, τοῦτο τρεπτέον εἰς τὴν ἀνωνομίαν Ὡς, ἢ τὸ ἐχόμενον, Μέλλων, εἰς τὸ, Ἐμελλεν.

(3) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. κέ.

171. [ΦΛ. 52]. ΓΕΩΡΓΟΥ ΠΑΙΔΕΣ.

ΓΕΩΡΓΟΥ ΠΑΙΔΕΣ ἔσασιάζον. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτῶν, παραινῶν αὐτοὺς, οὐκ ἠδύνατο αὐτοὺς διαλλάττεσθαι ἐν λόγοις. Ἐγνώσκειν διὰ πραγμάτων αὐτοὺς πείσαι. Καὶ δὴ, καθεμένων αὐτῶν, προσέταξε ῥάβδους αὐτῷ κομίσαι. Ἐνεχθεισῶν δὲ τῶν ῥάβδων, λαβὼν ταύτας, ἐποίησεν αὐτὰς δέσμην μίαν, καὶ ἐκέλευσε τοὺς παῖδας ἕνα ἕκαστον λαβεῖν τὴν δέσμην, καὶ συνθλάσαι. Οἱ δὲ, δοκιμάσαντες, οὐκ ἠδυνήθησαν. Ὑστερον δὲ λύσας αὐτὰς, ἔδωκεν ἀνὰ μίαν κλάσαι. Οἱ δὲ διὰ τάχους τοῦτο ἐποίησαν. Τότε λέγει αὐτοῖς ὁ πατὴρ αὐτῶν· Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὦ τεκνία μου, ἐάν μοι ἔσεσθε (1) ὁμοφρονοῦντες, ἀκαταγώνιστοι (2), καὶ ἀχειρώτοι ἔσεσθε τοῖς ἐχθροῖς. Ἐάν δὲ μένητε (3) σασιάζοντες, καὶ φιλονεικοῦντες, εὐχερῶς ἔσεσθε εὐάλωτοι.

172. [ΦΛ. 76]. ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΠΕΛΑΡΓΟΣ.

ΕΝ *τῇ* ἀρούρῃ γεώργος τις πάγας ἴση,
 εἰς τὸ θηρεῦσαι γεράνους τε, καὶ χῆνας,
 τὰς ἐσθιούσας τὰ βλασθήματα τῆς ἀρούρης (4).
 Ὡς δὲ σὺν αὐτοῖς καὶ πελαργὸς ἐλήφθη,
 ὅστις καὶ ἐθλάσθη τὸν ποῦν αὐτοῦ τὸν ἕνα,
 καθικέτευεν αὐτὸν ἀπολυθῆναι·

(1) Βαρβάρως, ἀντὶ τοῦ, ἦτε.

(2) Ἐκ τούτου διορθωτέον καὶ τὸ ἀνωτέρω (σελ. 105) κακῶς παρ' ἅπασιν γραφόμενον Ἀκατάγνωστοι.

(3) Ἐγράφετο, Μένετε.

(4) Ἰσ. γρ. τὰς ἐσθιούσας τῆς ἀρούρης τὴν βλάσην.

Καὶ δὴ (1) πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα ἀνεβόα·
 Σῶσον, ἄνερ, ἀπόλυσον ἐνταῦθα — (2),
 Ἐλέησόν [με] τὸν κατακεκλασμένον,
 Νῦν οὖν κατῆλθον γενόμενος ἐνταῦθα.
 Μὴ γὰρ γέρανός εἰμι (3); δεῦρο, καὶ ἴδε·
 Πελαργός εἰμι, εὐσεβέστατον ζῶον,
 Ὅσκις μήτερι καὶ πατέρι δουλεύων (4),
 Τηρῶ [δὲ] καὶ χρεῖαν οὐχὶ μίαν τούτων.
 Ὁ δὲ γεωργὸς μεγάλα (5) γελάσας, ἔφη·
 Οἶδά σε κἀγὼ, οὐδ' ὅλως ἀγνοῶ σε·
 Ἐπιγινώσκω καὶ τίς ὑπάρχεις —.
 Ἀλλὰ συνελήφθης μετ' αὐτῶν, καὶ τεθνήξῃ (6).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καλὸν ἐστὶ φεύγειν, καὶ μὴ συγκοινωνεῖν τοῖς
 κακοῖς ἀνδράσι, μήπως σὺν αὐτοῖς καὶ ἡμεῖς δεινοῖς περιπέσωμεν.

Α Λ Λ Ω Σ.

[Φλ. 147]. ΟΡΝΙΘΟΘΗΡΑΣ ΚΑΙ ΠΕΛΑΡΓΟΣ.

Ὀρνιθοθήρας, δίκτυα γεράνοις ἀναπετάσας, πόρρωθεν ἐθεώρει
 τὴν ἄγραν. Πελαργοῦ δὲ σὺν τοῖς γεράνοις ἐπικαθίσαντος,
 ἐπιδραμῶν, μετ' ἐκείνων καὶ αὐτὸν συνέλαβε. Τοῦ δὲ δεομένου
 μὴ θῦσαι αὐτὸν, καὶ λέγοντος, ὡς οὐ μόνον αὐτὸς ἀβλαβής
 ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ ὠφελιμώτατος· τοὺς γὰρ ὄφεις,
 καὶ τὰ λοιπὰ ἔρπετά συλλαμβάνων ἀναιρεῖ, *καὶ* ὁ ὀρνιθο-

(1) Ἐγράφετο, Καὶ δέ.—(2) Γραπτέον ἴσως, Σῶσόν με ἄνερ,
 ἀπόλυσον ἐντεῦθεν.—(3) Γραπτέον, Οὐ γὰρ γέρανός εἰμι.—
 (4) Γραπτέον ἴσως, Δουλεύω.—(5) Γραπτέον, Μέγα.—(6) Στι-
 χηρῶς συντεθεῖσθαι καὶ τοῦτον τὸν μῦθον δηλον ἐξ οὗ πεποίηκα
 μερισμοῦ. Ἀλλ' οἱ εἰχοὶ ἡμάρτηνται καὶ τῇ προσωδίᾳ οἱ πλείους,
 εἰσὶ δ' οἱ καὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν συλλαβῶν.

Θήρας ἔφη· Ἄλλ' εἰ τὰ μάλισα οὐ φαῦλος εἶ, διὰ τοῦτα κολάσεως ἄξιος, ὅτι μετὰ πονηρῶν κεκάθικας.

Ἄτάρ οὖν καὶ ἡμᾶς δεῖ τὰς τῶν πονηρῶν συνουσίας φεύγειν, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἐκείνων τῆς κακίας κοινωνεῖν δόξωμεν.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

Ἀρούρη παγίδαῖς γεωργὸς ἐσήσατο κατὰ τῶν τὸν σπόρον βιβρωσκομένων γεράνων. Σὺν αὐταῖς οὖν εἰλήφει καὶ πελαργόν. Ὁ δὲ θερμῶς ἠντιβόλει τοῦ ἀφεθῆναι· Οὐ γὰρ εἰμί γέρανος, ἔλεγεν, ἀλλὰ πελαργός, τὸ εὐσεβέστατον ζώων (2), καὶ τοῖς πατράσιν εὐνοϊκώτατον. Ἴδε γάρ μου καὶ τὴν χροιάν ὡς οὐχ ὁμοία ἐκείναις. Ὁ δὲ ἔφη· Οὐκ οἶδα τί λέγεις· ἔγωγε σὺν αὐταῖς σε κατέσχον, καὶ τὴν ὁμοίαν ψῆφον ἐπιτάξαι σοι μέλλω.

Ὅτι ἐπισφαλές τὸ συγκοινωνεῖν κακοῖς, καὶ ἐπικίνδυνον.

174. [ΦΛ. 61]. ΔΑΜΑΛΙΣ ΚΑΙ ΒΟΥΣ.

Δάμαλις, βοῦν ὀρῶσα ἐργαζόμενον, ἐταλάνιζεν αὐτὸν ἐπὶ τῷ κόπῳ. Ἐπειδὴ δὲ ἑορτὴ κατέλαβε, τὸν βοῦν ἀπολύσαντες, τὴν δάμαλιν ἐκράτησαν τοῦ σφάξαι. Ἰδὼν δὲ ὁ βοῦς ἐμειδίασε, καὶ πρὸς αὐτὴν εἶπεν· ὦ δάμαλις, διὰ τοῦτο ἤργεις, διότι ἐμελλες ἀρτίως τυθῆναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῷ ἀργοῦντι (3) κίνδυνος μένει.

Α Λ Λ Ω Σ (4).

Δάμαλις, ἔτι ἀγύμναστος, βοῦν ἀροτριῶντα διὰ τὸν κόπον ὠνείδιζε, λέγουσα· ὦ πόσα κάμνεις, καὶ ταλαιπωρεῖς. Ὁ δὲ,

(1) Ἐκ τῶν Σημ. καὶ Παρεκβολ. τῆς ἐν Παρισ. φιλολογικῆς Ἀκαδημ. Τομ. Β, σελ. 710.—(2) Γράφε, Ζῶον, ἦ, Τῶν ζώων.—(3) Γράφε ὡς ἀνωτέρω (σελ. 107), Τὸν ἀργοῦντα.—(4) Ἐκ τῶν αὐτῶν Σημ. καὶ Παρεκβολ. σελ. 719.

τοῦ οἰκείου ἔργου ἐχόμενος, ἐσιώπα. Ἐορτὴν δὲ τῶν γηπόνων τοῖς θεοῖς ἐκτελούντων, ὁ ἀρότης μὲν βοῦς, τοῦ καμάτου ἀπολυθεῖς, τοῖς χλοηφόροις ἐνετρύφα πεδίοις. Ὁ δὲ μόσχος φραγελωθεῖς, τῷ βωμῷ τυθῆναι ἐσύρετο. Τότε οὖν ὁ βοῦς εἰρήκει αὐτῷ· Οἶμαι ὅτι εἰς τοῦτο διειρηθήης ἀεργός, ἵνα ἐς ὑστερον ἀντὶ δουλείας ζυγοῦ τὴν μάχαιραν (1) ὑπηρετήσεις, τῇ χρονίᾳ ἀνέσει καλῶς ἐκτραφεῖς.

Ὅτι τῷ ἐνεργοῦντι καὶ ἐργαζομένῳ, ἔπαινοι, τῷ ἀεργῷ δὲ κίνδυνοι καὶ μάστιγες.

176. [ΦΛ. 131]. ΔΕΛΦΑΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ὍΝΩ τις ἐπιθείς αἶγα καὶ πρόβατον καὶ δελφακα, ἤλαυνεν εἰς ἄγρ. Τοῦ δὲ δελφακος παρ' ὄλην τὴν ὁδὸν κεκραγός, ἀλώπηξ ἀκούσασα ἐπυθάνετο τὴν αἰτίαν παρ' αὐτοῦ, δι' ἣν, τῶν λοιπῶν ἡσυχάζοντων, μόνος αὐτὸς βοᾷ. Ὁ δὲ ἔφη· Ἄλλ', ἔγωγε οὐ μάτην ὀδύρομαι· εὖ γὰρ οἶδα, ὅτι τοῦ μὲν προβάτου ἔριά τε καὶ γάλα τοῦ δεσπότου λαμβάνοντος ἀνθέξεται (2)· ὁμοίως δὲ καὶ τῆς αἰγὸς διὰ τοὺς τυροὺς καὶ τοὺς ἐρίφους· ἐμοῦ δὲ οὐκ ἔχοντος ἄλλό τι χρηστὸν, πάντως με θύσειν βούλεται (3).

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μεμπτέοι (4) εἰσὶν, ὅσοι τὰς μελλούσας προορώμενοι συμφορὰς ἀποκλαίονται.

(1) Βαρβάρως. (ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ τοῦ μύθου) ἀντὶ τοῦ, τῇ μάχαιρα. — (2) Ἄμεινον ἂν εἶπεν ὁ βάρβαρος διασκευαστής, ὁ δεσπότης λαμβάνων ἀφέξεται. — (3) Σημείου τοῦ παρακμάζοντος ἑλληνισμοῦ τὸν σύνθετον μέλλοντα, θύσειν βούλεται· καὶ γὰρ ἡμεῖς νῦν οὐκ ἂν ἄλλως ἐκφράσαιμεν τὰ τελευταῖα τοῦ μύθου, ἢ διὰ τοῦ συνωνύμου ῥήματος, Ἐξάπαντος θέλει με θυσιάσειν. — (4) Γραπτέον ἴσως μετὰ τῆς ἀρνήσεως, Οὐ μεμπτέοι, ὥσπερ καὶ

Α Λ Λ Ω Σ.

[ΦΛ. 72]. ΔΕΛΦΑΞ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΑ.

Ἐν τινι ποιίμνῃ προβάτων δέλφαξ εἰσελθὼν ἐνέμετο. Καὶ δὴ ποτε τοῦ ποιμένου συλλαμβάνοντος αὐτὸν, ἐκεκράγει τε, καὶ ἀντέτεινε. Τῶν δὲ προβάτων αἰτιωμένων ἐπὶ τῷ βοῶν, καὶ λεγόντων, Ἡμᾶς γὰρ συνεχῶς συλλαμβάνει, καὶ οὐ κράζομεν, ἔρη πρὸς ταῦτα· Ἄλλ' οὐχ ὁμοία γε τῇ ὑμετέρα ἢ ἐμῇ σύλληψις· ὑμᾶς γὰρ ἢ διὰ τὰ ἔρια ἀγρεύει, ἢ διὰ τοὺς ἄρνας, ἐμὲ δὲ διὰ τὸ κρέας.

Ὁ λόγος (1) δηλοῖ, ὅτι εἰκότως ἐκεῖνοι ἀνομιώζουσιν, οἷς κίνδυνος οὐ περὶ χρημάτων ἐστίν, ἀλλὰ περὶ σωτηρίας.

177. [ΦΛ. 53]. ΔΕΛΦΙΝΕΣ ΚΑΙ ΚΩΒΙΟΣ.

ΔΕΛΦΙΝΕΣ, καὶ φαλαιναὶ πρὸς ἀλλήλους ἐμάχοντο. Ἐπὶ πολὺ δὲ τῆς μάχης κορυφουμένης, κωβιὸς (2) ἀνέδν (ἔστι δὲ οὗτος μικρὸς ἰχθύς), καὶ ἐπειράτο αὐτοὺς διαλλάττειν. Εἰς δὲ

ἀνωτέρῳ (σελ. 109). Τὸ δὲ ἴσως λέγω, οὐ διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς καταπάσεως ἢ ἀποφάσεως, ἀλλὰ διὰ τὴν βαρβαρότητα τῶν διασκευασῶν, ἄλλων ἄλλως νοησάντων καὶ ἐκφρασάντων τοὺς μύθους.

(1) Ἐγράφετο, Ὀλως.

(2) Τὸ ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Νευελέτου ἡμαρτημένον Καρὸς, ὑπ' ἐκείνου εἰς τὸ Σκάρως μεταποιηθὲν, ἡμεῖς (σελ. 110) εἰς τὸ Καρίς δεῖν τρέπειν ᾤθημεν. Ὅτι δὲ προέχει ἢ ἡμετέρα διόρθωσις, δῆλον καὶ ἐκ τῆς πρὸς τὰ ἐπόμενα Δηλυκά, Ἀναθῦσα, καὶ, Αὐτήν, συμφωνίας. Τὸ δὲ τῆς Φλωρεντινῆς ἐκδόσεως, Κωβιὸς, οὐ διόρθωσεν, ἢ γραφὴν διάφορον, τοῦ Καρὸς ὑποληπτέον εἶναι, ἀλλὰ διασκευὴν τοῦ μύθου διάφορον· ὁ γὰρ τῇ Καρίδι προσνεῖμαι πατέρω τῶν διασκευασῶν ἤρσε, τοῦθ' ἄτερος τῷ Κωβιῷ προσάψαι δεῖν ἔγω.

τις τῶν δελφίνων ὑπολαβὼν ἔφη πρὸς αὐτόν· Ἄλλ' ἡμῖν ἀνεκτότερόν ἐστι μαχομένοις ὑπ' ἀλλήλων διαφθαρῆναι, ἢ σοῦ διαλλακτοῦ τυχεῖν.

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων, οὐδενὸς ἀξιοὶ ὄντες, ὅταν ταραχῆς λάβωνται, δοκοῦσὶ τινες εἶναι.

178. [ΦΛ. 54]. ΔΗΜΑΔΗΣ ΡΗΤΩΡ.

ΔΗΜΑΔΗΣ ὁ ρήτωρ, δημηγορῶν ποτε ἐν Ἀθήναις, ἐκείνων δὲ αὐτόν (1) μὴ προσεχόντων, μᾶλλον ἐπέκειντο (2) αἰσώπειον μῦθον εἰπεῖν, ἀρξάμενος ἔλεγε· « Δῆμητρα, καὶ χελιδῶν, » καὶ ἔγγελος ἐν ὁδῷ ἐβάδιζον. Γενομένων δὲ αὐτῶν κατὰ τινα » ποταμόν, ἡ μὲν χελιδῶν ἔπτη (3), ἡ δὲ ἔγγελος κατέβη ». Ἡ οὖν Δῆμητρα τί ἔπαθεν; ἐρωτησάντων αὐτῶν, ἔφη· Κεχόλωται ὑμῖν, οἵτινες τὰ τῆς πόλεως πράγματα ἐάσαντες, αἰσώπειον μῦθον (4) ἀνέχεσθε.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀλόγισοί εἰσιν, ὅσοι τῶν μὲν ἄλλων ἀναγκαίων ὀλιγωροῦσι, τὰ δὲ πρὸς ἡδονὴν μᾶλλον αἰροῦνται.

179. [ΦΛ. 174]. ΠΕΥΚΗ.

ΠΡΙΣΤΑΙ δὲ ποτε κατέσχιζον τὴν πεύκην,
Σφήνας ἐξ αὐτῆς οἱ (5) τέκτονες ποιοῦντες,

(1) Ἰσ. γρ. Αὐτῶ· Ἴσως μέντοι καὶ ἐατέον ὡς βαρβαρισμὸν τοῦ διασκευαστοῦ.

(2) Γραπτέον ἴσως Ἐπέκειτο· ἀλλ' οὐδ' οὕτως εὐοδωθήσεται ὁ νοῦς τῆς γραφῆς. Ἴσως ἐγέγραπτο πληρεςέρως κατὰ τὴν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 110) διασκευὴν, Ἐπέκειτο ὅπως ἐπιτρέψωσιν αὐτῷ αἰσώπειον μῦθον εἰπεῖν καὶ ἀρξάμενος ἔλεγε.

(3) Ὡδέ τε καὶ ἀνωτέρω (σελ. 110), γραπτέον, Ἀνέπτη.

(4) Γραπτέον, Αἰσωπειῶν μύθων, ἢ Αἰσωπειῶν μύθου.

(5) Ἰσ. γρ. Ἡ, ἢ Ως.

Οἱ (1) καὶ ῥαδίως κατέσχιζον σανίδας.
 Ἡ δὲ ἐθρήνει ὀλολύζουσα οὕτως·
 Οὐ τοσοῦτον νῦν μέμφομαι τὴν ἀξίνην,
 Τὴν κόπτουσάν με ταῖς χερσὶν τῶν ἀνθρώπων,
 Ὡς τοὺς ἐξ ἐμοῦ σφῆνας γεγεννημένους.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν συμφοραῖς περιπίπτουσι παρά τῶν ξένων· ἐκ δὲ τῶν ἰδίων ἐάν τι συμβῆ μικρὸν αὐτοῖς λυπηρὸν, χεῖρον καὶ βαρύτερον αὐτοῖς καταφαίνεται.

Α Λ Λ Ω Σ (2).

Δρυὸς ὑπὸ ὄρουτόμου ἐτέμνετο· μὴ εὐκόλως δὲ ταύτην ἰσχύοντος ἐκτεμεῖν, διὰ σφηνὸς αὐτὴν ἐκ τῶν ἑαυτῆς (3) σχιδάκων διαιρεῖν ἐμηχανᾶτο. Ἡ δὲ, Οὐ τόσον κατὰ τῆς κοπτούσης [ἀξίνης], ἔφη, βαρυθυμῶ, ὅσον δὴ καθ' ὑμῶν τῶν ἐξ ἐμοῦ γεννωμένων σφηνῶν.

Ὅτι ἀπαιώτερον (4) τὸ ὑπὸ τῶν οἰκείων πάσχειν τι θεινὸν, ἢ ὑπὸ τῶν ἀλλοτρίων.

181. [ΦΛ. 66]. ΕΛΑΦΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

ΕΛΑΦΟΣ, δίψει συσχεθεῖσα, παρεγένετο ἐπὶ τινα πηγὴν τοῦ πιεῖν. Ἐν ὅσῳ δὲ ἔπινεν, εἶδε τὴν ἑαυτῆς σκιάν ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Καὶ ἐπὶ μὲν τοῖς κέρασιν αὐτῆς εὐφραίνεται, ὁρῶσα τὸ μέγεθος, καὶ τὴν ποικιλίαν· ἐπὶ δὲ τοῖς ποσὶ σφόδρα ἤχθετο, καὶ ἐδυσφόρει, ὡς λεπτοῖς οὔσι καὶ ἀσθενέσιν. Ἔτι δὲ αὐτῆς διανοουμένης, λέων ἐπιφανεῖς, ἤρξατο διώκειν αὐτὴν· κάκεινη εἰς φυγὴν τραπεῖσα, καταπολὺ αὐτοῦ προεῖχεν (ἀλκή γὰρ ἐλάφων ἐν τοῖς ποσὶ, λέοντος δὲ ἐν καρδίᾳ). Καὶ μέχρις *ἀν* ἐν πεδίῳ ἐδιώ-

(1) Ἰσ. γρ. Οἷς, πρὸς τὸ Σφῆνας.—(2) Ἐκ τῶν Σημ. καὶ Παμβολ. τῆς ἐν Παρισ. Φιλολογ. Ἀκαδημ. Τομ. Β, σελ. 722.—(3) Γράφε, Αὐτῆς.—(4) Γράφε, Λυπηρότερον.

κετο, ἀκατάληπτος ἦν ἢ ἔλαφος, ἐπεὶ προέθεεν· ἐπεὶ δὲ κατὰ
τινα δρυμὸν καὶ ὑλώδη τόπον παρεγένετο, συνέβη τοῖς κέρασιν
αὐτῆς ἐμπλακῆναι τοῖς κλάδοις, καὶ μὴ δυναμένην τρέχειν,
συλληφθῆναι ὑπὸ τοῦ λέοντος. Μέλλουσα δὲ ἀναιρεῖσθαι, ἔφη·
Δειλαία ἔγωγε, ἥτις ὑφ' ὧν ὠόμην προδοθήσεσθαι, ὑπὸ τού-
των ἐσωζόμην καὶ ἔχαιρον (1), οἷς δὲ σφόδρα ἐπεποίθειν,
ὑπὸ τούτων ἀπόλλυμαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁμοίως πολλάκις τινὲς δοκοῦντες ἔχειν τι χρή-
σιμον, λανθάνουσιν ἑαυτοὺς βλαπτόμενοι δι' ἐκείνου. Ἡ οὕτως (2)
Πολλάκις ἐν κινδύνοις οἱ μὲν ὑποπτοὶ τῶν φίλων σωτῆρες γίνονται,
οἱ δὲ σφόδρα ἐμπιστευθέντες προδοῦνται.

Α Λ Λ Ω Σ (3).

Ἐλαφος, ἐπὶ ὕδατος τὴν σκιάν αὐτῆς κατιδοῦσα, τῶν σκε-
λῶν αὐτῆς ὡς ἀσθενῶν κατεμέμφετο, ἐπῆναι δὲ μᾶλλον τὰ ἐν
τῷ μετώπῳ ταύτης (4) κέρατα διὰ τὴν σερρότητα. Αἰφνίδιον δὲ
κυνηγοῦ καταλαβόντος αὐτήν, καὶ πρὸς φυγὴν ὀρμήσασα, τὰ
μὲν σκέλη διέσωσαν αὐτήν, ἐν κρησφυγέτῳ τινί· ἢ δὲ τῶν
κεράτων ἰσχὺς μᾶλλον παρέδώκεν, εἰς τὴν πυκνότητα τοῦ
ἄλλους περιπλακέντων.

Α Λ Λ Ω Σ.

ΕΛΑΦΟΣ ΚΑΙ ΘΗΡΕΥΤΑΙ (5).

Ἐλαφός τις διψῶσα κατῆλθεν ἐπὶ τινα πηγὴν, τοῦ ὕδατος

(1) Οὐκ ἀπίθανως ὁ Φλωρεντινὸς ἐκδότης τὰς δύο λέξεις, Καὶ
ἔχαιρον, μετὰ τὸ προσεχές Ἐπεποίθειν, τακτέας εἶναι ὑπέληψε.

(2) Δεπλοῦν δηλονότι ἐπιμύθειον.

(3) Ἐκ τῶν Σημ. καὶ Παρεκβολ. τῆς ἐν Παρισ. Φιλολογ. Ἀκαδημ.
Τομ. Β, σελ. 728.

(4) Βαρβάρως ἀντὶ τοῦ, Αὐτῆς.

(5) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίπα Μύθων, μύθ. ιε.

πιεῖν. Ἰδοῦσα δὲ ἐν τῷ ὕδατι τὸ τοῦ ἰδίου σώματος ὁμοίωμα, τῇ μὲν τῶν ποδῶν λεπτότητι ἀπηρέσκετο, τῇ δὲ τῶν κεράτων μορφῇ ἐπέτέρπετο. Ἄφνω δὲ τινες ἐφίστανται Σηρευταί, καὶ ταύτην ἐδίωκον. Ἡ δὲ, καθόσον μὲν ἐπὶ τῆς πεδιάδος ἔτρεχε, τῶν διωκόντων περιεγίνετο· φθάσασα δὲ εἰς ἔλος ἀπροσδοκίτως εἰσελθεῖν, τῶν αὐτῆς κεράτων τοῖς κλάδοις συμπλακέντων, ὑπὸ τῶν διωκόντων καταλαμβάνεται, καὶ στενάξασα (1), ἔφη· Οἴμοι τῇ ταλαιπώρῳ, ὅτι ἐφ' οἷς ἀπηρεσκόμην, ὑπ' αὐτῶν μᾶλλον διεσωζόμην, οἷς δὲ ἐνεκαυχόμην, ὑπ' αὐτῶν δὴ καὶ ἀπόλλυμαι.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὡς οὐ χρὴ τινὰ τῶν ἐν ἑαυτῷ τι ἐπαινεῖν, εἰ μὴ τὰ εὐχρηστὰ καὶ ἐπωφελῆ.

187. [ΦΛ. 351]. ΦΟΙΒΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

Θεοῖς Ἀπόλλων ἔλεγε, μακρὰ τοξεύων,
 Οὐκ ἂν βάλοι τις πλεῖον, οὐδὲ τοξεύσοι (2).
 Ὁ Ζεὺς δὲ παίζων ἠρίδαινε τῷ Φοίβῳ.
 Ἐρμῆς δ' ἔσειεν Ἄρεος ἐν κυνῇ κλήρους·
 Λαχῶν δὲ Φοῖβος, τὸ τόξον τ' ἐγκυκλώσας (3),
 Τὸ βέλος ἔπηξεν ἐντὸς ἐσπέρου κήπου.
 Ὁ Ζεὺς δὲ, διαβάς ταῦτ' ἄμετρον, ἔση.
 Καὶ ποῦ βαλῶ, ναί, φησιν, οὐκ ἔχω χώραν.
 Τόξου δὲ νίκην ἔλαβεν μὴ τοξεύσας.

Ὅτι ἐστὶ τινὰ, καὶ κόπου χωρὶς, νίκην ἄρασθαι, σοφῶς τοῖς πράγμασι κεχρημένον.

(1) Ἐγράφετο, Στενάξας.

(2) Ἐγράφετο, Βάλλη τις πλεῖον, οὐδὲ τοξεύσει.

(3) Ἐγράφετο, Τὸ τόξον ἐγκυκλώσας.

188. [ΦΛ. 78]. ΚΟΛΟΙΟΣ ΚΑΙ ΟΡΝΕΙΣ.

ΖΕΥΣ, βουλόμενος βασιλέα ὀρνέων καταστῆσαι, προθεσμίαν αὐτοῖς ἔδωκεν, ἐν ἧ παραγενήσονται πάντα, ὅπως τὸν ὠραιότατον πάντων καταστήσῃ ἐπ' αὐτοῖς βασιλέα. Κολοῖος δὲ συνιδὼν ἑαυτὸν δυσμορφίαν (1) περικείμενον, ἀπελθὼν, καὶ τὰ ἀποπίπτοντα τῶν ὀρνέων πτερὰ συλλεξάμενος, ἑαυτῷ περιέθηκε, καὶ προσεκόλλησε. Συνέβη οὖν ἐκ τούτου, εὐειδέστερον πάντων γεγονέναι. Ἐπέση οὖν ἡ ἡμέρα τῆς προθεσμίας, καὶ ἦλθον πάντα τὰ ὄρνεα πρὸς τὸν Δία. Ὁ δὲ κολοῖος, ποικίλος γενόμενος, ἦκε καὶ οὗτος. Τοῦ δὲ Διὸς μέλλοντος χειροτονῆσαι αὐτοῖς τὸν κολοῖον βασιλέα διὰ τὴν εὐπρέπειαν, ἀγανακτήσαντα τὰ ὄρνεα, ἕκαστον τὸ ἴδιον αὐτοῦ πτερόν ἀφείλετο· οὕτω τε συνέβη αὐτῷ ἀπογυμνωθέντι, κολοῖον πάλιν γενέσθαι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ χρεωφειλέται, μέχρι μὲν τὰ ἀλλότρια ἔχουσι χρήματα, δοκοῦσίν τινες εἶναι, ἐπειδὴν δὲ αὐτὰ ἀποδώκωσιν (2), ὅποιοι ἐξ ἀρχῆς ἦσαν εὐρίσκονται.

Α Δ Λ Ω Σ (3).

Ἐδοξέ ποτε τοῖς ὄρνευσιν ἄρχεσθαι, ἵν' οὕτως ἀσφαλές ἕραν ἐξῶσι τὴν ζωὴν, καὶ ἀνεπιβούλευτον, καὶ βασιλέα ἐλέσθαι [τὸν] τῶν ἄλλων ὀρνίθων τῷ κάλλει προέχοντα. Ὡς δὲ καὶ ἡ ψῆφος ἐπεκυρώθη, καὶ ἀνεζητεῖτο, τίς ἄρα καὶ εἶη ὁ τὸ κράτος τῆς βασιλείας

(1) Ἐγράφετο κακῶς, Δυσμορφία. Ἄμεινον δ' ἂν οὕτως ἐφράζετο, Συνειδὼς ἑαυτῷ δυσμορφίαν περικειμένω.

(2) Οὐ γραφικὸν εἰκὲν ἀμάρτημα τὸ Ἀποδώκωσιν, ἀντὶ τοῦ, Ἀποδώσει, ἀλλὰ τοῦ παρηκμακῆτος ἐλληνισμοῦ βαρβαρισμὸς, οἷον καὶ τὸ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 117) Ἀποδώσωσιν.

(3) Ἐκ τῶν Νικηφόρου τοῦ Βασιλακίου Μύθων, μύθ. ε.

ἀναδησόμενος, ὑποκριθῆναι κάλλος ἀλλότριον, τὸ εἰδεχθῆσαι τὸν ζῶον, καὶ ἀκαλλές, καὶ φαυλότατον, ὁ κολοῖος ἐτεχνάσατο. Καὶ συναγαγὼν ὀρνίθων πτερὰ, οἷς τὸ φαιδρὸν ἐπήνθει, καὶ τὸ διαυγές ἐναπέστιλβε, περιεβάλετο ταῦτα, καὶ περικαλλῆς ἐντεῦθεν ἐδόκει, καὶ καταστράπτων τῇ ὠραιότητι. Μέσον δὲ τῶν ὀρνίθων περιπτάμενος, καὶ ταῖς ποικίλαις χροιαῖς καὶ λαμπραῖς κάλλος ἔχων ἀμηχανον, εἰς θάμβος τοὺς θεωμένους ὀρνίθας παρεκίνησεν. Ὅθεν βασιλεὺς ἀνηγόρευτο· καὶ πάντες τούτῳ κατεδουλώθησαν. Ὡς δὲ περιεργότερον τὰς ὄψεις τούτῳ προσέβαλον, καὶ τὸ οἰκεῖον ἕκαστος ἀνεγνώρισε, τὸν κολοῖον ἀπεγύμνωσαν. Καὶ καταδρύψαντες τοῦτον τοῖς ὄνυξι διεσπάραξαν, καὶ ἔλεεινὸν πτώμα κείσθαι τὸν πρὶν μακάριον παρεσκύασαν.

Τὸν αὐτὸν ἄρα τρόπον καὶ ὅσοι περιήπτοις κόσμοις ὑπεκρίθησαν τὸ ἐξαιρετὸν ἔχειν, καὶ τὸ μακάριον, τῆς σκηνῆς φωραθείσης, μετὰ γέλωτος καὶ τὴν ψυχὴν αὐτὴν προσαπώλεσαν.

189. [ΦΛ. 184]. ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΟΦΙΣ.

Τοῦ Διὸς γάμους ποιοῦντος, πάντα τὰ ζῶα ἤνεγκαν δῶρα, ἕκαστον κατὰ τὴν οἰκειὰν δύναμιν. Ὅφισ δὲ ἔρπων, ρόδον λαβὼν ἐν τῷ σώματι, ἀνέβη. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἔφη· Τῶν ἄλλων πάντων τὰ δῶρα λαμβάνω, ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ σώματος λαμβάνω οὐδὲλως.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν πονηρῶν αἱ χάριτες φοβεραὶ εἰσιν.

193. ΙΠΠΟΣ (1).

ΓΕΡΟΝΤΙ ἵππῳ, πολλὰ κεκμηκότι τῆς στρατηγίας τε (2) καὶ ἱπ-

(1) Ἐκ τῶν τῆς ἐν Παρισίοις Φιλολογικῆς Ἀκαδημίας σημ. καὶ παρεκβολ. (Τομ. Β, σελ. 717).—(2) Γραπτέον, Γέροντα ἵππου, πολλὰ κεκμηκότα ὑπὸ στρατείας τε.

πηλασίας ἢ τοῦ μύλωνος ἀτέλεστος καὶ σφαιρειδῆς διεδέξατο χώρα, πολλὴν ἔχουσα τὴν δυσπάθειαν. Ὁ δὲ σεναίων εἶπεν, Οἴμοι ἐγὼ, ἐκ ποίας ταχυδρόμου ὁρμῆς, ἐν ποίῳ μεθρημόσθην καμπτήρι πολυμόχθῳ.

Ὅτι οὐ δίκαιον τὸ ἐπείρασθαι ἐπὶ τινι εὐημερίᾳ, ἢ γενναιότητι.

197. [ΦΛ. 152]. ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΚΑΜΗΛΟΣ.

Ὁ Ζεὺς δὴ ποτε αἰτούσῃ τῇ καμήλῳ,
Κέρατα λαβεῖν (1), καὶ τοιαῦτα λεγούσῃ,
Λύπη μοι πολὺ ὑπάρχει διὰ τοῦτο,
Οὐκ ἐπέδωκεν, ἀλλὰ γε καὶ τῶν ὠτων
Ἄπεσέρησε, πολλὰ αὐτῇ (2) χολάνας (3).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ ἔχων τι, ἀρκείσθω ἐπ' ἐκείνῳ, καὶ πλείω μὴ ζητείτω, ἵνα μὴ καὶ ὁ ἔχει, ἀπολέσῃ.

200. [ΦΛ. 73]. ΚΙΧΛΑ.

ΕΝ τινι μυρρίνῃ κίχλα ἐνέμετο· διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ καρποῦ οὐκ ἀφίσατο. Ἰξευτῆς δὲ, παρατηρησάμενος ἐμφιλοχωροῦσαν, ἰξεύσας συνέλαβε. Καὶ δὴ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, ἔφη· Δειλαία ἐγὼ, ἥτις διὰ τροφῆς γλυκύτητα σωτηρίας σερίσκομαι.

Ὁ λόγος πρὸς ἄσωτον ἄνδρα, καὶ ἠδυπαθῆ.

(1) Κέρατα λαβεῖν, ἔγραψα, ἀντὶ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς τοῦ Φλωρεντινοῦ ἀντιγράφου, Κέρατας ἡμῖν.

(2) Αὐτῇ ἔγραψα ἀντὶ τοῦ, Αὐτός

(3) Τουτέστι θυμωθεῖς, παρὰ τὸ, Χολαίνω, τοῦ παρηκμακός ἐλλητισμοῦ, οὗ προηγῆσατο τὸ Χολάω, παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις ταυτὸ σημαῖνον τῷ Μάινομαι, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, τῷ Θυμοῦμαι (Εὐαγγελις. Ἰωάν. Ζ, 25), ἢ τῷ παρ' ἡμῖν νῦν Χολειάζω.

Α Λ Λ Ω Σ.

ΣΤΡΟΥΘΟΣ ΚΑΙ ΙΞΕΥΤΗΣ (1).

Στρούθος τις ἐπὶ μυρσίνης διέτριβε, καὶ διὰ τὸ ἠδὺ τῆς τοῦ δένδρου διαίτης οὐδ' ὄλως αὐτοῦ ἀφίστατο. Ἰξευτής δέ τις, τοῦτον παρατηρησάμενος, κατέσχε τε καὶ κατέθυσεν. Ὁ δὲ στρούθος, μέλλων ἀποσφαγῆναι, πρὸς ἑαυτὸν ἔλεγεν, Οἴμοι τῷ ταιλιπύρῳ, ὅτι διὰ τροφῆς ἠδονῆν τὸ ζῆν ἀπορρήγνυμι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς καὶ ἀνθρώποι τινες, δι' ἔφρασιν τρυφῆς καὶ ἀβρότητος περὶ τὸ ζῆν, πολλάκις ὡς μοχθηροὶ κινδυνεύουσιν.

203. [ΦΛ. 3]. ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΙΟΣ.

Αετός, καταπτάς ἀπὸ τινος ὑψηλῆς πέτρας, ἤρπασεν ἄρνα. Κολιοὺς δὲ τοῦτον θεασάμενος, διὰ ζῆλον μιμησάμενος, καθεῖς ἑαυτὸν μετὰ πολλοῦ τοῦ ροίξου, ἐπὶ κριὸν ἠνέχθη. Ἐμπαρέντων δὲ αὐτοῦ τῶν ὀνύχων ἐν τοῖς ἐκείνου μαλλοῖς, ἐξαρθῆναι μὴ δυνάμενος ἐπτερύσσετο, ἕως οὗ ὁ ποιμὴν, τὸ γεγονός αἰσθόμενος, προσδραμὼν ἀνελάβετο αὐτὸν, καὶ περικόψας αὐτοῦ τὰ ὀξύπτερα, ὡς ἐσπέρα κατέλαβε, τοῖς ἑαυτοῦ παισὶν ἐκόμισε. Τῶν δὲ, πυνθανομένων, τί εἶη τὸ ὄρνεον, ἔφη· Ὡς μὲν ἐγὼ σαφῶς οἶδα, κολιοὺς, ὡς δὲ αὐτὸς βούλεται, αετός.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας ἄμιλλαν μηδὲν ἀνύειν, καὶ ἐπὶ συμφοραῖς προσκτῶνται γέλωτα (2).

(1) Ἐκ τῶν τοῦ Συντίκα Μύθων, μύθ. νή.

(2) Ἡμάρτηται καὶ τούτου, ὥσπερ καὶ τοῦ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 129) ἐπιμυθίου ἡ γραφή. Ἰσ. γρ. ὡδὲ τε κάκει, Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτε ἡ πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας ἄμιλλα, πρὸς τῷ μηδὲν ἀνύειν, καὶ ἐν ταῖς (ἢ Ἐπὶ ταῖς) συμφοραῖς προσκτᾶται γέλωτα.

212. [ΦΛ. 367]. ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΚΥΝΙΔΙΟΝ.

ὈΝΟΝ τις ἔτρεφε, καὶ κυνίδιον πάνυ ὠραῖον. Καὶ ἦν ἐν αὐλῇ παρὰ φάτναις δεσμώτης· ἔτρωγε κριθάς, χόρτον, ὡσπερ εἰώθει. Κυνίδιον δὲ, χαρίεν ὄν, εὐρύθμως παῖζον, τὸν δεσπότην τε ποικίλως περισκαῖρον· ἐκεῖνος δ' αὐτὸ κατέχων ἐν τοῖς κόλποις. Ὁ δὲ γε ὄνος, τὴν μὲν νύκτα ἀλήθων πυρὸν φίλης Δήμητρος, ἡμέρας δ' ὕλην ἤγεν ἀφ' ὕψους, ἐξ ἀγροῦ δ' ὕσον χρεία. Δαχθεῖς (1) δὲ θυμῶ καὶ περισσὸν οἰμώξας, σκύμνον θειρωῶν ἐν ἀβρότῃ παση, φάτνης ὀνειῆς δεσμούςσιν καὶ κάλους ῥήξας, ἐς μέσον αὐλῆς ἤλθεν, ἄμετρα λακτίζων. Σαίνων δ' ὅποια (2), καὶ θέλων περισκαίρειν, τὴν μὲν τράπεζαν ἐς μέσον βαλὼν θλάσεν, ἅπαντα δ' εὐθύς ἠλοίησε τὰ σκεύη· δειπνοῦντα δ' εὐθύς ἤλθε δεσπότην κρούσων, νώτοις ἐπεμβάς. Ἐσχάτου δὲ κινδύνου θεράποντες ἐν μέσοισιν ὡς εἶδον ἐσάωσαν. Κρανείας δὲ κορύναις ἄλλος ἄλλοθεν κρούων ἔκτεινον. Ὡς δὲ καὶ αὐτὸς ὕσατ' ἔκπνεεν· Ἐτλην, ἔλεξεν, οἷα χρή με δυσδαίμων. Τί γάρ παρ' οὔρεσιν οὐκ ἐπολευόμην, βαιῶ δ' ὁ μέλεος κυνιδίῳ παρισούμην (3);

Ὅτι οὐ πάντες πρὸς πάντα ἴσοι πεφύκασιν, κἀν φθόνῳ ἀλαζονεύονται.

214. [ΦΛ. 112]. ΛΑΡΟΣ ΚΑΙ ΙΚΤΙΝΟΣ.

ΛΑΡΟΣ, ἰχθύον καταπιὼν, διεῖρήραγῃ αὐτοῦ τὸν φάρυγγα, καὶ

(1) Ἡ γραπτέον Δαχθεῖς, ἢ Ἀττικοῖς Δωρικὰ σφηκλώσαι τὸν διασκευαστὴν ὑποληπτέον.

(2) Ἴσως γράφειν ἠβούλετο, Ὅποια κύων.

(3) Δῆλον ὅτι ὁ μῦθος συνέστηκεν ἐκ χωλιάμβων, οὐδέν τι σχεδὸν τῆς Βαβριανῆς κομψείας ἀποδεόντων, οὐκ ἀκομψος διασκευαστῆς, ἢ ἀντιγραφεὺς, εἰς πεζοῦ λόγου σχῆμα συνέχευε, καὶ συνέλλασεν, ὡσπερ ὁ μυθεύομενος ὄνος τὰ σκεύη.

ἐπὶ τῆς ἡϊόνος (1) ὡς νεκρὸς ἔκειτο. Ἰκτῖνος δὲ, αὐτὸν θρασά-
μενος, ἔφη· Ἄξιά γε σὺ πέπουθας, ὅτι, πτηνὸς γενηθεῖς, ἐπὶ
θαλάσσης τὴν δίαιταν ἐποιοῦ.

Οὕτως οἱ τὰ οἰκειὰ ἐπιτηδεύματα λείποντες (2), καὶ τοῖς μὴ προσ-
ήκουσιν ἐπιβάλλοντες, εἰκότως δυσυχοῦσι.

215. [ΦΛ. 106]. ΛΕΑΙΝΑ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΛΕΑΙΝΑ, ὀνειδιζομένη ὑπὸ ἀλώπεκος ἐπὶ τῷ διὰ παντὸς
τοῦ χρόνου ἕνα τίκτειν, ἔφη, Ἄλλὰ λέοντα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ καλὸν οὐκ ἐν πλήθει, ἀλλ' ἐν ἀρετῇ.

Α Λ Λ Ω Σ.

[ΦΛ. 189]. Λ Ε Α Ι Ν Α.

Φάσις ἦλθε πᾶσι (3) τοῖς τετραπόδοις,
Καύχημα κατέχουσα εἰς παίδων πλήθη (4).
Καὶ δὴ ἔφασκον τῇ λεαίνῃ βοῶντες·
Εἰπέ (5) καὶ σὺ τὸ, πόσους παῖδας τίκτεις;
Ἡ δὲ, γελῶσα, πρὸς αὐτοὺς ταῦτα λέγει·
Σκύμνον μὲν ἕνα, ἀλλὰ γενναῖον πάνυ (6).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρείστων εἰς ῥώμῃ σώματος, καὶ ἀνδρείᾳ, καὶ
φρονήσει, ἢ πολλοὶ δειλοὶ καὶ ἄφρονες.

(1) Διώρθωκα ἐκ τῶν πρόσθεν (σελ. 139), ἀντὶ τῆς κακῆς γρα-
φῆς, Νηός. Διαγραπτέον δ' ἴσως καὶ τὸ ἐχόμενον, ὢς.

(2) Ἐγράφετο κακῶς, Λιπόντες.

(3) Γράφε, Ἡλθεν ἄπασι, ἵνα πληρωθῇ τῶν συλλαβῶν ὁ ἀριθμὸς.

(4) Γραπτέον, Πλήθος.

(5) Γραπτέον, Εἰπέ δὴ, ἦ, Εἰπέ νῦν, διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν
συλλαβῶν.

(6) Ἐν πεζοῦ λόγου σχήματι κατὰ συνέπειαν γεγραμμένον τὸ
πρότερον, εἰς οὗς τὸ πάλαι κατακχώριστο ἀμούσους καὶ ἀμέτρους
εἰχους κατεμελίσαμεν.

217. [ΦΛ. 98]. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΜΥΣ.

ΛΕΟΝΤΟΣ κοιμωμένου, μῦς τῷ σώματι αὐτοῦ περιέδραμεν. Ὁ δ', ἐξανασάς, καὶ συλλαβὼν αὐτὸν, ἔμελλε καταθιοινήσασθαι. Τοῦ δὲ, δεηθέντος μεθεῖναι αὐτὸν, καὶ λέγοντος, ὅτι Σωθεῖς χάριτάς σοι ἀποδώσω, μειδιάσας ἀπέλυσεν αὐτόν. Συνέβη οὖν αὐτὸν μετ' οὐ πολὺ τῆ τοῦ μυὸς χάριτι περισωθῆναι· ἐπειδὴ γὰρ συλληφθεὶς ὑπὸ τινων κυνηγῶν, κάλω (1) ἐπεδέθη ἔν τινι δένδρῳ, τὸ τηνικαῦτα ἀκούσας ὁ μῦς αὐτοῦ ζένοντος, ἔλθὼν τὸν κάλον περιέτραγε (2), καὶ λύσας αὐτὸν ἔφη· Σὺ μὲν οὖν τότε μου κατεγέλας, ὡς μὴ προσδεχόμενος (3) ἀπ' ἐμοῦ ἀμοιβήν· νῦν δὲ εὖ ἴσθι, ὅτι ἐςὶ καὶ παρ' ἡμῖν ἡ χάρις (4).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν καιρῷ μεταβολῆς, καὶ οἱ σφόδρα δυνατοὶ τῶν ἀσθενεστέρων ἐνδεεῖς γίνονται.

(1) Ἄμεινον καὶ πολλῶ συνετώτερον, τὸ Κάλω, καὶ τὸ ἐχόμενον Κάλον (ἢ Κάλων) τῶν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 140) Καμήλω, καὶ Κάμηλον. Ἐπεὶ γε μὴν πολλοὶ τῶν βαρβάρως συντεθειμένων τούτων μύθων ὑπὸ Μοναχῶν δηλοῖ εἰσι διασκευασθέντες, χαλεπὸν ἐςὶ διαγνῶναι, πότερον ὁ διασκευάσας τῆ σαφεῖ καὶ τετριμμένη λέξει ἠγάπησεν, ἢ κακοζήλως τὸν παρὰ τοῖς Εὐαγγελισαῖς (Λουκ. ιη', 25) Κάμηλον, οὐδὲ παρ' ἐκείνοις ἀναμφηρίως τὸν Κάλων σημαίνοντά, προεἶλετο.

(2) Καὶ ὡς, ὡσπερ ἀνωτέρω, Περιέτραγε, γέγραφα, ἀντὶ τοῦ, Περιέτρωγε.

(3) Προσδεχόμενος (τουτέστι, Προσδοκῶν) ἔγραφα ἀντὶ τοῦ, Προσδεξόμενος.

(4) Γράφε ἀνάρθρως, Παρ' ἡμῖν χάρις, ἢ, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 140), Παρὰ μυσὶ χάρις.

218. [ΦΛ. 95]. ΛΕΩΝ ΜΥΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΛΕΟΝΤΟΣ κοιμωμένου, μῦς τῷ σόματι (1) διέδραμεν. Ὁ δὲ ἔξανασάς, πανταχοῦ περιειλίττετο, ζητῶν τὸν προεληλυθότα. Ἀλώπηξ δὲ αὐτὸν θρασυμένη ὠνείδιζεν, εἰ λέων ὦν, ἐφοβήθη μῦν. Ὁ δὲ φησιν· Ἀλλὰ κατὰ τῆς γνώμης αὐτοῦ τὴν ὀργὴν ἔχω.

Ὁ λόγος (2) διδάσκει, τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων μηδὲ τῶν μετρίων πραγμάτων καταφρονεῖν.

219 [ΦΛ. 169]. ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ
ΣΥΝΟΔΕΥΟΝΤΕΣ.

ΠΟΤὲ συνώδευσε λέων ἀνθρώπῳ. Ἐκαυχῶντο οὖν πρὸς ἀλλήλους τοῖς λόγοις. Εὗρον δὲ ἐν τῇ ὁδῷ πετρίνην σήλην, ὁμοίαν ἀνδρὶ, ἐτέραν σήλην λέοντος συμπνίγουσαν. Καὶ ὁ ἀνθρώπος ὑποδείξας πρὸς αὐτὸν, ταῦτα ἔφη· Ἴδε πῶς ἐσμεν κρείττονες ἡμῶν πάντων, καὶ ῥωμαλέοι ὑπὲρ ἅπαν θηρίον. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ λέων ἔφη· Ὑφ' ἡμῶν εἰσιν οὕτω ταῦτα γινόμενα καὶ πραττόμενα· εἰ γὰρ ἤδεσαν (3) λέοντες γλύφειν λίθους, πολλοὺς ἂν εἶδες ὑποκάτω λεόντων (4).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ καυχώμενοι πειρῶνται ἐν λόγοις ἑαυτοὺς ἐπιφημίζειν, καίπερ μὴ ὄντες τοιοῦτοι.

(1) Ἰσ. γρ. Τοῦ (ἢ Διὰ τοῦ) σόματος.

(2) Καὶ ὡς, Ὁ λόγος, ἀντὶ τοῦ, Ὅλως, γέγραφα.

(3) Ἐγράφετο, Εἶδθησαν.

(4) Ἐκ κακῶν σίχων εἰς οὐκ ἀμείνονα πεζὸν λόγον διεσκευάσται καὶ οὗτος ὁ μῦθος, ἧ δὴλον ἐκ τῶν ἔτι περιλειμμένων τούτων·

Ἐκαυχῶντο οὖν πρὸς ἀλλήλους τοῖς λόγοις.

Ἴδε πῶς ἐσμεν κρείττονες ἡμῶν πάντων,

Καὶ ῥωμαλέοι ὑπὲρ ἅπαν θηρίον.

220. [ΦΛ. 93]. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΟΣ.

ΛΕΩΝ εἰς ἔπαυλιν γεωργοῦ εἰσῆλθεν. Ὁ δὲ, συλλαβεῖν αὐτὸν βουλόμενος, τὴν αὐλιαίαν θύραν ἔκλεισε. Καὶ ὡς (1) ἐξέλθειν μὴ δυνάμενος, πρῶτον μὲν τὰ ποιμνία διέφθειρεν, ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς βόας ἐτράπη. Καὶ ὁ γεωργὸς, φοβηθεὶς περὶ ἑαυτοῦ, τὴν θύραν ἠνέωξεν. Ἀπαλλαγέντος δὲ τοῦ λέοντος, ἡ γυνὴ θρασυμένη αὐτὸν ζένοντα, εἶπεν· Ἀλλά γε σὺ δίκαια πέπονθας· τί γὰρ συγκλιῖσαι τοῦτον ἐβουλήθης, ὃν καὶ μακρόθεν σε ἔδει τρέμειν;

Οὕτως οἱ τοὺς ἰσχυροὺς διερεθίζοντες, εἰκότως τὰς ἐξ αὐτῶν πλημμελείας ὑπομένουσι.

221. [ΦΛ. 110]. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΟΣ.

ΛΕΩΝ, ἐρασθεὶς θυγατρὸς γεωργοῦ, ταύτη (2) μνηστειβῆναι ἐβούλετο. Ἐπέκειτο οὖν ἐκδιάζων τὸν πατέρα αὐτῆς (3). Ὁ δὲ

Εἰ γὰρ ἤδεσαν λέοντες γλύφειν λίθους,

Πολλοὺς ἂν εἶδες ὑποκάτω λέοντων·

Τῇ δὲ τοῦ μύθου ἐννοία προσωκείωται πῶς τὸ περὶ τοῦ Λάκωνος ἰσορούμενον (Πλουτάρχ. Ἀποφθ. Λακωνικ.)· Ἐπεὶ γὰρ τις ἰδὼν ἐν πίνακι γραπτῷ Λάκωνας ὑπὸ Ἀθηναίων σφαττομένους, εἶπεν, Ἄνδρεῖοί γε Ἀθηναῖοι, ὁ Λάκων ὑποτυχὼν, Ἐν τῷ πίνακι, εἶπεν.

(1) Ἐν μὲν δοκίμῳ συγγραφῇ δῆλον ὅτι διορθωτέον γράροντας, Καὶ ὅς, παρὰ δὲ τῷ ἡμετέρῳ Μυθογράφῳ ἐνδέχεται τὸ, Μὴ δυνάμενος, ἀντὶ τοῦ, Οὐκ ἠδύνατο, τετάχθαι· οὐδὲν γὰρ ὁ, τε μὴ λεκτὸν τοῖς τοιούτοις κακοδαίμοσιν ἑλληνισαῖς.

(2) Ἰσ. γρ. Ταύτην.

(3) Ἐντεῦθεν διορθωτέον καὶ τὸ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 144), Ἐκθεάζων τὸν πατέρα αὐτοῦ, τρέποντας εἰς τὸ Ἐκθειάζων τὸν πατέρα αὐτῆς.

πατήρ αὐτῆς ἔλεγε μὴ ἐκδοῦναι θηρίῳ τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα. Ὁ λέων οὖν ἠπειλεῖ αὐτῷ. Ὁ δὲ, μὴ δυνάμενος διὰ τὸν φόβον ἀναβάλλεσθαι (1), ἐπενόησεν ἐμφρόνως, καὶ φησι πρὸς τὸν λέοντα· Οὐ δύναμαί σοι δοῦναι τὴν ἐμὴν θυγατέρα, ἐὰν μὴ τοὺς ὀδόντας καὶ τοὺς ὄνυχάς σου ἐκτίλῃς (2)· ταῦτα γὰρ ἡ κόρη δέδοικεν· οὐδαμῶς σοι ταύτην παρέξω. Ὁ δὲ εὐθέως, διὰ τὸν ἔρωτα, ἐκάτερα βραδίως ἐξέβαλε· καὶ ἀπελθὼν, κατὰ τὸ σύνθηρες, ἐζήτηε τὴν κόρην. Ὁ δὲ γεωργὸς, καταφρονήσας αὐτοῦ, βροπάλους αὐτὸν ἐδίωξεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς ἐχθροῖς ἑαυτοὺς καταπιεζέοντες εὐάλωτοι τούτοις γίνονται.

224. [ΦΛ. 97]. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΛΑΓΩΣ.

ΛΕΩΝ, περιτυχὼν λαγωῷ κοιμωμένῳ, τοῦτον ἔμελλε καταφαγεῖν. Μεταξὺ δὲ θρασάμενος ἔλαφον παριοῦσαν, ἀφείς τὸν λαγῶν, ἐκείνην ἐδίωκεν. Ὁ μὲν οὖν ἀπὸ τῶν ψόφων (3) ἐξανασάς, ἔφυγε. Ὁ δὲ λέων, ἐπὶ πολὺ διώξας τὴν ἔλαφον, ἐπειδὴ καταλαβεῖν οὐκ ἐδυνήθη, ἐπανήλθε πάλιν ἐπὶ τὸν λαγῶν. Εὐρῶν δὲ καὶ αὐτὸν πεφευγότα, ἔφη· Ἄλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὅτι περ ἀφείς τὴν ἐν χερσὶ βοράν, ἀδῆλοις ἐλπίσειν ἐδίωκον.

Οὕτως εἶναι τῶν ἀνθρώπων, μικροῖς κέρδεσι μὴ ἀρκούμενοι, λανθάνουσι καὶ τὰ ἐν χερσὶ προῖέμενοι.

226. [ΦΛ. 99]. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

ΛΕΩΝ καὶ ὄνος, κοινωνίαν πρὸς ἀλλήλους ποιησάμενοι, ἐξήλθον ἐπὶ θήραν. Γενομένων δὲ αὐτῶν κατὰ τι σπήλαιον, ἐν ᾧ

(1) Γραπτέον, ἀναβαλέσθαι. — (2) Ἐγράφετο, ἐκτίλῃς. — (3) Γράφει, ὑπὸ τοῦ ψόφου.

ἦσαν αἶγες ἄγριαι, ὁ μὲν λέων, ῥᾶς πρὸ τοῦ ῥομίῳ ἐξιούσας παρστηρεῖτο· ὁ δὲ, εἰσελθὼν, ἐνήλλετο αὐταῖς καὶ ὠγκᾶτο (1), ἐκφοβεῖν βουλόμενος. Τοῦ δὲ λέοντος πλείσας συλλαβόντος, καὶ ἐξελθόντος τοῦ ὄνου, ἐπυθάνετο αὐτοῦ, εἰ γενναίως ἠγωνίσαστο, καὶ εἰ τὰς αἶγας καλῶς ἐδίωξε. Καὶ ὁ λέων φησὶν· Εὖ ἴσθι, ὅτι καὶ γὰρ σε (2) ἐφοβήθη, εἰ μὴ ἤδειν σε ὄνον ὄντα.

Οὕτως οἱ παρὰ τοῖς εἰδόσιν ἀλαζονευόμενοι, εἰκότως γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

227. [ΦΛ. 92]. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.

ΛΕΩΝ, ταύρω παμμεγέθει ἐπιβουλεύων, ἐβουλήθη πρὸς αὐτὸν παραγενέσθαι. Καὶ δὴ προσκαλεσάμενος ὁ λέων τὸν ταῦρον, ἔφη πρὸς αὐτόν· Πρόβατον ἔθυσσα, ὦ φίλε, καὶ, εἰ βούλει, σήμερον συνεσιαθῶμεν ὁμοῦ. Ἐβούλετο δὲ ὁ λέων μετὰ τὸ κατακλιθῆναι τὸν ταῦρον, καταγωνίσασθαι, *ἤγουν καταβοιήσασθαι* αὐτόν. Ὁ δὲ, ἐλθὼν, καὶ θεασάμενος λέβητας πολλοὺς καὶ ὀβελίσκους μεγάλους, τὸ δὲ πρόβατον μηδαμοῦ, μηδὲν εἰπὼν ἀπηλλάττετο. Τοῦ δὲ λέοντος, *καὶ* τὴν αἰτίαν μαθεῖν θέλοντος καὶ πυνθανομένου, δι' ἣν, οὐδὲν δεινὸν παθῶν (3), ἀλόγως ἄπεισιν, ἔφη ὁ ταῦρος· Ἀλλ' ἔγωγε οὐ μάτην τοῦτο ποιῶ, καὶ φεύγω, ὦ λέων· ὀρῶ γὰρ κατασκευὴν οὐχ ὡς εἰς πρόβατον, ἀλλ' [ὡς] εἰς ταῦρον ἠτοιμασμένην.

Ὁ λόγος (4) δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων αἰ τῶν πονηρῶν τέχναι οὐ λανθάνουσι.

(1) Διῶρθωκα ἐκ τῶν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 148), ἀντὶ τοῦ, ἐνήλλαττεν αὐτάς, καὶ ὠγκᾶτο.

(2) Ἄμεινον ἐγράφετο ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 148) Καὶ γὰρ ἄν σε.

(3) Ἐκ τούτου διορθωτέον καὶ τὸ ἀνωτέρω (σελ. 149) Δεινοπαθῶν, τρέποντας εἰς τὸ, Μηδὲν δεινὸν παθῶν.

(4) Ἐτρεψα τὸ ὄλωσ, εἰς τὸ, Ὁ λόγος.

228. [ΦΛ. 107]. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΡΝΙΟΝ.

Λύκος ἀρνίον ἐδίωκε· τὸ δὲ εἰς *τὸ* ἱερόν κατέφυγε. Προσκαλουμένου δὲ αὐτὸ τοῦ λύκου, καὶ λέγοντος, ὅτι θυσιάσει αὐτὸ ὁ ἱερεὺς, εἰ καταλάβῃ, τῷ Θεῷ, ἐκεῖνο ἔφη (1). Ἄλλ' αἰρετώτερόν μοι ἐστὶ Θεοῦ θυσία γενέσθαι, ἢ ὑπὸ σοῦ διαφθαρῆναι.

Ὁ λόγος (2) δηλοῖ, ὅτι οἷς ἐπίκειται τὸ ἀποθανεῖν κρείττων ἐστὶν ὁ μετὰ δόξης θάνατος

229. [ΦΛ. 101]. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΡΝΟΣ.

Λύκος, ἄρνα εὐρύων πεπλανημένον, οὐκ ἀφήρπασε χειρὶ δυνατωτάτῃ, ἀλλ' ἐθέλησε μετ' εὐλόγου αἰτίας τοῦτον φαγεῖν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα· Πέρυσι σὺ πολλὰ καθύβρισάς με. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν θρηνηθῶν ἀνεβόα· Ἐγὼ ἐν τούτῳ γεγένημαι τῷ χρόνῳ. Καὶ ὁ λύκος εἶπε πρὸς αὐτόν· Τὴν ἄρουράν μου νέμη. Ὁ ἀρνὸς ἔφη· Ἀκμὴν τροφὴν οὐκ εἶδον. Πάλιν ὁ λύκος· Ἐκ τῆς πηγῆς μου πίνεις. Ὁ δὲ, Οὐ πέπωκα ὕδωρ, προσεῖπεν αὐτῷ· τῆς γὰρ μητρός μου τὸ γάλα, ἢ τροφή μου, καὶ τὸ πόμα μου. Ὁ δὲ, συλλαβὼν καὶ φαγὼν τοῦτον, εἶπεν· Ἄλλ' ἐγὼ τέως ἄδειπνος οὐ μενῶ, εἰ καὶ σὺ ἀφορμὴν ἐμήν πάσαν λύεις (3).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι γνώμην κακούργου καὶ πλεονέκτου λόγος οὐ πείθει, κἂν ἀληθῆς τυγχάνῃ. Ἡ (4), ὅτι οἷς πρόθεσις ἐστὶν ἀδικεῖν, παρ' αὐτοῖς οὐδὲ δικαία ἀπολογία ἰσχύει.

(1) Οὕτως ἔγραψα καὶ ἐξίξα, ἀντὶ τοῦ, τῷ Θεῷ ἐκεῖνω, ἔφη.—(2) Ἐγράφετο πάλιν κακῶς, Ὄλως.—(3) Καὶ οὗτος, ὡσπερ ὁ τελευταῖος τῆς 150 σελίδος (οὗ πάνυ μικρὸν ἐξήλλακται), ἐκ ζίχων εἰς πεζοῦ λογοῦ σχῆμα μετεβρόθύμιστο.—(4) Διπλοῦν δηλονότι ἐπιμύθειον.

230. [ΦΛ. 103]. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΙΞ.

Λύκος, θρασυάμενος αίγα επί τινος κρημνοῦ νεμομένην, ἐπειδὴ οὐκ ἐδύνατο αὐτῆς ἐφικέσθαι (1), παρήνει κατωτέρω καταβῆναι, μή πως πέση λαθοῦσα, λέγων, [ὡς εἰσι (2)] καὶ λειμῶνες, καὶ πόα παρ' αὐτῷ σφοδροτάτη. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· Ἄλλ' οὐκ ἐμέ ἐπί νομῆν καλεῖς, ἀλλὰ τροφῆς ἀπορεῖς.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ, ὅταν παρὰ τοῖς εἰδόσι πονηρεύωνται, ἀνόνητοι [τῶν] τεχνασμάτων γίνονται.

232. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ (3).

Εἰς λύκου χειρας ἀλώπηξ ἐνέπεσεν, ἢ καὶ τὴν τοῦ γήρωσ προβαλλομένη ἀσθένειαν, ἀπολύσαι ἐδυσώπει. Ὁ δὲ λύκος ἀντέφησεν, Ἄλλως οὐκ ἐπιτεύξῃ σοῦ τοῦ αἰτήματος, εἰ μή γε πρῶτον τρεῖς ἀληθεῖς ἐξείπῃς μοι λόγους. Ἡ δὲ εἶπεν· Εἴθε μή σοι συνήτησα· εἰ δὲ συνήτησα, τυφλῶ σοι ἐνέτυχον, μηδαμῶς δὲ τῆς ὥρας ταύτης τὸ ζῆν σοι μὴ ἐπεβραβεύθῃ· ἴσως γὰρ πάλιν, εἰ ἐν βίῳ τούτῳ προσμείνεις, τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐκθροήσεις.

234. [ΦΛ. 362]. ΛΥΚΟΣ ΑΡΝΙΟΝ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

Λύκος δὴ ποτε, ἄρας ἀρνὸν ἐκ ποιμνης,
Ἀπεκόμιζεν εἰς τὴν ἰδίαν κοίτην.

(1) Ἐγράφετο κακῶς, Ἀφικέσθαι.

(2) Προσέθηκα ταῦτα ἐκ διορθώσεως τοῦ Φλωρεντινοῦ ἐκδότου.

(3) Ἐκ τῶν τῆς ἐν Παρισίοις Φιλολογικῆς Ἀκαδημίας Σημειώσεων καὶ Παρακευαλῶν, Τομ. Β, σελ. 725.

Λέων δὲ τούτῳ ἐξαίφνης συναντήσας,
 Ἦρεν ἐξ αὐτοῦ τὸ ἀρνίον ———.
 Στάς δὲ πόρρωθεν πρὸς αὐτὸν ταῦτα λέγει·
 Ἴνα τί, ἀναξ, ἐξ ἐμοῦ τοῦτο ἦρας;
 Πῶς δὲ, οὐ τηρεῖς τοὺς θεσμούς τοὺς ἀρχαίους,
 Τοῦ μὴ τυραννεῖν χειρὶ δυνατωτάτη,
 Ἀλλὰ πάντοτε ἐκδικεῖν τοῖς ἀπόροις;
 Ὁ δὲ, γελάσας, πρὸς αὐτὸν ταῦτα λεγει·
 Σὺ δὲ, ὦ λύκε, δικαίως τοῦτ' ἂν ἔσχες (1),
 Εἴ τις τῶν φίλων αὐτὸ (2) κεχάρικέ σοι.

Πρὸς πλεονέκτας καὶ ἄρπαγας τοὺς μεμφομένους ἀλλήλοις ὁ μῦθος.

235. [ΦΛ. ΙΙΙ]. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

Λύκος, τῶν λοιπῶν λύκων ἐκτρατηγήσας,
 Πᾶσιν ἔταξε νόμον αὐτοῖς προτείνας,
 Ἴνα τις αὐτῶν τιποτοῦν κυνηγήσας,
 Εἰς μέσον ἀγάγη, καὶ μοιράσῃ τοῖς πᾶσι.
 Τούτων οὖν ὄνος ἀκηκῶς, τὴν χαίτην
 Ἐσεισε[ν εὐθύς], καὶ γελῶν ταῦτα ἔφη·
 Καλὸν εἶρηκας, ὦ πρόταρχε τῶν λύκων,
 Ἀλλὰ πῶς σὺ χθρὲς ἦν ἐκράτησας ἄγραν,
 Κοίτη παρέθου τῇ ἰδίᾳ λαθραίως *εἰς τροφήν σὴν;*
 Κόμισον ταύτην μερισθῆναι τοῖς πᾶσιν.
 Ὁ δὲ, θαμβηθεὶς, κατέλυσε τοὺς νόμους (3).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοὺς νόμους ὀρίζουν δοκοῦντες, ἐν οἷς ἂν ὀρίζωσι καὶ δικάζωσιν, οὐκ ἐμμένουσι.

(1) Ἐγράφετο, Τοῦτον ἔσχες.

(2) Ἐγράφετο, Αὐτόν.

(3) Καὶ οὗτος, καθάπερ ὁ ἀνωτέρω (σελ. 154), ἐκ σίχων εἰς πεζοῦ λόγου σχῆμα μετεβλήθη. Ἐν τῷ ἐννάτῳ ἔγραψεν ὁ δικ-

236. [ΦΛ. 105]. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΜΗΝ.

Λύκος, ἀκολουθῶν ποιμνῆ προβάτων, οὐδὲν ἠδίκει. Ὁ δὲ ποιμὴν κατ' ἀρχὰς μὲν ἐφυλάττετο αὐτὸν ὡς πολέμιον, καὶ θεδοικῶς παρετηρεῖτο. Ἐπεὶ δὲ συνεχῶς ἐκεῖνος παρεπόμενος οὐδὲ ἀρπάζειν (1) ἐπεχείρει; τὸ τηνικαῦτα νοήσας (2) φύλακα μᾶλλον αὐτὸν εἶναι ἢ ἐπίβουλον, ἐπειδὴ (3) χρεῖα τις αὐτὸν κατέλαθεν εἰς ἄστυ παραγενέσθαι, καταλιπὼν παρ' αὐτῷ τὰ πρόβατα, ἀπηλλάγη. Καὶ ὡς καιρὸν εἶχεν, ὑπολαβὼν (4) τὰ πλείω διέφθειρεν. Ὁ δὲ ποιμὴν, ἐπανελθὼν, καὶ θεασάμενος τὴν ποιμνὴν διεφθαρμένην, ἔφη· Ἄλλ' ἐγὼ δίκαια πέπονθα· τί γὰρ λύκῳ πρόβατα ἐπίσειον;

Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων, οἱ τοῖς φιλαργύροις, ἀπώλεια γενήσεται (5).

240. [ΦΛ. 114]. ΜΕΛΙΣΣΑ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

Μέλισσα πάλαι μήτηρ κηρίων οὔσα,
 Ἀνελήλυθεν εἰς θεοὺς θυμιάσαι,
 Προσαγαγοῦσα ἐκ μέλιτος τὸ δῶρον.
 Τερφθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς *τῆ* προσφορᾷ τῆς μελίσης,

σκευασῆς, εἰς τροφήν σὴν, μετὰ τὸ λαθραίως. Τὰς τρεῖς οὖν ταύτας λέξεις ἢ περιγραφτέον ὅλως, ἢ ἀρχὴν ἀφανισθέντος ἑτέρου εἴχου ὑποληπτέον εἶναι.—(1) Γραπτέον ἴσως, οὐδ' ἀρχὴν ἀρπάζειν, ὡσπερ ἀνωτέρω (σελ. 154).—(2) Τὸ ἀνωτέρω (σελ. 154) ἐννοήσας, οὐ συγχωρεῖ τὸ ἀνόητον τοῦτο, νοήσας, τρέπειν εἰς τὸ, νομίσας.—(3) Διῶρθωκα ἐκ τῶν ἀνωτέρω (σελ. 154), ἀντὶ τοῦ, Ἐπεὶ δέ.—(4) Ἰσ. γρ. καὶ ὅς, καιρὸν ἔχειν ὑπολαβὼν.—(5) Ἰσ. γρ. οὕτω καὶ τοῖς ἀνθρώποις, οἱ τοῖς φιλαργύροις τι πισεύουσιν, ἀπώλεια γενήσεται.

Συνετάξατο αὐτῇ δοῦναι, ὃ ἂν αἰτήσῃ.
 Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἐδέετο βοῶσα·
 Ὡ Ζεὲ λαμπρὲ, καὶ κτισὰ ἐμοῦ τῆς μελίσσης,
 Ἐπίδος κέντρον τῇ σῇ θεραπαινίδι,
 Ἴνα, εἴάν τις *τῶ* οἴκῳ μου πλησιάσῃ,
 Τοῦ ἄραι μέλι, αὐτὸν ἐγὼ φονεύω.
 Ἀπειρηκῶς δὲ ὁ Ζεὺς πρὸς τὰς αἰτήσεις,
 Ἐπεὶ ἐφίλει τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος
 Πάνυ, ἔφησε τῇ μελίσση τοιάδε·
 Οὐχ ὡς ἤτησας οὕτως γενήσεται σοί·
 Ἀλλ' εἴάν τις ἤκη λαθεῖν ἀπὸ σοῦ μέλι,
 Σὺ δὲ προσκρούσῃς αὐτῷ καὶ πλήξῃς, αὐτῇ
 Μᾶλλον τεθνήξῃ, ἐκβληθέντος σου *τοῦ* κέντρον.
 Ζωὴ γάρ ἐν σοὶ ὑπάρχει τὸ [σόν] κέντρον (1).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς εὐχαῖς καὶ ταῖς δεήσεσιν οὐ δεῖ
 κατὰ τῶν ἐχθρῶν τι ἐξαιτεῖσθαι κακόν· ὁ γὰρ ἂν κακὸν κατ' αὐτῶν
 ἐξαιτήσῃς, ἀνθυποσρέψει ἐπὶ σέ παραυτικά.

242. [ΦΛ. 115]. ΜΥΕΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΙ.

ΜΥΣΙ καὶ γαλαῖς πόλεμος ἦν. Αἰεὶ δὲ οἱ μύες ἠττώμενοι,
 ἐπειδὴ συνῆλθον εἰς ταῦτ' ἄν, ὑπέλαβον ὅτι διὰ ἀναρχίαν τοῦτο
 πάσχουσιν· ὅθεν ἐπιλεξάμενοι ἑαυτῶν τινὰς, στρατηγούς ἐχει-
 ροτόνησαν. Οἱ δὲ, βουλόμενοι ἐπισημότεροι τῶν ἄλλων εἶναι,
 κέρατα σκευάσαντες ἑαυτοῖς συνῆψαν. Ἐνστάσης δὲ τῆς μάχης,
 συνέβη πάντας τοὺς μύας ἠττηθῆναι. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες

(1) Καὶ τοῦτον εἰς οὗς πρότερον ἐνετέτατο σίχους ἀρρύθμους ἐκ
 τῆς ἐν πεζοῦ λόγου σχήματι γραφῆς ἀποκατέστησα. Τὸν ἐβδόμου
 σίχον οὕτως ἐγράψεν ἴσως ὁ πρῶτος σιχουργήσας,

Ὡ Ζεὲ λαμπρὲ, κτίς' ἐμοῦ τῆς μελίσσης.

ράδιως εισέδυνον, οἱ δὲ στρατηγοί, μὴ δυνάμενοι εἰσελθεῖν διὰ τὰ κέρατα αὐτῶν, συλλαμβανόμενοι κατησθίοντο.

Οὕτω πολλοῖς ἡ κενοδοξία κακῶν αἰτία γίνεται.

Α Λ Λ Ω Σ.

[ΦΛ. 175]. ΜΥΕΣ ΚΑΙ ΓΑΛΕΑΙ.

Ποτὲ γαλέαι ἐμάχοντο τοῖς μυσίν,
 Αὐτοὺς κατατροποῦσαι καὶ ἀναιροῦσαι.
 Εἶπον δὲ οἱ μύες (1) καθ' ἑαυτοὺς τοιαῦτα·
 Παραλόγως γαλέαι ἡμᾶς ἠττώσιν·
 Οὐ γὰρ κτώμεθα ἀνακτα, ὥσπερ αὐται,
 Οὐδὲ στρατηγοὺς ἐπὶ τῇ παρατάξει,
 Καὶ διὰ τοῦτο ταλαιπωροῦμεν πάντες,
 Καὶ φυγάδες γινόμεθα τοῦ πολέμου.
 Καὶ παραυτίκα, συμβούλιον λαβόντες,
 Κατεσῆσαντο τοὺς παμμεγέθεις μύας
 Ἀρχηγέτας τε καὶ στρατηγοὺς τῶν ἄλλων.
 Καὶ δὴ ἔνοπλοι ἅπαντες γεγονότες,
 Καὶ παρατάξεις αὐθις (2) πεποιηκότες,
 ἤρξαντο κρότων -- τῶν τοῦ πολέμου.
 Τῶν γὰρ αὐτῶν σαλπίγγων σαλπισασῶν --,
 Ἐναπήρξαντο πολεμεῖν πρὸς τὰς γαλέας·
 Αἱ κατὰ κράτος τοὺς μύας ἠττήσασαι,
 ἔτρεψαν τοὺς δυσήνους εἰς φυγὴν --.
 Οἱ μὲν γὰρ ἄοπλοι, πεφευγότες ἐν τοῖς τοίχοις,
 Εἰσεληλύθησαν εἰς ῥαγάδας αὐτίκα.
 Οἱ δὲ ἔνοπλοι καὶ ἀρχηγέται τούτων,

(1) ἴσ. γρ. μετὰ τῆς ἐκθλίψεως, Εἶπον δ' οἱ μύες.

(2) ἴσ. γρ. Εὐθύς.

Οἱ τε ἄρχοντες καὶ στρατηγοὶ τῶν ἄλλων,
Μὴ δυνάμενοι ἐν ταῖς ὀπαῖς ἐμβῆναι,
Διεφθάρησαν ἅπαντες ὑπὸ τῶν γαλεῶν (1).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πρὸς τὸ ζῆν ἀκινδύνως, κρεῖττόν (2) ἐστὶν ἢ εὐτέλεια, ἢ ἡ λαμπρότης καὶ δόξα τοῦ βίου.

243. [ΦΛ. 117]. ΜΥΓΙΑ.

ΜΥΓΙΑ, ἐμπεσοῦσα εἰς χύτραν κρέατος, ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ ζωμοῦ ἀποπνίγεσθαι ἔμελλεν, ἔφη πρὸς ἑαυτήν· Ἄλλ' ἔγωγε, καὶ βέβρωκα, καὶ πέπωκα, καὶ λέλουμαι, καὶ θνησκούσης οὐ μέλει μοι.

Ὁ λόγος (3) δηλοῖ, ὅτι ῥάδιον φέρουσι τὸν θάνατον οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ἀβασανίστως παρακολουθοῦσι (4).

244. [ΦΛ. 84]. ΜΥΡΜΗΞ ΚΑΙ ΚΑΝΘΑΡΟΣ.

Θέρουσ ὥρα μύρμηξ, περιπατῶν κατὰ τὴν ἄρουραν, πυρούς καὶ κριθὰς συνέλεγεν, ἀποθησαυριζόμενος ἑαυτῷ τροφήν εἰς τὸν χειμῶνα. Κάνθαρος δὲ, τοῦτον θεασάμενος, ἐθαύμασεν (5) ὡς ἐπιπονώτατον, εἶγε παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν μοχθεῖ, παρ' ὃν τὰ ἄλλα ζῶα, πόνων ἀφέμενα, ἐν ῥασιῶνι διάγουσιν. Ὁ δὲ τότε μὲν ἠσύχασεν. Ὑστερον δὲ, ὡς χειμῶν ἐνέσθη (6), καὶ ἡ κόπρος ἕετο τῷ ὄμβρῳ κλυσθεῖσα, ἤκεν ὁ κάνθαρος πρὸς αὐτὸν λιμώττων, καὶ τροφῆς μεταλαβεῖν ἐδέετο. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη·

(1) Ἀρρύθμοις καὶ δυσήνοις δυσήνου ποιητοῦ σίχους δωδεκασυλλάβοις τοῖς πλείστοις συνέστηκεν ὁ μῦθος ὅλος, ἐν πεζοῦ λόγου σχήματι γεγραμμένος τὸ πρότερον.—(2) Ἴσως γραπτέον, κρεῖττων.—(3) Ἐγράφετο καὶ πάλιν κακῶς, Ὁλως.—(4) Ἴσως γραπτέον, Παρακολουθήση, ὁ θάνατος δηλονότι.—(5) Ἴσως γραπτέον, Εθαύμαζεν.—(6) Ἐγραψα Ἐνέσθη, ἀντὶ τοῦ, Ἀνέσθη.

Ὡ κύνθαρε, ἀλλ' εἰ τότε ἐπόνεις, ὅτε με μοχθοῦντα ὠνεΐδιζες,
οὐκ ἂν νῦν τροφῆς ἐπεδέου.

Οὕτω οἱ παρά τὰς εὐθηνίας τοῦ μέλλοντος μὴ προνοούμενοι, παρά
τὰς τῶν καιρῶν μεταβολάς τὰ μέγιστα δυσυχοῦσι.

247. [ΦΛ. 348]. ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ.

ΓΕΩΡΓΟΣ, τις ἰδὼν ναῦν ἐν [τῇ] θαλάσῃ
Κυμαينوμένην, καὶ βυθῷ πεμπομένην,
Κατηράτο τὴν θαλάσσαν δακρύων—
Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἀνεβόα τοιαῦτα·
Ἴνα τί, [ὦ] ἄνθρωπε, μέμφη με μάτην;
Οὐ γὰρ ἔγωγε τῶν κινδύνων αἰτία,
Ἀλλ' οἱ ἄνεμοι οἱ ἐκταράττοντές με.
Εἰ δὲ βουληθῆς χωρὶς τούτων πλεῦσαι,
Ἡμερωτέραν δὴ με τῆς γῆς εὐρήσεις (1).

Ὅτι γαληνοὺς δεσπότας οἱ χαιρέκακοι (2) παραφυσῶντες, ἐπ-
εγείρουσι πρὸς ὀργάς τε καὶ ζάλας.

248. [ΦΛ. 123]. ΝΕΟΣ ἈΣΩΤΟΣ ΚΑΙ ΧΕΛΙΔΩΝ.

ΝΕΟΣ ἄσωτος, καταφαγὼν τὰ πατρῶα, ἱματίου καὶ (3) μόνου
αὐτῷ περιλειφθέντος, ὡς ἐθεάσατο χελιδόνα παρὰ καιρὸν ἐλ-

(1) Ἐκ πεζοῦ σχήματος εἰς σιχηρὸν μετεποίησα καὶ τοῦτον τὸν
μῦθον, ἀναπληρώσας τὸν πρῶτον καὶ πέμπτον σίχον τῇ εἰς ἑκάτερον
μιάς συλλαβῆς προσθήκῃ. Ἐλλείπει δὲ καὶ ὁ παράτελευταῖος συλ-
λαβῆ, γεγραμμένος ἴσως τὸ πάλαι τῆδε,

Εἰ δὲ βούλει σὺ χωρὶς τούτων με πλεῦσαι.

(2) Ἴσως γρ. Δεσπότας δοῦλοι χαιρέκακοι.

(3) Ἡ περιέγραφε τὸν Καί, ἢ τρέπε εἰς τὸν Δεί.

Ζούσαν καὶ ὀφθειῖσαν, οἴομενος ἕαρ ἤδη προσιέναι, ὡς μηκέτι
 δεηθῆσόμενος τοῦ ἱματίου, καὶ τοῦτο φέρων ἀπεπώλησεν (1).
 Ὑγερὸν δὲ χειμῶνος γενομένου, καὶ σφοδροῦ γενομένου τοῦ
 ἀέρος, ἐπειδὴ εἶδε τὴν χελιδόνα νεκρὰν ἐρρίμενην (2), ἔφη
 πρὸς αὐτήν· ὦ φίλη, αὕτη σὺ κάμει ἀπολώλεκας, καὶ ἀπώ-
 λεσας (3).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν θρώμενον ἐπισφαλές
 πυγχάνει.

249. [ΦΛ. 57]. ΟΔΩΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΑΡΚΤΟΣ.

Δύο φίλοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐβάδιζον. Καὶ δὴ, ἄρκτου αὐτοῖς
 συνατησάσης, ὁ μὲν εἰς φοβηθεὶς ἐπὶ τι δένδρον (4) ἀναβάς,
 ἐκρύβη ἐν αὐτῷ. Ὁ δὲ ἕτερος, περιγενέσθαι αὐτῆς μὴ θυνηθεὶς
 μόνος, ὡς εἶδεν αὐτὸν κυριευόμενον παρὰ τῆς ἄρκτου, πεσὼν
 ἐπὶ τὴν γῆν, προσεποιεῖτο τεθνήσκειν. Ἐλθούσης δὲ αὐτῆς ἐπὶ
 τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ὡσφραίνετο διὰ τοῦ ρύγχους τῶν ἀκοῶν
 αὐτοῦ καὶ τῶν φρενῶν. Ὁ δὲ τὰς ἀναπνοὰς αὐτοῦ ἐκράτει
 εὐτόγως. Ἡ δὲ ἄρκτος, ὑπολαβοῦσα νεκρὸν αὐτὸν ὑπάρχειν,
 ἀπήει· φασί, γὰρ, ὅτι νεκροῦ ἢ ἄρκτος οὐχ ἄπτεται. Ἀπαλ-
 λαγείσης δὲ αὐτῆς, ὁ ἕτερος, καταβάς ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἐπυν-
 θάνετο τί *ἄν* πρὸς τὸ οὖς ἐλάλει αὐτῷ ἢ ἄρκτος. Ὁ δὲ εἶπεν,

(1) Γραπτέον οἶμαι, Ἀπεμπώλησεν.

(2) Οὕτως ἐγραψα, ἀντὶ τοῦ, Ἐριμωμένην, τοῦ ἀντιγράφου,
 ὑπερ ὃ Φλωρεντινὸς ἐκδότης εἰς τὸ, Ἐρημουμένην, ἔτρεψε.

(3) Ἀδιανόητα ταῦτα καὶ βάρβαρα. Γραπτέον ἴσως, Σαυτήν σὺ
 κάμει ἀπολώλεκας, διὰ τεσσάρων λέξεων, ἢ Αὕτη σὺ κάμει
 ἀπολώλεκας, καὶ σαυτήν ἀπώλεσας.

(4) Ἐγράφετο, Ἐπὶ τὸ δένδρον.

ὅτι Ἐφη πρὸς με ἡ ἄρκτος, ὥς ἀπὸ τοῦ νῦν τοιοῦτοις μὴ συνοδοιπορεῖν φίλοις, οἳ ἐν κινδύνοις οὐ παραμένουσιν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς γνησίους τῶν φίλων αἱ συμφοραὶ δοκιμάζουσιν. Ἡ (1) Ἀπέχεσθαι χρὴ φίλων, οἵτινες ἐν κινδύνοις οὐ βοηθοῦσιν, οὐδὲ παραμένουσι.

251. [ΦΛ. 129]. ΟΔΟΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΠΛΑΤΑΝΟΣ.

ΟΔΟΠΟΡΟΙ, θέρους ὥρα περὶ μεσημβρίαν ὑπὸ καύματος τρυχόμενοι, ὡς ἐθεάσαντο πλάτανον, ὑπὸ ταύτης (2) κατανήσαντες, καὶ ἐν τῇ σκιᾷ κατακλιθέντες ἀνεπαύοντο. Ἀναβλέψαντες δὲ εἰς τὴν πλάτανον, ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους· ὡς Ἀνώφελόν τι τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἄκαρπὸν ἐστὶ τὸ δένδρον. Ἡ δὲ ὑποτυχοῦσα (3) ἔφη πρὸς αὐτούς· ὦ ἀχάριστοι, ἔτι (4) τῆς ἐξ ἐμοῦ εὐεργεσίας ἀπολαύοντες, ἄκαρπὸν με καὶ ἀχρεῖάν ἀποκαλεῖτε;

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι ἀτυχεῖς εἰσιν, οἳ καὶ εὐεργετοῦντες τοὺς πέλας, ἐξ αὐτῶν μᾶλλον ἀχαριστοῦνται.

252. [ΦΛ. 62]. ΠΑΙΣ ΚΑΙ ΤΥΧΗ.

ΕΓΓΥΣ φρέατος παῖς τις ἐκαμιᾶτο. Ἐπισᾶσα δὲ αὐτῷ ἡ Τύχη, ἐβόα· Ἀνάσσα καὶ ἀπελθε ἐντεῦθεν, μὴ πως κάτωθεν τοῦ φρέατος πέσης, καὶ ἐμὲ τὴν τύχην καταμέμψωνται πάντες.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις σφαλλόμενοι, πράττοντες κακῶς, περιπίπτομεν κινδύνοις, καὶ μεμφόμεθα τὴν τύχην.

(1) Διπλοῦν δηλονότι ἐπιμύθειον.—(2) Γράφε, ὡς ἀνωτέρω (σελ. 165), Ταύτην.—(3) Ἐγράφετο Ἀποτυχοῦσα.—(4) Ἀμεινον ὥδε τὸ, ἔτι, τοῦ ἀνωτέρω (σελ. 165), Ὅτι.

Α Λ Λ Ω Σ (1).

Ἐν φρέατί τινι κοιμωμένου τινός, ἡ Τύχη ἐπισᾶσα αὐτῷ εἰρήκει· Ἐγειραι, κοιμήθητι ἀλλαχόσε, μήπως, σοῦ κρημισθέντος, οἱ σοῦ προσγενεῖς ἐμοὶ τὴν μέμψιν ἐπάξωσιν.

Ὅτι πολλάκις οἱ ἄνθρωποι σφαλλόμενοι, οὐχ ἑαυτοῖς, ἀλλὰ μᾶλλον τῇ Τύχῃ τὸν μῶμον προσάγουσι.

254. [ΦΛ. 122]. ΜΙΚΡΕΜΠΟΡΟΣ ΚΑΙ ΟΝΑΡΙΟΝ.

ΜΙΚΡΕΜΠΟΡΟΣ τις, ὄναριον κατέχων,

Αὐτὸς ὠνεῖτο ἀλάτιον εἰς πλῆθος.

Καὶ δὴ, φορτώσας σφοδρῶς αὐτοῦ τὸν ὄνον,

Ἰποζυγίῳ ἤλαυνε λεωφόρῳ·

Ὅς ὀλισθήσας, εἰς ὕδωρ ἐπεπτώκει.

Καὶ δὴ, λυθέντων τῶν ἀλῶν παραυτίκα,

Εὐθύς ἠγέρθη ἀκόπως βηματίζων.

Ὁ δ', ὑποσρέψας, καὶ πάλιν λαβὼν ἄλας,

Κατεπεπτώκει εἰς ποτάμια ρεῖθρα.

Καί, ἐκλυθέντων πάλιν τῶν ἀλατίων,

Ἐξάνεστησεν ἑαυτὸν παραυτίκα.

Ὁ δὲ, λυπηθεὶς, ὁ κύριος τοῦ ὄνου,

Ἐπενόησεν αὐτοῦ τὰς ἐπινοίας.

Ὅστις ἐπελθὼν *εἰς* ἓνα τῶν μυρεψούντων,

Ἐξωνήσατο σπόγγους πολλοὺς εἰς κόρον,

Οὔσπερ ἐπιθεὶς πεφόρτωκε τὸν ὄνον.

Ὁ δὲ, ἀπιὼν, κατέπεσεν εἰς ὕδωρ·

(1) Ἐκ τῶν τῆς ἐν Παρισίοις Φιλολογικῆς Ἀκαδημίας Σημ. καὶ Περικεβελ. (Τομ. Β, σελ. 727).

Καὶ παραυτίκα, ἐμπλησθέντων (1) τῶν σπόγγων,
Ἦγεθ' ὁ ὄνος (2) διπλοῦν βάρος βασιάζων (3).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἐν ᾧ τις εὐτύχησεν, ἐν αὐτῷ καὶ πίπτει.

255. [ΦΛ. 137]. ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΕΤΤΙΓΕΣ.

ΟΝΟΣ, ἀκούσας τεττίγων ἀδόντων, ἤσθη ἐπὶ τῇ εὐφωνίᾳ,
καὶ ζηλώσας αὐτῶν τὴν ἡδύτητα εἶπε· Τί σιτούμενοι τοιαύτην
φωνὴν ἀφίετε; Τῶν δὲ, εἰπόντων, Δρόσων, ὁ ὄνος προσπαρα-
μένων τῇ δρόσῳ, λιμῶ διεφθάρη.

Οὕτως οἱ τῶν παρά φύσιν ἐπιθυμοῦντες, παρά τὸ μὴ ἐπιτυχεῖν
ὧν ἐφίενται, καὶ τὰ μέγιστα δυσυχοῦσιν.

257. [ΦΛ. 135] ΟΝΟΣ ΒΑΣΤΑΖΩΝ ΑΓΑΛΜΑ.

ΟΝΩ τις ἐπιθείς ἄγαλμα, ἤλαυνεν εἰς πόλιν. Πάντων δὲ τῶν
συναντώντων προσκυνούντων τὸ ἄγαλμα, ὑπολαβὼν ὁ ὄνος,
ὅτι αὐτῷ προσκυνοῦσιν, ἀναπτερωθεὶς ὠγάτο, καὶ οὐκέτι πε-
ραιτέρω προβαίνειν ἐβούλετο. Καὶ ὁ ὀνηλάτης, αἰσθόμενος τὸ
γεγονὸς, τῷ ῥοπαλῶ αὐτὸν παίων, ἔφη· Ὡ κακὴ κεφαλὴ,
ἔτι (4) καὶ τοῦτο λοιπὸν, ἐὰν ὄμος (5) ὑπὸ ἀνδρώπων προσκυ-
νεῖσθαι ζητῇ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ οἱ τοῖς ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς ἐπαλα-
ζουεῖσθαι, παρά τοῖς εἰδόσιν αὐτοὺς γέλωτα ὀφλισκάνουσιν.

(1) Ἀντὶ τοῦ, Κυλισθέντων, ἔγραψα, Ἐμπλησθέντων, ὕδατος
δηλονότι.

(2) Ἐγράφετο, Ἦγετο ὁ ὄνος.

(3) Εἰς δωδεκασυλλάβους σίχους, εἰς οὓς ἦν πάλαι διηρημένος,
ἀποκατέστησα τὸν μῦθον.

(4) Ἐγραψα ἔτι, ἀντὶ τοῦ, ἀθανοῦτος, Αἶτει. ὁ δὲ νοῦς, οἷον ἀν-
φράσειέ τις καὶ τῇ Γάλλων φωνῇ, *Il ne manquoit plus que cela*

(5) Ἐγραψα, Ὄνος, ἀντὶ τοῦ, Ὄνουσ.

259. [ΦΛ. 134]. ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ.

ΟΝΟΣ ποτέ σκόλοπα πατήσας--
 Ίσατο χαλὸς μὴ δυνάμενος ὀδεῦσαι.
 Λύκον δὲ ἰδὼν, καὶ τοῦτον δειλιάσας,
 Μήπως, ὡς πρίπους, αὐτῷ γένηται βρῶμα,
 Ἄνεβόησε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλάλει·
 Λύκε μέγιστε, νυνὶ θνήσκω ἐκ πόνου,
 Καλὸν μοί ἐστι τὸ σοῦ δεῖπνος γενέσθαι,
 Ἡ τῶν γυπῶν----καὶ κοφάκων.
 Χάρην δὲ μίαν νῦν ἐξαιτῶ σε, πάτερ,
 Ὅπως ἐκβάλῃς ἄκανθαν *ἐκ* τοῦ ποδός μου,
 Μὴ μετὰ πόνου ἐγὼ ὀτάλας θνήξω.
 Εὐθύς δ' ὁ λύκος τῶν ὀδόντων τοῖς ἄκροις
 Τὸν σκόλοπα δάκνων, ἐξεῖλε παραυτίκα.
 Λυθείς δὲ τοῦ πόνου, χάσκαντος τοῦ λύκου,
 [Λακτίσας] τοῦτον, καὶ τοὺς ὀδόντας θλάσας,
 Χεῖλη, μέτωπον, κάραν, καὶ τὰς ὀσφρήσεις,
 Ἀπεπήδησε, καὶ οἴκαδὲ ἀπήει.
 Καὶ ὁ λύκος ἔφη· Δίκαια πάσχω—
 Μεμαθηκῶς γὰρ πρώην μάγειρος εἶναι,
 Ἴνα τί ὄνου ἰατρὸς ἐγινόμην (1);

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ, τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν φιλεῖν πειρώμενοι, ἀντὶ ἀμοιβῆς κακὰ αὐτοῖς παρέχουσι.

(1) Ἀποκατέστησα καὶ τοῦτον τὸν μῦθον εἰς τὴν πάλαι σιχηδέου γραφήν.

[ΦΛ. 140] ΛΑΛΩΣ.

ὄνος, ἐν τινι λειμῶνι νεμόμενος, ὡς ἐθεάσατο λύκον ἐπ' αὐτὸν ὀρμώμενον, χωλαίνειν προσεποιεῖτο. Τοῦ δὲ προσελθόντος αὐτῷ, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου, δι' ἣν χωλαίνει, ἔλεγεν· Ὡς φραγμὸν διέβαινον, σκόλοπα (2) ἐπάτησα· καὶ παρήναι αὐτὸν πρῶτον ἐξελεῖν τὸν σκόλοπα, εἴθ' οὕτως αὐτὸν καταθωπήσασθαι, ἵνα μὴ ἐσθίων περιπαρῇ. Τοῦ δὲ, ἐμπεισθέντος (2), καὶ τὸν πόδα αὐτοῦ ἐπάραντος, ὄλον τὸν νοῦν πρὸς τὸν σκόλοπα ὡς δῆθεν ἔχοντος, ὁ ὄνος λάξ εἰς τὸ σῶμα αὐτοῦ ἀφείς, τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ἐξετίναξε. Καὶ ὡς (3) κακῶς διατεθεῖς, ἔφη· Ἄλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί γάρ, τοῦ πατρός με μάγειρον διδάξαντος, ἰατρικὴν τέχνην ὑπελάβόμην;

Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ μὴ τοῖς (4) προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυσυχοῦσιν.

262. [ΦΛ. 40]. ΓΥΝΗ ΚΑΙ ΠΑΙΣ ΑΥΤΗΣ.

ΒΟΤΗΡΩΝ ἐπ' ἀγρῷ θυόντων αἶγα, τοὺς σύνεγγυς ἐκάλεσαν. Σὺν αὐτοῖς δὲ ἦν καὶ γυνή πενιχρά, μεθ' ἧς καὶ ὁ παῖς αὐτῆς. Προϊούσης δὲ τῆς εὐωχίας, τὸ παιδίον, ὀγκώθεν τὴν γαστέρα ἐκ τῶν κρεῶν, ὀδυνώμενον ἔλεγεν· ὦ μήτηρ, τὰ σπλάγ-

(1) Ἰσ. γρ. φραγμὸν διαβαίνων, σκόλοπα κ. τ. λ.

(2) Γράφι, ἀναπεισθέντος, ἢ ἀπροθέτως, Πεισθέντος.

(3) ἢ τοῦτο τρεπτεῖον εἰς τὸ, Καὶ ὅς, ἢ τὸ Διατεθεῖς, εἰς τὸ Διατέθη.

(4) Ἐγράφετο κακῶς, Μὴ τα.

χνα μου. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ εἶπεν· Οὐχί τὰ σά, τέκνον, ἀδὲ κατέφαγες.

Ὁ μῦθος οὗτος πρὸς ἄνδρα χρεωφειλέτην, ὅστις ἐτοίμως τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, ὅταν ἀπαιτηθῇ ταῦτα, οὕτως ἀχθεται, ὡσπερ ἐάν (1) οἰκοῦνεν ταῦτα ἐδίδω.

263. [ΦΛ. 158]. ΠΑΙΣ ΚΑΙ ΣΚΟΡΠΙΟΣ.

Παῖς πρὸ τοῦ τείχους ἀκρίδας ἐθήρευε. Πολλὰς δὲ συλλαβῶν, ὡς ἐθεάσατο σκορπίον, νομίσας ἀκρίδα εἶναι, κοιλάνας τὴν χεῖρα, αἰὸς τε ἦν καταφέρειν αὐτοῦ (2). Καὶ ὅς (3), τὸ κέντρον ἐπάρας, ἔφη· Εἶθε γὰρ τοῦτο ἐποίησας, ἵνα καὶ ἄς συνειληφας ἀκρίδας, ταύτας ἀποβάλῃς.

Ὁ λόγος (4) διδάσκει ἡμᾶς, μὴ δεῖν πᾶσι, τοῖς χρηστοῖς καὶ πονηροῖς, τὰ αὐτὰ προσφέρειν (5).

ΑΛΛΩΣ.

ΝΕΑΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΣΚΟΡΠΙΟΣ (6).

Νεανίσκος τις ἐν τοῖς ἐξωτάτοις καὶ ἐρημικωτάτοις τόποις ἀκρίδας ἠπειγέτο κατασχεῖν· καὶ ἰδὼν μέσον αὐτῶν σκορπίον, ἐθύκει κάκεινον ἀκρίδα ὄντως τυγχάνειν, καὶ τὴν χεῖρα ἐκτείνας, ἐξᾶραι αὐτὸν τῆς γῆς ἐμελλεν. Ὁ δὲ σκορπίος, τὸ αὐτοῦ κέντρον πρὸς τὸ νύξαι τὸν νέον ἰθύνας, ἔφη πρὸς αὐτὸν, ὡς Εἰ

(1) Τοῦ παρηκμακότος ἑλληνισμοῦ, ἀντὶ τοῦ, ὧσπερ εἰ.

(2) Ἐγράφετο κακῶς, Αὐτόν.

(3) Ἐγραψα, Καὶ ὅς, ὡς γέγραπται ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 174), ἀντὶ τοῦ, Καὶ ὡς.

(4) Καὶ πάλιν κακῶς ἐγράφετο, Ὅλως.

(5) Ἐγράφετο, Προφέρειν.

(6) Ἐκ τῶν τοῦ Συντάκτα Μύθων, μύθ. λθ'.

ὄλως τετόλμηκάς μου καθάψασθαι, παρεσκευάσα ἄν σε ἀπο-
λύσαι καὶ ἄς κατέσχεσ ἀκρίδας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οὐ χρὴ καὶ τοῖς σκαιοῖς ἀνδράσι καὶ τοῖς
ἀγαθοῖς ἐπίσης ἐντυγχάνειν, ἀλλ' ἐκάσῳ πρὸς τὴν ἰδίαν γνώμην δεόν-
τως προσομιλεῖν.

Α Λ Λ Ω Σ.

[ΦΛ. 171]. ΠΑΙΣ ΣΥΝΑΓΩΝ ΑΚΡΙΔΑΣ.

Παῖς τις συνάγων εἰς ἀρούρας ἀκρίδας,
Ἐμελλεν ἄραι σκορπίον ἀντ' ἀκρίδος.
Ὁ δὲ, τοῦ παιδὸς τὸ ἄκακον νοήσας,
Ταῦτα πρὸς αὐτὸν οὕτως ἐβόα, λέγων·
Ἄπελθε, ὦ παῖ, καὶ σώζου μετ' εἰρήνης,
Μὴ θηρεύσας με ἀπολέσης ἀπάσας (1).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καλὸν ἐστὶ τὰ ἐναντία γινώσκειν, καὶ τὸ μὲν
καλὸν πράττειν, τὸ δὲ κακὸν ἐκφεύγειν.

264. [ΦΛ. 187]. ΥΙΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΣ.

ΥΙΟΝ τις ἔχων μονογενῆ ἀνδρεῖον,
Εἶδε καθ' ὕπνον ὑπὸ λέοντος θνήσκειν.
Ὁ δὲ, φοβηθεὶς, μήπως τοῦναρ (2) ἀληθεύσῃ,
Οἴκημα τερπνὸν αὐτῷ κατασκευάσας,
Ἐξωγράφησε τοὺς τοίχους πρὸς τὴν τέρψιν,
Ζώοις παντοίοις αὐτοὺς ἐγκαλλωπίσας,
Ἐν οἷς καὶ λέων -- ἀνεμορφώθη.
Ὡς οὖν ἑώρα τὸν λέοντα ὁ νέος,

(1) Ἐκ τοῦ πεζοῦ εἰς τὸ σιχηρὸν ἀποκατέστησα τὸν μῦθον, μηδὲν
πῆς γραφῆς μετακινήσας.

(2) Ἰσ. γρ. Μὴ τοῦναρ.

Μᾶλλον κατεῖχεν αὐτὸν ἢ λύπη πλέον,
 Ὃς ἰσάμενος τοῦ λέοντος πλησίον,
 Τούτῳ προσεῖπεν ὦ κάκισον θηρίον,
 Διὰ τὸ ὄναρ τὸ ψευδὲς τοῦ πατρός μου,
 Ὁ αὐτὸς ἐώρακεν ἐν ὕπνοις μάτην,
 Προσκατεκλείσθην φρουρᾷ τῇ γυναικεῖῃ.
 Ἄ! τί δέ σοι - ἐγὼ ἄρτι ποιήσω;
 Ταῦτα [δὲ] αὐτοῦ τῷ λέοντι εἰπόντος,
 Ὑπεξέτεινε τὴν χεῖρα ὑπὸ βάτου (1),
 Τοῦ λαβεῖν κλάδους; καὶ τὸν λέοντα καῦσαι (2).
 Εὐθύς δὲ σκόλοψ προσκρούσας τῷ δακτύλῳ,
 Ἄλγη μὲν μέγα (3) ἐφλέγμασε τὸν νέον,
 Καὶ παραυτίκα ἄλαλος κατεκλίθη.
 Ὑπανάψας δὲ πυρετὸς ἐξαπίνης,
 Θάττον ὁ νέος ἐξέλιπε τὸν βίον (4).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄ μᾶλλον συμβῆναι τι, τούτοις γενναίως ἐγ-
 καρτερεῖτω, καὶ μὴ κατασοφίζετω (5): οὐ γὰρ ἐκφεύξει.

265. [ΦΛ. 77]. ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΕΡΕΣ.

Ἐχόν τις δύο θυγατέρας, τὴν μὲν μίαν κηπωρῶ ἐξέδωκε,
 τὴν δὲ ἐτέραν κεραμεῖ. Χρόνου δὲ προελθόντος, ἦλθεν εἰς τὴν
 τοῦ κηπωροῦ, καὶ ταύτην ἠρώτα πῶς ἔχει, καὶ ἐν τίνι αὐτῆς
 εἰσι τὰ πράγματα. Τῆς δὲ εἰπούσης, πάντα μὲν αὐταῖς παρεῖναι,
 ἐν δὲ τοῦτο εὐχεσθαι τοῖς θεοῖς, ὅπως χειμῶν γένηται, καὶ

(1) Ἴσως ἐγράφετο, Ἐπεξέτεινε τὴν χεῖρα ἐπὶ βάτου.

(2) Ἴσ. γρ. Κροῦσαι, ὡς ὑπετόπασεν ὁ Φλωρεντινὸς ἐκδότης.

(3) Γραπτέον, Ἄλγει μεγάλῳ, ἢ αἰκειότερον τῷ βαρβάρῳ διασκευ-
 ασῆ, Ἄλγος μὲν μέγα.

(4) Ἐκ τοῦ πεζοῦ εἰς τὸ σιχηρὸν μετένεγκα τὸν μῦθον.

(5) Γραπτέον ἴσως, Κατασοφίζεσθω.

ἄμβρος, ἵνα τὰ λάχανα ἀρδευθῆ. Μετ' οὐ πολὺ δὲ (1), παρ-
εγένετο καὶ πρὸς τὴν τοῦ κεραμέως, καὶ ἐπυρθάνετο καὶ αὐτὴν (2),
πῶς ἔχει. Τῆς δὲ, τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐνδεῖσθαι εἰπούσης, τοῦτο
δὲ μόνον εὐχεσθαι, ἵνα αἰθρία λαμπρὰ ἐπιμεῖνῃ, καὶ λαμπρὸς
ἥλιος, ὡς ἂν ὁ κέραμος ξηραυθῆ, εἶπε πρὸς αὐτήν· Ἐάν μὲν
σὺ εὐδίαν ἐπιζητῆς, ἢ δὲ ἀδελφῆ σου χειμῶνα, ποτέρᾳ ὑμῶν
συνεύξωμαι (3);

Οὕτως οἱ ἐν ταύτῃ τοῖς ἀνομοίοις πράγμασιν ἐπιχειροῦντες, εἰ-
κότως περὶ *τὰ* ἑκάτερα πταίουσιν.

266. [ΦΛ. 166]. ΠΟΙΜΗΝ ΠΑΙΖΩΝ.

ΠΟΙΜΗΝ, ἐξελαύνων αὐτοῦ τὴν ποιμνὴν ἀπὸ τινος κώμης
πορρωτέρω, διετέλει τοιαύτη παιδιᾶ χρώμενος. Ἐπιδοώμενος
γὰρ τοὺς πολίτας ἐπὶ βοήθειαν, ἔλεγεν, ὡς λύκοι τοῖς προ-
βάτοις ἐπήλθοσαν. Δίς καὶ τρίς τῶν ἐκ τῆς κώμης ἐκπλαγέντων,
καὶ ἐκπηδησάντων, εἶτα μετὰ γέλωτος ἀπαλλαγέντων, συνέβη
τὸ τελευταῖον τῇ ἀληθείᾳ λύκους ἐπελθεῖν. Ἀποτεμνομένης (4)
δὲ αὐτοῦ τῆς ποιμνῆς, καὶ αὐτοῦ ἐπιδοῶντος ἐπὶ βοηθείᾳ,
ἐκεῖνοι ὑπολαβόντες αὐτὸν παίξουσιν κατὰ τὸ ἔθος (5), ἤττον
ἐφρόντιζον. Καὶ οὕτως συνέβη αὐτὸν ἀπολέσαι τὰ πρόβατα.

Ὁ λόγος (6) δηλοῖ, ὅτι τοῦτο κερδαίνουσιν οἱ ψευδόμενοι, τὸ μὴδὲ
ὅταν ἀληθεύωσι πισεύεσθαι.

(1) Ἴδε τὴν διόρθωσιν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 176).

(2) Οὐ γραφικόν, ἀλλὰ τοῦ συγγραφέως ἀμάρτημα τὸ, Αὐτήν.

(3) Τῆς τοῦ πατρὸς ταύτης ἀπορίας πολλῶ ἀσειοτέρα καὶ μύθῳ
μᾶλλον οἰκεία ἢ τῆς μητρὸς εὐχή (σελ. 176), Σοὶ μὲν αἰθρίαν,
τῇ δὲ τῶ κηπωρῶ κ. τ. λ.

(4) Ἐκ διορθώσεως τοῦ Φλωρεντινοῦ ἐκδότου, ἀντὶ τοῦ, Ἀποτε-
μνόμενος.

(5) Διόρθωκα τρέψας τὸ, ἦθας, εἰς τὸ, ἔθος.

(6) Ἐγράφετο κακῶς, ὄλως.

267 [ΦΛ. 182]. ΤΟΥ ΠΙΘΗΚΟΣ ΠΑΙΔΕΣ.

Τοὺς πίθηκας φασὶ δύο τίκτειν, καὶ τὸ μὲν ἐν τῶν γεννημάτων σέργειν, καὶ μετ' ἐπιμελείας τρέφειν, τὸ δὲ ἕτερον μισεῖν, καὶ ἀμελεῖν. Συμβαίνει δὲ κατὰ τινα θεῖαν τύχην, τὸ μὲν ἐπιμελούμενον ἠδέως, καὶ ἀγαλιζόμενον παρὰ τῆς μητρὸς, ἀποπνίγεσθαι, τὸ δὲ ὀλιγωρούμενον ἐκτελειουῖσθαι.

Ὁ λόγος (1) δηλοῖ, ὅτι πάσης προνοίας ἡ τύχη δυνατωτέρα καθέστηκε.

Α Λ Λ Ω Σ (2).

Δύο τέκνων μητέρα τὸν πίθηκον εἶναι ἀκήκοα. Ἀμφοτέροις οὖν κληρονομίαν χαρίζεσθαι, τῷ μὲν, τὸ μῖσος, τῷ δὲ, τὴν οἰκείαν ἀγάπην, δι' ἧς καὶ ἀποκτείνει τὸ πεφιλημένον, συχνῶς περιπτυσσομένη καὶ περιλείχουσα· τὸ δὲ μισηθὲν, [εἰς] τὰς ἐρήμους φοιτήσαν, διέδρασε τὸν κίνδυνον, κρείττω ἡμῖν τῆς κακίσης φιλίας τὴν ἐχθρὰν ἐλέγχουσα.

276. [ΦΛ. 179] ΣΦΗΞ ΚΑΙ ΟΦΙΣ.

ΣΦΗΞ ποτε ἐπὶ κεφαλὴν ὄφρος καθίσας, καὶ συνεχῶς τοῖς κέντροις πλήσσων, ἐχειμάζεν. Ὁ δὲ, περιώδυνος γενόμενος, καὶ τὸν ἐχθρὸν οὐκ ἔχων ἀμύνασθαι καὶ ἀποσοθῆσαι, ὡς ἐθεάσατο ἄμαξαν μεσῆν ξύλων, ἀμηχανῶν, τὴν κεφαλὴν (3) τῷ τροχῷ

(1) Ἐγράφετο κακῶς, Ὀλως.

(2) Ἐκ τῶν τῆς ἐν Παρισίοις Φιλολογικῆς Ἀκαδημίας Σημ. καὶ Παρεκβ. (Τόμ. Β, σελ. 724).

(3) Ἐγραψα, Τὴν κεφαλὴν, ἐκ τῶν ἀνωτέρω (σελ. 181) ἀστ. τοῦ, Τῆ κεφαλῆ.

ὑπέθηκε, φάσκων· Συντελευτῶ καὶ γὰρ τῷ ἐχθρῷ μου. Καὶ οὕτω τῷ σφηκί συναπέθανεν.

Ὁ λόγος (1) δηλοῖ *πρὸς* τοῦς συναποθνήσκειν τοῖς ἐχθροῖς ὑπομένοντας.

279. ΤΟΞΟΤΗΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ (2).

ΑΝΗΘΕ τις ἐν ὄρει κυνηγίου χάριν. Ἰδόντα δὲ αὐτὸν ἅπαντα τὰ θήρια μακρὰν ὤχοντο. Λέων δὲ μόνος πρὸς μάχην μετεκαλεῖτο αὐτόν. Ὁ δὲ, τὸ βέλος ἀφείς, καιρίως τὸν ἰσχυρὸν ἐτραυματίσεν, εἰπὼν, Ἴδε τὸν ἐμὸν ἄγγελον πρῶτον, οἷός ἐστι, καὶ σῆθις δὴ τὴν ἐμὴν ἰσχύν δοκιμάσεις. Ὁ δὲ Λέων, βληθεὶς, φεύγειν ὤρμησεν ἀμετασρεπτί. Ἀλώπηξ δὲ τούτῳ συνήντησε, καὶ θάρρειν συνεβούλευεν. Ἐφη δὲ οὗτος, Οὐδαμῶς με πλαθήσεις δόλιε· ἐπεὶ γὰρ τοιοῦτον πικρὸν ἄγγελον ὁ ἄνθρωπος ἔχει, ἐὰν αὐτός μοι ἐπέλθῃ, τί ἂν ποιήσω;

Ὅτι ἐκ τῆς ἀρχῆς τὸ τέλος θεῖ προῖδεῖν, καὶ ἑαυτοῦς περισώζειν.

284. [ΦΛ. 82]. ΧΑΛΚΕΥΣ ΚΑΙ ΚΥΝΑΡΙΟΝ.

ΗΝ τις χαλκεὺς κυνάριον ἔχων. Τούτου χαλκεύοντος, τὸ κυνάριον ἐκοιμᾶτο· καὶ αὖ πάλιν ἐσθίουτος, [οὐχ] ὁμοίως ἐκοιμᾶτο. Οὗτος ἐπέρριψεν ὅσοῦν, ταῦτα λαλῶν· Ὡς ταλαίπωρον κυνάριον ὑπνώδες, τί σοι ποιήσω ὅκνω κατεχομένῳ; ὅτε μὲν γὰρ τὸ ἀκμόνιόν μου προσκρούσῃ, ἐπανακλίνεις ἑαυτὸν ἐπὶ κραβάτου· ὅτε δὲ πάλιν τοὺς ὀδόντας κινήσω, [εὐθύς ἐγείρη (3)] καὶ τὴν κέρκον μοι σείεις.

Ὁ μῦθος οὗτος τοὺς ὑπνώδεις, καὶ ἀργώδεις, καὶ εἰς ἄλλοτρίων πόνους ἀπεθλέποντας ἐλέγχει.

(1) Ἐγγράφετο πάλιν κακῶς, Ὄλωσ. — (2) Ἐκ τῶν ἐκ τῆς Παρισ. Φιλολογ. Ἀκαδημ. Σημ. καὶ Παρεκθ. (Τόμ. Β, σελ. 706). — (3) Διῶρδωκα τὸν μῦθον ἐκ τῶν πρόσθεν (σελ. 185) προσθεῖς τὰς δύο ταύτας λέξεις,

θάνετο αὐτὸν (1), τίς ἐσι, καὶ πόθεν ἦλθεν. Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ δεσπότης με νεωσὶ ἐπρίατο. Οὐκοῦν, ἰταμώτατε ζώων, ἔφη, πρόσφατος ὦν ταῦτα (2) βοᾷς, ὅτε ἐμοὶ τῇ οἰκογενεῖ οὐκ ἐπιτρέπουσαν οἱ δεσπότηαι· ἀλλ' ἐάν ποτε τοῦτο πράξω, προσαγανακτοῦντες ἀπελαύνουσί με; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο λέγων· Οἰκοδέσποινα, ἀλλὰ σύ γε βιάδιζε μακράν· οὐ γὰρ ὁμοίως δυσχεραίνουσιν οἱ δεσπότηαι ἐπὶ τῇ ἐμῇ φωνῇ, καὶ ἐπὶ τῇ σῇ.

Ὁ μῦθος οὗτος πρὸς ἄνδρα φιλόσογον, ἐτέροις αἰεὶ αἰτίας προσάπτειν ἐπιχειροῦντα.

292. [Φλ. 196] ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΨΥΛΛΑ.

ΨΥΛΛΑ δὲ ποτε πολλά τιμὴν ἠνώχλει.
 Καὶ δὴ συλλαβῶν, Τίς εἶ [σύ], ἀνεβόα,
 Ὅτι πάντα μου μέλη κατεδοσκήσω,
 Εἰκῆ καὶ μάτην ἐμὲ καταναλίσκων;
 Ἡ δὲ ἐβόα· Οὕτως ζῶμεν, μὴ κτεινῆς (3).
 Μέγα γὰρ κακὸν οὐ δύναμαι ποιῆσαι.
 Ὁ δὲ, γελάσας, πρὸς αὐτὴν οὕτως ἔφη·
 Ἄρτι τεθνήξῃ χερσὶ μου ταῖς ἰδίαις·
 Ἄπαν γὰρ κακὸν, οὐ μικρὸν οὐδὲ μέγα,
 Οὐδ' ὅλως πρέπει καθόλου τοῦ φυῆναι (4).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κακὸς οὐ πρέπει ἐλεηθῆναι, κἂν μέγας ᾖ, κἂν μικρός.

(1) Οὐ γραφικόν, ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ Μυθογράφου ἀμάρτημα τὸ, Αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ, Αὐτοῦ.

(2) Γράφε, Τοιαῦτα, ὡσπερ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 190)· ἴσως γε μὴν ὧδέ τε κάκει ἄμεινον τὸ, Τοσαῦτα.

(3) Ἰσ. γρ. κατὰ τὰ πρόσθεν (σελ. 191) Ἡ δὲ ἐβόα, Ὁ οὗτος, σῶζέ με, μὴ κτεινῆς.

(4) Ἀποκατέστησα τὴν γραφὴν τοῦ ἀντεγράφου ἀναγκαίαν οὔσαν εἰς

296. ΤΑΥΡΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ (1).

ΕΝΕΜΟΝΤΟ τρεῖς μετ' ἀλλήλων βόες. Λέων δὲ τούτους φαγεῖν θέλων, διὰ τὴν ὁμόνοιαν ἐδειλία· αἰμύλοις δὲ λόγοις τούτους διαχωρίσας, μεμονωμένους τούτων ἓνα καθ' ἓνα εὐρών, ἀδεῶς ἤσθιεν.

300. [ΦΛ. 154]. ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

ΟΝΤΟΣ ποτὲ βατράχου ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ τοῖς ζώοις πᾶσιν ἀναδοήσαντος, ἐγὼ ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων, ἀλώπηξ ἀκούσασα ἔφη· Πῶς σὺ ἄλλους σώσεις, σαυτὸν χυλὸν ὄντα μὴ θεραπεύων (2);

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ παιδείας ἀμύητος ὑπάρχων, πῶς ἄλλους παιδεύσαι δυνήσεται;

Α Λ Λ Ω Σ. (3).

Ὄντος δὲ ποτε βατράχου ἐν τῇ λίμνῃ,
Ἀνεβόησε πᾶσι τοῖς ζώοις, λέγων·

τὸν ἀπαρτισμὸν τῶν δώδεκα συλλαβῶν τοῦ σίχου (εἰς γὰρ σίχους καὶ τοῦτον μετεσκεύακα τὸν μῦθον, ἐν πεζοῦ λόγου τέως γραφόμενον σχήματι), ἀνθ' ἧς ὁ Φλωρεντινὸς ἐκδότης ἔγραψεν, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 191), Φῦναι.

(1) Ἐκ τῶν τῆς ἐν Πάρισ. Φιλολ. Ἀκαδ. Παρ. καὶ Σημ. (σελ. 729).

(2) Παραπλήσιος τῷ ἀνωτέρω (σελ. 77) ἐπιγραφομένω, Σκώληξ καὶ Ἀλώπηξ. Λέλειπται δὲ καὶ τούτῳ δωδεκασυλλάβων σίχων ἵχνη. Αὐτίκα, μικρὰ διορθώσας, εὐρήσεις τὸν πρῶτον καὶ τρίτον,

Ὄντος [θέ] ποτε βατράχου ἐν τῇ λίμνῃ,
Ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων.

(3) Ἐκ τῶν Συμμίκτ. φιλολογικ. (Λειψ. 1809, Μερ. Α, σελ. 47) παρείληφα τὸν μῦθον, μικρὰ τῆς γραφῆς μεταποιήσει ἀποκαταστήσας

Ἴατρός εἰμι φαρμάκων ἐπισήμων.
 Καὶ πῶς, φησιν ἀλώπηξ, [τοῦς] ἄλλους σώσεις,
 Σεαυτὸν χωλὸν ὄντα μὴ θεραπεύων;

301. [ΦΛ. 121]. ΜΥΣ ΑΡΟΥΡΑΙΟΣ ΚΑΙ ΜΥΣ
 ΕΝ ΟΙΚΩ.

Μῦς ἀρουραῖος τὸν ἐν οἴκῳ ἐφίλει.
 Ὁ δὲ τοῦ οἴκου, κληθεὶς ὑπὸ τοῦ φίλου,
 ἦλθεν εὐθέως δειπνήσων εἰς ἀρούρας.
 Ὁ δὲ, ἐσθίων κριθὰς καὶ σῖτον, ἔφη·
 Γίνωσκε, φίλε, μυρμύκων ζῆς τὸν βίον.
 Ἐπεὶπερ δ' ἐμοὶ ἀγαθῶν πλῆθος ἐστὶ,
 [Ἐμοὶ] σύνελθε, καὶ ἀπολαύσεις πάντων.
 Καὶ παραχρῆμα ἀπήεσαν οἱ δύο.
 Καὶ ὅς ἐπεδείκνυεν τὰ ὄσπριά τε καὶ σῖτον (1),
 Φοίνικας ἅμα, τυρὸν, μέλι, ὀπώρας.
 Τοῦ δὲ τερφθέντος, αὐτὸν εὐλόγει σφόδρα,
 Καὶ τὴν ἑαυτοῦ κατεμέμφετο τύχην.
 Βουλομένων δὲ ἀπάρξασθαι ἐσθίειν,
 ἦνοιξεν εὐθὺς ἀνθρωπὸς τις τὴν θύραν.
 Φοβηθέντες δὲ οἱ δειλαιοὶ τοῦ κτύπου (2),
 Εἰσεπήδησαν εὐθέως εἰς τὰς ῥάγας (3).

εἰς τοὺς ἀρχαίους σίχους. Τὸν μὲν οὖν πρῶτον σίχον ἐκ τοῦ προτέρου μύθου ἀνεπλήρωσα· τῇ δὲ τετάρτῃ προσέθηκα τὸ ἄρθρον, καὶ μετέβαλον τὸ Σεαυτὸν τοῦ πέμπτου εἰς τὸ Σεαυτόν.

(1) Ἀρρύθμος παντάπασιν ὁ σίχος.

(2) Ἰσ. γρ. Τὸν κτύπον· ἴσως μέντοι καὶ ὡς ἐλλειπτικῇ τοῦ Ἔνεκα ἐχρήσατο ὡς τῇ γενικῇ.

(3) Ῥάγας, βαρυτόνως εἶρηκε διὰ τὸν ῥυθμὸν τοῦ σίχου, ἀντὶ τοῦ, Ῥαγὰς (παρὰ τὸ Ῥαγή), ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ῥαγίζω.

Ὡς δὲ ἤθελον πάλιν ἰσχυάδας ἄραι,
 Ἦκεν ἕτερος τοῦ λαβεῖν τι τῶν ἔνδον.
 Οἱ δὲ [καί] πάλιν θρασάμενοι τοῦτον,
 Εἰσεπήδησαν κρυβέντες ἐπὶ τρώγλης.
 Ὁ δ' ἀρουραῖος, ὀλιγωρῶν τῇ πείνῃ (1),
 Ἄνεσέναζε, καὶ πρὸς τὸν ἄλλον ἔφη
 Χαῖρε σὺ, φίλε, κατεσθίων εἰς κόρον,
 Ἐπαπολαύων αὐτὰ μετ' εὐφροσύνης,
 Καὶ τοῦ κινδύνου, καὶ τοῦ πολλοῦ τοῦ φόβου·
 Ἐγὼ δ' ὁ τάλας, κριθᾶς καὶ σῖτον τρώγων,
 Ζήσω ἄφοδος, μηδενὸς ὑποπτεύων (2).

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ λιτῶς διάγειν, καὶ ζῆν ἀταράχως, συμ-
 πέρει, ἢ τὸ τρυφᾶν ἐν φόβῳ μετ' ὀδύνης.

307. ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ (3).

ΓΕΩΡΓῶ τινι αἰτὸς ἐθηρεύθη, καὶ γνωσθεὶς ἀπελύθη. Ὁ δὲ,
 τοῦ καλοῦ μὴ ἐπιλαθόμενος, τὸν γεωργὸν ποτὲ ὑπὲρ τοίχου
 ὄρων καθήμενον εὐολίσθου, τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκείνου ἀφείλετο
 σιμικίνθιον, τῆς καθέδρας τοῦτον ἐξεγεῖραι βουλόμενος· ὡς καὶ (4)
 κατώρθωσε. Μετὰ γὰρ τὸ καταδιῶξαι τοῦτον, ὁ εὐεργέτης
 ἀπέρριψε τὸ ἀναληφθὲν, πληρεσάτην ἀντιδούς τὴν ἀντίχαριν·
 οὐ μακρῶς γὰρ ἔμελλε συμπατεῖσθαι τῇ τοῦ τοίχου καταβολῇ
 ὁ ἀνὴρ. Μικρὸν γὰρ ἐκείνου ὑποχωρήσαντος, ἐπιχθόνιον ἐγε-
 γόνει τὸ ἀνύψωμα τῆς καθέδρας.

Ὅτι τοὺς ἀγαθὸν τι πεπονθότας ὁμοίως ἀντιποιεῖσθαι χρή.

(1) Ἰσ. γρ. Τῆς πείνης.—(2) Ἐγράφετο κακῶς, Ἐποπτεύων.
 Καὶ τὸ, Μηδενὸς, δὲ εἰς τὸ Μηδέν, ἂν ἔτρεψα, εἰ μὴ διὰ τὸ δωδεκα-
 σύλλαβον τοῦ ζήχου· καὶ τοῦτον γὰρ πεζῇ γεγραμμένον εἰς ζήχων
 τάξιν κατεχώρισα.—(3) Ἐκ τῶν τῆς ἐν Παρισ. Φιλολογ. Ἀκαδημ.
 Σημ. καὶ Παρεκβ. (σελ. 718).—(4) Ἰσ. γρ. Ὁ καί.

309. [ΦΛ. 162]. ΠΙΘΗΞ ΚΑΙ ΑΛΙΕΙΣ.

ΠΙΘΗΞ, ἔν τινι ὑψηλῷ δένδρῳ καθήμενος, ὡς ἐθεάσατο ἀλιεῖς ἐπί τινα ποταμὸν σαγήνην βασιάζοντας (1), παρετῆρει τὰ ὑπ' αὐτῶν γινόμενα. Καὶ δὴ, τούτων τὴν σαγήνην ἐασάντων, καὶ μικρὸν ὑποχωρησάντων, τοῦ φαγεῖν, καταβάς ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἐπειράτο μιμῆσθαι αὐτούς· φασὶ γὰρ μιμητικὸν εἶναι τὸ ζῶον τοῦτο. Ἐφαψάμενος δὲ τῶν δικτύων, καὶ συλληφθεὶς, ἐκινδύνευε πνιγῆναι. Ὁ δὲ πρὸς ἑαυτὸν ἔφη· Ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ, ἀλιεύειν μὴ μαθὼν, τούτῳ ἐπεχείρουν;

Ὁ λόγος (2) δηλοῖ, ὅτι ἡ τῶν μηδὲν προσηκόντων ἐπιχειρήσεις, οὐ μόνον ἀσύμφορος, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβὴς ἐστίν.

310. [ΦΛ. 167]. ΠΑΙΣ ΛΟΥΟΜΕΝΟΣ.

ΠΑΪΣ ποτε λουόμενος ἔν τινι ποταμῷ, ἐκινδύνευσεν ἀποπνιγῆναι. Ἰδὼν δὲ τινα ὄδοιπόρον, τοῦτον ἐπὶ βοήθειά ἐκάλει. Ὁ δὲ ἐμέμφετο τῷ παιδί, ὡς τολμηρῷ. Τὸ δὲ μειράκιον εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἀλλὰ νῦν μοι βοήθει, ὕστερον δὲ σωθέντι μέμψη.

Ὁ λόγος (3) εἴρηται πρὸς τοὺς ἀφορμὴν καθ' ἑαυτῶν διδόντας ἀδικεῖσθαι.

311. [ΦΛ. 375]. ΑΙΣΩΠΟΣ ΕΝ ΝΑΥΠΗΓΙΩ.

ΑΙΣΩΠΟΣ ποτε ὁ λογοποιὸς, σχολὴν ἄγων, εἰς ναυπήγιον

(1) Ἰσ. γρ. Βάλλοντας.

(2) Ἐγράφετο κακῶς, Ὅλως.

(3) Ἐγράφετο κακῶς, Ὅλως. Τὸ δὲ ἐπιμύθιον τί βούλεται λέγεσθαι, αὐτὸς ἂν εἰδείη ὁ τὸν μῦθον διασκευάσας· ὄφειλε γὰρ εἶναι, « Πρὸς » τοὺς παρακαίρως νοουθετοῦντας ».

εἰσῆλθεν. Τῶν δὲ ναυπηγῶν σκωπτῶντων (1) τε αὐτὸν, καὶ ἐκκαλουμένων εἰς ἀπόκρισιν, ὁ Αἴσωπος ἔλεγε· τὸ παλαιὸν χάος, καὶ ὕδωρ γενέσθαι· τὸν δὲ Δία (2) βουλόμενον καὶ τὸ γῆς σοιχείον ἀποδειῖξαι, παραινέσαι αὐτῇ ὅπως ἐπὶ τρεῖς ἐκροφήσῃ τὴν θάλασσαν. Κακείνη ἀρξαμένη τὸ μὲν πρῶτον τὰ ὄρη ἐξέφηγεν· ἐκ δευτέρου δὲ ἐκροφήσασα, καὶ τὰ πεδία ἀπεγύμνωσεν. Ἐὰν δὲ δόξῃ αὐτῇ καὶ τὸ τρίτον ἐκπιεῖν τὸ ὕδωρ, ἄχρηστος ὑμῖν ἡ τέχνη γενήσεται.

Ὅτι οἱ τοὺς κρεῖττονας χλευάζοντες, λανθάνουσι μειζόνως ἑαυτοῖς τὰς ἀνοίας (3) ἐξ αὐτῶν ἐπισπώμενοι.

315. [ΦΛ. 366]. ΟἷΣ ΠΡΟΣ ΝΟΜΕΑ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Οἷς τις [ποτ'] εἶπε πρὸς νομέα τοιάδε·
 Κεῖρεις μὲν ἡμᾶς, καὶ πόκους ἔχεις κέρσας,
 Γάλα δ' ἀμέλγων (4) ἐσί σοι φίλον πῆξαι.
 Ἡμῶν δὲ τέκνα μῆλά σοι περισσεύσει (5)·
 Πλέον δ' οὐδὲν ἡμῖν· ἀλλὰ καὶ τροφή γῆς
 Παῶ' ἐν ὄρεσιν εὐθαλές τι γεννᾷ σοι (6),
 Ὠραία βοτάνη, καὶ δρόσου γεμισθειῖσα.
 Φέρβεις δ' ἄν (7) ἡμῖν ἐν μέσοις κύνα ταύτην,
 Τρέφων, ὅποια σαυτὸν, εὐθαλεῖ σίτῳ.

(1) Ἐγράψα ἐκ τῶν ἀνωτέρω (σελ. 205), Σκωπτῶντων, ἀντὶ τοῦ, Σκοποῦντων.

(2) Καλῶς ἄρα ποιῶν, προσέθηκα ἀνωτέρω (σελ. 205) Τὸ, Δία.

(3) Γράφε, Μειζονας ἑαυτοῖς ἀνίας, ὡς διώρθωκα ἀνωτέρω (σελ. 205).

(4) Ἴσως γρ. Ἀμέλγοντ', κατὰ δοτικὴν.

(5) Γραπτέον, Περισσεύει.

(6) Γράφε, Εὐθαλέσι γεννᾶται.

(7) Γραπτέον οἶμαι, Δῦ, ἀντὶ τοῦ, Ἄν.

Ταῦθ' ὡς ἤκουσεν ἡ κύων, ἔφη τοῖα·
 Εἰ μὴ παρήμην κὰν μέσοις ἐπολευόμην (1),
 Οὐκ ἄν ποθ' ὑμεῖς ἔσχετε ἄφρονον πόην.
 Περιτρέχουσα δ' ἐγὼ πάντοθεν κωλύω
 Δρηστῆρα ληστῆν, καὶ λύκον διωκτῆρα (2).

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τῆ τῶν πλησίον διαφθονομένους εὐημερία ἐστίν, ὅτε καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων τὰ μέγιστα ὠφελοῦνται.

342. [ΦΛ. 353]. ΚΑΜΗΛΟΣ.

ΚΑΜΗΛΟΣ ποταμὸν διέβαινεν ὀξὺ ρέοντα. Ἀφοδεύσασα δὲ, καὶ τὴν κόπρον εὐθύς ἔμπροσθεν ἰδοῦσα, διὰ τὸ ὀξὺ τοῦ ρεύματος, εἶπε· Τί τοῦτο (3); τὰ ἐξόπισθέν μου, ἔμπροσθέν μου ὄρω διερχόμενα.

Τῆ πόλει, ἧς ἔσχατοι καὶ ἄφρονες κρατοῦσιν ἀντὶ τῶν πρώτων καὶ φρονίμων, ἀρμόζει ὁ μῦθος.

Α Α Α Ω Σ (4).

Διέβαινέ ποτε κάμηλος ποταμὸν ὀξὺ διαρρέοντα. Ἀφοδεύσασα (5) δὲ, καὶ τὴν κόπρον αὐτῆς ἔμπροσθεν κατιδοῦσα τῆ τοῦ ὕδατος ὀξυτάτῃ καταβροῆ, Τί τοῦτο; ἔφη, τὰ ἐξόπισθέν μου νῦν ἔμπροσθέν μου τεθέαμαι.

Ὅτι πολλάκις οἱ ἄτιμοι τῶν τιμίων προάγουσι.

(1) Ἴσως γρ. Πολευόμην, ἀνχυξήτως.

(2) Εἰς σίχους καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ πεζοσχήμου μετεχόσμησα χαρακτῆρος.

(3) Ἀμείνων ἦδε ἡ γραφή τῆς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 223) Εἶπέ τι τοιοῦτο.

(4) Ἐκ τῶν Σημ. καὶ Παρεκβ. τῆς ἐν Παρισ. Φιλολογ. Ἀκαδ. Τόμ. Β, (σελ. 720).

(5) Εἰγράφετο, Ἀμφοδεύσασα.

350. [ΦΛ. 350]. ΗΛΙΟΣ ΓΑΜΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΗΛΙΩ ποτὲ γάμος θέρους ὑπῆρχε.
 Πάντα δὲ τὰ ζῶα ἔχαιρον (1) ἐπὶ τούτῳ.
 Οἱ δὲ βάτραχοι ἠγάλλοντο μεγάλως
 Ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ τραπέζῃ τοῦ ἡλίου.
 Εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν, μέγα ἀνασενάξας,
 Ἀνεκέρραγε, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐβόα·
 Ὡ ἀνόητοι, καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ (2),
 Εἰς τί βοᾶτε, μεγάλα (3) κεκραγότες,
 Ὡς ἐπ' ἀγαθῷ τινι προσδοκωμένῳ;
 Εἰ νῦν ἡλιος, μονώτατος ὑπάρχων,
 Ὑλὴν ἄπασαν, καὶ τὴν γῆν καταφλέγει,
 Εἰ γήμας παῖδα ἀνθρώμοιον ποιήσει,
 Τί πάθωμεν ἡμεῖς καλὸν, εἶπετέ μοι.

Ὅτι πολλοὶ, ὧν τὸ φρόνημα κουφότερον ὑπάρχει, χαίρουσιν ἐπ' ἀδύλοις.

356. ΔΡΥΕΣ. (4).

Αἱ δρυὲς κατεμέμφοντο τοῦ Διὸς, λέγουσαι, ὅτι Μάτην παρήχθημεν ἐν τῷ βίῳ· ὑπὲρ πάντα γὰρ τὰ φυτὰ βιαίως τὴν τομὴν ὑφιστάμεθα. Καὶ ὁ Ζεὺς, Ὑμεῖς αὐταὶ αἴτιοι τῆς τοιαύτης ἑαυταῖς καθεσθήκατε συμφορᾶς· εἰ μὴ γὰρ τοὺς σειλείους

(1) Ἰσ. γρ. Τὰ ζῶ' ἔχαιρον.

(2) Ἐκ τοῦ Εὐαγγελικοῦ ῥήτου (Λουκ. κδ', 25), Ὡ ἀνόητοι καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ, ἐπλασε δωδεκασύλλαβον σίχον ὁ ἀνόητος καὶ βραδὺς τῇ καρδίᾳ γραμματικός.

(3) Ἐγράφετο, Μέγα.

(4) Ἐκ τῶν Σημ. καὶ Περικυβोल. τῆς ἐν Παρισ. Φιλολογ. Ἀκδημ. Τομ. Β, σελ. 701.

ἐγεννάτε, καὶ πρὸς τεκτονικὴν καὶ γεωργικὴν χρήσιμοι ἦτε, οὐκ ἂν πέλεκυς ὑμᾶς ἐξέκοπτεν.

Αἴτιοί τινες ἑαυτοῖς τῶν κακῶν κατασάντες, τὴν μέμψιν ἀφρόνως τιθέασι τῷ θεῷ.

357. [ΦΑ. 376]. ΤΑΩΝ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΣ.

ΤΑΩΝ [δέ] ποτε γεράνου κατεγέλα,
 Ἐκκωμωδοῦσα τὴν χροιάν (1) τοῦ ὀρνέου,
 Λέγουσα πάλιν (2) μυκτηρισμοὺς ἀθέσμους,
 Ὡς αὐτὴ (3) χρυσὸν καὶ πορφύραν φοροῦσα,
 Ὡσπέρ τις ἀναξ [οὔσα] φησί, τυγχάνω.
 Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα οὕτως λέγει·
 Ἄλλ' ἐγὼ φωνῶ ἔγγιστα τῶν ἀσέρων,
 Καὶ εἰς οὐρανῶν ἀνίπταμαι τὰ ὕψη,
 Σὺ δ', ὡς ἀλέκτωρ, κάτωθεν βηματίζεις,
 Μετὰ ὀρνίθων καὶ τῶν ἀλεκτορίδων (4).

Ὅτι κρείσσον ἐστὶ περιβλεπτόν τινα εἶναι ἐν πενιχρᾷ ἐσθῆτι, ἢ ζῆν ἀδόξως ἐν πλούτῳ γαυρούμενον.

358. [ΦΑ. 356]. ΛΕΩΝ ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΕΛΑΦΟΣ.

ΛΕΩΝ νοσήσας ἔκειτο ἐν φάραγγι. Τῇ προσφιλεῖ δὲ ἀλώ-
 πεκι, ἢ προσωμίλει, εἶπεν· Εἰ θέλεις ὑγιᾶναί με, καὶ ζῆν, τὴν
 ἔλαφον τὴν μεγίστην, τὴν εἰς τὸν δρυμῶνα οἰκοῦσαν, τοῖς γλυ-
 κέσι σου λόγοις ἐξαπατήσασα, ἄγε εἰς ἐμὰς χεῖρας· ἐπιθυμῶ
 γὰρ αὐτῆς ἐγκάτων καὶ καρδίας. Ἡ δὲ ἀλώπηξ ἀπελθοῦσα
 εὔρε τὴν ἔλαφον σκιρτῶσαν ἐν ταῖς ὕλαις. Προσπαίσασα δὲ

(1) Ἐγράφη Χροιάν, ἀντὶ τοῦ Χρεῖαν.—(2) Ἰσ. γρ. Πολλοὺς.
 —(3) Ἐγράφετο δεικτικῶς, Αὕτη.—(4) Εἰς σίχους καὶ τοῦτον μετε-
 ποιήσα ἐκ τῆς κατὰ συνέπειαν πεζικῆς γραφῆς. Τὸ δὲ ἐπιμύθειον
 οὐδὲν πρὸς τὸν μῦθον.

αὐτῇ καὶ χαίρειν εἰποῦσα, ἔφη· Ἀγαθὰ σοι ἦλθον μηνῦσαι. Οἶδας ὡς ὁ βασιλεὺς ἡμῶν γείτων μοί ἐσι· νοσεῖ δὲ, καὶ ἐγγὺς ἐσι τοῦ θνήσκειν. Ἐβουλεύετο οὖν ποῖον τῶν θηρίων μεθ' αὐτὸν (1) βασιλεύσει. Ἐφη δὲ, ὅτι σὺς μὲν ἐστὶν ἀγνώμων, ἄρκτος δὲ νωθρά, πάρδαλις δὲ θυμώδης, τίγρις ἀλαζών· ἢ ἔλαφος ἀξιώτατη ἐστὶν εἰς βασιλέα, ὅτι ὑψηλὴ ἐστὶ τὸ εἶδος, πολλὰ δὲ ἔτη ζῆ, καὶ τὸ κέρασ αὐτῆς ὄφει φοβερόν. Καὶ τί σοι πολλὰ λέγω; ἐκυρώθης βασιλεύειν· τί μοι ἔσαι πρώτη σοι εἰπούση; Ἄλλ' εὖξαι μοι σπευδούση, μὴ πάλιν με ζητήση· χρήζει γὰρ με σύμβουλον ἐν πᾶσιν. Εἰ δὲ ἐμοῦ τῆς γραφῆς ἀκούσεις, συμβουλεύω καὶ σὲ ἐλθεῖν, καὶ προσμένειν τελευτῶντι αὐτῷ. Οὕτως εἶπεν ἡ ἀλώπηξ. Τῆς δὲ ὁ νοῦς ἐτυφλώθη (2) τοῖς λόγοις· καὶ ἦλθεν εἰς τὸ σπήλαιον, μὴ γινώσκουσα τὸ μέλλον. Ὁ δὲ λέων (3) ---- Ἐγὼ δὲ μόνη σοι δουλεύσω. Οὕτως ἀπατήσασα τὴν δευλαίαν, ἔπεισε δεύτερον ἐλθεῖν. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ σπήλαιον εἰσῆλθεν, ὁ μὲν λέων δεῖπνον εἶχε, πάντα τὰ ὄσα, καὶ μυελούς, καὶ ἔγκατα αὐτῆς καταπίνων· ἢ δὲ ἀλώπηξ εἰσῆκει ὀρώσα. Καρδίαν δὲ ἐκπεσοῦσαν ἀρπάζει λαθραίως, τοῦ κόπου κέρδος ταύτην φαγοῦσα. Ὁ δὲ λέων, ἅπαντα ἐρευνήσας, μόνην καρδίαν ἐπεζήτει. Ἀλώπηξ δὲ, μηρόθεν (4) σᾶσα, ἔφη·

(1) Ἐν μὲν τοῖς πρόσθεν (σελ. 231) ἐγράφετο, Μετ' αὐτὸν, τοῦ μὲν, Ποῖον, κατ' ὀνομαστικὴν, τοῦ δὲ, Βασιλεύσει, ἀμεταβάτως ἐξελημμένου· ἐνταῦθα δὲ ἔγραψεν ὁ διασκευάσας, Μεθ' αὐτὸν, τὸ μὲν, Ποῖον, κατ' αἰτιατικὴν, τὸ δὲ Βασιλεύσει μεταβατικῶς ἐπὶ τοῦ, Βασιλέα ποιήσει, κατ' Ἑβραϊσμὸν συνήθη τοῖς Ἑβδομήκοντα (Κριτ. 9, 16), ἐκλαβών.

(2) Ἐτυφώθη, γέγραπται ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 232).

(3) Τὰ λείποντα ὡς ἐν τῇ Φλωρεντινῇ ἐκδόσει, εὐρήσεις ἐν τοῖς ὑφ' ἡμῶν προεκδόθεϊσιν (σελ. 232) ἐκ τῆς τοῦ Τυρουίττου συλλογῆς.

(4) Ποιητικώτερον, ἀντὶ τοῦ Μακρόθεν· εἰς ἰαμβεῖα γὰρ καὶ οὗτος ἐνετέτατο πάλιν ὁ μῦθος, ἢ δῆλον ἐξ ὀλίγων σιχουργίας λειψάνων.

Αὕτη ἀληθῶς καρδίαν οὐκ εἶχεν, ἥτις θῖς εἰς οἶκον καὶ χεῖρας
λέοντος εἰσῆλθεν.

Ὅτι ὁ τῆς φιλοδοξίας ἔρωσ τὸν ἀνθρώπων νοῦν ἐπιθολοῖ, καὶ τὰς
τῶν κινδύνων συμφορὰς οὐ κατανοεῖ.

359. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΚΥΝΕΣ (1).

364. [ΦΛ. 363]. ΔΗΧΘΕΙΣ ΥΠΟ ΜΥΡΜΗΚΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ.

Νεὸς ποτε σὺν αὐτοῖς ἀνδράσι βυθιαθείσης, ἰδὼν τις,
ἀδίκως ἔλεγε τοὺς θεοὺς κρίνειν (2)· ἐνὸς γὰρ ἀσεβοῦς ἐμβε-
θηκότος, πλείω πολλοὺς (3) σὺν αὐτῷ μηθενὸς αἰτίους θνήσκειν.
Καὶ ταῦτα ὁμοῦ λέγοντος, οἷα συμβαίνει, πολλῶν ἐπ' αὐτὸν
ἔσμος ἦλθε μυρμηκῶν, σπεύδων τὰς ἄχνας πυρίνας ἀποτρώ-
γειν. Ὑφ' ἐνὸς δὲ δηχθεὶς συνεπάτει τοὺς πάντας. Ἐρμῆς
δ' ἐπιστάς, τῷ τε ῥαβδίῳ παίων, εἶτ' οὐκ ἀνέξῃ (4), φησί,

(1) Τῷ μύθῳ τῷδε προσήκειν ἔοικε τὰ παρὰ τῷ Σουίδα ἀπο-
σπασμάτια, τὸ μὲν (λέξ. Φρήτρα) ἐξ ἀνωνύμου,

Οἱ σφᾶς ἐκόσμουν, καὶ διειῖλον εἰς φρήτρας,
Δόχους τε καὶ φάλαγγας, ὥσπερ ἀνθρώπους·

τὸ δὲ (λέξ. Διάργεμοι) ἐκ τοῦ Βαβρίου,

Ἄλλ' οἱ μὲν ἡμῶν μέλανες, οἱ δὲ τεφρώδεις,
Ἔτεροι δὲ ξανθοὶ καὶ διάργεμοι σήθη.

(2) Διῶρθωκα ἐκ τῶν πρόσθεν (σελ. 237) ἀντὶ τοῦ, Ἀδίκους
ἔλεγε τοὺς θεοὺς κρίνων.

(3) Γράφε καὶ σίζε, Ἐμβεθηκότος τῷ πλοίῳ, πολλοὺς κ. τ. λ.

(4) Καὶ ταῦτα ἐκ τῶν πρόσθεν (σελ. 237) διῶρθωκα, ἀντὶ τοῦ,
Εἶτ' οὖν κἂν ἐξῆ.

τούς θεοὺς ὑμῶν εἶναι δικαστὰς, οἷος εἰ σὺ μυρμηκῶν (1);

Ὁ λόγος δηλοῖ, μηδένα τολμᾶν ψέγειν τὰς τοῦ θεοῦ περὶ τοὺς ἀνθρώ-
πους ἀκαταλήπτους οἰκονομίας, κἀν ἄδικοι τοῖς ἀπαιδεύτοις δοκοῖεν.

365. [ΦΛ. 364]. ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ.

ΟΔΟΙΠΟΡῶΝ ἄνθρωπος εἰς ἐρημίαν,
Ἐξῶσαν εὔρε τὴν ἀλήθειαν μόνην,
Καί φησιν αὐτῇ· Δί' ἦν αἰτίαν, γύναι,
Τὴν πόλιν ἀφεῖσα, τὴν ἐρημίαν ναίεις;
Ἡ δ' εὐθύς πρὸς τὰδ' εἶπεν ἠ βαθυγνώμων·
Ὅτι ποτὲ παρ' ὀλίγοισιν ἦν ψεῦδος,
Νῦν [δ'] εἰς πάντας βροτοὺς ἐλήλυθε ψεῦδος.
Εἰ δ' ἔστιν εἰπεῖν, καὶ βεβούλησαι κλύειν,
Ὁ νῦν πονηρὸς βίος ἐστὶν ἀνθρώπων (2).

Ὁ λόγος οὗτος ἀνθρώπους κωμῶδει, ὧν ἡ ἀλήθεια μακρὰν πεφευγε,
διὰ τὸ τὸ ψεῦδος τούτους φιλεῖν, καὶ μᾶλλον συνοικεῖν.

(1) Δηλονότι καὶ οὗτος ὁ μῦθος ἐκ σίχων συνέστηκε, οὓς οὐ χα-
λεπὸν διελεῖν, μικρὰ τινα τῆς γραφῆς μετακινήσαντα·

Νεὸς ποτ' αὐτοῖς ἀνδράσι βυθισθείσης,
Ἰδὼν τις, ἀδίκως ἔλεγε θεοὺς κρίνειν·
Ἐνὸς γὰρ ἀσεβοῦς συνεμβεθηκότος,
Πολλοὺς σὺν αὐτῷ μηδὲν αἰτίους θνήσκειν.
Καὶ ταῦθ' ὁμοῦ λέγοντος, οἷα συμβαίνει,
Πολλῶν ἐπ' αὐτὸν ἔσμος ἦλθε μυρμηκῶν,
Σπεύδων τὰς ἄχνας πυρίνας ἀποτρώγειν.
Ἰφ' ἐνὸς δὲ δηχθεῖς συνεπάτει τοὺς πάντας.
Ἐρμῆς δ' ἐπιστὰς, τῷ τε ῥαβδίῳ παίων,
Εἶτ' οὐκ ἀνέξη, φησί, τοὺς θεοὺς ὑμῶν
εἶναι δικαστὰς, οἷος εἰ σὺ μυρμηκῶν;

(2) Ἐκ τοῦ πεζοῦ εἰς τὸ σιχαρὸν σχῆμα τοῦ λόγου μετεποίησα
καὶ τοῦτον τὸν μῦθον.

366. [ΦΛ. 365]. ΕΡΜΗΣ ΓΡΑΦΩΝ [ΕΝ] ΟΣΤΡΑΚΩ
ΤΑΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ.

ΟΣΤΡΑΚΩ γράφοντα τὸν Ἑρμῆν ἀμαρτίας ἐκέλευσεν ὁ Ζεὺς εἰς κιβωτὸν (1) ταύτας σωρεύειν, ἵν' ἐρανίσας (2) ἐκάστου τὰς δίκας ἀναπράσῃ. Τῶν ὀστράκων δὲ κεχυμένων (3) ἀλλήλοις, τὸ μὲν βράδιον, τὸ δὲ τάχιον ἐπίπτει εἰς τοῦ Διὸς τὰς χεῖρας, εἴ ποτ' εὐθύνοι. Τῶν οὖν πονηρῶν οὐ προσῆκε θαυμάζειν, ἀνθάσσον ἀδικῶν τις, ὁψὲ κακῶς πράσῃ (4).

(1) Ἰσ. γρ. Ὀστράκῳ ἐγγράφειν τὸν Ἑρμῆν τὰς ἀμαρτίας ἐκέλευσεν ὁ Ζεὺς, καὶ εἰς κιβωτὸν.

(2) Γραπτέον εἶναί μοι δοκεῖ, Ἑρευνήσας.

(3) Ἰσ. γρ. Συγκεχυμένων.

(4) Ἐγράφετο, Πράσσει. Καὶ οὗτος δ' ὁ μῦθος εἰς σίχους ἐνεπέτατο τὸ πάλαι, ὧν ἵχνη καταλείπεται οὐκ ἀμυδρά.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΒΡΑΧΕΙΑΙ

ΕΙΣ ΤΙΝΑΣ ΤΩΝ ΑΙΣΩΠΕΙΩΝ ΜΥΘΩΝ.

ΣΕΛΙΑ. 3, στ. 6, Τὴν ὄνθον.] Ἠμφίσθηται τὸ γένος. Τὸ γὰρ ὀμηρικόν, ὄνθου βοέου (Ἰλιάδ. ψ, 777), ἀρσενικὸν ὑπαγορεύει τὸν ὄνθον. Ὁ γε μὴν Σουίδα (λέξ. ὄνθος) ἑτέροις ὀμηρικοῖς ἀντιγράφοις ἔοικεν ἐντετυχηκέναι, ἐν οἷς ἐφέρετο θηλυκῶς, ὄνθου βοέης. — Στ. 13, Συνεβούλευε τῷ κανθάρῳ.] Ἀλόγως πάνυ κανθάρῳ συμβουλευῶν πέπλασαι ὁ Ζεὺς· πολὺ γὰρ τὸ μεταξὺ Διὸς καὶ κανθάρου. Χρὴ δ' οὐδὲ μύθους γράφοντα ἀμελεῖν τοῦ πρέποντος καὶ ὅπως οὖν πιθανοῦ.

ΣΕΛΙΑ. 5, στ. 3, Τῶν ἀνθρώπων οὕτως ἀλόγιστοι κ. τ. λ.] Ἀλόγιστον μὲν οὖν τὸ ἐπιμύδιον, τὴν ἀδικὸν ἀρπαγὴν εἰς ἀρετὴν μεταποιῶν. Οἰκειότερον δ' ἂν ἐπιμυθεύσαις, « Οἱ ὑπὸ δυνατωτέρων » ἀδικούμενοι, εἰς μάτην αὐτοὺς πολλάκις δυσωπῆσαι » σπουδάξουσι ».

ΣΕΛΙΑ. 6, στ. 8, Τράγος ἐν θέρει διψήσας κ. τ. λ.] Ἐκ τῆς Νευελέτου συναγωγῆς ὁ μῦθος, ἐν ἧ 284 ἠρίθμηται.

ΣΕΛΙΑ. 8, στ. 6, Ἀλώπηξ φραγμὸν κ. τ. λ.] Ἀνόητος μῦθος· τὴν γὰρ πανουργοτάτην ἀπάντων τῶν ζώων Ἀλώπεκα, καὶ τῆς ἀψύχου βάρτου ἀλογωτέραν ὑποτίθησι. — Στ. 15, Φραγμοὺς ἀλώπηξ κ. τ. λ.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς Νευελέτου συναγωγῆς, σελ. 358.

ΣΕΛΙΑ. 11, στ. 20, Ἄνῆρ κακοπράγμων ἐν γνώσει κ. τ. λ.] Ἐκ τῆς τοῦ Γερμανοῦ Ὠπτεμάννου συναγωγ., σελ. 289.

ΣΕΛΙΑ. 12, στ. 7, Ἀπαρατήρητον.] Γραπτέον, καθὰ γράφεται ἐν τοῖς παραλλήλοις μύθοις (σελ. 289) Ἀπαρεγγεῖρητον, τουτέστιν ἀνεξαπάτητον, ἀπλάνητον.

ΣΕΛΙΑ. 12, στ. 11, Εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσήλατο.] Ἐμπίπτειν τοὺς θύνους τοῖς πλοίοις οἰσρῶντας, ὥσπερ καὶ τοὺς ξιφίας, ἐκ τοῦ Ἀριστοτέλους (Περὶ ζώων ἰσορ. Η, 19) οἱ πρὸ ἡμῶν ἐσημειώσαντο.

ΣΕΛΙΑ. 13, στ. 9, Βάτραχοι δύο, ξηρανθείσης κ. τ. λ.] Ἐκ τῆς τοῦ Ὀπτεμάννου συναγωγῆς, σελ. 290.

ΣΕΛΙΑ. 14, στ. 1, Γέρων, ποτέ κ. τ. λ.] Ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ὀπτεμάννου, σελ. 290.—Στ. 2, Ἐπὶ πολλὴν κ. τ. λ.] Ἴσ. γραπτέον καὶ ρικτέον, Ἐπεὶ πολλὴν ἐβάδισεν ὁδὸν, κεκοπιακῶς, καὶ τὸν φόρτον κ. τ. λ.—Στ. 6, Οἱ ἀσθενεῖς τοὺς δυνατοὺς κ. τ. λ.] Παντάπασι ἀπροσδιόνυσον ἐπιμύθιον.—Στ. 8, Γέρων ποτέ κ. τ. λ.] Ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ὀπτεμάννου, σελ. 290.

ΣΕΛΙΑ. 15, στ. 24, Γυνὴ πρέσβις κ. τ. λ.] Ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγῆς, σελ. 18.—Στ. 25, Στοιχίσασα.] Συμφωνήσασα, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ Στοιχίζω, ἐπὶ οἰκετῶν μισθώσεως, καὶ τὸ ἀλλαγῶ (Προδρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ., σελ. 291) σημειωθὲν, Στοιχημα.

ΣΕΛΙΑ. 16, στ. 22, Ἄνὴρ τις τῆ τέχνη γεωργός.] Παρείληρα τὸν μῦθον ἐκ τῆς τοῦ Εὐσιγγήρου ἐκδόσεως (1776), σελ. 23.

ΣΕΛΙΑ. 18, στ. 2, Ἐμβριθής.] Ἀκυρολέκτως ἀντὶ τοῦ, Παχεῖα.

ΣΕΛΙΑ. 21, στ. 11, Ὅτι δεῖ... παρέχειν.] Ἐνδεχόμενόν ἐστιν οὕτω πάλαι γυγράφθαι τὸ ἐπιμύθιον. Ὅτι δεῖ τοῖς φίλοις ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὰς βοηθείας παρέχειν.—Στ. 13, Ἰατρός τις κ. τ. λ.] Ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγῆς, σελ. 291.

ΣΕΛΙΑ. 22, στ. 9, Ὁ κάστωρ.] Τὸ περὶ τῆς ἀποκοπῆς τῶν αἰδοίων τοῦ Κάστωρος, καίπερ ὑπὸ πλείστων ἀρχαίων πεπιστευμένον, ἐκ τῆς φυσικῆς ἰσορίας ψεῦδος ὄν ἐλήλεγκται. Τὸ δὲ παρὰ τοῖς ἰατροῖς ἐν χρήσει Κασόριον, οὐκ αὐτοὶ οἱ ὄρχεις, ἀλλ' ἰδίως τις ἐστὶ χυμὸς τοῦ κάστωρος κηροειδῆς, ὧμέσιν ἢ κυσίαι παρ' αὐτοὺς τοὺς βουβῶνας τοῦ ζώου περιελημένος.

ΣΕΛΙΑ. 25, στ. 1, Λέων, καὶ ὄνος, κ. τ. λ.] Ἐκ τῆς Εὐσιγγήρου συναγωγῆς, σελ. 36.—Στ. 12, Λέων, ὄνος κ. τ. λ.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος, ἐκ τῆς τοῦ Νευελέτου συναγωγῆς, σελ. 356.

ΣΕΛΙΑ. 26, στ. 1, Λέων καὶ ἄρκτος κ. τ. λ.] Ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγῆς, σελ. 32.

ΣΕΛΙΑ. 28, στ. 21, Γεωργὸν φασί.] Ἐκ τῶν Μηχαῖλ τοῦ Ἀπετολίου Παροιμιῶν, σελ. 186.

ΣΕΛΙΑ. 29, στ. 2, Οὐδὲ τὴν ἰδίαν.] Προσέθηκα τὴν ἄρνησιν, καὶ ὡς ἐνοῦσαν τῷ προτέρῳ μῦθῳ (σελ. 28), καὶ ὡς θριμύτερόν τι καὶ μῦθῳ μᾶλλον οἰκίον ἔχουσαν.—Στ. 22, Εἰ τοιαύτην πόλιν κτιζεις κ. τ. λ.] Οἰκειότερον ἂν τις ἐπιθεῖη τέλος τῷ μῦθῳ, Εἰ τοιαύτην ἤθειν τὴν κτιζομένην πόλιν, προειλόμην ἂν τὴν ἐν

ἐρήμοις δίαιταν.—Στ. 24, Τότε μάλισα οἶκοι κ. τ. λ.] Ἐπιμύθειον ἀνόητον, ὡς τὰ πλείστα τῶν μύθων τούτων. Σὺ δὲ μοι λέγε, Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς χεῖροσι περιπίπτοντας τύχη, διὰ τὸ μὴ ἀγαπᾶν τῇ παρούσῃ.

ΣΕΛΙΑ. 31, στ. 17, Ὁ ἀσπάλαξ.] Καὶ τὸ περὶ ἀσπάλακος ψεῦδος ὃν ἀπέδειξεν ἡ τῆς φυσικῆς ἰστορίας ἀκριβεστέρα ἐπισημή. Οὐ γὰρ τυφλὸς ὄλωσ ἐστίν· ἀλλ' οὕτω μικροὺς ἔχει τῶν ὀμμάτων τοὺς πόρους, ὥστε μίλις εἶναι συνόπτους τοῖς ὀρώσι τὸ ζῶον.

ΣΕΛΙΑ. 34, στ. 5, Οἱ λαγωοὶ συναχθέντες.] Ἐκ τῆς τοῦ Ἰπτεμάνου συναγωγῆς, σελ. 46.—Στ. 15, Θάνατον ἑαυτῶν.] Ἀφρονίου μῦθος κγ' ἐκ τῆς τοῦ Νευελέτου συναγωγῆς, σελ. 339.—Στ. 16, Ὅποι.] Ἀντὶ τοῦ Ὅποι (ὃ ἐστὶν Εἰς τίνα τόπον) ἄμεινον ἂν γράφοις, Ὅπη, τουτέστι, Τίτι τρόπον.

ΣΕΛΙΑ. 35, στ. 1, Θανεῖν ἔθεντο.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος, ἐκ τῆς Νευελέτου συναγωγῆς, σελ. 386.

ΣΕΛΙΑ. 37, στ. 12, Χελώνη ἀετοῦ.] Παρὰ τὸν μῦθον τοῦτον εἰρησθαί φησι Σουίδας (Τομ. Β, σελ. 640) καὶ τὸ παροιμιακόν, Νῦν σωθεῖην, ἐν ᾗ μοι διδάγμα τοῦτο τοῦ λοιποῦ χρόνου.—Στ. 19, Νωθρὴ χελώνη.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος, ἐκ τῆς Νευελέτου συναγωγῆς, σελ. 385.

ΣΕΛΙΑ. 38, στ. 2, Τοῦ ἀδυνατοῦ... τοῦ δυνατοῦ.] Γράφε, Τῶν ἀδυνατῶν... τῶν δυνατῶν.

ΣΕΛΙΑ. 39, στ. 6, Ἐλαφος, κυνηγός κ. τ. λ.] Ἐλήφθη ἐκ τῆς τοῦ Εὐσιγγήρου συναγωγῆς, σελ. 55.—Στ. 21, Ἐλαφον ἐξήλαυνον.] Τοῦ Ἰγνατίου μῦθος· ἐκ τῆς συναγωγῆς Νευελέτου, σελ. 359.

ΣΕΛΙΑ. 40, στ. 3, Τὴν τοῦ ἀλεκτρονόου φωνὴν φοβεῖσθαι.] Τῶν εἰκῆ πεπιστευμένων παρὰ πολλοῖς τῶν ἀρχαίων ἐστὶ καὶ τοῦτο.

ΣΕΛΙΑ. 41, στ. 7, Κατὰ τῆς Ἀφροδίτης.] Σὺν γὰρ Ἀφροδίτῃ θύειν οὐκ ἐνενόμισο, διὰ τὸν τοῦ ἐρωμένου Ἀδώνιδος ὑπὸ σὺς θάνατον. Διὸ καὶ Ἀναφρόδιτος ἐπωνόμασαι ὁ χοῖρος ὑπ' Ἀρτεμιδώρου (Ὀνειροκριτ. ε, 80).—Στ. 22, Ἰς καὶ κύων.] Ἐκ τῆς τοῦ Εὐσιγγήρου συναγωγῆς, σελ. 59.

ΣΕΛΙΑ. 44, στ. 18, Ἀνὴρ εὐπορῶν... ἐβούλετο.] Ἔστιν Ἀφρονίου ὁ δεύτερος μῦθος· ἐκ τῆς Νευελέτου συναγωγῆς, σελ. 323.

ΣΕΛΙΑ. 45, στ. 7, Πριάμενός τις κ. τ. λ. Τοῦ Θεμισίου ὁ μῦθος, ἐκ τῆς τοῦ Εὐσιγγήρου συναγωγῆς, σελ. 64.—Στ. 9, Χαλασραῖοις.] ἘΔ, ἀντὶ τοῦ Χαλάσραις. Χαλάσρα μὲν γὰρ λίμνη ἐστὶν οὕτω καλου-

μένη ἐν Μακεδονίᾳ· Καλαστραῖον δὲ τὸ ἐξ αὐτῆς συλλεγόμενον νίτρον, ᾧ περ ἐχρῶντο εἰς ἱματίων πλύσιν (Ἐπιθι Τιμαίου Λέξ. Πλατωνικ. λέξ. Καλαστραῖον, μετὰ τῶν τοῦ Ρύγκενίου σημ.).—Στ. 13, Αἰθιοπὰ τις ὠνήσατο.] Τοῦ Ἀφρονίου μῦθος 5· ἐκ τῆς Νευελέτου συναγωγ. σελ. 326.

ΣΕΛΙΑ. 46, ΜΥΘ. 77, ΒΟΥΤΑΛΙΣ.] Τὴν λέξιν ταύτην ὁ μὲν Στέφανος ἀνερμήνευτον κατέλιπεν ἐν τῷ Θησαυρῷ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης· ὁ δὲ φίλος Σνειδέρος οὐδὲ κατεχώρισε τὴν ἀρχὴν ἐν τῷ Ἑλληνογερμανικῷ λεξικῷ, ὡς βάρβαρον δηλονότι. Ὁ Καμεράριος ἐξέφρασε κακῶς διὰ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ *Merula*, τοῦ δηλοῦντος τὸν Κόσσυφον· ἕτερος δὲ τις, οὐδὲν μᾶλλον ὀρθῶς, διὰ τοῦ *Bubo*, ὃ ἐστὶν ὁ παρά τῷ Ἀριστοτέλει (Περὶ ζῶων ἴσop. Η, 3). Βύας, ὄρνειον τὴν ἰδέαν ὅμοιον γλαυκί. Ἔστι γὰρ ἡ λέξις τοῦ παρηκμακότος Ἑλληνισμοῦ, δηλοῦσα τὴν παρά τοῖς Ἕλλησιν Αἰθιοπικὴν, πᾶρά δὲ τοῖς Ῥωμαίοις *Mergus*, ἣν οἱ Γάλλοι *Plongeon* ὀνομάζουσιν, ἡ δὲ παρ' ἡμῶν συνήθεια νῦν, κατὰ μὲν τὸν Δουκάγγιον (Τόμ. Α, σελ. 223), Βουταμαρίαν, καθ' ἑτέρους δὲ, Βουταναρίαν. Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ τῆς λέξεως ἔτυμον· τό, τε γὰρ παρ' ἡμῶν Βουτῶ, καὶ τὸ παρά Ῥωμαίοις *mergere*, εἰ τὸ παρά τοῖς Γάλλοις *plonjer*, ὅθεν παρῆκται τοῦ ὀρνείου τοῦνομα, τὸ καθ' ὕδατος δύνειν, ἢ δύνεσθαι, σημαίνουσι.

ΣΕΛΙΑ. 49, στ. 12, Ἀπολώλαμεν... Ἀπόλωλα.] Περὶ τῶν βαρβάρων τούτων παρακειμένων ἐπιθι Πρόθρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. σελ. 383. Οἰκειότερον δ' ἂν προσάψαι ἐπιμύθειον τῷ μύθῳ τὸδε· Οἱ μὴ μεταδιδόντες τῶν εὐτυχημάτων, οὐ ραδίως ἐξουσι τοὺς συναλλαγῶντας ἐν τοῖς ἀτυχήμασι.

ΣΕΛΙΑ. 50, ΜΥΘ. 86, ΑΛΚΥΩΝ.] Περὶ τῆς Ἀλκυόνος ἐπιθι τὸν Ἀριστοτέλην (Περὶ ζῶων ἴσop. Ε, 8, 9, Η, 3, καὶ Θ, 14). Περὶ δὲ τῆς νεοττιᾶς αὐτῆς, τὸν Πλούταρχον (Ποτερ. τῶν ζῶων φρονιμώτερ. κ. τ. λ. § 35), καὶ τὸν Αἰλιανὸν (Περὶ ζῶων ἰδίot. Θ, 17). Περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως καὶ τῶν μυθευομένων Ἀλκυονίδων ἡμερῶν, τὸν Δουκιανὸν (Ἄλκ. ἢ περὶ μεταμορφ.).

ΣΕΛΙΑ. 52, στ. 5, Πίθηκον ναυαγίῳ.] Τοῦ διαβοήτου Τζέτζου οἱ βάρβαροι οὗτοι εἰχοῖ· ἐκ τῆς τοῦ Εὐσιγγήρου συναγωγῆς, σελ. 74.

ΣΕΛΙΑ. 53, στ. 7, ἘΡΜΗΣ... τὴν Τειρεσίου.] Ὅμηρος δὲ τὸν Ἐρμῆν ἐν σπαργάνοις ἔτι ὄντα, ἐξαναστῆναι τοῦ λίχνου, καὶ κλέψαι τὰς Ἀπόλλωνος βοῦς ἐμυθολόγησε (Ὅμηρ. ὕμν. εἰς Ἐρμ. στίχ. 18-22, 74-150).

ΣΕΛΙΑ.

ΣΕΛΙΑ. 54, στ. 6. Τῶν νέων οἱ μηδὲν ἐπιζάμενοι οὐ μεμπτοὶ εἰσιν ὅταν κ. τ. λ.] Πολλῆς μὲν οὖν μομφῆς ἄξιοι, ὅταν ἦς ἡμέλησαν οἱ μεμπτοὶ γονεῖς παιδικῆς ἀγωγῆς, μὴ δι' ἰδίᾳς φιλοπονίας, καὶ τῆς τῶν καλῶς ἠγμένων μιμήσεως, ἀναπληρῶσαι σπουδάζωσι.

ΣΕΛΙΑ. 56, Μυθ. 99, ΚΟΡΩΝΗ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.] Κορωνίς θυγάτηρ ἦν Κορωνέως, βασιλέως Φωκίδος, ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς ὄρνεον, τὴν καλουμένην Κορώνην, μεταποιηθεῖσα, μετὰ δὲ ταῦτα, διὰ τὸ ἐξαγορευσαί τι τῶν ἀπορρήτων, μισηθεῖσα. Ἡ ἱστορία παρὰ τῷ Οὐιδίῳ (Μεταμορφ. Β, 548-590) καὶ ἄλλοις. Κουρούναν νῦν ὀνομάζει τὴν Κορώνην ἢ παρ' ἡμῖν συνήθεια. — Στ. 17, Ὡς καὶ τῶν συντρόφων κ. τ. λ.] Τούτου οὕτως ἔφρασαν τὸν νοῦν οἱ πρὸ ἡμῶν, Ὡς ἀπὸ σοῦ μόνης ἐκ τῶν συγγενῶν καὶ συντρόφων ὀρνίθων περιελεῖν τὴν πίσειν, Ὡς ἐκ μόνης τῆς ὁῆς φωνῆς μηδὲν ἔχειν πιστὸν οἰωνίζεσθαι τοὺς ἀνθρώπους.

ΣΕΛΙΑ. 57, στ. 4, Διὰ θησαυρῶν εὔρεσιν.] Σημειοῦ τὴν ἀνοησίαν τοῦ ἐπιμυθίου: Ἡ μὲν γὰρ θησαυρῶν εὔρεσις μερικόν τι καὶ τῶν ὀτιμάλισα σπανίων ἐστί τὸ δὲ τροφῆς ἀπορεῖν, ὥσπερ ὁ κόραξ, τῶν πολλάκις συμβαινόντων, καὶ τὸ ταύτην ζητοῦντα ἀπροσδοκῆται περιπεσεῖν κακῷ, ἐλεεινότερον ἢ μεμπτότερον. — Στ. 18, Κολοῖος μεγέθει.] Ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 253.

ΣΕΛΙΑ. 59, στ. 5, Ζεὺς, πλάσας.] Ἐκ τούτου ἴσως τοῦ μύθου ὀρμηθεὶς συνέθηκε καὶ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος τὸν περὶ τῆς Αἰσχύνης μῦθον, ὃν ἀνωτέρω (σελ. 247) κατεχώρισα.

ΣΕΛΙΑ. 61, στ. 11, Οὐκ ὄρνις, ἀλλὰ μῦς... μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτερίς.] Ἐστὶ γὰρ πῶς τὸ δερμόπτερον ζῶον τοῦτο ἐν μεθορία τῶν πτηνῶν καὶ τῶν πεζῶν, καὶ ὡς φησιν Ἀριστοτέλης (Περὶ ζῶων μορ. Δ, 13) διὰ τὸ ἐπαμφοτερίζειν, ἀμφοτέρων μετέχει καὶ οὐδετέρων.

ΣΕΛΙΑ. 65, 8, Ὡς χολὴν οὐκ ἔχει.] « Οὐκ ἔχει δὲ οὐδὲ ἢ κά » μῆλος [χολὴν] ἀποκεκριμένην, ἀλλὰ χολώδη φλεβία μάλλον » φησὶν Ἀριστοτέλης (Περὶ ζῶων μορ. Δ, 2). — Στ. 18, Εἰδωλεῖον.] Σημειοῦ τὴν λέξιν, Εἰδωλεῖον, τῆς ἐκκλησιαστικῆς χρήσεως οὔσαν (Α Κορινθ. ἡ, 10). Σημαίνει δὲ ναόν, ἐν ᾧ θεῶν εἰσιν εἰδῶλα.

ΣΕΛΙΑ. 67, στ. 3, Αἶ γε αὐταὶ... οὐκ ἴσμεν.] Ἴσως ἐγγράπτο, Εἶ γε αὐταὶ... οὐκ ἴσμεν. — Στ. 19, Αὐξηθῶ.] Τοῦ παρακμάσαντος Ἑλληνισμοῦ, ἀντὶ τοῦ Αὐξηθῶ, ὡς καὶ τὸ Κλιθῶ, ἀντὶ τοῦ Κλιθῶ.

ΣΕΛΙΑ. 69, στ. 25, Ἀλώπηξ... ὡς ἐθεάσατο.] Ἐκ τῆς τοῦ Ὠπτεμάννου συναγωγῆς, σελ. 294.

ΣΕΛΙΑ. 70, στ. 14, Ἐλαφον διώκει κ. τ. λ.] Ἐκ Μαξίμου τοῦ Τυρίου (λογ. λγ').

ΣΕΛΙΑ. 71, στ. 8, Ἄνθρωπός τις κ. τ. λ.] Ἐκ τῆς Εὐσειγγήρου συναγωγῆς, σελ. 100.

ΣΕΛΙΑ. 73, στ. 1, Ἄνῆρ Ἄλιεύς.] Ἀφθονίου λγ' μῦθος· ἐκ τῆς Νευελέτου συναγωγῆς, σελ. 347.

ΣΕΛΙΑ. 74, στ. 7, Τοξότης ἀστοῦ κ. τ. λ.] Ἀφθονίου λβ' μῦθος· ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 347.—Στ. 11, Βεῖλει τὸ σῆθος.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς αὐτῆς τοῦ Νευελ. συναγωγ. σελ. 369.

ΣΕΛΙΑ. 75, στ. 3, Ὁ μυθογράφος.] Τοῦ Τζέτζου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς τοῦ Ὠπτεμάννου συναγωγ. σελ. 296.—Στ. 14, Θέρους ἦν ἀκμή.] Ἀφθονίου ὁ πρῶτος μῦθος· ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 322.

ΣΕΛΙΑ. 76, στ. 8, Ἥτει τροφήν.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς Νευελ. συναγ. σελ. 378.

ΣΕΛΙΑ. 77, στ. 13, Ἐτικτε χρυσοῦν.] Ἔστιν ὁ μῦθος τοῦ Ἰγνατίου· ἐκ τῆς Νευελ. συναγ. σελ. 365.

ΣΕΛΙΑ. 78, στ. 11, Τηθῆν ἐλύπει.] Ἀφθονίου μῦθος λθ'· ἐκ τῆς Νευελ. συναγ. σελ. 352.

ΣΕΛΙΑ. 79, στ. 1, Γῆρας ἐλύπει.] Ἀφθονίου μῦθος ἡ'· ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ., σελ. 327.

ΣΕΛΙΑ. 81, στ. 8, Ἀρνός, ἐφ' ὑψηλοῦ κ. τ. λ.] Ἐκ τῆς τοῦ Ὠπτεμάννου συναγωγ. σελ. 298.—Στ. 14, Πύργου.] Ἰγνατίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς Νευελέτου συναγ. σελ. 383.

ΣΕΛΙΑ. 82, στ. 9, Ἡμίονός τις.] Ἐκ τῆς Εὐσειγγήρου συναγωγ. σελ. 111.

ΣΕΛΙΑ. 83, στ. 19, Ὄφιν θείλων.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ., σελ. 359.

ΣΕΛΙΑ. 84, στ. 11, Ἦν τις σαλπιστής.] Ἐκ τῆς Εὐσειγγήρου συναγ. σελ. 113. Ὅτι δὲ ὁ μῦθος εἰς δωδεκασυλλάβους τὸ πάλαι ἐνετέτατο εἰχούς, εἴση ἐκ τῶν (σελ. 340), Παραλλήλων μύθων.

ΣΕΛΙΑ. 85, στ. 1, Δρῦν ἄνεμος.] Ἐκ τῆς Ὠπτεμάννου συναγωγ. σελ. 299.—Στ. 8, Εἰς ἔριν θρυί.] Ἀφθονίου μῦθος λς'· ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 350.—Στ. 15, Δρῦν ἤγε.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος (ἐκ τῆς Νευελ. συναγ. σελ. 387), διωρθωμένος ὑφ' ἡμῶν.

ΣΕΛΙΑ. 86, στ. 7, Λύκω περιπίρεται.] Ἀφθον. μῦθ. κέ'· ἐκ

τῆς Νευελ. συναγ. σελ. 341.—Στ. 9, Καὶ θεῖσα.] Γραπτέον, οἶμαι, Καὶ καθεῖσα.—Στ. 14, Εἰς λαμόν.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 377. Διώρθου τὸ τυπογραφικὸν ἀμάρτημα τοῦ τρίτου σίχου, γράφων, Σῶον, ἀντὶ τοῦ, Ζῶον.

ΣΕΛΙΔ. 87, στ. 6, Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται κ. τ. λ.] Εὐγέ σου τῆς μωρίας, ὦ Μυθογράφε, τὰς γραφικὰς ῥήσεις (Σολομ. Παροιμ. γ', 34) εἰς ὀρνέθων ὀχείας παρατιθεμένου.—Στ. 7, Ἀλέκτορες δύο.] Ἐκ τῆς Εὐσιγγήρου συναγ. σελ. 117.—Στ. 14, Ἀλεκτρυόνες.] Ἀφρονίου μῦθος εἶ· ἐκ τῆς Νευελ. συναγ. σελ. 331.

ΣΕΛΙΔ. 90, στ. 1, Τὰς ἐρήμους οἰκῶ.] Μετὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ῥήματα, ἐν τῇ Νευελέτου ἐκδόσει (σελ. 215) εὕρηται τὰ ἐξῆς κατὰ συνέπειαν ἠρμοσμένα τῷ μῦθῳ, « Ἡ μὲν χελιδῶν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ » ἀνθρώπων (γράφε, Τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ ἀνθρώποις) παρεικά- » ζεται ἢ δὲ ἀηδῶν τοῖς φιλερήμοις κατὰ τὸν θεὸν μοναχοῖς, οἵτινες » τῷ κόσμῳ (γράφε, Τὸν κόσμον) ἔφυγον». Ἐξ ὧν δῆλον, ὅτι τῆς τῶν μοναχῶν ἀγέλης ἦν ὁ τὸν μῦθον διασκευάσας, καὶ πιθανὸν ὅτι ὁ αὐτὸς, ὃς καὶ τῷ ἀνωτέρῳ μῦθῳ 147, (σελ. 87) τὴν γραφικὴν ῥῆσιν εἰς ἐπιμύθιον αἰσχυρῶς μετεποίησε. Καὶ ὄρα μοι αὖθις τὴν εὐθείαν τοῦ ἀνδρός· ταῖς γὰρ ἀηδόσι παρεικάζων τοὺς φιλερήμους μοναχοὺς, δηλὸς ἐστὶν ἀποσκορακίζων ἀπαξάπαντας τοὺς ἀνασρεφομένους ἐν κόσμῳ, καὶ γάμον ὅλως ἀναιρῶν· οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ πρόχειρον ἐννοήσας ὅτι καὶ ἀηδῶν τεκνοποιεῖται.—Στ. 5, Ἀγροῦ χελιδῶν μακρὰν ἐξεποτήθη.] Ὁ μὲν μῦθος ἐκ τῆς τοῦ Τυρουῖττου συναγωγῆς, ὡσπερ ἐσημειωσάμην (σελ. 90)· τὸ δ' ἐπιμύθιον ἀνελεξάμην ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 380. Ἀντὶ τοῦ Ἐξεποτήθη, γράφε, Ἐξεπωτήθη.

ΣΕΛΙΔ. 91, στ. 14, Αἶγαν.] Τοῦ Ἀφρονίου μῦθος ἐ, ἐκ τῆς Νευελ. συναγ. σελ. 326. Εἶσα δὲ κατὰ χώραν τὸ Αἶγαν, ἀντὶ τοῦ ἑλληνικωτέρου, Αἶγα· οὐ γὰρ δῆλον, πότερον, Νευελέτου παρόραμά ἐστιν ἢ λέξις, ἢ αὐτοῦ τοῦ Ἀφρονίου, τῷ παρακμάζοντι ἴσως εἰξαντος ἑλληνισμῷ. Πολλὰς γὰρ τοιαύτας αἰτιατικὰς, περιττοσυλλάβων εἰς ὀνομαστικὰς ἰσοσυλλάβων (ἐξ ὧν αἰτιατικαὶ μετὰ προσθήκης τοῦ ν) μεταπεσούσας, ἀλλαχοῦ (Ἑλλην. Βιβλιοθ. Τομ. 4, σελ. 265) διὰ μακρῶν ἐσημειωσάμεθα.—Στ. 20, Ράβθῳ κατήξεν κ. τ. λ.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος (ἐκ τῆς Νευελ. συναγ. σελ. 384), διωρθωμένος ὑφ' ἡμῶν.—Στ. 23, Ἡ δ' αὖ γέ φησι.] Καὶ τοῦτο ἴσως διορθοῦν ὄφειλον τρέπων εἰς τὸ, Ἡ δ' αὖτέ φησι, κατὰ τὸ ἀνωτέρῳ (σελ. 90) εἰρημένον, Τὸν δ' αὖτ' ἀηδῶν.

ΣΕΛΙΑ. 92, στ. 8, Ὅρνις ποτέ.] Ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγῆς σελ. 303.—Στ. 10, Ἀποθνήξω.] Σημειοῦ τὸν βάρβαρον μέλλοντα, ἀντὶ τοῦ, Ἀποθανοῦμαι.—Στ. 12, Κάμνουσαν ὄρνιν.] Μῦθος Ἰγνατίου· ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 381.—Στ. 15, Ὑπέλθω.] Σημειοῦ τὸ βάρβαρον, Ὑπέλθω, ἀντὶ τοῦ, Ὑπελεύσομαι, οὐδὲ τοῦτο ἐπὶ τῆς προκειμένης ἐννοίας κυριολεκτούμενον.

ΣΕΛΙΑ. 94, στ. 6, Κερδῶ.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 363.—Στ. 10, Πρὸς τοὺς ποιοῦντας κ. τ. λ.] Φέρεται καὶ ἕτερον ἐπιμύθιον ἐξ ἐτέρων ἀντιγράφων τὸδε· Τὸ ἐκ πείρας ἀδύνατον προφάσεως εὔπορον.

ΣΕΛΙΑ. 95, στ. 10, Ἀλώπηξ... ἐν πήρᾳ βοσκοῦ.] Ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 119. Ἐτρέφα δὲ τὸ Πείνη εἰς τὸ Πήρα.—Στ. 15, Εἰσδύσα.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 382.—Στ. 19, Ζημίαις ἴσαις.] Ἐγράφετο κακῶς, Ζημίας ἴσας.

ΣΕΛΙΑ. 97, στ. 9, Ἄνθρωπός τις.] Ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 121.

ΣΕΛΙΑ. 98, στ. 9, Ἄνῆρ τις, μέσην κ. τ. λ.] Ἐκ τοῦ αὐτοῦ σελ. 304.—Στ. 14, Ἐρωμένας.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς Νευελέτου συναγωγ. σελ. 367.—Στ. 15, Διεννοχυῖαι.] Οὕτω διώρθωκα ἀντὶ τοῦ ἀδιανοήτου, Δ' ἐννοχυῖαι. Ἄμεινον δὲ μοι νῦν δοκεῖ γράφειν καὶ σίζειν,

Ἐρωμένας δὲ εἶχεν ἀνὴρ μιξόθριξ,
Χρόνω διεννοχυῖας πάντη καὶ τρόπω.
Ἡ μὲν κ. τ. λ.

ΣΕΛΙΑ. 99, στ. 1, Ἀλώπεκά τις.] Ἐκ δωδεκασυλλάβων σίχων εἰς πεζοῦ λόγου σχῆμα μετεσκευάσθαι ἔοικεν ὁ μῦθος, ἐκ τῶν ἔτι καταλελειμμένων τουτωνί,

Εἰς τὰς ἀρούρας τοῦ βαλόντος ὠδήγει.
Ὁ δ' ἠκολούθει θρηνῶν, μηδὲν θερίσας.

—Στ. 8, Πέρδικα τις θηρεύσας ἤμελλε σφάζαι.] Στίχος οὗτος δωδεκασύλλαβος, καθὰ καὶ ὁ ἐξῆς,

Πολλὰς πέρδικας ἐγὼ σοι κυνηγήσω.

Ἀπλὸν δὲ καὶ ἐκ τοῦ παραλλήλου μύθου (σελ. 353) ὅτι καὶ οὗτος πάλαι σιχηρῶς ἦν γεγραμμένος.

ΣΕΛΙΑ. 101, στ. 1, Ἄσροις.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς Νευελ.

συναγ. σελ. 366. — Στ. 21, Βάτραχοι, λυπούμενοι ἐπὶ τῇ κ. τ. λ.] Ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 126.

ΣΕΛΙΑ. 102, στ. 15, Βατράχων.] Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, σελ. 305.

ΣΕΛΙΑ. 103, στ. 1, Βόες ἄμαξαν.] Ἐκ τοῦ αὐτοῦ σελ. 306.

ΣΕΛΙΑ. 104, στ. 1, Ἄνῆρ γαλῆν.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς Νευελέτου συναγωγ. σελ. 362. — Στ. 6, Γαλῆν καθίζει.] Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 306. — Στ. 11, Ὡσπερ που.] Τοῦ Τζέτζου ὁ μῦθος, εἰς τοὺς λεγομένους πολιτικούς σίχους ἐντεταμένος· ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 306.

ΣΕΛΙΑ. 105, στ. 1, Ἐθαλπέ τις.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος, τρισὶ μόνους τοῖς πρώτοις σίχοις συνεσηκῶς (Νευελ. συναγωγ. σελ. 379). Ὁ δὲ Νευελέτος ἐν ταῖς σημειώσειςιν (σελ. 642) παρέθετο ἐξ ἐτέρου ἀντιγράφου τοὺς τελευταίους δύο. — Στ. 4, Στίχον.] Στίφον γράφεται παρὰ τῷ Νευελέτῳ (σελ. 642). Οὐκ ἔχω δὲ λέγειν, εἰ τρεπτέον, ὡς τυπογραφικὸν ἀμάρτημα, εἰς τὸ ἀνόητον, Στίχον, ἢ ἄλλο τι γραπτέον ἀντὶ τοῦ δυσνοήτου, Στίφον. — Στ. 5, Δίκαια πάσχω.] Οὕτως ἔγραψα ἀντὶ τοῦ παρὰ τῷ Νευελέτῳ (σελ. 642), Δικαίως πάσχων. — Στ. 5, Οὕτω κακοὶ κ. τ. λ.] Φέρεται καὶ ἕτερον ἐξ ἐτέρου ἀντιγράφου ἐπιμύθιον, ἢ μᾶλλον, ὡς ὑπὸ τοῦ πληχθέντος εἰρημένος κατὰ συνέπειαν ἕκτος σίχος ὅδε,

Οὕτως κακοὶ πέλουσι τοῖς εὐεργέταις.

— Στ. 8, Προσέταξε δέσμην ράβδων.] Ὄφειλεν εἰπεῖν, Προσέταξε ράβδους, ὡσπερ ἐν τοῖς παραλλήλοις μύθοις (σελ. 358)· οὕτω γὰρ ἦσαν συνδεδεμένοι αἱ ράβδοι. Τῷ δὲ μύθῳ προσαρμοσάις ἂν ἰσόρημα παραπλήσιον, τὸ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ (Περὶ ἀδολεσχ. § 17). « Σκι- » λοῦρος (φησὶ) καταλιπὼν ὀγδοήκοντα παῖδας ὁ Σκυθῶν βασιλεὺς, » ἤτησε δέσμην θορατίων, ὅτε ἀπέθνησκε, καὶ λαθόντας ἐκέλευσε » καταθραῦσαι καὶ κατεάξει συνδεδεμένην καὶ ἀθρόαν· ὡς δ' ἀπεῖπον, » αὐτὸς ἔλκων ἐν κατ' ἐν, πάντα ράβδιως διέκλινε· τὴν συμφωνίαν » αὐτῶν καὶ τὴν ὁμόνοιαν ἰσχυράν ἀποφαίνων καὶ δυσκαθαίρετον, » ἀσθενές δὲ τὴν διάλυσιν καὶ οὐ μόνιμον ». — Στ. 15, Ἀκατάγνωστοι.] Ἰδε ἀνωτέρω (σελ. 358) τὴν διόρθωσιν.

ΣΕΛΙΑ. 106, στ. 7, Γεωργὸν ἠδίκουν.] Τοῦ Ἀφθονίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς τοῦ Νευελ. συναγωγ. σελ. 332. — Στ. 14, Ἐθνεὶ γεράνων.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς τοῦ Νευελ. συναγωγ. σελ. 371. — Στ. 18, Πρὸς φίλον κ. τ. λ.] Ἐν ἐτέρῳ ἀντιγράφῳ (Νευελ. σελ. 641)

ἐπιμύθιον φέρεται τοῦτο, «Κακοῖς μὴ συναγελάζεσθαι ἐν ἄλλοις
δὲ τόδε, Ἀδικία μὴ συμφέρεσθαι.

ΣΕΛΙΑ. 107, στ. 18, Δάμαλις ἀγύμνασος.] Ἐκ τῆς Ὠπτεμάννου συναγωγ. σελ. 307.

ΣΕΛΙΑ. 108, στ. 2, Μάχαιρα, καὶ οὐχὶ ζυγός.] Παρείληφα ἐκ τῶν Νευελέτου σημειώσεων (σελ. 625) ἀντὶ τοῦ, Μάχαιρα, οὐ ζυγός.—Στ. 11, Δειλὸς κυνηγός.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 375.—Στ. 12, Εἶδες ἴχνη.] Οὕτως ἔγραψα διὰ τὸ μέτρον, ἀντὶ τοῦ, Ἰχνη εἶδες.—Στ. 13, Εἰ θέλεις.] Εἰς τοῦτ' ἔτρεψα τὸ διὰ μιᾶς λέξεως Ἐθέλεις, καὶ διὰ τὸ μέτρον, καὶ διὰ τὸν νοῦν.—Στ. 14, Ἰχνους.] Οὕτως ἔγραψα, ἀντὶ τοῦ, Ἰχνος. Τὸ ἐξῆς, Οὐ ζητῶ πλέον ἰχνους.—Στ. 15, Πρὸς ἀνθρώπους κ. τ. λ.] Φέρεται καὶ ἕτερον ἐπιμύθιον (Νευελ. σελ. 641) τόδε, Κατὰ ἀπόντων μὴ θρασύνεσθαι.

ΣΕΛΙΑ. 109, στ. 11, Ἐξ ἀγροῦ τις.] Τοῦ Ἀφθονίου λ' μῦθος· ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 345.

ΣΕΛΙΑ. 110, στ. 8, ΔΗΜΑΔΗΣ.] Ἐν τισιν ἀντιγράφοις φέρεται, ΔΗΜΩΔΗΣ. Καὶ τοῦτο μὲν δηλονότι ἡμαρτημένη ἐστὶ γραφή· μήποτε δὲ καὶ ἀντὶ τῆς ἐτέρας ἐγράφετο πάλαι, ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ. Σημείου δὲ ἐκ τῶν χρόνων ὅτι οὐκ Αἰσώπειος ὁ μῦθος.

ΣΕΛΙΑ. 111, στ. 1, Δρυοτόμοι.] Ἐκ τῆς Ὠπτεμάννου συναγωγ. σελ. 308.—Στ. 9, Εἶχες θελήσειν.] Σημείου τοῦ παρηκμαχότος ἐλλητισμοῦ τὸ, Εἶχες θελήσειν, ἀντὶ τοῦ, Ἡθέλησας ἄν, ἢ, Ἡβουλήθης ἄν, ἀνθ' οὗ νῦν φαρμέν, Ἡθέλες θελήσειν.

ΣΕΛΙΑ. 112, στ. 11, Ἐλαφος, δέψει.] Ἐκ τῆς Ὠπτεμάννου συναγωγ. σελ. 138.—Στ. 25, Ἐλαφον τὸ θέρος.] Ἀφθονίου ἐπὶ μῦθος· ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 336.

ΣΕΛΙΑ. 113, στ. 5, Ἐλαφος δεψήσας.] Ἐκ τῆς Ὠπτεμάννου συναγωγῆς, σελ. 309.—Στ. 12, Ὅτι περὶ πράγματός τινος κ. τ. λ.] Ἐλήφθη τὸ ἐπιμύθιον ἐκ τῆς τοῦ Νευελ. συναγωγ. σελ. 625.—Στ. 14, Πηγαῖς ὀρῶσα κ. τ. λ.] Ἐκ τῆς αὐτῆς συναγωγ. σελ. 363.—Στ. 20, Ὀνήσωσιν.] Οὕτως ἢ τοῦ Ἐρνεσίου καὶ ἢ τοῦ Ὠπτεμάννου ἐκδόσεις· ἢ δὲ τοῦ Νευελέτου (σελ. 239) Οἰήσωσιν· ὁ δὲ Φλωρεντινὸς ἐκδότης, οὐκ οἶδ' ὅθεν εἰληφώς, Οἷσωσιν. Βάρβαρα ταῦτα καὶ ἀδιανοήτα· ὧφειλε γὰρ γεγράφθαι κατὰ μέσσην διάθεσιν, Οἷσονται, ἢ Ὀνήσονται. Ὅπως δὲ ποτ' ἂν ἔχη τὰ τῆς γραφῆς, εἴοικεν ὁ μυθογράφος ἀφορμὴν ἐσχηκέναι τοῦ μύθου τὴν ἐπιβληθεῖσαν τοῖς πρῶτοις

πλάσους ποιήν (Γενέσ. γ', 17), Ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου· ἐν λύπαις φαγῆ αὐτήν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου, κ. τ. λ.

ΣΕΛΙΔ. 114, στ. 8, Καί τις ἄμπελος πλησίον εἶχε ποταμοῦ τὸν φραγμὸν.] Ἐκ τῆς Ὠπτεμάννου συναγωγῆς, σελ. 140. Δῆλον δὲ ὅτι σιχηρῶς ἐγέγραπτο πάλαι ὁ μῦθος· πλὴν γὰρ τῶν ὀκτώ τούτων λέξεων, τὰ λοιπὰ εἰς σίχους εὐχερές ἐσιν ἐντεῖναι τούτους,

Τοῦ δὲ ποταμοῦ ἐξ ὄμβρων φουσηθέντος,
Ἦρε τὸν φραγμὸν καὶ καθελὼν ἀπήει.
Τῇ δὲ παλιούρῳ δράκων τις συνεπλάκη,
Ὅς ἐφέρετο τοῦ ποταμοῦ ἐν μέσῳ.
Καί τις κατιδὼν ἔφη, γελάσας μέγα·
Ἡ μὲν ναῦς κακὴ, ἀξία δὲ τοῦ ναύτου.

ΣΕΛΙΔ. 116, στ. 18, Ζεὺς... ὅπως τὸν ὠριότερον κ. τ. λ.] Ἐκ τῆς Ὠπτεμάννου συναγωγ. σελ. 144.

ΣΕΛΙΔ. 117, στ. 10, Ἀποδώσωσιν.] Ἐπιθετὰ ἀνωτέρω (σελ. 567) σημειωθέντα.—Στ. 11, Κάλλους ἦν ἀγών.] Τοῦ Ἀφθονίου λά μῦθος· ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 346.—Στ. 21, Αἴσωπος παρεισφέρει κ. τ. λ.] Τοῦ Τζέτζου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς Ὠπτεμάννου συναγωγ. σελ. 309.

ΣΕΛΙΔ. 118, στ. 6, Ἀλλοτρίοις.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς Νευελ. συναγ. σελ. 569.—Στ. 8, Πρώτη δὲ δῶρον.] Ἐκ διαφόρου γραφῆς (Νευελ., σελ. 641) ἀντὶ τοῦ, Πρῶτον δὲ δῶρον.—Στ. 11, Ἐδοξε τῷ Διί.] Τοῦ Λιβανίου ὁ μῦθος, ἐκ τῆς Ὠπτεμάννου συναγωγ. σελ. 310.—Στ. 15, Ἐξεκαλεῖτο.] Γραπτέον ἴσως, Ἐξεβάλλετο, ἢ Ἐξέβαλλε.

ΣΕΛΙΔ. 121, στ. 16, Οὕτω πολλοὶ κ. τ. λ.] Ἀπροσδιόνυσον καὶ παντάπασι ἀνόητον, ὥσπερ τὰ πλεῖστα, ἐπιμύθειον.

ΣΕΛΙΔ. 122, στ. 8, Ἐκ ποίων δρόμων εἰς οἴους καμπτήρας.] Γράφοις ἂν ἄμεινον, Ἐξ οἴων δρόμων κ. τ. λ. Καμπτήρας δὲ λέγει, τὰς περὶ τὸν μυλῶνα περιαγωγὰς, αἰνιττόμενος τὴν νύσσαν ἢ τὸν καμπτήρα, περὶ ὃν ἐν τοῖς ἀγῶσι ἐκαμπτον οἱ ἵπποι πρὸ τοῦ ἀφικέσθαι ἐπὶ τὸ τέρμα.—Στ. 12, Ἴππον ἐλύπει.] Ἀφθονίου μῦθος γ'· ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 332.—Στ. 16, Θεραπέων παρηκολούθουν τοῖς ἀνθρώποις.] Ὡς διάφορον γραφὴν ὁ Νευελέτος τοῦ, Παρηκολούθουν, ἐσημειώσατο τὸ, Παρηκολούθει. Ἄλλ' οὐδ' οὕτως ἀπὴρ-

τισαι τῶν λεγομένων ὁ νοῦς. Γράφε τοίνυν *Θαρήων*, *Θεραπεύων* παρηκολούθει τις ἀνθρώπων (ἢ Ἄνθρωπος). Λέγει δὲ τὸν ἵπποκόμον.

ΣΕΛΙΑ. 124, στ. 14, Εἶδεν εἰς ταῦρον.] Ἀφθονίου ἐξ μῦθος· ἐκ τῆς *Νευελ. συναγωγ.* σελ. 333.—Στ. 19, *Κυρτή*.] Ἰγνατίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς αὐτῆς *Νευελ. συναγωγ.*, σελ. 374.

ΣΕΛΙΑ. 125, στ. 1, *Ζημοῖ*.] Συγκοπή βάρβαρος τοῦ *Ζημιοῖ*, διὰ τὸ μέτρον

ΣΕΛΙΑ. 127, στ. 8, *Ἐαυτοῦ*.] Βαρβάρως ἀντὶ τοῦ, *Αὐτοῦ*.

ΣΕΛΙΑ. 129, στ. 18, *Οὔτως ὅς κ. τ. λ.*] Ἴδε ἀνωτέρω (σελ. 370) τὴν διόρθωσιν.

ΣΕΛΙΑ. 130, στ. 1, *Ἄετός ἀρνόν*.] Ἀφθονίου ἐξ μῦθος· ἐκ τῆς *Νευελ. συναγωγ.*, σελ. 336.—Στ. 6, *Ἄρνόν καταπτάς*.] Ἰγνατίου· ἐκ τῆς αὐτῆς, σελ. 368.—Στ. 8, *Παῖς δ' ἐφώνει, τοῦτό τι*.] Γράφε καὶ *σίξε*, *Παῖς δ' ἐφώνει*, *Τοῦτο τί*; ἐρωτηματικῶς.

ΣΕΛΙΑ. 131, στ. 9, *Κόραξ κ. τ. λ.*] Ἐκ τῆς *Ἄπτεμάννου συναγωγ.* σελ. 159.—Στ. 20, *Τῷ κόρακι*.] Ἀφθονίου ἐξ μῦθος· ἐκ τῆς *Νευελ. συναγωγ.* σελ. 344.

ΣΕΛΙΑ. 132, στ. 7, *Τυρόν*.] Ἰγνατίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς *Νευελ. συναγωγ.* σελ. 364.—Στ. 9, *Εὐθύς δ' ὁ τοῦτον ρίψεν· ἢ δ' αὐτὸν φάγεν*.] Ἐν ἐτέρῳ ἀντιγράφῳ εὑρηκεν ὁ *Νευελέτος* (σελ. 640), *Κόραξ δὲ ρίπτει τυρόν· ἢ δ' εἶλεν, φάγει· ἐν ἄλλῳ δὲ, Ὁ νήπιος δ' ἔκραγεν· ἢ δ' εἶλεν τυρόν*.—Στ. 11, *Πρὸς τοὺς ἐπὶ κολακείαις χαίροντας*.] Ἐν ἄλλοις, *Ἐχθρῶν ἐπαίνοις μὴ πιστεύειν*.—Στ. 12, *Μύθοις Αἰσώπου*.] Τοῦ *Τζέτζου* ὁ μῦθος· ἐκ τῆς *Ἄπτεμάννου συναγωγ.* σελ. 311.

ΣΕΛΙΑ. 133, στ. 4, *Ἡρνησας*.] Βαρβάρως τὸ ἀποθετικὸν *Ἡρνήσω* ἔτρεψεν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν *Ἡρνησας*, καθὰ καὶ ἀνωτέρω (σελ. 6, στ. 13) *Ἐσκεψας* κατ' ἐνεργητικὸν τύπον, εἶρηκεν, ὅπερ ἡμεῖς, οὐ καλῶς ἴσως ποιοῦντες, εἰς τὸ *Ἐσκεψω* μετεποιήσαμεν.

ΣΕΛΙΑ. 133, στ. 8, *Εὐμενέσατον*.] Καὶ τυφλῶ δῆλον γραπτέου εἶναι *Εὐμελέσατον*, ἢ *Ἐμμελέσατον*.

ΣΕΛΙΑ. 134, στ. 15, *Ἀδικάσως*.] Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως ἀντὶ τοῦ *Ἄδεκάσως*. Καὶ ἡ μὲν διόρθωσις ἀκριβής· ἢ δὲ λέξις ἠκυρολόγηται ἀντὶ τοῦ, *Ἀλογίσως*. Καὶ τὸ ἐχόμενον δὲ *Πράγμα*, εἰς τὸ *Πράγματι* ἀν' ἔτρεψα, εἰ δῆλον ἦν μὴ τοῦ μυθοποιοῦ αὐτοῦ τὸν βαρβαρισμὸν εἶναι.

ΣΕΛΙΑ. 135, στ. 7, Κύων κρέας.] Ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 163.—Στ. 14, Κύων, παρά ποταμόν.] Θέωνος τοῦ σοφιστοῦ ἐκ τῆς αὐτῆς συναγωγ. σελ. τελευτ.—Στ. 18, Φέρων ποταμοῦ.] Ἰγνατίου ὁ μῦθος ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 372.—Στ. 22, Ὅτι ὁ πλεονεκτῶν μᾶλλον ζημιούται.] Ἐν ἐτέρῳ ἀντιγράφῳ (Νευελ. σελ. 641) τὸδε φέρεται ἐπιμύθιον, Τὸ ἐν χερσὶ μικρὸν τοῦ ἐλπιζομένου μείζονος κρεῖττον.

ΣΕΛΙΑ. 136, στ. 14, Κρέας ἀρπάσας.] Ἀφθονίου λέ μῦθος ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 349.

ΣΕΛΙΑ. 137, στ. 19, ὄνος, θεασάμενος.] Γαληνοῦ ὁ μῦθος ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 165.

ΣΕΛΙΑ. 138, στ. 14, Κώνωψ καθῆσο.] Ἰγνατίου ὁ μῦθος ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 358.

ΣΕΛΙΑ. 139, στ. 17, Ἐαυτῷ προσελάλει.] Ἐτραψα τὸ, Ἐαυτὸν προσκατεῖ, εἰς τὸ, Ἐαυτῷ προσελάλει, καὶ τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 140) Πολυχρηματίχ εἰς τὸ Φιλοχρηματίχ.

ΣΕΛΙΑ. 140, στ. 19, καὶ 20, Καμήλω... Κάμηλον.] Ἴδε τὴν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 373) σημείωσιν.

ΣΕΛΙΑ. 141, στ. 8, Λέοντος.] Ἰγνατίου ὁ μῦθος ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 354.—Στ. 11, Οὐ μὺν πτοοῦμαι, τὴν ὁδὸν δ' ἀνατρέπω.] Τὸ μὲν, Μὺν, ἀντὶ τοῦ, Μὲν, ἐξ ἀντιγράφου (Νευελ. σελ. 639), τὸν δὲ, Δ', σύνδεσμον προσέθηκα, διὰ τὸ μέτρον.—Στ. 12, Ἀρχὰς ὕβρεων ἀνασέλλειν.] Ἐξ ἀντιγράφου (Νευελ. σελ. 639) μεταποιήσας μόνον τὸ, Διασέλλειν, εἰς τὸ, Ἀνασέλλειν. Ἐν δὲ ταῖς διὰ τύπων ἐκδόσεσι φέρεται, Ὅτι οὐ δεῖ καὶ μικρὰν περιφρόνησιν ἀποσρέφασθαι.—Στ. 13, Τοῖς μύθοις.] Τοῦ Γζέτζου ὁ μῦθος ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 313.

ΣΕΛΙΑ. 142, στ. 11, Εἰς ἔριν.] Ἀφθονίου μῦθος λδ' ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 348.—Στ. 19, Ἄνδρὸς ποσίν.] Τοῦ Ἰγνατίου ἐκ τῆς αὐτῆς συναγωγ. σελ. 354.—Στ. 25, Ἐπ' ἀρετῇ.] Ἐν ἐτέρῳ ἀντιγράφῳ (Νευελ. σελ. 639) φέρεται, Ἐν φύσει.

ΣΕΛΙΑ. 143, στ. 1, Λέων, ἰδών.] Τῷ Εὐριπίδου σχολιαστῇ ἀνατέθειται ὁ μῦθος, ἐν τῇ Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 313.

ΣΕΛΙΑ. 144, στ. 6, Λέων ἐρατθεῖς.] Ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 313.—Στ. 7, Ἐκθεάζων τὸν πατέρα αὐτοῦ.] Ἐχεις ἀνωτέρω (σελ. 375) τὴν διόρθωσιν.—Στ. 17, Ἀλίσκεταί ποτε.] Νικηφόρου τοῦ Βασιλακίου ἢ Βασιλάκη, ἐκ πέντε μύθων

ὁ γ' ἐκ τῶν Παρεκβολῶν Δέοντος Ἀλλατίου (ἐν Ρώμῃ ἔτ. 1641) σελ. 150.

ΣΕΛΙΑ. 145, στ. 19, Φασὶν ἐρασθέντα.] Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου (ιβ', 25) ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 172.—Στ. 26, Λέων ἦρα.] Ἀφθονίου μῦθος ζ' ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 327.

ΣΕΛΙΑ. 146, στ. 2, Ἐπειράτο.] Ἐπηρώτα [rogavit] εἰσικεν ὁ Λατίνος μεταφραστῆς ἀναγνῶναι ὅπερ ἦττον ἀνόητον καὶ σοφιστικόν τοῦ Ἐπειράτο.

ΣΕΛΙΑ. 147, στ. 5, Λέων μάχην.] Ἰγνατίου ὁ μῦθος ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 355.—Πρὸς ποτῶ.] Ἐξ ἀντιγράφου (Νευελ. σελ. 659) ἀντὶ τοῦ, Πρὸς ποτέ.—Στ. 6, Γῦπες δ' ἄνωθεν ἐσχόπευσεν τὴν μάχην.] Ἀντὶ τοῦ σίχου τούτου ἐν τοῖς ἀντιγράφοις τοῦ Νευελέτου φέρεται ὅδε,

Γῦπες δὲ θηρῶν ἐσχόπευσεν τὴν μάχην.

—Στ. 12, Ἀπὸ ψόφων.] Ἴδε ἀνωτέρω, σελ. 376.—Στ. 16, Μειζονα ἐλπίδα.] Ἄμεινον ἂν εἶπε, Μειζόνων ἐλπίδα.—Στ. 17, Ἐλπίδα μειζονα.] Καὶ ὡς συνετώτερον ἂν ἦν τὸ, Ἐλπίδα μειζόνων.

ΣΕΛΙΑ. 148, στ. 5, Ἄγρην.] Ἰγνατίου μῦθος ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 386.—Γεράνω.] Ἴσως ἐγγέγραπτο, Ὁν ἄγρω.

ΣΕΛΙΑ. 149, στ. 3, Καταγωνίσαι.] Γράφε, Καταγωνίσασθαι, ὅσπερ ἐν τῷ παραλλήλῳ μῦθῳ, σελ. 377.—Στ. 6, Δεινοπαθῶν.] Ἴδε ἀνωτέρω (σελ. 377) τὴν σημειώσιν.—Στ. 12, Λέων... καὶ προσκαλεσάμενος.] Ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 177.

ΣΕΛΙΑ. 150, στ. 17, Λύκος, ἄρνα.] Ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 179. Ὁ δὲ μῦθος εἰς πεζοῦ λόγου σχῆμα ἐκ δωδεκασυλλάβων μεταμεμόρφωται σίχων ἀρρύθμων πάνυ, οὐς ἀνευρήσεις, ὀλίγα τὰς γραφῆς μεταποιήσας·

Λύκος [δὲ], ἄρνα εὐρῶν πεπλανημένου,
 Οὐκ ἀφήρπασε χειρὶ δυνατωτάτῃ·
 Ἄλλ' ἐπεζήτει τοῦτον φαγεῖν εὐλόγως.
 Ὅστις πρὸς αὐτὸν ταῦτα οὕτως ἐλάλει·
 Πέρυσιν αὐτὸς πολλὰ καθύβρισάς με.
 Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτα θρηνῶν ἐβόα·
 Ἐγὼ γ' οὐκ ἐν τούτῳ γεγέννημαι τῷ χρόνῳ.
 Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν, Τὴν ἄρουράν μου νέμῃ.

Ὁ δ' ἄρνός εἶπε, Ἀκμήν τροφήν οὐκ εἶδον.
 Πάλιν ὁ λύκος, Ἐκ τῆς πηγῆς μου πίνεις.
 Οὐ πίνω γ' ἀκμήν ὕδωρ, αὐτῷ προσεῖπε
 Μητρός μοι γάλα τροφή ἐσι καὶ πόμα.
 Ὁ δὲ συλλαβῶν καὶ φαγῶν αὐτὸν εἶπεν·
 Ἄλλ' ἐγὼ νῦν τέως ἀδειπνός οὐ μενῶ
 Διὰ τοῦτο, σοῦ ἀφορμὰς πολλὰς λύων.

ΣΕΛΙΑ. 151, στ. 5, Λύκος πρὸς.] Ἰγνατίου ὁ μῦθος ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 374.—Στ. 8, *Θοίνη γένη μοι, κἂν θέμις, κἂν μὴ θέμις.*] Ἄντι τούτου ἐν ἑτέροις ἀντιγράφοις (Νευελ. σελ. 641) ὅδε φερέται ὁ σίχως,

Ἐπεὶ λέγεις δίκαια, πάγμακος πέλεις.

—Στ. 9, *Ἄδικία προφάσεως εὔπορος.*] Προῦκρινα τὸ ἐξ ἀντιγράφου (Νευελ. σελ. 641) ἐπιμύθιον τόδε, τοῦ κοινῆ φερομένου τούτου, Πρὸς τοὺς ἀδελῶς φανερώς ἀδικοῦντας.

ΣΕΛΙΑ. 154, στ. 5, Λύκος, τῶν λοιπῶν.] Ὅτι μὲν ἐκ σίχων εἰς πεζοῦ λόγου σχῆμα μετεποιήθη ὁ μῦθος, δεδήλωται ἀνωτέρω (σελ. 380)· ἀλλ' ὡδὲ τε κάκει ἡμάρτηται ἐν πολλοῖς ἡ γραφή.—Στρατηγήσας.] Ἐν τῷ παραλλήλω μῦθῳ (σελ. 380) ἔγραψεν ὁ διασκευαστῆς βαρβάρως, *Ἐκστρατηγήσας*, διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου τῶν συλλαβῶν.—Στ. 6, *Ἴν' ὁ τις αὐτῶν τιποτοῦν κυνηγήση.*] Οὕτως ἔγραψα ἀντὶ τοῦ, *Ἴνα τις αὐτῶν τιποτοῦν κυνηγήσας*, ἵνα ἦ τὸ ἐξῆς Ὁ, τί ποτ' οὖν τις αὐτῶν κυνηγήση.—Στ. 7, *Μερίσαι.*] Εἰς τοῦτο ἔτρεψα τὸ, *Μοιρίσαι*· νῦν δὲ γραπτέον οἶμι, *Μοιράσαι*. Ἔσι δὲ τὸ *Ἀγαγεῖν*, καὶ τὸ *Μοιράσαι*, οὐ γραφικά, ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ διασκευαστοῦ ἀμαρτήματα, ἀντὶ τοῦ, *Ἀγάγη*, καὶ *Μοιράση*, ὡς ὀρθώτερον ἔγραψεν ὁ ἕτερος (σελ. 380).—Ὀνοῦ δὲ ἀκηκόοτος ταῦτα πάντα.] Οὐδ' αὐτῆ ἡ βάρβαρος ἀπόλυτος γενικὴ τοῦ γραφέως ἐστὶν ἀμαρτήμα· πολλὰς γὰρ τοιαύτας εὐρήσεις ἐν τούτοις τοῖς μῦθοις. Ὀρθώτερον ὁ ἕτερος τῶν διασκευαστῶν εἴρηκε, *Τούτων οὖν ὄνος ἀκηκόως*. Ὡρα δὲ καὶ τὸν μῦθον ὅλον διορθώσαντας ἐξ ἑκατέρου εἰς τοὺς ἐξῆς οὐ πάνυ τι κομψοὺς ἐντεῖναι σίχους·

Λύκος τῶν λοιπῶν λύκων ἐκστρατηγήσας,
 Πᾶσιν ἔταξε νόμον αὐτοῖς προτεινάς,

Ἴν', ὃ τις αὐτῶν τιποτοῦν κυνηγήσῃ,
 Μέσον ἀγάγῃ καὶ μοιράτῃ τοῖς πᾶσι.
 Τούτων οὖν ὄνος ἀκηκοῶς, [αὐτίκα]
 Χαίτην ἔτεισε, καὶ γελῶν ἔφη τάδε·
 Καλῶς εἴρηκας, ὦ πρόταρχε τῶν λύκων·
 Ἀλλὰ πῶς σὺ χθῆς, ἦν ἐκράτησας ἄγρην,
 Κοίτῃ παρέθου εἰς τροφήν σοι λαθραίως;
 Κόμισον αὐτὴν μερισθῆναι τοῖς πᾶσιν.
 Ὁ δὲ θαμβηθεὶς, κατέλυσε τοὺς νόμους.

ΣΕΛΙΑ. 155, στ. 12, Οἱ λύκοι πρὸς.] Ἀφθονίου μῦθος καὶ ἐκ τῆς
 Νευελ. συναγωγ. σελ. 338.—Στ. 8, Οἱ λύκοι παρά.] Λιθωνίου
 μῦθος· ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 316.

ΣΕΛΙΑ. 156, στ. 10, Καθ' ὃν χρόνον.] Ἐκ τοῦ κατὰ Πλανούδη
 Δισώπου βίου· παρά τῷ Ὀπτεμάννῳ, σελ. 316.

ΣΕΛΙΑ. 158, στ. 6, Μηναγύρται.] Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἱερεῖς
 τῆς Ρέας· καὶ Μητραγύρται δὲ οἱ αὐτοί. Καὶ τοῦτο μὲν ἀναμφη-
 ρίτως παρά τὸ τῇ Μητρὶ τῶν Θεῶν ἀγείρειν τροφάς μετὰ τυμ-
 πάνων περιμόντας, ὡς φησιν Εὐστάθιος (σελ. 1824)· τὸ δὲ Μηνα-
 γύρται, διὰ τὸ κατὰ μῆνα, φασὶ, γίνεσθαι τὴν τοιαύτην περίοδον
 καὶ ἐπαίτησιν τῶν ἱερέων τούτων, ὧν τὴν ἀναίδειαν ἱκανῶς ἐδήλωσε
 Πλάτων ἐν Πολιτείᾳ δευτέρῳ. Ἐφοίτων δὲ μάλισα παρά τὰς γυναῖκας
 ὡς ἀνδρῶν οὔσας φύσει δεισιδαιμονεσέρας, καὶ ἐμύουν αὐτάς τῇ μητρὶ
 τῶν Θεῶν, ὥσε καὶ εἰς τὸ βάραθρον ἐμβληθῆναι τινα τῶν γοήτων
 τούτων ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων (Σουῖδ. λέξ. Μητραγύρτης). Ἄλλοι δὲ ἐτέρως
 ἀποδεδώκασι τοῦ Μηναγύρται τὸ ἔτυμον (ἴδ. Ἡσύχ. Λεξιξ. Τ. Β, σελ.
 594). Μήποτε δὲ παρά τὸ, Μῆνα, πιθανώτερόν ἐστι παρῆγειν τὴν λέξιν,
 τὸ σημαῖνον τὴν Μητέρα, καὶ τὴν Μήτηρα, καθά ὀηλοῖ καὶ τὸ ἀπ'
 ἐκείνου παρηγμένον ἐν τῇ παρ' ἡμῖν συνηθείᾳ Μάνα. Μαρτυρεῖ δὲ
 μου τῇ εἰκασίᾳ, ταύτῃ Ἡσύχιος, λέγων, «ΜΗΝΑ, τὸ μέσον τοῦ ξύ-
 » λου· ὅπερ Καρδία καὶ Ἐντεριώνη.» Καὶ αὖθις, «ΜΗΤΡΑ... τῶν
 » ξύλων τὸ ἐντὸς, ὃ Καρδίαν τινὲς, ἢ Ἐντεριώνην καλοῦσι.»

ΣΕΛΙΑ. 159, στ. 10, Γαλαῖ καὶ μύες.] Ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συν-
 αγωγ. σελ. 317.

ΣΕΛΙΑ. 161, στ. 17, Βρυάξων.] Εἰς τοῦτο ἔτρεψα τὸ, Βρυ-
 χάζων, ὃ καλῶς ποιῶν καὶ ὁ φίλος Σνεῖδῆρος ἐν ταῖς ἀμφιβαλλομέναις
 τῶν λέξεων κατέταξεν, ἐκ τοῦδε παραλαβὼν τοῦ μύθου. Τὸ δὲ

Βρυάζων ἐπὶ τοῦ γαυριῶν καὶ ἠδόμενος, ἐνταῦθα. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ, Θάλλων, ἀκμάζων ἀνθρώπων, ἢ αὐξανόμενος ὄθεν καὶ Ἐμβρυον, τὸ ἐν τῇ γαστρὶ αὐξανόμενον. Τὸ γὰρ Βρυάζειν παράγωγόν ἐστι τοῦ Βρύειν. Καὶ ἡ παρ' ἡμῖν δὲ συνηθεῖα, Βρυάζειν φησὶν οὐδ' ἕτερος τὸ πολυπληθεῖν, οἷον « Βρυάζουσιν οἱ ποντικί ». — Στ. 18, Βρεκεκεκέξ, κοάξ, κοάξ.] Τοῦ Νευελέτου (σελ. 630) ἡ διόρθωσις, Βρεκεκεκέξ, ἀντὶ τοῦ, Βεκεκεκέξ. Εἴληπε δὲ ταῦτα ὁ μυθογράφος ἐξ Ἀριστοφάνους, μίμημα φωνῆς βατράχων παίξαντος τοῦτο· αὐτοὶ γὰρ οἱ βάτραχοι παρ' ἐκείνῳ (Βατρ. 258) παράγονται λέγοντες,

Ἄλλα μὴν κεκραξόμεσθα γ',
Ὀπόσον ἢ φάρυγξ ἂν ἡμῶν
Χανθάνη, δι' ἡμέρας,
Βρεκεκεκέξ, κοάξ, κοάξ.

Σημαίνει δὲ οὐ μόνον τὴν φωνὴν τοῦ βατράχου, τὸ Κοάξ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν βάτραχον, μεταθέσει τοῦ τόνου. « Κοάξ, βάτραχος » φησὶν Ἡσύχιος. Καὶ εἰκὸς τοὺς Αἰολέας τὸ δίγαμμα παρεντιθέοντας, Κόβαξ, ἢ Κούαξ, τοῦτο προφέρειν παρ' ὃ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ δηλοῦν τὸν βάτραχον, Κούβακας, ὡς παρὰ τὸ Κόλαξ, τὸ Κόλακας.

ΣΕΛΙΑ. 162, στ. 1, Ὅτε ἦν ὁμόφωνα.] Ἐκ τοῦ Βίου Αἰσώπου τοῦ κατὰ Πλανούδην· ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 192. — Στ. 5, Μὴ ἀποκάμης.] Ἐγραψαν ἕτεροι, Ἴνα μὴ ἀποκάμης, δηλονότι τὸν λατινισμὸν ἐκφυγεῖν βουλόμενοι.

ΣΕΛΙΑ. 164, στ. 4, Δύο φίλοι.] Ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 196. — Στ. 17, Βοηθεῖν.] Ἰσ. γρ. Βοηθοί.

ΣΕΛΙΑ. 165, στ. 6, Ὅτι.] Ἰδε ἀνωτέρω (σελ. 387) τὸν παράλληλον μῦθον. — Στ. 13, Τῆς ἑαυτοῦ ἀβουλίας.] Ὄφειλε γράφειν Τὴν ἑαυτοῦ (ἢ Τὴν σεαυτοῦ) ἀβουλίαν, διὰ τὸ Ἡτιῶ. — Στ. 17, Ἐγγὺς φρέατος.] Ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 317.

ΣΕΛΙΑ. 166, στ. 11, Οὐδὲ ἐπιδέομαι.] Ἰσ. γρ. Οὐδὲν ἐπιδέομαι. — Στ. 13, Ὅτι τοιοῦτος κ. τ. λ.] Παρὰ τὸ Εὐριπίδειον (Εὐριπίδ. Τομ. Β, σελ. 466),

Ὅσιν δ' ὁμιλῶν ἦδεται κακοῖς ἀνὴρ,
Οὐ πάποτε ἠρώτησα, γινώσκων ὅτι
Τοιοῦτός ἐσθ' οἷοις περ ἦδεται ξυνών.

ΣΕΛΙΑ. 167, στ. 1, Τῶν ἀληγῶν.] Ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Ποτερ,

τῶν ζώων φρονιμ. κ. τ. λ. § 16)· ἐκ τῆς τοῦ Ὠπτεμάννου συναγωγῆς
σελ. 200.—Στ. 15, Περῶν.] Ἰγνατίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς Νευελέτου
συναγωγῆς. σελ. 373.

ΣΕΛΙΑ. 169, στ. 1, Ὠμοίς.] Ἰγνατίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς Νευελ.
συναγωγῆς. σελ. 357.—Στ. 2, Ὅπερ] Ἀντὶ τούτου τοῦ κρίχου εὔρεν
ἐν ἑτέροις ἀντιγράφοις ὁ Νευελέτος (σελ. 639) τὸν ἐξῆς,

Φοίβου, τό περ πᾶς προσκυνῶν πίπτειν κάτω.

—Στ. 12, Ὄνος ἐπεθύμει.] Ἀφθονίου μῦθος ἰ· ἐκ τῆς Νευελέτου
συναγωγῆς. σελ. 329.—Στ. 18, Κόσμος.] ΕΔ, ἀντὶ τοῦ, Νόμος.
—Στ. 19, Ὄνος τις.] Θεμισίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς Ὠπτεμάννου συν-
αγωγῆς. σελ. 204.

ΣΕΛΙΑ. 170, στ. 6, Φέρων.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς
Νευελ. συναγωγῆς. σελ. 361.—Στ. 7, Τρέπων.] Ἐκ τῶν Νευελέτου
(σελ. 640) ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ, Βλέπων.—Στ. 11, Ἐν Κύμῃ.]
Τοῦ Τζέτζου· ἐκ τῆς Ὠπτεμάννου συναγωγῆς. σελ. 318.

ΣΕΛΙΑ. 171, στ. 7, Ὄνος ἐζήτει.] Ἀφθονίου μῦθος θ· ἐκ τῆς
Νευελ. συναγωγῆς. σελ. 328.—Στ. 12, Ὀδοῦσιν.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ
μῦθος· ἐκ τῆς αὐτῆς συναγωγῆς. σελ. 376.—Στ. 16, Πρὸς τοὺς...
ἐπὶ βλάβῃ.] Ἐν ἑτέροις ἀντιγράφοις τότε εὔρεν ὁ Νευελέτος (σελ. 641)
ἐπιμύθειον, Ὅ μὴ ἤσκηται τις, μὴ μετιέτω.

ΣΕΛΙΑ. 172, στ. 10, Οὐρά ποτε.] Τοῦ Πλουτάρχου· ἐκ τῆς
Ὠπτεμάννου συναγωγῆς. σελ. 206.

ΣΕΛΙΑ. 173, στ. 8, Βοτῆρες.] Ἐκ τῆς Ὠπτεμάννου συναγωγῆς.
σελ. 208.—Στ. 16, Βοὸς φαγῶν.] Τοῦ Ἰγνατίου· ἐκ τῆς τοῦ Νευελ.
συναγωγῆς. σελ. 357.—Στ. 17, Ἡμεῖ, κεκληγῶς, Σπλάγχνα.] Οὕτως
ἐν ἑτέροις τοῦ Νευελέτου (σελ. 640) ἀντιγράφοις ὀρθῶς, ἀντὶ τοῦ,
Οἴμοι κέκληγ' ὡς σπλάγχνα.

ΣΕΛΙΑ. 174, στ. 3, Ἐκτινύειν.] Ἐξ ἀντιγράφων τοῦ Νευελέτου,
ἀντὶ τοῦ, Ἀντισρέφειν.—Στ. 11, Παῖς τις.] Ἐκ τῆς Ὠπτεμάννου
συναγωγῆς. σελ. 208.—Στ. 13, Ὡς ἀκρίδας.] Τοῦ Ἰγνατίου· ἐκ τῆς
τοῦ Νευελ. συναγωγῆς. σελ. 360.

ΣΕΛΙΑ. 176, στ. 8, Γυνή τις.] Ἐκ τῆς τοῦ Ὠπτεμάννου συναγωγῆς.
σελ. 211.

ΣΕΛΙΑ. 177, στ. 7, Τοὺς πιθήκους.] Παρὰ τὴν φυσικὴν ἰσορίαν
ἀπιθάνως πέπλασαι ὁ μῦθος, ὑπὸ ἀμαθιστάτου, ὡς εἰκάζειν ἐστὶν ἐκ
τῶν ἐξῆς, γραμματικοῦ.—Στ. 12, Οτι πάσης προνοίας κ. τ. λ.] Ἐν

ἑτέρῳ ἀντιγράφῳ εὔρεν ὁ Νευελέτος (σελ. 632) τὸ μακρὸν οὐχ ἦπτον ἢ γελοῖον ἐπιμύθιον τοῦτο (ὅπερ εἰκὸς ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου προσγεγράφθαι, ὃς προσέπλασε καὶ τὸ ἀνωτέρω, (σελ. 419) τῷ περὶ τῆς ἀηδόνος μύθῳ):
 « Τοιοῦτον ἦθος ἔχουσί τινες τῶν ἀνθρώπων, οἷς αἰεὶ ἐχθραίνειν
 » ἐςὶ καλὸν ἢ φιλεῖν, ὅπερ καὶ παρὰ γονέων πολλάκις πρὸς οἰκεῖα
 » γίνεται τέκνα· ὅσα δὴθεν φιλῶσιν, αὐτὰ τῆς σωτηρίας ἐμποδίζουσιν·
 » ὅσα δὲ δῆθεν μισῶσιν, αὐτὰ εὐκόλως πρὸς σωτηρίαν ἀπέρχεται, καὶ
 » τὸ τῶν μοναχῶν σχῆμα περιβάλλεται ». Ὅρα δὲ μοι καὶ τοῦ Ἑλλη-
 νιστοῦ τὸ ἄμουσον, καὶ τοῦ Μοναχοῦ τὸ μισάνθρωπον. Τοῦ μὲν γὰρ ἐπιμυθίου ἢ σύνταξις ἄνδρα τῆς ἐλληνικῆς κομψείας ἀλλότριον καὶ γραμματικὸν αὐτόχρομα φιλοσοφίας ἄμοιρον καταλέγει· τὸ δὲ πάντας τοὺς μὴ τὸ μοναχικὸν περιβαλλομένους σχῆμα σωτηρίας ἀποκλείειν, τῆς εὐαγγελικῆς φιλανθρωπίας ἀλλότριον, καὶ μονοῦ θηριώδες.

Τοιούτῃ δ', ὡς πίθηκε, τὸν πάγων' ἔχων,
 Εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος,

καὶ τὰς ἐλληνικὰς Μούσας ἀφανίζων, καὶ τῆς τίμιον τὸν γάμον ἀποφνημαμένης θρησκείας καταγελῶν; — Στ. 13, Δύο γεννηῖ.] Ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 320. — Μιμῶ.] Οὕτως ἐκάλουν τὸν Πίθηκον, διὰ τὸ ἄγαν μιμητικὸν τοῦ ζώου. Μιμεῖται γὰρ ὁ, τι περ' ἂν ἴδῃ· ἀλλ' ἐπὶ τὸ γελοιότερον ἅπαντα, ἀτεχνῶς ὥσπερ καὶ οἱ διχα φιλοσοφίας πιθηκίζοντες γραμματικοί. Ἐστὶ δὲ τοῦ παρακμάζοντος ἐλληνισμοῦ τοῦνομα (Σουίδ. λέξ. Πιθῶ, καὶ Πίθηκος), ἐξ οὗ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Μαίμου, ὅπερ οἱ Τούρκοι, Μαῖμου, προφέρουσι.

ΣΕΛΙΔ. 178, στ. 3, Στερρόος ὁ κυβερνήτης.] Ὑποπτος ἢ γραφήν — Στ. 15, Ἐν τόπῳ τινί.] Ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 320. — Στ. 17, Συνειδίσης.] Ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, Συνειδίσης, περὶ οὗ ἐπιθετῆς ἡμῖν ἐκδιδομένης Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης τοῦ 3 Τόμου τὴν 384 σελίδα.

ΣΕΛΙΔ. 179, στ. 8, Μάνδρας εἴσω.] Δηλονότι ἐκ σίχων θωδεκα- συλλάβων εἰς πεζοῦ λόγου σχῆμα μετεβόρῳθμισται ὁ μῦθος, ὑπὸ γραμματικοῦ. Γνώση δὲ, μικρὰ τὴν γραφὴν μεταρμόσας·

Μάνδρας εἴσω πρόβατα ποιμὴν εἰτάγων,
 Λύκον ἤμελλε λεληθότως συγκλείεται,
 Εἰ μὴ κύων, ἔφησε πρὸς τὸν ποιμένα·

Πῶς, τὰ πρόβατα [ὡ ποιμὴν] σῶσαι θείων,
 Τόνδε τὸν λύκον συνεισάγεις τῇ ποιμνῇ;

—Στ. 21, Ποιμὴν σκύλακα.] Ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 217.

ΣΕΛΙΑ. 180, στ. 1, Ὀμαλίζων.] Τί δύναται τὸ Ὀμαλίζω, σεσημείωται ἐν τοῖς εἰς τὸν Ἰσοκράτην (Μέρ. Β, σελ. 69). Κάκει μὲν τὸ, Ὀμαλισμένας ὑπὸ τῶν συμφορῶν, ἔλεγον τὸ ἐξισωμένας δηλοῦν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀμαλῶν καὶ ἐπιπέδων χωρίων, θεὸν προσθεῖναι καὶ τὸ, τεταπεινωμένας· τοιαῦτα γὰρ τὰ ἐπίπεδα καὶ ὀμαλά, ἀντιδιεσαλμένως πρὸς τὰ ὄρεινά ἢ ἀνώμαλα. Ἐν δὲ τῷ προκειμένῳ μύθῳ ἴσον δύναται τὸ Ὀμαλίζων, τῷ ἐν τῇ παρ' ἡμῖν συνηθείᾳ, Χαθεύων, ἢ Κολακεύων (Γαλατ. caresser), τῇ προσψαύσει δηλονότι καὶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὰ νῶτα καὶ τὴν οὐρὰν τοῦ ζώου, φορᾶ τῆς χειρὸς, δι' ἧς αἱ πεφρικυῖαι τρίχες ἐπὶ τὸ κατὰ φύσιν ὀμαλίζόμεναι ταπεινοῦνται.—Στ. 2, Μὴ γένηται, μηδὲ συμβῆ.] Βαρβάρως, ἀντὶ τοῦ Μὴ γένοιτο μηδὲ συμβαίη, ἢ ἀντὶ τοῦ, Οὐ μὴ γένηται οὐδὲ μὴ συμβῆ.—Στ. 12, Προμηθεύς.] Τῶν ἀσειῶν ὁ μῦθος, ἱκανῶς ἐλέγχων τοὺς ἐν ἀνθρωπείαις σαρκὶ θηρίου ψυχὴν ἐμφωλεύουσας ἔχοντας.

ΣΕΛΙΑ. 181, στ. 7, Ἀμύνεσθαι.] Γράφε, Ἀμύνασθαι, ὡς φέρεται ἐν τῷ (σελ. 596) παραλλήλῳ μύθῳ.—Στ. 11, Τράγος δὲ κ. τ. λ.] Σημειοῦ λείψανον χωλιάμβων,

Τράγος δὲ τοῦτον τοῖς κέρασιν ἐξώθει.

—Στ. 17, Ἥλαυνε.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς Νευελέτου συναγωγ. σελ. 378.

ΣΕΛΙΑ. 182, στ. 21, Μάχην.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 382.

ΣΕΛΙΑ. 183, στ. 10, Τράγω.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς αὐτῆς συναγωγ. σελ. 362.—Στ. 14, Ἀδικίας μὴ κατάρχεσθαι.] Τοῦτο παρείληφα ἐκ τῶν ἀντιγράφων Νευελέτου (σελ. 640) τὸ ἐπιμύθειον, ἀντὶ τοῦ παρ' ἅπασι φερομένου, ἀπροσφυοῦς μὲν τῷ μύθῳ, οὐ μὴν ἀπρεποῦς τῷ μυθογράφῳ, ἐπιμυθίου τοῦδε· «Ὅτι πολλάκις » θεῶν τις ἀδικεῖν τινα, ὠφελεῖ αὐτόν ».—Στ. 15, Ἄμπελος.] Ἀφθονίου μῦθος λζ'· ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 351.

ΣΕΛΙΑ. 184, στ. 4, Τὰς ὑκίνας φασί.] Οὗτος καὶ ὁ ἐξῆς 282
 μῦθος

μῦθος ἀντιφέρονται προδήλως τῇ φυσικῇ ἱστορίᾳ, ἐκ τῆς πεπλανημένης τινῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ Αἰλιανὸς (Περὶ ζώων ἰδιότη. α, 25), δόξης περὶ τοῦ ζώου. Ἀριστοτέλης δὲ (Περὶ ζώων ἴσορ. ζ', 32), ὡς ἐσημειώσατο ὁ Νευελέτος, ψεῦδος ὃν ἀπήλεγξε τὸ τῆς ὑαίνης ἀνδρόγυνον· ἔοικε δὲ καὶ τὴν αἰτίαν τῆς πλάνης ὑποσημαίνεσθαι διὰ τούτων, «Σπάνιον δὲ » ἐστὶ λαβεῖν ὑαίαναν θήλειαν· ἐν ἑνδεκα γοῦν κυνηγός τις μίαν ἔφη » λαβεῖν». Ὁ δὲ μάλιστα θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι καὶ νῦν ἔτι ἐν τῷ καλουμένῳ Ἀκρωτηρίῳ τῆς χρησῆς ἐλπίδος (Cap de bonne-Espérance) κοινῇ πεπίστευται τὸ τὰς ὑαίνας παρ' ἐνιαυτὸν ἀλλάσσειν τὴν φύσιν, ἢ μᾶλλον ἄρρένας τε καὶ θηλείας τὰς αὐτὰς εἶναι· ὡς φησὶ τις τῶν τὰ ἐκεῖ ἑναγχοῦς ἱστορηκότων (Ἰδ. τὰς σημ. εἰς τὰ Ἀρτεμιδώρου Ὀνειροκριτ. Τόμ. Β, σελ. 338), Von diesem Thiere... erzählt man hier, es sey ein Jahr ums andere Mann oder Weib, oder vielmehr, es sey beydes zugleich. Dieses behaupten nicht nur die Bauern, sondern auch Leute von Erziehung. —Στ. 16, Λογοθετοῦντας... λογοθετουμένους.] Χαλεπὸν ἐστὶ νοῆσαι τί βούλεται λέγειν, διὰ τοῦ ἀπροσδιουόσου τούτου ἐπιμυθίου, ὁ γραμματικὸς μυθωγράφος. Ὁ Νευελέτος, ὡς γοῦν ἐκ τῆς Λατινικῆς εἰκάσαι μεταφράσεως (σελ. 314), ἔοικεν ἀναγνῶναι, Νομοθετοῦντας... νομοθετουμένους.—Στ. 19, Ἄνεμος δὲ φυσήσας.] Σημειοῦ καὶ ὧδε ζίχων δωδεκασυλλάθων λείψανα,

Ἄνεμος δὲ φυσήσας ἀφείλε ταύτας.

Γέλως δὲ πλατὺς τοὺς παρεσῶτας εἶχε.

Κάκεινος εἶπε, τοῦ δρόμου [κατα]παύσας.

ΣΕΛΙΑ. 185, στ. 4, Γυμνοὶ γὰρ κ. τ. λ.] Ἐκ τοῦ παρά τῷ ἰώβ (α, 21) «Γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρός μου, γυμνὸς καὶ ἀπελεύσομαι ἐκεῖ» παρῶθηκε ταῦτα, ὁ ἀφιλόσοφος γραμματικὸς, τὰ τῆς ἱερᾶς γραφῆς τοῖς Δίσωπείοις μύθοις συναναφύρας, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τῶν μύθων τούτων. Ἡ δὲ φιλοσοφία, εὐσεβεσέρας ἔχουσα περὶ τῶν θεῶν δόξας, ταῦτα λέγει· «Ὁ θεὸν ἐγκαταμιγνὺς ἀνθρωπίναις χρείαις » οὐ φείδεται τῆς σεμνότητος, οὐδὲ τηρεῖ τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ μέγεθος » αὐτῷ τῆς ἀρετῆς (Πλούταρχ. Περὶ τῶν Ἐκλελοιπ. χρηστηρ. § 9)». —Στ. 8, Ὑπνώδη.] Καίπερ ὄντος δήλου γραπτέον εἶναι Ὑπνώδες, ὡς φέρεται καὶ ἐν τῷ ἐξῆς (σελ. 397) παραλλήλῳ μύθῳ, εἶτα τὴν γραφήν, ἐκ τῆς λοιπῆς ἀμουσίας τῆς περὶ τὴν σύνθεσιν, οὕτω τὴν ἀρχὴν γεγοτηέναι τὸν διασκευαστὴν εἰκάσας.—Στ. 12, Ἦν τις.] Ἐκ τῆς Ὀπτε-

μάννου συναγωγ. σελ. 225. Σώζει δὲ ὁ μῦθος λείψανα δωδεκασυλλάβων σίχων ἀρρύθμων οὐκ ὀλίγα,

Τὸν γὰρ ἄκμονα ἐμοῦ προσκεκρουκότος,
Ἐπανακλίνεις σαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης,
Μὴ θέλονταις σου ἀναστῆναι καθόλου.
Ὅταν δὲ πάλιν τοὺς ὀδόντας κινήσω,
Εὐθύς ἐγείρη, καὶ τὴν κέρκον σου σείεις.

ΣΕΛΙΑ. 186, στ. 17, Τοῦ λίνου, ὡς ὄντος κακῶν.] Ὁ μὲν Ἐρνέσιος, ἐξ οὗ ἀπεγραψάμην τὸ κείμενον, γράφει Τοῦ λίνου, ὡς πάντως κακῶν ὁ δὲ Νευελέτος, ὡς πάντως ὄντος τοῦ λίνου κακῶν.

ΣΕΛΙΑ. 187, στ. 7, Πῆξε.] Ἰγνατίου ὁ μῦθος ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 370. Ἐν τῷ δευτέρῳ σίχῳ ἐγράφετο ἴσως, Βλάπτειν, κατὰ παρατατικὸν ἀναύξητον, ἀντὶ τοῦ, Βλάπτει. Σημειοῦ καὶ τὸ, Καλῶν ἀνθρώπων, τοῦ ἐπιμυθίου, ὡς ἐκ τῆς συνήθους φωνῆς εἰλημμένον, ἀντὶ τοῦ, Ἀγαθῶν ἀνθρώπων.—Στ. 15, Συνειδυῖα ἑαυτῆν βραδυτάτην.] Ἄμεινον ἂν ἐγράφετο, Συνειδυῖα ἑαυτῆ βραδύτητα.

ΣΕΛΙΑ. 188, στ. 1, Ποδῶν χελώνης.] Ἐκ τῆς τοῦ Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 228. Μετερρύθμισαι δὲ ἐκ σίχων εἰς τὸν πεζὸν λόγον, ἢ δῆλον ἐκ τοῦ (σελ. 398) παραλλήλου μύθου.—Στ. 11, Σεμνὸς ἦν ἵππος.] Τοῦ Λιβανίου ὁ μῦθος περιέργως καὶ σοφιστικῶς συντεθειμένος ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 322.

ΣΕΛΙΑ. 189, στ. 5, Ἐν τόπῳ τινὶ κ. τ. λ.] Οὐ δ' ἐν τούτῳ ὁ διασκευαστὴς τῷ μύθῳ ἴσχυσεν ἀφανίσαι τελῶς τοῦ σιχηροῦ λόγου τὰ ἴχνη. Εὐρήσεις γὰρ, μικρὰ τῆς γραφῆς μετασκευάσας, τρεῖς σίχους τούτους,

Πόσῃν γὰρ ὄλκῃν τοῦμόν αἶμα προσθήσει;
Καὶ εἰ μὲν κρεῶν, ὧ δέσποινά [μου], χρήσεις,
Μάγειρος ἔσαι, ὅς με συντόμως θύσει.

ΣΕΛΙΑ. 191, στ. 1, Ψύλλα δέ.] Εἰς σιχηρὸν ἐκ τοῦ πεζῆ γεγραμμένου μετεποίησα τὸν παράλληλον τούτῳ μῦθον (σελ. 400).—Στ. 8, Ὅσῃν τοῖς κύκνοις.] Ἀφθονίου μῦθος γ' ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 324.—Στ. 14, Λέγεται τὸν ἰκτίνα.] Ἰουλιανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 323.

ΣΕΛΙΑ. 192, στ. 1, Ἰξευτὴς τέττιγος.] Ἀφθονίου μῦθος δ' ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 325.—Στ. 7, Ἡ μήτηρ.] Τοῦ αὐτοῦ Ἀφθο-

νίου ια' ἐκ τῆς αὐτῆς συναγωγ. σελ. 330.—Στ. 13, Ὀρθῶς βαδίζειν.] Τοῦ Ἰγνατίου μῦθος ἐκ τῆς αὐτῆς συναγωγ. σελ. 383.

ΣΕΛΙΑ. 193, στ. 1, Ταῦροι τρεῖς.] Ἀφθονίου μῦθος ις' ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 354.—Στ. 8, Ἐνέμοντο.] Ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 323.—Στ. 13, Ὀμόφρονες.] Τοῦ Ἰγνατίου ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 370.—Στ. 15, Καὶ μάχης.] Φέρεται καὶ ἑτέρα γραφή, Καὶ λόγοις.—Στ. 16, Ἐκασον... ὡς ἕνα.] Ἐτέρα γραφή, Ἐκασον οἶον ἐκβέβρωκεν ἀθλίως· ἄλλη, Ἐκασον ὡς ἕν' ἐκβέβρωκεν ἀθλίως.—Στ. 17, Πρὸς τοὺς σχεζομένους... πάσχοντας.] Φέρεται καὶ ἕτερον ἐπιμύθιον ἐξ ἑτέρων ἀντιγράφων τοῦτο, Φυλάττεσθαι τοὺς ὁμοφρονοῦντας.—Στ. 18, Ταύρω δύο] Τοῦ Θεμισίου ὁ μῦθος ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 323.

ΣΕΛΙΑ. 194, στ. 5, Παραδέδωκε.] Βαρβάρως ἀντὶ τοῦ Παραέδωκε.—Στ. 17, Ἐλαφον ἢ μήτηρ.] Ἀφθονίου μῦθος ις' ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 335.

ΣΕΛΙΑ. 195, στ. 1, Ἀλώπηξ.] Ἀφθονίου μῦθος κ' ἐκ τῆς αὐτῆς συναγωγ. σελ. 337.—Στ. 8, Ἐλαία.] Τοῦ αὐτοῦ μῦθος κβ' ἐκ τῆς αὐτῆς συναγωγ. σελ. 339.

ΣΕΛΙΑ. 196, στ. 6, Ὁ βάτραχος.] Ἀφθονίου μῦθος κδ' ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 341.—Στ. 12, Μῦς ἀρουραῖος.] Τοῦ αὐτοῦ μῦθος κς' ἐκ τῆς αὐτῆς συναγωγ. σελ. 342.

ΣΕΛΙΑ. 197, στ. 10, Ἐσύριζον.] Ἐγράφετο ἐν τῇ Τυρούιττου διατριβῇ (σελ. 16) Ἐτζύριζον ὅπερ οὔτε γραφικῶς, οὔτε τυπογραφικῶς ἠμαρτησθαι εἰσικεν, ἀλλὰ τοῦ διασκευάσαντος τὸν μῦθον βάρβαρος λέξις εἶναι, ἐκ τῆς συνηθείας παρελημμένη. Οὐ μόνον γὰρ, Σφυρίζω (Προδρ. Ἑλλ. Βιβλ. Αὐτοσχ. 50χ. σελ. 06'), ἀλλὰ καὶ, Τζυρίζω, φαίη ἂν ἢ συνήθεια, τὸ Συρίζω, καθὰ καὶ παρὰ τὸ Σίζω, ἔπλασε τὸ Τζίζω.

ΣΕΛΙΑ. 198, στ. 1, Ἐν κοίλῃ.] Ἀφθονίου μῦθος κς' ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 343.—Στ. 4, Μηδὲν δεόμενος μέλιτος κ. τ. λ.] Ἐντεῦθεν ἢ πάσι δῆλη παροιμία, Μῆτε μέλι, μῆτε μελίσσας, χρησὴ μὲν τοῖς μὴ βουλομένοις παθεῖν τι τῶν δοκούντων ἀγαθῶν μετὰ κακοῦ, ἀλυσιτελῆς δὲ τοῖς διὰ τὸ πικρὸν τῶν πόνων τὰ ὄντως ἀγαθὰ μὴ προαιρουμένοις.—Στ. 7, Δράκων.] Ἀφθονίου μῦθος κη' ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 344.—Στ. 15, Ἀλωῶντες.] Ἐκ τοῦ Αἰλιανοῦ (Περὶ ζῴων ἰδιότ. ις', 37).

ΣΕΛΙΑ. 199, στ. 2, Ἐργμασιν.] Οὕτω διορθώσας γέγραφα ἀντὶ

τοῦ ἠπορημένου, Ἔρμασιν προσέθηκα δὲ καὶ τὸ ὁμοιωματικόν, Ὡς, διὰ τὴν σύνταξιν. Ἡσύχιος φησὶν « Ἐργμασιν κωλύμασι, περιφράγμασι ». — Στ. 25, Γεωργῶ.] Ἀφρονίου μῦθος λή' ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ. σελ. 351.

ΣΕΛΙΑ. 200, στ. 4, Ἐωρακώς.] Τοῦ αὐτοῦ μῦθος μ' ἐκ τῆς αὐτῆς συναγωγ. σελ. 353. — Στ. 9, Βορράς.] Ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 243, τῆς δὲ Ἐρνεσείου 217.

ΣΕΛΙΑ. 201, στ. 7, Βορράς καὶ ἥλιος.] Ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 243. — Στ. 14, Ὁ ἥλιος τὸν Βορέαν.] Πλουτάρχου, Γαμικ. παραγγέλμ. § 12.

ΣΕΛΙΑ. 202, στ. 4, Γεωργός.] Ἐκ τῆς Ὀπτεμάννου συναγωγ. σελ. 244. — Στ. 17, Φάκελλον.] « Φάκελλος (φησὶ Σουΐδας), τὸ τῆς » κεφαλῆς φόρεμα, ὃ καὶ Φακιόλιον λέγεται. Λέγεται δὲ καὶ ὁ δεσμός » τῶν καλάμων ». Ἄμεινον δ' ἂν γράφοιτο δι' ἐνὸς λ, ὡς εὔρηται ἐν τῷ τοῦ Φωτίου Λεξικῷ (λ:ξ. Φάκελος). Ἔστι γὰρ παρὰ τὸ τῶν Ρωμαίων Fasciola, ὅτε σημαίνει τὸν τῆς κεφαλῆς ἐπίδεσμον, ἢ παρὰ τὸ Fasciculus, ἠνίκα δηλοῖ ξύλων δέσμην.

ΣΕΛΙΑ. 203, στ. 1, Διὰ σενῆς.] Ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ὀπτεμάννου, σελ. 245. — Στ. 9, Πίθηκος.] Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, σελ. 246.

ΣΕΛΙΑ. 204, στ. 10, Παῖς λουόμενος.] Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, σελ. 247.

ΣΕΛΙΑ. 205, στ. 1, Αἰσωπός ποτε.] Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, σελ. 248. — Στ. 11, Τὰ δένδρα.] Ἰώσηπος (Ἰουδ. Αρχαιολογ. Ε, ζ', σελ. 207) διεσκεύασε τὸν μῦθον τοῦτον ἐκ τοῦ ἐν τῇ παλαιᾷ γραφῇ (Κριτ. Θ, 8) ὑπὸ Ἀβιμέλεχ πρὸς τοὺς ἄνδρας Σικίμων ῥηθέντος μῦθου, οὗ ἡ ἀρχὴ, « Πορευόμενα ἐπορεύθη τὰ ξύλα τοῦ χρίσαι ἐφ' ἑαυτὰ βασιλέα ».

ΣΕΛΙΑ. 207, στ. 14, Ἦν ὅτε.] Ἐκ τῶν πέντε ὁ β' μῦθος Νεκροφόρου τοῦ Βασιλακίου (ἐκ τῶν Παρεκβολῶν Λέοντος Ἀλλατίου, σελ. 127), μακρὸς, περίεργος, ἀπθῆς, καὶ ἐνὶ λόγῳ, οἷον ἐχρῆν εἶναι τὸν ὑπὸ τοιοῦτου σοφιστοῦ συντεθειμένον μῦθον.

ΣΕΛΙΑ. 208, στ. 10, Ἐχθραν] Γράφει, Ἐχθράν, ἐπιθετικῶς πρὸς τὴν ἔλαφον. — Στ. 18, Ἡρίζεν.] Ἰγνατίου ὁ μῦθος ἐκ τῆς Νευελ. συναγωγ., σελ. 366.

ΣΕΛΙΑ. 209, στ. 12, Κρότυνας.] Οἱ αὐτοὶ καὶ οὗς ἀνωτέρω Κυνοραϊσῆς ὠνόμασεν Ἀριστοτέλης. Εἰσὶ δὲ αἱ παρ' ἡμῖν καλούμεναι Σκυλόμυλαι. Στ. 15, Τραυματίχ.] Ἰωσήπου (Ἰουδ. Αρχαιολογ. ιη', 7, σελ. 811) ὁ μῦθος.

ΣΕΛΙΑ. 211, στ. 4, Ἄνῆρ δειλός.] Πλουτάρχου· ἐκ τῆς Ὠπτεμάννου συναγωγ. σελ. 256.

ΣΕΛΙΑ. 217, στ. 13, Ὀπῆς.] Σκέπῃς δεῖν γράφειν εἰκασάν τινες. Ἴσως γραπτέον, Ὀροφῆς.

ΣΕΛΙΑ. 218, στ. 2, Μηδὲ τῆς.] Οὕτως ἔγραψα, ἀντὶ τοῦ, Μήτε τῆς. Ἄμεινον δ' ἂν γράφοις ἀπλῶς, Μὴ τῆς. Πρὸς δὲ τὸ Ἀποδέχασθαι, ὑπονοεῖ τὸ Φασί, ἢ τι τοιοῦτον ἕτερον.—Στ. 9, Μάτην ἐπὶ κακῶ.] Σημειοῦ τὸ, Ἐπὶ κακῶ, συνωνύμως ἴσως τεταγμένον τῷ Μάτην. Οὕτω γὰρ καὶ ἡ Συνήθεια, Τοῦ κακοῦ, κατὰ γενικὴν λέγει, ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ Μάτην.

ΣΕΛΙΑ. 220, στ. 1, Βοηλάτης.] Παρὰ τῷ Σουῖδα· ἐκ τῆς Ὠπτεμάννου συναγωγ., σελ. 267.—Στ. 7, Ἐπέσκωπτον.] Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου (Ἐπιστολ. Α. Τομ. Α, σελ. 767) ὁ μῦθος.—Στ. 8, Μήτε.] Γράφε, Μηδέ.

ΣΕΛΙΑ. 221, στ. 16, Ἀνθρώπων ἕκαστος.] Θεμισίου (Λογ. κά, σελ. 262) ὁ μῦθος.—Στ. 21, Δύο πήρας.] Γαληνοῦ· ἐκ τῆς Ὠπτεμάννου συναγωγ. σελ. 270.

ΣΕΛΙΑ. 222, στ. 1, Αἰσωπος ἔφη.] Ἐκ τῶν Ἀντωνίου καὶ Μαξιμου γνωμῶν· ἐκ τῆς Ὠπτεμάννου συναγωγ. σελ. 270.—Στ. 5, Κεραμεύς.] Ἐκ τοῦ Σουῖδα (λέξ. ὄνου παρακύψεως).—Στ. 11, Λέων ποτέ.] Νικηφόρου τοῦ Βασιλακίου, τῶν πέντε ὁ πρῶτος μῦθος· ἐκ τῶν Λέοντος τοῦ Ἀλλατίου Παρεκβολῶν, σελ. 125.

ΣΕΛΙΑ. 223, στ. 10, Ποταμός.] Ἐκ τῆς Ὠπτεμάννου συναγωγ. σελ. 274.—Στ. 13, Διέβαινε.] Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, σελ. 274.—Στ. 15, Εἶπέ τι τοιοῦτο.] Ἐπιθετὰ ἀνωτέρω (σελ. 406) σημειωθέντα.

ΣΕΛΙΑ. 224, στ. 1, Γυνή τις.] Ἐκ τοῦ κατὰ Πλανούδην Αἰτώπου βίου· ἐκ τῆς Ὠπτεμάννου συναγωγ. σελ. 275.—Στ. 17, Ἄνῆρ τις.] Ἐκ τοῦ αὐτοῦ Πλανούδου· ἐκ τῆς αὐτῆς συναγωγ. σελ. 276.

ΣΕΛΙΑ. 225, στ. 1, Ἄνῆρ τις, τῆς οἰκείας.] Ἐκ τοῦ Πλανούδου· παρὰ τῷ Ὠπτεμάννῳ, σελ. 277.—Στ. 5, Γεωργός τις.] Ἐκ τοῦ αὐτοῦ· παρὰ τῷ αὐτῷ, σελ. 277.

ΣΕΛΙΑ. 226, στ. 3, Λέοντα.] Τοῦ Ἰγνατίου ὁ μῦθος. ἐκ τῆς Νευελέτου συναγωγῆς, σελ. 355.—Στ. 5 καὶ 6, Εἰ σωφρονῶν... δράσεις.] Οἱ δύο εἰς οὗτοι ἐν ἑτέρῳ ἀντιγράφῳ τοῦ Νευελέτου (σελ. 639) οὕτω φέρονται,

Εἰ σωφρονῶν γὰρ δυσκάθεκτος ἦν λέων,
Πῶς οὐ μανεῖς δράσεις μετὰ θακρῶν;

—Στ. 7, Ὅτι ἐξουσίαν κ. τ. λ.] Καὶ τὸ ἐπιμύθιον ἐν τῷ αὐτῷ ἀντιγράφῳ οὕτως ἔχει· Ὅτι δεῖ τὸν ἐξουσιάζοντα θυμοῦ κρατεῖν.
—Στ. 8, Μῦς ἔκφερεν μῦν.] Τοῦ αὐτοῦ Ἰγνατίου· ἐκ τῆς αὐτῆς συναγωγ. σελ. 360. Ἐγραψα δὲ ἐξ ἐτέρων ἀντιγράφων τοῦ Νευελέτου (σελ. 640) Μῦς ἔκφερεν μῦν, ἀντὶ τοῦ κοινῆ φερομένου, Σῦς εἴλας τις μῦν.—Στ. 11, Ὡς οὐδὲ μῦν.] Ἐκ τῶν αὐτῶν ἀντιγράφων, ἀντὶ τοῦ, Ὡς οὐδὲ σῦν.—Στ. 12, Πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν.] Ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀντιγράφοις καὶ τὸ ἐπιμύθιον οὕτως ἔχει· Μὴ γελᾶν πτώμα τῶν πέλας.—Στ. 14, Γάμοις ἔχαιρον.] Τοῦ αὐτοῦ Ἰγνατίου· ἐκ τῆς αὐτῆς συναγωγ. σελ. 365.—Τοῖς ἡλίου.] Ἐξ ἀντιγράφου Νευελέτου (σελ. 640) ἀντὶ τοῦ, Τοῦ ἡλίου.—Στ. 16, Μόνου.] Ἐκ διορθώσεως Νευελέτου, ἀντὶ τοῦ, Μόνας.

ΣΕΛΙΑ. 227, στ. 5, Πᾶσιν πεφύκει.] Τοῦ Ἰγνατίου· ἐκ τῆς τοῦ Νευελέτου συναγωγ. σελ. 370.—Στ. 10, Ἡτεὶ λαβεῖν.] Τοῦ αὐτοῦ· ἐκ τοῦ αὐτοῦ Νευελέτου, σελ. 376.

ΣΕΛΙΑ. 228, στ. 10, Ἄνδρὸς πόθον.] Τοῦ αὐτοῦ· ἐκ τοῦ αὐτοῦ, σελ. 381.—Στ. 15, Ὁ μυθογράφος.] Τοῦ Τζέτζου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς Ὠπτεμάννου συναγωγ. σελ. 286.

ΣΕΛΙΑ. 229, στ. 11, Λέγεται.] Ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ (Ἄλ. ἢ Ἀναβ. § 36).

ΣΕΛΙΑ. 230, στ. 1, Τίς τῶν ἐν δόξῃ.] Τοῦ Τζέτζου ὁ μῦθος· ἐκ τῆς τοῦ Ὠπτεμάννου συναγωγ. σελ. 287.—Στ. 8, Στελλίδια.] Οὕτως ἐν τῇ τοῦ Ἄγγλου Τυρουίττου διατριβῇ (σελ. 5) ἐξ ἧς εἰληπταὶ ὁ μῦθος. Γραπτέον μέντοι δι' ἐνὸς λ Στελίδια, ἢ μᾶλλον Στελειίδια· παρὰ γὰρ τὸ Στελεόν, οὐδέτερον, καὶ ποιητικῶς Στειλειόν (Ὀδύσσ. Ε, 236). Ἔστι δὲ ἡ λαβὴ τῆς ἀξίνης ἢ τοῦ πελέκεως, ἢ καὶ παρὰ τοῖς Γερμανοῖς Stiel καλουμένη. Ἔσωσε δὲ καὶ ἡ συνήθεια τὴν λέξιν ἐν τῷ Στελιάριον, τὸ ἐπ' Εὐσαθίου (Παρεκβολ. εἰς τὴν Ὀδύσσ. σελ. 1531) Στειλειάριον καλούμενον, καὶ ῥῆμα σχηματίσασα ἐξ αὐτοῦ τὸ Στελιαρίζω, ὃ σημαίνει τὸ ξύλω παίω. Εὐρηται δὲ καὶ ἀρσενικῶς τοῦνομα, οὗ ἡ γραφὴ Στειλαιὸς ἡμάρτηται παρὰ τῷ Ἰπποκράτει· ὧφειλε γὰρ εἶναι Στειλεὸς, ἢ Ἴωνικώτερον Στειλειός.

ΣΕΛΙΑ. 235, στ. 4, Λύκοις καὶ κυσίν.] Τὰ Βαβρίου εἰς τοῦτου τὸν μῦθον ἀνήκοντα λείψανα (ἀ καὶ πρὸ ἡμῶν ὁ Τυρουίττος ἐσημειώσατο) εὐρήσεις ἀνωτέρω (σελ. 410).—Στ. 13, Ζεὺς ἐν πίθῳ.] Εἰληπταὶ, ἢ μᾶλλον παρώδηται ἐκ τῶν Ἡσιόδου Ἔργων τε καὶ ἡμερῶν (στ. 81-104) ὁ μῦθος· ἐκεῖ γὰρ οὐκ ἀνὴρ, ἀλλὰ γυνή, ἢ Παν-

δώρα, ἦν ἡ τὸ πῶμα τοῦ πίθου ἀφελούσα, ἐξ οὗ, οὐ τὰγαθὰ, ἀλλὰ τὰ κακὰ, ἐξελεθόντα ἀνά πᾶσαν γῆν τε καὶ θάλασσαν ἐσκεδάσθησαν.

ΣΕΛΙΑ. 256, στ. 7, Εἴληφεν.] Γραπτέον, οἶμαι, Εἴληχεν.

ΣΕΛΙΑ. 257, στ. 11, Ὑφ' ἐνὸς δηχθῆναι τοῦτον.] Ἀντί τοῦ, Τοῦτον, γραπτέον, Τούτων, πρὸς τὸ Μυρμήκων.

ΣΕΛΙΑ. 258, στ. 6, Πίθηκοι συνελθόντες.] Εὕρηται καὶ παρὰ τῷ Πρισκιανῷ (σελ. 1330) ὁ μῦθος ἐξ Ἑρμογένους παρελημμένος, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων φωνὴν οὕτω μεταπεφρασμένος: *Simiæ convennerunt, et consilium habuerunt de urbe condenda: et quia placuit illis, paratæ erant incipere ædificationem. Sed vetus inter eas prohibuit ab incepto eas, docens, quod facile capientur, si intra muros concludantur.*—Στ. 10, Λέων ποτέ.] Τὸν 368 μῦθον τοῦτον, τὸν ἐκ Νικηφόρου τοῦ Βασιλακίου, διάγραφει, ὡς ἀβλεψία τυπογράφων δις γεγραμμένον, ὧδέ τε, καὶ ἀνωτέρω (σελ. 222): οὐδὲ γὰρ ἐκείνων ἐς τῶν καλῶν τὰ τοῦ Βασιλακίου, ἀ καὶ δις λέγειν καλὸν εἶναί φησι Πλάτων.

ΣΕΛΙΑ. 259, στ. 17, Κόραξ τις, ἰδῶν.] Μόνοις τοῖς προσώποις διαφέρει ὁ μῦθος τοῦ ἀνωτέρω 293 μῦθου (σελ. 191).

ΣΕΛΙΑ. 240, στ. 2, Ἐν τοῖς ὕδασι.] Ἴσως ἔγραψεν ὁ Συντίπας, Ἐν τοῖς σοῖς ὕδασι.

ΣΕΛΙΑ. 241, στ. 4, Ὅτι ἐν ᾧ μέτρῳ.] Ἐκ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου (ζ', 2) παρώδηκε τὸ ἐπιμύθιον.

ΣΕΛΙΑ. 246, στ. 1, Ἄνῆρ τις τῶν εὐλαβῶν.] Καὶ τὸ Εὐλαβῆς, καὶ τὸ Αἰρετισάμενος, ἐκκλησιαστικαὶ λέξεις εἰσί.—Στ. 13, Καὶ τὸ μὲν χρυσίον μὴ εὐρηκῶς κ. τ. λ.] Ὅπερ ἐν ἄλλοις (Προδρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. Στοχ. Αὐτοσχ. σελ. ρκί) ἐσημειωσάμεθα τοῦ Πλάτωνος δίδισχον, παρωθεῖν ἔοικεν ὁ μυθογράφος.

ΣΕΛΙΑ. 258, στ. 21, Κτῆσιν.] ΕΔ, ἀντί τοῦ, Κύησιν.

ΣΕΛΙΑ. 260, στ. 17, Τοῦτο.] ΕΔ, ἀντί τοῦ, Τοῦτον.

ΣΕΛΙΑ. 263, στ. 17, Τὴν λείαν ἀτὰρ διά.] Ἴσ. γρ. Τὴν λείαν ἀταρπὸν (ἢ Ἄτραπὸν) διά.

ΣΕΛΙΑ. 264, στ. 12, Οὐδὲ τὰ κοινὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτελεῖν δυνάμενοι.] Αἰνίγματι ὅμοιον τὸ τέλος τοῦ μῦθου. Ἴσως ἐξερρήχηκε τὸ τοῦ χωρίου περὶ τῆς Ἀράβων ἀλαζονείας, μεγάλα ἐπαγγελλομένων, ὅτε μὴδὲ τὰ μικρὰ ἐκτελέσαι οἰοί τε εἰσι, κατὰ τὸν 166 μῦθον (σελ. 100 καὶ 355).—Στ. 15, Ὁ δ', ἐπισραφεῖς.] Ἐγράφετο, Ὁ δὲ ἐπισραφεῖς.

ΣΕΛΙΑ. 265, στ. 9, Κάμηλος ἀναγκαζομένη κ. τ. λ.] Τῶν ἀσειῶν ὁ μῦθος· εἰς ὃν ἀνακτέον, τὰ ἐκ τοῦ Βαβρίου παρά τῷ Σουίδα (λέξι. Πυρρίχαις), λυπρὰ ταυτὶ λείψανα κομφοῦ μύθου,

— Ἐμοὶ γένοιτο κὰν ὁδῶ βαίνειν
Μὴ καταγέλασον, μήτε (γρ. Μηδὲ) Πυρρίχην παίξειν,

ἄπερ ἕτεροι οὐκ ὀρθῶς, ἐμοὶ δοκεῖν, τῷ 387 (σελ. 247) μύθῳ προσήκειν ὑπέλθειν.

ΣΕΛΙΑ. 268, στ. 1, Μὴ φρενωθεῖν.] Ἡ ἐπὶ τοῦ Φρονιματισθείην ἐκδεκτέον τὸ Φρενωθείην, ἢ γραπτέον Μὴ ἄφρενωθείην, πρὰ τὸ μήπω καταχωρισθὲν ἐν τοῖς Λεξικοῖς Ἐκφρενοῦσθαι, τουτέστιν, Ἐξω φρενῶν γίνεσθαι.—Στ. 5, Ὑπὸ τῶν.] Ἐγράφετο κακῶς, Ἀπὸ τῶν.—Στ. 6, Ἐπιγινώσκειν.] Ἰσ. γρ. Ἐπιγινώσκοντας.—Στ. 17, Ἐναντίως κ. τ. λ.] Γραπτέον ἢ, Ἐναντίας ἔχοντας δόξας, ἢ Ἐναντίως ἔχοντας ταῖς δόξαις.

ΣΕΛΙΑ. 269, στ. 3, Κλωβός.] Ὀρνίθων οἶκημα θρυφάτοις περιεχόμενον· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Κλωβίον καὶ Κλουβίον.—Στ. 20, Σχεῖν τι δειπνήσει.] Γράφε, Σχεῖν σήμερον τί δειπνήσω, ἢ Σχεῖν τὸν φίλον τί δειπνήσει.

ΣΕΛΙΑ. 270, στ. 7, Διαλαμβάνων.] Πρὸς τὸ, Γραμμάτιον. Ἐγράφετο δὲ κακῶς, Διαλαμβάνων.—Στ. 11, Ὄνον τις ἔχων κ. τ. λ.] Μιᾶς σχεδὸν μόνης λέξεως, τῆς Μέλλων εἰς τὴν Μέλλοντος, μεταβολῆ, καὶ ἐτέρας μιᾶς, τῆς Πάντως, ἀποβολῆ, ἐκ πεζοῦ εἰς ριχηρὸν οἶον τε μετακομῆσαι τὸν μῦθον,

Ὄνον τις ἔχων, καὶ τῷ βοῖ συζεύξας,
Ἡροτρία, πτωχῶς μὲν, ἀλλ' ἀναγκαίως.
Ἐπεὶ δὲ τὸ ἔργον ἐπληρώθη, λύειν
Μέλλοντος αὐτοῦς, ἢ ὄνος διηρώτα
Τὸν βοῦν· Τίς ἄξει τῷ γηπόνῳ τὰ σκεύη;
Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν εἶπεν· Ὅσπερ εἶωθε.

ΣΕΛΙΑ. 271, στ. 13, Μικρὸν λύκον... εἶτα σκύμνον γενόμενον.] Πῶς Γενόμενον; οὐ γὰρ ἔπειτα γίνεται, ἀλλ' ἔστιν ἤδη καὶ λέγεται, Σκύμνος λύκου, ὁ μικρὸς λύκος.

ΣΕΛΙΑ. 274, στ. 8, Ηέμψειν.] Ἐγράφετο, Πέμπειν.

ΣΕΛΙΑ. 275, στ. 19, Καὶ κρίνων, ἢ καὶ ῥόδων τι.] Ἰσ. γρ. Κρίνων, ἢ ῥόδων τι.—Στ. 23, Οὐκέτι. Ἐγὼ δὲ, ἔφη κ. τ. λ.] Προσ-

έθηκα τὸν σύνδεσμον· ἐνήλλαξα δὲ καὶ τὴν σίξιν, ὃ συνῆκε καὶ ὁ Φλωρεντινὸς ἐκδότης. Ἐγράφετο δὲ πρότερον, Οὐκέτι ἐγὼ, ἔφη.

ΣΕΛΙΑ. 276, στ. 18, Τύχοι.] Ἐγράφετο, Τύχη.

ΣΕΛΙΑ. 277, στ. 14, Τρεῖς Βολάς.] Οὕτω καὶ ἡ συνήθεια, Τρεῖς βολάς, ἢ Τρεῖς φοράς, λέγει, ἀντὶ τοῦ, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπιρρήματος, Τρίς· καθά, καὶ Μίαν βολάν, ἢ φοράν, ἀντὶ τοῦ, Ἄπαξ, καὶ Πολλάς βολάς, ἢ φοράς, ἀντὶ τοῦ, Πολλάκις. Ὁ δὲ μῦθος, τῶν πάνυ χυδαίων ὢν, χυδαῖον καταγγέλλει τὸν μυθογράφον, ἴσως δὲ καὶ Μοναχὸν τῆς τρισκαιδεκάτης ἢ τεσσαρεσκαιδεκάτης ἐκατονταστηρίδος.

ΣΕΛΙΑ. 281, στ. 14, Δεῖ δὲ αὐτόν.] Γράφε, Δεῖν δὲ αὐτόν, ὡσπερ ἐγγέγραπτο ἀνωτέρω (σελ. 3).—Στ. 19, Τὰ ἐν χερσίν οὐ προσίενται.] Γραπτέον, Τὰ ἐν χερσὶ προίενται.

ΣΕΛΙΑ. 290, στ. 21, Εἰ καὶ δυσυχεῖ λίαν, κἂν καὶ μυρίους κινδύνους ὑποσῆ.] Βάρβαρα ταῦτα καὶ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης ἀλλότρια.

ΣΕΛΙΑ. 293, στ. 5, Τοῦτο.] Ἐγράφετο κακῶς, Τοῦτον.—Στ. 9, Δέον ἐστίν, ἴνα... δηχθῆσωμαι.] Διττῶς βάρβαρον τὸ μὲν ὅτι ἀντὶ τοῦ, Δέον, ἢ Δεῖ με δηχθῆναι, ἀναλύσας τὸ ἀπαρέμφατον, Δέων ἴνα, κ. τ. λ. εἴρηκε τὸ δὲ, ὅτι καὶ τῷ, Δηχθῆσωμαι, ἀντὶ τοῦ, Δηχθῶ, ἢ Δάκνωμαι, ἐχρήσατο.

ΣΕΛΙΑ. 346, στ. 12, Ἐτύγχανέ τιμι λυπηθῆναι καὶ τὸν τόπον φεύγειν.] Ἴσως γραπτέον, Εἰ τυγχάνει τινὶ λυπηθῆναι, καὶ τὸν τόπον φεύγει.

ΣΕΛΙΑ. 359, στ. 8, Τηρῷ δὲ καὶ χροῖαν οὐχὶ μίαν τούτων.] Ὅψε ποτε συνῆκα, παραβαλὼν πρὸς τὸν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 106) μῦθον, τοῦτον οὕτω πως εἶναι διορθωτέον τὸν σίχον,

Ὅρα δὲ καὶ χροῖαν οὐχ ὁμοίαν τούτοις,
ἢ οἰκειότερον τῷ διασκευασῆ, τουτέστι βαρβαρώτερον,

Τηρῷ δὲ καὶ χροῖαν οὐχ ὁμοίαν τούτων.

ΣΕΛΙΑ. 370, στ. 5, Τὸ ζῆν ἀπορρήγνυμι.] Ἐγράφετο, Τοῦ ζῆν ἀπορρήγνυμαι, μετὰ διαφόρου γραφῆς, Τοῦ ζῆν ἀπορρήγνυμι.

ΣΕΛΙΑ. 394, στ. 16, Ἄ μέλλει... ἐκφεύξει.] Τούτῳ προσαρμοσεῖον τῷ μῦθῳ ὅπερ ἐσημειώσατο Τυρουῖττος ἐκ τοῦ Ἐτυμολογικοῦ (λέξ. Πιπρωμένον) Βαβριανὸν ἐπιμύθιον τότε,

Ἄ σοι πέπρωται, ταῦτα τλήθῃ γενναίως,
Καὶ μὴ σοφίζου· τὸ χρεῶν γὰρ οὐ φεύξῃ.

ΣΕΛΙΑ. 396, στ. 12, Ελέγχουσα.] Ελέγχον, θεόν εἰπεῖν, πρὸς τὸ μισηθὲν τέκνον, ὃ δὲ πρὸς τὴν μητέρα συνέταξε. Ψευδῆς δὲ ἡ τοῦ μύθου ὑπόθεσις, ἀπ' αὐτοῦ ἴσως τοῦ Ὀππιανοῦ τὴν ἀρχὴν λαβοῦσα· οὕτω γὰρ ἐκεῖνος (Κυνηγετ. Β, 608-611) περὶ τῶν πιθήκων·

Κεῖνοι καὶ φίλα τέκνα θυσειδέα θοιά τεκόντες,
Οὐκ ἀμφοῖν ἀτάλαντον ἐὼν μερίσαντο ποθητῶν,
Ἄλλὰ τὸ μὲν φιλέουσι, τὸ δ' ἐχθαίρουσι χόλοισιν·
Αὐταῖς δ' ἀγκαλίδεσσιν ἐὼν ἔκτεινε τοκῶν.

ΣΕΛΙΑ. 397, στ. 8, Ἐτραυμάτισεν.] Πολλὴ παρὰ τοῖς Ἐβδομήκοντα ἡ λέξις, Τραυματίζω, ἀντὶ τοῦ, Τιτρώσκω. — Στ. 22, Ἀργώδεις.] Τοῦ παρηκμαχότος ἑλληνισμοῦ, ἀντὶ τοῦ, Ἀργούς.

ΣΕΛΙΑ, 405, στ. 5, Ὀλιγορῶν τῆ πείνῃ.] Τῆς πείνης, δεῖν γράφειν ἔλεγον. Οὐ θαυμαστὸν δὲ εἰ καὶ τὴν βάρβαρον ἀντίπτωσιν προεἰλετο ὁ διασκευαστῆς, οὐδ' εἰ τὸ Ὀλιγορῶν ἐπὶ τοῦ Λειποθυμῶν, ἢ τοῦ συνηθεζέρου Ὀλιγοθυμῶν, ἔταξε. — Στ. 8, Ἐπαπολάων αὐτά.] Αὐτῶν ὄφειλεν εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ, Αὐτά. — Στ. 17, Σιμικίνδιον.] Τῶν Ῥωμαίων ἡ λέξις Semicinctum, ἧς χρῆσις καὶ ἐν ταῖς τῶν Ἀποσόλων Πράξεσι (ιβ', 12). Δύναται δὲ ἐνταῦθα κεφαλῆς περιζῶμα ἢ περίθεμα, ὃν ἕτερος τοῦ μύθου διασκευαστῆς, Φάκελλον, εἴρηκε (σελ. 202). Ἄλλοι δὲ Φακεόλιον, ἢ Φακίολον, ἢ Φακιόλιον, ὡς καὶ ἡ παρ' ἡμῖν συνήθεια ὠνόμασαν, παραφθεύραντες καὶ ταύτην τὴν λέξιν ἐκ τοῦ τῶν Ῥωμαίων Fasciola, τοῦ δηλοῦντος, ὡσπερ ἔφην (σελ. 436), τὸν Ἐπίθεσμον. « Σιμικίνδιον (φησὶ Σουΐδας), » φακέολον, ἢ σουδάριον » καὶ αὖθις, « Φακιόλιον. Κρέων ἐν τῷ » πρώτῳ τῶν Ῥητορικῶν Κορθύλην φησὶ καλεῖσθαι παρὰ Κυπρίοις » τὸ κεφαλῆς περιεἶλημα, ὃ παρ' Ἀθηναίοις καλεῖται, Κρώβυλον » (γρ. Κρώβυλος), παρὰ δὲ Πέρσαις, Νιδάριον (γρ. Κιδάριον) ». — Στ. 23, Ἀντιποιεῖσθαι.] Γραπτέον οἶμαι, Ἀντευποιεῖσθαι· τοῦτο δὲ ἐπὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ, Ἀντευποιεῖν, ἐκληπτέον.

ΣΕΛΙΑ. 405, στ. 4, Ἐπὶ τρεῖς.] Συνηθεζέρον καὶ μᾶλλον ἐν χρῆσει τὸ ἐπιόρηματικόν, Ἐπιτρίς.

ΣΕΛΙΑ. 406, στ. 9, Τὴν κόπρον εὐθύς.] Γραπτέον ἔοικεν ὥδὲ τε καὶ ἀνωτέρω (σελ. 223), Τὴν κόπρον αὐτῆς, ὡσπερ φέρεται ἐν τῷ ἐξῆς παραλλήλῳ μύθῳ.

ΠΑΡΑΒΟΛΗ

ΤΟΥ ΗΜΕΤΕΡΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟ ΤΟΥ ΠΡΟΤΕΡΟΥ
ΕΚΔΟΤΟΥ (1).

Τὸ ἡμέτερον κείμενον.	Τὸ τοῦ προτέρου ἐκδότου.
ΣΕΛ. 4, στ. 6, Ἀνέστη, ὡς ἐκ τῆς κε- φαλῆς.	Ἀνέστηκεν ἐκ τῆς κεφαλῆς ὡς.
6, 13, Ἐσκέψω.	Ἐσκεψας.
ΣΕΛ. 8, στ. 1, Συνέφερον.	Προσέφερον.
16, Ὀλισθανουσα.	Ὀλισθανουσα.
17, Ἰειδῶρει.	Λοιδωρεῖ.
18, Μὴ μέ περ.	Μὴ μέ περ.
ΣΕΛ. 9, στ. 2, Λέγεις.	Λέγεις.
7, Τῶν δὲ τυκτόντων.	Τῶν δὲ τυκτόντων αὐτόν.
ΣΕΛ. 10, στ. 2, Ἄλλ' οὐκ ἂν ἔγωγε τοῦ- το πράξαι δυναίμην.	Ἄλλ' οὐκ ἂν τοῦτο δυναίμην ἔγωγε πράξαι.
7, Αὐτήν.	Ταύτην.
10, Προσαπειλήφασιν.	Προῦπειλήφασιν.

(1) Ἐκ τῶν προτέρων ἐκδοτῶν προηγουμένως ἐχρησάμην τῷ Ἐρνε-
σίῳ, μύθους Αἰσωπείους 296 ἐκδόντι ἐν Λειψία κατὰ τὸ 1781 ἔτος· τῶν
ἐκείνῳ δὲ παραλειμμένων τοὺς μὲν ὑπὸ Ἀφθονίου καταλογάδην, καὶ
τοὺς ὑπὸ τοῦ Ἰγνατίου (τοῦ ψευδῶς καλουμένου Γαβρίου) τετρασίχως
γεγραμμένους ἠραμισάμην ἐκ τῆς Φραγκοφορτιανῆς ἐκδόσεως 1610
τοῦ Νευελέτου· τῶν δὲ λοιπῶν, τοὺς μὲν ἐκ τῆς ἐν Λειψία 1741 τοῦ
Ὀπτεμάννου (Hauptmann), καὶ ἐκ τῆς 1776 τοῦ Εὐσιγγήρου (Heu-
singer), τοὺς δὲ ἐκ διαφόρων ἄλλων, τῶν ἐν ταῖς σημειώσεσι δεδη-
λωμένων, παρείληφα. Διεσκέυακα δὲ τὸ κείμενον τὰ μὲν ἐκ διαφόρων
γραφῶν, ἢ ἐκδόσεων, ἢ διωρθώσεων, εἰληφῶς, πλείω δὲ καὶ αὐτὸς
διορθώσας.

Τὸ ἡμέτερον κείμενον. Τὸ τοῦ προτέρου ἐκδότου.

ΣΕΛ. 10, στ. 18, Πρὸς ταῦτα δέ.	Πρὸς τοῦτο δέ.
21, Ἰδοὺ ἡ Ρόδος.	Ἰδοὺ Ρόδος.
Σ. 11, στ. 14, Ὡς Ἄπολλον.	Ἄπολλον.
14, Μετὰ χειράς.	Μετὰ χεῖρα.
20, Ἀποδειῖξαι.	Ἵποδειῖξαι.
Σ. 12, στ. 1, Ἐπερώτησε.	Ἐπερώτησε.
3, Εἶπη.	Εἶπειεν.
— Προσενεγκεῖν.	Προσενεγκεῖν.
9, Ἐπ' ἄγραν.	Εἰς ἄγραν.
22, ὄναρ.	Κατ' ὄναρ.
Σ. 16, στ. 1, Ἦν δὲ μή.	Εἰ δὲ μή.
Σ. 18, στ. 10, Δεήσει.	Δεῖ.
22, Οὐ τόν.	Αὐτόν.
Σ. 19, στ. 19, Ἰδοιεν.	Ἰδωσι.
Σ. 20, στ. 5, Νεκρός.	Νεκρόν.
12, Εὐροι.	Εὕρηκεν.
Σ. 21, στ. 11, Ἐν καιρῷ ἀνάγκης ὡφελεῖν, καὶ τὰς βοηθείας παρέχειν.	Ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὰς βοηθείας παρέχειν.
15, Ἐχρήτο.	Ἐχρησεν.
17, Ὅτε.	Ὅτι.
18, Ὅτε.	Ὅτι.
Σ. 22, στ. 3, Ἀφεώρα.	Ἐφεώρα.
Σ. 23, στ. 4, Ἐπιδειξω.	Ἵποδειξω.
Σ. 25, στ. 17, Ὅμοῦ νεβρῶ.	Ὅμοῦ βουνεύρω.
20, Τὸν νεβρόν.	Τὸ βούνευρον.
21, Τοῦτον.	Τοῦτο.
Σ. 26, στ. 1, Περὶ τούτου.	Περὶ τοῦτο.
5, Δρομαῖος.	Δρομαίως.
22, Τοῦτο δ' ὁ μύρμηξ.	Τοῦτο δὲ ὁ μύρμηξ.
Σ. 29, στ. 1, Τὸν δὲ ποταμὸν οὐδὲ τὴν ἰδίαν.	Τὸν δὲ ποταμὸν τὴν ἰδίαν.
21, Ὄρνιθοθήρου.	Ὄρνιθοθήρα.
23, Τοὺς ἐνοικοῦντας.	Ἐνοικοῦντας.

Τὸ ἡμέτερον κείμενον. Τὸ τοῦ προτέρου ἐκδότου.

Σ. 30, στ. 7, Διανενέμημαι.	Διανέμημαι.
Σ. 31, στ. 7, Αὐτή.	Αὐτή.
Σ. 32, στ. 6, Οἱ μηθέν.	Οἱ μηθέν.
Σ. 34, στ. 14, Ἦ τι τοιοῦτον.	Ἦ πλοῦτον.
Σ. 35, στ. 4, Φυγόντων βατράχων.	Φυγόντα βατράχῳ.
Σ. 37, στ. 21, Θλάσεν.	Θλάσας.
Σ. 38, στ. 2, Τοῦ δυνατοῦ.	Τῷ δυνατῷ.
4, Ἀφαλλομένης.	Ἀφαλλομένης.
Σ. 39, στ. 10, Ἐλαττόνων.	Ἐλάττονα.
11, Εἰσιᾶσιν.	Εἰσίασιν.
Σ. 40, στ. 20, Δόξαντος.	Δόξαν αὐτῷ.
Σ. 41, στ. 17, Τῶν πεζῶν ζώων.	Τῶν πεζῶν.
Σ. 42, στ. 4, Κρίνονται.	Γίνονται.
16, Ηὕξηθη.	Ηὕξηθη.
Σ. 43, στ. 1, Παρήσαν.	Παρήσαν.
Σ. 44, στ. 4, Οὐδὲν γάρ.	Οὐδὲ γάρ.
Σ. 45, στ. 9, Χαλαστραίοις.	Χαλάστραις.
15, Ρύμματα.	Ρύμαλα.
16, Μεταβαλεῖν.	Μεταβάλλειν.
Σ. 47, στ. 2, Συνελήθη.	Συνελήθη.
3, Ἐσωφρονίσθη.	Ἐσωφρονίσθη.
Σ. 48, στ. 19, Τοῦτο.	Τοῦτο.
Σ. 49, στ. 5, Τηνικαῦτα ἐμέ.	Τηνικαῦτά με.
9, Αὐτῷ.	Αὐτόν.
Σ. 50, στ. 6, Ζῶα, ἔφη, τόν.	Ζῶα, τόν.
Σ. 51, στ. 6, Οὕτως.	Οὕτως.
Σ. 55, στ. 10, Καταλείποντες.	Καταλιπόντες.
Σ. 58, στ. 3, Ἀπολείποντες.	Ἀπολιπόντες.
4, Οὐδὲ ἐς μίαν.	Οὔτε ἐς μίαν.
Σ. 60, στ. 14, Τίνες ἐσέ.	Τίνες τε ἐσέ.
Σ. 63, στ. 17, Ἦλλετο.	Ἦλατο.
Σ. 64, στ. 10, Προσαπολλύντες.	Προσαπολοῦντες.
18, Ἐπώαζε.	Ποάξουσα ἐπεκάθητο.
Σ. 65, στ. 1, Πρῶτον.	Πρότερον.
4, Ἐπιδείχεται.	Ἐπεδείχαστο.

	Τὸ ἡμέτερον κείμενον.	Τὸ τοῦ προτέρου ἐκδότου.
Σ. 93, στ.	13, Μεγάλως.	Μεγάλων.
	—, Τοὺς δὲ μεγάλους ὄν- τας.	Τοὺς δὲ μέγα ὄντας.
	14, Ἰδοίς.	Ἰδῆς.
Σ. 94, στ.	4, Δι' ἀδυναμίαν.	Δι' ἀδυναμίας.
	11, Θηλαζόντων, ἀρνόν.	Θηλαζόντων, τὸν ἄρνον.
	23, Οὐ πέπειρος.	Μὴ πέπειρος.
Σ. 95, στ.	1, Κοιλώματος.	Κοίλωμα.
	5, Τὴν ὁδόν.	Τήνδε.
	10, Ἐν πῆρᾳ βοσκοῦ ἐθεά- σατο.	Ἐν πείρῃ ἐθεάσατο βοσκοῦ.
	19, Ζημίαις ἴσαις.	Ζημίας ἴσας.
Σ. 97, στ.	10, Τὸν Νεῖλον ποταμόν.	Τοῦ Νεῖλου ποταμοῦ.
Σ. 98, στ.	2, Νεωτέρῳ αὐτῆς.	Νεωτέραν αὐτῆς.
	3, Παρεγίνετο.	Παρεγένετο.
	5, Ἀπέσπα.	Ἐπέσπασεν.
	6, Τιλλόμενον.	Τιλλομένων.
	15, Διεννηοχυῖαι (Ἴδε τὰς Σημειωσ. σελ. 420).	Δ' ἐννηοχυῖαι.
Σ. 99, στ.	7, Πολλάκις βλάβη γίνεται μεγάλη.	Πολλάκις τύχη βλάβην γί- νεσθαι μεγάλην.
	18, Τούτου.	Ταύτης.
Σ. 100, στ.	1, Φιλάνθρωπότατον.	Φιλάνθρωπον.
	5, Βιοῦντας.	Βιῶντας.
Σ. 102, στ.	23, Εἰλκον.	Εἰλκοντο.
	Τοῦ δὲ ἄξονος τρίζοντος.	Οἱ δὲ ἄξονες τρίζοντες.
	24, Αὐτόν, ὦ οὔτος.	Αὐτούς, ὦ οὔτοι.
	25, Σὺ τί κραυγάζεις;	Διὰ τί κραυγάζετε;
Σ. 103, στ.	1, Μεγίστην πολλοί.	Μεγίστη πόλει.
	14, Πάλιν εἰς.	Πάλιν αὐτὴν εἰς.
Σ. 104, στ.	9, Ἦν γαλῆ φανέντι.	Γαλῆ δὲ, τῷ φανέντι.
Σ. 105, στ.	9, Δέσμην.	Δεσμὴν.
	10, Δέσμην μίαν.	Εἰς δεσμὴν μίαν.
	11, Δέσμην.	Δεσμὴν.
	20, Γεωργός.	Ὁ γεωργός.

Τὸ ἡμέτερον κείμενον. Τὸ τοῦ προτέρου ἐκδότου.

- Σ. 105, στ. 22, Ἰκέτευεν ἀφεθῆναι, λέ- Ἰκέτευε λέγων ἀφεθῆναι.
γων.
- Σ. 106, στ. 18, Πρὸς φίλον τινός κ. τ. λ.
(Ἔτερ. Κακοῖς μὴ συν-
αγελάζεσθαι. Ἄλλ. Ἀδι-
κία μὴ συμφέρεσθαι).
- Σ. 107, στ. 6, Καὶ τὸν γεωργόν. Καὶ αὐτὸν γεωργόν.
16, Σφαγῆς. Σφαγῆ.
Σ. 108, στ. 5, Κοιτάζει. Κοιτάζη.
6, Ὀχριώσας. Ὀχριώσας.
12, Εἶδες ἴχνη. Ἰχνη εἶδες.
13, Εἰ θέλεις. Ἐθέλεις.
14, Ἰχνους. Ἰχνος.
15, Πρὸς ἀνθρώπους κ. τ. λ.
(Ἄλλ. Κατὰ ἀπόντων μὴ
θρασύνεσθαι).
- Σ. 109, στ. 6, Παρασχομένου. Παρασχομένου.
8, Χρήσασθαι. Χρήσεσθαι.
12, Καθήσο. Καθήση.
- Σ. 110, ΚΑΡΙΣ. ΣΚΑΡΟΣ.
1, Φάλαινα. Φάλαινα.
2, Καρίς. Σκάρος.
5, Ἡ σοῦ. Ἡ σου.
8, Ἐκείνων οὐ πάνυ. Ἐκείνων μὲν πάντη.
15, Κεχώλῃται. Κεχώληται.
19, Ἐσχιζον, ἐξ αὐτῆς σφη- Ἐσχιζον, οἱ δὲ ἐξ αὐτῆς σφη-
νας ποιήσαντες. Ἡ δέ. νας ποιήσαντες, ἔσχιζον.
Ἡ δέ.
- Σ. 112, στ. 5, Κάκει συλληθῆναι. Κάκεισε ὑπὸ τοῦ λέοντος
συλληθῆναι.
25, Χρεία. Χρεία.
- Σ. 114, στ. 3, Μετὰ λύπης. Κατὰ λύπης.
5, Ἐπὶ δέσμη ἀκανθῶν. Ἐπὶ δεσμῖα ἀκάνθων.
10, Ἀπήει. Ἀπή.
7, Ἐπιχειρήσαντα. Ἐπιχειρίσαντα.

Τὸ ἡμέτερον κείμενον. Τὸ τοῦ προτέρου ἐκδότου.

Σ. 114, στ. 14, Ἐν τῶν.	Ἐκ τῶν.
16, Παρεκάλει.	Προεκάλει.
Σ. 115, στ. 10, Ἐκεκράγησαν.	Ἐκεκράγησαν.
14, Δεῖται.	Δεῖ.
24, Ἀποκατέστησεν.	Ἀπεκατέστησεν.
Σ. 116, στ. 1, Τοξείας.	Τοξίας.
2, Ἐντείναντος.	Ἐκτείναντος.
Τὸ βέλος.	Τοῦ βέλους.
5, Γέλωτα.	Γέλωτος.
16, Δοκοῦσί τι ἔχειν.	Δοκοῦσιν ἀυχεῖν.
Σ. 118, στ. 8, Πρώτη.	Πρώτον.
Σ. 120, στ. 7, Φανερόν δὲ ἢ ἕκασον ῶν χρεῖαν εἶχον.	Φανερόν δὲ εἶη ἕκασον, οὗ χρεῖαν εἶχον.
8, Ὑποθεῖναι.	Ἀποθεῖναι.
Σ. 121, στ. 10, Αὐτόν.	Ἐαυτόν.
11, Δι' ἧν.	Δι' ἧς.
14, Ἥμην.	Ἥμεν.
21, Ὑπερβήση.	Ὑπερβήσειν.
24, Κάκεινος.	Κάκεινοι.
Σ. 122, στ. 10, Ἐπαίρεσθαι.	Ἐπαίρεσθαι.
Σ. 123, στ. 3, Ἀφ' ὧν.	Ἐφ' ὧν.
9, Σαίνει.	Σεῖει.
11, Μόνους εἰώθασι.	Ἐκεῖνοι εἰώθασι.
24, Χολήν.	Χόλον.
Σ. 124, στ. 2, Ἐπιτιθῶνται.	Ἐπιτίθενται.
3, Προσδοκωμένου.	Προσδοκουμένου.
9, Περισσοτέρων.	Περισσότερον.
12, Ἄλλοτριούς.	Ἄλλοις.
16, Προσαφελίσθαι.	Προσαφελεῖσθαι.
19, Εἰζήτει.	Εἰζήτει.
Σ. 125, στ. 9, Τῇ δέ.	Τῷ δέ.
20, Διὰ φθόνου.	Διὰ φθόνου.
Σ. 126, στ. 8, Ἐμφιλοχωροῦσαν.	Ἐμφιλοχωρήσασαν.
12, Ἐκάθισεν.	Ἐκάθειθεν.
13, Γένωνται.	Γίνωνται.

Τὸ ἡμέτερον κείμενον. Τὸ τοῦ προτέρου ἐκδότου.

Σ. 127, στ. 11, Ὑμεῖς ἂν ἀδυνατάως.	Ὑμεῖς ἀδυνατάως.
Σ. 129, στ. 13, Αἰσθόμενος.	Αἰσθανόμενος.
13, Τὶ ἂν εἴη.	Τὶ ἤ.
19, Προσκιτᾶται.	Κιτᾶται.
Σ. 131, στ. 3, Ἐπῆνει.	Ἐπαινεῖ.
22, Διενήνοχας.	Διενήνοχεν.
23, Προσήκουσαν.	Προύχουσαν.
Σ. 132, στ. 19, Βοᾶν τυρόν.	Βοᾶν τυρόν.
Σ. 133, στ. 10, Ἠσυχάσαντος.	Ἠσυχήσαντος.
11, Ἐρηνοῦντος αὐτόν, ὁ.	Ἐρηνοῦντος, αὐτόν ὁ.
Σ. 134, στ. 15, Ἀδικάσως.	Ἀδεκάσως.
16, Ἀτόποις.	Ἀτοπίσις.
Σ. 135, στ. 13, Προσαπολλύουσιν.	Προσαπόλλυσιν.
16, Ἀπέβαλεν, ἀλόμενος.	Ἀπέβαλλεν, ἀλλόμενος.
21, Τὸ οὔπερ.	Τοῦ οὔπερ.
Σ. 137, στ. 13, Παρέβαλλεν.	Παρέβαλεν.
15, Παίοντας.	Παίοντα.
15, Ἀγαγεῖν.	Ἀναγαγεῖν.
19, Ἀρισῶντι τῷ δεσπότῃ.	Ἀρισοσίτῳ δεσπότῃ.
Σ. 138, στ. 2, Ὀγκᾶτο... ἤλλετο.	Ὀγκᾶται... ἤλειτο.
Σ. 139, στ. 12, Ὅτι.	Ὅτε.
14, Ἐπὶ τῷ.	Ἐπὶ τό.
17, Καὶ φιλάργυρος.	Ὁ καὶ φιλάργυρος-
Ἐαυτῷ προσελάλει.	Ἐαυτὸν προσαιτεῖ.
Σ. 140, στ. 1, Γίνωμαι.	Γίνωμαι.
2, Ἐχω.	ἔχων.
3, Φιλοχρηματία.	Πολυχρηματία.
8, Τρόπῳ νῦν χρήσωμαι.	Τρόπῳ χρήσομαι.
15, Ἐξανασᾶς συνέλαβεν αὐτόν. Ὁ δὲ ἐδεήθη.	Ἐξανασᾶς, καὶ συλλαβὼν αὐτόν, ἐδεήθη.
19, Καμήλω.	Καμίλω.
20, Τὸν κάμηλον περιέτραγε.	Τὸν κάμηλον περιέτρωγε.
Σ. 141, στ. 1, Ὄρα.	Ὄραν.
11, Οὐ μὲν.	Οὐ μέν.

	Τὸ ἡμέτερον κείμενον.	Τὸ τοῦ προτέρου ἐκδότου.
Σ. 141, 12,	Ἀνασέλλειν.	Διασέλλειν.
Σ. 142, στ. 3,	Ὄδευεν ὁμοῦ. Ἐν ὁδῷ δέ, ὁ μὲν ἄνθρωπος αὐχῶν ἔλεγε· Δυνατώτερον ζῶον ὁ ἄνθρωπος παρά.	Ὄδευων ὁμοῦ ἐν ὁδῷ. Ὁ μὲν ἄνθρωπος αὐτῷ ἐδόκει δυνατώτερον ζῶον παρά.
	5, Δυνατώτερον ζῶον ὁ λέων παρά τὸν ἄνθρωπον.	Δυνατώτερον ζῶον παρά τὸν ἄνθρωπον.
	10, Ἐν οἷς οὐ δύναται καυχῶνται.	Ἐν ὅσοις δύναται, καυχῶνται, μηδὲν δυνάμενοι.
Σ. 143, στ. 12,	Ἐξ αὐτῶν.	Ἐξ αὐτῶν.
	16, Τοιοῦτον ἐπενοεῖτο.	Τοιοῦτῳ ἐπέκειτο.
	19, Ἐκτέμνη.	Ἐκτέμνη.
Σ. 144, στ. 4,	Παραγυμνῶσιν.	Παραγυμνοῦσιν.
	5, Κατεσήκασαν.	Κατεσήκασιν.
	9, Ἐμφρόνως.	Εὐφρόνως.
Σ. 145, στ. 7,	Συνεξέλει.	Συνεξέλη.
	9, Συνεκκόψει.	Συνκόψει.
Σ. 147, στ. 5,	Πρὸς ποτῶ κάπρω.	Πρὸς ποτὲ κάπρω.
Σ. 148, στ. 2,	Ἐθέλεις.	Ἐθέλης.
	8, Τρίτης.	Τρίτη.
	13, Ἐνήλητο.	Ἐνήλατο.
Σ. 149, στ. 3,	Ὁ δέ, ἐλθὼν, ὡς ἐθεάσατο.	Ὡς δὲ ἐλθὼν ἐθεάσατο.
Σ. 150, στ. 2,	Αὐτὸν τοῦ.	Αὐτοῦ τοῦ.
	14, Μήπω τότε. Ἐάν σὺ εὐλογίας εὐπορῆς, ἔγωγέ σου.	Μηδὲ τότε. Οὐκ εὐλογίας ἀπορεῖς, ἐγὼ δέ σου.
Σ. 151, στ. 13,	Λειμῶν ἐσι, καὶ πόα.	Λειμῶν, ἐπεὶ καὶ πόας.
	16, Πονηρεύονται.	Πονηρεύονται.
	17, Ἀνόνητοι τῶν τεχνασμάτων καθίζανται.	Ἀνόνητοι τῶν τεχνασμάτων.
Σ. 152, στ. 16,	Ἐπαγγέλλονται.	Ἐπαγγέλλονται.
	23, Ἐν περισάσει.	Ἐς περισάσειν.

	Τὸ ἡμέτερον κείμενον.	Τὸ τοῦ προτέρου ἐκδότου.
Σ. 153,	ΛΥΚΟΙ ΚΑΙ ΚΥΝΕΣ.	ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΚΥΝΕΣ.
	15, Ἀφείλου.	Ἀφείλου.
Σ. 154, στ.	6, Ἴν ὃ τις αὐτῶν τιποτοῦν κυνηγήσῃ.	Ἴνα τις αὐτῶν τιποτοῦν κυ- νηγήσει.
	7, Μοίρισαι.	Μοιρίσχι.
	8, Ἐφη τάδε, Καλῶς.	Ἐφη. Τὰ δὲ καλῶς.
	11, Ὁ δέ.	Ὁ δῆ.
	13, Ὅρίσῃσι καὶ δικάσῃσι.	Ὅρίζουσι καὶ δικάζουσιν.
	17, Ἄλλ' οὐδ' ἀρχὴν τῷ ἀρ- πάξειν ἐνεχειρίει.	Ἄλλ' οὔτε ἀρχὴν τοῦ ἀρπά- ζειν ἐνεχειρεῖτο.
Σ. 155, στ.	3, Πρᾶξαι. Καὶ πέμψαν- τες πρέσβεις, ἐζήτουν.	Πρᾶξαι, πέμψάντας τοὺς πρέσβεις ζητεῖν.
	6, Γενέσθαι.	Γενήσεσθαι.
	7, Ἐξέδωκαν.	Ἐξεδίωξαν.
Σ. 157, στ.	2, Πνοῆ.	Πνοῆς.
	6, Κτήσεται.	Κτήσαι.
	8, Τοῦτου.	Τοῦτον.
	11, Ἀποβάλλειν.	Ἀποβαλεῖν.
Σ. 158, στ.	4, Ἀποθνήσκειν.	Ἀποθνήξειν.
	7, Ὑπὸ κόπου.	Ἀπὸ κόπου.
Σ. 159, στ.	2, Δι' ἀναρχίαν.	δι' ἀναρχίας.
Σ. 160, στ.	18, Ἀποθάνω.	Ἀποθανῶ.
	20, Ἀποθάνωσιν.	Ἀποθανοῦσιν.
Σ. 161, στ.	9, Ἐπόνεις.	Ἐπήνεις.
	15, Δειπνήσοντες.	Δειπνήσαντες.
	17, Βρυάζων.	Βρυχάζων.
	18, Βρεκεκεκέξ.	Βεκεκέξ.
	21, Καὶ αὐτός.	Καὶ αὐτῶ.
	22, Γενησόμενος.	Γινόμενος.
	24, Τὸ ἴσον ἀποδεδούσα.	Τοῖς ἴσον ἀποδεδούσει.
Σ. 163, στ.	10, Περιλειφθέντος.	Παραλειφθέντος.
Σ. 164, στ.	10, Εὐτόνως.	Ἀτόνως.
	16, Φίλων.	Φίλοις.
Σ. 165, στ.	10, Συνείχετο.	Συνέκειτο.
	14, Ἡτιῶ.	Λιτιῶ.

Τὸ ἡμέτερον κείμενον. Τὸ τοῦ προτέρου ἐκδότου.

Σ. 166, στ. 8, Καὶ ὡς οὐδὲν ἐποίει,
δήσας καί.	Καὶ ὅς οὐδὲν ἐποίει. Δήσας
οὖν, καί.
12, Τοιοῦτος, ὅποιον.	Οὔτος, ὅποιος.
13, Ὅποίοις ἐταίροις.	Ὅποιος ἐτέροις.
15, Ὀλισθῶν.	Ὀλισθῶν.
16, Κουφότερος.	Κουφότερον.
23, Γινόμενοι.	Γεγόμενοι.
Σ. 168, στ. 20, Τετυφωμένους.	Τοὺς τυφωμένους.
Σ. 170, στ. 7, Τρέπων.	Βλέπων.
Σ. 171, στ. 3, Δίκαια.	Δικαίως.
Σ. 172, στ. 3, Ταύτην.	Ταύτη.
22, Γινόμενοι.	Γεγόμενοι.
Σ. 173, στ. 17, Ἡμεὶ κεκληγῶς, Σπλάγγ-
χνα.	Οἴμοι κέκληγ' ὡς σπλάγγνα.
Σ. 174, στ. 3, Ἐκτινύειν.	Ἄντιστρέφειν.
6, Αὐτοῦ.	Αὐτόν.
7, Ποιήσεως.	Ποιήσεις.
8, Ἀποβάλλης.	Ἀποβαλλῆς.
19, Κυνηγεῖν.	Κυνηγήσαι.
Σ. 175, στ. 1, Ἀληθεύση.	Ἀληθεύει.
2, Εἰσαγαγῶν.	Καταγαγῶν.
7, Κατεκλείσθην.	Κατεμβλήθην.
8, Τοίχῳ.	Τείχει.
9, Ἐμπαρεῖς.	Ἐμπαρεῖς.
Σ. 176, στ. 5, Ποῖα ὑμῶν εὐξομαι;	Ποῖα οὖν ὑμῖν εὐξομαι.
22, Νέμων... ἐπικαλούμε-
νον.	Νέμων... ἐπικαλούμενος.
Σ. 177, στ. 2, Ἐπίστειε.	Ἐπεπιστεύκει.
Σ. 178, στ. 4, Γεγηθέναι.	Γεγηθῆναι.
10, Τούτου δέ.	Τοῦ δέ.
11, Γεγομένῳ.	Γεγόμενον.
Σ. 180, στ. 14, Αὐτόν.	Αὐτῶν.
15, Τοῦ δέ.	Τοῦδε.
Σ. 181, στ. 6, Περιώδυνος.	Περιοδύνος.
9, Συναπόλωμαι.	Συναπόλλυμι.

Τὸ ἡμέτερον κείμενον. Τὸ τοῦ προτέρου ἐκδότου.

Σ. 181, στ. 13, Παρῆλθέτω.	Παρῆλθε.
Σ. 182, στ. 3, Ἐθαύμαζεν.	Ἐθαύμασεν.
6, Αὐτή.	Αὐτή.
12, Ἐφυγε.	Ἐφυγον.
Προσεκαλεῖτο.	Προσεκάλει.
15, Κάγώ.	Ἐγώ.
17, Αὐτή.	Αὐτή.
Σ. 183, στ. 18, Μένει σε.	Μένει σοι.
Σ. 184, στ. 1, Γὰρ ἔση μικρόν.	Γὰρ οὐ μικρόν.
2, Ἐπισπείσω.	Ἄντισπείσω.
5, Γίνεσθαι.	Γενέσθαι.
Σ. 185, στ. 3, Ἐπὶ συμφοραῖς.	Συμφοραῖς.
9, Ἐγείρη.	Ἐγείρεις.
Σ. 186, στ. 17, Ὡς ὄντος.	Ὡς πάντως.
18, Γίνεσθαι.	Γενέσθαι.
Σ. 187, στ. 1, Συνοικῶσα.	Συνοικήσουσα.
Σ. 189, στ. 6, Μαλλῶ καὶ τήν.	Μαλλῶ τήν.
7, Πόσῃ γὰρ ὀλκῆν.	Πόσῃ γὰρ ὀλκῆ.
11, Πλεονεξίαν τοῦτο μεταχειριζόμενοι.	Πλεονεξίαν μεταχειριζόμενοι.
17, Εἰ τοκάς ἢ ἡ ὕς.	Εἰ τοκάς ἢ ἡ ὕς.
Σ. 190, στ. 7, Ἐὰν γὰρ μοι σὺ προσψάυσης.	Ἐὰν γὰρ μοι συμπροψάυσεις.
8, Μὴ θέλω σοι.	Μὴ θέλουσα.
22, Ψόγου, κατὰ φθόνον, αἰτίαν.	Ψόγον κατὰ φθόνων αἰτίαν.
Σ. 191, στ. 1, Δέ ποτέ τι.	Δήποτέ τι.
2, Ὅστις πάντα μου τὰ μέλη κατεβοσκήσω, εἰκὴ καὶ μάτην ἐμέ καταλίσκων;	Ὅστις εἰκὴ καὶ μάτην ἐμέ κατανασκύλλεις;
3, Μὴ κτεῖνε.	Μὴ κτεῖνας.
5, Ἄρτι τεθνήξει χερσὶ μου ταῖς ἰδίαις.	Ἄρτι τεθνήξεις χερσὶ μου ἰδίαις.
7, Κακῶ.	Κακοῦ.

	Τὸ ἡμέτερον κείμενον.	Τὸ τοῦ προτέρου ἐκδότου.
Σ. 191, στ.	8, Παρέσχε τό-	Παρέσχετο.
	16, Τῆς μὲν ἐπιλαθόμενον.	Τοῦ μὲν ἀπολαθόμενον.
Σ. 192, στ.	7, Τί λοξὴν, ὦ παῖ.	Τί δὲ λοξή, ἦν, ὦ παῖ.
	15, Πρόει γε.	Προῆγε.
	16, Ἐψομαι.	Ἐψοίμι.
Σ. 193, στ.	10, Καθ' ἓνα.	Καὶ τόθ' ἓνα.
Σ. 194, στ.	5, Εὐτρεπῆ.	Εὐπρεπῆ.
	14, Ὅτι.	Ὡς ὅτι.
	15, Τοῖς ἐχθροῖς.	Τοὺς ἐχθρούς.
Σ. 195, στ.	15, Ἀποβαλοῦσα.	Ἀποβάλλουσα.
Σ. 197, στ.	4, Ταλαιπώρε.	Ταλαιπώρου.
	10, Ἐσύριζον.	Ἐτσύριζον.
Σ. 198, στ.	3, Ἄλλοθεν ἄλλη.	Ἄλλ' ὅ ἦν ἄλλως.
Σ. 199, στ.	2, Περιπεσῶν ὡς ἔργμασιν.	Περιπεσῶν ἔρμασιν.
	19, Θελήσειεν.	Θελήσει.
	25, Ἐνεποιεῖ.	Ἐμποιεῖ.
Σ. 200, στ.	1, Καθ' ἣν ἀφεῖτο μὴ παρ- ιοῦσα.	Καθ' ἧς ἀφεῖτο μὴ παρριεῖσα.
Σ. 202, στ.	17, Τὸν... φάκελλον.	Τὸ... φάκελλον.
	18, Τοῦτο.	Τοῦτο.
	21, Ἄνευεργετεῖν.	Ἄνευεργετεῖν.
Σ. 203, στ.	10, Ἐκβάλλοντας.	Ἐκβάλλοντας.
	14, Συλληφθεῖς.	Συλληφθέντα αὐτόν.
Σ. 204,	ΛΟΥΟΜΕΝΟΣ.	ΛΟΥΣΑΜΕΝΟΣ
	— 10, Λουόμενος.	Λουσάμενος.
Σ. 205, στ.	4, Τὸν δὲ Δία διανοοῦμε- νον.	Τῶν δὲ διανοουμένων.
	5, Δίς ἢ τρίς (Δ.Γ. ἐπὶ τρεις).	
	6, Ἐξέφανεν.	Ἐξέβαινεν.
	9, Μείζονας ἑαυτοῖς ἀνίας.	Μειζόνως ἑαυτοῖς τὰς ἀνοίας.
Σ. 207, στ.	1, Ὄρητο.	Ὄρηματο.
	4, Διαθέουσα.	Διελθοῦσα.
	8, Ἀμυνεῖν.	Ἀμύνειν.
	— Ἐγένετο.	Ἐγένετο.

Τὸ ἡμέτερον κείμενον. Τὸ τοῦ προτέρου ἐκδότου.

- Σ. 207, στ. 10, Δέδοικα αὐτός, (ἴσ. γρ.
Δέδοικα καὶ αὐτός).
12, Φιλεῖν. Φίλην.
13, Ὡσπερ. Ὡσπερ.
14, Κομίσασθαι. Κομίσαι.
- Σ. 212, στ. 15, Προδιαλεχθῆναι. Προδιαλεχθῆναι.
20, Οὐ καὶ τὴν σκιάν. Οὐκ ἐν σκιᾷ.
- Σ. 216, στ. 10, Καταχεαμένη, ἅμα γέ-
λωτα παρέχουσαν ἡνία Καταχεαμένη, ἀλλὰ γέλωτα
(Γραπτέον ἴσως, Κατα-
χεαμένη, ἐδέξατο τὴν πάσχουσαν ἡνία (Δ.Γ.
Καταχεαμένη ἐδέξατο τὴν
γέρανον, ἀλλὰ γέλωτα
πάσχουσαν ἡνία).
- Σ. 218, στ. 2, Μηδέ. Μήτε.
15, Ἀπ' αὐτῆς. Ἰπ' αὐτῆς.
- Σ. 226, στ. 8, Μῦς ἔκφερε μῦν. Σὺς εἰλέε τις μῦν.
11, Ὡς οὐδὲ μῦν. Ὡς οὐδὲ σὺν.
14, Τοῖς ἡλίου. Τοῦ ἡλίου.
16, Μόνου. Μόνας.
- Σ. 229, στ. 9, Ἐφίλει. Ἐφίη.
Σ. 230, στ. 13, Τίκτοιτε. Τίκτητε.
Σ. 231, στ. 25, Θυμοῦ. Θυμῶ.
Σ. 232, στ. 9, Ποιῆσαι. Ποιήσιν.
Σ. 237, στ. 13, Ἀνέχη. Ἀνέχεις.
Σ. 239, στ. 20, Προλαβών. Προλαβών.
Σ. 240, στ. 5, Ἐρχεσθαι... γίνεσθε. Ἐρχεσθαι... γίνεσθαι.
12, Πρός. Δέ πρός.
Σ. 241, στ. 8, Εὐκαίρως. Εὐχερῶς.
16, Ἄλλ' οὐ... θούλων; Ἄλλ' οὐν... θούλων.
Σ. 243, στ. 7, Πολλή σου αὕτη εὐ-
νοια. Πολλή σου εὐνοια.
13, Ζῶν... διάγων. Ζῶ... διάγω.
18, Αὐτῷ θείσθαι. Αὐτόν θείσθαι.
Σ. 244, στ. 6, Ἡμερα. Ἡμέτερα.

	Τὸ ἡμέτερον κείμενον.	Τὸ τοῦ προτέρου ἐκδότου:
Σ. 245, στ. 3,	Τοῖς δυσπραγίαις ὑπὸ δυνασῶν.	Τοῖς ἐν δυσπραγίαις δυνα- σῶν.
16,	Ἐγκαταλίπης (Γράφε, Ἐγκαταλίποτες).	Ἐγκαταλείπης.
18,	Οὕτως αὐξηθεῖς.	Οὕτως αὐξυνθεῖς.
19,	Ἰφ' ὧν (Γράφε, Παρ' ὧν).	Ἰπέρ ὧν.
Σ. 246, στ. 2,	Σεμνῶν.	Σεμνός.
6,	Ἡπερ.	Εἶπερ.
8,	Γιγαντιαίων ἀνδρῶν.	Γιγαντιαίων.
Σ. 247, στ. 11,	Ὄμόν.	Ἐμόν.
14,	Γινώσκηθ'	Γινώσκης.
Σ. 248, στ. 1,	Ἐπισημαινομένου.	Ἰποσημαινομένου.
Σ. 260, στ. 11,	Ταῖς θεαῖς καὶ οὐρα- νίαις ψυχαῖς.	Τὰς θείας καὶ οὐρανίας ψυ- χάς.
17,	Τοῦτο.	Τοῦτον.
Σ. 261, στ. 2,	Ἄμαδρυάδες.	Ἄμα δρυάσι.
3,	Θεαί τε.	Θεαταί.
15,	Πάθους.	Πλήθους.
17,	Συμφοραί.	Συμφορά.
22,	Ἐμπαίτριες (Γράφε, Ἐμπαίτριαι).	
25,	Ἰμέτερον... ὑμῖν.	Ἡμέτερον... ἡμῖν.
Σ. 262, στ. 2,	Προσησεται.	Προσπείσεται.
Σ. 357, στ. 7,	Ἀνείλετο.	Ἀνείλατο.
Σ. 367, στ. 19,	Ἄνεζητεῖτο.	Ἐνεζητεῖτο.
Σ. 368, στ. 4,	Περιεβάλετο.	Περιεβάλλετο.
8,	Ἀνηγόρευτο.	Ἀνηγόρευται.
Σ. 401, στ. 7,	Σαυτόν.	Αὐτόν.
Σ. 402, στ. 6,	Δειπνήσων.	Δειπνίσων.
Σ. 403, στ. 22,	Τὸ ἀνύψωμα τῆς καθ- έδρας.	Τὸ τῆς ἀνύψωμα καθέδρας.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΜΥΘΩΝ (Ι).

ΑΓ — ΑΙ.

- Α**ΓΑΘΑ καὶ Κακά. μύθ. 402. Ἄετός καὶ Χελώνη. 61.
Ἄγαλμα καταθραύσας Ἄνθρωπος. Ἀηδῶν καὶ Ἰέραξ. 3.
128. — καὶ Χελιδῶν. 149.
Ἄγαλματοποιός καὶ Ἑρμῆς. 90. Ἀθηναῖα καὶ Γαλή. Ζ. Γαλή καὶ Ἄφρο-
Ἄγαλματοπώλης. 148. δίτη.
Ἄγοράζων ὄνον. 253. — καὶ Ἡρακλῆς. 308.
Ἄγριαὶ Αἴγες, Λέων καὶ Ταῦρος. 382. — Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν, ἢ Ζεὺς,
Ἄγριος ὄνος. 111. Προμηθεὺς καὶ Μῶμος. 190.
Ἄγροϊκος καὶ Ἰππότης. 352. Ἀθλητής. Ζ. Ψύλλα.
— καὶ Ὀνάριον. 346. Αἴγες ἄγρια, Λέων καὶ Ταῦρος.
Ἀδύνατα ἐπαγγελλόμενος. 15. 382.
Ἄετός. 133.—καὶ Ἀλέκτορες. Ζ. — καὶ Αἰγοβοσκός. 150.
Ἀλέκτορες. Αἰγοβοσκός καὶ Αἴγες. 150.
— καὶ Ἀλώπηξ. 1. Ζ. καὶ Ἄετός — καὶ Αἶξ. 151.
καὶ Ἄνθρωπος. Αἰδοῦς χρώμα. 386.
— καὶ Ἄνθρωπος. 147 [ἢ Ἄετός καὶ Αἰθίοψ, ἢ Αἰθίοψ λουόμενος καὶ
Ἀλώπηξ, σελ. 345]. Ἄνθρ. 75.
— καὶ Βασιλίσκος. 325. Αἶθουα (ἄλλ. Κέπφος), καὶ Βάτος
καὶ Νυκτερίς. 42.
— καὶ Γεωργός. 307. Αἴλουρος καὶ Ἀλεκτρύων. 6.
— καὶ Δράκων. 303. — καὶ Μῦες. 28.
— καὶ Κάνθαρος. 2. — καὶ ὄρνεις. 152 [ἢ Αἴλουρος
καὶ ὄρνιθες, ἢ ὄρνις καὶ Αἴλου-
— καὶ Κολοϊός. Ζ. Κολοϊός καὶ ρος, σελ. 347].
Ποιμῆν.
— καὶ Λέων. 408.

(1) Οἱ ἀριθμοὶ, ὧν μὴ πρόκειται τὰ τρία ταῦτα γράμματα, σελ, τὸ ποσὸν τῶν μύθων δηλοῦσι.

- Αἶξ καὶ Αἰγοβοσκός. 150.
 — καὶ Λύκος. 250.
 — καὶ ὄνος. 153.
 Αἰσωπος καὶ Κύων. 426.
 — μετὰ τῶν Ναυπηγῶν. 311 [ἢ
 Αἰσωπος ἐν ναυπηγίῳ, σελ. 404].
 Ἀκρίδας Σηρευῶν Παις καὶ Σκορ-
 πίος. 263.
 Ἀλέκτορες. 145 [ἢ Ἀλέκτορες καὶ
 Ἀετός, σελ. 343].
 Ἀλεκτορίσκος, Πέρδιξ καὶ Ὀρμηθο-
 θήρας. 413.
 Ἀλεκτρυόνες καὶ Πέρδιξ. 10.
 Ἀλεκτρυῶν καὶ Ἀλλουρος. 6.
 — καὶ Κύων. 36.
 — καὶ ὄνος καὶ Λέων. Ζ. ὄνος
 καὶ Λέων.
 Ἀλέκτωρ Κύων καὶ Ἀλώπηξ. Ζ.
 Κύων καὶ Ἀλεκτρυῶν.
 Ἀλήθεια καὶ Ὀδοιπόρος. 365.
 Ἀλιεῖς, 13, 17.
 Ἀλιεύς. 87, 130, 154. — πίθηκος. 309.
 — καὶ Πίθηξ. 309.
 — καὶ Σμαρίς. 124.
 Ἀλκυῶν. 86.
 Ἀλοῶντες ἄνθρωποι. Ζ. Δράκων
 καὶ Ἀετός.
 Ἀλώπεκες. 7 [ἢ Ἀλώπηξ κόλουρος,
 σελ. 284]. 155. — καὶ Λαγωί. 107.
 Ἀλώπηξ 11.
 — καὶ Ἀετός. 1. Ζ. καὶ Ἀετός καὶ
 Ἄνθρωπος.
 — καὶ Ἄνθρωπος. 163.
 — καὶ Ἄρκτος. 165.
 — καὶ Βάτραχ. Ζ. Βάτραχ. Ἰατρός.
 — καὶ Βάτος. 8.
 — καὶ Βότρυς. 156.
 Ἀλώπηξ καὶ Γέρανος. 326.
 — Γέρανος καὶ Λέων. Ζ. Λέων
 καὶ ὄναγρος.
 — καὶ Γεωργός. 304.
 — καὶ Δέλφαξ. 176.
 — καὶ Δρυοτόμος. 127.
 — καὶ Ἐχίνος. 314.
 — καὶ Ἐχίς. 183.
 — καὶ Ζεύς. 186.
 — καὶ Καρκίνος. 95.
 — καὶ Κολοῖός. 201.
 — καὶ Κόραξ. 204.
 — καὶ Κροκόδειλος. 9.
 — καὶ Κύνες. 376.
 — καὶ Κύων. 157, 211.
 — Κύων καὶ Ἀλέκτωρ. Ζ. Κύων
 καὶ Ἀλεκτρυῶν.
 — καὶ Λαγώς. Ζ. Ἀλώπηξ καὶ
 Τράγος.
 — καὶ Λέαινα. 215.
 — καὶ Λέων. 5, 137, 218,
 298, 375.
 — Λέων καὶ Ἄρκτος. Ζ. Λέων
 καὶ Ἄρκτος.
 — Λέων καὶ ἔλαφος. 358.
 — Λέων καὶ Λύκος. 72.
 — Λέων καὶ ὄνος. 38, 358.
 — Λιμώττουσα. 158 [ἢ Ἀλώπηξ
 ἐξογκωθ. τὴν γαστέρ. σελ. 350].
 — καὶ Λύκος. 252, 410.
 — καὶ Μονιός. 54.
 — πρὸς Μορμολύκειον. 11.
 — Μῦς καὶ Λέων, σελ. 374.
 — καὶ ὄνος. 113, 116, 256.
 — καὶ Πάρδαλις. 159.
 — καὶ Πίθηκος (ἢ Πίθηξ). 29.
 — καὶ Πίθηξ. 374.

- Ἀλώπηξ καὶ Ποιμήν. 127.
 — καὶ Σκόληξ. 135.
 — καὶ Τέττιξ. 278.
 — καὶ Τράγος. 4 [ἢ Λαγῶς καὶ Ἀλώπηξ, σελ. 283].
 — καὶ Ἰαίνα. 281.
 Ἄμαξα Ἐρμοῦ καὶ Ἄραβες. 403.
 — καὶ Βόες. Ζ. Βόες καὶ Ἄξονες.
 Ἀμάραντον καὶ Ῥόδον. 275.
 Ἄμπελος καὶ Ἐλαφος. 65.
 — καὶ Τράγος. 280.
 Ἄνδρες δύο καὶ Κύων. Ζ. Κυνό-
 δηκτος.
 Ἀνδροφόνος. 160 [ἢ Φονευτής,
 σελ. 351].
 Ἄνῆρ καὶ Αἰθίοψ λουόμενος. 75.
 — καὶ Γυνή. 93.
 — καὶ Ἐχίς. Ζ. Γεωργὸς καὶ Ὄφις.
 — Ἴππος, καὶ Πῶλος. 383.
 — καὶ Κηπουρός. 380.
 — καὶ Κύκλωψ. 384.
 — καὶ Λέων. Ζ. Ἄνθρωπος καὶ
 Λέων.
 — καὶ Λύκοι. 207 [σελ. 134].
 — Μάντις. 161 [ἢ Ἄνῆρ πηρός,
 σελ. 351].
 — Μεσοπόλιος καὶ Ἐταῖραι. 162.
 — καὶ Ὄρνις. Ζ. Ὄρνις χρυσοτόκος.
 — καὶ Παῖς. 310.
 — καὶ Τέττιξ. 385. Ζ. καὶ Ἄν-
 θρωπος.
 Ἀνθρακεὺς καὶ Γναφεὺς (ἢ Κνα-
 φεύς). 12.
 Ἄνθρωποι καὶ Προμηθεύς. 274.
 Ἄνθρωπος ἀριθμῶν τὰ κύματα.
 333.
 — καὶ Ἄετός. 147.
 Ἄνθρωπος, καὶ Ἀλώπηξ. 163.
 — Βορρᾶς καὶ Ἥλιος. 306.
 — Βοῦς Ἴππος καὶ Κύων. 194.
 — καὶ Δράκων. Ζ. Ἐχίς καὶ Ἀλώ-
 πηξ.
 — εὐρών Λέοντα χρυσοῦν. 216.
 — καὶ Θάνατος. Ζ. Γέρων καὶ
 Θάνατος.
 — καταθρύσας ἄγαλμα. 128.
 — καὶ Κύων. 129.
 — καὶ Λέων. 219.
 — καὶ Πέρδιξ. 164.
 — καὶ Πίθηκος. Ζ. Πίθηκος καὶ
 Δελφίς.
 — καὶ Σάτυρος. 126.
 — καὶ Τέττιξ. 344. Ζ. καὶ Ἄνῆρ.
 — Φόνον ποιήσας. Ζ. Ἀνδροφόνος.
 — καὶ Ψύλλα. 292.
 Ἄξονες καὶ Βόες. 168.
 Ἀπόλλων καὶ Ζεὺς. 187 [ἢ Φοῖβος
 καὶ Ζεὺς, σελ. 366].
 Ἀπόλλων, Μοῦσαι καὶ Νύμφαι
 Δρυάδες. 397.
 Ἄρετή, Κακία καὶ Ἡρακλῆς. 393.
 Ἄραβες καὶ Ἐρμοῦ ἄμαξα. 403.
 Ἄριθμῶν τὰ κύματα Ἄνθρωπος.
 333.
 Ἄρκτος καὶ Ἀλώπηξ. 165.
 — καὶ Λέων. 39.
 — Λέων καὶ Ἀλώπηξ, σελ. 299.
 — καὶ Ὀδοιπόροι. 249.
 Ἄρνιον καὶ Λύκος. 228. Ζ. καὶ
 Ἄρνός καὶ Λύκος.
 Ἄρνός καὶ Λύκος. 139.
 Ἄρουραῖος Μῦς καὶ ἀστικός Μῦς.
 301.
 Ἄρς καὶ Λύκος. 229.

- Ἀσπάλαξ. 51 [ἡ Σπάλαξ καὶ Μη-
 τηρ, σελ. 307].
 Ἀσικὸς Μῦς καὶ Ἀρουραῖος Μῦς.
 301.
 Ἀσρολόγος. 166.
 Ἄσωτος. Ζ. Νέος.
 Ἄτεχνος ἰατρός. 192.
 Αὐλητής. 130.
 Ἀφροδίτη καὶ Γαλή. 169. Ζ. καὶ
 Κύπρις.
- Β.
- Βασιλεία Λέοντος. 363.
 Βασιλίσκος καὶ Ἀετός. 323.
 Βεσάζων εἶδωλον ὄνος. 257.
 Βάτος καὶ Αἶθυια (ἄλλ. Κέφρος)
 καὶ Νυκτερίς. 42.
 — καὶ Ἀλώπηξ. 8.
 — καὶ Ἐλάτη. 180.
 — Ροιά καὶ Μηλέα. Ζ. Ροιά καὶ
 Μηλέα.
 Βατραχίδιον. Ζ. Φρόνος.
 Βάτραχοι καὶ Ἥλιος. 350 [ἡ Ἥ-
 λιος γαμῶν καὶ Βάτραχοι, σελ.
 407].
 — καὶ Λαγωοί. 57.
 — καὶ ὄνος. 114.
 Βάτραχος. 19, 84, 167 [ἡ Βάτρα-
 χοι αἰτουῦντες βασιλέα, σελ.
 355].—ἰατρός 300 [ἡ Βάτρα-
 χος καὶ Ἀλώπηξ, σελ. 401].
 — καὶ Λέων. 37.
 — καὶ Μῦς. 245.
 Βόες καὶ Ἄξονες. 168 [ἡ Βόες καὶ
 Ἄμαξα, σελ. 355].
 — τρεῖς καὶ Λέων. Ζ. Ταῦροι
- τρεῖς καὶ Λέων.
 Βοηλάτης καὶ Ἡρακλῆς. 335.
 Βορράς, Ἥλιος, καὶ Ἄνθρωπος.
 306.
 Βότρυς καὶ Ἀλώπηξ. 156.
 Βουκόλος. 131 [ἡ Ποιμὴν Πρό-
 θατον καὶ Λέων, σελ. 335].
 Βουλή πτηνῶν. Ζ. Ταώς.
 Βοῦς, Ἴππος, Κύων καὶ Ἄνθρωπος.
 194.
 — καὶ Δάμαλις. 174.
 — καὶ Κώνωψ. 213.
 — ὄνος καὶ Γηπόνος. 415.
 — καὶ Φρόνος. 420.
 — καὶ Ψύλλα. 424.
 Βούταλις. 77.
 Βρέτας. Ζ. Εἶδωλον.
 Βρῶμα καὶ Κύων. 209.
 Βύρσα καὶ Ποταμός. 341.
 Βυρσεὺς καὶ Πλούσιος. 269.
 Βυρσοδέψης. Ζ. ὄνος καὶ Κηπω-
 ρός· καὶ Βυρσεὺς καὶ Πλούσιος.
- Γ.
- Γαλαῖ καὶ Μῦες. 242.
 Γαλή. 81.—συλληφθεῖσα. 406.
 — καὶ Ἀφροδίτη. 169 [ἡ
 Γαλή καὶ Ἀθηνᾶ, σελ.
 356].
 — Μῦες καὶ ὄφις. 261.
 — καὶ Νυκτερίς. 109.
 — καὶ Ψιττακός. 291.
 Γάμοι Θεῶν. 361.
 Γαμῶν Ἥλιος. Ζ. Βάτραχοι καὶ
 Ἥλιος.
 Γασηρ καὶ Πόδες. 202.

- Γαστήρ καὶ τὰ λοιπὰ Μέλη. 202. καὶ Κολοῖος καὶ ὄρνεις.
 Γέρανοι καὶ Χῖνες. 60. Γναφεὺς καὶ Ἀνθρακεὺς. 12.
 Γέρανος καὶ Ἀλώπηξ. 326. Γραῦς καὶ Ἰατρός. 21.
 — Ἀλώπηξ καὶ Λέων. Ζ. Λέων — καὶ Λύκος. 138.
 καὶ ὄναγρος. Γυνή. 73.—μάγος. 80.
 — καὶ Λύκος. 144. — καὶ Ἀνήρ. 93.
 — καὶ Ταῶς. 357. — καὶ Γεωργός. 343.
 Γέρας Πένθους. 321. — καὶ Θεράπαινοι. 79.
 Γέρων καὶ Θάνατος. 20. — καὶ ὄρνις. 24.
 Γεωργός. 82 [ἢ Γεωργός καὶ Τύχη, — καὶ Παῖς αὐτῆς. Ζ. Παι-
 σελ. 317]. δῖον κ. τ. λ.
- Δ.
- καὶ Ἀετός. 307.
 — καὶ Ἀλώπηξ. 304.
 — καὶ Γυνή. 343.
 — καὶ Θάλασσα. Ζ. Ναυαγός.
 — καὶ Κορυθαλός. 421, [σελ. Δάμαλις καὶ βοῦς. 174.
 274]. Δειλός Κυνηγός καὶ Δρυοτόμος.
 — καὶ Κύνες. Ζ. Δεσπότης. 175.
 — καὶ Λέων. 220, 221. Δέλφαξ καὶ Ἀλώπηξ. 176 [ἢ Δελ-
 — καὶ ὄφις 141, 170 [ἢ ὄδοι- φαξ καὶ Πρόβατα, σελ. 362].
 πόρος καὶ Ἐχίς, ἢ Ἐχίς Δελφίν καὶ Θύννος. 30.
 καὶ Ἀνήρ, σελ. 357]. Δελφίνες καὶ Καρίς. 177 [ἢ Δελ-
 — Παῖς, καὶ Κολοῖοί. 418. φῖνες καὶ Κωβιός, σελ. 362].
 — καὶ Παῖδες αὐτοῦ. 22. Δελφίς καὶ Λέων. 222.
 — καὶ Πελαργός. 172 [ἢ ὄρνι- — καὶ Πίθηκος. 88.
 σοθήρας καὶ Πελαργός, Δένδρα καὶ Κάλαμοι. Ζ. Κάλαμος.
 σελ. 359]. — καὶ Ράμνος. 312.
 — καὶ Ποταμός. Ζ. Ξυλευόμενος Δέρας ἢ Δέρμα λέοντος. Ζ. Λεοντῆ.
 καὶ Ἑρμῆς. Δεσπότης καὶ Κύνες. 23 [ἢ Γεωρ-
 — Σφήκες καὶ Πέρδικες. 52. γός καὶ Κύνες, σελ. 292].
 — καὶ Φθῆρες. 327. — καὶ Κύων. 212.
 — καὶ Φυτόν. 173. Ζ. καὶ Κη- Δημάδης ὁ Ρήτωρ. 178.
 πουρός. Δηχθεῖς ὑπὸ μύρμηκος κ. τ. λ.
 Γεωργοῦ Παῖδες. 171. Ζ. Θεοῦς (ὁ) μεμφόμενος.
 Γῆ καὶ Ἑρμῆς. 182. Διογένης ὀδοιπορῶν. 398.
 Γηπόνος, ὄνος καὶ Βοῦς. 415. Διψῶσα Περισερά. 120.
 Γλαυξ καὶ ὄρνεα. 330, 331. Ζ. Δορκάς καὶ Λέων θυρωθεῖς. 348.
 Δούλη καὶ Κύπρις. 353.

Δράκοντος Ουρά και Κεφαλή. 260.
 Δράκων και Αετός. 303.
 — και Άνθρωπος. Ζ. Έχis και
 Αλώπηξ.
 — και Χελιδών. 286.
 Δραπέτης. 324.
 Δρυάδες Νύμφαι. Ζ. Απόλλων.
 Δρύες. 356.
 Δρυοτόμοι και Δρυς. 179.
 — και Πεύκη. 179.
 Δρυοτόμος και Αλώπηξ. 127.
 — και Δειλός Κυνηγός. 175.
 Δρυς και Δρυοτόμοι. 179.
 — και Κάλαμοι. 143.
 Δύο Κάνθαροι. 198.
 — Πήρας έξημμένος, 337.
 — Σκύλακες. 394.
 — Ταῦροι και Λέων 296.

Ε.

Εαρ και Χειμών. 422.
 Είδωλον βασιάζων Όνος. 257.
 Ελαία και Κάλαμος. 143.
 — και Συκῆ. 299.
 Ελάτη και Βάτος. 180.
 Έλαφος. 63. — νοσοῦσα. 377. —
 και Άμπελος. 65.
 — και Θηρευταί. Ζ. Έλαφος και
 Λέων.
 — και Ίππος. 313.
 — και Κυνηγός. Ζ. Έλαφος και
 Λέων.
 — και Λέων. 64, 181 [ἢ Έλαφος
 και Θηρευταί, σελ. 365].
 — Λέων, και Αλώπηξ. 358.
 — και Μήτηρ. 297.

Έλαφος και Νεβρός. Ζ. Νεβρός.
 Ελέφας, Κάμηλος και Πίθηκος.
 196.
 — Λέων, και Προμηθεύς. 407.
 Ελπίς εν Άνθρώποις. 360.
 Εξημμένος (ὁ δύο πήρας). 337.
 Εξογκωθεῖσα τὴν γαστέρα Αλώπηξ.
 Ζ. Αλώπηξ λιμώττουσα.
 Εορτή και Υτέρα. Ζ. Υτέρα.
 Επαγγελόμενος αδύνατα. 15.
 Εριφος και Λύκος. 94, 139.
 Ερμῆς. 103. — και Αγαλαματο-
 ποιός. 90.
 — και Γῆ. 182.
 — Γράφων εν ὀσράκῳ κ. τ. λ. Ζ.
 Ζεὺς κριτής.
 — και Δηχθεις ὑπὸ μύρμηκος. Ζ.
 Θεοὺς (ὁ) μεμφόμενος.
 — και Κόραξ. 205.
 — και Ξυλευόμενος. 44.
 — και Ὀδοιπόρος. Ζ. Ὀδοιπόρος.
 — και Τειρεσίας. 91.
 Ερμού αμαξα και Άραβες. 403.
 Έρωσ εν άνθρώποις. 396.
 Εσθίον σπλάγχνα παιδίων. 262.
 Εσιώμενος κύων. Ζ. Κύων και
 Άνθρωπος.
 Εταῖραι και Μεσοπόλιος Ανήρ.
 162.
 Εύρων Άνθρωπος Λέοντα χρυσοῦν.
 216.
 Εφειμένη κεράτων Κάμηλος. 197.
 Εχθροί. 27.
 Εχίνος και Αλώπηξ. 314.
 Έχis και Αλώπηξ. 183.
 — και Ανήρ. Ζ. Γεωργός και
 Όφis.

Ἐχίς καὶ Ἰξεντής. 32.
— καὶ Ὀδοιπόρος. Ζ. Γεωργός
καὶ Ὄφις.
— καὶ Ρίγη. 184.
— καὶ Ὑδρος. 185.

Ζ.

Ζεύς. 104, 105. — καὶ Ἀλώπηξ.
186.
— καὶ Ἀπόλλων. 187.
— καὶ Κάμηλος. 197.
— Κριτής. 366 [ἢ Ἑρμῆς γρά-
φων ἐν ὄσρακι τὰς ἀμαρτίας,
σελ. 412].
— καὶ Μέλισσαι. 240.
— καὶ ὄνοι. Ζ. ὄνοι πρὸς τὸν Δία.
— καὶ Ὄφις. 189.
— καὶ Ποσειδῶν, καὶ Ἀθηνᾶ. 190.
— Προμηθεύς, καὶ Ἀθηνᾶ, καὶ
Μῶμος. 190.

Η.

Ἡδονὴ καὶ Λύπη. 392.
Ἡλιος, Βορρᾶς καὶ Ἄνθρωπος.
306 (σελ. 202).
— καὶ Βάτραχοι. 350.
— καὶ Βορρᾶς. 306.
— Γαμῶν καὶ Βάτραχοι. 350.
Ἡμέρα. Ζ. Ὑσέρα.
Ἡμίονος. 140. Ζ. καὶ ὄνος.
— καὶ ὄνος. Ζ. ἵππος καὶ ὄνος.
Ἡρακλῆς καὶ Ἀθηνᾶ. 308.
— Ἀρετὴ καὶ Κακία. 393.
— καὶ Βοηλάτης. 335.
— καὶ Πλούτος. 191.

Ἡρως. 399.

Θ.

Θάλασσα καὶ Ναυαγός. 247.
— καὶ Ποιμήν. 49.
— καὶ Ποταμοί. 371.
Θάνατος καὶ Ἄνθρωπος. 20.
— καὶ Γέρον. 20.
Θάπτων τὸν Πατέρα Κορυδός. 388.
Θεοὺς (ὁ) Μεμφόμενος. 364 [ἢ
Δηχθεὶς ὑπὸ μύρμηκος καὶ Ἑρ-
μῆς, σελ. 410].
Θεράπαινοι καὶ Γυνή. 79.
Θεῶν Γάμοι. 361.
Θηρευταὶ καὶ Ἐλαφος. Ζ. Ἐλαφος
καὶ Λέων.
Θηρεύων ἀκρίδας παῖς καὶ Σκορ-
πίος. 263.
Θηρευτής καὶ Ἴππεύς. Ζ. Ἴππότης
καὶ Ἄγροϊκος.
— καὶ Κύων. 378.
— καὶ Λύκος. 372. Ζ. καὶ Κυ-
νηγός.

Θηρία καὶ Λέων νοσῶν. 137.
Θηρηνοῦσαι. Ζ. Πλούσιος.
Θυγατέρες καὶ Πατήρ. 265.
Θυγάτηρ καὶ Θηρηνοῦσαι. Ζ. Πλού-
σιος.
— καὶ Πατήρ. 345.
Θυμωθεὶς Λέων καὶ Δορκάς.
348.
Θύγνος καὶ Δελφίν. 30.

Ι.

Ἰατρὸς ἄτεχνος. 192.

- Ἰατρός Βάτραχος. 500.
 — και Γραῦς. 21.
 — και Νοσῶν. 31, 43.
 Ἰέραξ και Ἀηδῶν. 3.
 Ἰκτῖνοι και Κύκνοι, ἢ Ἰκτῖν και
 Ἴπποι. 295.
 Ἰκτῖνος και Λάρος. 214.
 — και Ὄφις. 404.
 Ἰνδός. Ζ. Αἰθίοψ.
 Ἰξευτής και Ἐχίς. 52.
 — και Πέρδιξ. Ζ. Ἄνθρωπος και
 Πέρδιξ.
 — και Στρουθός. Ζ. Κίχλα.
 — και Τέττιξ. 294.
 Ἴππεύς Φαλακρός. 285.
 Ἴπποι και Ἰκτῖν. Ζ. Ἰκτῖν και
 Ἴπποι.
 Ἴπποκόμος και Ἴππος. 195.
 Ἴππος. 195.
 — Βοῦς, Κύων, και Ἄνθρωπος.
 194.
 — και Ἐλαφος. 313.
 — και Ἴπποκόμος. 195.
 — και Κάπρος [σελ. 208], Ζ.
 Ἴππος και Ἐλαφος.
 — και Κύων. 334.
 — και Λύκος. 231.
 — και Νεανίσκος. 352.
 — και ὄνος. 58, 125 [ἢ ὄνος
 και Ἡμίονος, σελ. 328].
 — Πῶλος, και Ἄνῆρ. 383.
 — και Στρατιώτης. 362.
 — και Χελώνη. Ζ. Χελώνη και
 Λαγώς.
 Ἴππότης και Ἀγροῖκος. 352.
 Ἴρις, ὁ τῶν Θεῶν ἀγγελλος. Ζ. Κο-
 λιοῦς και Ὀρνεις.
- Κ.
- Κακά και Ἀγαθά. 402.
 Κακία, Ἀρετή και Ἡρακλῆς. 595.
 Κακοπράγμων. 16.
 Κάλαμοι και Δρυς. 145 [σελ. 85].
 Κάλαμος και Ἐλαία. 145 [ἢ Δέν-
 δρα και Κάλαμοι, σελ. 341,
 ἢ Κάλαμοι και Κυπάριττοι,
 σελ. 342].
 Κάμηλος. 118, 342, 405.—τε-
 ράτων ἐπιειμένη. 197.
 — Ἐλέφας και Πίθηκος. 196.
 — και Ζεύς. 197.
 — και Πίθηκος. 387.
 Κάνθαροι δύο. 198.
 Κάνθαρος και Ἀετός. 2.
 — και Μύρμηξ. 244.
 Κάπρος και Ἴππος. Ζ. Ἴππος και
 Ἐλαφος.
 — και Λέων. 225.
 Καρίς και Δελφίνες. 177.
 Καρκίνος και Ἀλώπηξ. 95.
 — και Μήτηρ. 295.
 — και Ὄφις. 70.
 Καρύα. 199.
 Κάστωρ. 33.
 Καταθραύσας ἄγαλμα ἀνθρώπου.
 128.
 Κέπφος. Ζ. Νυκτερίς.
 Κερθώ. Ζ. Ἀλώπηξ.
 Κεφαλή και Οὐρά δράκοντος. 260.
 Κηπουρός (ἢ Κηπωρός) και Κύων.
 67.
 — και ὄνος. 45.
 — και Ἄνῆρ τις. 380. Ζ. και
 Γεωργός.

- Κεθαρωδός. 96.
 Κίχλα. 200 [ἢ Στρουθός και ἰξευ-
 τής, σελ. 370].
 Κλέπται. 97.
 Κλέπτης και Πανδοχεύς. 425.
 Κλέπτης παῖς και Μήτηρ. Ζ. Παῖς
 και Μητηρ.
 Κναφεύς. Ζ. Γναφεύς.
 Κοιλία και Πόδες. 202.
 Κόκκυξ και Ὀρνιθες. 316.
 Κολοιοί, Γεωργός και Παῖς. 418.
 Κολοιός. 102.— και Ἀλώπηξ. 201.
 — και Κόρακες. 101.
 — και Ὀρνεις. 188.
 — και Περισεραί. 101.
 — και Ποιμήν. 203 [ἢ Ἀετός και
 Κολοιός, σελ. 370].
 — και Τάως. 53.
 Κόλουρος ἀλώπηξ. Ζ. Ἀλώπεκες.
 Κομπασιής. 14.
 Κόρακες και Κολοιός. 101.
 — και Πολεμιστής. 319.
 Κόραξ. 132.— και Ἀλώπηξ.
 204.
 — και Ἐρμῆς. 205.
 — και Κορώνη. 98.
 — και Κύκνος. 305.
 — και Ὀδοιπόροι. 250.
 — και ὄνος. 115.
 — και ὄφις. 100.
 — και Πέρδιξ. 370.
 — και Πέθηκοι. 369.
 — και Ποιμήν. 203 [σελ. 130].
 — και Χελιδών. 76.
 Κορυθαλός. 55.
 — και Γεωργός. Ζ. Χαραθριός.
 — και Ὀρνιθοθήρας. 46.
 Κορυθός θάπτων τὸν πατέρα.
 388.
 Κορώνη και Κόραξ. 98.
 — και Κύων. 99.
 — και Περισερά. 121.
 — και Χελιδών. 76, 423.
 Κόσκεινον Μωροῦ. 328.
 Κοχλίας. 78.
 Κρέας φέρουσα Κύων. 209.
 Κριός, Πρόβατα και Λύκος. 238.
 Κριτής Ζεύς. 366.
 Κροκόδειλος και Ἀλώπηξ. 9.
 Κύκλωψ και Ἀνήρ. 384.
 Κύκνοι και Ἰκτινοί. 293.
 — και Χελιδόνες. 336.
 — και Χῆνες. 60.
 Κύκνος 74, 206.— και Κόραξ.
 305.
 Κύματα ἀριθμῶν Ἄνθρωπος. 333.
 Κυνάριον. Ζ. Χαλκεύς.
 Κύνες. 92.— λιμώττουσαι. 207.
 — και Ἀλώπηξ. 376.
 — και Γεωργός. Ζ. Δεσπότης.
 — και Δεσπότης. 23.
 — και Λύκοι. 233, 359.
 Κυνηγέτης. Ζ. Πέρδιξ και Ἄνθρωπος.
 Κυνηγός θειλός και Δρυοτόμος.
 175. Ζ. και Θερευτής.
 — και Ἐλαφος. Ζ. Ἐλαφος και
 Λέων.
 Κυνίδιον Μελιταῖον και ὄνος. Ζ.
 Κύων και Δεσπότης.
 Κυνόδηκτος. 25.
 Κυνός οἰκίχ. 317.
 Κυπάριττοι. Ζ. Κάλαμος.
 Κύπρις και Δούλη. 353. Ζ. και
 Ἀρροδίτη.

Κύων. 208, 210.— Ἴππος, Βοῦς
καὶ Ἄνθρωπος. 194.
— καὶ Αἴσωπος. 426.
— καὶ Ἀλεκτρυών. 36 [ἢ Κύων
Ἀλέκτωρ καὶ Ἀλώπηξ, σελ.
297].
— καὶ Ἀλώπηξ. 157, 211.
— καὶ Ἄνδρες δύο. 25.
— καὶ Ἄνθρωπος. 129 [ἢ Κύων
ἐσιώμενος, σελ. 331].
— καὶ Βρώμα. 209.
— καὶ Δεσπότης. 212 [ἢ ὄνος
καὶ Κυνίδιον, σελ. 371].
— καὶ Θηρευτής. 378.
— καὶ Ἴππος. 334.
— καὶ Κηρωρός. 67.
— καὶ Κορώνη. 99.
— Κρέας φέρουσα. 209.
— καὶ Λαγῶς. 354.
— καὶ Λύκαινα. 381.
— καὶ Λύκος. 35, 411.
— καὶ Μάγειρος, ἢ Κύων καὶ
Μακελλεύς. 34.
— καὶ Οἶς. 515 [ἢ Οἶς πρὸς Νο-
μέα καὶ Κύων, σελ. 405].
— καὶ ὄνος. 414.
— καὶ Ποιμὴν. 271, 272.
— καὶ Σῦς. 68.
— καὶ ὕς. 69.
— καὶ Χαλκεύς, ἢ Κύων καὶ Χαλ-
κεῖς. 284.
Κωβίος. Ζ. Δελφῖνες καὶ Καρίς.
Κώνωψ καὶ Βοῦς. 213.
— καὶ Λέων. 146.
— καὶ Ταῦρος. 213 [σελ. 139].

Λ.

Λαγωί, ἢ Λαγωὶ καὶ Ἀλώπεκες.
107.
— καὶ Βάτραχοι. 57.
— καὶ Λέοντες. 347.
Λαγῶς καὶ Ἀλώπηξ [σελ. 283].
— καὶ Κύων. 354.
— καὶ Λέων. 224.
— καὶ Χελώνη. 287.
Λάρος καὶ Ἰκτίνος. 214.
Λέαινα καὶ Ἀλώπηξ. 215.
— Ταῦρος, καὶ Σάγρος. 373.
Λεοντῆ καὶ ὄνος. 258.
Λέοντα χρυσοῦν εὐρών Ἄνθρωπος.
216.
Λέοντες καὶ Λαγωί. 347.
Λέοντος Βασιλεία. 363.
Λέων καὶ Ἄετός. 408.
— Αἴγες ἄγριαι καὶ Ταῦρος. 382.
— Ἀλώπηξ, καὶ Ἐλαφος, ἢ Λέων
Ἀλώπηξ, καὶ ὄνος. 358.
— καὶ Ἀλώπηξ. 5, 137, 218,
[ἢ Λέων Μῦς καὶ Ἀλώπηξ,
σελ. 374]. 298, 375.
— καὶ Ἄνθρωπος. 219.
— καὶ Ἄρκτος. 39 [ἢ Λέων Ἄρ-
κτος καὶ Ἀλώπηξ, σελ. 299].
— καὶ Βάτραχος. 37.
— καὶ Γεωργός. 220, 221.
— καὶ Δελφίς. 222.
— καὶ Ἐλαφος. 64, 181.
— Θυμωθεὶς καὶ Δορκάς. 348.
— καὶ Κάπρος. 223.
— καὶ Κώνωψ. 146.
— καὶ Λαγῶς. 224.
— καὶ Λύκος. 234, 409.

- Λέων και Λύκος και Ἀλώπηξ. 72. Λύκος και Ἴππος. 231.
 — και Μῦς. 217. — και Κύων. 35, 411.
 — και Μῦς και Ἀλώπηξ. Ζ. Λέων — και Λέων. 234 [ἢ Λύκος Ἀρ-
 και Ἀλώπηξ. νιον και Λέων, σελ.
 — Νοσῶν και Φηρία. 137. 379], 409.
 — και ὄναγρος. 225. — Λέων και Ἀλώπηξ. 72.
 — και ὄνος. 66, 226. — και ὄνος. 235, 259.
 — ὄνος και Ἀλώπηξ. 38. Ζ. και — και ὄνος και Κόραξ. Ζ. ὄνος
 σελ. 233. και Κόραξ.
 — Πρόβατον και Ποιμήν. Ζ. Βου- — και Ποιμένες. 318.
 κόλος. — και Ποιμήν. 71, 236, 270,
 — Προμηθεύς και Ἐλέφας. 407. 417.
 — και Ταῦροι τρεῖς. 296. — και Πρόβατον. 106.
 — και Ταῦρος. 227, 339, 368. Λύπη και Ἠδονή. 392.
 — και Τοξότης. 279. Λύχνος. 239.
- Ληστής και Συκάμινος. 400.
 Λιμώττουσα Ἀλώπηξ. 158.
 Λιμώττουσαι κύνες. 207.
 Λοιπά Μέλη και Γαστήρ. 202. Μάγειρος και Κύων. 34.
 Λουόμενος Παῖς. 310. — Αἰθίοψ — και Νεανίσκοι. 26
 και Ἄνῆρ. 75. — και Ποιμήν. 329.
 Λύκαινα και Κύων. 381. Μάγος Γυνή. 80.
 Λυκιδεῖς και Ποιμήν. 273. Μακελλεύς και Κύων. 34.
 Λύκοι και Ἄνῆρ. 207 [σελ. 134]. Μάντις. 40. Ζ. και Ἄνῆρ μάντις.
 — και Κύνες. 233, 359. Μέλη και Γαστήρ. 202.
 — και Πρόβατα. 237. Μελισσαι και Ζεὺς. 240.
 — Πρόβατα και Κριός. 238. — και Ποιμήν. 302.
 Λύκος και Αἴξ. 230. Μελιταῖον κυνίδιον και ὄνος. Ζ.
 — και Ἀλώπηξ. 232, 410. Κύων και Δεσπότης.
 — και Ἀρνίον. 228. Μελιουργός. 85.
 — και Ἀρνός. 139. Μεμφόμενος (ὁ Θεός). 364.
 — και Ἄρς. 229 [ἢ Λύκος και Μεσσοπόλιος Ἄνῆρ και Ἐταῖραι. 162.
 Ἀρνός, σελ. 378]. Μηλέα και Ροιά. 50.
 — και Γέρανος. 144. Μηναγύρται. 241.
 — και Γραῦς. 138. Μήτηρ και Ἐλαφος. 297.
 — και Ἐριφος. 94, 139. — και Καρκίνος. 295.
 — και Θερευτής. 372. — και Παῖς. 48.

Μήτηρ καὶ Σελήνη. 325.

Μιμῶ. Ζ. Πίθηκοι.

Μικρέμπορος καὶ Ὀνάριον. [σελ. 388].

Μισθωσάμενος ὄνον. 320.

Μουῖος καὶ Ἀλώπηξ. 54 [ἢ Ὑς
ἄγριος καὶ Ἀλώπηξ, σελ. 309].

Μορμολύκειον (Ἀλώπηξ πρὸς).

II.

Μοῦσαι. Ζ. Ἀπόλλων.

Μῦς Γαλῆ καὶ ὄφις. 261.

— καὶ Αἴλουρος. 28.

— καὶ Γαλαῖ. 242.

Μυῖα. 243.

Μυῖαι. 89.

— καὶ Τραυματίας. Ζ. Ἀλώπηξ
καὶ Ἐχίνος.

Μύρμηκες καὶ Τέττιξ. 134.

Μύρμηξ. 108.—καὶ Κάνθαρος.
244.

— καὶ Περισερά. 41.

Μῦς Ἀρουραῖος καὶ Μῦς Ἀσκιός.
301.

— καὶ Βάτραχος. 245.

— Ἐκφέρων Μῦν. 349.

— καὶ Λέων. 217. Ζ. καὶ Λέων.

Μῶμος, Ζεὺς, Προμηθεὺς, καὶ
Ἀθηνᾶ. 190.

Μωροῦ κόσκινον. 328.

N.

Ναυγός. 246.—καὶ Θάλασσα.

247 [ἢ Γεωργός καὶ Θάλασσα,
σελ. 385].

Ναυπηγοὶ καὶ Αἴσωπος. 311.

Νεανίσκοι καὶ Μάγειρος. 26.

Νεανίσκος καὶ Ἴππος. 352.

Νεανίσκος καὶ Σκορπίος. Ζ. Παις
ἀκρίδας κ. τ. λ.

Νεβρός. 56 [ἢ Νεβρός καὶ Ἐλα-
φος, σελ. 309].

Νέος καὶ Χελιδών. 248 [ἢ Νέος
ἄπωτος καὶ Χελιδών, σελ. 385].

Νομεύς. Ζ. Κύων καὶ Οἷς.

Νοσοῦσα ἔλαφος. 377.

Νοσῶν καὶ ἰατρός. 31, 43.

Νοσῶν Λέων καὶ Θηρία. 137.

Νυκτερίς καὶ Βάτος καὶ Αἴθυια. 42
[ἢ Νυκτερίς Κέπρος καὶ Βάτος,
σελ. 301].

— καὶ Γαλῆ. 109.

Νύμφαι Δρυάδες. Ζ. Ἀπόλλων.

Ξ.

Ξυλευόμενος καὶ Ἑρμῆς. 44.

Ο.

Ὄδοιπόροι. 83, 110.—καὶ Ἄρκ-
τος. 249.

— καὶ Κόραξ. 250.

— καὶ Πλάτνος. 251.

Ὄδοιπόρος. 47 [ἢ Ὄδοιπόρος καὶ
Ἑρμῆς, σελ. 305].

— καὶ Ἀλήθεια. 365.

— καὶ Ἐχίς. Ζ. Γεωργός καὶ ὄφις.

— καὶ Τύχη. 252.

Οἰκία κυνός. 317.

Οἰκίζοντες πόλιν Πίθηκοι. 367.

Οἷς καὶ Κύων. 315.

Ὄναγρος καὶ Λέων. 225.

— καὶ ὄνος. 379.

Ὄναρια καὶ Ἀγροῖκος. 346.

- Ὀνάριον. Ζ. Μικρέμπορος. ὄνος καὶ Λέων καὶ Ἀλώπηξ. 38. Ζ.
 Ὀνηλάτης καὶ ὄνος. 401. καὶ, ὄνος καὶ Ἀλώπηξ.
 Ὄνοι. 112 [ἢ Ὄνοι πρὸς τὸν Δία, — καὶ Λύκος. 235, 259.
 σελ. 321]. — καὶ Μελιταίου κυνίδιον. Ζ.
 Ὄνον ἀγοράζων. 253. — μισθω- Κύων καὶ Δεσπότης.
 σάμενος. 320. — καὶ Ὀναγρος. 379.
 Ὄνος. 254 [ἢ Ἡμίονος, σελ. — καὶ Ὀνηλάτης. 401.
 167, ἢ Μικρέμπορος καὶ Ὀνά- — Παίζων. 412.
 ριον, σελ. 388]. — ἄγριος. 111. — Παρακύψας. 338.
 Ζ. καὶ, Ὀναγρος. — καὶ Τέττιγες, ἢ ὄνος καὶ Τέτ-
 — καὶ Αἶξ. 153. τιξ. 255.
 — Ἀλεκτρούων καὶ Λέων. Ζ. ὄνος Ὄρκος καὶ Παρακκαταθήκην εἰλη-
 καὶ Λέων. φώς. 416.
 — καὶ Ἀλώπηξ. 113 [ἢ ὄνος λεον- Ὄρνεα καὶ Γλαυξ. 330, 331.
 τῆν φέρων, σελ. 321]. 116 Ὄρνεις καὶ Αἰλουρος. 152.
 [ἢ ὄνος Ἀλώπηξ καὶ Λέων, — καὶ Κολοῖός. 188.
 σελ. 325]. 256. Ὄρνιθες καὶ Κόκκυξ. 316.
 — Ἀλώπηξ καὶ Ἐλαφος. 358. — καὶ Χελιδών. 285.
 — Βασάζων εἰδῶλον. 257. Ὄρنيθοθήρας καὶ Κορυθαλός. 46.
 — καὶ Βάτραχοι. 114. — καὶ Πελαργός. Ζ. Γεωργός καὶ
 — Βοῦς καὶ Γηπόνος. 415. Πελαργός.
 — καὶ Βυρσοδέψης. Ζ. ὄνος καὶ — Πέρδιξ καὶ Ἀλεκτορίσκος. 415.
 Κηπωρός. Ὄρνις καὶ Ἀνῆρ. 136.
 — καὶ Ἴππος. 58, 125. — καὶ Γυνή. 24.
 — καὶ Κηπωρός. 45 [ἢ ὄνος καὶ — καὶ Χελιδών. 117.
 Βυρσοδέψης, σελ. 304]. — Χρυσότοκος. 136.
 — καὶ Κόραξ. 115 [ἢ ὄνος Κό- Ὄρχησαὶ Πίθηκοι. 335.
 ραξ καὶ Λύκος, σελ. 322. Οὐρά καὶ Κεφαλή δράκοντος,
 — καὶ Κυνίδιον. Ζ. Κύων καὶ ἢ, Οὐρά καὶ Μέλη ὄφεως.
 Δεσπότης. 260.
 — καὶ Κύων. 414. ὄφεως Οὐρά καὶ Μέλη. 260.
 — καὶ Λεοντῆ. 258. ὄφεις. 119 [ἢ ὄφεις πατούμενος,
 — Λεοντῆν φέρων. Ζ. ὄνος καὶ σελ. 324]. — Γαλῆ, καὶ Μύες.
 Ἀλώπηξ. 261.
 — καὶ Λέων. 66 [ἢ ὄνος, Ἀλε- — καὶ Γεωργός. 141 [ἢ Γεωρ-
 κτρούων καὶ Λέων, σελ. 315]. γοῦ παῖς καὶ ὄφεις, σελ. 339].
 226. 170.

- Όφεις καὶ Ζεὺς. 189.
 — καὶ Ἰκτίνος. 404.
 — καὶ Καρκίνος. 70.
 — καὶ Κόραξ. 100.
 — καὶ Σφήξ. 276.

Π.

- Παῖδες γεωργοῦ. 171. Ζ. καὶ Γεωργὸς καὶ Παῖδες αὐτοῦ.
 — Πιθήκου. Ζ. Πίθηκοι.
 Παιδίον ἐσθίον σπλαγχνα. 262. [ἢ Γυνή καὶ Παῖς αὐτῆς, σελ. 391].
 Παῖς ἀκρίδας θηρέων καὶ Σκορπίος. 263 [ἢ Παῖς καὶ Σκορπ., ἢ Νεανίσκ., καὶ Σκορπίος, σελ. 392, ἢ Παῖς συνάγων ἀκρίδας, σελ. 393].
 — καὶ Ἀνὴρ. 310.
 — Γεωργὸς καὶ Κολοιοί. 418.
 — Γεωργοῦ καὶ Όφεις, σελ. 339.
 — Κλέπτης καὶ Μήτηρ. Ζ. Παῖς καὶ Μήτηρ.
 — λουόμενος. 310.
 — καὶ Μήτηρ. 48.
 — καὶ Πατήρ. 264 [ἢ Υἱὸς καὶ Λέων γεγραμμένος, σελ. 393].
 — καὶ Τύχη. Ζ. Ὀδοιπόρος καὶ Τύχη.
 — Ψεύσης. 266 [ἢ Ποιμὴν παιζων, σελ. 395].
 Πάλος καὶ Τοῖχος. 419.
 Πανδοχεὺς καὶ Κλέπτης. 425.
 Παρακταθῆκην εἰληφῶς καὶ Ὀρκος. 416.
 Παρακύψας ὄνος. 358.
 Πάρδαλις καὶ Ἀλώπηξ. 159.
 Πατέρα θάπτων Κορυθός. 388.
 Πατήρ καὶ θυγατέρες. 265.
 — καὶ θυγάτηρ. 345.
 — καὶ Παῖς. 264.
 Πατούμενος Όφεις. 119.
 Πελαργὸς καὶ Γεωργός. 172.
 Πένθους γέρας 321.
 Πενία καὶ Πόρος. 390.
 Πέρδικες Γεωργὸς καὶ Σφήκας. 52.
 Πέρδιξ καὶ Ἀλεκτρονύκτες. 10.
 — καὶ Ἀλεκτορίσκος καὶ Ὀρνιθοθήρας. 413.
 — καὶ Ἄνθρωπος. 164 [ἢ Πέρδιξ καὶ Κυνηγέτης, σελ. 353].
 — καὶ Κόραξ. 370.
 Περισερά. 120 [ἢ Περισερά διψῶσα, σελ. 324].—καὶ Κορώνη. 121.
 — καὶ Μύρμηξ. 41.
 Περισεραὶ καὶ Κολοιοί. 101.
 Πεύκη καὶ Δρυσοτόμοι. 179.
 Πήρας (ὁ δύο) ἐξημμένος. 337.
 Πηρός. Ζ. Ἄνὴρ μάντις.
 Πίθηκοι. 267 [ἢ Τοῦ Πιθήκου παῖδες, σελ. 396].—καὶ Κόραξ. 369.
 — Ὀρχησαί. 355.
 — Πόλεν οἰκίζοντες. 367.
 Πίθηκος Ἄλιεύς. 309.
 — καὶ Ἀλώπηξ. 29.
 — καὶ Ἄνθρωπος. Ζ. Πίθηκος καὶ Δελφίς.
 — καὶ Δελφίς. 88.
 — Ελέφας καὶ Κάμηλος. 196.
 — καὶ Κάμηλος. 387.
 Πίθηξ καὶ Ἄλιεύς. 309.
 — καὶ Ἀλώπηξ. 374.

- Πλάτανος και Ὀδοιπόροι. 251.
 Πλέοντες. 268.
 Πλούσιος. 122 [ἡ Θυγάτηρ και
 Ἐρηνούσαι, σελ. 325] — και
 Βυρσεύς. 269.
 Πλοῦτος και Ἡρακλῆς. 191.
 Πόδες και Γαστήρ. 202.
 — και Κοιλία. 202.
 Ποιμένες και Λύκος. 318.
 Ποιμήν. 123 [ἡ Ποιμήν και Προ-
 βατα, σελ. 326]. — και Ἀλώ-
 πηξ. 127.
 — και Θάλασσα. 49.
 — και Κολοίος. 203.
 — και Κόραξ. 203.
 — και Κύων. 271, 272.
 — και Λυκιδεῖς. 273.
 — και Λύκος. 71, 236, 270,
 417.
 — και Μάγειρος. 329.
 — και Μέλισσαι. 302.
 — Παίζων. Ζ. Παῖς Ψεύσης.
 — και Πρόβατα. Ζ. Ποιμήν.
 — και Σύλαξ. 272.
 — Προβάτον και Λέων. Ζ. Βου-
 κόλος.
 Πολεμιστής και Κόρακες. 319.
 Πόλεν οἰκίζοντες Πίδηκοι. 367.
 Πολιτική τέχνη. 391.
 Πόρος και Πενία. 390.
 Ποσειδῶν, Ζεὺς και Ἄθηνᾶ. 190.
 Ποταμοὶ και Θάλασσα. 371.
 Ποταμὸς και Βύρσα. 341.
 — και Γεωργός. Ζ. Ευλυόμενος
 και Ἑρμῆς.
 Πρόβατα και Δέλφαξ. Ζ. Δέλφαξ
 και Ἀλώπηξ.
- Πρόβατα Κριὸς και Λύκος. 238.
 — και Λύκοι. 237.
 — και Ποιμήν. 123.
 Πρόβατον και Λύκος. 106.
 — Ποιμήν, και Λέων. Ζ. Βου-
 κόλος.
 — και Χήρα. 288 [ἡ Πρόβατον
 πρὸς κείροντα, σελ. 399].
 Προμηθεύς, Ἄθηνᾶ, Ζεὺς και Μω-
 μος. 190.
 — και Ἄνθρωποι. 274.
 — Λέων και Ἐλέφας. 407.
 Πτηνῶν βουλή. Ζ. Ταῶς.
 Πτῶκες. Ζ. Λαγωοί.
 Πῦρ και Σάτυρος. 340.
 Πῶλος, Ἴππος και Ἄνῆρ. 383.
- Ρ.
- Ράμνος και τὰ λοιπὰ Δένδρα. 312.
 Ρήτωρ Δημάδης. 178.
 Ρίνη και Ἐχίς. 184.
 Ρόδον και Ἀμάραντον. 275.
 Ροιὰ και Μηλέα. 50 [ἡ Ροιὰ, Μη-
 λέα και Βάτος, σελ. 307].
- Σ.
- Σαλπικτής. 142 [ἡ Σαλπικτής,
 σελ. 340].
 Σάτυρος και Ἄνθρωπος. 126.
 — και Πῦρ. 340.
 Σελήνη και Μήτηρ. 325.
 Σκορπίος και Παῖς ἀκρίδας Ση-
 ρεύων. 263.
 Σύλακες δύο. 394.
 Σύλαξ και Ποιμήν. 272.

Σκώληξ καὶ Ἀλώπηξ. 135.
 Σμαρίς καὶ Ἀλιεύς. 124.
 Σπάλαξ. Ζ. Ἀσπάλαξ.
 Στρατιώτης καὶ Ἴππος. 362.
 Στρουθοκάμηλος. 351.
 Στρουθός. Ζ. Κίχλα.
 Σύαγρος, Ταῦρος καὶ Λέαινα.
 373.
 Συκάμινος καὶ Λησῆς. 400.
 Συκῆ καὶ Ἐλαία. 299.
 Σῦς καὶ Κύων. 68.
 Σφήκες, Πέριδικες καὶ Γεωργός. 52.
 Σφήξ καὶ ὄφεις. 276.

Τ.

Ταῦροι δύο καὶ Λέων. 296.
 — τρεῖς καὶ Λέων. 296.
 Ταῦρος καὶ Κώνωψ. 213.
 — Λέαινα καὶ Σύαγρος. 373.
 — καὶ Λέων. 227, 339, 368.
 — Λέων καὶ Αἴγες ἄγριαι. 382.
 — καὶ Τράγος. 277.
 Ταῶς καὶ Γέρανος. 357.
 — καὶ Κολοιός. 53 [ἡ Πτηνῶν
 βουλή, σελ. 308].
 Τειρσισίας καὶ Ἑρμῆς. 91.
 Τέττιγες. 389. — καὶ ὄνος.
 255.
 Τέττιξ καὶ Ἀλώπηξ. 278.
 — καὶ Ἄνθρωπος. 385.
 — καὶ Ἄνθρωπος. 344.
 — καὶ Ἰξευτής. 294.
 — καὶ Μύρμηκες. 134 [ἡ Μύρμηξ
 καὶ Τέττιξ, σελ. 334, ἡ Μύρ-
 μηκες καὶ Τέττιξ, σελ. 335].
 Τέττιξ καὶ ὄνος. 255.

Τέχνη Πολιτική. 391.
 Τηθῆ. Ζ. Λύκος καὶ Γραῦς.
 Τοῖχος καὶ Πάλος. 419.
 Τοξότης καὶ Λέων. 279.
 Τράγος καὶ Ἀλώπηξ. 4.
 — καὶ Ἄμπελος. 280.
 — καὶ Ταῦρος. 277.
 Τραυματίας καὶ Μυῖαι. Ζ. Ἀλώπηξ
 καὶ Ἐχίνος.
 Τύχη καὶ Γεωργός. Ζ. Γεωργός.
 — καὶ Ὀδοιπόρος. 252.
 — καὶ Παῖς. 252.

Υ.

Υἄιναι. 282.
 Υἄινα καὶ Ἀλώπηξ. 281.
 Υἴδρος καὶ Ἐχίς. 185.
 Υἱός καὶ Λέων γεγραμμένος. Ζ.
 Παῖς καὶ Πατήρ.
 Ὑς ἄγριος καὶ Ἀλώπηξ. Ζ. Μονιός.
 Ὑς καὶ Κύων. 69.
 Ὑξέρα (Ἐορτή καὶ) 322. [ἡ Ἡμέρα
 ἐργάτις καὶ Ἐορτή, Προλεγομ.
 σελ. 5].

Φ.

Φαλακρός ἵππεύς. 283.
 Φέναξ. 18.
 Φέρουσα κρέας κύων. 209.
 Φθείρες καὶ Γεωργός. 327.
 Φιλάργυρος. 59.
 Φοῖβος. Ζ. Ἀπόλλων.
 Φονευτής. Ζ. Ἀνδροφόνος.
 Φρύνος καὶ βοῦς. 420. [ἡ Βχ-
 τραχίδιον καὶ Μήτηρ αὐτοῦ,
 Προλεγομ. σελ. 54].

Φυσαλλίδες. 395.

Φυτὸν καὶ Γεωργός. 173.

Χ.

Χαλκίεις καὶ Κύων. 284.

Χαλκεύς καὶ Κύων. 284 [ἢ Χαλ-
κεύς καὶ Κυνάριον, σελ. 387].

Χαραθριὸς καὶ αὐτοῦ παῖδες. 421.

[ἢ Κορυθαλὸς καὶ Γεωργός,
σελ. 274].

Χειμῶν καὶ Ἔαρ. 422.

Χελιδόνες καὶ Κύκνοι. 336.

Χελιδῶν καὶ Ἀηδῶν. 149.

— καὶ Δράκων. 286 [ἢ Χελιδῶν
ἐν δικαστηρίῳ, σελ. 598].

— καὶ Κόραξ. 76.

— καὶ Κορώνη. 76, 425.

— καὶ Νέος. 248.

— καὶ Ὄρνιθες. 285. Ζ. καὶ Κο-
λοῖος καὶ Ὄρνεις.

— καὶ Ὄρνις. 117.

Χελώνη καὶ Ἀετός. 61.

— καὶ Λαγωγός. 287 [ἢ Χελώνη
καὶ Ἴππος, σελ. 188].

Χῆνες καὶ Γέρανοι. 60.

— καὶ Κύκνοι. 60.

Χήρα καὶ Πρόβατον. 288.

Χρωφειλέτης. 289.

Χρυσοῦν Λέοντα εὐρών Ἄνθρωπος.
216.

Χρυσοτόκος Ὄρνις. 156.

Χρῶμα Αἰδοῦς. 386.

Χύτραι. 290.

Ψ.

Ψεύσης Παῖς. 266.

Ψιττακὸς καὶ Γαλῆ. 291.

Ψύλλα. 62 [ἢ Ψύλλα καὶ Ἀθλητής,
σελ. 315].

— καὶ Ἄνθρωπος. 292.

— καὶ Βοῦς. 424.

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΟΝ

ΤΩΝ, ΠΑΡΑ ΤΟΥΣ ΕΙΣ ΑΙΣΩΠΟΝ ΚΟΙΝΩΣ ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΟΥΣ,
ΜΥΘΟΥΣ ΑΙΣΩΠΕΙΟΥΣ ΓΡΑΨΑΝΤΩΝ, Η ΟΠΩΣΟΥΝ ΜΝΗΜΟ-
ΝΕΥΣΑΝΤΩΝ.

- ΑΙΛΙΑΝΟΣ**, σελ. 109. Ἀλοῶν-
τες ἄνθρωποι, 198.
Αἰσχύλος. 74.
Ἄλκαϊος. 315.
Ἀντώνιος καὶ Μάξιμος, Αἴσωπος
ἔφη, 222.
Ἀνώνυμος. Ζ. Σουίδας.
Ἀποσόλιος. Ζ. Μηχάηλ.
Ἀππιανός. 216.
Ἀριστοτέλης. 120, 205, 206,
208, 225.
Ἀριστοφάνης, 2, 3, 4, 51, 248,
278.
Ἀφρονίου μῦθος α', Θέρους ἦν
ἀκμή, 75. β', Ἀνήρ... ἐβού-
λετο, 44. γ', Ὄσσην τοῖς
κύκνοις, 191. δ', Ἰξευτῆς
τέττιγος, 192. ε', Αἴγαν
ἀποσᾶσαν, 91. ς', Αἰθίο-
πά τις, 45. ζ', Λέων ἦρα,
145. η', Γῆρας ἐλύπει, 79.
θ', ὄνος ἐζήτει, 171. ι', ὄ-
νος ἐπεθύμει, 169. ια', Ἡ-
μήτηρ πρὸς τὸν, 192. ιβ',
Ἀλεκτρυόνες, 87. ιγ', Ἴπ-
πον ἐλύπει, 122. ιδ', Γεωρ-
γὸν ἠδίκουν, 106. ιε', Εἰ-
θεν εἰς ταῦρον, 124. ις',
Ταῦροι τρεῖς, 193. ιζ',
Ἐλαφον ἢ μήτηρ, 194. ιη',
Ἐλαφον τὸ θῆρος, 112.
ιθ', Ἄετος ἀρνίον, 130. ια',
Ἀλώπηξ λέοντι, 195. ιβ',
Οἱ λύκοι πρὸς τὰ, 155. ιγ',
Ἐλαία κατεγέλα 195. ιδ',
Θάνατον ἑαυτῶν, 34. ιε',
βάτραχος τῆς, 196. ις', Ἀν-
κω περιπίρεται, 86. ιζ',
Μῦς ἄρουραῖος, 196. ιη',
Ἐν κοίλῃ θρυῖ, 198. ιθ',
Δράκων καὶ, 198. ια', Τῷ
κόρακι τὸ, 131. ιβ', Ἐξ ἀγροῦ
τις, 109. ιγ', Κάλλους ἦν
ἀγών, 117. ιδ', Τοξότης
Ἄετοῦ, 74. ιε', Ἀνὴρ ἀλεῦς,
73. ις', Εἰς ἔριν ἀλλήλοισι,
142. ιζ', Κρέας ἀρπάσαι,
136. ιη', Εἰς ἔριν θρυῖ, 85.
ιθ', Ἄμπελος ἐκόμα, 185.
ια', Γεωργῶ πονηρῶ, 199.
ιβ', Τηθῆν ἐλύπει, 80. ιγ',
Ἐωρακῶς τὸν, 200.
Ἀχαιοί. 187.
Βάβριος. Ζ. Σουίδας.
Γαληνός. Ὄνος, Θεασάμενος,
137. Μωρὸς πρὸς κόσκι

- νον, 217. Δύο πήρας ἐξήμμεθα, 221.
- Γρηγόριος Ναζιανζηνός. Γαλῆν καθίζει, 104. Ἐπίσκωπτον αἰ χελιδόνες, 220. Εἰ δ', ἄγε σοι, 247.
- Διόδωρος Σικελιώτης. Φασὶν ἐρασθέντα, 145.
- Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς. 128.
- Δίων Χρυσόσομος. 217, 218.
- Ἐρμογένης. 238.
- Ἡρόδοτος. 72.
- Ἡσιόδος. 5.
- Θεμισίος. Πριάμενός τις τὸν Ἰνδόν, 45. Ὀνος τις ἡμπίσχετο, 169. Ταύρω δύω μιᾶς, 193. Πεποιήται δὲ καὶ Αἰσώπῳ, 200. Ἀνθρώπων ἕκαστος. 221.
- Θέων. Κύων παρά ποταμόν, 135.
- Ἰγνάτιος. 8, 25, 35, 37, 39, 74, 76, 77, 81, 83, 85, 86, 91, 92, 94, 95, 98, 101 (Ἄνῆρ γαλῆν, 104, Ἐθαλπέ τις, 105), 106, 108, 113, 118, 124, 130 (Τυρὸν κόραξ, 132), 135, 138 (Λέοντος ὑπνώπτοντος 141), 142, 147, 148, 151, 167, 169 (Φέρων λέοντος 170), 171, 173, 174, 181, 182, 183, 187, 192, 193, 208, 226 (τρὶς), 227 (δὶς), 228.
- Ἰμέριος (δὶς). 260.
- Ἰουλιανός. 103. Λέγεται τὸν ἰκτίνα, 191.
- Ἰχνηλάτης. Ζ. Στεφανίτης.
- Ἰωάννης. Ζ. Τζέτζης.
- Ἰώσηπος. Τὰ δένδρα φωνήν, 205. Τραυματία τινί, 209.
- Κλήμης Ἀλεξανδρεύς. 109.
- Κόνων. 206.
- Λεβάνιος. Ἐδοξε τῷ Διί, 118. Οἱ λύκοι παρά τῶν προβάτων, 155. Σεμνὸς ἦν ἵππος, 188.
- Λουκιανός. 120, 170, 219 (τρὶς), 229 (Λέγεται βασιλεύς τις). 259.
- Μάξιμος. Ζ. Ἀντώνιος.
- Μάξιμος Τύριος. Ἐλαφον διώκει, 70. 127, 217.
- Μηχῆλ Ἀποσόλιος. Γεωργόν φασι, 28.
- Νικηφόρος Βασιλάκιος. Ἀλίσκεται ποτε, 144, Ἐδοξέ ποτε τῷ λύκῳ, 178, Ἦν ὅτε καὶ ὁ ἵππος, 207. Λέων ποτε ταῦρον, 222 καὶ 238. Ἐδοξέ ποτε τοῖς ὄρνεσι, 367.
- Νικόλαος Δαμασκηνός. 257.
- Ξενοφών. 210, 153.
- Πλάτων. 78, 249, 250, 253.
- Πλούταρχος. 68, 82, 92, 96 (δὶς), 129, 133, 134, 165, Τῶν ἀληγῶν ἡμιόνων, 167, Οὐρά ποτε τοῦ δράκοντος, 172. 173. Ὁ ἥλιος τὸν βορέαν, 201, 206, 209, 210 (δὶς), 211, 212, 214, 215 (τρὶς), 216 (δὶς), 223, 258.
- Σουίδα. 58, 213, 214, Βοη-

λάττης ἐκ κώμης, 220. Κεραμεύς τις, 222. Ἀωνύμου λείψανα ἐκ τοῦ Σουίδα. 38, 89, 94, 111, 148, 171, 175, 189, 197, 221, 227, 230, 231, 410. Βαβρίου λείψανα ἐκ τοῦ αὐτοῦ. 7, 34, 35, 68, 78, 81—82, 86, 87, 90, 98, 103, 106, 108, 138, 157, 158, 168, 171, 197, 200, 228, 230, 232, 233, 241, 269, 274, 410.

Στεφανίτης καὶ Ἰχνηλάτης. 233, 239.

Στησίχορος. 206.

Συντίπα μύθος α, σελ. 168. β, 14. γ, 46. δ, 240. ε, 48. ς, 240. ζ, 88. η, 66. θ, 130. ι, 283. ιά, 240. ιβ, 333. ιγ, 194. ιδ, 241. ιε, 365. ις, 185. ιζ, 242. ιη, 65. ιθ, 242. κ, 242. κά, 243. κβ, 60. κγ, 204. κδ, 2. κέ, 357. κς, 99. κζ, 77. κη, 136. κθ, 35. λ, 243. λά, 195. λβ, 244. λγ, 23. λδ, 40. λέ, 127. λς,

301. λζ, 79. λη, 244. λθ, 392. μ, 244. μά, 45. μβ, 17. μγ, 76. μδ, 151. μέ, 245. μς, 203. μζ, 139. μή, 246. μθ, 227. ν, 229. νά, 160. νβ, 153. νγ, 308. νδ, ***. νε, 202. νς, 18. νζ, 64. νη, 370. νθ, 125. ξ, 37. ξά, 134. ξβ, 246. Ζ. καὶ σελ. 284.

Σχολιαστὴς Ἀριστοφάνους. 3, 4, 211, 212, 214.

Σχολιαστὴς Εὐριπίδου. Λέων ἰδὼν λέοντα, 143.

Τζέτζης (Ἰωάννης). Πίθηκον ναυαγίω, 52. Ὁ μυθογράφος Αἴσωπος, 75. Ὅσπερ που γράφει, 104. Αἴσωπος παρεισφέρει, 117. Μύθοις Αἰσώπου, 131. Τοῖς μύθοις τοῖς Αἰσώπου, 141. Ἐν Κύμῃ ὄντος, 170. Ὁ μυθογράφος Αἴσωπος, 228. Τίς τῶν ἐν δόξῃ, 230.

Φώτιος ὁ Πατριάρχης. 58, 212, 213.

ΠΙΝΑΞ

ΛΕΞΕΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ.

Α — ΑΔ.

- Α**! 394.
 Αἰ ἐμέ! 285.
 Ἀγῆνωρ τίγρις. 251.
 Ἀγκαλίζομαι [παθητικῶς]. 177.
 Ἀγρεύω. 362.
 Ἀγροικία. 53.
 Ἀγωνία. 188.
 * Ἄδης. 121.
 Ἀδικάσως. 134, 424.
 Ἀεργός. 361.
 Ἀετιθεύς. 1.
 Ἀετός. 32, 60.
 Ἀείφυλλος. 195.
 * Ἀθηνᾶ. 251. Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χει-
 ρα κίνει. 162.
 * Ἀθῆναι. 211, 221.
 * Ἀθηναῖοι. 212.
 Αἶγαγρος. 237.
 Αἶγαν [ἀντὶ τοῦ Αἶγα]. 91,
 419. Αἶγες. 148.
 Αἰθώς. 252.
 Αἰετός. σελ. 187.
 Αἰθρης (ἔξ). 333.
 Αἰθων. Ζ. Πάρδαλις. 231.
 Αἰλουρος (ὁ καὶ ἦ). 92.
 Αἶνος. 207.
 Αἶξ. 109.
 Αἰπεινός. 111.
 Αἰρετίζομαι. 246, 439.
 Αἰσώω. 250.
 Αἴσυλος. 111.
 Αἰσχύνη. 59.
 * Αἴσωπος. 208, 215, 222, 248.
 Αἰώρα. 94.
 Ἀκατάγνωστοι [Ἄμεινον ἐν ἄλλοις
 (σελ. 358) γράφεται, Ἀκατα-
 γώνιστοι]. 105.
 Ἀκαταγώνιστοι. 358.
 Ἀκατάληπτος. 365.
 Ἀκμήν. 150 καὶ 427.
 Ἀκμόνιον. 397.
 Ἄκος πείνης. 158.
 Ἀκρίς. 224.
 Ἄκριτος. 271.
 Ἀκροχολῶ. 313.
 Ἀκταῖος. 35.
 Ἀκτὴ [ἐπὶ ποταμοῦ βαρβάρως].
 303.
 Ἄλας. 166.
 Ἄλαςῶ. 247.
 Ἀλάτιον. 388.
 Ἀλεκτορίς. 92.
 Ἀλεκτρύων. 40, 55.
 Ἀληγός. 167.
 Ἀλληλοφθορία. 251.
 Ἀλώπεκες. 60.
 Ἀλώπηξ. 182, 196.
 Ἄμα (ἐν τῷ). 286, 297.

- * Ἀμαδρυάδες. 261.
 Ἀμαλθείας κέρας. 197.
 Ἀμῶν. 274.
 Ἀμελετήτως. 282, 283, 295.
 Ἀμητικὸν δρέπανον. 198.
 Ἀμιλλᾶ [ἐνεργητικῶς]. 129.
 Ζ. Ῥημάτων.
 Ἀμνάς. 179.
 Ἀμπελος. 205.
 Ἀμπίσχω. 250.
 Ἀμύνομαι [μετὰ θοτικῆς]. 324.
 Ἀμφότεροι [μετὰ ἄρθρου]. 327.
 Ἄν. Πλεονάζει βαρβάρως ἐν τοῖς
 ἔξῃς· Ἐως ἂν ἐποίησαν, 98,
 Μέχρις ἂν ἐδιώκετο, 112,
 364, Πρὶν ἂν δισκέψω,
 282, Τί ἂν ἐλάλει, 386,
 Τί ἂν ποιήσω, 397.—Δυνη-
 τικὸς μεθ' ὑποτακτικοῦ, Μό-
 λις ἂν διαφύγῃσι, 348.
 Ἀναβακχεύω. 260.
 Ἀναδενδράς. 348.
 Ἀναδίδεται φλόξ. 1.
 Ἀνακόπτω. 196.
 Ἀναλίσκομαι [κατὰ μέσσην διά-
 θεσιν]. 263.
 Ἀναξιοπαθέω. 101.
 Ἀναπετάσας [ἀντι τοῦ Ἀναπτᾶς],
 87. Ἀνεπέτασεν [ἀντι τοῦ Ἀνέ-
 πτη, ἢ Ἀνέπτατο], 344.
 Ἀνάρσιος. 247.
 Ἀναφλέγειν μνήμην. 90.
 Ἀναφρόδιτος. 415.
 Ἀνεῖναι ἀξίνην. 28.
 Ἀνθόμοιος. 407.
 Ἀνταμύνομαι. 289.
 Ἀντευποιεῖν. 442.
 * Ἀντισθένης. 225.
 Ἀντωνυμία δεικτικὴ ἀντι ἀναφο-
 ρικῆς. Αὕτη [ἀντι τοῦ, Αὕτη].
 408. Ζ. καὶ Ταύτης.
 ** Ἀνώφελον. 387.
 Ἀξίνη. Οὐκ ἀεὶ ποταμὸς ἀξίνης
 φέρει. 29.
 Ἀόρισοι ἀπαρέμφατοι ἀντι μιλ-
 λόντων. Ζ. Δοκῶ.—ὑποτα-
 κτικοὶ ἀντι μελλόντων ὀρισι-
 κῶν. Γένη [ἀντι τοῦ Γενήση],
 151. Εἶπω [ἀντι τοῦ Ἐρῶ],
 234. Ὑπέλω [ἀντι τοῦ Ὑπι-
 λεύσομαι], 92 καὶ 420.
 Ἐπιδιδῶ [ἴσ. γρ. Ἐπιθῶ, ὃ
 ἢ ἀντι τοῦ Ἐπιθῶσω], 290.
 Λάβης [ἀντι τοῦ Λήψη], 326.
 Ὀφεληθῆ [ἀντι τοῦ, Ὀφελε-
 θῆσεται], 330. Προσενέγκω
 [ἀντι τοῦ, Προσοίσω], 333.
 — ὑποτακτικοὶ βαρβαροσχη-
 μοί. Ἀποδώσω [ἀντι τοῦ
 Ἀποδώσειν], 117. Τεθνήσκω-
 μαι [ἀντι τοῦ, Θάνω], 170.
 Δηχθήσωμαι [ἀντι τοῦ Δηχ-
 θῶ], 293. Εὐρήσω [ἀντι τοῦ,
 Εὔρω], 333. Ἀποδώκωσι
 [ἀντι τοῦ Ἀποδώσειν], 367.
 Ἀπαρατήρητον (γρ. Ἀπαρητ-
 χεῖρητον) 12, 413.
 Ἀπαρευχειρητον. 289, 413.
 Ἀπέλεύθερος. 241.
 Ἀπειπῶν [ἐπι τοῦ Μη θυνθηθεῖς
 φέρειν]. 106.
 Ἀπεμπολέω. 13, 31.
 Ἀπεμπόλησις. 228.
 Ἀπέχω. 305.

- Ἀποδώκωσιν [ἀντί τοῦ Ἀπο-
 δῶσιν]. 367.
 Ἀποδώσωσιν [ἀντί τοῦ Ἀπο-
 δῶσιν]. 117.
 Ἀποθεραπεύομαι. 286.
 Ἀποθνήξω [ἀντί Ἀποθνήξο-
 μαι]. 92.
 Ἀποκναίω. 188.
 Ἀπολαμβάνω. 17.
 * Ἀπόλλων. 11, 65, 152, 366.
 Ἀπολύτων γενικῶν κατάχρησις.
 427.
 Ἀπόλωλα, Ἀπολώλαμεν [ἀντί
 τοῦ Ἀπολώλεκα Ἀπολώλε-
 καμεν]. 49, 154.
 Ἀπονίζομαι. 116.
 Ἀποπωλέω. 386.
 Ἀπόρρηγνυμι τὸ ζῆν. 370, 441.
 Ἀποτάσσομαι. 329. — τῆς φι-
 λίας. 69.
 Ἀποτεφρόω. 287.
 Ἀποτροπιασμοὶ θεῶν μνημιά-
 των. 47.
 Ἀπροόπτου (ἐξ) 322.
 Ἀπροσφωνητί. 70.
 Ἀπτήν. 1.
 Ἀραικὸν εἶδος. 247.
 Ἀράχνη 88.
 Ἀργυρολογέω. 299.
 Ἀργώδης. 397, 442.
 Ἀρέσκομαι ἐπὶ τούτῳ. 308.
 * Ἄρης. 366.
 Ἄρκος καὶ Ἄρκτος. 100, 231.
 —νωθρά. 409.
 Ἄρνέω [ἀντί τοῦ Ἄρνοῦμαι].
 Ζ. Ρήματα.
 Ἄρονός. 94.
 Ἄρότης βοῦς. 361.
 * Ἄρσινὸν. 214.
 Ἄρυσικὸν ἀγγεῖον. 198.
 Ἄρχηγέτης. 383.
 Ἄσβόλη. 10.
 Ἄσμενίζομαι τὴν δυσυχίαν. 281,
 282.
 Ἄσπαιρω. 199.
 Ἄσσοχῶ. 358.
 Ἄσρωτος. 249, 251.
 Ἄσσωτεύομαι. 197.
 Ἄτρακτος τοξικός. 74.
 Ἄτροπος. 247.
 Ἄττικὰς χιλίας εὐρήσεις. 12.
 * Ἄττις. 158.
 Ἄττω, Ἄσσω, Ἄϊσσω. Ἠῖξεν. 258.
 Ἀυαίνω. 227.
 Ἀυλαία [ἀντί τοῦ Ἀυλή]. 92.
 ** Ἀυλαία θύρα. 375.
 Ἀυξάνομαι. Ἀυξηνθῶσι [ἀντί τοῦ
 Ἀυξηθῶσι]. 65. Ἀυξηνθῶ [ἀντί
 τοῦ, Ἀυξηθῶ]. 67, 417.
 Ἀὔτε. 419.
 ** Ἀυτεπίβουλον [Μῶν Ἀυτεπί-
 βουλον;] 348.
 Ἀυτόχειρ. 40.
 ** Ἀφαιματόω. Εἰς ἐμέ τὸν θάνα-
 τον ἀφαιματοῦσι. 263.
 Ἀφάλλομαι. 38.
 Ἀφελῆς [ἔσ. γρ. Εὐτελής]. 130.
 Ἀφνειός. 197.
 Ἀφρόδευμα. 182.
 Ἀφροδέω. 223, 406.
 Ἀφροδῆς. 247.
 * Ἀφροδίτη. 41, 249.
 Ἀχαιίνη. 252.
 Ἀχαριστοῦμαι. 387.

Αχνη πυρίνη. 410.

Γ.

Β.

Βαθύσρωτος κοίτη. 103.

Βάκλον [παρά τὸ Λατινικὸν *Baculum*]. 126.

Βαρυθυμῶ. 364.

Βαρῶ. 138.

Βασιλεύω. 409.

Βάτος. 31.

Βάτραχοι. 115.

Βηματίζω. 388, 408.

Βίαιος. 237.

Βιβρώσκομαι [ἐνεργητικῶς]. 360.

Βλάπτει [ἴσ. γρ. *βλάπτειν*]. 187.

Βληχώδης. 157.

Βοηλάτης. 103.

*Βολή. Τρεῖς βολάς. 277, 441.

Βουκολεῖν τὴν λύπην. 94.

Βουκόλημα λύπης. 175.

Βούλομαι μετὰ ἀπαρεμφάτου, ἀντὶ Μέλλοντος ὀριστικοῦ. Βούλεται θύσειν [ἀντὶ τοῦ, θύσει]. 361.

Βούταλις [ἢ ἐν τῇ συνηθείᾳ *Βουταναρία*]. 46, 416.

Βρέγμα. 272.

Βρεκεκεξέξ, κοάξ κοάξ. 161, 429.

Βρεφύλλιον. 352.

Βρόχος. 305.

Βρυάζω. 161, 428, 429.

Βρυχηθμός. 137.

Βυρσοδέψης. 29.

Βύω. 217.

*Βῶλος (ὁ) Βῶλον χρυσοῦν. 36.

Βίζας σὺν ταῖς βῶλοις. 197.

Γασρίζομαι. 268.

Γαυροῦμαι. 267, 408.

*Γέλων. 206.

Γένη [βαρβάρως ἀντὶ τοῦ *Γενηση*]. 151.

Γεννητός. 269.

Γένυς. 266.

Γέρανος. 105, 148, 272.

Γεωργός. 198.

Γηπόνος. 361.

Γεγαντιαῖος ἀνὴρ. 246.

Γίνεσθαι [ἴσ. *Γενέσθαι*]. 176.

Γλαύξ. 117.

Γλισχρότης. 115.

Γλυφίς. 74.

Γλωσσώδης. 298.

Γνώσις. Ἐν γνώσει ἤκεν. 11.

Πρὸς τὴν γνώσιν ἤκεν. 288.

Γόμφιοι [ἐλλειπτικῶς τοῦ *ὀδόντες*]. 108.

Γραμμάτιον. 270.

Γυμνός. 185, 433.

Γύψ. 146, 173.

Δ.

Δανειακῶς. 301.

Δάπτω. 233.

Δασύπους. 225.

Δαχθεῖς [Δωρικ. ἀντὶ τοῦ *Δηχθεῖς*]. 371.

Δειλαίνουσι [ἴσ. γρ. *Δεσμαίνουσι*]. 145.

Δεινοπαθῶν [Ἄμεινον ἀλλαχοῦ]

- (σελ. 377) γράφεται, Οὐδέν παθών]. 149.
 Δέλφαξ. 109.
 * Δελφοί. 11, 213.
 Δέρρις. 96.
 Δέσμη ράβδων. 105, 421.—
 άκανθών. 114, 358.
 Δέσποινα καὶ Δεσπότις. 47.
 Δημαγωγῶν ζάσεις. 172.
 * Δημάδης. 110, 422.
 * Δήμητρα. 110, 363.
 * Δημοσθένης. 212, 213.
 Διαβαίνω. 116.
 Διαδράω. 342.
 Διέκειται [βαρβάρως ἀντὶ τοῦ
 Ἀπόκειται]. 150.
 Διακριδόν. 231.
 Διακρούομαι. 280.
 * Διαλαμβάνον [ἐπὶ τοῦ Περιλαμ-
 βάνον, ἢ Περιέχον.] 270, 440.
 Διάργεμος. 410.
 Διαφέρω. Χρόνω διενηνοχίεις.
 98, 420.
 Διαφθονοῦμαι. Τῆ τῶν πλη-
 σίον διαφθονοῦμένους
 εὐημερία. 406.
 Διδόναι πρὸς ὕπνον. 80.
 Διειδές ὕδωρ. 281.
 Δίειμι. 254.
 Διενήνοχα. Ζ. Διαφέρω.
 Διερειδομαι. 282.
 Διήμι. Διήκ' ἐπελθεῖν. 236.
 Δίκη. 252.
 * Διονύσια. 190.
 Διωκτῆρ. 406.
 Δοκῶ. Ἐδόκει ἐντυχεῖν [ἀντὶ τοῦ,
 Ἐδόκει ἐντεύξεσθαι]. 78.
 Δολιχόδειρος. 86.
 Δολιχός. 267.
 Δόρκος. 257.
 ** Δουλεία [ἐπὶ τοῦ Ὑπηρεσία].
 236.
 ** Δουλεύω [ἐπὶ τοῦ Ὑπηρετῶ].
 106, 233, 359.
 Δράκων. 97, 351.
 Δρησῆρ. 406.
 Δρυάδες. 261.
 Δρυμός καὶ Δρυμών. 332.
 Δρυοτόμος. 364.
 Δρῦς. 217, 364.
 Δύη. 221.
 Δύνασθαι (μὴ) πρὸς τινα. 2.
 Δυναΐης καὶ ἄδικος. 2.
 Δῶμα. 337.

Ε.

- Ἐάν [μετὰ ἀορίστου ὀριστικοῦ],
 Ὡσπερ ἔάν... ἐδίδω. 392.
 [μετὰ μέλλοντος ὀριστικοῦ],
 Ἐάν εὐρήσω. 333.
 Ἐγγήμω. 343.
 Ἐγκάθειρκτος. 242.
 Ἐγκυκλόω. 366.
 Ἐγγελυς. 102, 110, 355, 363.
 Ἐγχυματίζω. 93.
 Εἰδωλεῖον. 65, 417.
 Εἰληχεν. 439.
 Εἰμί. Ἐσομαι δακνόμενος. 18.
 Εἶπω [ἀντὶ τοῦ Ἐρῶ]. 234.
 Εἶργμός. 199.
 Εἰρήκει [ἀντὶ τοῦ, Ἐφησεν, ἢ,
 Εἶπε]. 388.
 Εἰσθήμι. 39, 314.

- Εἶχες θελήσειν [ἀντι τοῦ, Ἡ θέ-
λησας ἄν, ἢ Ἡ βουλήθησ
ἄν]. 111, 422.
- Ἐκ. Ἐκ πόθου [ἀντι τοῦ Μετά
πόθου, ἢ Ἐν πόθῳ]. 17.
- Ἐκάτερα [μετά τοῦ ἄρθρου]. 195.
- Ἐκθιάζων. 375, ἀνθ' οὗ κακῶς
γράφεται, Ἐκθεάζων, 144.
- Ἐκθαμάζω. 48.
- Ἐκθεάζων. Ζ. Ἐκθιάζων.
- Ἐκθορε. 141.
- Ἐκθροῶ. 379.
- Ἐκκαλέω. Ἐξεκαλεῖτο. 118, 423.
- Ἐκκολάπτω. 323.
- * Ἐκκωμῶδῶ. 408.
- Ἐκμάσσω. 293.
- Ἐκποτῶμαι. 90, 419.
- * Ἐκσρατηγέω. 154 καὶ 427.
- Ἐκτείναντος [ἴσ. γρ. Ἐντείναν-
τος] τὸ τόξον. 116.
- Ἐκτίλλω. 376.
- Ἐκτινάσσω. 282.
- Ἐκτόπως. 100.
- Ἐκφορέω. 300.
- Ἐλαία. 205.
- Ἐλαττῶ [ἀντι τοῦ Ἐλαττοῦ-
μαι]. 83.
- Ἐλαφος, ὁ. 33, 147, 231, 237.
- Ἐλέγχειν τὸν νῶτον. 268.
- Ἐλεόν. 5.
- Ἐμβριθής. 18, 414.
- * Ἐμπεῖθωμαί. 391.
- Ἐμπλειος. 251.
- * Ἐμφορτόω. 306.
- Ἐνεσῶς χρόνος ἀντι μέλλοντος.
Ζ. Νομίζων.
- Ἐνθεν. 321.
- Ἐνίσταμαι. 224.
- Ἐννουχώτερον. 47.
- Ἐξαργυρίζω. 311.
- Ἐπ' ἀνάγκης [ἴσ. Ἐπάναγκες].
282.
- * Ἐπαιτιάζων [ἀντι τοῦ Ἐπαι-
τιώμενος]. 163.
- * Ἐπαυλαὶ ὄρνεις. 92.
- Ἐπήλθοσαν. 395.
- Ἐπιβραβεύω. 379.
- Ἐπιδιδῶ [ἀντι τοῦ Ἐπιδώσω].
290.
- Ἐπιθολόω. 410.
- Ἐπικαχλάζω. 223.
- Ἐπικεῖμαι. 178.
- Ἐπικρατέως. 5.
- Ἐπίληπτος. 93.
- * Ἐπιμηθεύς. 250.
- Ἐπιπλήττω. 305.
- Ἐπισπᾶται [ἴσ. Ἐπικτᾶται].
23.
- * Ἐπιτόκιον [τουτέστιν, Ἐπὶ θα-
νείσματι τόκος]. 328.
- Ἐπιτρῖς. 442.
- Ἐπιφημίζω. 374.
- Ἐργάζομαι. 51.
- Ἐργμα. 199, 435, 436.
- Ἐργολαβεία. Ἐργολαβεῖν ἀλ-
λοτρίας συμφοράς. 67,
325.
- Ἐρημικὸς τόπος. 246, 392.
- Ἐριθαίνω. 366.
- Ἐρίζομαι. 46.
- Ἐρις κακή. 172.
- * Ἐρμείας. 89.
- * Ἐρμῆς. 30, 124, 237, 238,
252, 345.

- * Ἐρως. 59, 249.
 Ἐσπερος κῆπος. 366.
 Εὐήλιος τόπος. 320.
 Εὐλαθής: 246 καὶ 439.
 Εὐλαθῶς περιπλέκεσθαι. 198.
 Εὐλογία [ἐπὶ τοῦ Πρόφασις].
 150.
 Εὐμενέσατον. 155. Z. καὶ 424.
 Εὐπήληξ. 230.
 Εὐωπός. 269.
 Ἐβάλλομαι. Z. Νομίζων.
 Ἐβουρίσκω. 333.
 Ἐφικνοῦμαι. 295.
 * Ἐφ' ᾧ [ἀντὶ τοῦ Ὄτι]. 66.
 Ἐχθρά (ἦ). 436.
 Ἐχθραίνω. 290. Ἐχθραίνειν
 τινί. 19.
 * Ἐχίς [Ἐηλυκῶς]. 22.
 Ἐχῖνος. 209.
 Ἐχω. Z. Εἶχεσ.
 Ἐωλος ἄρτος. 95.
- Z.
- * Ζεὺς. 29, 52, 58, 61, 62, 65,
 73, 101, 102, 113, 116,
 121, 157, 180, 205, 214,
 235, 249, 251, 252, 367.
 Ζημοῖ [συγκοπῆ βαρβάρω, ἀντὶ
 τοῦ, Ζημοῖ]. 125.
 Ζωάγριον. 199.
 Ζώω. 197.
- H.
- Ἡ μὴν (ᾧ μινυεν) ἀναρρήξ. τὴν κύνα.
 41. Ὁρκίζων ἢ μὴν μὴ κ. τ. λ. 2.
- Ἡῶν. 372.
 Ἡλιάζω. 335.
 Ἡμίονος. 167.
 * Ἡρα. 53.
 * Ἡρακλῆς. 38.
 Ἡττάω. 344.
 * Ἡφαιστος. 251.
- Θ.
- * Θαλῆς. 167.
 Θαμβέομαι. 154, 380.
 Θάνατος. 121.
 Θαρσέω. Ἐθάρσειτὴν ἀγέλην. 194.
 Θεραπαινίς. 100.
 Θετικὸν ἀντὶ Ὑπερθετικοῦ. Φι-
 λάνθρωπος πάντων τῶν
 ζώων. 354. Z. καὶ Ταχέως.
 Θεράτωρ. 258.
 Θνήσκω. Τεθνήξωμαι, καὶ Θνήξω
 [ἀντὶ τοῦ Θάνω] 170, 390.
 * Ἐθολοποιῶ. 46.
 * Θράκη. 90, 220.
 Θράττα. 100.
 Θρηνοῦσαι, αἶ [ὀνομαστικῶς
 ἀντὶ τοῦ Θρηνοῦσαι]. 67.
 Θύλαξ. 295.
 Θύμβρα (ἦ). 269.
 Θύννος. 12.
- I.
- Ἰκτὶν καὶ Ἰκτῆνος. 191.
 Ἰμερταῖοι. 206.
 Ἴνα [ἀντὶ τοῦ Ωσε]. 11, 238,
 331.
 * Ἰνδός. 45.

ἰξευτής. 26, 369.
 ἰξός. 218.
 ἰππίατρος. 171.
 ἵππος. 188.
 *Ἴρις. 119.
 Ἰταμός. 190.
 Ἰτης. 250.
 *Ἴτυς. 90, 220.

Κ.

Καθεῖσα, παρά τὸ Καθήμι. 86,
 419. Καθῆκεν (ἴσ. γρ. Κατέθη-
 κεν) εἰς τὸ μέσον. 27.
 Καθομά. 197.
 Κακογνωμοσύνη. 186.
 Κακοπράγμων. 288.
 Κάκοσμος. 3.
 Κακοτεχνία. 294.
 Κακότεχνος. 289.
 Κακῶ. Ζ. Μάτην.
 **Καλοὶ ἄνθρωποι. 187, 434.
 Κάλως. 373.
 Κάμηλος. 140, 373,
 Καμπτήρ. 122, 423.
 Κανίσκιον. 197.
 Κάπρος. 208.
 Καρίς. 362.
 Καρόω. 43. Καρωθεῖς. 332.
 Κάρχαρον μειδιᾶν. 86.
 Καταβέβρωκε [παρακείμ. ἀντ'
 ἀορίστου]. 2.
 Καταγωνίσαι [βαρβάρως ἀντὶ
 τοῦ Καταγωνίσασθαι]. 149.
 **Καταδρῶμεν [ἀντὶ τοῦ Καταδι-
 δράσκομεν]. 342.
 Καταδρύπτω. 368.

Καταθάρρειν τινος. 6.
 Κατάθεσις μνημάτων. 316.
 Καταθωνῶμαι. 193.
 Κατακλίνομαι. Κατακλιθεῖς
 [ἀντὶ τοῦ Κατακλιθεῖς]. 78.
 Κατακοπέντες δεινῶς ἐσκοτίσθη-
 σαν. 26.
 **Καταλυμαίνομαι [παθητικῶς].
 48.
 Καταπονῶ. 34.
 Κατασκευή. 377.
 Κατασεΐβω. 207.
 Κατασφαλίζομαι. 278.
 Κατατείνειν ἔπαινον. 283.
 **Κατεάσσω [ἀντὶ τοῦ Κατά-
 γνυμι]. 341.
 Κατευσοχῶ. 313.
 Κατοικίδιος σκύλαξ. 258.
 Καυματίζομαι. 201.
 Κεάζω. 38.
 Κεῖμαι. 43.
 Κεκληγῶς. 173.
 **Κέπρος (τὸ). 301.
 Κεραμεύς. 29, 175, 222.
 Κερατίζω. 244, 245.
 Κερδῶ. 95, 148, 194, 241,
 268.
 Κέρσας. 405.
 Κηπαρός. 175.
 Κηρίον. 381.
 Κίχλα. 22.
 Κλαγγὸν βοᾶν. 7. — φωνεῖν. 269.
 Κληρός. 271.
 Κλοιὸν (τὸ). 153. Κλοιὸς (ὁ).
 268.
 Κλωβός. 269, 440.
 Κναφεύς. 234.

- Κνηκίας. 171.
 Κνησμα. 252.
 Κοάξ [Βάτραχος]. Κοάξ [φω-
 νή βατράχου]. 429.
 *Κοιτάζω [ἀντί τοῦ Κοιτάζο-
 μαί]. 108.
 **Κολακεύω [ἐπί τοῦ ἐν τῇ συνη-
 θεῖα, Κολακεύω]. 80,
 337.
 Κολοῖός. 221.
 Κολυμβῶ. 190.
 Κουιάω. Οἶκος κεκοιμημένος. 55.
 *Κορωνίς. 417.
 Κορύνη. 371.
 Κορυθαλός. 273.
 Κορυδός. 248.
 Κόχλος. 134.
 Κράββατος. 397.
 Κρανεία. 371.
 Κρέη [ἀντί τοῦ Κρέα]. 350.
 Κρησφύγετον. 365.
 Κριθίζω. 236.
 Κρίμνον. 197.
 Κροαίνω. 207.
 Κροκόδειλος. 97, 351.
 Κρότων. 209, 436.
 Κῦδος. 247.
 *Κύμη. 170.
 Κύνες. 155, 156.
 Κυνη. 366.
 Κυνήγιον [ἐπί τοῦ Κυνηγέ-
 σιον]. 397.
 Κυνοραϊσής. 209, 436.
 Κυνουλκός. 258.
 Κυρίαν (τήν) ὀρίζειν. 117.
 Κυριεύω. 386.
 Κυρώω. 33. Ἐκυρώθη βασιλεύ-
 ειν. 231, 409.
 Κυψέλη. 50.
 Κύων. 237.
 Κώδων. 136.
 Κωτίλλω. 232.
- Λ.
- Λάβης [ἀντί τοῦ Λήψη]. 326.
 Λαγυνίς. 216.
 Λαγῶς. 74, 237.
 *Λακεδαιμών. 78.
 Λάκω. 5.
 Λαφύσσω. 233.
 Λάχος. 148.
 Λείπει (πόσον εἰς ἔω). 7.
 Λέπος ἀμυγδαλου. 305.
 Λευκανθίζω. 98.
 Λέων. 64, 70, 97, 108, 242,
 243.
 Λήϊον. 274.
 Λιβιάς. 227.
 Λιθυστικοὶ μῦθοι. 74. Ζ. καὶ
 Προλεγομ. σελ. 16.
 Λίνου σπέρμα. 186, 218.
 Λίς. 148.
 Λιτός. 319.
 Λογοθετῶ. 184, 433.
 Λοπάς. 258.
 Λοφάω. 273.
 Λύγδινος. 89.
 Λυδὸς ἡμίονος. 82.
 Λυκιδεύς. 97, 180.
 Λυκίδιον. 351.
 Λύκος. 63, 97, 232, 237.
 Λυρίζω. 335.
 *Λύσανδρος. 225.

Μ.

- Μαγειρείον. 22.
 Μάγειρος. 293.
 *Μαϊάνδρος ποταμός. 93.
 Μακαριστότατος. 257.
 **Μακελλάριος. 318.
 Μακελλεῖον. 23.
 Μακελλεύς. 23.
 Μαλακίζομαι. 266.
 Μαλλός. 189.
 Μανθάνω. 342.
 Μάρπτω. 5.
 Ματαίως καὶ μάτην. 341.
 Μάτην ἐπὶ κακῶ. 218, 437.
 Μᾶτερ [Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ, Μῆ-
 τερ]. 192.
 Μεγαλειότερος. 257.
 *Μέγαρα. 211.
 Μεδέω. 247.
 Μέθυσος ἀνήρ. 43.
 Μέλισσαι. 107. Μῆτε μέλι, μήτε
 μελίσσας. 435.
 Μελισσος [λέξις ὑποπτος]. 352.
 Μελιταῖον κυνίδιον. 51.
 Μελιταῖος κύων. 137.
 Μελλόντων χρόνων βάρβαρος
 σχηματισμός. Ἀποθνήξω [ἀντὶ
 τοῦ Ἀποθανοῦμαι]. 92 καὶ
 420. Ἐκφρεύξει [ἀντὶ τοῦ, Ἐκ-
 φρεύεται]. 394.
 Μέμφομαι [μετὰ γενικῆς]. 162.
 Μενητέον. 95.
 Μέροπες. 276.
 Μεσοπόλιος. 98.
 Μεταποιοῦμαι [ἀντὶ τοῦ Μετα-
 ποιῶ]. 103.

- Μῆ [ἀντὶ τοῦ, Ἴνα μῆ]. 163,
 390.
 Μηδαμῆ. 71.
 Μηκόθεν. 233, 409.
 Μηλα. 405.
 Μήνα. 428.
 Μηναγύρτης. 428.
 Μῆνις. 294.
 Μῆτις. 249.
 Μητραγύρτης. Ζ. Μηναγύρτης.
 Μηχανικῶς διαζῆν. 79.
 Μιᾶ [ἐλλειπτ. τοῦ Ημέρα]. 2,
 36. Ἐν μιᾶ. 338.
 **Μικρέμπορος. 388.
 *Μίλητος. 93.
 Μιμῶ. 177 καὶ 431.
 Μιξόθριξ. 98.
 Μοιράζω. 25.
 Μοῦται. 249.
 Μυλόδοντες. 186.
 Μύρεσθαι. 5.
 **Μυρεψέω. 388.
 Μύρμηξ. 237.
 Μῦς. 141.
 Μυστήρια. 189.

Ν.

- Νεβρός. 25, 299.
 *Νεῖλος ποταμός. 97.
 Νειός. 197.
 Νεός. 106.
 Νομίζων τοὺς ἰχθύας ἐφάλλυσθαι
 [γράφε, ... Ἐφαλείσθαι]. 72.
 Νυκτερίς. 46.
 Νυκτιώτερον. 316.
 Νωχελής. 101.

- Ξ.
 Ξιφήρης. 311.
 Ξόανον. 168.
 Ξύλον. 297.
 Ξυμπαίτριες [Γραπτέον, Ξυμπαίτριαι, ἢ Ξυμπαιτριίδες]. 261.
 Ξύννομος. 193.
 Ξύσασις. 193.
 Ξύω. 285.
- Ο.
 Οἰογενής. 400.
 Οἰκοδέσποινα. 190.
 Οἰκοδεσπότης. 400.
 Οἰκόσιτος. 197.
 Οἶός τε ἦν. 315.
 Οἰλασί. 35.
 Ολίγον (κατ' ὀλίγον). 291.
 *Ὀλιγοτροφέω [μεταβατικῶς]. 234.
 Ολισθάνω. 8.
 Ολκή. 189.
 *Ὀλυμπος. 120.
 Ὄμαλίζω. 180, 432.
 Ὄμνύω. Ζ. ἢ μήν.
 Ὄμός. Ὄμὸν κλέος. 247.
 Ὄμφακίζω. 94.
 Ὄμφαξ. 94.
 Ὄνειξ. 68.
 Ὄνήσωσιν. 113, 422.
 Ὄνθος (ὀ). 3, 413.
- ὄνος. 137.
 Ὄξύπτερον. 129, 370.
 Ὄπάζω. 247.
 Ὄπή. 217.
 Ὄργύω. 213.
 Ὄρχίζων ἢ μὴν μὴ, κ. τ. λ. 2.
 Ὄρρυμαι. 247.
 Ὄρύκτης. 272.
 Ὄσον ὅσον. 291.
 Ὄσοῦν φοίνικος. 305.
 Ὄσρακόεν νῶτον. 38.
 Ὄτλεύω. 108.
 Οὔδαμινὴ μερίς. 25, 298.
 Οὔτως. Καὶ οὔτως (ἴσ. γρ. Καὶ αὐτῆς) ἐπυρθάνετο κ. τ. λ. 176.
 Ὄφελλω. 5.
 Ὄφρις. 64.
- Π.
 Πάγη. 358.
 *Παίων. 77.
 Παλιουρος. 168.
 Πάλος [Λατιν. Palus]. 272.
 *Παναθήναια. 189.
 *Πανδίων. 220.
 *Πανδώρα. 438, 439.
 **Πανθάνω [ἀντὶ τοῦ Πάσχ.]. 278.
 Πανθοίνη θαίς. 233.
 Πανόμοιος. 344.
 Παππῶα. 241.
 **Παραβεθηκότος [ἀντὶ τοῦ, Παραβελθόντος. Πλὴν εἰ μὴ γραφ. ἡμάρτ. ἀντὶ τοῦ Προβεθηκότος]. 102.
 Παραδεδώκασιν [ἀντὶ τοῦ Παρέδωκαν]. 160.

- Παραδέδωκε [ἀντί τοῦ Παρέδωκε]. 194.
 Πρακτῶν. 187, 189.
 Πρακτικῶ [μετά αἰτιατικῆς]. 358.
 Παρακείμενος ἀντί ἀορίστου. Διαδέδωκε [ἀντί τοῦ, Διέδωκε]. 2. Καταβέβρωκε [ἀντί τοῦ, Κατέβρωσε. 2. Ἀνήρηκεν [ἀντί τοῦ, Ἀνεῖλε]. 99, 194. Κεχειροτονήκασιν [ἀντί τοῦ, Ἐχειροτόνησαν]. 160. Παραδέδωκε [ἀντί τοῦ, Παρέδωκε. 194, 435. Πέπεικεν [ἀντί τοῦ, Ἐπεισε]. 201. Πέπτωκεν [ἀντί τοῦ, Ἐπεσεν]. 204.—ἀντί μέλλοντος. Τεθνηκέναι [ἀντί τοῦ, Τεθνήξουσθαι]. 335.
 Παρακολουθῶ. 122, 423.
 ** Παραμονάριος. 297.
 ** Παραπλησιάζομαι. 190.
 Παραπλησιάζω. Βυρσεῖ παραπλησιάζων τις. 178.
 Παρασύρομαι. 26.
 Πρασπονοδεῖν φιλέαν. 1, 280.
 Παράτασις. 46, 316.
 Παρατινίνομαι. 46.
 Παραφέρομαι τὴν τέχνην. 399.
 Παραφυσῶ. 385.
 Πάρδαλις. 237 — αἰθῶν. 231.
 — θυμώδης. 231, 409.
 Παρτίκω. Εἰ παρτίκει. 258.
 Πάρτιμι [ἐπὶ τοῦ, Παρέρχομαι]. 262.
 ** Παρτοιμάζω. 331.
 Παρήϊον. 247.
 Παροδίτης. 204.
 Πατέω. Οὐδ' Αἰσωπον πεπάτηκας. 248.
 Πατρῶοι θεοί. 177.
 * Πειραιεύς. 51.
 Πειράομαι. Ἐπειράτο. 146 καὶ 426.
 Πέλμα. 285.
 Πενία. 249.
 Πέπεικεν [παρκαίμ. ἀντί τοῦ ἀορίστου, Ἐπεισεν]. 201.
 Πέπρωται (ᾶ σοι). κ. τ. λ. 441.
 Πέπτωκεν [παρκαίμ. ἀντί τοῦ ἀορίστου, Ἐπεσεν]. 204.
 Πέρδιξ. ὁ καὶ ἡ. 99.
 Περιαγωνίζομαι. 306.
 Περιάγω [ἐπὶ τοῦ, Περιέρχομαι]. 116.
 Περιελίττω. 374.
 Περιούσα [γράφ. Παριούσα]. 26.
 Περικατάληπτος. 163.
 Περίμηκες δένδρον. 279, 280.
 Περιοσφραίνομαι. 163.
 Περιπέιρω. 391.
 Περισκαίρω. 371.
 Περίσσευμα. 233.
 Περιώδυνος. 181.
 Πέταυρον. 7.
 Πεύθομαι [μετά δοτικῆς]. 85.
 2. καὶ Πυνθάνομαι.
 Πηδᾶν. 35.
 Πήρα. 95, 420.
 Πίθηξ καὶ Πίθηκος. 263, 295.
 * Πίνδαρος. 221.
 Πιμελής. 23.
 ** Πιόομαι. 273.

- Πλέθρον. 267.
 Πλειάς. 271.
 Πλειότερος. 247.
 Πλησιάζω. 158. [μετά αίτιατι
 κῆς]. 182, 161.
 Πλυθεία. 304.
 Ποίαν ἄπεισιν [ἔλλειπτ. τοῦ,
 ὄδον]; 219.
 Ποιεῖν γάμους. 23.
 Ποικιλόγηρος. 5.
 Ποινητήρ. 353.
 Πόκος. 189.
 Πόλεμος. 236.
 Πολεύομαι. 371, 406.
 Πολιτική τέχνη. 252.
 Πολυάνδριον. 43.
 Πονηρεύομαι. 379.
 Πόρος. 249.
 Πορφύρω. 231.
 Πρακτεῖς [βαρβάρως ἀντί τοῦ
 Πράξεσιν]. 246.
 Πρίστis. 363.
 Πρόβατον. 109, 237.
 * Πρόδικος. 253.
 Πρόειμι. 192.
 Προηθύνω. 287.
 * Προμηθεύς. 223, 250.
 Προσαπολαμβάνω. 10.
 ** Προσαπόλλω. 328.
 Προσγενεῖς. 388.
 ** Προσεγγελάω. 63.
 Προσεθίζομαι. 97.
 Προσενέγκω [ὑποτακτ. ἄοριστος
 ἀντί μέλλοντος ἐνεργ.]. 333.
 Προσθήκη. 50.
 * Προσκατακλιέω. 394.
 Προσγλῆω. 140, 425.
 Προσπαίσασα [ἴσ. γρ. Προσπε-
 σοῦσα, ἐπί τῆς σημασίας
 τοῦ Προσκυνήσασα]. 408.
 Προσφάγιον. 168.
 Πρώταρχος. 154.
 Πτηνὸς ἀτελής. 280.
 Πτύρεσθαι πρὸς τι. 315.
 Πτώξ. 35, 237.
 ** Πτωχοῦντας [παρά τὸ, Πτωχέω,
 εἰ μὴ μᾶλλον γραπτέον Πτω-
 χεύοντας]. 76.
 Πυνθάνομαι [μετά δοτικῆς προσ-
 ῶπου]. 294. Ζ. καὶ Πεύθο-
 μαι. [μετά αίτιατικῆς προσ-
 ῶπου]. 341, 347, 395,
 399.
 Πυρεῖον. 206.
 Πύρινος σίτος. 106.
 Πυρρίχη. 229.
 Πυρρίχιζειν. 229.
 Πυρρίχιζής. 229.
 Ρ.
 Ράγας (ή). 297, 383.
 ** Ράγη (ή). Ράγας [ἀντί τοῦ
 Ραγᾶς]. 402.
 * Ρέα, ἢ Ρεία. 158.
 Ρήματα μέσα ἀντί ἐνεργητικῶν.
 Ἐμποιήσασθαι [ἀντί τοῦ, Ἐμ-
 ποιῆσαι]. 139. Μεταποιοῦ-
 μαι [ἀντί τοῦ, Μεταποιῶ].
 103.—Ἐνεργητικὰ ἄχρηστα
 ἀντί Μέσων. Ἐσκεψας [ἀντί
 τοῦ, Ἐσκεψώ]. 6 καὶ 424.
 Ἡρνησας [ἀντί τοῦ, Ἡρνήσω].
 133. Ἀμιλλᾶ [ἀντί τοῦ Ἀμιλ-

- λᾶται]. 129. Καταγωνίσαι * Σούνιον. 51.
 [ἀντί τοῦ Καταγωνίσα- Σπάθη. 246.
 σθαι] 149. Σπάλαξ [ἀντί τοῦ Ἀσπάλαξ].
 Ρίγη, ἢ. 48, καὶ Ρίνος, ὁ [βαρ- 307.
 βάρως]. 48. Σπήλυξ. 78.
 * Ρόδος. 10, 288. Σπεῖρα. 199.
 Ροιά. 307. Σπόγγος. 166.
 Ροῖζος. 370. Σταυρόω. 263.
 Ρύμμα. 45. Στεάτινοι βόες. 12, 289. Ἰδὲ
 Ρωγὰς πήρα. 95. καὶ Ἡλιοθῶρ. Μέρ. Β, σελ.
 Ρῶξ. 349. 218.
- Σ.
- Σάγη. 68. Στελειδὸς ἢ Στειλεός (ὅ), Στελεῖον
 Σαλπυγκτῆς καὶ Σαλπυγῆς. 84. (τὸ), Στελιθῖον ἢ Στελειθῖον.
 * Σάμος. 208. 230, 407, 458.
 Σανίς. 364. Στερῆρος [ὑποπτος λέξις]. 178.
 Σάω. 371. * Στησίχορος. 206.
 Σαύρα. 265. Στιθεύω. 257.
 Σινάμορος. 258. Στικτός. 96.
 Σιμκίνθιον [Λατιν. Semicin- Στίχος. 105, 421.
 ctum]. 403, 442. Στοιχέω. 15, 16, 291, 414.
 Σισύρνα. 200. ** Στρέφομαι [ἐπί τοῦ Ἐπάνειμι].
 Σιωπήσομαι [ἀττικὸς μέλλων τοῦ 235.
 Σιωπάω]. 91. Στρουθῖον. 288.
 Σιωπήσω [ἀνάττικον ἐπὶ μέλλον- Στρουθός. 107.
 τος]. 91. Στυγός κρήνη. 119.
 Σκαλμός. 403. Στυπκείον. 99, 353.
 Σκόλοψ. 170. Στυφελὴ πέτρα. 38.
 Σκοπεύω. 147, 426. Σύαγρος. 241.
 Σκοτίζω. 26. Συγκόπτω. 286.
 Σκύλαξ. 179. Σουκαμινέα. 30.
 Σκυτεύς. 58. Σουκῆ. 205.
 Σκῶλον. 171. Συμβουλία. 8.
 Σοβαρεύομαι. 88. Συμπνίγω. 374.
 Σοβῶ. 313. Σύνεγγυς (οἱ). 391.
 Συνεθίζω. 178, 431.
 Συνειδυῖα ἑαυτὴν βραδυτάτη. 187 καὶ 434.

Συνεσιᾶσθαι. 377.
 Συνιζάνω. 206.
 Συνίημι τῆς τέχνης. 79.
 Συνιῶν. 116.
 Συντάσσομαι. 382.
 Συντελευτῶ. 397.
 Συρίζω. 197, 435.
 Σῦς. 109, 231, 409.
 Σφήν. 363, 364.
 Σφίγγειν τὴν περιβολήν. 201.
 Σχίδακες. 364.
 Σχολάζειν τῇ διατριβῇ [φράσις
 βάρβαρος]. 64.
 Σώρακος. 197.

Τ.

Ταναγραῖος ἀλεκτορίσκος. 87.
 Ταρσός. 269.
 Ταῦρος. 124, 125, 146.
 Ταύτης [δεικτικὴ ἀντὶ ἀναφορι-
 κῆς]. 365.
 Ταχέως [ἀντὶ τοῦ Τάχιστα].
 315.
 Ταῶν καὶ Ταῶς. 508.
 Ταῶς [θηλυκῶς]. 230.
 Τεθνηκέναι [παρακείμε. ἀντὶ μέλ-
 λοντος]. 355.
 Τεκνίον. 292.
 Τετράποδον. 372.
 Τέττιξ. 107.
 Τεφρώδης. 235, 410.
 Τέχνασμα. 379.
 *Τηρεύς. 220, 276.
 Τηρητικόν [ἴσ. Παρεκτικόν].
 346.
 Τηροῦμαι. 302.

Τίγρις. 231, 237. — ἀλαζών.
 409.
 Τίθεμαι. Ἔθεντο [ἀντὶ τοῦ,
 Συνέθεντο]. 35.
 Τίθεσθαι διαλλαγὰς πρὸς τινα. 3.
 Τιθηνοῦμαι. 94, 350.
 Τιτυβίζω. 90.
 Τὸ καὶ τὸ [ἀντὶ τοῦ, Τοῦτο
 καὶ τοῦτο]. 21.
 Τοκάς. 189.
 Τράγος. 223.
 Τραυματίζω. Τὸν ἰσχυρὸν ἐτραυ-
 μάτισεν. 397, 442.
 Τρεῖς [ἐπί]. 405.
 Τρίζω. 102, ἢ Τρύζω. 355.
 Τροχός. Τὴν κεφαλὴν τῷ τροχῷ
 ὑπέθηκε. 181.
 Τρύζω. Ζ. Τρίζω.
 Τύμπανον. 158.
 Τυφοῦσθαι τὸν νοῦν. 232.

Υ.

Υἄρις. 256.
 Υἄρα. 102, 355.
 *Υἄρεια [ἀντὶ τοῦ, Υἄερος]. 302.
 Υἄρος. 101.
 Υἄη. 407.
 Υἡμηττία μέλισσα. 147.
 **Υἡνη. 292.
 Υπέλω [βαρβάρως ἀντὶ τοῦ
 Υπελεύσομαι]. 92.
 Υπέξιμι τοῦ βίου. 16.
 Υπέξιμαμαι τοῦ βίου. 16.
 Υπερπαθῶ. 312.
 Υπερσυντελικὸς ἀντὶ ἀορίσου.
 Ζ. Εἰρήκει.

- Ὑπερτέραν [ἀντί τοῦ Μακρο-
 τέραν]. 92.
 Ὑπηρετῶ [μετά αἰτιατικῆς].
 361.
 Ὑπνώδης. 185, 433.
 Ὑπόβαθρον. 256.
 Ὑπογαστρίζομαι. 163.
 Ὑποκορίζομαι. 254.
 Ὑς. 109, 189.
 Ὑστεροῦμαι [ἐπὶ τοῦ Στεροῦ-
 μαι, ὡσπερ καὶ ἐν τῇ συνη-
 θεῖα]. 76.
 Ὑφαιροῦμαι. 293.
 Ὑφορῶμαι. 313.
 Ὑψι. 5.
- Φ.
- Φάκελος [Λατιν. Fasciola, ἢ
 Fasciculus] 436, 442.
 Φάλαινα. 110.
 *Φάλαρις. 206.
 Φαρμακεύς. 250.
 Φέρβω. 405.
 Φέριςος. 247.
 Φηλόω. 232.
 Φιλάνθρωπος. Ζ. Θετικόν.
 Φιλοχρηματία, 140, 425.
 Φορτώω. 388.
 Φραγγελώω [Λατιν. Flagello].
 361.
 Φρεναπατῶμαι. 126.
 Φρενοῦμαι. Μὴ φρενωθεῖην το-
 σοῦτον. 268, 440.
 Φρήτρα. 410.
 Φρονέω. Εἰ ὄλεθρον ἐπ' αὐτῇ
 φρονῶεν. 206.
- Φρούαττομαι. 244.
 Φρύγανα ἐπιπλέοντα. 61.
 Φρύγομαι. 199.
 Φρύνος. 227.
 Φυσσαλὶς. 259.
 Φυτηκομία. 244.
 Φωλάς. 141.
 Φωνῶ [μετά αἰτιατικῆς ἀντί τοῦ
 Καλῶ]. 297.
- Χ.
- **Χαινόομαι [ἀντί τοῦ, Χαίνω],
 ὅθεν ὑπερσυντελικὸς ἀναυξήσι,
 Κεχῆνωτο [βαρβάρως καὶ τῇ
 διαθέσει καὶ τῷ σχηματισμῷ
 ἀντί τοῦ, Ἐκεχῆνει]. 168.
 *Χαλάσρα. 415.
 Χχλασραῖον. 45, 416.
 Χαλά [Δωρικῶς ἀντί τοῦ Χηλή].
 315.
 Χαλκεύς. 48, 226.
 Χανθὸν πίνειν. 276.
 Χάος. 205, 405.
 Χάρυβδις. 205.
 Χάσκω. 171.
 Χασμᾶσθαι. 277.
 Χειμάζω. 181, 396.
 Χελιδών. 110, 118, 119, 363.
 Χελώνη. 59.
 Χερείοτερος. 247.
 Χήν. 44.
 Χλαίνω. 200, 201.
 Χοῖρος. 153.
 **Χολαίνω. 369.
 Χολάζω. 369.
 Χολοῦμαι. 363.

Χρήζω. 231.

Χροιά. 441.

Ψ.

Ψαλίζω. 189.

Ψάο. 272.

Ψεύδω. 242.

Ψηλαφῶ, 290.

Ψηφίς. 31, 307.

Ψωμός. 243.

Ψωριάω. 233.

Ω.

ᾠνος. 188.

* ᾠρίων. 269.

** ᾠρομαθής. 269.

ᾠρονόμος. 7.

* ᾠρυάομαι [ἀντί τοῦ ᾠρύομαι].

277.

* ᾠρτις [ὄνομα ὑποπτου]. 352.

ᾠς [πλεονάζον]. ᾠς... προσ-

οίσειν ὑπισχνούμενος, 11.

Συμφωνήσασα ὡς... θώσειν,

15, καὶ ἀλλαχοῦ.

ᾠφέλημα. 128.

ΠΙΝΑΞ ΛΕΞΕΩΝ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Βολά. Μίαν βολάν, ἢ φοράν. 441.

Βουταναρία. 46, 416.

Βουάζω. 429.

Διαλαμβάνω. Τί διαλαμβάνει τὸ γράμμα; 440.

Δουλεύω. 106, 233, 359.

Ἐντάμα. 286.

Κακοῦ (τοῦ). 437.

Καλοὶ ἄνθρωποι. 434.

Κλουβίον ἢ Κλωβίον. 440.

Κοιτάζω, 108.

Κολακεύω. 80, 337, 432.

Κούδακας. 429.

Κουρούνα. 417.

Κυνήγιον. 397.

Μαθημένος. 342.

Μακελλάριος. 318.

Μάνα. 428.

Ὀλίγον (κατ' ὀλίγον). 291.

Πετῶ. 344.

Ραγίζω. 402.

Σκυλόμουια. 436.

Στελιαρίζω. 438.

Στελιάριον. 438.

Στοιχημα. 414.

Στοιχίζω. 414.

Στρέφομαι. 235.

Συνειθίζω. 431.

Τζίζω. 435.

Τζυρίζω. 435.

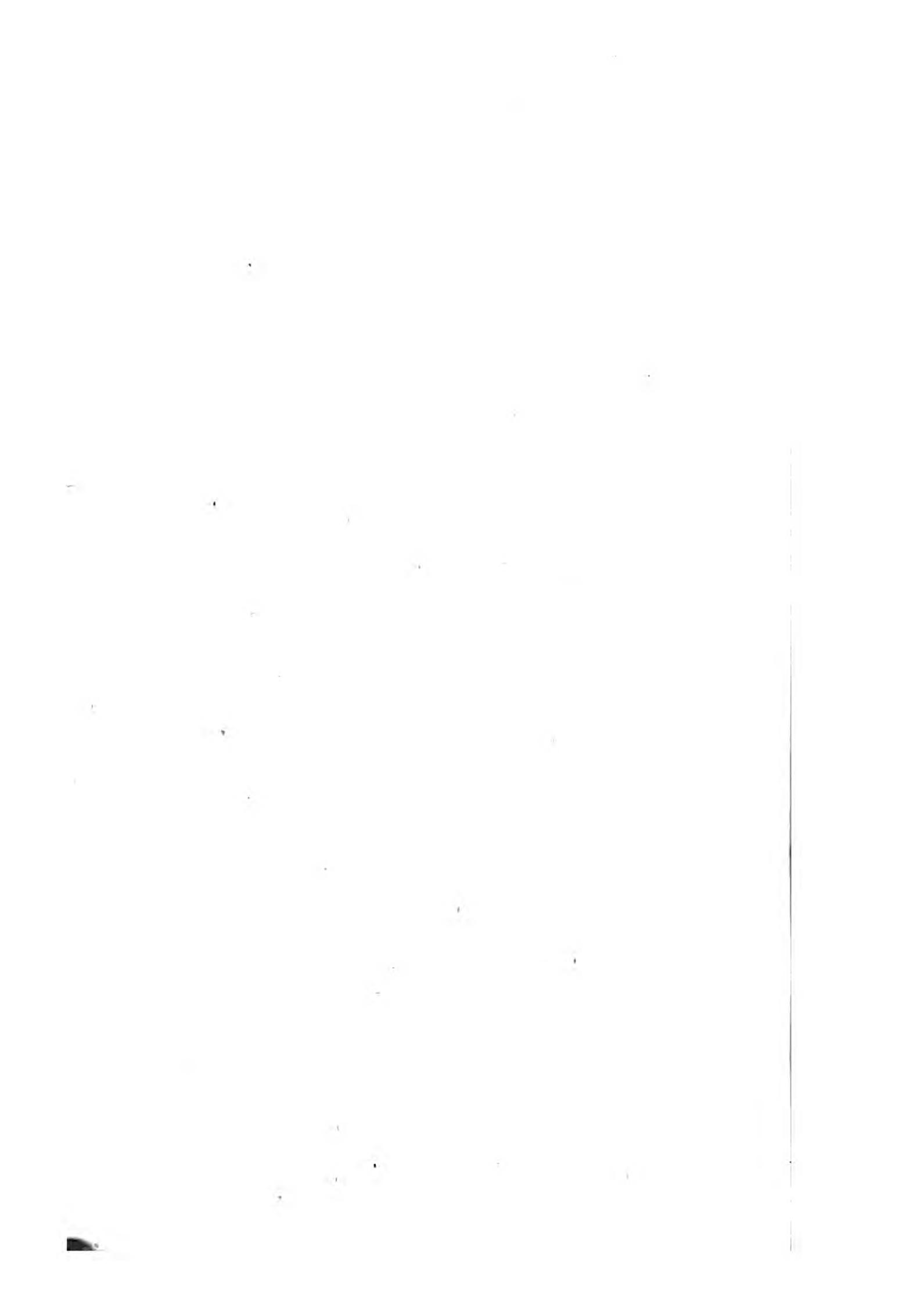
Υστεροῦμαι. 76.

Φακίλιον. 436, 442.

Φορά. Ζ. Βολά.

Φωνάζω. 297.

Χολειάζω. 369.

ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ Ζ. Λ.

ἮΤΟ καιρὸς, ὅτε τὰ ὀνομαζόμενα ἀπὸ τοὺς λογικοὺς ἡμᾶς ἄλογα ζῶα, ἐσυλλογίζοντο καὶ ἐλάλουν, ὡς ἡμεῖς, καὶ καμμίσαν φορὰν φρονιμώτερα παρ' ἡμᾶς. Ἄλλ', ἐπειδὴ κακῶς ἐμεταχειρίσθησαν τὸ λογικὸν, ὁ Ζεὺς, ὀργισθεὶς, τῶν ἐπῆρε πρῶτον τὸν νοῦν, ἔπειτα τὰ ἐσέρησε καὶ τὸν προφορικὸν λόγον· τὸ ὁποῖον ἴσως πάθωμεν καὶ ἡμεῖς, ἐὰν δὲν μάθωμεν νὰ συλλογίζόμεθα καὶ νὰ λαλῶμεν ἀφ' ὅτι συνειδίζομεν φρονιμώτερα.

Τὸν καιρὸν λοιπὸν τῆς λογικότητος τῶν ἀλόγων ζώων, ἄνθρωπός τις, ὀνομαζόμενος Αἴσωπος, περιεργαζόμενος τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις αὐτῶν, ἐσυνάθροισε πολλὰς ἱστορίας, τὰς ὁποίας σήμερον, μὴ βλέποντες πλέον εἰς ἐκείνην τὴν κατάστασιν τὰ ζῶα, νομίζομεν καὶ ὀνομάζομεν Μύθους.

Τοιούτους μύθους ἠθέλησα κ' ἐγὼ νὰ συνθέσω τινὰς, εἰς ὠφέλειαν τῶν παιδαρίων, ἐκείνων μάλιστα, ὅσα, διὰ κακὴν τύχην, συναναστρέφονται μὲ μεγάλους τὴν ἡλικίαν ἄνδρας, μηδὲ τόσην γνῶσιν ἔχοντας, ὅσην ἔχουσι τοῦ Αἰσώπου τὰ ζῶα. Ζ. Λ.

Γ. ΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΓΑΔΑΡΟΣ.

ἘΚΑΥΧᾶΤΟ πρὸς τὸν γάδαρον ὁ Ἴππος, λέγων· Παρὰ σέ ζῶον ἄλλο δυσυχέστερον δὲν γνωρίζω. Τὸν αὐτὸν αὐθέντην δουλεύομεν καὶ οἱ δύο· ἀλλ' ὅσην ἔχει δι' ἐμὲ φροντίδα, τόσην ἄλλην καταφρόνησιν δείχνει πρὸς σέ. Ἐμὲ τρέφει καθαρώτερα, ἐμὲ σολίζει περισσότερα, καὶ ὅταν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, εἰς ἐμὲ ἀναβαίνει, καὶ μ' ἐμὲ κάμνει τὸν δρόμον του. Σὺ δὲ καὶ κακὰ τρέφεσαι· καὶ φορτόνεσαι ὑπέρμετρα, καὶ ξυλοκοπῆσαι πολλάκις ἀσπλαγχνα. Παρὰ τοιαύτην ζωὴν, δυσυχέσατέ μου

φιλε γάδαρε, ἐγὼ ἤθελα προτιμήσει μυρίουσ θανάτους. Ὁ Γάδαρος, ἀφοῦ μὲ τὴν συνειδυσμένην του ὑπομονὴν, ἤκουσεν ὅλα ταῦτα, ὕψωσε πρῶτον τὴν κεφαλὴν, καὶ ὠγκάνισε· τὸ ὅποιον ἦτο τρόπον τινὰ τὸ προοίμιον τοῦ λόγου του· ἔπειτα εἶπε τὸν ἵππον· Ὅτι μὲν, φιλε μου, εἴμεθα δοῦλοι καὶ οἱ δύο, τῷ μολόγησες καὶ σύ· ἀλλ' ἐὰν ἡ δουλεία σου ἦναι λαμπροτέρα τῆς ἰδικῆς μου, τρέχει καὶ περισσοτέρους κινδύνους. Ἡ ἐλησμόνησας τὸν πόλεμον, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐγύρισες μὲ τὸν κοινὸν ἡμῶν αὐθέντην πληγωμένος;

Βαρυτέρα καὶ πλέον ἐπικίνδυνος εἶναι τῶν δυνατῶν καὶ πλουσίων ἡ δουλεία.

2. ΣΚΥΛΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ (1).

Εἰς τινὸς πλουσίου οἶκον ἐτρέφοντο δύο σκύλοι ἀδελφοί. Ὁ εἷς, ὀκνηρὸς, λαίμαργος, καὶ κλέπτης, διέτριβεν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὑποφέρων μὲ ἀνάσχυντίαν τὰς ὕβρεις καὶ τὰς πληγὰς ὄλων. Ὁ ἄλλος, διωρισμένος εἰς τὸ κυνήγιον, ἐτρέφετο χωριστὰ εἰς τὴν αὐλὴν μὲ τροφὴν μετρίαν, ἀλλὰ μὲ μεγάλην ἀπ' ὄλους ἀγάπην καὶ περιποίησιν. Οἱ λαγοί, καὶ ὅσα ἄλλα ἔφερον, κατεκόπτοντο εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπου ὁ ἀδελφός του ἔτρωγε τὰ περισσεύματα, καὶ ἐγένετο ἡμέραν ἐξ ἡμέρας παχύτερος, καὶ ἀκολούθως ἀχρειέστερος.

Ἀπὸ τοὺς κόπους, καὶ ὄχι ἀπὸ τὰς ἡδονὰς, πρέπει νὰ προσμένωσιν οἱ νέοι τιμὴν καὶ δόξαν.

3. ΠΟΝΤΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ.

Μὴν ὑποφέροντες τὸν καθημερινὸν πόλεμον τῶν κάτω οἱ

(1) Ἰδ. ἀνωτέρ. σελ. 257-258.

ποντικοί, ἐσυνάχθησαν μίαν τῶν ἡμερῶν εἰς συμβούλιον. Ἐπρόβαλεν ἄλλος ἄλλο μέσον νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ τὴν τυραννίαν. Ὁ μὲν ἔλεγε νὰ μετοικίσωσιν εἰς τόπον, ὅπου δὲν εὐρίσκονται κάτοι· ὁ δὲ, νὰ μὴν ἐκβαίνωσι πλὴν μίαν φοράν τὸν χρόνον ἀπὸ τὰς φωλεάς, καὶ νὰ συναθροίζωσι τὰ πρὸς ζωὴν ἀναγκαῖα ὅλου τοῦ χρόνου· καὶ ἄλλος ἄλλο, ὅ, τι τὸν ἐφαινότο συμφερότερον. Ὁ γηραλαιότερος παρὰ τοὺς ἄλλους ποντικούς, ἀφοῦ μὲ προσοχὴν ἤκουσε ταῦτα, Ἐγὼ δὲ σὰς λέγω, εἶπεν εἰς τὴν σύνοδον τῶν ποντικῶν, νὰ μὴ προσέχετε εἰς τοιαύτας συμβουλίας. Ἡ συνάθροισις τῆς τροφῆς ὅλου τοῦ χρόνου εἰς μίαν ἡμέραν εἶναι πράγμα ἀδύνατον· καὶ μετοικίζοντες εἰς ἄλλον τόπον, βέβαιον δὲν εἶναι, ὅτι δὲν θέλομεν τύχει παρὰ τοὺς κάτους σκληροτέρους ἄλλους τυράννους. Ἡ ἐλευθερία, φίλοι, εἶναι, εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν, ἂν θελήσωμεν νὰ ἤμεθα κατὰ πάντα σύμφωνοι. Εἰς ἕκαστον οἶκον εἰς μόνος κάτος τὸ περισσότερο εὐρίσκεται· ὅσον καὶ ἂν ᾖ ἰσχυρὸς, εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ ἀντισταθῇ εἰς δεκαπέντε ἢ εἴκοσι ποντικούς ἐνωμένους. Ἴσως πνίξῃ δύο ἢ τρεῖς· ἀλλὰ τέλος πάντων θέλει νικηθῆν ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἦρσεν ἡ συμβουλή τοῦ γηραλαίου ποντικοῦ· καὶ ἀπεφάσισεν ἡ σύνοδος νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ἀλλ' ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς ἐκστρατείας, ἐπροφασίσθη ἄλλος ἄλλην πρόφασιν διὰ νὰ φύγῃ τὸν πόλεμον· ὅθεν ἔμειναν καὶ πάλιν εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν κατάσασιν, διωκόμενοι καὶ φονευόμενοι ἀπὸ τοὺς κάτους, οἱ ποντικοί.

Ἐλεύθερος νὰ ζῆ μὴν ἐλπίζῃ ὅσις προτιμᾷ τῆς ἐλευθερίας τὴν ζωὴν (1).

(1) « Τίς δ' ἔστι δούλος, τοῦ θανεῖν ἄφροντις ὢν ; » Εὐριπίδ.

4. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΑΗΘΩΝ.

ΕΙΣ ύψηλοῦ δένδρου κλάδους καθημένη ἐκελάδει, κατὰ τὴν συνήθειάν της, ἡ ἀηθών. Ἐπλησίασεν, ὡς τὴν ἤκουσεν, ἡ ἀλώπηξ· καὶ ἀφοῦ μὲ ὑπερβολικοὺς ἐπαίνους τὴν ἐγκωμίασε, Κάμε με τὴν χάριν, τὴν εἶπε, νὰ καταβῆς εἰς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου, διὰ νὰ ἀπολαύσω περισσότερο τῆς φωνῆς σου τὴν γλυκύτητα. Ὑπήκουσε μετὰ χαρᾶς ἡ ἀηθών· καὶ ἡ ἀλώπηξ πάραυτα τὴν κατέσχισε, λέγουσα, Παρὰ τὴν φωνὴν σου, ζῶον ἀνόητον, γλυκύτεραι εἶναι εἰς ἐμὲ αἱ σάρκες σου.

Τότε μάλιστα εἶναι επικίνδυνοι οἱ κόλακες, ὅταν ἐπαινώσιν ἀληθινὰ προτερήματα.

5. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΓΑΔΑΡΟΣ.

ἮΚΟΥΣΕ τὸν γάδαρον ὀγκανίζοντα ὁ λέων, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ὀλιγοθυμήσῃ ἀπὸ τὸν φόβον του. Ἀφοῦ ἔπαυσε τὸν ὀγκανισμόν ὁ γάδαρος, ὁ λέων θέλων νὰ μάθῃ ποίου φοβεροῦ θηρίου εἶναι ἡ τόση φωνή, ἐπλησίασε μὲ συσολὴν μεγάλην. Τοῦτο βλέπων ὁ γάδαρος, ὤρμησε κατὰ τοῦ λέοντος, ὀγκανίζων δυνατώτερα παρὰ τὸ πρῶτον. Παῦσε, γελοιότατε γάδαρε, εἶπε τότε πρὸς αὐτὸν ὁ λέων· ἂν ἐπλάνησες τὴν ἀκοήν μου, βλέπουσιν οἱ ὀφθαλμοί μου, ὅτι εἶσαι ζῶον ἐπιτήδειον νὰ θεραπεύσῃς τὴν πεινάν μου.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τολμῶντας περισσότερο ἀπ' ὅ, τι δύνανται.

6. ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΣ.

ΠΟΝΤΙΚὸς, μὴν ἀρκούμενος εἰς ὅσας ἔκλεπτε καθημέραν τροφάς, ἐβασανίζετο μὲ τὴν ἐπιθυμίαν κομματίου κρέατος, τὸ ὁποῖον δὲν ἐχώρει τῆς φωλεᾶς του ἢ τρύπα. Ἀφοῦ ἐσυμβου-

λεύθη μὲ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του, ἀπεφάσισε νὰ πλατύνῃ τὴν τρύπαν, διὰ νὰ δύναται εἰς τὸ ἐξῆς νὰ κλέπτῃ καὶ μεγάλα καὶ μικρά. Ἀλλὰ τὴν ἐπλάτυνε τόσο πολὺ, ὥστε ὁ κάτος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔξωθεν ἀκούσει τὸ συμβούλιον, ἐμβῆκε πάραυτα καὶ τὸν ἐξωλόθρευσε μὲ ὄλην του τὴν συγγένειαν.

Ἔφερε πολλοὺς πολλὰκις εἰς ἀπώλειαν ἢ πλεονεξία.

7. ΑΡΑΧΝΗ ΚΑΙ ΜΥΙΑ.

Μυία, βλέπουσα τὸ κυκλοτερές ὕφασμα τινὸς ἀράχνης, καὶ θαυμάζουσα τὴν τέχνην τῆς πλοκῆς, ἐπλησίασε νὰ τὸ θεωρήσῃ ἀκριβέστερα· καὶ ἐμπλέχθη εἰς αὐτὸ τόσον ἰσχυρὰ, ὥστε δὲν εἶχε πλέον πῶς ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀράχνην. Τὴν ἐπαρακάλει λοιπὸν νὰ λύσῃ τοὺς δεσμοὺς τῆς, ἐνθυμίζουσα καὶ παλαιὰν εὐεργεσίαν τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει εἰς αὐτήν. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ σέ βοηθήσω, ἀπεκρίθη ἡ ἀράχνη, ἐπειδὴ ἡ φύσις μ' ἔμαθε νὰ πλέκω καὶ ὄχι νὰ διαλύω τὰ πλεγμένα;

Εἶναι εἰς ἀνθρώπους τινὰς ὁ δόλος τόσον ἔμφυτος, ὡς' ἄλλο παρά νὰ κακοποιῶσι δὲν ἐξεύρουν.

8. ΑΙΓΙΔΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΑ.

Ἀνακατῶθησαν μίαν τῶν ἡμερῶν αἰγίδια μὲ πρόβατα. Τῶν προβάτων ὁ βοσκὸς, ἀγανακτήσας, ὠνειδίξε τὸν αἰγιδόδοσκον, ὡς αἴτιον τῆς συγχύσεως. Μὴ ταραττεσαι, τὸν εἶπεν οὗτος· βλέπεις τὸν ἀπόκρημνον ἐκείνον λόφον τὸν καταντικρὺ; Ἄς τὰ πλησιάσωμεν ἐκεῖ, καὶ μόνα θέλουν χωρισθῆν ἐν ἀπὸ τᾶλλο. Μόλις ἐσίμωσαν τὸν λόφον, κ' ἔδραμαν μετὰ χαρᾶς εἰς τοὺς κρημνοὺς καὶ βράχους τὰ αἰγίδια, καὶ ἀφῆκαν εἰς τὴν πεδιάδα μόνα τὰ πρόβατα.

Ὅταν θέλῃς νὰ γνωρίσῃς ἀνθρώπον, δίδε συνεχῶς ἀφορμὰς εἰς αὐτὸν νὰ φανερόνῃ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τὰς διαθέσεις.

9. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΟΝ.

Τί κακὸν εἶναι τοῦτο, ἔλεγε λύκος πρὸς πρόβατον; Ὅτι ἔχω περισσοτέραν γνῶσιν παρὰ σέ, κάνεις δὲν ἀμφιβάλλει· καὶ ὁμως ἡ ζωὴ σου εἶναι ἀσυγκρίτως εὐτυχεςτέρα τῆς ἰδικῆς μου. Ἐσὲ περιποιοῦνται καὶ σκύλοι καὶ ἄνθρωποι· ἐμὲ δὲ προσπαθοῦν νὰ κακοποιήσωσιν, ὡς ἐχθρὸν ἄσπονδον. Καὶ διὰ τί, θέλεις νὰ ἦσαι εὐτυχῆς, τὸν ἀπεκρίθη τὸ πρόβατον, ὅταν ἡ πολλὴ σου γνῶσις εἰς ἄλλο δὲν καταγίνεται παρὰ νὰ πλανήσῃ τὴν ἀπλότητά μου, καὶ νὰ σερήσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπ' ὅσα τοὺς ὠφελῶ; Παῦσε νὰ πολεμήσῃς τοὺς ἄλλους, καὶ κάνεις ποτὲ δὲν θέλει σὲ πολεμήσει·

Βλάπτει πλέον παρὰ ὠφελεῖ τὸν ἄνθρωπον ἡ γνῶσις, ὅταν δὲν ᾖ συνωδευμένη μὲ τὴν ἀρετήν.

10. ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ.

ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΣ ἀπὸ κυνηγὸν Λύκος, ἔφθασεν εἰς δάσος βαθύ, ὅπου, νὰ ὑπάγῃ παρέκει μὴ δυνάμενος, ἔπεσεν ὀλιγοθυμισμένος. Τὸν εἶδε, διαβαίνουσα ἐκεῖθεν ἀλώπηξ, καὶ νομίσασα νεκρὸν, ἔδραμε μετὰ χαρᾶς νὰ τὸν κατασχίσῃ. Μόλις ἐπλησίασε, καὶ ὁ λύκος ἐσυνέφερεν ἀπὸ τὴν ὀλιγοθυμίαν, καὶ ἐπροσπάθει νὰ σηκωθῇ. Ἡ ἀλώπηξ, χωρὶς νὰ συγχισθῇ, Φίλε, τὸν εἶπε, σὲ ἴδα μακρόθεν πάσχοντα, καὶ ἔτρεξα εἰς βοήθειάν σου· εἶπέ με, εἰς τί δύναμαι νὰ σὲ ὠφελήσω; Σὲ εὐχαρισῶ, τὴν ἀπεκρίθη χαμογελῶν ὁ λύκος. Κατὰ μὲν τὸ παρὸν δὲν ἔχω χρεῖαν βοήθειας· εἰς δὲ τὸ ἐξῆς, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ πλητσιαΐζῃς, ὅταν μὲ βλέπῃς καταγῆς.

Ἵποκρίνεται τὸν φίλου ὁ πανοῦργος ἐχθρὸς, ὅταν χάσῃ τὴν ἐλπίδα νὰ σὲ βλάψῃ.

11. ΛΥΚΟΣ ΓΕΡΩΝ.

ΦΥΣΙΚΑ τὰ πρόβατα φοβοῦνται τοὺς λύκους, καὶ μακρύνονται ὅσον εἶναι δυνατόν ἀπ' αὐτούς. Ἀλλὰ μίαν τῶν ἡμερῶν πλανηθεὶς ἀπὸ τὴν ποιμνὴν πρόβατον, ὑπάντησε πολλὰ γηραλαῖον λύκον, καταγῆς ἐξαπλωμένον, καὶ ἀνασθενάζοντα τὴν ἀδυναμίαν του. Ἐπόνεσεν ἡ ψυχὴ του, καὶ ἐσίμωσε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί πάσχει. Ὁ λύκος, ὑποκρινόμενος τὸν κωφὸν, τὸ ἐπαρακάλεσε νὰ ἔλθῃ σιμώτερα· καί, ὡς ἐπλησίασε, τὸ κατέσχισεν ἀσπλάγχχνως, καὶ τὸ ἔφαγεν.

Ἐκ τούτου ἔλαβεν ἀρχὴν ἡ φανερόνουσα τῆς κακίας τὸ ἀμετανόητον πολλῶν ἀνθρώπων παροιμία.

Ὁ λύκος, κὰν ἐγήρασε, κ' ἤλλαξε τὸ μαλλὶν τοῦ,
Μήτε τὴν γνώμην ἤλλαξε, μήτε τὴν κεφαλὴν του.

12. ΕΛΑΦΟΣ ΚΑΙ ΣΚΥΛΟΣ.

ἘΠΕΡΙΠΑΙΖΕΝ Ἐλαφος σκύλον, ὅτι γενναῖται μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κλεισμένους. Τὴν ἀπεκρίθη γελῶν ὁ σκύλος, Ἀλλὰ σὺ εἶπέ με, τί σ' ὠφέλησε τὸ νὰ βλέπῃς ἀπὸ γενετῆς, ἐπειδὴ μὴδ' ἀπ' αὐτὴν τῶν ποδῶν σου τὴν ταχύτητα βοηθουμένη ἢ ὄρασις, νὰ σ' ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰ κυνηγήματά μου δὲν εἶναι καλή;

Γελοῖοι γίνονται ὅσοι δι' οὐτιδανά ἐλαττώματα ὀνειδίζουσι τοὺς ἔχοντας μεγάλα προτερήματα.

13. ΑΣΠΑΛΑΞ.

ἘΛΕΓΕΝ ἀσπάλαξ πρὸς τὴν μητέρα του, Βλέπεις, μητέρα μου, τὸν κυνηγὸν, ὅστις ἔρχεται μακρόθεν πρὸς ἡμᾶς; Ψεύδουσαι, τὸν ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ, εἴαν ἦσαι γνήσιόν μου τέκνον.

Καὶ ὁ ἀσπάλαξ πάλιν πρὸς αὐτήν, Δὲν ἀκούεις καὶ τὴν φωνὴν τοῦ σκύλου του; Πισεύω, εἶπεν ἡ μήτηρ, ὅτι ἀκούεις σκύλου φωνὴν, ἀλλ' ὄχι ὅτι βλέπεις κυνηγόν (1).

Μὴ καυχᾶσαι ματαίως εἰς τὰ ὅποια δὲν ἔχεις προτερήματα.

14. ΥΑΙΝΑ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

Μὴ νομίζης, ἔλεγεν ὕαινα πρὸς λέοντα, ὅτι εἶσαι ἰσχυρότερός μου. Σὺ ἀπὸ μόνα τὰ ζῶντα ζητεῖς καὶ λαμβάνεις τὴν τροφήν σου· ἐγὼ δὲ καὶ τὰ νεκρὰ σώματα σκάπτουσα πολλάκις σύρω ἀπὸ τὰ σπλάγγνα τῆς γῆς. Γελάσας ὁ λέων ἀπεκρίθη, Ψυχὴν ἀγριοτέραν, ὄχι σῶμα ἰσχυρότερον, ἀποδείχνει τοῦτό σου τὸ ἔργον, Ὑαινα.

Ἀπὸ δύο κακολόγους θηριωδέστερος εἶναι ὅστις μὴδὲ τοὺς ἀποθανόντας πάυει νὰ κακολογῇ.

15. ΤΙΓΡΙΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

Εἰς τοῦ λέοντος τυράννου τὴν αὐλήν εἶχε τὸ πρῶτον ἀξίωμα ὁ τίγρις. Ἄλλ' ὁ μὲν λέων, ὅσάκις αἰσθάνετο τροφῆς χρείαν, ἐδυσίαζεν ἐν ἀπὸ τὰ ζῶα, ἔπειτα ἔμενεν ἡσυχος, ἕως πάλιν νὰ πεινάσῃ. Ὁ δὲ τίγρις, καὶ χωρὶς ἀνάγκης κατεξέσχιζεν ὃ, τι εὔρισκεν ἐμπρὸς του. Τὰς καθημερινὰς ταύτας ἀδικίας βαρυνόμενα τὰ ζῶα, ἀπεφάσισαν νὰ προσκλαυθῶσιν εἰς αὐτὸν τὸν λέοντα. Ἄλλ' ἡ ἀλώπηξ τὰ ἐμπόδισε, λέγουσα, Μὴν ἐλπίζετε νὰ διορθωθῇ ὁ τίγρις, μὴδ' ἂν κολασθῇ σκληρότατα ἀπὸ τὸν λέοντα·

(1) Ἰδ. ἀνωτέρ. σελ. 31 καὶ 307. Τοῦ ἀσπάλακος (τοῦ κοινῶς λεγομένου Τυφλοποντικῆ) εἶναι τόσον μικροὶ οἱ ὀφθαλμοί, ὥς μάλιστα διακρίνονται. Ἐξεναντίας ἡ φύσις ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν ἀκοὴν ὀξυτάτην.

ἢ αὐτὸς εἶναι, ἢ ἄλλος γένη ἀντ' αὐτοῦ δεύτερος μετὰ τὸν τύραννον, ἐξανάγκης τοιαῦτα πρέπει νὰ ἦναι τὰ ἔργα του.

Τῶν τυράννων οἱ ὑπηρέται γίνονται τυραννικώτεροι παρά τοὺς δεσπότας.

16. ΕΛΕΦΑΣ ΚΑΙ ΣΚΥΛΟΣ.

ἩΡΩΤΗΣΕ σκύλος ἐλέφαντα· Διὰ τί ἐγὼ μὲν εἶμαι τόσον πολύγονος, συνανασρεφόμενος μὲ τοὺς ἀνθρώπους· σὺ δὲ ποτὲ δὲν γεννᾷς, εὐρισκόμενος μ' αὐτούς; Δὲν θέλω, ἀπεκρίθη ὁ ἐλέφας, νὰ βλέπω, ὡς ἐμὲ, δουλωμένα καὶ τὰ τέκνα μου.

Ν' ἀποσρέφονται καὶ τὰς φυσικὰς διαθέσεις καὶ σοργὰς τῆς ψυχῆς ἀναγκάζει ἡ δουλεία πολλούς.

17. ΕΛΕΦΑΣ ΚΑΙ ΧΟΙΡΟΣ (1).

Τί καυχᾶσαι εἰς τὸ μέγεθος τοῦ σώματός σου, ἔλεγε χοῖρος πρὸς ἐλέφαντα, ἐπειδὴ ὁ πολλὰ μικρὸς ἐγὼ μὲ μόνην τὴν φωνήν μου σὲ βάλλω εἰς φυγὴν; Ἡ ἀηδία, χοῖρε, τῆς φωνῆς, ὄχι τῆς ἀνδρείας σου ὁ φόβος, μὲ ταρασσει, ἀπεκρίθη ὁ ἐλέφας.

Καυχῶνται οἱ ἀνόητοι εἰς ὅσα πολλάκις ἔπρεπε νὰ ἐντρέπωνται.

18. ΜΥΙΑ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΜΥΙΑ καυχωμένη πρὸς μέλισσαν ἔλεγεν, Ἐγὼ μὲν συγκατοικῶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἐμβαίνω εἰς αὐτὰ τῶν βασιλέων τὰ παλάτια, παρασέκω εἰς τὰς βασιλικὰς τραπέζας ἀκάλεσος, καὶ γεύομαι χωρὶς κόπον, πολλάκις καὶ πρὶν αὐτοὶ ἀπλώσωσι τὰς χεῖρας, τὰ νοσιμώτερα βρώματα· σὺ δὲ κοπιάζεις ὅλην τὴν

(1) Ἰδ. ἀνωτέρ. τὴν εἰς σελ. 123-124 σημείωσιν.

ἡμέραν, κλεισμένη εἰς τὸ κυψέλιον, ἢ, ἂν ἐκβῆς πρὸς ὀλίγον, περιέρχεται τὰ δάση, συναθροίζουσα τὴν ἀναγκαίαν ὕλην, διὰ τὴν κατασκευάσῃς τὸ μέλι, τὸ ὁποῖον τρέφει περισσότερον τὰς μυίας καὶ τοὺς ἀνθρώπους παρά σέ. Δικαίως, ἀπεκρίθη ἡ μέλισσα, ἡθέλει καυχᾶσθαι εἰς τὴν τόσῃ σου ἀργίᾳ καὶ τρυφῇ, ὣς μύια, ἐὰν ἀπ' αὐτὰς ἐκέρδαινες καμμίαν τιμὴν. Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι εἶναι τόσον βαρημένοι ἀπὸ τὴν ἀναισχυντίαν σου, ὥς' ἐκατασκεύασαν ἐπίτηδες ὄργανα, τὰ μυιασῆρια, διὰ τὴν σέ διώκωσιν ἀπὸ τοὺς οἴκους των.

Εἰς ἐκεῖνον πρέπει ἡ τιμὴ, ὅσῃς ὠφελεῖ τοὺς ἄλλους μὲ τοὺς κόπους του, καὶ ὄχι ὅσῃς ἀργὸς αὐτὸς δαπανᾷ τὰ ἀπὸ ἄλλους ἀποκτώμενα.

19. ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ ΣΚΥΛΟΣ.

Εἰς ἀνδρὸς πλουσίου οἶκον, μεταξύ πολλῶν ἄλλων ζώων ἦτο καὶ ἓνας πίθηκος. Εἶπε πρὸς αὐτὸν μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ σκύλος· Τὰ ἄλογα σύρουσι τοῦ κοινοῦ ἡμῶν Αὐθέντου τὰ ἀμάξια, τὰ βώδια γεωργοῦσι τοὺς ἀγρούς του, τὰ πρόβατα τὸν ὠφελοῦν μὲ τὸ γάλα καὶ μὲ τὸ μαλλίον, ἐγὼ φυλάσσω καὶ αὐτὸν καὶ ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα· ἀλλὰ σὺ, πίθηκε, ἔχεις τὴν μὲ εἶπης, ποίαν ὠφελειαν προξενεῖς εἰς αὐτόν; Ὀλίγην ὠφελειαν νομίζεις, ἀπεκρίθη ὁ πίθηκος, ὅτι τὸν προξενῶ μὲ τὰ βωμολόχα μου παιγνίδια;

Πιθήκου χρεῖαν ἀναπληροῦσιν εἰς τοὺς οἴκους τῶν πλουσίων οἱ κόλακες.

20. ΒΟΣΚΟΥ ΠΑΙΔΑΡΙΟΝ.

Πολλὰ καὶ μεγάλα βώδια ἔβασκε μικρὸν παιδάριον, καὶ μὲ πολλὰ μικρὸν ραβδίον τὰ κατεύθυνεν εἰς τὸν δρόμον. Τοῦτο βλέπουσα γραία τις, Τέκνον μου, τὸν εἶπε, δὲν γνωρίζεις πόσον

κίνδυνον τρέχεις· ἀλλ' ὡς νὰ ἦσον ἄλλος Ἡρακλῆς, κτυπᾶς τόσα μεγάλα ζῶα, ἐν ἀπὸ τὰ ὅποια μόνον ἀρκεῖ νὰ καταπατήσῃ πολλοὺς ἀνδρας. Μηδ' ὁ Ἡρακλῆς, ἀπεκρίθη τὸ παιδάριον, ὦ μῆτέρ μου, ἤθελεν εἶσθαι καλὸς νὰ τὰ κυβερνήσῃ, ἐὰν εἶχαν ὄσου ἔχω λογικοῦ τὸ ἥμισυ.

Ἀδύνατος φρόνιμος νικᾷ πολλοὺς ἰσχυροὺς ἀνοήτους.

21. ΤΟ ΔΙΣΣΑΚΙΟΝ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ (1).

ΟΛΟΣ ὁ κόσμος ἐξεύρει τοῦ Αἰσώπου τὸ δισσάκιον· καὶ ὅλοι τὸ κρατοῦσιν εἰς τοὺς ὤμους, βάλλοντες εἰς τὸ ἔμπροσθεν αὐτοῦ μέρος τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, εἰς τὸ ὀπίσθεν τὰ ἰδικά των. Πόθεν ὁμως ἔλαβεν ἀρχὴν ἡ τοιαύτη θέσις, κάνεις δὲν μᾶς τὸ ἐφανέρωσε. Καταρχὰς οἱ ἀνθρώποι ἔθεται τὸ δισσάκιον, ὥσε νὰ βλέπωσι κρεμασμένους ἀρισερὰ καὶ δεξιὰ καὶ τοὺς δύο σάκκους ἐντάμα. Ἀλλ', ἐπειδὴ πολλάκις παραβάλλοντες τὰ ἰδικά των μὲ τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, εὔρισκαν ἐλαφρότερα τὰ ξένα (τὸ ὅποῖον τοὺς ἐκακοφαίνετο πολλῷ), ἤλλαξαν τὴν θέσιν τοῦ δισσακίου, βάλλοντες τὰ ἰδικά των ὀπίσω.

Ὅσάκις σὲ σκανδαλίζει ἄλλου ἀμάρτημα, σρέφε ἔμπροσθεν τῆ ὀπισθινὸν μέρος τοῦ δισσακίου.

22. ΧΡΕΩΦΕΙΛΕΤΗΣ ΚΑΙ ΔΑΝΕΙΣΤΗΣ.

ΚΛΚὸς χρεωφειλέτης, διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰς καθημερινὰς τοῦ δανειστοῦ ἀναζητήσεις, ἔσχησεν εἰς τῆς αὐλῆς του τὸ πρόθυρον εὔκαιρα πολλὰ πιθάρια. Ὡς εἶδεν ἐρχόμενον τὸν δανειστήν, ἔδραμε μὲ γελασὸν πρόσωπον, καὶ τὸν εἶπε, Φίλε,

(1) Ἰδ. ἀνωτέρ. σελ. 221.

μὴ φροντίζης πλέον περὶ τοῦ δανείσματος· ἐάν, ὅσα βλέπεις, δύνασαι νὰ μὲ δανείσῃς ἄλλα τόσα πιθάρια, διὰ τὸ ἐρχόμενον τρύγος, καὶ σὺ θέλεις πληρωθῆν, καὶ εἰς ἐμὲ πλοῦτος ἀρκετὸς μέλλει νὰ μείνῃ. Ἐγέλασεν εἰς τοῦτο ὁ δανειστῆς, καὶ ἐρωτώμενος τὴν αἰτίαν ἀπεκρίθη· Γελῶ τὴν ἀνοησίαν μου, ὅσους δανεῖζω εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι, καὶ μὴν ἔχοντες ἀμπέλια, τρυγῶσι.

Πίστευε ὅτι μηδὲ τὰ δυνατὰ θέλει κάμει, ὅσους σὲ ὑπόσχεται ἀδύνατα.

23. ΟΙΚΟΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ ΚΛΕΠΤΗΣ.

ΟΙΚΟΚΥΡΙΟΣ, ἀπλούστατος τὸν νοῦν, ἐσηκώθη μίαν τῶν νυκτῶν ἀπὸ τὴν κλίνην, καὶ ἐπρόβαλεν εἰς τὸ παράθυρον, νὰ μάθῃ πόθεν ἤρχετο ὁ ἀκουόμενος κτύπος· Καὶ ὡς ἴδε κλέπτην πριονίζοντα τὴν θύραν τοῦ, Ἄνθρωπε, ἐφώναξε, τί κάμνεις αὐτοῦ; Δὲν βλέπεις, τὸν ἀπεκρίθη ὁ κλέπτης, ὅτι σημαίνω λύραν; Καὶ διὰ τί δὲν ἀκούω λύρας ἤχον; εἶπε πάλιν ὁ οἰκοκύριος. Αὐριον, ἀπεκρίθη ὁ κλέπτης, θέλεις τὸν ἀκούσει. Τὸν ἐκαλονύκτισεν ὁ οἰκοκύριος, καὶ σρέψας εἰς τὴν κλίνην ἔπεσεν εἰς ὕπνον βαθύτατον. Τὸ δὲ πρῶτον ἐξυπνίσας, πλὴν τῆς κλίνης ἄλλο τίποτε δὲν ἔυρεν εἰς τὸν οἶκόν του.

Τόσην πάσχουσι τυφλότητα πολλοὶ, ὥστε δὲν αἰσθάνονται μηδὲ παρόντα τὸν κίνδυνον.

24. ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗ.

ἘΛΕΓΕ πρὸς τὸν ἥλιον ἢ σελήνη, **Τί** καυχᾶσαι ὅτι εἶσαι λαμπρότερός μου; δὲν ἀκούεις πόσον ἀγανακτοῦν κατὰ σοῦ οἱ ἀπὸ τὰς φλόγας σου καιόμενοι τὴν ἡμέραν ὅλην γεωργοί; καὶ μὲ πόσην εὐχαρίστησιν βλέπουσι τὴν νύκτα τὸ φῶς μου; **Τὸ**

φῶς σου, ἀπεκρίθη ὁ ἥλιος, εἶναι φῶς ἰδικόν μου. Τὴν ἡμέραν τὸ τοξεύω καυσηρόν εἰς αὐτέως, διὰ νὰ θρέψῃ ὅσα σπείρουν ἢ φυτεύουν· τὴν νύκτα τὸ πέμπω διὰ σοῦ ἡμερώτερον, νὰ παρηγορῇ τοὺς κόπους των.

Ὡς εἰς ἴδια, εἰς ὅσα λαμβάνουν ἀπ' ἄλλους, καυχῶνται ἀνοήτως πολλοί.

25. ΜΕΘΥΣΟΣ ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΥΙΟΣ.

ΔΕΝ ἐντρέπεται, ἔλεγε πρὸς τὸν υἱόν του μέθυσος πατήρ, νὰ πίνῃς τόσον πολύ. Πάτερ μου, ἀπεκρίθη κλονούμενος ἀπὸ τὴν μέθην ὁ υἱός, Φοβοῦμαι μὴ φανῶ καταφρονητής σου, ἐὰν δὲν μιμοῦμαι τὰς πράξεις σου.

Μάταια νοθετεῖς τοὺς ἄλλους, ἂν δὲν ἀπέχῃς ἀπ' ὅσα ν' ἀπέχῃσι τοὺς παραγγέλεις.

26. ΓΥΝΗ ΦΙΛΑΝΔΡΟΣ.

ΕΛΕΓΕ τις πρὸς τὴν γυναῖκά του· Διὰ τί δὲν μιμῆσαι τὴν γειτόνισσαν ἡμῶν; Ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν βλέπω εἰς τὸ παράθυρον προσμένουσαν τὸν ἄνδρα της· σὺ δὲ πρὸς ἐμὲ παρόμοιον ἀγάπης σημεῖον ποτὲ δὲν ἔδειξες. Καὶ ἡ γυνὴ τὸν ἀπεκρίθη· Ἐνόσω ἢ γειτόνισσα προσμένει τὸν ἄνδρα της εἰς τὸ παράθυρον, ἐγὼ, φίλε μου, διατρίβω εἰς τὸ μαγειρεῖον, φροντίζουσα νὰ εὕρῃς, ὅταν ἐπιστρέψῃς, ἔτοιμον τὸ γεῦμα.

Τόσον πρέπει νὰ τιμῶνται τῶν ἀνθρώπων αἱ πράξεις ὅσον εἶναι ὠφελίμοι.

27. ΝΕΟΣ ΑΣΩΤΟΣ.

ΝΕΟΣ ἄσωτος, ἀφοῦ κατεσκόρπισε τὴν πατρικὴν του οὐσίαν, ἔκλαιε καθήμενος γυμνὸς καὶ ἀνυπόδητος πλησίον τῆς γραιίας

μητρός του. Καί ἡ μήτηρ, νομίσασα μετανοίας ἀποτέλεσμα τὰ δάκρυά του, Μὴ λυπεῖσαι, τέκνον μου, τὸν εἶπε. Σὲ χαρίζω ἐν ἀπὸ τὰ δύο μου ἀμπέλια· ἐὰν λάβῃς φροντίδα νὰ τὸ καλλιεργῆς, ἀρκετὸν εἶναι καὶ νὰ σὲ ἐνδύνη καὶ νὰ σὲ τρέφῃ. Ὡ πόσον εὐφρανες τὴν λυπημένην μου ψυχὴν, γλυκυτάτη μου μήτηρ! ἀπεκρίθη ὁ ἄσωτος· δὲν θέλει τολμήσει νὰ μὲ ὀνειδίσῃ πάλιν ὁ σύντροφος καὶ συμπότης μου ὅτι δὲν μ' ἔμεινε πλέον τίποτε νὰ πωλήσω.

Χαλινόνετε, ὦ νέοι, τῆς ψυχῆς τὰ πάθη, πρὶν μεταβαλῶσιν εἰς ἕξεις.

28. ΔΟΥΛΟΣ ΚΕΝΟΔΟΞΟΣ.

ἌΝΔΡΟΣ ἐνδόξου δοῦλος, συνοδεύων τὸν αὐθέντην του, ἐφαντάσθη ὅτι αἱ γινόμεναι πρὸς τοῦτον προσκυνήσεις τῶν ἀπαντώντων, ἐγίνοντο καὶ πρὸς τοὺς δύο. Ὅθεν, ἐπιθυμῶν νὰ μὴν ἔχη κοινωνίαν τῆς τόσης τιμῆς κανένα, ἠθέλησε μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ περιέλθῃ τὴν πόλιν μόνος. Ἀφ' ὅσους ἀπάντησε τῶν γνωρίμων εἰς μόνος τὸν ἐκύτταξε, καὶ προσάξας αὐτὸν ἐξ ὀνόματος νὰ πλησιάσῃ, Πρόσφερε, τὸν εἶπε, τὰς ταπεινάς μου προσκυνήσεις πρὸς τὸν αὐθέντην σου.

Τὰς εἰς ἄλλους διδομένας τιμὰς πολλοὶ τὰς φαντάζονται ἰδικὰς των.

29. ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΥΙΟΣ.

ΜΑΘΗΤΗΣ ἀπὸ σχολεῖον, κλέψας τοῦ συμμαθητοῦ τὴν σχεδοθήκην, τὴν ἔφερεν εἰς τὴν μητέρα του· καὶ ἐκείνη, ἀντὶ νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ, τὸν ἐπαίνεσε. Μὲ τὸν καιρὸν, ἄρχισε νὰ κλέπτῃ καὶ τιμιώτερα πράγματα, ἕως πιασθεὶς κατεδικάσθη ὡς κλέπτης εἰς θάνατον. Ἐκλαίει ἡ μήτηρ ἀπαρηγόρητα, ἀκολουθοῦσα τὸν

υἱὸν εἰς τῆς καταδίκης τὸν τόπον. Ὁ δὲ υἱὸς γραφεὶς εἶπε πρὸς αὐτήν· Τί θρηνεῖς ματαίως, δυσυχεστάτη μου μήτηρ; Μήτε σὺ μὲ σερηθῆν ἤθελες, καὶ ἐγὼ τὸν ἄτιμον τοῦτον θάνατον ἤθελ' ἀποφύγειν, ἐὰν ὅτε σ' ἔφερα τὴν σχεδοθήκην, μὲ ἀνάγκαζες νὰ τὴν ἐπιστρέψω εἰς τὸν συμμαθητὴν μου (1).

Μικρὰ εἰς τὸ φαινόμενον σφάλματα, ἀμελούμενα καταρχάς, φέρουσιν εἰς μεγάλας δυσυχίας τοὺς ἀνθρώπους.

3ο. ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ.

ΔΙΑ νὰ μὴ καταλύη τὰ φορέματά του, ἐπενόησε φιλάργυρος τις νὰ μένη γυμνὸς ὅσον εὐρίσκετο εἰς τὸν οἶκον. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐπέρασεν ὑποκάτω τοῦ παραθύρου εἰς ἀπὸ τοὺς χρεωφειλέτας αὐτοῦ, καὶ θελων νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τοὺς ἀνυποφόρους τόκους, τὸν ἔκραξε μεγαλοφώνως, καὶ τὸν ἀπεχαιρέτισεν, ὡς ἐτοιμαζόμενος νὰ ταξειδεύσῃ εἰς τὴν Ἰνδίαν. Μόλις ἤκουσε τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο μήνυμα ὁ φιλάργυρος, κ' ἐξεπήδησεν, ὡς ἦτο, γυμνὸς ἐξω τῆς θύρας, καὶ κρατήσας μὲ μεγάλην ὀργὴν τὸν ἀνθρώπον ἐζήτηι νὰ τὸν πληρώσῃ πρὶν ἀποδημήσῃ. Τότε ὁ χρεωφειλέτης, ὑψώσας τὴν φωνὴν, ἐκάλει εἰς βοήθειαν τοὺς διαβάτας, λέγων, Ἐλευθερώσατέ με ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου τούτου· ἡ μανία του τὸν κάμνει νὰ μὲ φαντάζεται χρεωφειλέτην, καὶ νὰ φοβῆται μὴν ὑπάγω εἰς τὴν Ἰνδίαν, ἐγὼ ὅσιν μὴδ' εἰς

(1) Τοῦτο μόνον διαφέρει ὁ μῦθος ἀπὸ τὸν ἀνωτέρω (σελ. 30 καὶ 305), ὅτι δὲν ἀναφέρει τὴν κόψιν τοῦ αὐτίου τῆς μητρός· τοὺς ἀνθρώπους μῆτε περισσότερον ἀπ' ὅ, τι εἶναι πρέπει νὰ τοὺς παριστάνῃ τις κακοὺς, μῆτε πλέον παρά τὸ δίκαιον νὰ τοὺς κολάζῃ. Ἀρκετὴ ἦτον εἰς τὸν υἱὸν ἡ κακία τῆς κλοπῆς, ἀρκετὴν καὶ εἰς τὴν ἀνόητον μητέρα ἔδωκεν ὁ μυθογράφος κόλασιν τὴν σέρησιν τοῦ υἱοῦ της· δὲν ἔπρεπε χωρὶς ἀνάγκης νὰ τὴν σερήσῃ καὶ ταῦτία της.

κανένα τόπον ἄλλον πλησιόχωρον ἔταξειδευσά ποτέ. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ παρόντες, βλέποντες καί τὴν γυμνότητα τοῦ φιλαργύρου, τὸν ἔδεσαν ὡς ἀληθινὰ μανιακὸν, καὶ τὸν ὑπήγαγον εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

31. ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΩΝ.

ΔΥΟ ἀδελφοὶ ταξειδεύοντες ἐναυάγησαν. Πρὶν συντριφθῆ τὸ πλοῖον, ὁ νέωτερος, ἐκδυθείς ἐρήχηθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ κολυμβῶν ἐσώθη εἰς τὸ πλησιέστερον νησίον, καὶ ἐκεῖθεν ἐπέ-
ρασεν εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐρωτώμενος περὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἀπὸ τὸν πατέρα του ἀπεκρίθη· Ἐνόσω ἐσυμβούλευα τὸν ἀδελφόν μου νὰ κάμῃ, ὡς ἐγὼ, ἐκεῖνος ἔτασσε λαμπάδας εἰς τὸν ἅγιον Νικόλαον, νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὸν παρόντα κίνδυνον· καὶ οὕτως ἐπνίγη· Ἀκούσας ταῦτα ὁ δυσυχῆς πατήρ, Δὲν ἐξεύρω, τέκνον μου, τὸν εἶπε, τί πλέον νὰ θρηνησῶ, τὸν θάνατον, ἢ τὴν μωρίαν τοῦ ἀδελφοῦ σου; ὅσιν ἀγνοοῦσεν ὅτι μὴδ' αὐτὸς ὁ θεὸς σώζει ἀπὸ τὸν πνιγμὸν τοὺς μὴ θέλοντας νὰ κολυμβῶσι.

32. ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΗΣ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ, βλέπων ἓνα τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ὅστις ἔσκυψε νὰ ἐπάρῃ τὸ ὅποιον εὔρε καταγῆς σῦκον, τὸν ἤλεγξεν αὐσηρὰ ὡς κοιλιόδουλον· καὶ ἀρπάσας μὲ μεγάλην ὀργὴν τὸ σῦκον, τὸ κατέπιεν αὐτός (1).

Πολλὰ πολλάκις συμβουλαὶ καὶ νουθετήσεις ἀποβλέπουσι τὸ συμφέρον τοῦ συμβουλευόντος.

(1) Ἴδε τοῦ Αἰλιανοῦ τὴν Πρικίλην ἱστορίαν (1Α, κ').

33. ΧΩΡΙΚΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΗΣ.

ΧΩΡΙΚΌΣ τις, ἀκούσας ὅτι οἱ ξενιτευόμενοι, καὶ ἀργύρια κερδαίνουσι, καὶ νοῦν ἀποκτιῶσι περισσότερον παρὰ τοὺς ἄλλους, ἠθέλησε καὶ αὐτὸς νὰ ταξειδεύσῃ. Ἀφοῦ ἀπεχαιρέτισε τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του, ἐπροπάτησεν ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ πρὸς τὸ βραδὺ ἀπάντησε πολλὰ μικρὸν ποτάμιον. Ἀντὶ νὰ τὸ περάσῃ, ἐστάθη ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν προσμένων νὰ ἀπορρέυσῃ (1). Ἀλλὰ βλέπων ὅτι τὸ ρεῦμα δὲν ἔπαυε, ἐσράφη εἰς τὴν κατοικίαν του· καὶ ἐρωτώμενος ἀπὸ τὴν γυναῖκά του, Διὰ τί τόσον ἐγρήγορα ὀπίσω; τὴν ἐδιηγήθη τοῦ ποταμοῦ τὸ ἐμπόδιον. Καὶ πῶς, τὸν εἶπεν ἐκείνη, ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα, ὀνομάσασα γνωστούς ἀνθρώπους τοῦ χωρίου, τὸν περῶσι καθ' ἡμέραν; Δὲν ἐξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ χωρικός, πῶς κάμνουν ἐκεῖνοι· δι' ἐμέ, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν εἶναι θελημα θεοῦ νὰ ταξειδεύσω.

Τὸν χωρικὸν τοῦτον ὁμοιάζουσιν, ὅσοι ἀποδίδουν εἰς τὸν θεὸν κὰς διὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν μωρίαν ἀποτυχίας.

34. ΚΛΕΠΤΗΣ ΦΩΤΟΣΒΕΣΤΗΣ.

Τὴν νύκτα τίς περιπατῶν, ἐσύνητριβε τῶν ἀπαντώντων τὰ φανάρια. Ἐπιάσθη ὡς μανιακὸς, καὶ ἐρωτώμενος διὰ τί φέρεται

(1) Ἀπὸ τὴν ἐξῆς μικρὰν παραβολὴν τοῦ Ὁρατίου (Ἐπιστολ. Βιβλ. Α, ἐπιστολ. 2, στ. 41-42), ἔλαβεν ὁ μῦθος ὅλος τὰς ἀφορμάς, χωρὶς νὰ φυλάξῃ ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν,

— Vivendi qui recte prorogat horam,
Rusticus expectat dum defluat amnis —,
Ὅποιος φρόνιμα νὰ ζῆ τὸν καιρὸν ἀναβάλλη,
Ποταμὸν ὡς ὁ χωρικός προσμένει ν' ἀπορρέυσῃ.

μέ τώσην ὀργήν εἰς τὰ φανάρια, ἀπεκρίθη, Καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν, ἂν ἦτο δυνατὸν, ἤθελα μετὰ χαρᾶς σβέσει. Ἐξετασθεῖς ἀκριβέστερον, εὐρέθη κλέπτῃς τὸ ἐπάγγελμα.

Μὴν ἔχη τάχα παρομοίαν ἀφορμὴν καὶ τὸ πρὸς τὴν φιλοσοφίαν μῖσος τινῶν ἀνθρώπων;

35. ΟΙΝΟΣ ΚΡΥΦΙΟΓΝΩΣΤΗΣ.

ΑΦΟΪ ἔπλασεν ὁ Ζεὺς τοὺς ἀνθρώπους, ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς θεοὺς εἰς κρίσιν τοῦ πλάσματός του. Ὅλοι ἔκριναν τὸ δημιούργημα τέλειον, καὶ ἐπαίνεσαν τὴν μεγάλην τοῦ Διὸς σοφίαν. Μόνος ὁ Μῶμος, ὑψώσας τὴν φωνήν, εἶπεν, Ὅ, τι σεῖς νομίζετε τέλειον, ἐγὼ εἰς αὐτὸ εὐρίσκω μέγα ἐλάττωμα. Καὶ ἐρωτηθεῖς, Ποῖον; ἀπεκρίθη, ὅτι ἔπρεπεν ὁ Ζεὺς νὰ κατασκευάσῃ εἰς τὸ σῆθος τῶν ἀνθρώπων μίαν θυρίδα, καὶ μίαν ἄλλην εἰς τὰ πλάγια τῆς κεφαλῆς, διὰ νὰ βλέπῃ τοὺς λογισμοὺς καὶ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς ἑνας τοῦ ἄλλου, καὶ νὰ μὴν ἀπατάται διὰ τὴν ἄγνοιαν. Ἐπαράχθησαν οἱ θεοὶ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Μῶμου ταύτην· ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἐπρόσβαξε τὸν Διόνυσον νὰ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ φυτεύωσιν ἀμπέλια, λέγων, ὅτι ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου τούτου θελεῖ ἀναπληρώσει τῶν θυρίδων τὴν ἔλλειψιν (1).

Τὰς πλέον κρυπτάς τῆς ψυχῆς διαθέσεις φανερόναι πολλάκις ἡ πόσις τοῦ οἴνου, ὡς τὸ μαρτυρεῖ καὶ ἡ γνῶσις εἰς ὅλους παροιμία, Ἐν οἴνῳ ἀλήθεια.

(1) Ὁ μῦθος εἶναι κατὰ μίμησιν τοῦ 190 μύθου (σελ. 119-120), ἀλλ' εἰς διάφορον διασκευὴν, καὶ μετὰ τὴν προσθήκην τῶν θυρίδων, αἱ ὁποῖαι ὅτι ἦσαν καὶ εἰς τὸν παλαιὸν τοῦ Αἰσώπου μῦθον, γίνεται πιθανὸν ἀπὸ τὸν Πλούταρχον (Σύμφοσιακ. Γ, προοίμ.) ὅστις ἀφοῦ παρέστησε τὴν δύναμιν τοῦ οἴνου νὰ ἀνακαλύπτῃ τῆς ψυχῆς τὰ πάθη, λέγει, « Ὡςτε μὴ φαύλως ἂν ἐπιτιμῆσαι τῷ Αἰσώπῳ, Τί, τὰς θυρίδας, » ὡ μακάριε, ζητεῖς ἐκεῖνας, θί' ὧν ἄλλος ἄλλου κατόψεται τὴν διάνοιαν; ὁ γὰρ οἶνος ἡμᾶς ἀνοίγει καὶ δείκνυσεν κ. τ. λ. ».

36. ΕΛΠΙΣ ΚΑΙ ΦΟΒΟΣ.

ΥΒΡΙΖΕΝ ὁ φόβος τὴν Ἐλπίδα, ὡς αἰτίαν νὰ τὸν ὀνομάζωσιν οἱ ἄνθρωποι πολλάκις Μάταιον. Ὑβρίζει παλιν ἡ Ἐλπίς τὸν Φόβον, ὡς αἴτιον νὰ τὴν ὀνομάζωσι Ματαίαν. Ἐγὼ, ἔλεγεν ὁ Φόβος, προφυλάττω τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰς δυσυχίας. Ἐγὼ, ἀντέλεγεν ἡ Ἐλπίς, τοὺς παρηγορῶ εἰς τὰς δυσυχίας των, καὶ εἰς ἐπιχειρήσεις μεγάλων πραγμάτων τοὺς θαρρύνω. Τοὺς πλανᾷ ὡς μάγισσα, ἐφώναζεν ὁ Φόβος πρὸς τὴν Ἐλπίδα. Βασανίζεις, ἀπεκρίνετο θυμωμένη ἡ Ἐλπίς, ὡς σκληρὸς τύραννος, τὰς ψυχὰς των, καὶ τὰς κατασένεις ἀνάνδρους. Παροῦσα κατὰ τύχην ἢ φρόνησις, Τί σᾶς ὠφελεῖ τοὺς εἶπε, νὰ ὑβρίζεσθε χωρὶς ἀνάγκην; Εὐκόλον εἶναι καὶ εἰς εἰρήνην νὰ ζῆτε συναλλήλως, καὶ τοὺς ἀνθρώπους νὰ παύσετε νὰ παραπονῶνται διὰ ματαίαν ἐλπίδα, ἢ διὰ μάταιον φόβον, ἐὰν ἀκούσετε τὴν συμβουλὴν μου ταύτην. Μῆτε σὺ Φόβε, μῆτε σὺ Ἐλπίς, μὴν ἐμβαίνετε τὸ ἐξῆς χωρὶς τὴν συνοδίαν μου εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων.

Μόνος ὁ φρόνιμος ἐξεύρει πότε πρέπει νὰ ἐλπίζῃ, καὶ πότε νὰ φοβῆται.

ΤΩΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

ΣΕΛΙΔΙ 4, Στίχῳ 3, Γράφε, Κατηγοροῦντος δὲ τοῦ ἀετοῦ.—
 ΣΕΛ. 11, στ. 6, Γρ. Ἀπαιτήσωσιν;—ΣΕΛ. 17, στ. 3, Γρ. Θη-
 σαυρὸν μὲν οὐχ.—ΣΕΛ. 34, στ. 19, Γρ. Τοὺς δὲ τῆς λίμνης.—
 ΣΕΛ. 86, στ. 16, Γρ. Σῶον τράχηλον.—ΣΕΛ. 90, στ. 5, Γρ.
 Ἐξεπωτήθη. στ. 8, Γρ. Τῆς ζωῆς.—ΣΕΛ. 98, στ. 2, Γρ. Πρεσ-
 βύτις.—ΣΕΛ. 100, στ. 12, Γρ. Οὐχ ὄρας;—ΣΕΛ. 104, στ. 1,
 Γρ. Ἄγε.—ΣΕΛ. *110, στ. 22, Γρ. Πάσχη.—ΣΕΛ. 118, στ. 8,
 Γρ. Πρώτη δὲ δῶρον ἢ χελιδῶν.—ΣΕΛ. 121, στ. 4, Γρ. Τί βουλεύεται.
 —ΣΕΛ. 130, Στ. 8, Γρ. Παῖς δ' ἐφώνει, Τοῦτο τί;—ΣΕΛ. 131,
 στ. 22, Γρ. Διενήνοχας.—ΣΕΛ. 139, στ. 1, Γρ. Κώνωψ.—ΣΕΛ.
 144, στ. 23, Γρ. Ταῦτα πλουτήσεις, ταῦτα εὐδαιμονήσεις, εἰ μόνον.
 —ΣΕΛ. 145, στ. 3, Γρ. Γυνή, καὶ πεφόβηται. Ἄν ἴδη τὰς τῶν ὀδόν-
 των ἀκμάς, πέφρικεν ἂν ἴδη τοὺς ὄνουχας.—ΣΕΛ. 151, στ. 13, Γρ.
 Πόα.—ΣΕΛ. 160, στ. 12, Γρ. Παραδεδώκασιν.—ΣΕΛ. 169, στ. 2,
 Γρ. Ὅπερ.—ΣΕΛ. 176, στ. 17, Γρ. Θᾶπτον.—ΣΕΛ. 178, στ. 16,
 Γρ. Δυσσομίαν.—ΣΕΛ. 181, στ. 8, Γρ. Τροχῶ.—ΣΕΛ. 190,
 στ. 20, Γρ. Δυσχεραίνουσιν.—ΣΕΛ. 193, στ. 8, Γρ. Ἐνέμοντο.—
 ΣΕΛ. 221, στ. 8, Γρ. Ἐκμηθεῖσαι.—ΣΕΛ. 234, στ. 6, Γρ. Αἴ-
 τιον τοῦτο, φησί. στ. 15, Γρ. Διὰ δὲ τὴν ἀσθενειαν.—ΣΕΛ. 262,
 στ. 19, Γρ. (σελ. 277).—ΣΕΛ. 397, στ. 13, Γρ. Ποιήσω.—
 ΣΕΛ. 410, στ. 5, Γρ. ΔΥΚΟΙ.

742130

